LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET

OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN

VAN

EZECHIEL

EN

DANIEL

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

Zie voor Chronologie van Ezechiël en Daniel de boeken Koningen en Kronieken
Zie voor de Bijbelse chronologie van W. Westerbeke: www.theologienet.nl

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK VAN DE PROFEET EZECHIËL

Toen wij de schriften van de profeten begonnen te behandelen, die van de dingen spreker, welke hierna zullen zijn, scheen het ons, als hoorden wij dezelfde roepstem als Johannes, Openbaring 4:1: Kom hier op. Maar nu wij aan de profetie van dit boek gekomen zijn, schijnt die stem te spreken: Kom hoger op, daar we voortschrijden in tijd. Ezechiël profeteerde gedurende de ballingschap, zoals Jeremia dat ervoor deed. Wij stijgen dus omhoog, naar hoger ontdekkingen, die Gods glorie nog heerlijker doen uitkomen. Deze wateren des heiligdoms worden nog dieper; en sommige plaatsen zijn niet alleen ondoorwaadbaar, maar nauwelijks te peilen; toch, hoe diep zij ook zijn, daaruit vloeien beekjes, die de stad Gods verblijden, het heiligdom der woningen des Allerhoogsten. Wat de thans voor ons liggende profetie aangaat, mogen wij vragen:

I. Wie was de schrijver? Dat was Ezechiël, zijn naam betekent: de sterkte Gods, of een, door God aangegord of gesterkt. Hij gordde de lendenen zijns geestes tot dezen dienst, en God stortte hem sterkte in. Wanneer God tot de een of anderen dienst roept, maakt Hij er ook bekwaam voor. Ezechiël's naam wedervoer recht, toen God zei (en, ongetwijfeld, deed gelijk Hij zei): "Ik heb uw aangezicht stijf gemaakt tegen hun aangezichten."
De geleerde Selden zegt in zijn boek De Diis Syris, dat sommigen der ouden de profeet Ezechiël voor dezelfde houden als Nazaratus Assyrius, die Pythagoras (gelijk hij zelf mededeelt) enigen tijd tot leermeester heeft gehad en wiens lezingen hij is komen bijwonen. Men neemt algemeen aan, dat beiden in ongeveer dezelfden tijd geleefd hebben.
Ook hebben wij reden te geloven, dat vele Griekse wijsgeren bekend waren met de Heilige Schriften en daaraan hun beste denkbeelden ontleend hebben. Indien wij de Joodse overlevering mogen geloven, is hij door de ballingen in Babel ter dood gebracht, om zijn trouw en stoutmoedigheid, als hij hen berispte. Beweerd wordt, dat zij hem over de stenen gesleept hebben, totdat zijn hersenen uitgestort werden.
Een Arabisch geschiedschrijver zegt, dat hij ter dood gebracht is en begraven in het graf van Sem, de zoon van Noach. Zo verhaalt Hottinger in Thesaur. Philol. lib. 11, cap. 1.

II. Wanneer en waar werd het boek geschreven? Het verplaatst ons naar Babylon, toen het een diensthuis was voor het Israël Gods. Daar zijn de profetieën van dit boek uitgesproken; daar werden zij geschreven, toen de profeet zelf en degenen, voor wie hij profeteerde, daar gevangenen waren. Ezechiël en Daniël zijn de enige profeten des Ouden Testaments, die geschreven en geprofeteerd hebben buiten het land Kanaän, tenzij wij daarbij nog voegen Jona, die naar Ninevé werd gezonden om daar te profeteren. Ezechiël profeteerde in de eersten tijd der ballingschap, Daniël in de laatsten tijd. Het was een bewijs van Gods goede gezindheid jegens Zijn volk en van zijn genadevolle bedoelingen in hun verdrukking, dat Hij profeten onder hen verwekte, zowel om hen van schuld te overtuigen, toen zij in de aanvang hunner ellende zo zeker en hoogmoedig waren, hetgeen Ezechiël's bijzondere taak was, als om hen te troosten, toen zij tegen het einde ervan neergeslagen en ontmoedigd waren. Indien de Heere hen had willen doden, zou hij niet zulke geschikte en doeltreffende middelen gebruikt hebben om hen te genezen.

III. Wat is de inhoud van dit boek?

1. Veel erin is zeer geheimzinnig, duister en moeilijk te verstaan, vooral in het begin en het einde, waarom de Joodse Rabbijnen de lezing aan hun jongelingen verboden, totdat zij dertig jaar oud waren, opdat zij niet door de moeilijkheden, die zij dan ontmoeten zouden, met tegenzin tegen de Schrift vervuld werden. Indien wij evenwel deze moeilijke delen der Schrift met nederiger en eerbiedigen zin lezen en met naarstigheid onderzoeken, al kunnen wij dan ook niet alle knopen ontwarren, evenmin als wij alle raadselen der schepping doorgronden, toch kunnen wij, evenals van de lezing van het boek der Natuur, zeer veel vinden, dat ons geloof bevestigt en onze hoop op God, dien wij aanbidden, bemoedigt.

2. Ofschoon de visioenen ingewikkeld zijn, waarin zelfs een olifant kan zwemmen, toch zijn de toespraken meestal eenvoudig, zodat een lam er in waden kan. Het hoofddoel is, Gods volk hun overtredingen te tonen, opdat zij in hun ballingschap boete mochten doen en zich bekeren. Het schijnt, dat de profeet gestadig een gehoor had (want wij lezen van hen, dat zij voor zijn aangezicht zaten als Gods volk om zijn woorden te horen, Hoofdstuk 33:31; en dat men hem gedurig raad vroeg, want wij lezen, dat de oudsten van Israël kwamen om door hem de Heere te vragen, Hoofdstuk 14:1, 3. En gelijk het van groot nut was, dat de verdekte bannelingen zelf een profeet bij zich hadden, zo was het ook een getuigenis voor hun heiligen godsdienst tegenover hun verdrukkers, die daarmee en met hen zelf de gek staken.

3. Of schoon de bestraffing en bedreiging hier zeer scherp en stout zijn, toch worden tegen het einde van het boek zeer troostvolle verzekeringen gegeven van grote barmhartigheden, die God over hen wilde uitstorten. Eindelijk zullen wij daar iets ontmoeten, dat betrekking heeft op de dag des Evangelies en zijn vervulling zou vinden in het koninkrijk van de Messias, van wie deze profeet inderdaad minder spreekt dan enig ander profeet. Maar eerst moeten de verschrikkingen des Heeren de weg voor Christus bereiden. Door de wet is de kennis der zonde, en wordt zo onze tuchtmeester tot Christus. De visioenen, die der profeten geloofsbrieven waren, vinden wij in Hoofdstuk I-3, de bestraffingen en bedreigingen, Hoofdstuk 4-24; tussen deze en de troostredenen, die in het laatste deel des boeks voorkomen, hebben wij boodschappen aan de volken, die aan Israël grensden, en wier ondergang voorspeld wordt, Hoofdstuk 25-35, om plaats te maken voor het herstel van het Israël Gods en de wederopbouw van stad en tempel, die voorzegd worden in Hoofdstuk 36 tot het einde. Zij, die de troost op zichzelf willen toepassen, moeten eerst de bestraffingen aannemen.

HOOFDSTUK 1

1 In het dertigste jaar, in de vierde maand, op de vijfden derzelve maand, als ik in het midden der weggevoerden was bij de rivier Chebar, zo geschiedde het, dat de hemelen werden geopend, en ik gezichten Gods zag. 2 Op de vijfden derzelve maand (dit was het vijfde jaar van de wegvoering van de koning Jojachin), 3 Geschiedde het woord des HEEREN uitdrukkelijk tot Ezechiel, de zoon van Buzi, de priester, in het land der Chaldeeën, bij de rivier Chebar; en de hand des HEEREN was daar op hem. 4 Toen zag ik, en ziet, een stormwind kwam van het noorden af, een grote wolk, en een vuur daarin vervangen, en een glans was rondom die wolk; en uit het midden daarvan was als de verf van Hasmal, uit het midden des vuurs. 5 En uit het midden daarvan kwam de gelijkenis van vier dieren; en dit was hun gedaante: zij hadden de gelijkenis van een mens; 6 En elkeen had vier aangezichten; insgelijks had elkeen van hen vier vleugelen. 7 En hun voeten waren rechte voeten, en hun voetplanten waren gelijk de voetplanten van een kalf, en glinsterden gelijk de verf van glad koper. 8 En mensenhanden waren onder hun vleugelen, aan hun vier zijden; en die vier hadden hun aangezichten en hun vleugelen. 9 Hun vleugelen waren samengevoegd, de een aan de ander; zij keerden zich niet om, als zij gingen; zij gingen elkeen recht uit voor zijn aangezicht heen. 10 De gelijkenis nu van hun aangezicht was het aangezicht eens mensen, en het aangezicht eens leeuws hadden zij vier aan de rechterzijde; en ter linkerzijde hadden die vier eens ossen aangezicht; ook hadden die vier eens arends aangezicht. 11 Ook waren hun aangezichten en hun vleugelen opwaarts verdeeld; elkeen had er twee samengevoegd aan de andere, en twee bedekten hun lichamen. 12 En zij gingen elkeen rechtuit voor zijn aangezicht heen; waarheen de geest was om te gaan, gingen zij; zij keerden zich niet om, als zij gingen. 13 Aangaande de gelijkenis der dieren, hun gedaante was als brandende kolen des vuurs, als de gedaante der fakkelen; datzelve vuur ging steeds tussen die dieren; en het vuur had een glans, en uit het vuur kwam een bliksem voort. 14 De dieren nu liepen en keerden weder als de gedaante van een weerlicht. 15 Als ik die dieren zag, ziet, zo was er een rad op de aarde bij die dieren, naar vier aangezichten van hetzelve. 16 De gedaante der raderen en derzelver maaksel was als de verf van een turkoois; en die vier hadden enerlei gelijkenis; daartoe was hun gedaante, en hun maaksel, alsof het ware een rad in het midden van een rad. 17 Als zij gingen, zij gingen op hun vier zijden; zij keerden zich niet om, als zij gingen. 18 En hun velgen, die waren zo hoog, dat zij vreselijk waren; en hun velgen waren vol ogen rondom aan die vier raderen. 19 Als nu de dieren gingen, gingen de raderen bij hen; en als de dieren van de aarde opgeheven werden, werden de raderen opgeheven. 20 Waarheen de geest was om te gaan, gingen zij, waarheen de geest was om te gaan; en de raderen werden tegenover hen opgeheven; want de geest der dieren was in de raderen. 21 Als die gingen, gingen deze; en als die stonden, stonden zij; en als die van de aarde opgeheven werden, werden de raderen tegenover hen opgeheven; want de geest der dieren was in de raderen. 22 En over de hoofden der dieren was de gelijkenis eens uitspansels, gelijk de verf van het vreselijke kristal, van boven af over hun hoofden uitgespreid. 23 En onder dat uitspansel waren hun vleugelen rechtop, de een aan de ander; ieder had er twee, die herwaarts hun lichamen bedekten, en ieder had er twee, die ze derwaarts bedekten. 24 En als zij gingen, hoorde ik een geruis hunner vleugelen, als het geruis van vele wateren, als de stem des Almachtigen, als de stem eens geroeps, als het gedreun eens heirlegers; als zij stonden, zo lieten zij hun vleugelen neder. 25 En er geschiedde een stem van boven het uitspansel, hetwelk boven hun hoofden was, als zij stonden, en hun vleugelen nedergelaten hadden. 26 En boven het uitspansel, hetwelk was boven hun hoofden, was de gelijkenis eens troons, als de gedaante van een saffiersteen; en op de gelijkenis des troons was de gelijkenis als de gedaante eens mensen, daarboven op zijnde. 27 En ik zag als de verf van Hasmal, als de gedaante van vuur rondom daarbinnen, van de gedaante Zijner lenden en opwaarts; en van de gedaante Zijner lenden en nederwaarts, zag ik als de gedaante van vuur, en glans aan Hem rondom. 28 Gelijk de gedaante van de boog, die in de wolk is ten dage des plasregens, alzo was de gedaante van de glans rondom; dit was de gedaante van de gelijkenis der heerlijkheid des HEEREN; en als ik het zag, viel ik op mijn aangezicht, en ik hoorde een stem van Een, Die sprak.

In dit hoofdstuk vinden wij:

I. De algemene geest van de profetie, die nu aanvangt, en de tijd, waarop ze geschreven werd, vers 1, de plaats, waar, vers 2, en de persoon, door wien, vers 3.

II. De ongewone inleiding door een visioen van Gods heerlijkheid.

1. In degenen die Hem in de hemelen omringen en voor zijn aangezicht staan, zijn troon is omstuwd door engelen, hier dieren (in de Engelse vertaling: levende wezens' genoemd, vers 4- 14.
2. In zijn zorg voor de aarde, voorgesteld door raderen en derzelver beweging, vers 15-25.
3. In het aangezicht van Jezus Christus op Zijn troon, vers 26-28.

En hoe meer wij bekend worden met de heerlijkheid Gods in deze drieërlei openbaring, des te meer zal de Goddelijke openbaring vat op ons krijgen, en zoveel geredelijker zullen wij er ons aan onderwerpen. Dat is dan ook het doel van de vermelding van de visioenen voor de eigenlijke profetieën. Als de God van zulke heerlijkheid spreekt, moeten wij met aandacht en eerbied luisteren, indien niet, dan is zulks tot onze eigen schade.

Ezechiël 1:1-3

De omstandigheden van het visioen, dat Ezechiël zag, en waarin hij zijn opdracht en verdere voorschriften ontving, worden hier zeer uitvoerig beschreven, zodat het verhaal alle tekenen van werkelijkheid draagt en geen droom blijkt te zijn. Het kan zijn nut hebben, goed acht te geven, wanneer en waar het Gode behaagd heeft, zich op bijzondere wijze aan onze ziel te openbaren, zodat de wederkomst des daags en onze terugkeer tot de plaats des altaars, Genesis 13:4 de aangename dankbare herinnering aan Gods goede gunst te ons waart verlevendigt. "Gedenk toch mijn ziel! en vergeet nimmer, wat tekenen van Goddelijke liefde gij op die tijd en die plaats hebt ontvangen, en vertel anderen wat God u gedaan heeft."

I. De tijd, dat Ezechiël dit visioen had, wordt hier vermeld. Het was in het dertigste jaar vers 1. Sommigen nemen dat voor het dertigste levensjaar van de profeet, een priester zijnde trad hij op die leeftijd in de volle functie van zijn waardigheid. Maar omdat de goddeloosheid en de rampen van zijn tijd, toen men tempel noch altaar had, de uitoefening van zijn ambt onmogelijk maakte, riep hem God op die leeftijd tot het ambt van profeet.
Anderen lezen daarin het dertigste jaar van de regering van Nabopolasser de vader van Nebukadnézar, wijl de Chaldeeën toen een nieuw tijdrekening hadden begonnen, gelijk zij honderd drie en twintig jaar vroeger, tijdens Nabonasser, ook gedaan hadden. Nabopolasser heeft negentien jaren geregeerd, en dit was het elfde van zijn zoon, wat samen dertig maakt. En het lag voor de hand, dat Ezechiël de Babylonische tijdrekening gebruikte, wij schikken ons in een vreemd land naar de tijd van dat land. Naderhand gebruikte hij de droeve tijdrekening van zijn eigen land, als hij vermeldt, vers 2, dat het het vijfde jaar van Jojachins gevangenschap was. Maar de Chaldeeuwse berekening noemt een andere tijd en zegt, dat het het dertigste jaar was, nadat Hilkia de priester het boek van de wet had gevonden in het huis des Heeren, te middernacht, na het ondergaan van de maan, in de dagen van de koning Josia. Het is waar, dat het juist dertig jaar van die tijd af was, en dat was zo'n merkwaardige gebeurtenis (daar het de Joodse staat opnieuw op de proef stelde), dat zeer gepast van die tijd af gerekend werd. Misschien ook spreekt de profeet zo onbepaald van dertig jaar, omdat hij het oog op beide tijdrekeningen had. Het was in de vierde maand, overeenkomende met onze Junimaand en op de vijfden dag van de maand, dat Ezechiël zijn visioen kreeg, vers 2. Waarschijnlijk was het een sabbatdag, want wij lezen (hoofdstuk 3:16), dat ten einde van zeven dagen, dat wij voor de volgende sabbatdag mogen houden, dat het Woord des Heeren andermaal tot hem geschiedde. Zo was Johannes in de geest op de dag des Heeren, toen hij de visioenen des Almachtigen zag, Openbaring 1:10. God wilde daardoor Zijn sabbat verheerlijken, toen de vijanden met hem spotten, Klaagliederen 1:7. Hij wilde op deze wijze

Zijn volk aansporen, hun aandacht te geven aan de bediening van de profeten op iedere sabbatdag, namelijk door Zichzelf op een sabbatdag te openbaren.

II. De droevige omstandigheden, waarin hij verkeerde, toen God hem eerde en tegelijk Zijn volk met dit visioen zegende. Hij was in het land van de Chaldeeën, in het midden van de weggevoerden, bij de rivier Chebar, in het vijfde jaar van de wegvoering van Jojachin. Merk op:
1. Gods volk was nu, althans een gedeelte ervan, ballingen in het land van de Chaldeeën. De meeste Israëlieten evenwel waren in hun eigen land gebleven, maar deze waren de eerstelingen van de gevankelijke wegvoering en wel de besten. In Jeremia's visioen namelijk waren zij "de goede vijgen, die God ten goede naar het land van de Chaldeeën had gezonden", Jeremia 24:5. En opdat het hun ten goede zou zijn, verwekte God een profeet in hun midden, om en uit Zijn wet te onderwijzen, toen Hij hen tuchtigde, Psalm. 94:12. Zie, het is een grote genade, wanneer het Woord Gods tot ons gebracht wordt, en een grote plicht, het naarstig te onderzoeken, vooral wanneer wij in verdrukking verkeren. Het woord van de onderwijzing en de roede van de kastijding kunnen ons grote diensten bewijzen, als ze samengaan en elkaar steunen, het Woord om de roede te verklaren, en de roede om het Woord klem bij te zetten, samen om ons wijsheid te leren. Het is voor een man, die ziek is en pijn lijdt, gelukkig, zo een gezant een uitlegger bij hem is, één uit duizend, als hij slechts zijn oor voor de bestraffing opent. De twist, die God met de Joden had, toen Hij hen in gevangenschap heen zond, was onder meer ook daarover, dat zij "Zijn gezanten hadden bespot en Zijn profeten smadelijk bejegend." Toch, toen Hij ze deed lijden om die zonde, begunstigde Hij ze met een verbazende genade. Het zou er slecht met ons uitzien, indien God niet soms in Zijn genade die middelen van genade en zaligheid over ons uitstort, die wij verworpen hebben. In hun ballingschap waren zij beroofd van de gewone zorg voor hun zieken, en daarom schonk God hun buitengewone, want wanneer Gods kinderen verhinderd worden in hun hemelse opvoeding in een weg, dan opent God een anderen.
Maar let hierop: het was in het vijfde jaar van de ballingschap, dat Ezechiël onder hen optrad, en niet eerder. Zolang had God hen zonder profeet gelaten, tot zij "achter de Heere begonnen te klagen en te jammeren dat zij hun tekenen niet meer zagen", Psalm. 74:9, dan zouden zij een profeet waarderen, en wat God hun omtrent Zich zelf door zijn dienst wilde openbaren, zou te gereder aangenomen worden. De Joden, die in hun eigen land bleven, hadden Jeremia bij zich, die werke gevankelijk waren weggevoerd, Ezechiël. Waarheen de kinderen Gods ook verspreid zijn, Hij zal middelen vinden om hun leraars te zenden.

2. De profeet behoorde zelf tot de ballingen die aan de rivier Chebar woonden, want het was bij de rivieren van Babel, dat zij neerzaten, en aan de wilgen aan de oevers dier rivieren hadden zij hun harpen gehangen, Psalm 137:1, 2. De planters in Amerika vestigden zich aan de boorden van de rivieren, en misschien werden deze gevangenen door hun meesters gebruikt om land langs de rivieren, dat onbebouwd lag, te ontginnen, wijl de ingezetenen ten oorlog getogen waren. Of zij bezigden hen in fabrieken, die aan de oevers van de wateren gebouwd waren om de goederen gemakkelijk te water te kunnen vervoeren. De Bijbeluitleggers zijn het er niet over eens, welke de rivier Chebar was, maar te midden van de gevangenen bij die rivier was Ezechiël, zelf ook een gevangene.
Merk hier op:
a. De beste mensen, en daaronder Gods liefste kinderen, delen vaak niet alleen in de gewone levensrampen, maar ook in de openbare en nationale oordelen, die om van de zonde wil worden uitgegoten. Zij, die niets aan de schuld hebben toegebracht, gevoelen de pijn, zodat naar het blijkt, het verschil tussen de goeden en de bozen niet ligt in wat hun wedervaart, maar in de gemoedsstemming, waarmee zij dat ontvangen. En wijl niet slechts rechtvaardige

mensen, maar zelfs profeten de ergste van de straffen mee ondergaan, mogen wij daarin met de grootste gewisheid het besluit trekken, dat beloning hen in de toekomst wacht.
b. Woorden van overtuiging, raad en troost slaan het best bij dezulken in, die zelf lijden en treuren om het lijden van anderen. Gevangenen worden het best onderricht door een medegevangene, die dus uit ervaring hun smart kent.
c. De geest van de profetie was niet beperkt tot het land van Israël, maar enkele van de heerlijkste Goddelijke openbaringen werden geschonken in het land van de Chaldeeën, hetgeen een gelukkig voorteken was van hetgeen de kerk later zou ervaren als grondslag voor haar opbouw te midden van de heidenen, zoals toen reeds, zou het later zijn bij en na de stichting van de kerk des Nieuwen Verbonds: de verstrooiing van de Joden zou verbreiding van de kennis Gods bevorderen.
d. Waar wij ook zijn, wij kunnen met God gemeenschap houden. "Undique ad coelos tantandem est viae, Overal vandaan vinden wij een weg naar de hemel."
e. Wanneer Gods dienaren gebonden zijn, "Gods Woord is niet gebonden, " 2 Timotheüs 2:9. Toen Paulus een gevangene was, had het Evangelie zijn vrije loop. Toen Johannes naar het eiland Patmos gebannen was, bezocht Christus hem daar. Ja, Gods lijdende dienaren zijn gewoonlijk als gunstelingen behandeld, en hun vertroosting is overvloediger geweest, wanneer de beproeving overvloediger was, 2 Korinthe 1:5.

III. De openbaring, die het Gode behaagde, de profeet van Zichzelf te geven, toen hij in deze omstandigheden verkeerde, wordt door hem aan het volk meegedeeld. Hij verhaalt hier wat hij gezien, gehoord en gevoeld heeft. Hij zag gezichten Gods, vers 1. Geen mens kan God zien en leven, maar velen hebben gezichten Gods gezien openbaringen van Goddelijke heerlijkheid, die hen onderwezen en verheugden. Gewoonlijk gebruikte God, wanneer Hij zich voor de eerste maal aan een profeet openbaarde, een buitengewoon gezicht, bijvoorbeeld bij Jesaja, Hoofdstuk 6, bij Jeremia, Hoofdstuk 7, bij Abraham, Handelingen 7:2. Zo vestigt de Heere als het ware een gemeenschap en een genoegzame wij ze van mededeling van Zijn openbaring, waardoor latere gezichten onnodig werden. Ezechiël wordt gezonden om de harten des volks tot de Heere hun God weer te brengen en daarom moet hij zelf de gezichten Gods zien. Zie, voor hen, wier roeping het is, anderen tot de kennis en de liefde Gods te brengen, is het van belang, dat zij goed met God bekend zijn en ervaring hebben van die kennis. "Om de gezichten Gods te zien, worden de hemelen geopend."

1. Hij hoorde Gods stem, vers 3. Het Woord des Heeren geschiedde uitdrukkelijk tot hem, en wat hij zag moest hem voorbereiden op hetgeen hij horen zou. De uitdrukking spreekt met nadruk "Essendo fuit verbum Dei, het Woord Gods was werkelijkheid." Er was geen vergissing mogelijk, het kwam tot hem in de volheid van zijn licht en macht, in de ontwijfelbare mededeling des Geestes. Het kwam nabij hem, het kwam in hem nam bezit van hem en woonde rijkelijk in hem. "Het kwam uitdrukkelijk of nauwkeurig, of opzettelijk tot hem", hij verstond duidelijk wat hem gezegd werd en werd volkomen van deszelfs waarheid overtuigd. "Het werkelijke woord (zo kunnen wij vertalen), het Woord dat is, dat is wat het is, kwam tot Ezechiël, om hem voor zijn zending te bekwamen."

2. Hij gevoelde de macht van God om zijn ogen voor de gezichten te openen en zijn oor voor de stem, en zijn hart om te ontvangen: "de hand des Heeren was daar op hem. Zie, de hand des Heeren gaat samen met Zijn woord, en volbrengt zo haar taak, zij alleen verstaan en geloven de boodschap, aan wie de arm des Heeren is geopenbaard". De hand des Heeren was op hem, als eens op Mozes om hem te bedekken, opdat hij door het licht en de luister van de gezichten, die hem te beurt vielen, niet zou verblind worden, Exodus 33:22. Ze was op hem (als later op Johannes, Openbaring 1:17), om hem te verlevendigen en te ondersteunen, opdat

hij deze openbaringen mocht horen en daaronder niet bezwijken, opdat hij noch zich verheffen noch neergeslagen worden zou door derzelver uitnemendheid. "Gods genade is hem genoeg, en ten teken daarvan is de hand des Heeren op hem."

Ezechiël 1:4-14
De gezichten Gods, die Ezechiël hier zag, waren zeer heerlijk en gingen die van andere profeten te boven. De strekking van deze gezichten was,
1. De geest van de profeet met grote, schone, hoge gedachten aangaande God te vervullen, die hem had afgezonden en wie hij diende. Het is de gelijkenis van de heerlijkheid des Heeren, die hij aanschouwt, vers 28, en daaruit kunnen wij afleiden, dat het hem een eer is, God te dienen, want zelfs engelen doen dat. Hij kan Hem veilig dienen, want Hij is machtig genoeg om hem tot zijn werk in stad te steller. Gevaar steekt er in, zo hij van dit werk aflaat, gelijk Jona deed, want God kan hem gemakkelijk achterhalen. Zulk een groot God moet met eerbied en diep ontzag gediend worden, zonder enige twijfel kan Ezechiël voorspellen wat deze God voor hen doen zal, want Hij is machtig Zijn woord gestand te doen.

2. Vrees in te boezemen aan de zondaars, die in Sion gebleven waren, en ook dengenen, die reeds naar Babel waren gekomen, die zo zeker waren, en de profetie van Jeruzalems val met verachting aanhoorden. Gelijk wij reeds bij Jeremia gezien hebben en hier zien zullen, maakten velen zich daaraan schuldig. Laat hen, die zeiden: "Wij zullen vrede hebben, ook al gaan wij voort", bedenken, "dat onze God een verterend vuur" is, voor Wien ze niet kunnen bestaan. Dat dit gezicht op Jeruzalems verwoesting betrekking heeft, blijkt duidelijk uit Hoofdstuk 43:3, waar hij zegt, dat het was gelijk het gezicht, dat hij gezien had, toen hij kwam om de stad te verderven, dat is haar verderf te voorspellen.

3. Zij, die God vreesden, die beefden voor Zijn woord en zich onder Zijn machtige hand vernederden troost toe te spreken. Laat hen weten, al zijn zij gevangenen in Babel, dat God hun nabij is, al hebben zij de plaats des heiligdoms niet om hun heerlijken hogen troon te wezen, zij hebben de God des heiligdoms. Dr. Lightfoot merkt op: "Nu de kerk voor lange tijd in een ander land gaat geplant worden, toont de Heere Zijn heerlijkheid in haar midden, gelijk Hij had gedaan, toen ze eerst in de woestijn werd gesticht. Uit een wolk en een vuur verscheen Hij hun weer, en van tussen de dieren, als eenmaal van tussen de cherubim, gaf Hij Zijn godsspraken". Om nu aan het doel te beantwoorden, hebben wij hier het eerste gedeelte van het gezicht, dat God voorstelt als omringd en gediend door een ontelbare menigte engelen, die allen Zijn boodschappers, Zijn dienaars zijn, "doende Zijn geboden en horende naar de stem van Zijn woord" Dit getuigt van Zijn grootheid, gelijk het een aards vorst verheerlijkt, wanneer hij een luisterrijk gevolg en talrijke legers tot zijn dienst heeft, hetgeen zijn bondgenoten vertrouwen en zijn vijanden vrees inboezemt.

I. De inleiding tot dit gezicht is zeer groots en indrukwekkend, vers 4. De profeet, de hemelen geopend ziende, zag, zag op om op te merken, wat God hem zou ontdekken. Zie, wanneer de hemelen geopend zijn, is het onze zaak onze ogen open te hebben, om al wat in de weg staat op te ruimen, zie, een stormwind kwam van het noorden af, die mist en nevel uit lagere streken moest wegvagen. "Mooi weer komt uit het noorden, van daar komt de wind, die de regen verdrijft". God kan de lucht door een stormwind opklaren en die helderheid des gemoeds geven, die nodig is om met de hemel gemeenschap te hebben. Toch wordt deze stormwind vergezeld door een grote wolk. Als wij denken, dat de wolken, die uit de aarde opstijgen, verstrooid zijn en wij een onbeperkt vergezicht hebben, is er toch nog een wolk, waarin hemelse dingen verborgen zijn, een wolk van boven, zodat wij sprakeloos staan temidden van de duisternis. Christus daalde hier neer, gelijk Hij later opgevaren is, in een

wolk. Sommigen zien in deze stormwind en deze wolk het Chaldeeuwse leger, uit het noorden komende tegen het land van Juda, gelijk een storm alles voor zich neerwerpende. Zo zou het overeenstemmen met een van de eerste gezichten van Jeremia, Jeremia 1:14: "van het noorden zal zich dit kwaad opdoen." Het komt mij echter voor, dat het eer een inleiding tot het gezicht dan tot de redenen is. Deze stormwind kwam tot Ezechiël (als tot Elia 1 Koningen 19:1) om de weg des Heeren te bereiden en opmerkzaamheid te vragen. Wie ogen heeft om te zien, die zie, wie oren heeft om te horen, die hore.

II. Het gezicht zelf. Een grote wind was het voertuig voor dit gezicht, waarin het tot de profeet werd gebracht, want de troon, waarop God zetelt, de wagen, waarin Hij rijdt zijn donkerheid en dikke wolken, Psalm 18:12, 104:3. Zo verbergt Hij het aangezicht van Zijn troon, opdat deszelfs verblindend licht en luister ons niet overweldige, een wolk overdekt dien.
1. Nu gaat de wolk vergezeld van een vuur, als op de berg van Sinaï, waar God in een zware wolk neerkwam, maar "het aanzien van de heerlijkheid des Heeren was als een verterend vuur, " Exodus 24:16, 17. Zijn eerste verschijning aan Mozes was "in een brandende braambos want onze God is een verterend vuur." Dit was een vuur, daarin vervangen, een bol of kring of wiel van vuur. Wijl God Zijn eigen zaak uitvoert, Zijn eigen wet stelt en Zijn eigen doel bepaalt, wordt Hij met een vuur vergeleken, dat in die stormwind vervangen is, of, gelijk sommigen lezen: dat zich zelf aansteekt. Het vuur van Gods heerlijkheid schijnt uit, maar omhult zich weldra, Hij openbaart ons slechts een gedeelte van Zijn wegen. Het vuur van Gods toorn breekt uit, maar het omhult zich spoedig, want Goddelijk geduld laat die toorn niet de vrije loop. Indien dat niet zo ware, "o Heere, wie zou bestaan?"

2. Het vuur is met heerlijkheid omgeven: "een glans was rondom die wolk, " waardoor het vuur nog meer verborgen werd, maar toch was nog iets ervan zichtbaar. Ofschoon wij niet in dat vuur kunnen zien noch God volkomen kennen ondanks al ons onderzoek, toch aanschouwen wij de heerlijkheid, die Hem omringt, de weerschijn van het vuur door de dikke wolk. Mozes mocht Gods achterste delen zien, niet Zijn aangezicht. Wij hebben enig licht omtrent Gods wezen, van de heerlijkheid, die het omstraalt, ofschoon geen inzicht, door de omringende wolk. Niets is gemakkelijker dan te constateren, dat God is, niets moeilijker dan te beschrijven wat Hij is. Wanneer God Zijn toorn als vuur doet verschijnen, dan is er toch heerlijkheid rondom, want Zijn heerlijkheid en rechtvaardigheid verschijnen blinkende in de straf over zonde en zondaars. Zelfs het verterend vuur wordt omhuld door heerlijkheid, die verheerlijkte heiligen eeuwiglijk zullen bewonderen.

3. Uit dit vuur straalt de kleur van Hasmal (of amber, naar de Engelse vertaling). Wij weten niet wat die kleur gehad heeft, en daarom meen ik, dat de gehele vorm van het gezicht zo gekleurd is geweest, die uit het midden van vuur en heerlijkheid tot Ezechiël kwam. Het eerste, dat de profeet opviel, "was de kleur van amber, of het oog van amber, " dat is het zag er uit als amber voor het oog, een donkere, vurige kleur, de kleur van brandende kool, naar sommiger mening. De gelijkenis van de vier dieren, die hij uit het midden des vuurs zag komen, waren Seraphim-branders, want Hij maakt Zijn engelen geesten, Zijn dienaren een vlam vuurs.

4. Hetgeen uit het vuur komt, van die amberkleur, is, als het onderscheidenlijk kan opgemerkt worden, de gelijkenis van vier dieren, niet de vier dieren zelf (engelen zijn geesten en kunnen niet gezien worden), maar hun gelijkenis, een hiëroglief of voorstelling, naar God voor het onderricht des profeten nodig oordeelde, en tegelijk voor ons onderricht. Hij brengt ons in aanraking met engelen (een zuiver Goddelijke openbaring), voor zover nodig is om ontzag in te boezemen voor Gods grootheid, die engelen tot Zijn dienaren heeft, en voor Gods goedheid

die ze gebruikt tot dienst van Zijn volk. De gelijkenis van deze dieren kwam uit het midden des vuurs, want engelen hebben hun bestaan en macht van God, zij zijn voor zichzelf en voor ons wat het Gode behaagd heeft, ze te maken hun heerlijkheid is een straal van zijn heerlijkheid. De profeet zelf verklaart dit gezicht, Hoofdstuk 10:20: "Ik bemerkte, dat het Cherubs waren een van de namen, waaronder engelen in de Schrift genoemd worden. Aan Daniël werd hun getal genoemd: tien duizend maal tien duizenden, Daniel 7:10. Maar, al zijn zij zo velen, toch zijn zij één, en dit wordt Ezechiël hier bekend gemaakt, zij zijn één in aard en werk. Een leger, uit tienduizenden bestaande, wordt toch één geheel genoemd.

Wij vinden hier een mededeling van:
a. Hun daad. Zij zijn levende schepselen, schepselen Gods, het werk van Zijn handen. Hun bestaan is afgeleid, zij hebben geen leven in of van zichzelf, maar ontvangen het van "de Bron des levens." Gelijk de mensen van deze lagere wereld de dieren en planten, die sieraden van de aarde, verre overtreffen, zo gaan de engelen, de levende schepselen van de hogere wereld, zon, maan en sterren, de pracht van de hogere wereld, te boven. De zon, (zeggen sommigen) is een vlam vuurs, die in de wolk vervat is, maar het is geen levend wezen, gelijk de engelen, die vuurvlammen zijn. Engelen zijn levende schepselen, levende wezens, in bijzondere zin. De mensen op aarde zijn sterfelijke wezens (te midden van het leven zijn wij door de dood omgeven), maar de engelen in de hemel zijn inderdaad levende wezens, zij leven wezenlijk en voor een goed doel. Wanneer heiligen eenmaal als engelen zullen zijn, zullen zij niet meer sterven, Lukas 20:36.

b. Hun getal. Zij zijn vier, zo althans verschijnen zij hier, ofschoon zij ontelbaar zijn. Niet als waren deze vier boven de overigen, gelijk sommigen met voorliefde beweerd hebben, Michaël, Gabriël, Raphaël en Uriël. Maar om wille van de vier aangezichten, die zij elk hadden, en om hun zending naar de vier winden des hemels voor te stellen, Mattheüs 24:31. Zacharia zag er als vier wagens, die naar het noorden, zuiden, oosten en westen joegen, Zacharia 6:1. God heeft boodschappers voor iedere richting, want Zijn koninkrijk omvat het totale heelal, en reikt tot aan het uiterste van de wereld.

c. Hun eigenschappen, waardoor zij bekwaam zijn om hun Maker en Meester te dienen. Die werden, gelijk altijd in gezichten, voorgesteld door een gelijkenis in figuurlijken zin. Hun beschrijving is zo, dat ik het voor onmogelijk houd, een juiste voorstelling ervan in onze verbeelding te vormen, of ook met het penseel, want dat zou een verzoeking zijn om ze te aanbidden. Maar toch geven de onderscheiden delen van de beschrijving hun verschillende eigenschappen weer. Deze dieren worden hier beschreven
a. naar hun voorkomen in ‘t algemeen: zij hadden de gelijkenis van een mens, zij verscheen in menselijke gedaante,

Ten eerste om aan te duiden, dat de engelen redelijke, denkende wezens zijn, die de geest eens mensen hadden, hetwelk is de kaars des Heeren.

Ten tweede, om de menselijke natuur te eren, die lager, maar slechts een weinig minder is dan die van de engelen, aan de hun als het ware grenzende. Wanneer de onzichtbare geesten van de bovenaardse wereld zich vertonen willen nemen zij de gelijkenis eens mensen aan.

Ten derde, om te beduiden, dat "hun vermakingen zijn met de mensenkinderen, gelijk die huns Meesters", Spreuken 8:31, dat zij de mensen diensten bewijzen, en dat mensen door geloof, hoop en heilige liefde gemeenschap met hen kunnen hebben.

Ten vierde. De engelen verschijnen in de gelijkenis eens mensen, omdat in de volheid van de tijden Gods Zoon niet alleen in die gelijkenis zou verschijnen, maar zelfs vlees en bloed van de mensen aannemen.

b. Naar hun aangezicht: elkeen had vier aangezichten, naar vier verschillende zijden uitziende. In Johannes' gezicht, dat zeer veel op dit gezicht gelijkt, had ieder van de vier dieren een van de hier genoemde aangezichten, Openbaring 4:7. Hier heeft ieder dier ze alle vier, om aan te duiden, dat ze alle even bekwaam zijn tot de dienst. Toch vinden wij onder de engelen wellicht, evenals onder de engelen van de gemeenten, dat de een in gaven boven de ander uitsteekt, toch dient alles voor algemene dienst. Laat ons deze aangezichten beschouwen, tot wij in zekere mate naar hetzelfde beeld veranderd worden, opdat wij de wille Gods doen gelijk de engelen die volbrengen. Alleen hadden zij het aangezicht eens mensen (want in die gelijkenis verscheen zij, vers 5), maar bovendien hadden zij het aangezicht eens leeuws, dat van een rund en dat eens arends, elk een groep dieren vertegenwoordigende: de leeuw die van de wilde dieren, het rund die van de tamme, en de arend die van de vogelen, vers 10. Maakt God van die dieren gebruik om Zijn oordelen over Zijn vijanden uit te voeren? Zij zijn fier en sterk, als de leeuw en de arend, om hun prooi te verscheuren. Maakt hij gebruik van hen om Zijn volk wel te doen? Zij zijn, als de os, sterk om te arbeiden en gereed om te dienen. En in beide hebben zij het verstand eens mensen. De verspreide krachten van de dierenwereld en van de mensheid op aarde zijn verenigd in de engelen des hemels. Zij hebben de gelijkenis eens mensen, ja meer dan dat, en gelijken op hem in tederheid en menselijkheid.

Maar, ten eerste, overtreft de leeuw de mens in kracht en stoutmoedigheid, hij is geduchter. Daarom hebben de engelen het aangezicht eens leeuws, als de mens in dit opzicht overtreffende.

Ten tweede gaat de os de mens te boven in vlijt, geduld, inspanning en onvermoeide arbeid, daarom hebben de engelen, die de mens ook hierin te boven gaan, en aanhoudend God en mensen dienen, het aangezicht eens runde.

Ten derde, munt een arend boven een mens uit in snelheid en scherpen, verziende blik, in hoge vlucht, en daarom hebben de engelen, die de dingen zoeken, welke boven zijn en Gods geheimenissen beter doorgronden dan wij, het aangezicht eens arends.

c. Door hun vleugelen: elkeen van hen had vier vleugelen, vers 6. In het gezicht, dat Jesaja ontving, had elkeen er zes, hier maar vier, want geen verscheen boven de troon en moesten met twee ervan hun aangezichten bedekken. De engelen zijn toegerust met vleugelen om Gods bevelen snel te kunnen uitvoeren, waartoe God hen ook uitzendt, zij verliezen geen tijd. Geloof en hoop zijn de vleugelen van de ziel, waarop ze omhoog stijgt, vrome en godzalige genegenheden zijn de vleugelen, waarmee ze krachtig en gezwind voortvliegt.
De profeet meldt hier, aangaande die vleugelen:

Ten eerste, dat ze samengevoegd waren, de een aan de ander, vers 9, 11. Zij gebruikten hun vleugelen niet om er mee te strijden, zo als sommige vogelen doen, onder de engelen is geen strijd. God maakt vrede, volmaakten vrede, in de hoge. Maar hun vleugelen waren samengevoegd, ten teken van hun volmaakte eenheid en eenstemmigheid en harmonie.

Ten tweede dat hun vleugelen opwaarts uitgespreid waren gereed om gebruikt te worden, niet saamgevouwen of omlaaghangend. Laat een engel ook maar de geringste aanwijzing van Gods wil ontvangen, en hij behoeft op niets te wachten, hij vliegt onmiddellijk heen, terwijl onze trage zielen veel van de struisvogel hebben, die zich heel niet in de lucht kan verheffen.

Ten derde, dat twee hunner vleugelen hun lichamen bedekten, de geestelijke lichamen, die ze hadden aangenomen. De klederen, die ons bedekken, hinderen ons in de arbeid, engelen behoeven geen andere bedekking dan hun vleugelen, die tegelijk hen voortbewegen. Zij bedekken hun lichamen voor ons, om nodeloze vragen te voorkomen. Vraag niet naar hen, want hun naam is wonderlijk, Richteren 13:18. Zij bedekken ze voor God, en leren ons

daarmee, dat wij, God naderende, zorg moeten dragen, met Christus' gerechtigheid bekleed te zijn, opdat "de schande van onze naaktheid niet gezien worde."

d. Door hun voeten, benen en dijen daaronder begrepen: hun voeten waren rechte voeten, vers 7, zij stonden recht op, vast en stevig, geen last van hun dienst kon maken, dat zij hun knieën bogen. De bruid zegt tot prijs van haar beminde, dat zijn schenkelen zijn als marmeren pilaren, gegrond op voeten van het dichtste goud, Hooglied 5:15. Zo waren van de engelen voeten. Hun voetplanten waren gelijk de voetplanten van een kalf, dat de klauw verdeelt en dus rein was, als het ware de zool van een ronde voet (zo luiden de Chaldeeuwse woorden), gereed zich in iedere richting te bewegen.
De Zeventigen vertalen: zij hadden gevleugelde voeten, zij liepen zo snel of zij vlogen. Die voeten glinsterden gelijk de kleur van glad koper, niet slechts het aangezicht, maar ook de voeten zijn schoon dergenen, die God uitzendt om zijn wil te doen, Jesaja 52:7, iedere stap van de engelen is heerlijk. Van het gezicht, dat Johannes te beurt viel, lezen wij: Zijn voeten waren blinkend koper gelijk en gloeiden als in een oven, Openbaring 1:15.

e. Door hun handen, vers 8: Mensenhanden waren onder hun vleugelen, aan hun vier zijden een arm en een hand onder elke vleugel. Zij hadden niet enkel vleugelen om zich te bewegen, maar ook handen om te arbeiden. Velen zijn vlug, maar niet arbeidzaam, zij maken zich druk, maar voeren weinig uit, brengen weinig tot stand. Zij hebben vleugelen, maar geen handen. Gods dienaren, de engelen, daarentegen gaan niet alleen wanneer Hij hen zendt, en komen als Hij hen roept, maar doen ook wat Hij hun beveelt. Zij hebben mensenhanden, wondervol geschapen en geschikt om te werken, bestuurd door rede, verstand en oordeel. Zij hebben voeten als van een kalf, waardoor hun snelheid wordt aangewezen, de cederen van de Libanon huppelen als een kalf, Psalm 29:6, maar mensenhanden, dat wil zeggen: de juistheid en nauwkeurigheid daarvan, gelijk geschreven staat, dat de hemelen het werk zijn van Gods vingeren. Hun handen waren onder hun vleugelen, die ze bedekken evenals hun overige lichaam. Zie, de werkzaamheid van de engelen is iets geheims, en hun werk wordt onzichtbaar volbracht. Als wij voor God werken, zijn wij vaak als "de luiaard, die zijn hand in zijn boezem verbergt, " maar moeten zijn als degene, "wiens linkerhand niet weet wat zijn rechter doet". Wij mogen opmerken, dat hun handen onder hun vleugelen waren, zodat, waar hun vleugelen hen droegen, zij hun handen meedroegen, om te doen wat met de behoefte van de maats overeenkwam.

d. Hun bewegingen. De dieren bewegen zich. Engelen zijn bedrijvige wezens, hun geluk bestaat niet in stil zitten en niets doen, wij moeten ons zelf dan het nuttigst rekenen, als wij goed doen en dat doen gelijk de engelen, van wie hier opgemerkt wordt,
(1). Dat tot welke diensten ze ook uitgingen, ze recht daarop afgingen, vers 9, 12, hetgeen te kennen geeft,

Eerstelijk, dat zij oprecht de eer Gods bedoelen, en in al hun doen daarop alleen letten. "Hun rechtuit voor hun aangezicht heengaan, " veronderstelt, dat zij recht voor zich uitzagen en nooit enige kwade bedoeling hadden. En, indien ons oog zo eenvoudig is, zal ons gehele lichaam verlicht wezen. De eenvoud van het oog is de oprechtheid des harten.

Ten tweede, dat zij al hun aandacht aan de dienst wijdden, waarin zij bezig waren en al hun opmerkzaamheid er aan gaven. Zij gingen voort met hun werk, wat hun hand vond om te doen, dat deden zij met al hun macht en dwaalden niet.

Ten derde waren zij daarin eenstemmig: "zij gingen elkeen rechtuit voor zijn aangezicht heen", zij hinderden elkaar niet, stonden elkaar niet in het licht of in de weg.

Ten vierde verstonden zij hun werk uitnemend wel en waren daarmee goed op de hoogte, zodat zij nooit behoefden stil te staan, te wachten of te aarzelen, maar geregeld konden voortgaan als degenen die weten wat en hoe ze dat moeten uitvoeren.

Ten vijfde waren zij standvastig en volhardend in hun taak. Zij wankelden niet, werden niet vermoeid, maar bleken als uit een stuk te zijn. Zij bewogen zich in een rechte lijn, kozen de kortste weg voor hun werk en verloren geen tijd. Wanneer wij rechtuit gaan, dan komen wij vooruit, als wij God met een volkomen hart dienen, dan winnen wij grond en krijgen werk gedaan.

(2). Zij keerden zich niet om als zij gingen, vers 9, 12. Ten eerste maakten zij geen fouten of feilen, wat aanleiding zou kunnen geven om terug te keren tot herstel, hun werk had geen verbetering nodig, het behoefde niet overgedaan te worden. Ten tweede lieten zij zich niet afleiden: zoals zij niet omkeerden, zo dwaalden zij evenmin ter zijde af om zich met iets in te laten, vreemd aan hun arbeid.

(3). Zij gingen waarheen de Geest was om te gaan, vers 12. Of,
ten eerste, waarheen hun eigen geest hen leidde, daarheen gingen zij, wijl geen lichaam hen bezwaarde zoals ons. Het is ons dagelijks ongeluk en onze gedurige last, dat, terwijl de geest gewillig is, het vlees zwak is en met geen geen gelijke tred houdt, zodat wij het goede dat wij willen doen, niet doen. Engelen en verheerlijkte heiligen echter kennen zulk een onbekwaamheid niet: wat zij begeren of geneigd zijn te doen, doen zij ook en schieten nooit te kort. Of, ten tweede, waarheen de Geest Gods was om te gaan, daarheen gingen zij. Ofschoon zij zelf veel wijsheid bezaten, onderwierpen ze zich toch in al hun bewegingen en handelingen aan de leiding en het bestuur van de Goddelijke wil. Waarheen de Goddelijke voorzienigheid was om te gaan, gingen zij, om dier doeleinden te dienen en bevelen uit te voeren. De Geest Gods (zegt ***Greenhill***) is de grote beweegkracht, die de engelen aan het werk zet, en het is hun grote eer, geleid te worden, zij worden gemakkelijk geleid door de Geest. Zie, hoe handelbaar en gedienstig deze edele schepselen zijn. Waarheen de Geest was om te gaan, daarheen gingen zij onmiddellijk met alle mogelijke snelheid. "Zie, degenen, die naar de Geest wandelen, doen de wille Gods gelijk de engelen die volbrengen."

(4). Zij liepen en keerden weer als de gedaante van een weerlicht, vers 14. Dit geeft te kennen

Ten eerste, dat zij haast maakten, zij waren vlug in hun bewegingen, vlug als het weerlicht Waartoe zij ook uitgezonden werden, zij volbrachten het dadelijk, in een oogwenk, met bliksemsnelheid. Gelukkig zij, die geen lichamen hebben om hun beweging in heilige arbeid te belemmeren. En gelukkig zullen wij zijn, wanneer wij geestelijke lichamen zullen hebben, om geestelijk werk te doen. Satan valt gelijk een bliksem uit de hemel in zijn eigen verderf, Lukas 10:18. De engelen vliegen als de bliksem tot huns meesters arbeid. De engel Gabriël vloog snel.

Ten tweede, weren zij spoedig terug. Zij liepen en keerden weer, liepen tot hun werk, volbrachten hun orders en keerden weer om er verslag van te doen en een nieuw opdracht te aanvaarden, opdat zij bestendig bezig mochten zijn. Zij liepen naar de benedenwereld om daar te verrichten wat daar moest verricht worden, maar na de volvoering keerden zij weer als de gedaante van een weerlicht naar de bovenwereld, naar de heerlijkheid van Gods aangezicht, die zij niet langer konden ontberen dan voor hun dienst nodig was. Zo behoorden wij in deze wereld te verkeren als buiten ons element Hoewel wij er in zijn, moeten wij er niet in rusten, maar moet onze ziel haastelijk, als een weerlicht, terugkeren naar God, ons middelen rustpunt.

5. Wij hebben een bericht aangaande het licht, waarbij de profeet deze dieren zag, of de spiegel, waarin hij ze aanschouwde, vers 13

a. Hij zag ze in hun eigen licht, want hun gedaante was als brandende kolen des vuurs, zij zijn serafijnen, branders, waardoor te kennen wordt gegeven het vuur hunner liefde tot God, hun brandende ijver in zijn dienst, hun heerlijkheid en glorie, en hun haat jegens Gods vijanden Als God hen gebruikt om zijn strijd te strijden, zijn ze als vurige kolen, Psalm 18:13, om de tegenstanders te verdoen, als bliksemen uitgezonden om hen te treffen.
b. Hij zag ze bij het licht van de fakkels, dat steeds ging tussen die dieren, welker licht een glans had. Satans werken zijn werken van de duisternis, hij is de vorst van de duisternis van deze wereld. Maar de engelen des lichts wandelen in het licht, zij laten hun werk zien, want het kan het licht verdragen Maar wij zien hen en hun werk slechts bij fakkellicht, bij het doffe licht, dat op en neer gaat tussen hen (Eng. vert.). Wanneer de dag aanbreekt en de schaduwen wegvlieden, zullen wij ze klaar en duidelijk zien. Sommigen menen, dat de gedaante van deze brandende kolen als vuurs en de bliksem, die uit het vuur voortkomt, Gods wraak en oordelen beduidt, die nu over Juda en Jeruzalem zouden uitgegoten worden om hun zonden, waartoe engelen zouden dienst doen. Daarom zou er verder staan van vurige kolen, die over de stad gestrooid worden om ze te verdelgen, die van tussen de cherubim gehaald werden, Hoofdstuk 10:2. Maar onder de gedaante van de fakkelen is eer te verstaan het troostrijke licht, dat het volk Gods verkwikt te midden van de tegenwoordige beproeving. Indien de bediening van de engelen als een verterend vuur is voor Gods vijanden, het is een verblijdend licht voor Zijn eigen kinderen. Voor de een is dit vuur heerlijk, verlevendigend en opbeurend, voor de ander komt uit dat vuur een weerlicht om hem te verdelgen. Zie, goede engelen zijn onze vrienden of vijanden, al naar God onze vriend of vijand is.

Ezechiël 1:15-25
De profeet is zeer nauwkeurig in zijn mededelingen aangaande die visioenen. Hier vinden wij dan:

I. De aandacht, die hij aan de raderen wijdde, vers 15-21. Gods heerlijkheid blinkt niet alleen in de Hem omringende geesten in de hemel, maar ook uit Zijn wereldbestuur op onze aarde. Nu wij gezien hebben, hoe God Zijn wil volbrengt door de hemelse legerscharen, laat ons zien hoe Hij dat doet te midden van de aardbewoners, want het was op de aarde, dat de profeet de raderen aanschouwde, vers 15. Als hij die dieren zag, de heerlijkheid van dat gezicht overdacht en er onderwijs door ontving, vertoonde zich dit nieuw visioen aan hem. Zie, degenen, die een goed gebruik maken van de openbaringen, die God hun geeft, mogen nieuw verwachten, want hem, die heeft, die zal gegeven worden. Wij zijn soms geneigd te menen, dat er niets heerlijker is dan in de hemelen, terwijl wij, indien wij slechts met het oog des geloofs, de schoonheid, wijsheid, macht en goedheid van de Voorzienigheid in het bestuur van dat koninkrijk, gadesloegen, zouden zien en zeggen: "Waarlijk, Hij is een God, die de aarde richt en Zichzelf gelijk blijft." Er zijn in dit gezicht verscheiden dingen, die ons licht geven aangaande de Goddelijke Voorzienigheid.

1. De beschikkingen van de Voorzienigheid worden vergeleken met raderen, hetzij de raderen van de zegekar, waarop de overwinnaar rijdt in zijn triomf, hetzij, en dat eer, de raderen van een klok of horloge, die alle aan de geregelder gang van het uurwerk samenwerken. Wij lezen van "het rad van onze geboorte, " Jakobus 3:6, dat ons hier wordt voorgesteld als staande onder het bestuur van de God van de natuur. Raderen, al bewegen zij niet zichzelf, zoals de vier dieren, zijn beweeglijk en volharden gemakkelijk in die beweging. De Voorzienigheid, door deze raderen voorgesteld, beschikt veranderingen, nu eens is deze spaak boven, dan gene, maar de beweging van het rad om zijn as, gelijk die van de hemellichamen, is regelmatig en bestendig. De beweging van het rad is een draaiende door de werking van de Voorzienigheid worden de dingen soms tot hun vroegeren toestand teruggebracht, "hetgene

dat er geweest is, datzelfde zal er zijn, zodat er niets nieuws is onder de zon, " Prediker 1:9, 10.

2. Van het rad wordt gezegd, dat het bij die dieren was, die op deszelfs beweging toezagen want de engelen worden gebruikt als dienaren van Gods Voorzienigheid en nemen als tweede oorzaken een werkzamer aandeel aan de uitvoering van de Goddelijke besluiten dan wij gemeenlijk denken. Zulk een innig verband is er tussen de dieren en de raderen, dat zij samen zich bewogen en rustten. Waren de engelen ijverig bezig? De mensen zijn ijverig in de weer als instrumenten in hun hand, hetzij om barmhartigheid te bewijzen of oordelen uit te voeren, al zijn ze dat niet bewust. En, zo de mensen schijnbaar meer zelfstandig optreden om Gods raad te volbrengen, de engelen zijn daar om ze te leiden en te besturen. Hierop wordt nadruk gelegd, vers 19, als de wezens gingen, gingen de raderen naast hen, en als de wezens zich van de grond verhieven, verhieven zich ook de raderen. Wanneer God werk heeft voor de dienst van de engelen worden ook andere werktuigen gereed gevonden om mee te arbeiden. Vers 21: Als die stonden, stonden zij, als de engelen gereed waren, waren ook de anderen klaar. Als de dieren van de aarde opgeheven werden, om enigen dienst te verrichten boven de gewone loop van de natuur of buiten de gewone weg (als bijvoorbeeld in de wonderen, de scheiding van de wateren aan de Schelfzee, het stilstaan van de zon), dan werden de raderen, tegen hun natuurlijke neiging in, die naar de aarde gekeerd is, tegenover hen opgeheven, in overeenstemming met de raderen, en dit wordt driemaal vermeld, vers 19-21.
Zie, alle lagere schepselen zijn, bewegen zich en handelen, naar de Schepper, door de dienst van de engelen, hen bestuurt en beïnvloedt, zichtbare uitwerkingen worden gewekt en bestuurd door onzichtbare oorzaken. De reden hiervan was, dat de Geest van de dieren was in de raderen, dezelfde wijsheid, macht en heiligheid Gods, dezelfde wil en raad, die de engelen en hun arbeid leidt en bestuurt, regeert en beschikt door hen, over al de bewegingen van de schepselen op dit benedenrond, met de gebeurtenissen en derzelver uitkomst. God is de ziel van de wereld en bezielt ze geheel, boven zowel als beneden, zodat hun verhouding en volmaakte harmonie is, gelijk boven- en benedendelen van het menselijk lichaam. "Waarheen de Geest is om te gaan (wat God ook wil en besluit, dat geschieden zal), daarheen gaan zij, " dat is: de engelen, willens en wetens, volbrengen dat. "De Geest van de dieren was in de raderen, die daarom tegenover hen opgeheven worden, dat is: zowel de krachten van de natuur als de wil van de mensen moeten Gods raad dienen, die zij onwederstandelijk en onfeilbaar ten uitvoer brengen, hoewel zij het zo niet menen, noch hun hart alzo denkt, " Jesaja 17:7, Micha 4:11, 12. "Zodat al wordt de wil van Gods gebod op aarde niet volbracht, gelijk dit in de hemel geschiedt, wel de wil van Zijn raad en besluit."

3. Wij lezen, dat het rad vier aangezichten had, die naar verschillende zijden uitkeken, vers 15, aanduidende, dat Gods Voorzienigheid in alle delen van de aarde haar arbeid volbrengt, in Oost en West, in Zuid en Noord, en tot aan het uiterste van de aarde. Kijk vanwaar gij wilt, naar dit rad van Gods Voorzienigheid, en het staart u overal aan, het heeft een aangezicht naar u gekeerd, en wel een schoon aangezicht, welks trekken en kleur gij bewonderen moet. Het ziet u aan of het u wil toespreken, als gij maar een oor hebt om naar die stem te horen. Als een correct schilderstuk ziet het iedereen aan, die er naar kijkt. Het rad had vier aangezichten en daarin vier raderen, die gingen op hun vier zijden, vers 17. Eerst zag Ezechiël een rad, vers 15, een cirkel, maar later onderscheidde hij er vier, die enerlei gelijkenis hadden, vers 6. Zij waren niet slechts aan elkaar gelijk, maar zij waren als een. Dit betekent,
a. dat de een daad van de Voorzienigheid aan de andere gelijk is, wat ons geschiedt, is allen mensen gemeen, en wij moeten dat niet vreemd vinden.
b. Verschillende gebeurtenissen strekken tot hetzelfde doel en werken tot hetzelfde einde mede.

4. Hun gedaante en hun maaksel was als de kleur van een turkoois, vers 16, dat is: groen, als de kleur van de zee. De aard van de dingen in deze wereld is gelijk die van de zee, die gestadig stijgt en daalt in vloed en eb, en toch op dezelfde plaats blijft. Er is een keten van de gebeurtenissen, die altijd de een of de andere kant uitgaat. Gelijk eb en vloed, zo daalt en rijst de werking van Gods Voorzienigheid, maar steeds in de bepaalde maat en tijd. De zee schijnt groen en de lucht blauw, omdat onze kortzichtigheid in beide slechts een klein eind kan zien. Met die kleur wordt nu de gedaante en het maaksel van de raderen, dat is: de gedaante en het werk van Gods Voorzienigheid gepast vergeleken, omdat "geen mens het werk, dat God gemaakt heeft, kan uitvinden van het begin tot het einde toe, " Prediker 3:11. "Wij zien maar uiterste einden van Zijn wegen, Job 26:14, en al wat daarboven is, lijkt onklaar, omdat wij er niets van weten, omdat het ons te hoog is."

5. Hun gedaante en hun maaksel worden ook gezegd, te zijn als het ware een rad in het midden van een rad. Merk hier weer op, hun gedaante moet de profeet duidelijk maken wat hun maaksel wezenlijk is. ‘s Mensen gedaante en zijn maaksel verschillen vaak zeer, maar bij God is dat enerlei, al schijnt het door onze onkunde en dwaling ook tegenstrijdig. "Zij waren als een rad in een rad, het kleinere en door dat grote in beweging gebracht". Wij zullen daarvan geen wiskundige beschrijving geven. De bedoeling is dat de wegen van de Voorzienigheid ingewikkeld, onbegrijpelijk, onverklaarbaar schijnen, en toch zal tenslotte blijken, dat zij met wijsheid en op de beste wijze zo geschikt zijn, zodat wij nu niet weten "wat God doet, maar het na deze zullen verstaan, " Johannes 13:7.

6. De beweging van deze raderen, gelijk die van de dieren, was bestendig, regelmatig en vast. Zij keerden zich niet om als zij gingen, vers 17, omdat zij nooit verkeerd liepen of anders dan zij moesten. In Zijn Voorzienigheid bepaalt God Zijn werk en volbrengt het, het gaat voort, zelfs wanneer het achteruit schijnt te gaan: Zij gingen gelijk de Geest hen leidde, en daarom keerden zij zich niet om. Er zou voor ons nooit reden zijn om terug te keren en door berouw ongedaan te maken wat wij hebben verricht, of het over te doen, wanneer wij slechts door de Geest geleid werden en Zijn aanwijzing volgden. "De Geest des levens (gelijk sommigen vertalen) was in de raderen, die deed ze gemakkelijk en gelijkmatig wentelen, zodat zij zich niet behoefden om te keren als zij gingen."

7. Hun velgen waren zo hoog, dat zij vreselijk waren, vers 18. Zij hadden zo’n geweldigen omtrek, dat de profeet, als hij er naar keek, wanneer zij zich bewogen, bevreesd werd. Zie, de onmetelijke omvang van Gods gedachten en Zijn alles omvattende plannen zijn inderdaad verbazend, wanneer wij de kring van Zijn Voorzienigheid willen berekenen, dan worden wij door ontzetting aangegrepen, en als verzwolgen. O, diepte van Gods raadsbesluiten! Daaraan te denken vervult ons met diep ontzag.

8. "Zij waren vol ogen rondom." Dit deel van het gezicht is wel het meest verrassende en tegelijk het meest betekenende, daar het duidelijk uitspreekt, dat al het doen van de Voorzienigheid door oneindige wijsheid geleid wordt. "De uitkomst van alle gebeuren hangt niet van een blind toeval af, maar wordt bestuurd door de ogen des Heeren, die de gehele aarde doorlopen, en aan alle plaatsen zijn, beschouwende het goed en het kwaad." Zie, het is een grote voldoening voor ons, en zo moet het ook zijn, dat, of schoon wij de oorzaken en gevolgen van wat geschiedt niet kunnen nasporen, ze alle in de hand van een alwijs en alziend God berusten.

II. Wat hij zag en hoorde aan het uitspansel boven de hoofden van de vier dieren. Toen hij de vier dieren zich zag bewegen, keek hij op, gelijk ons betaamt, wanneer wij de verscheiden handelingen van de Voorzienigheid in deze wereld aanschouwen. Opziende zag hij een uitspansel boven hun hoofden uitgespreid, vers 22. Wat op aarde wordt gedaan, wordt onder de Hemel gedaan (zoals de Schrift menigmaal zegt), onder deszelfs toezicht en invloed.
Merk op,
1. Wat hij zag: "Het uitspansel was gelijk de kleur van het vreselijke viertal, wel heerlijk maar tegelijk vreselijk, deszelfs uitgebreidheid en de pracht verbaasde de profeet en vervulde hem met ontzag en eerbied". Het vreselijke ijs, of vorst (gelijk sommigen vertalen), de kleur van stijfgevroren sneeuw of van de ijsbergen in de noordelijke zeeën, die ontzaglijke gevaarten zijn. Overmoedige zondaars vragen: "Zal God door de donkerheid oordelen?" Job 22:13. Maar wat wij voor een donkere wolk houden, is bij Hem klaar als kristal, waardoor "Hij, van uit Zijn vaste woning, op alle inwoners van de aarde ziet" Psalm 33:14. Onder dat uitspansel zag Hij hun vleugelen rechtop, vers 23. Naar het hun gelustte, gebruikten zij hun vleugelen of om te vliegen of om zich te bedekken, of twee ter vlucht en twee ter bedekking. God is omhoog, boven het uitspansel, de engelen zijn onder het uitspansel, waardoor hun onderworpenheid aan Gods heerschappij wordt aangeduid, tevens hun gereedheid om Hem eenparig te dienen.

2. Wat hij hoorde.
a. Hij hoorde een geruis hunner vleugelen, vers 24. Bijen en andere insecten maken een groot gegons door het trillen hunner vleugels, hier doen het engelen om de aandacht des profeten te vestigen op hetgeen God hun van boven het uitspansel gaat bekend maken, vers 25. Door hun bediening blazende engelen van Godswege alarm in de oren van de mensen en trokken ze op om naar Zijn stem te luisteren, want die roept in de stad en wordt door de mannen van de wijsheid gehoord en verstaan. Het gedruis hunner vleugelen was luid en geducht, gelijk het geruis veler wateren (als het bruisen en loeien van de zee) en gelijk het gedreun eens heirlegers. Maar het was niet verward noch onverstaanbaar, het gaf geen onzeker geluid, want het was de stemme eens geroeps, ja, het was de stem des Almachtigen. "Want God, in Zijn Voorzienigheid, spreekt eens, ja tweemaal, als wij er maar op letten, Job 33:14. Des Heeren stemme roept, " Micha 6:9.
b. Hij hoorde een stem van boven het uitspansel, van Hem, die daar op de troon zit, vers 25. Wanneer de engelen zich bewogen, maakten zij een geruis met hun vleugelen, maar toen zij een zorgeloze wereld hadden wakker gemaakt stonden zij stil en lieten hun vleugelen neer opdat er volmaakte stilte zou zijn, en de stem Gods gehoord kon worden. De stem van de Voorzienigheid moet ‘s mensen oren openen voor de stem des Woords, om de dienst te verrichten van een omroeper, die met luider stemme stilte gebiedt, wanneer de rechter het vonnis gaat uitspreken. "Wie oren heeft om te horen, die hore! Zie, stemmen op de aarde moeten onze aandacht wekken voor de stem van boven het uitspansel, want hoe zullen wij ontkomen, zo wij ons afkeren van dien, die van de hemelen is, " Hebreeën 12:25.

Ezechiël 1:26-28
Alle andere trekken van het gezicht waren slechts een inleiding tot wat hier volgt. Daarin had God Zich bekend gemaakt als de Heere van de engelen en opperste Heerser van al wat op dit benedenrond geschiedt, waaruit gemakkelijk afgeleid wordt, dat Hij machtig is te volbrengen wat Hij ook door Zijn profeten berooft of dreigt. Engelen zijn slechts Zijn dienaren, mensen zijn Zijn werktuigen. Maar nu een Goddelijke openbaring is gegeven aan een profeet en door hem aan de kerk, moeten wij hoger zien dan de dieren of de raderen en van het eeuwige Woord verwachten wat in deze verzen gemeld wordt. Ezechiël, de stem van boven het uitspansel horende, zag op, gelijk Johannes deed, "om te zien de stem, die met hem gesproken

had, en Hij zag Iemand, als eens mensen zoon" Openbaring 1:12, 13. De tweede Persoon in het Goddelijk Wezen had soms "de gedaante van een mens aangenomen, voordat Hij er zich voor altijd mee bekleedde, en de Geest van de profetie wordt wel eens de Geest van Christus genoemd, 1 Petrus 1:2, en het getuigenis van Jezus, " Openbaring 29:10.
1. De heerlijkheid van Christus, die de profeet zag, was boven het uitspansel, en dit was weer boven de hoofden van de dieren, vers 26. Zie, de hoofden van de engelen zelf zijn onder de voeten des Heeren Jezus, want het uitspansel dat boven hun hoofden is, bevindt zich onder Zijn voeten. "Engelen, machten en krachten zijn Hem onderdanig gemaakt, " 1 Petrus 3:22. Deze waardigheid en heerschappij van de Verlosser voor Zijn vleeswording doet helder Zijn zelfvernedering uitkomen, toen Hij mens werd, en "een weinig minder dan de engelen." Hebreeën 2:9.

2. Het eerste, dat de profeet opmerkte, was "een troon, " want Goddelijke openbaring komt, gesteund door koninklijke autoriteit. Wij moeten met een geloofsoog God en Christus op een troon aanschouwen. Het eerste, dat Johannes in zijn visioenen zag, was "een troon, gezet in de hemel, " Openbaring 2:9, hetwelk eerbied en onderwerping afdwingt. Het is een troon van de heerlijkheid, een troon van de heerschappij, een troon des oordeels. "De Heere heeft Zijn troon in de hemelen bevestigd, " Psalm 103:19, Hij heeft die bereid voor Zijn Zoon, en Hem "Koning gemaakt over Zijn heiligen berg Sion."

3. Op de troon zag hij "de gelijkenis als de gedaante van een mens". Dat is goed nieuws voor de kinderen des hemels, dat daar op de troon boven het uitspansel Een zit, die zich niet schaamt, zelfs daar niet, in de gedaante eens mensen te verschijnen. Daniël zag in zijn gezicht het koninkrijk en de heerschappij gegeven aan "een als eens mensen zoon, wie daarom macht gegeven is, ook gericht te houden, omdat hij des mensen zoon is, " Johannes 5:27.

4. Hij zag Hem als een vorst en rechter op de troon. Ofschoon Hij in de gedaante van een mens verscheen, omstraalde Hem toch meer dan menselijke heerlijkheid, vers 27.
a. Is God niet een schijnend licht? Ja, toen de profeet Hem zag, aanschouwde hij Hem "als de kleur van Hasmal, " dat is rondom in heerlijkheid gehuld. Want God woont in het licht, en "dekt Zich met het licht als met een kleed, " Psalm 104:2. Hoe diep vernederde zich de Verlosser, toen Hij, om ons zalig te maken, Zijn heerlijkheid verborg onder de sluier van Zijn mensheid!
b. "Is God een verterend vuur? Ja, de gedaante van Zijn lendenen en opwaarts was de gedaante van vuur rondom daarbinnen." Het vuur boven de lendenen was rondom in de Hasmal (amber), het was er in besloten. Dat beneden de lendenen lag meer open en was toch rondom heerlijk. Sommigen zien in het eerste Christus' Goddelijke natuur, welker heerlijkheid en macht omhuld is door de kleur van Hasmal, dat is wat geen mens heeft gezien noch zien kan. Het laatste veronderstellen zij, dat de menselijke natuur beduidt, welker heerlijkheid door mensen gezien "is, een heerlijkheid als des Eniggeboren van de Vader, vol van genade en waarheid, " Johannes 1:14. "Hij had hoornen aan Zijn hand (Engelse vertaling: stralen komende uit Zijn hand), en aldaar was Zijn sterkte verborgen, " Habakuk 3:4. Het vuur, waarin hier de Zoon des mensen verschijnt, kan betekenen de oordelen, die over Juda en Jeruzalem stonden uitgegoten te worden, voortkomende uit "de vurige verbolgenheid des Almachtigen, dat de tegenstanders verslindt." Niets is vreselijker voor de onbeschaamdste zondaars dan "de toorn van Hem die op de troon zit en van het Lam", Openbaring 6:16. "De dag komt, waarop de Heere Jezus zal geopenbaard worden met vlammend vuur, " 2 Thessalonicensen 1:7, 8."het betaamt ons dus de Zoon te kussen, opdat Hij niet toorne, " Psalm 2:12.

5. De troon werd omgeven door een regenboog, vers 28. Zo was het ook in Johannes' visioen, Openbaring 4:3. Deszelfs heerlijkheid was van verschillende kleuren, als de boog, die in de wolk is ten dage des plasregens, welke er als teken van majesteit zeer groots en als teken van de barmhartigheid zeer vriendelijk uitziet, want hij is de bevestiging van de genaderijke belofte Gods, dat Hij de wereld niet wederom met een zondvloed zal bezoeken, dat Hij heeft gezegd: "Als deze boog in de wolken zal zijn, zo zal Ik hem aanzien, om te gedenken aan het eeuwig verbond, " Genesis 9:16. Dit wil zeggen, dat Hij, "die op de troon zit, de Middelaar des verbonds is, " dat Zijn heerschappij dient tot onze bescherming, niet tot ons verderf, dat Hij treedt tussen ons en het oordeel, dat onze zonden verdienen, en dat "alle beloften Gods in Hem ja en amen zijn". Nu het vuur van Gods toorn tegen Jeruzalem zal ontbranden, worden daaraan perken gesteld, het zal niet ten enenmale verderven, want Hij zal de regenboog aanzien en Zijns verbonds gedenken, gelijk Hij in een dergelijk geval beloofd heeft, Leviticus 21:42. Eindelijk hebben wij het besluit van dit gericht.

Merk op,
1. Welk een voorstelling de profeet er zelf van had, "Dit was de gedaante van de gelijkenis van de heerlijkheid des Heeren." Gelijk overal is de profeet ook hier op zijn hoede tegen de stoffelijke voorstelling van de Heere, waardoor van de zuiverheid van Zijn Goddelijke natuur te kort gedaan mocht worden. Hij zegt niet: "Dit was de Heere (want Hij is onzichtbaar), maar: dit was de heerlijkheid des Heeren, waarin het Hem behaagde, zich als heerlijk Wezen te openbaren. Zelfs niet: de heerlijkheid des Heeren zonder meer, maar de gelijkenis van de heerlijkheid des Heeren, een flauw afschijnsel ervan". En nog sterker: "de gedaante van de gelijkenis van de heerlijkheid des Heeren, zelfs niet de gelijkenis zelf", Hebreeën 10:1.

2. Welke indruk het op hem maakte: "Als ik het zag, viel ik op mijn aangezicht.
a. Hij werd er door overstelpt, de verblindende glans overmeesterde hem, wierp hem ter aarde, want "wie kan staan voor deze heilige Heere God?" Of liever
b. Hij wierp zichzelf in eerbiedige houding neer, bij het besef van zijn onwaardigheid om de hem toegekende eer te ontvangen, en van de oneindige afstand, die hij nu nog levendiger gevoelde, dat er tussen hem en God bestond. Hij viel op zijn aangezicht ten teken van dat heilig ontzag en die heiligen eerbied voor God, waarmee zijn geest nu vervuld was. Zie, hoe meer het de Heere behaagt, Zich aan ons te openbaren, te dieper moeten wij voor Hem buigen. "Hij viel op zijn aangezicht om de majesteit Gods te aanbidden, Zijn barmhartigheid in te roepen en de toom te verbidden, die hij gereed zag, tegen Zijn volk uit te breken".

3. Welk een les dit hem gaf. Alles wat hij zag was alleen om hem voor te bereiden op wat hij horen zou, want "het geloof is uit het gehoor". Hij hoorde toen een stem van Een, die sprak, wij worden onderwezen door woorden, niet alleen door tekenen. Toen hij op zijn aangezicht viel, gereed om het woord te horen, toen hoorde hij een stem van Een, die sprak, want het behaagt Gode, de ootmoedigen te onderrichten.

HOOFDSTUK 2
1 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, sta op uw voeten, en Ik zal met u spreken. 2 Zo kwam in mij, als Hij tot mij sprak, de Geest, Die mij stelde op mijn voeten; en ik hoorde Dien, Die tot mij sprak. 3 En Hij zeide tot mij: Mensenkind! Ik zend u tot de kinderen Israëls, tot de rebellerende volken, die tegen Mij gerebelleerd hebben; zij en hun vaderen hebben overtreden tegen Mij tot op dezen zelven huidigen dag. 4 En deze kinderen zijn hard van aangezicht, en stijf van hart; Ik zend u tot hen, en gij zult tot hen zeggen: Zo zegt de Heere HEERE! 5 En zij, hetzij dat zij het horen zullen, of hetzij dat zij het laten zullen (want zij zijn een wederspannig huis), zo zullen zij weten, dat een profeet in het midden van hen geweest is. 6 En gij, mensenkind! vrees niet voor hen, en vrees niet voor hun woorden, hoewel wederwilligen en doornen bij u zijn, en gij bij schorpioenen woont; vrees voor hun woorden niet, en ontzet u niet voor hun aangezicht, want zij zijn een wederspannig huis. 7 Maar gij zult Mijn woorden tot hen spreken, hetzij dat zij horen zullen, of hetzij dat zij het laten zullen; want zij zijn wederspannig. 8 Doch gij, mensenkind, hoor hetgeen Ik tot u spreek; wees gij niet wederspannig, gelijk dat wederspannig huis; open uw mond, en eet, wat Ik u geef. 9 Toen zag ik, en ziet, er was een hand tot mij uitgestoken; en ziet, daarin was de rol eens boeks. 10 En Hij spreidde die voor mijn aangezicht uit; en zij was beschreven voor en achter; en daarin waren geschreven klaagliederen, en zuchting, en wee.

Wat onze Heere Jezus tot Paulus zei, Handelingen 26:16 kan gevoeglijk toegepast worden op de profeet Ezechiël, tot wie dezelfde Jezus hier spreekt: "Sta op uw voeten, want hiertoe ben Ik u verscheen om u tot Mijn dienaar te maken." Wij hebben hier de wijding van Ezechiël tot zijn ambt, waartoe het visioen hem moest bekwamen, niet om aan zijn nieuwsgierigheid te voldoen door ongewone voorstellingen, maar om hem in te leiden In Zijn werkzaamheden.

I. Hem wordt opgedragen als profeet tot het huis Israëls te gaan, dat nu te Babel is, als gevangene, en het van tijd tot tijd Gods boodschappen over te brengen, vers 1 -5.
II. Hem wordt gezegd, niet bevreesd te zijn voor hen, vers 6.
III. Hem wordt opgedragen, wat hu tot hen zeggen moet. De woorden werden hem in de mond gegeven, ten teken waarvan hem in het visioen bevolen wordt een rol te eten, vers 7-10, die In het volgend hoofdstuk door hem gegeten wordt, zoals wij zien zullen.

Ezechiël 2:1-5
1. De naam, die hier, en nog dikwijls hierna, aan Ezechiël gegeven wordt, is opmerkelijk. Als God tot hem spreekt, noemt Hij hem: Mensenkind, vers 1, 3, Kind van Adam, of Kind van de aarde. Daniël wordt eenmaal en ook niet meer dan eenmaal zo genoemd, Daniel 8:17, de benaming wordt voor geen enkele andere profeet gebruikt, maar voor Ezechiël aldoor. Wij kunnen ze beschouwen als een verkleining en vernedering. Opdat Ezechiël zich niet verheffen zal op de veelheid van de gezichten, wordt hij er aan herinnerd, dat hij nog steeds een kind van mensen is, een nederig, zwak, sterfelijk schepsel. Onder andere dingen, die hem bekend gemaakt werden, was het noodzakelijk, dat hem ingeprent werd, dat hij een zoon van Adam was, en dat het daarom een neerbuigende goedheid van God was, dat het Hem behaagde, Zich aldus te openbaren. Nu is hij onder de geesten, de engelen, toch moet hij zich herinneren, dat hij zelf een mens is, een sterfelijk schepsel. "Wat is de mens, of de zoon des mensen, " dat hij zo bezocht en zo geëerd wordt? Hoewel God hier een schitterend gevolg van heilige engelen om Zijn troon had, die bereid waren te gaan, waarheen Hij hen zond, toch gaat Hij ze voorbij, en neemt Ezechiël, een kind van mensen, als Zijn gezant tot "het huis van Israël, " want wij hebben deze schat in aarden vaten. en Gods boodschappen worden ons overgebracht door mensen gelijk wij, opdat zij ons niet verschrikken, en hun hand niet zwaar op ons zal zijn.

Ezechiël was een priester, maar het priesterschap was vernederd en de eer er van in het stof gelegd. Daarom paste het hem en allen van die stand, zich te vernederen en laag bij de grond te blijven, als kinderen van de mensen, als gewone mensen. Hij zou nu dienst doen als

profeet, als Gods gezant, als heerser over de koninkrijken, Jeremia 1:10, een post van grote eer, maar hij moet indachtig blijven, dat hij een mensenkind is, en dat hij niet door zijn eigen kracht doet, wat hij doet, want hij is een mensenkind, maar door de kracht van de Goddelijke genade. die daarom al de eer er van hebben moet. Of, 2. Wij kunnen het ook opvatten als een eervolle titel, die een zekere waardigheid geeft, want het is een van de titels van de Messias in het Oude Testament, Daniel 7:13: "Er kwam Een met de wolken des hemels, als eens mensen zoon." Waaraan Christus de naam ontleent, waarmee Hij Zich zelf dikwijls noemt: "De Zoon des mensen." De profeten waren typen van Hem, daar zij de toegang tot God hadden en groot gezag onder de mensen, "en daarom wordt Ezechiël Mensenkind genoemd, zoals koning David de Gezalfde des Heeren, of Christus genoemd wordt." I.

Ezechiël wordt hier op zijn voeten gesteld, om zijn opdracht te ontvangen, vers 1, 2. Hij wordt opgericht
1. Door een bevel van God: Mensenkind, sta op uw voeten. De liggende houding was er een van grote eerbied, maar de staande houding was er een van grote bereidvaardigheid tot zijn werkzaamheden. Onze aanbidding van God moet onze daden voor God niet hinderen, maar veleer bevorderen. Hij viel op zijn aangezicht, in heilige vrees en eerbied voor God, maar hij werd spoedig weer opgericht, want die zichzelf vernedert, zal verhoogd worden. God heeft geen welgevallen in de vernedering van Zijn knechten, maar hetzelfde, dat hen neerbuigt, zal hen oprichten, dezelfde Geest, die een Geest van de dienstbaarheid is, zal ook een Geest van de aanneming zijn. "Sta op uw voeten en Ik zal met u spreken". Wij mogen verwachten, dat God tot ons spreken zal, als wij gereed staan om te doen, wat Hij ons beveelt.

2. Door een Goddelijke kracht, die met het bevel samengaat, vers 2. God beval hem op te staan, maar omdat hij uit zichzelf geen kracht had, om zich op te richten, en geen moed om naar het visioen te zien, kwam de Geest in hem en stelde hem op zijn voeten. Het behaagt Gode genadiglijk datgene in ons te werken, wat Hij van ons eist en stelt op hun voeten, wie Hij beveelt op te staan. Wij moeten ons zelf aangrijpen, en dan zal God ons de kracht verlenen, wij moeten "onze eigen zaligheid werken, en dan zal God in ons werken". Hij merkte op, dat de Geest in hem kwam, toen Christus tot hem sprak, want Christus deelt Zijn Geest mee door Zijn woord als het gewone middel en maakt het Woord werkzaam door de Geest. "De Geest stelde de profeet op zijn voeten, om hem op te wekken uit zijn moedeloosheid want Hij is de Trooster". Zo werd Daniel in een dergelijk geval door een Goddelijke aanraking versterkt, Daniel 10:18, en Johannes werd opgericht doordat Christus Zijn rechterhand op hem leide, Openbaring 1:17. "De Geest stelde hem op zijn voeten, maakte hem gewillig en voortvarend, om te doen, zoals hem bevolen was en toen hoorde hij Dien, die tot hem sprak." Hij had de stem al gehoord, Hoofdstuk 1:28, maar nu hoorde hij die duidelijker en klaarder, hij hoorde ze en gehoorzaamde ze. De Geest stelt ons op onze voeten, door onze wil tot onze plicht te buigen, en bereidt daardoor ons verstand om de kennis er van in zich op te nemen.

II. Ezechiël wordt hier met een boodschap tot de kinderen Israëls gezonden, vers 3: Ik zend u tot de kinderen Israëls. Vele eeuwen reeds had God tot hen gezonden Zijn knechten de profeten, vroeg op zijnde en zendende, maar met weinig baat, nu waren zij in gevangenschap gezonden wegens het mishandelen van Gods boodschappers, en daar zond God nu deze profeet onder hen, om de proef er van te nemen, of hun oren nu geopend waren tot bekering, nu zij gebonden waren door de koorden van de beproeving. Zo min als het levensonderhoud, worden ons de genademiddelen onthouden, nadat wij ze duizendmaal verbeurd hebben. Laat ons nu letten 1. Op de rebellie van het volk, tot hetwelk deze gezant gezonden wordt, hij wordt gezonden om hen tot gehoorzaamheid terug te brengen om de kinderen Israëls tot de

Heere hun God terug te brengen. De profeet moet weten dat er reden is om hem met deze boodschap te zenden want zij zijn een rebellerend volk vers 3, een weerspannig huis, vers 5. Zij worden genoemd de kinderen Israëls, zij behouden de naam van hun vrome vaders, maar zij zijn jammerlijk ontaard, zij zijn "Goïm-heidenen" geworden. "De kinderen Israëls zijn geworden als de kinderen van de Moren, " Amos 9:7, want zij zijn weerspannig, en rebellen binnenslands zijn veel hatelijker voor een vorst dan vijanden buitenslands. Hun afgoderij en valse godsdiensten waren de zonden, die hen meer dan iets anders tot een weerspannig volk stempelden, want daardoor stelden zij een ander vorst tegenover hun rechtmatige soeverein en brachten hulde en betaalden schatting aan de overweldiger, wat de hoogste trap van rebellie is, die er bestaat.

a. Zij waren altijd een weerspannig geslacht geweest en hadden in hun rebellie volhard: "Zij en hun vaderen hebben overtreden tegen Mij". Zij hebben niet altijd gelijk, die de gewoonte en de voorvaders op hun zijde hebben, want er zijn dwalingen en gebreken, die lang standhouden, en wel verre van een verontschuldiging te zijn voor het wandelen op de verkeerde weg, waarop onze vaders wandelden, is het een wezenlijke verzwaring, want het is een rechtvaardiging van de zonden van hen, die voor ons geweest zijn. Zij zijn hardnekkig geweest in hun weerspannigheid "tot op deze zelf huidige dag, " ondanks de verschillende middelen en manieren, die gebruikt zijn om hen terug te brengen, blijven zij tot "op deze dag, " terwijl zij onder de Goddelijken toorn liggen, om hun rebellie weerspannig, velen onder hen, maakten, als Achaz, des overtredens nog meer, als men hen benauwde, alle veranderingen, die met hen hebben plaats gehad, hebben hen niet verbeterd zij zijn nog steeds dezelfde.
b. Zij waren nu verhard in hun rebellie. "Deze kinderen zijn hard van aangezicht, zij zijn onbeschaamd en kunnen niet meer blozen, zij zijn stijf van hart, eigenzinnig, zij kunnen niet buigen, niet bukken, zij zijn noch beschaamd noch bevreesd om te zondigen, zij zijn gevoelloos op ‘t punt van eer en plicht". Wij willen hopen, dat dit niet voor allen gold, maar voor velen, en misschien wel de leidslieden.
c. God wist hoe onbuigzaam, hoe onverbeterlijk zij waren. God is volkomen bekend met iedere wezenlijk karakter wat hij ook voorgeeft en belijdt.
d. Hij zei dit tot de profeet, opdat hij te beter mocht weten, hoe met hen te handelen en hoe hij vat op hen krijgen kon. Hij moest mensen, als zij waren, scherpelijk, op snijdende wijze vermanen, moest openhartig jegens hen zijn, al noemden zij het hardhandig. God zegt hem dit opdat het geen verrassing of struikelblok voor hem zou zijn, als hij bevond, dat zijn prediking niet die indruk op hen maakte, waarop hij reden had te rekenen.

2. Op de heerschappij van de vorst, door Wien deze gezant gezonden wordt.
a. Hij heeft macht om hem, die Hij zendt, te bevelen: "Ik zend u tot hen en daarom zult gij tot hen zeggen zus en zo", vers 4. Het is het persoonlijk recht van Christus om profeten en dienaren uit te zenden en hun werk op te dragen. Paulus dankte Jezus Christus die hem in de bediening gesteld had, 1 Timotheüs 1: 12, want, gelijkerwijs Hij door de Vader gezonden was, worden door Hem dienaren uitgezonden, en gelijkerwijs Hij de Geest in onbeperkte mate ontving, geeft Hij de Geest met mate, zeggende: "Ontvang de Heiligen Geest. Zij zijn hard van aangezicht en weerspannig, en toch zend ik u tot hen." Christus geeft de genademiddelen aan velen van wie Hij weet, dat zij er geen goed gebruik van zullen maken, geeft schatten van wijsheid in de hand van dwazen, die er niet alleen niets om geven, maar Hem ook vijandig zijn. Aldus wil Hij Zijn genade groot maken, Zijn oordeel rechtvaardigen, hun alle verontschuldigingen benemen, en hun vonnis te ondragelijker maken.
b. Hij geeft macht aan hem, om hun te bevelen tot wie Hij hem zendt: Gij zult tot hen zeggen. Zo zegt de Heere HEERE. Al wat hij tot hen zegt moet in Gods naam gezegd worden, Zijn gezag moet het kracht bijzetten, en het moet overgebracht worden als van Hem. Christus

verkondigde Zijn leer als de Zoon-"Voorwaar voorwaar zeg Ik u", de profeten als knechten-Zo zegt de Heere HEERE, onze Meester en de uwe. De geschriften van de profeten zijn het Woord van God, en moeten dus door ons nagekomen worden.
c. Hij machtigt hen ter verantwoording te roepen, tot wie Hij Zijn gezanten zendt. Hetzij dat zij het horen zullen, of hetzij dat zij het laten zullen, hetzij, dat zij acht zullen geven op het Woord of het de rug toekeren, zij zullen weten, dat een profeet in het midden van hen geweest is zij zullen het weten bij ondervinding.
d. Als zij horen en gehoorzamen, dan zullen zij door de troost, die zij ondervinden, weten dat het Woord, hetwelk hun zoveel goed deed tot hen gebracht werd door een, die opdracht van God had en door Goddelijke kracht ondersteund werd bij de kwijting er van. Zo worden degenen, die door Paulus' prediking bekeerd werden, "het zegel van zijn apostelschap genoemd" 1 Korinthe 9:1. Als het hart van een mens onder het Woord brandende wordt in hem, en zijn wil er voor gebogen wordt, dan weet hij en heeft het getuigenis in zich zelf, dat 't niet het woord "van de mensen, maar Gods Woord is."
e. Als zij het laten, als zij niet willen horen naar het Woord (zoals te vrezen is, want zij zijn "een weerspannig huis), " ook dan zullen zij weten dat hij, die zij niet geteld hebben, werkelijk een profeet was, door de verwijten van hun eigen geweten en de rechtvaardige oordelen van God over hen, omdat zij geweigerd hebben naar hem te luisteren, zij zullen het weten tot hun schade, tot hun ongeluk, door droeve ondervinding, hoe verderfelijk en gevaarlijk het is, om Gods boodschappers te verachten. Zij zullen het weten door de vervulling van de bedreigingen dat de profeet, die hen bedreigde, door God gezonden was, aldus zal het Woord hen treffen Zacharia 1:6. Zij, tot wie het Woord van God gezonden wordt, worden op de proef gesteld of zij horen zullen, of dat zij het laten zullen en daarnaar zal hun vonnis zijn. Of zij door het Woord gesticht worden of niet, het is zeker, dat God verheerlijkt en Zijn Woord groot gemaakt en geëerd zal worden. Of het "een reuk des levens ten leven, of een reuk des doods ten dode is, " in ieder geval zal het van Goddelijke oorsprong blijken te zijn.

Ezechiël 2:6-10
Nadat de profeet zijn aanstelling ontvangen heeft, ontvangt hij hier zijn opdracht. Het is een erepost, waartoe hij bevorderd is, maar tegelijk is het een post van dienen en werken, en hier wordt van hem geëist:

I. Dat hij stoutmoedig zal zijn. Hij moet bij de volbrenging van deze opdracht handelen met onoverwinlijke moed en vastberadenheid, en zich niet laten storen in zijn werk, en zich niet laten neerslaan door de moeilijkheden en de tegenstand, die hij er waarschijnlijk in ontmoeten zou: Mensenkind, vrees niet voor hen vers 6. Zij, die iets willen tot stand brengen in de dienst van God, moeten niet bevreesd zijn voor het aangezicht van de mensen, want de vrees voor mensen is een strik, die ons in de dienst van God zeer bemoeilijken zal.
1. God zegt de profeet, wat het voor mensen zijn, tot wie hij gezonden wordt, als in vers 3, 4. Het zijn doornen en distelen, die krabben en scheuren, en iemand kwellen waarheen hij zich wendt. Zij bedenken steeds nieuw plagerijen voor Gods profeten en zoeken hen te verschrikken in hun rede, Mattheüs 22:15, het zijn stekende doornen en prikkende distelen. "De beste van hen is als een doorn, de oprechtste is scherper dan een doornenheg, " Micha 7:4. Doornen en distelen zijn de vrucht van de zonde en de vloek, en van dezelfde datum als de vijandschap tussen het zaad van de vrouwen het zaad van de slang. Goddeloze mensen, in 't bijzonder de vervolgers van Gods profeten en volk zijn als doornen en distelen, die schadelijk zijn voor de grond, het goede zaad verstikken, Gods werk als tuinman hinderen, en Zijn knechten bemoeilijken, maar zij zijn nabij de vervloeking, welker einde is tot verbranding. Toch maakt God soms gebruik van hen tot kastijdingen onderwijzing van Zijn

volk, zoals Gideon het de lieden van Succoth deed verstaan door doornen en distelen, Richteren 8:16. Toch is dit nog niet het ergste: zij zijn schorpioenen, vergiftig en boosaardig. De steek van een schorpioen is duizendmaal pijnlijker dan het prikken van een distel. Vervolgers zijn adderengebroedsel, zij zijn van het zaad van de slang, en slangenvenijn is onder hun lippen, en zij zijn listiger dan al het gedierte des velds. En, wat het lot van de profeet te smartelijker maakt, is, dat hij onder deze schorpioenen woont zij zijn voortdurend bij hem, zodat hij niet veilig en gerust is in zijn eigen huis, deze slechte mensen zijn slechte buren, die daardoor veel gelegenheid hebben, en die niet zullen laten voorbijgaan, om hem kwaad te doen. God zegt dit tot de profeet, zoals Christus tot de engel van een van de gemeenten, Openbaring 2:13. "Ik weet uw werken, en waar gij woont, namelijk waar de troon des Satans is."
Ezechiël had in zijn visioen met engelen gesproken, maar als hij van die hoogte afdaalt, bevindt hij, dat hij bij schorpioenen woont.

2. Hij zegt hem, wat hun gedrag tegen hem zal zijn, dat zij zouden doen, wat zij konden om hem te verschrikken met hun blikken en hun woorden, zij zouden hem overbluffen en bedreigen, zij zouden hem met verachting en wrevel aanzien, en hun uiterste best doen om hem af te maken en beschaamd te doen staan, om hem de last te benemen, te profeteren of tenminste, hen hun zonden aan te zeggen en hen met Gods oordelen te dreigen, of, als zij daar niet in konden slagen, dat zij hem dan zouden kwellen en in verwarring brengen en de rust van zijn gemoed verstoren. Zij waren nu onderworpen, van alle macht beroofd, zodat zij geen ander middel hadden om de profeet te vervolgen dan met blikken en woorden, en zo vervolgden zij hem. "Zie, gij spreekt en doet die boosheden, zoveel gij kunt, " Jeremia 3:5. Als zij meer macht gehad hadden, dan zouden zij meer kwaad gedaan hebben. Zij waren nu in gevangenschap, als straf voor hun rebellie, en in ‘t bijzonder voor de mishandeling van Gods profeten, en toch zijn zij zo slecht als altijd. Al "stiet gij de dwaas in een mortier met een stamper, zijn dwaasheid zou van hem niet afwijken, " geen leidingen zullen zonder meer iemand nederig maken en verbeteren, tenzij de genade Gods meewerkt. Maar, hoe boosaardig zij ook waren, Ezechiël moet niet voor hen vrezen, en niet ontzet zijn, hij moet zich niet van zijn werk laten afschrikken, en ook niet van een deel er van, hij moet zich niet laten ontmoedigen of terneerslaan door al hun bedreigingen, maar het met vastberadenheid en blijmoedigheid voortzetten, wijl hij zijn veiligheid zeker is, onder de Goddelijke bescherming.

II. Er wordt van hem geëist, dat hij getrouw zal zijn, vers 7.
1. Hij moet getrouw zijn aan Christus, die hem zond: Gij zult Mijn woorden tot hen spreken. Gelijk het de eer van de profeten is, dat hun opgedragen wordt de Woorden Gods te spreken, zo is het hun plicht om zich er nauwkeurig aan te houden en niets te spreken dan wat met Gods Woorden overeenstemt. Predikanten moeten altijd spreken volgens die regel.

2. Hij moet getrouw zijn jegens de zielen van hen, tot wie hij gezonden wordt: Hetzij, dat zij horen zullen, of hetzij dat zij het laten zullen, hij moet zijn boodschap aan hen overbrengen, zoals hij die ontvangen heeft. Hij moet er hen toe brengen zich te schikken naar het Woord, en niet zich er op toeleggen om het Woord pasklaar te maken voor hun zin. Het is waar, zij zijn zeer weerspannig, zij zijn de weerspannigheid zelf, maar, niettemin "zult gij Mijn woorden tot hen spreken, " of zij er een welgevallen aan hebben of niet." De onhandelbaarheid en onleerzaamheid van de mensen onder het Woord zijn geen redenen voor predikanten om op te houden met hun te prediken, ook moeten wij geen gelegenheid laten voorbij gaan om iets goeds te doen, al hebben wij ook alle redenen om te denken, dat het niet helpen zal.

III. Er wordt van hem geëist, dat hij gehoorzaam zal zijn aan zijn opdracht.

1. Hier is een algemene opgave van de inhoud van zijn opdracht, die in het boek stond dat voor hem uitgebreid was, vers 10.
a. De opdracht was uitvoerig, want de rol was voor en achter beschreven, aan de binnenzijde en aan de buitenzijde. Zij was als een vel papier op alle vier zijden beschreven. De een zijde bevatte hun zonden, de andere de oordelen Gods, die om die zonden over hen komen zouden. God heeft zeer veel tot Zijn volk te zeggen, als het ontaard en weerspannig geworden is.
b. Zijn opdracht was droevig van aard. Hij werd met een treurige boodschap gezonden, de inhoud van het boek was: klaagliederen en zuchting en wee. De voorstelling van de inhoud is ontleend aan de indruk, die hij zou maken op de gemoederen van hen, die er aandachtig naar zouden luisteren, hij zou hen doen wenen, en luide uitroepen: "Weet en Ach!" Beide, de ontdekking van de zonde en de aankondiging des toorns zouden reden geven om te klagen. Wat kon beklagenswaardiger, treuriger, smartelijker zijn dan een heilig, gelukkig volk in zo'n toestand van zonde en ellende verzonken te zien zoals de Joden in die tijd waren, naar blijkt uit de profetie van dit boek? Ezechiël geeft antwoord op de klaagliederen van Jeremia. Hoewel God rijk in genade is, toch zullen onboetvaardige zondaars ondervinden, dat er onder Zijn woorden klaagliederen en wee zijn.

2. Hier wordt uitdrukkelijk last gegeven aan de profeet, om zich aan zijn opdracht te houden, beide, het ontvangen van zijn boodschap en het overbrengen er van. Hij zal die nu ontvangen, en hier wordt hem bevolen:
a. Er aandachtig naar te luisteren. Mensenkind, hoor hetgene, dat Ik tot u spreek, vers 8. Zij, die uit naam van God tot anderen spreken, moeten eerst zelf naar God luisteren en van Zijn stem gehoorzaam zijn. "Wees niet weerspannig, weiger niet deze boodschap te doen, of ze over te brengen, vlucht niet, zoals Jona deed, uit vrees uw landgenoten onaangenaam te zijn. Zij zijn een weerspannig huis, onder wie gij woont, maar wees niet als zij, voeg u niet bij hen in iets kwaads. Als predikanten, die door hun ambt vermaners zijn, de zonde door de vingers zien, en toegeeflijk zijn jegens zondaren, en hen niet wijzen op hun goddeloosheid, of hun de noodlottige gevolgen niet onder de ogen brengen, uit vrees hun onaangenaam te zijn, en hun misnoegen op de hals te halen, maken zij zich daardoor tot medeplichtigen aan hun zonde. Als de mensen hun plicht niet willen doen en zich verbeteren, dan moeten toch de predikanten de hun doen door hen te vermenen, en de terugslag er van zal hun troost zijn, wat ook het resultaat is, zoals het geval was bij die profeet, Jesaja 50:5. "De Heere, Heere heeft mijn oor geopend, en ik ben niet weerspannig." Zelfs de beste mensen hebben behoefte om gewaarschuwd te worden tegen de ergste misdaden, als hun lot gevallen is in slechte tijden en plaatsen.

b. Het in zijn eigen geest te verwerken en er de gunst en de kracht van te proeven. "Hoor niet alleen hetgene, dat ik tot u spreek, maar open uw mond en eet wat ik u geef. Bereid u voor om het te eten, en eet het gewillig en met smaak." Al Gods kinderen zijn tevreden, ter beschikking te zijn van hun hemelse Vader, en te eten wat Hij hun geeft. Wat Gods hand Ezechiël toestak, was boekrol, of een boekdeel, een rol papier of perkament, geheel beschreven en opgerold. De Goddelijke openbaring komt ons toe van de hand van Christus, Hij gaf ze aan de profeten, Openbaring 1:1. Als wij naar de boekrol zien, dan moeten wij oog hebben voor de hand, waardoor zij gezonden wordt. Hij, die ze de profeet bracht, "spreidde ze voor hem uit, opdat bij ze niet zou verslinden in blind geloof, maar de inhoud er van ten volle verstaan zou, en ze daarna ontvangen en zich toe-eigenen". "Wees niet weerspannig, zegt Christus, maar eet wat Ik u geef". Als wij niet aannemen, wat Christus in Zijn geboden en leidingen ons toewijst, als wij ons niet onderwerpen aan Zijn Woord en roede, en ons niet met beide verenigen, dan zullen wij voor weerspannig gehouden worden.

HOOFDSTUK 3

1 Daarna zeide Hij tot mij: Mensenkind, eet, wat gij vinden zult; eet deze rol, en ga, spreek tot het huis Israëls. 2 Toen opende ik mijn mond, en Hij gaf mij die rol te eten. 3 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, geef uw buik te eten, en vul uw ingewand met deze rol, die Ik u geef. Toen at ik, en het was in mijn mond als honig, vanwege de zoetigheid. 4 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, ga heen, kom tot het huis Israëls, en spreek tot hen met Mijn woorden. 5 Want gij zijt niet gezonden tot een volk, diep van spraak en zwaar van tong, maar tot het huis Israëls; 6 Niet tot vele volken, diep van spraak en zwaar van tong, welker woorden gij niet kunt verstaan; zouden zij niet, zo Ik u tot hen gezonden had, naar u gehoord hebben? 7 Maar het huis Israëls wil naar u niet horen, omdat zij naar Mij niet willen horen; want het ganse huis Israëls is stijf van voorhoofd, en hard van hart zijn zij. 8 Ziet, Ik heb uw aangezicht stijf gemaakt tegen hun aangezichten, en uw voorhoofd stijf tegen hun voorhoofd. 9 Uw voorhoofd heb Ik gemaakt als een diamant, harder dan een rots; vrees hen niet, en ontzet u niet voor hun aangezichten, omdat zij een wederspannig huis zijn. 10 Verder zeide Hij tot mij: Mensenkind, vat al Mijn woorden, die Ik tot u spreken zal, in uw hart, en hoor ze met uw oren. 11 En ga heen, kom tot de weggevoerden, tot de kinderen uws volks, en spreek tot hen, en zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE, hetzij dat zij horen zullen, of hetzij dat zij het laten zullen.

12 Toen nam de Geest mij op, en ik hoorde achter mij een stem van grote ruising, zeggende: Geloofd zij de heerlijkheid des HEEREN uit Zijn plaats! 13 En ik hoorde het geluid van der dieren vleugelen, die de een de ander raakten, en het geluid der raderen tegenover hen; en het geluid ener grote ruising. 14 Toen hief de Geest mij op, en nam mij weg, en ik ging heen, bitterlijk bedroefd door de hitte mijns geestes; maar de hand des HEEREN was sterk op mij. 15 En ik kwam tot de weggevoerden te Tel-abib, die aan de rivier Chebar woonden, en ik bleef daar zij woonden; ja, ik bleef daar verbaasd in het midden van hen zeven dagen.

16 Het gebeurde nu ten einde van zeven dagen, dat het woord des HEEREN tot mij geschiedde, zeggende: 17 Mensenkind! Ik heb u tot een wachter gesteld over het huis Israëls; zo zult gij het woord uit Mijn mond horen, en hen van Mijnentwege waarschuwen. 18 Als Ik tot de goddeloze zeg: Gij zult de dood sterven, en gij waarschuwt hem niet, en spreekt niet, om de goddeloze van zijn goddelozen weg te waarschuwen, opdat gij hem in het leven behoudt; die goddeloze zal in zijn ongerechtigheid sterven, maar zijn bloed zal Ik van uw hand eisen. 19 Doch als gij de goddeloze waarschuwt, en hij zich van zijn goddeloosheid en van zijn goddelozen weg niet bekeert, hij zal in zijn ongerechtigheid sterven; maar gij hebt uw ziel bevrijd. 20 Als ook een rechtvaardige zich van zijn gerechtigheid afkeert, en onrecht doet, en Ik een aanstoot voor zijn aangezicht leg, hij zal sterven; omdat gij hem niet gewaarschuwd hebt, zal hij in zijn zonde sterven, en zijn gerechtigheden, die hij gedaan heeft, zullen niet gedacht worden; maar zijn bloed zal Ik van uw hand eisen. 21 Doch als gij de rechtvaardige waarschuwt, opdat de rechtvaardige niet zondige, en hij niet zondigt; hij zal zekerlijk leven, omdat hij gewaarschuwd is; en gij hebt uw ziel bevrijd.

22 En de hand des HEEREN was daar op mij, en Hij zeide tot mij: Maak u op, ga uit in de vallei, en Ik zal daar met u spreken. 23 En ik maakte mij op, en ging uit in de vallei, en ziet, de heerlijkheid des HEEREN stond aldaar, gelijk de heerlijkheid, die ik gezien had bij de rivier Chebar; en ik viel op mijn aangezicht. 24 Toen kwam de Geest in mij, en stelde mij op mijn voeten, en Hij sprak met mij, en Hij zeide tot mij: Ga, besluit u binnen in uw huis. 25 Want u aangaande, mensenkind, ziet, zij zouden dikke touwen aan u leggen, en zij zouden u daarmede binden; daarom zult gij niet uitgaan in het midden van hen. 26 En Ik zal uw tong aan uw gehemelte doen kleven, dat gij stom worden zult, en zult hun niet zijn tot een bestraffenden man; want zij zijn een wederspannig huis. 27 Maar als Ik met u spreken zal, zal Ik uw mond opendoen, en gij zult tot hen zeggen: Zo zegt de Heere HEERE, wie hoort, die hore, en wie het laat, die late het; want zij zijn een wederspannig huis.

Dit hoofdstuk beschrijft ons de verdere voorbereiding van de profeet voor het werk, waartoe God hem geroepen had.

I. Hij eet de rol, die hem aan het einde van het vorige hoofdstuk toegestoken was, vers 1-3.
II. Verder onderricht en bemoediging wordt hem gegeven met hetzelfde doel als in ‘t vorige hoofdstuk, vers 4-11.

III. De machtige aandrang die hem dreef, waardoor hij gevoerd werd tot degenen die zijn hoorders zouden zijn, vers 12-15.
IV. Een verdere verklaring van zijn dienst en arbeid als profeet, onder het beeld van een wachter, vers 16-21.
V. Het afbreken en weer herstellen van des profeten vrijheid om te spreken, naar het Gode behaagde, vers 23-21.

Ezechiël 3:1-15
Deze verzen werden door sommige uitleggers bij het vorige hoofdstuk gevoegd, als een gedeelte daarvan en de voortzetting van hetzelfde gezicht. De profeten ontvingen het Woord van God, opdat zij het aan Gods volk zouden overbrengen, zij werden er zelf door onderricht, opdat zij het volk met de mening en de wil van God zouden bekend maken. Hier wordt de profeet geleerd I. Hoe hij zelf Goddelijke openbaring moest ontvangen, vers 1. Christus (Die hij op de troon zag, Hoofdstuk 1:26) zei tot hem: "Mensenkind, eet deze rol, laat deze openbaring tot uw verstand doordringen, ontvang ze, vat de bedoeling ervan, versta ze wel, laat ze in uw hart zinken, pas ze toe, word er door bewogen, prent ze in uw geheugen, kauw en herkauw ze, neem ze als een geheel en laat u dat niet moeilijk vallen, ja, vind er vermaak in als in uw maaltijden, en laat uw ziel er door gevoed en versterkt worden, laat ze uw eten en uw drinken zijn, als noodzakelijk voedsel, word er mee vervuld, als met hetgeen uw lichaam nuttigt." Zo behoren predikanten in hun studiën en overdenkingen dat Woord Gods in te drinken, dat zij anderen zullen prediken. "Als Uw woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten, " Jeremia 15:16. Zij moeten beide welbekend zijn met en diep aangegrepen worden door de dingen Gods, opdat ze er met klaarheid en warmte van kunnen spreken, met veel Goddelijk licht en Goddelijke gloed. Let nu op,
1. Hoe dit gebod de profeet wordt meegedeeld. In het vorige hoofdstuk staat: Eet wat Ik u geef, en hier, vers 1, Eet wat gij vinden zult, wat u door de hand van Christus wordt aangeboden. Zie, wat wij ook vinden Gods Woord te zijn, wat ook ons gebracht wordt door Hem, die het Woord is, moesten wij zonder tegenspraak aannemen. Wat wij in de Schrift ons voorgezet vinden, dat moeten wij eten. En wederom, vers 3, Geef uw buik te eten, en vul uw ingewand met deze rol. Gij moet niet eten en weer opgeven als iets walgelijks, maar eet en behoud het als iets voedzaams en geschikt voor uw maag. Voed u met dit gezicht, zodat gij "van de woorden vol zijt als Elihu, " Job 32:18. Laat het Woord een plaats bij u hebben, en wel de diepste plaats. Wij moeten met ons gemoed moeite doen om het Woord Gods behoorlijk te ontvangen en te bewaren, opdat ieder vermogen zijn functie vervulle, om het Woord Gods goed te verteren, opdat het worde omgezet "in succum et sanguinem, in sap en bloed". Wij moeten ons van wereldse dingen ontledigen, opdat wij onze ingewanden met de rol mogen vullen.

2. Hoe dit bevel verstaan wordt, vers 10: Vat al Mijn woorden, die Ik tot u spreken zal, om tot het volk gesproken te worden, neem dit in uw hart op, gelijk gij ze met uw oren hoort, ontvang ze met liefde. Laat Mijn woorden tot uw oren ingaan, Handelingen 2:14. Christus vraagt de aandacht van de profeet niet slechts voor wat Hij nu zegt, maar ook voor wat hij daarna zal horen: "Ontvang het alles in uw hart, bedenk deze dingen, wees hierin bezig, " I Timotheüs 4:15.

3. Hoe dit bevel in een gezicht gehoorzaamd werd. Hij opende zijn mond en Christus gaf hem die rol te eten, vers 3. Indien wij waarlijk gewillig zijn, het Woord in onze harten te ontvangen, zal Christus het door Zijn Geest er in leggen en daarin rijkelijk doen komen. Indien Hij, die de rol opent, en door zijn Geest als een Geest van de openbaring voor ons uitspreidt, ook niet ons verstand opende, door de Geest als een Geest van de wijsheid, ons er

kennis van gaf en ze ons deed eten, dan zouden wij eeuwig vreemdelingen blijven. De profeet had reden te menen, dat de rol iets onsmakelijks zou zijn en een droeven maaltijd uitmaken, maar hij was in zijn mond als honing, vanwege de zoetigheid. Zie, als wij geredelijk zelfs de moeilijkste bevelen gehoorzamen, zullen wij troost vinden in de volbrenging, die ons overvloedig zal vergoeden wat onaangenaams wij op de weg van onze plicht ontmoeten. Ofschoon de rol gevuld was met klaagliederen en rouw en wee, het was de profeet als honing vanwege de zoetigheid. Zie, begenadigde zielen ontvangen met groot genot dezelfde Goddelijke waarheden, die bij goddeloze schrik verwekken. Wij vinden iets dergelijks in de Openbaring van Johannes, Hoofdstuk 10:9, 10. "Hij nam dat boek uit de hand van de engel, en hij at dat op, en het was in zijn mond zoet als honing, maar zijn buik was bitter". Zo ook Ezechiël, want, vers 14 de profeet ging heen, bitterlijk bedroefd.

II. Hoe hij de zelf ontvangen Goddelijke openbaring de volke moest verkondigen: Eet deze rol, en ga dan heen en kom tot het huis Israëls. Hij moest de dingen Gods niet anderen onderwijzen, voordat hij ze zelf ten volle verstond. Hij moet zonder dat zijn boodschap niet gaan doen, noch half werk leveren. Maar wanneer hij ze ten volle begreep, dan moest hij onvermoeid en onbevreesd bezig zijn, ze anderen te prediken. Wij moeten "de reden van de heiligen niet verborgen houden, " Job 6:10, want dat zou zijn het ons geschonken talent begraven, in plaats van ermee te handelen. Hij moest heengaan en spreken tot het huis Israëls, want het was deszelfs voorrecht, dat Gods inzettingen en oordelen hun bekend gemaakt waren, daar de wetgeving en de profetie Israël toebehoren. Hij wordt niet naar de Chaldeeën gezonden om die over hun zonden te bestraffen, maar met dat doel tot het huis Israëls, want een vader bestraft zijn eigen kind, als het zich misgaat, niet dat van een vreemde.

1. De aanwijzingen, die hem omtrent zijn prediking gegeven worden, zijn tamelijk wel dezelfde van het vorige hoofdstuk.
A. Hij moet tot het volk spreken alles wat en alleen wat God tot hem zou spreken. Hij had tevoren gezegd: Gij zult Mijn woorden tot hen spreken, Hoofdstuk 2:7, hier zegt Hij, vers 4: Spreek tot hen met Mijn woorden. Hij moest niet slechts in hoofdzaak hetzelfde zeggen wat God tot hem gezegd had, maar zoveel mogelijk dezelfde woorden en uitdrukkingen gebruiken. Gezegende Paulus, die, hoewel een man van vindingrijkheid en taalkennis, toch van "de dingen Gods spreekt in woorden, die de Heilige Geest leert, " 1 Korinthe 2:13. Schriftuurlijke waarheden worden het best met Schriftwoorden, hun natuurlijk kleed, weergegeven, en hoe kunnen wij beter Gods gedachten uitspreken dan met Zijn eigen woorden?

B. Hij moest bedenken, dat hij gezonden werd "tot het huis Israëls, " Gods volk en zijn volk, waarin hij bijzonder belang stelde, en dat hij met trouw tederheid zou behandelen. Met dat volk had hij nauw kennis, wijl hij niet alleen hun landgenoot, maar hun "deelgenoot in de verdrukking" was, hij en zij waren medelijders en enige tijd te voren mede-reizigers geweest, die onder droeve omstandigheden van Jeruzalem naar Babel getrokken waren. Zij hadden vaak hun tranen gemengd, en dat kon hun wederzijdse genegenheid slechts doen toenemen. Het was een zegen voor het volk, dat het een profeet had, die uit ondervinding wist, hoe hij met hen kon medelijden hebben, en het kon niet anders, of hij moest hun zwakheden verstaan en dragen. Het was een zegen voor de profeet, dat hij met zijn eigen volk te doen had, niet met "een volk van een vreemde spraak en zware taal, " onbesneden van lippen zodat men hun bedoeling niet kon verstaan, en zwaar van tong, met wie men uiterst moeilijk of onmogelijk was, om te gaan. Iedere vreemde taal schijnt ons zwaar en moeilijk toe. "Niet tot vele volkeren diep van spraak en zwaar van tong, " die gij niet verstaat en die u niet verstaan, tenzij met behulp van een tolk. De apostelen werden wel gezonder tot vele volkeren met een

vreemde taal, maar zij konden onder hen geen goed gedaan hebben, zo zij niet de gave van de talen gehad hadden.
Ezechiël evenwel werd gezonden tot een volk, een klein volk, zijn eigen volk, bij hetwelk hij mocht hopen gehoor te vinden wijl hij hun zo bekend was.

C. Hij moest bedenken, wat God hem reeds had bekend gemaakt omtrent het slechte karakter dergenen, tot wie hij gezonden werd, opdat hij niet zou teleurgesteld worden, wanneer hij tegenspoed en ontmoediging ontmoette. Zij zijn weerspannig, vers 7. Geen overtuiging van zonde deed hen blozen, geen aankondiging van wraak deed hen beven. Twee dingen verzwaarden hun hardnekkigheid.
a. Dat zij hardnekkiger waren dan hun naburen zouden geweest zijn, zo de profeet tot hen gezonden was. Had God hem tot enig ander volk gezonden, of schoon van een vreemde spraak dat zou zeker naar hem gehoord hebben, die zouden hem althans geduldig hebben aangehoord en hem die eerbied betoond, die zijn eigen landgenoten hem onthielden. De Ninevieten hoorden naar de prediking van Jona, terwijl zijn eigen volk, omringd door zo groot een wolk van profeten, onboetvaardig en onbekeerd bleef. Maar wat zullen wij tot deze dingen zeggen? De genademiddelen worden dengenen gegeven, die ze niet gebruiken, en hun onthouden, die ze zich zouden ten nutte maken. Wij moeten dit aan de Goddelijke soevereiniteit overlaten en zeggen: Heere, Uw oordelen zijn een diepe afgrond.
b. Dat zij tegen God zelf hardnekkig waren: "Zij zullen naar u niet horen, en geen wonder, want zij willen naar Mij niet horen." Zij zullen geen acht slaan op het woord van de profeet, omdat zij geen acht slaan op de roede Gods, waardoor des Heeren stem roept op de straten. Indien zij God niet geloven, wanneer Hij door Zijn dienaar spreekt, zullen zij evenmin geloven, als Hij door een stem van de hemel tot hen spreekt. Ja, daarom verwerpen zij wat de profeet zegt, omdat het van God komt, tegen Wien het bedenken des vleses vijandschap is. Zij zijn vooringenomen tegen de wet Gods, en daarom zijn hun oren doof voor de profeet, wiens taak het is, hun die wet voor te houden.

D. Hij moet zich vast voornemen, goeden moed te houden, en Christus belooft hem, hem daarin te stalen, vers 8, 9. Hij wordt gezonden tot dezulken, die stijf van voorhoofd en hard van harte zijn, die geen indruk wensen te ontvangen noch bewerkt te worden noch door aangename noch door onaangename middelen, die er zich op beroemen, dat zij Gods gezant weerstaan en zijn boodschap minachten. Het zal een moeilijke zaak zijn, te vatten hoe hij hen behandelen moet: maar
a. God zal hem bekwamen om een goed gelaat te tonen: Ik heb uw aangezicht stijf gemaakt tegen hun aangezichten, u begiftigd met al de stoutmoedigheid en onverschrokkenheid, die ge zult nodig hebben. Misschien was Ezechiël van nature bescheiden en verlegen, maar, zo God hem niet geschikt vond, maakte Hij hem door genade geschikt, om de grootste bezwaren onder de ogen te zien. Zie, hoe onbeschaamder goddeloze lieden zijn in hun verzet tegen de godsdienst, zoveel duidelijker en beslister moet Gods volk zich tonen in de praktijk en de verdediging van de godsdienst. "De onschuldige zal zich tegen de huichelaar opmaken", Job 17:8. Als de ondeugd brutaal wordt, moet de deugd niet terugkruipen. En wanneer God werk heeft te doen, zal Hij er de mensen toe bezielen en hun kracht geven naar ze behoeven. Als er aanleiding toe bestaat, kan en wil God door Zijn genade de voorhoofden van Zijn getrouw dienaren als een diamant maken, zodat de meest dreigende machten hen niet van hun stak kunnen brengen. "De Heere HEERE helpt mij, daarom word ik niet te schande, daarom heb ik mijn aangezicht gesteld als een keisteen, " Jesaja 50:7.
b. Hem wordt daarom bevolen, goede moed te houden, en met heilige verzekerdheid voort te gaan met zijn arbeid, noch op de bedreigingen noch op de tegenstand van zijn vijanden lettende: "Vrees hen niet en ontzet u niet voor hun aangezichten, laat de dreigementen hunner

onmachtige boosaardigheid u niet ontmoedigen noch een struikelblok voor uw voet zijn". Stoutmoedige zondaren hebben stoutmoedige bestraffers nodig, "kwade beesten moeten scherp bestraft worden, " Titus I: 12, 13, moeten "door vreze behouden worden, Judas : 23. Zij, die zich dicht bij de dienst des Heeren houden, mogen van Zijn gunst zeker zijn, en dus behoeven zij zich niet te ontzetten om de trotse blikken van de mensen. Laat geen boos aangezicht, dat een scherpe tong doet afdeinzen, geen bestraffende tong verschrikken.

E. Hij moest met zijn prediking voortgaan afgezien van de indruk, die ze zal maken vers 11. Hij moest tot de weggevoerden gaan die, omdat zij beproefd werden, zijn onderwijs naar hij hopen mocht, zouden aannemen. Hij moest op de kinderen zijns volks zien, met wie hij nauw verbonden was, en voor wie hij dus teder medelijden koesterde, gelijk Paulus voor zijn broederen, Romeinen 9:3. En hij moest hun niet alleen zeggen wat de Heere hem mededeelde, maar ook dat de Heere het hem mededeelde. Hij moest spreken in Gods naam en zijn woord steunen met Gods gezag: "Zo zegt de Heere HEERE, hetzij dat zij horen zullen, of hetzij dat zij het laten zullen." Niet dat het ons onverschillig moet zijn, welke gevolgen onze bediening heeft, maar wat die ook mogen zijn wij moeten voortgaan met onze arbeid en de uitkomst de Heere overlaten. Wij moeten niet zeggen: Hier zijn zulke goede mensen, dat wij tot hen niet behoeven te spreken, of: Hier zijn zulke slechte, dat ons spreken toch niet zou baten. Maar hoe uw hoorders ook zijn breng uw boodschap getrouwelijk, zeg hun "Zo zegt de Heere HEERE, " en, indien zij uw woord verwerpen, zal het hun eigen schuld zijn.

2. Nadat de profeet volledige voorschriften gegeven zijn, hoe zijn taak te volbrengen, wordt ons hier gemeld,
A. Met welke voldoening de heilige engelen zijn zending toejuichen, nu zij met vreugde zien, dat een schepsel, lager dan zij zelf, met zulk een eervolle arbeid belast wordt. Hij hoorde een stem van grote ruising, vers 12 alsof de engelen samenstroomden om de wijding van de profeet te aanschouwen, "want hun is bekend gemaakt door de gemeente (dit is door de gemeente gade te slaan) de veelvuldige wijsheid Gods, " Eféze 3:10. Zij scheen om strijd dicht bij dit grote gezicht te willen zijn. Hij hoorde het geluid van der dieren vleugelen, die de een de ander raakten (of, wat het woord betekent) de een de ander kusten, wat de onderlinge genegenheid en hulp van de engelen aanduidt. Hij hoorde ook het geluid van de raderen van de Voorzienigheid, zich tegenover elkaar en in onderlinge harmonie bewegende. Dit alles moest dienen om zijn aandacht te trekken en hem te overtuigen, dat God hem zond, wie zo'n doorluchtig gevolg had, bezat ongetwijfeld macht genoeg om hem door al zijn arbeid heen te helpen. Maar al dit geruis eindigde in een woord van lof. Hij hoorde hen zeggen: "Geloofd zij de heerlijkheid des Heeren uit zijn plaats."

a. Uit de hemel, Zijn plaats omhoog vanwaar Zijn heerlijkheid nu in een gezicht neerdaalde, of waarheen ze nu misschien terugkeerde. Laat de talloze engelenscharen instemmen met die, welke in dit visioen dienen zeggende: "Geloofd zij de heerlijkheid des Heeren. Looft de Heere uit de hemelen. Looft Hem, alle Zijn engelen, " Psalm 148:1, 2.
b. Uit de tempel, Zijn plaats beneden, vanwaar Zijn heerlijkheid nu heenging. Zij betreuren het verdwijnen van de heerlijkheid, maar aanbidden Gods rechtvaardigheid, hoe het ook zij, God zij geloofd en groot gemaakt en zal dat eeuwig zijn. De profeet Jesaja hoorde God dus prijzen, toen hij zijn roeping ontving, Jesaja 6:3. Het is allen getrouw dienaren Gods een troost, wanneer zij zien hoe God in dit ondermaanse wordt onteerd, te weten, hoe Hij in hogere gewesten wordt bewonderd en verheerlijkt. "De heerlijkheid des Heeren wordt uit onze plaats menigwerf niet geëerd, maar ten hoogste geprezen uit Zijn plaats".

B. Ondanks de traagheid van zijn eigen geest, bracht de machtige invloed van de Geest des Heeren hem tot het volbrengen van zijn taak. De genade, hem gegeven, was niet ijdel, want a. De Geest leidde hem weg met een sterke hand. God gebood hem te gaan, maar hij verroerde zich niet, totdat de Geest hem opnam. De Geest van de dieren, die in de raderen was, woonde nu ook in de profeet en hief hem op, eerst om duidelijker de lofzang van de engelen te horen vers 12, maar vervolgens, vers 14, hief de Geest hem op en nam hem weg naar zijn werk, waarin hij weinig lust had, daar hij liefst geen ellende over zich zelf noch over zijn volk bracht. Hij zou zich gaarne verontschuldigd hebben, maar moest, gelijk een andere profeet, erkennen, Jeremia 20:7: "Gij zijt mij te sterk geweest en hebt overmocht."
a. Ezechiël zou al wat hij gehoord en gezien had, gaarne voor zich gehouden hebben opdat het niet ruchtbaar werd, maar de hand des Heeren was sterk op hem, vers 18, en overwon hem, hij werd medegevoerd, in strijd met zijn eigen neigingen, door zijn profetische roeping, zodat hij "niet anders kon dan spreken de dingen, die hij gezien en gehoord had, " Handelingen 4:20. Zie, gelijk God degenen, die Hij tot de bediening roept, met kennis verrijkt, zo maakt Hij ook hun hart gewillig.
b. Hij volgde met een bitterlijk bedroefd hart: De Geest nam mij weg, schrijft hij, en ik ging heen, bitterlijk bedroefd door de hitte mijns geestes. Hij had misschien gezien, welke moeilijke taak Jeremia te Jeruzalem had gehad, toen die aldaar als profeet opstond, wat bezwaren hij ontmoet en wat tegenstand hij ondervonden had, hoe hij met hand en tong was tegengestaan, en hoe al die mishandeling toch niets had uitgewerkt. "En", denkt Ezechiël, "moet ik, gelijk hij, tot een teken gesteld worden?" Het leven van een banneling was zo reeds erg genoeg, wat zou dan het leven van een profeet in ballingschap zijn? Daarom ging hij met deze ontevredenheid heen. Zie, er mag in sommige gevallen een grote onwilligheid zijn om kwaad aan te kondigen, zelfs wanneer de genade de overhand heeft. "Ik ben dat hemels gezicht niet ongehoorzaam geweest", zegt Paulus, niet terugdeinzende, gelijk Jona.
Maar Ezechiël ging, bitterlijk bedroefd, of (naar de Engelse vertaling) in bitterheid dewijl hij er heel geen lust toe had. Toen hij de Goddelijke openbaring zelf ontving, was ze hem zoet als honing, vers 3. Hij kon er met grote blijdschap tal van dagen aan gedacht hebben, maar toen hij ze anderen moest verkondigen, die hij voorzag, dat er door verhard en vertoornd, en wier oordeel er door verzwaard zou worden gaat hij in bitterheid. Zie, het is een groot verdriet voor getrouw predikers en doet ze met een bezwaard hart hun werk verrichten, wanneer ze met onhandelbare en onwillige lieden te doen hebben. Hij ging in de hitte zijns toorns , om de teleurstelling, die hij wist te zullen ondervinden. Maar de hand des Heeren was sterk op hem, niet alleen om hem tot zijn arbeid te dringen, maar ook om hem er toe te bekwamen, en er hem doorheen te helpen, en hem te sterken tegen de moeilijkheden, die hem wachtten (zo kunnen wij het verstaan). Toen hij zo bewerkt was, gevoelde hij er zich mee verzoend en volbracht zijn taak met lust: Toen kwam hij tot de weggevoerden, vers 15, naar de een of andere plaats, waar velen van hen vergaderd waren, en bleef waar zij woonden, arbeidende, of levende, of sprekende, en bleef in het midden van hen zeven dagen om te horen wat zij zeiden en gade te slaan wat zij deden. Al die tijd wachtte hij op het Woord des Heeren, dat tot hen zou komen. Zie, zij, die gepaste en nuttige woorden tot de mensen willen spreken, omtrent het heil van hun zielen, die moeten hen en hun toestand kennen, die moeten als Ezechiël blijven waar zij wonen en met belangstelling over de dingen Gods spreken, zich hun toestand indenken, "al zitten die lieden ook aan de rivieren van Babylon."
Maar merk op: hij zat daar verbaasd, overstelpt van droefheid over de zonde en ellende van zijn volk en nog geheel onder de indruk van het gezicht. dat hem was te beurt gevallen. "Hij zat daar wanhopig (gelijk sommigen vertalen), God toonde hem geen visioenen en bezocht hem niet". Zo moest hij zijn smart overwinnen en in een betere stemming geraken, "eer het woord des Heeren tot hen komen kon". Zie, degenen, die God bestemt om Hem te loven en te dienen, vernedert en beproeft Hij voor een tijd.

Ezechiël 3:16-21
Deze verdere aanwijzingen gaf God de profeet aan het einde van zeven dagen, dat is op de zevende dag nadat het gezicht had plaats gehad. Waarschijnlijk zijn beide sabbatdagen geweest die het huis Israëls zelfs in de ballingschap, zo goed het in hun omstandigheden ging, bleef onderhouden. Wij lezen niet, dat hun overwinnaars en verdrukkers hen tot een onafgebroken dienst presten, gelijk hun Egyptische aandrijvers gedaan hadden, maar dat zij vrijheid behielden hun sabbatrust waar te nemen als een teken dat hen van hun naburen onderscheidde. Voor hun sabbatviering hadden zij in Babel geen tempel of synagoge, alleen schijnt het, dat zij "een plaats hadden aan de rivier, waar het gebed placht te geschieden, " Handelingen 16, 12, en waar zij op de sabbat samenkwamen. "Daar begeerden die hen gevangen hielden een van de liederen Sions van hen", Psalm 137:1, 3. Daar vond Ezechiël hen en daar en dan kwam het Woord des Heeren tot hem. Hij, die de gehele week over de dingen Gods nagedacht en gepeinsd had, was bekwaam, op de sabbat in Gods naam te spreken tot het volk en bereid, God tot hem te horen spreken. Deze sabbatdag werd Ezechiël niet als de vorige met gezichten van Gods heerlijkheid verwaardigd, maar hem wordt eenvoudig, door een zeer gewone gelijkenis, zijn taak aangewezen, wat hij aan het volk had te verkondigen. Zie, verrukking en vervoering van blijdschap zijn voor Gods kinderen geen dagelijks brood, al worden ze daarop bij gelegenheid vergast. Wij moeten niet menen, dat wij geen gemeenschap met God hebben, 1 Johannes 1:3, al is die niet te allen tijde even levendig. En al wordt soms ons oog geopend voor de verborgenheden van het koninkrijk van de hemelen, toch is de eenvoudige prediking in de regel de beste wijze om te stichten. God deelt de profeet zijn werk mee en wat daarmee verbonden was, en dit (kunnen wij veronderstellen) moest hij het volk overbrengen, opdat zij aandacht zouden wijden aan zijn woorden en daarnaar handelen. Zie, het is goed voor de gemeente, te weten en te bedenken welk een taak hun voorgangers hebben, en dat zij daarvan eenmaal rekenschap moeten geven.

I. Welke dienst de profeet wordt opgelegd: Mensenkind, Ik heb u tot een wachter gesteld over het huis Israëls, vers 17. Het gezicht, dat hij had ontvangen, had hem verbaasd, hij wist niet wat hij er van maken moest, en daarom gebruikte God deze duidelijke vergelijking, die hem beter inzicht gaf aangaande zijn werk om hem ermee te verzoenen. Hij bleef te midden van de gevangenen en sprak weinig, maar God komt nu tot hem en zegt hem, dat hij iets doen moet: hij is "een wachter, en heeft hem iets te zeggen, hij is gesteld tot een wachter in de stad om te waken tegen brand, rovers en rustverstoorders". Hij is een wachter over de kudde om ze tegen dieven en roofdieren te beveiligen, maar vooral een wachter in het legerkamp, in een bezet land of belegerde stad, om de bewegingen des vijands te bespieden en alom te roepen als er gevaar nadert, ja als het maar van verre dreigt. Dit veronderstelt Israël als in oorlogstoestand, blootgesteld aan vijanden, die listig en onvermoeid hun aanslagen voortzetten, en ieder lid van dat huis in gevaar, waarom op de schildwachten vertrouwd wordt. Zie, predikanten zijn "wachters op de muren van Zijn kerk Jesaja 62:6, wachters, die in de stad omgaan, " Hooglied 3:3. Het is een zware dienst. Wachters moeten wakker blijven, hoe slaperig ze ook mogen zijn, en buiten blijven, hoe koud het ook wezen moge, zij moeten in alle weer en wind op de wachttoren staan, Jesaja 21:8, Genesis 31:40. Het is een gevaarlijke dienst. Soms kunnen zij niet op hun post blijven, maar lopen gevaar vanwege de vijand, die er zijn voordeel in ziet, de schildwacht te doden. Toch durven zij hun post niet verlaten, omdat daar de doodstraf op staat. In zo’n dilemma verkeren de wachters van de kerk de mensen vloeken hen, indien zij getrouw zijn, en God vloekt hen, als zij ontrouw zijn. Maar het is een nodige dienst, het huis Israëls kent geen veiligheid zonder wachters, en toch, "als de Heere de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter", Psalm. 127:1.

II. De plichten, aan deze dienst verbonden. Het werk van een wachter is acht te geven en te waarschuwen.
1. De profeet, als wachter, moet acht geven op hetgeen God zegt aangaande zijn volk, niet alleen aangaande het gehele volk, waarop de profetieën van Jeremia en anderen meest betrekking hebben, maar ook met betrekking tot bijzondere personen, al naar hun plaats en stand. Hij moest niet, gelijk andere wachters, rondzien om gevaar op te merken en alarm te slaan, maar tot God opzien, en niet verder schouwen: Gij zult het woord uit Mijn mond horen, vers 17. Zie, degenen, die moeten prediken, behoren eerst te horen, want hoe kunnen zij anderen onderwijzen, als ze niet tevoren zelf geleerd hebben?
2. Hij moest verkondigen wat hij gehoord had. Een wachter behoeft goede ogen in zijn hoofd en eveneens een goede tong in zijn mond, is hij stom, dan is hij even onbekwaam als een blinde, Jesaja 56:10. "Gij zult hen van mijnentwege waarschuwen, alarm roepen op de heilige berg, niet in zijn eigen naam, als kwam hij uit zich zelf, maar in Gods naam, door Hem gezonden". Predikanten zijn Gods mond voor de kinderen van de mensen. De Schriften zijn geschreven tot onze lering. "Ook wordt uw knecht daardoor klaarlijk vermaand", Psalm. 19:12. Maar aangezien dat wat (viva voce, met de levende stem) wordt meegedeeld, de diepste indruk maakt, heeft het Gode behaagd, door mensen gelijk wij zelf, die er belang bij hebben, de waarschuwingen en beloften van Zijn geschreven woord over te brengen. In zijn prediking moest de profeet onderscheid maken tussen de goddelozen en de rechtvaardigen, de gelovigen en de ongelovigen, in zijn toespraak moest hij ieder zijn deel geven. Handelde hij zo, dan zou troost zijn deel zijn, wat ook de uitwerking was, want daarvoor was hij niet verantwoordelijk.

A. Sommigen dergenen, met wie hij te doen had, waren goddeloos, hij moest hen vermanen, niet voort te gaan in hun goddeloosheid, maar er zich van af te wenden, vers 18, 19. Wij kunnen hier opmerken:
a. Dat de God des hemels heeft gezegd en nog zegt tot iedere goddeloze, dat, indien hij voortgaat in zijn overtredingen, hij zeker zal sterven. Zijn ongerechtigheid zal ongetwijfeld verderf zijn, ze streeft naar het verderf en zal op verderf uitlopen. "Stervende zult gij sterven (onze vertaling Genesis 2:17, luidt: gij zult de dood sterven), gij zult de geduchte dood sterven, zult eeuwig sterven, altijd sterven en nimmer dood zijn. De goddeloze zal in zijn ongerechtigheid sterven, onder derzelver schuld, onder haar heerschappij."
b. Dat als "de goddeloze zich van zijn goddeloosheid en van zijn goddeloze weg bekeert, hij leven zal." Het verderf waarmee hij bedreigd werd, zal niet komen, en opdat hij zo doe, wordt hij gewaarschuwd voor het gevaar van de verharding. De goddeloze zal sterven, zo hij voortgaat, maar hij zal leven, zo hij zich bekeert. Let hier op: hij moet zich van zijn goddeloosheid en van zin goddeloze weg afkeren. Het is een mens niet genoeg zich met een uitwendige hervorming van zijn goddelozen weg af te keren, hetgeen kan betekenen, dat zijn zonden hem verlaten eer de dat hij zijn zonden verlaat. Maar hij moet zich ook van zijn goddeloosheid bekeren, van zijn lust daarin en zijn neiging daartoe, door inwendige verandering. Indien hij zich alleen van zijn goddeloze weg afkeert, dan is er weinig hoop, dat hij zich van zijn goddeloosheid zal afkeren.
c. Dat het van de predikanten plicht is zowel de zondaars te waarschuwen voor het gevaar van de zonde, als hun de zegen van de bekering voor te houden, hun mee te delen hoe ellendig zij zijn als zij in hun zonde volharden, en hoe gelukkig zij zullen zijn als zij zich bekeren en gerechtigheid gaan doen. Zie de bediening des Woords betreft de vraag naar leven en dood, want die dingen worden ons voorgesteld, de zegen en de vloek, opdat wij de vloek ontgaan en de zegen beërven.
d. "Dat, al waarschuwen sommige predikers de goddelozen niet, gelijk zij dat behoren te doen voor ellende en gevaar, hierin geen verontschuldiging gelegen is voor degenen, die in hun

ongerechtigheid voortgaan, want al waarschuwt hen de wachter niet, toch zullen zij in hun ongerechtigheid sterven, omdat zij buitendien door Gods goedheid gewaarschuwd zijn, o.a. door hun eigen consciëntie, zo zij daarnaar geluisterd hadden, zouden zij hun eigen leven behouden hebben."
e. Dat, indien predikers niet getrouw zijn in hun ambt, indien zij de zondaren niet waarschuwen voor de noodlottige gevolgen van de zonde, maar ze ongewaarschuwd laten voortleven, het bloed dergenen, die door hun zorgeloosheid verloren gaan, van hun hand geëist zal worden. In de dag des oordeels zal het hun ten laste gelegd worden, dat mee door hun trouweloosheid kostbare zielen verloren zijn gegaan, want wie zal zeggen, of zij bij tijdige waarschuwing de toekomende toorn nog niet ontvloden zouden zijn? En, wanneer het iets vreselijks is, mee schuld te hebben aan eens mensen dood, hoeveel te erger nog is het, iemands eeuwigen dood op zijn geweten te hebben!
f. Dat zo predikers hun plicht doen in de vermaning van zondaars en deze die vermaning niet ter harte nemen zij althans de voldoening smaken, "dat zij rein zijn van hun bloed en hun eigene ziel bevrijd hebben, al heeft hun woord niet gebaat tot de verlossing van anderen". Zij, die getrouw zijn, zullen hun loon ontvangen, al hebben zij op hun arbeid geen vrucht gezien.

B. Sommigen dergenen, met wie de profeet had te doen, waren rechtvaardigen, hij had ten minste reden, "naar de aard van de liefde" hen daarvoor te houden, hen moest hij waarschuwen. Dat ze niet afvallig werden en zich van hun gerechtigheid afleerden, vers 20, 21. Wij kunnen hier opmerken,
a. Dat zelfs de beste mens in deze wereld nodig heeft, tegen afval gewaarschuwd te worden, en opmerkzaam gemaakt op het gevaar, waarin hij gedurig verkeert. Gods knechten moeten vermaand worden, Psalm 19:12, dat zij hun werk niet laten varen, maar hun plicht getrouwelijk waarnemen. Een goed middel om niet te vallen is de heilige vrees van te zullen vallen, Hebreeën 4:1. "Laat ons dan vrezen, Romeinen 11:20, en zij, die staan door het geloof, moeten niet hooggevoelend zijn, maat vrezen."
b. Er is een gerechtigheid waarvan men zich kan afkeren een schijnbare gerechtigheid, het blijkt dan, dat die gerechtigheid nooit oprecht was, hoe aannemelijk die zich ook voordeed, want "indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn, "1 Johannes 2:19. "Velen beginnen in de geest, maar eindigen in het vlees, richten eerst hun gelaat hemelwaarts, maar keren zich later om, verlaten hun eerste liefde en keren zich af van het heilige gebod.
c. Wanneer mensen zich van hun gerechtigheid afkeren, leren zij spoedig goddeloosheid bedrijven. Wanneer zij zorgeloos en nalatig worden in de dienst van God, zijn zij een gemakkelijke prooi voor de verleiden. Nalatigheid baant de weg voor ‘t bedrijven van zonde.
d. Wanneer mensen zich van hun gerechtigheid afkeren, en onrecht doen, dan heeft God recht, een aanstoot voor hun aangezicht te leggen, dat zij van kwaad tot erger vervallen, totdat zij rijp zijn voor het verderf. Toen Farao zijn hart verhard had, verhardde de Heere het. Wanneer zondaars God de rug toekeren, Zijn dienst verlaten en tot een spreekwoord worden, dan ontneemt Hij hun niet alleen in een weg van rechtvaardige vergelding, Zijn bewarende genade en geeft ze over aan hun eigene begeerten, maar leidt ze bovendien in omstandigheden, die hun tot zonde aanleiding geven en hun ondergang verhaasten. Zij zijn degenen, wie Christus een steen des aanstoots en een rots van de ergernis is, 1 Petrus 2:8.
e. De gerechtigheid, die zij laten varen, zal nimmer tot hun eer of troost gedacht worden, ze zal hun noch in deze wereld noch in de toekomende baten. Afvalligen verliezen al wat zij geweest zijn en gedaan hebben, hun dienen en lijden is al vergeefs geweest, het zal hun niet toegerekend worden, omdat zij er niet in volhard hebben. Het is in het recht een wet: "Factum non dicitur, quod non perseverat, alleen wat wij volhardende doen, worden wij geacht te doen, " Galaten 3:3.

f. Indien predikanten niet behoorlijk waarschuwen, dat ook de besten zwak zijn, gereed om te struikelen en te vallen, waarschuwen ook voor hun bijzondere verzoekingen en de noodlottige gevolgen van afval, dan zal hun geweten worden, zo die besten afdwalen, en zij zullen daarvoor verantwoordelijk zijn. Er zijn er ook, die, wel gewaarschuwd, toch zich van hun gerechtigheid afkeren, maar van dezulken is hier geen sprake, zoals van wel-gewaarschuwde goddelozen. Zeker zijn er rechtvaardigen, die, gewaarschuwd, daarnaar luisteren en leven, vers 2, "want als men de wijze onderricht, neemt hij wetenschap aan, " Spreuken 21:11. Wij mogen niet alleen de zondaar niet vleien, maar ook de rechtvaardige niet, als ware hij aan deze zijde des grafs zonder gevaar.
g. Als bedienaren des Woords waarschuwen en men hoort naar hen, is dat goed voor beide. Niets is schoner dan een wijs bestraffer bij een horend oor, de een zal leven omdat hij gewaarschuwd is, de ander heeft zijn ziel bevrijd. Wat kan een goed Evangeliedienaar beter begeren, dan "zichzelf te behouden en degenen, die hem horen, " 1 Timotheüs 4:16.

Ezechiël 3:22-27
Na de brede en heerlijke openbaring, die God de profeet van Zichzelf heeft gegeven, met volledige aanwijzing, hoe te handelen met degenen, tot wie hij met zijn uitvoerige boodschap gezonden was, zouden wij verwachten, dat hij tot een grote vergadering van kinderen Israëls het Woord van God gaat prediken. Maar wij vinden hier heel wat anders. Eerst schijnt zijn arbeid in geen evenredigheid te staan tot zijn grootse roeping.

I. Hij wordt hier weer afgezonderd tot verder onderricht. Naar zijn voorafgaande onwilligheid om te gaan, kan het schijnen, of hij nog niet zo diep doordrongen is van de macht Desgenen, die hem gezonden heeft. Om hem door alles heen te helpen, om hem dus verder te versterken en te bemoedigen tegen de moeilijkheden, die hij voorziet, gaat God hem in Zijn gunst een nieuw gezicht van Zijn heerlijkheid tonen, dat hem nog meer zal opwekken en bezielen voor zijn werk. Daartoe roept God hem in de vallei, vers 22, en spreekt daar met hem. Zie en bewonder de neerbuigende goedheid des Heeren, die dus gemeenzaam met een mens spreekt, een mensenkind, ja, een arme balling, ja, een zondig mens, die, toen God hem zond, heenging in bitterheid des gemoeds en een tijd lang met zijn taak als overhoop lag. Hoe veel hebben wij dus te danken aan de gezegende voorbede van Christus onze Middelaar, dat God dus gemeenschap wil hebben met de mens, de hemel met de aarde. Zie hier de zegen van de eenzaamheid, die overpeinzing zo zeer in de hand werkt. Het is troostvol, met God alleen te zijn, ver van de wereld met Hem om te gaan, naar Hem te luisteren, tot Hem te spreken. Een gelovige zal zeggen, dat hij nooit minder alleen is dan wanneer hij dus alleen is.
Ezechiël ging uit in de vallei met groter gewilligheid dan vroeger tot de weggevoerden, vers 15, want zij, die weten wat gemeenschap met God betekent, kunnen niet anders dan die boven alle gemeenschap met de wereld verkiezen, vooral als men de wereld neemt gelijk ze gewoonlijk is. Hij ging uit in de vallei en zag hier hetzelfde visioen, dat hij aan de rivier Chebar had gezien, want God is aan geen plaats gebonden. Zie, degenen, die God volgen, zullen Zijn troost genieten, waar zij ook heengaan. God riep hem om met hem te spreken, maar deed meer dan dat: Hij toonde hem ook Zijn heerlijkheid, vers 23. Wij kunnen thans zulke gezichten niet verwachten, maar wij moeten erkennen, dat ons geen mindere gunst geschiedt, wanneer wij door het geloof "de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwen, en naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd worden, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest, dat is het voorrecht van al Zijn heiligen, Halleluja!" 2 Korinthe 3:18.

II. Hij wordt hier voorlopig verhinderd, het volk verder te onderrichten. Toen hij de heerlijkheid des Heeren aanschouwde, viel hij op zijn aangezicht, getroffen door ontzag voor

Gods majesteit en vreze voor Zijn heilig misnoegen. Maar dc Geest kwam in hem om hem op te heffen. Hij herstelde zich en stond op zijn voeten, en hoorde wat de Geest hem toefluisterde, iets zeer verrassends. Men zou nu verwachten, dat God hem terstond naar de voornaamste plaats van volkssamenkomsten zenden zou, hem genade zou geven in de ogen van zijn broederen en hem en zijn prediking bij hen aangenaam maken, dat hij de deur wijder geopend zou vinden en God hem geven, dat hij met groter vrijmoedigheid mocht spreken. Maar al wat hier gezegd wordt, is juist het tegengestelde.
1. In plaats van hem naar de een of andere openbare plaats te zenden, beveelt de Heere hem, dat hij zich binnen in zijn huis opsluit: Ga, binnen in uw huis en sluit u op, vers 24. Hij was onwillig om in het openbaar te verschijnen, en toen hij het deed, gaf het volk geen acht op hem noch toonde hem de nodigen eerbied. Nu verbiedt God hem, in het openbaar te verschijnen, als een terechtwijzing voor beide, voor hem om zijn gebrek aan hartelijke gewilligheid, en het volk om hun koelheid. Zie, onze keuze wordt dikwijls onze straf, en het is rechtvaardig van God zo Hij predikers, die hun hoorders ontrouw maken in het bijwonen van de onderlinge samenkomsten, in de hoek zet.
Ezechiël moest zich opsluiten, gelijk sommigen menen, om daarmee het beleg van Jeruzalem af te beelden, waarbij de inwoners eveneens van de buitenwereld werden afgesloten, en waarvan hij in het volgende hoofdstuk spreekt. Hij moest zich in zin huis opsluiten, opdat hij verdere openbaringen mocht ontvangen omtrent Gods gezindheid en meer kennis erlangen om het volk te onderrichten, wanneer hij weer naar buiten zou gaan. Wij lezen, dat de oudste van Juda hem bezochten en enige tijd voor zijn aangezicht zaten in zijn huis, Hoofdstuk 8:1, om getuigen van zijn verrukking te zijn, maar niet voor hoofdstuk 11:25 begon hij te spreken tot de gevankelijk weggevoerden alle de Woorden des Heeren, die Hij hem had doen zien. Zie, degenen, die geroepen zijn om te prediken moeten tijd voor studie hebben, en veel tijd ook; zij moeten zich in hun huis opsluiten om te lezen en te overdenken, en dat zal allen ten goede komen.

2. In plaats van hem van de belangstelling en genegenheid van zijn hoorders zekerheid te geven, voorspelt Hij, die hem zendt, dat zij dikke touwen aan hem zouden leggen en hem daarmee binden, vers 25, of
a. Als een misdadiger. Zij zullen hem binden om hem als rustverstoorder te straffen, ofschoon zij zelf naar Babel gevoerd waren, omdat zij de profeten vervolgd hadden, gaan zij voort ze te vervolgen. Of veleer,
b. Als een buiten zijn zinnen, want daaraan schreven zij zijn onstuimige bewegingen in zijn verrukking toe. Aan Jehu vroegen de hoofdlieden: "Waarom is deze onzinnige tot u gekomen?" Festus zei tot Paulus: "Gij raast, Paulus, de grote geleerdheid brengt u tot razernij." En de Joden spraken ook zo van de Heere Jezus, Markus 3:21. Misschien was dit de reden, waarom hij binnenshuis moest blijven, omdat anderen hem zouden binden, onder voorwendsel dat hij krankzinnig was, daarom dan moest hij niet onder hen uitgaan. Terecht wordt profeten verboden, uit te gaan tot degenen, die hen mishandelen zouden.

3. In plaats van zijn lippen te openen, dat ze Gods lof mochten verkondigen, doet God zijn tong aan het gehemelte kleven, zodat hij vrij lang stom was, vers 26. De vrome ballingen in Babel riepen deze straf over zichzelf in: "Mijn tong kleeft aan mijn gehemelte, indien ik u, o Jeruzalem, vergete, " Psalm 137:6. "Ezechiël denkt meer aan Jeruzalem dan een hunner, en toch kleeft zijn tong aan zijn gehemelte, hem, die het best kan spreken, wordt verboden te spreken". En de reden daarvan is "dat zij een weerspannig huis zijn, tot hetwelk hij gezonden is, dat niet waard is door hem bestraft te worden". Hij zal hem geen verder onderricht of vermaning geven, want het is verloren moeite. Tevoren wordt hem bevolen, stoutmoedig tot hen te spreken, omdat zij weerspannig zijn, Hoofdstuk 2:7, maar terwijl dat nutteloos is

gebleken, wordt hem nu stilte opgelegd, hij zal tot hen in het geheel niet spreken. Zie, zij, wier harten zich tegen overtuiging in verharden, worden rechtvaardig van de middelen ter overtuiging beroofd. Waarom zouden de bestraffers niet stom worden, nu, na veel pogingen, de bestraffers verkiezen doof te blijven? "Indien Efraïm vergezeld is met de afgoden, laat hem varen, " Hosea 4:17.
"Gij zult stom zijn, en zult hun niet zijn tot een bestraffende man, " dat is: wanneer hij niet stom werd, zou hij voortgaan hen te bestraffen. Indien hij spreken kon, zou hij getuigen tegen de goddeloosheid van de goddelozen. Maar als God met hem spreekt en bedoelt, door hem te spreken, dan zal hij zijn mond opendoen, vers 27. Zie, al moeten Gods profeten een tijd lang zwijgen, er komt een tijd, dat God hun mond weer opendoet. En wanneer God tot Zijn dienaren spreekt, opent Hij niet alleen hun oren om te horen wat Hij zegt, maar tevens hun mond om te antwoorden. Mozes legde een deksel op zijn aangezicht, wanneer hij omlaag kwam naar het volk, maar nam het weer weg, wanneer hij opklom tot God, Exodus 34:34.

4. In plaats van hem een goede uitslag te verzekeren, wanneer hij andermaal tot het volk zal spreken, laat Hij die zaak onbesproken, Ezechiël moet zich deswege niet ongerust maken, hoe het ook gaan moge. "Wie hoort, die hore, troost zal hem geworden, hij hore, en zijn ziel zal leven. Maar wie het laat, die late het, tot zijn oordeel, en verwachte wat komen zal". Zijt gij een spotter, gij zult het alleen dragen, noch God noch de profeet zullen er schade van hebben. De profeet zal voor zijn trouw beloond worden, terwijl hij de zondaars gewaarschuwd heeft, en Gods rechtvaardigheid zal verheerlijkt worden door de veroordeling van hen, die de waarschuwing niet ter harte hebben genomen.

HOOFDSTUK 4

1 En gij, mensenkind, neem u een tichelsteen, en leg dien voor uw aangezicht, en bewerp daarop de stad Jeruzalem. 2 En maak een belegering tegen haar, en bouw tegen haar sterkten, en werp tegen haar een wal op, en stel legers tegen haar, en zet tegen haar stormrammen rondom. 3 Verder, neem gij u een ijzeren pan, en stel ze tot een ijzeren muur tussen u en tussen die stad; en richt uw aangezicht tegen haar, dat zij in belegering kome, en gij zult ze belegeren. Dit zij de huize Israëls een teken. 4 Lig gij ook neder op uw linkerzijde, en leg daarop de ongerechtigheid van het huis Israëls, naar het getal der dagen, dat gij daarop zult liggen, zult gij hun ongerechtigheid dragen. 5 Want Ik heb u gegeven de jaren hunner ongerechtigheid, naar het getal der dagen, driehonderd en negentig dagen, dat gij de ongerechtigheid van het huis Israëls dragen zult. 6 Als gij nu deze voleinden zult, lig ten anderen male neder op uw rechterzijde, en gij zult de ongerechtigheid van het huis van Juda dragen veertig dagen; Ik heb u gegeven elken dag voor elk jaar. 7 Daarom zult gij uw aangezicht richten tegen de belegering van Jeruzalem, en uw arm zal ontbloot zijn; en gij zult tegen haar profeteren. 8 En ziet, Ik zal dikke touwen aan u leggen, dat gij u niet omkeert van uw een zijde tot uw andere zijde, totdat gij de dagen uwer belegering voleind hebt. 9 En neemt gij voor u tarwe, en gerst, en bonen, en linzen, en heerse, en spelt; en doe die in een vat, en maak die u tot brood; naar het getal der dagen, die gij op uw zijde nederliggen zult, driehonderd en negentig dagen, zult gij dat eten. 10 Uw spijze nu, die gij eten zult, zal in gewicht zijn twintig sikkelen daags; van tijd tot tijd zult gij die eten. 11 Gij zult ook water naar zekere maat drinken, het zesde deel van een hin; van tijd tot tijd zult gij het drinken. 12 En gij zult een gerstekoek eten, en dien zult gij met drek van des mensen afgang bakken voor hun ogen. 13 En de HEERE zeide: Alzo zullen de kinderen Israëls hun brood onrein eten onder de heidenen, waarheen Ik hen verdrijven zal. 14 Toen zeide ik: Ach, Heere, HEERE, zie, mijn ziel is niet verontreinigd geweest; want ik heb, van mijn jeugd af tot nu toe, geen dood aas, noch dat verscheurd is, gegeten, en geen verfoeilijk vlees is in mijn mond gekomen. 15 En Hij zeide tot mij: Zie, Ik heb u rundermest gegeven voor mensendrek, zo zult gij uw brood daarmede bereiden. 16 Daarna zeide Hij tot mij: Gij mensenkind, zie, Ik breek de staf des broods in Jeruzalem, en zij zullen het brood met gewicht en met kommer eten, en het water met zekere maat en met verbaasdheid drinken; 17 Opdat zij des broods en des waters gebrek hebben, en de een met de ander verbaasd worden, en in hun ongerechtigheid uitteren.

Ezechiël was nu onder de gevangenen te Babel maar het hart van deze was te Jeruzalem, de vrome gevangenen zagen er heen met het oog des geloofs (zoals Daniel, Daniel 6:11) de hoogmoedige met het oog van de trotsheid, en vleiden zich met de bedrieglijke hoop, dat zij binnenkort daarheen terug zouden keren, die achtergebleven waren, bleven in verbinding met de gevangenen, en, naar waarschijnlijk is, wekten zij hen op met de hoop, dat alles goed zou gaan, zolang Jeruzalem krachtig bleef en misschien verweten zij hun, die zich het eerst overgegeven hadden, hun dwaasheid, daarom geeft God de profeet, om die hoogmoed te vernederen. in dit hoofdstuk, een zeer duidelijke en treffende voorstelling van de toekomstige belegering van Jeruzalem door de Chaldeeën en de rampen, waarmee dat beleg gepaard zou gaan. Twee dingen worden hem in dit visioen voorgesteld.

I. De sterkten, die tegen de stad opgeworpen zouden worden, deze worden voorgesteld doordat de profeet, liggende, de afbeelding van Jeruzalem belegert, vers 1-3, en eerst op zijn ene, en dan op zijn andere zijde, er voor ligt, vers 4-8.
II. De honger, die binnen de stad zou woeden, deze wordt voorgesteld doordat hij zeer grof voedsel gebruikt, en de maat er van enigszins beperkt, zo lang deze afbeeldende voorstelling duurt, vers 9-17.

Ezechiël 4:1-8

De profeet wordt hier bevolen, voor zichzelf en voor anderen het beleg van Jeruzalem voor te stellen, door tekenen, die geschiktheid en kracht zouden hebben om de verbeelding te treffen, en indruk te maken op het gemoed, dit was een voorspelling.

I. Hem werd bevolen, een plan te maken van Jeruzalem op een tichelsteen, vers 1. Het was Jeruzalems eer, dat, zolang het onbevlekt bleef God haar "in de beide handpalmen gegraveerd had, " Jesaja 49:16, en dat de namen van de stemmen in kostelijke stenen op de borstlap van de hogepriester geschreven waren, maar nu "de getrouw stad tot een hoer geworden is, " wordt een waardeloze tichelsteen goed genoeg geacht om het op te ontwerpen. Dezen moet de profeet voor zich leggen, opdat wat het oog ziet, het hart mag treffen.

II. Hem werd bevolen sterkten te bouwen tegen deze afbeelding van de stad, gelijkende op de sterkten door de belegeraars opgericht, vers 2. Tussen de stad, die belegerd werd, en hem zelf, die ze belegerde, moest hij een ijzeren pan stellen, tot een ijzeren muur, vers 3. Deze stelde de ijzeren vastberadenheid aan beide zijden voor de Chaldeeën besloten om, het koste: wat het wilde, zich van de stad meester te maken en ze niet te verlaten, voordat zij die veroverd hadden, aan de anderen kant besloten de Joden zich nooit over te geven, maar vol te houden tot het laatst.

III. Hem werd bevolen er voor te gaan liggen op zijn zijde, als om het te omsingelen, waarmee voorgesteld werd, hoe het Chaldeeuwse leger zich er voor zou legeren en de toegangen afsluiten, om de toevoer van levensmiddelen af te sluiten, en al wat voedsel nodig had op te sluiten. Hij moest op zijn linkerzijde liggen driehonderd en negentig dagen, vers 5, ongeveer dertien maanden, het beleg van Jeruzalem wordt berekend op achttien maanden, Jeremia 52:4- 6, maar als wij daarvan aftrekken de tussentijd van vijf maanden, toen de belegeraars aftrokken bij de nadering van Farao's leger, Jeremia 37:5-8, wordt het aantal dagen van de wezenlijke belegering, driehonderd negentig.
Toch had dat nog een andere betekenis. De driehonderd negentig betekenden in de taal van de profeet driehonderd negentig jaren, en als de profeet zoveel dagen op zijn zijde ligt, draagt hij de schuld van de ongerechtigheid, die het huis Israëls driehonderd negentig jaar had gedragen, te rekenen van de eersten afval van Jerobeam tot aan de verwoesting van Jeruzalem, die de ondergang van de zwakke overblijfselen van hen, die zich bij Juda gevoegd hadden, had voltooid. "Daarna moet hij veertig dagen op zijn rechterzijde liggen, en zolang de ongerechtigheid van het huis van Juda dragen", het koninkrijk van de twee stammen, omdat de zonden, die de smart van dat volk vol maakten, die waren, waaraan zij zich de laatste veertig jaren voor hun gevangenschap hadden schuldig gemaakt, sinds het dertiende jaar van Josia, toen Jeremia begon te profeteren, Jeremia 1:1, 2, of, zoals sommigen rekenen, sinds het achttiende jaar toen het boek van de wet gevonden werd, en het volk het verbond met God vernieuwde. Als zij volhardden in hun goddeloosheid en afgoderij, niettegenstaande zij zo'n profeet en zo'n vorst hadden, en tot zo'n verbond waren toegelaten, wat konden zij dan anders verwachten dan een onherroepelijk verderf? Juda, dat zulke hulpmiddelen en voordelen had tot verbetering, vult de maat van zijn ongerechtigheid in korter tijd dan Israël. Nu moeten wij niet denken, dat de profeet voortdurend, nacht en dag op zijn zijde lag, maar al die tijd, dagelijks een zekere tijd van de dag, als hij bezoeken ontving, en er kennissen kwamen, vond men hem driehonderd negentig dagen op zijn linkerzijde, en veertig dagen op zijn rechterzijde liggen voor zijn plan van Jeruzalem, en het was voor allen, die het zagen, gemakkelijk te begrijpen, dat het de nauw insluiting van die stad betekende, en dagelijks stroomden er mensen toe, sommigen uit nieuwsgierigheid en anderen uit nauwgezetheid om het te zien, er hun opmerkingen over te maken. Daar hij steeds op dezelfde zijde gevonden werd, alsof er "touwen op hem gelegd waren (zoals inderdaad het geval was, op Goddelijk bevel), zodat hij zich niet kon omkeren van zijn een zijde tot zijn andere zijde, totdat de dagen van de belegering voleind waren, " stelde het klaarblijkelijk de onafgebroken en nauw belegering voor gedurende dat aantal dagen, totdat zij hun doel bereikt hadden.

IV. Hem wordt bevolen het beleg met kracht voort te zetten, vers 7: Daarom zult gij uw aangezicht richten tegen de belegering van Jeruzalem, als met gespannen aandacht en vastbesloten het te nemen, dat zouden de Chaldeeën doen, en men zou ze niet afkopen noch verdrijven. Nebukadnézars verontwaardiging over Zedekia's verraad, toen hij zijn verbond met hem brak, deed hem het beleg met woede voortzetten, om de onbeschaamdheid van die trouweloze vorst en dat trouweloze volk te tuchtigen, en zijn leger beloofde zich een rijke buit van die prachtige stad, zodat beide hun aangezicht er tegen stelden, want zij waren zeer vastberaden. Ook waren zij niet minder werkzaam en bedrijvig, daar zij zich de uiterste inspanning getroostten bij alle maatregelen, voor het beleg noodzakelijk, "wat de profeet moest voorstellen door zijn ontblote arm, of, zoals sommigen lezen, zijn uitgestrekte arm, als het ware om slagen uit te delen zonder erbarmen. Als er gezegd wordt, dat God iets groots gaat doen, dan staat er ook, dat Hij Zijn arm ontbloot, " Jesaja 52:10. In 't kort de Chaldeeën zullen aan 't werk gaan en het voortzetten, als mannen, wie het ernst is, die besloten zijn niet op te houden.
1. Dit zij de huize Israëls een teken, vers 3 dat ooggetuige was van wat de profeet deed, en ook, die in hun eigen land bleven en die er van zouden horen. De profeet was stom en kon niet spreken, Hoofdstuk 3:26, maar zijn stilzwijgen sprak en het volk verweet hem zijn doofheid, zodat God zelfs toen Zichzelf niet onbetuigd gelaten heeft, maar hem beval tekens te maken, zoals stommen gewoon zijn, en zoals Zacharias deed, toen hij stom was, om daarmee zijn wil (dat is de wil van God) aan het volk bekend te maken. Eveneens werd op die wijze het volk zijn domheid en stompzinnigheid verweten, dat zij zich niet lieten onderwijzen, als mannen van verstand, door woorden, maar, als kinderen, door afbeeldingen, of, als een dove, door tekens onderwezen moeten worden. Of, misschien wordt hun hiermee hun boosheid tegen de profeet verweten. Had hij uitvoerig in woorden gezegd, wat door deze voorstelling betekend werd, dan zouden zij hem in zijn woorden gevangen hebben, zij zouden hem hebben beschuldigd van uitdrukkingen, die verraad behelsden, "want zij wisten hoe een mens schuldig te maken om een woord, " Jesaja 29:21, en om dat te vermijden, wordt hem bevolen van tekens gebruik te maken.
Of, de profeet maakte van tekens gebruik om dezelfde reden als Christus gebruik maakte van gelijkenissen, "opdat zij ziende niet zien, en horende niet horen" Mattheüs 13:13. Zij wilden niet begrijpen, wat duidelijk was, en zullen daarom onderwezen worden door 't geen moeilijk is, en hierin was de Heere rechtvaardig.

2. Aldus profeteert de profeet tegen Jeruzalem, vers 7, en er waren er, die het niet alleen zo begrepen, maar er te meer door getroffen werden, dat het zo werd voorgesteld, want zichtbare voorstellingen maken gewoonlijk een dieper indruk op het gemoed dan woorden kunnen doen, en om deze reden zijn de sacramenten ingesteld om Goddelijke dingen voor te stellen, opdat wij mogen zien en geloven, mogen zien en door deze dingen getroffen worden. Deze weldaad mogen wij er van verwachten en de zegen, die er mee gepaard gaat, zolang wij (als de profeet hier) alleen van zulke tekens gebruik maken, als God zelf uitdrukkelijk bevolen heeft, waaruit wij moeten besluiten, dat het de meest gepaste zijn. Wanneer van de macht van de verbeelding een goed gebruik gemaakt, en zij onder de leiding en het toezicht van verstand en geloof gevonden wordt, kan zij van veel nut zijn om vrome en heilige gevoelens aan te vuren en op te wekken, zoals hier het geval was met Ezechiël en die bij hem waren. "Zie, ik zie dat en dat, mij zelf sterven, de tijd vergaan, de wereld verbranden, de doden opstaan, het laatste oordeel uitspreken, enz.", kan een buitengewoon goede invloed op ons hebben: want de verbeelding is als het vuur, een goed dienaar, maar een slecht meester.

3. De hele zaak was van dien aard, dat de profeet met alle schijn van reden had kunnen aarzelen en tegenwerpingen maken, en toch deed hij het, in gehoorzaamheid aan Gods gebod en om Zijn ambt waar te nemen, overeenkomstig het bevel.
a. Het scheen kinderachtig en bespottelijk en beneden zijn waardigheid, en er waren er, die hem er om zouden bespotten, maar hij wist, dat het Goddelijk bevel eervol genoeg maakte, wat anders onwaardig geweest zou zijn, om zijn goede naam te redden, terwijl hij het deed.
b. Het was hard en vermoeiend, wat hij moest doen, maar ons gemak en onze naam moeten aan onze plicht opgeofferd worden, en in geen geval moeten wij Gods dienst een harde dienst noemen.

4. Het moest hem wel zeer onaangenaam zijn, aldus tegen Jeruzalem op te treden, de stad van God, de heilige stad, als een vijand te handelen tegen een plaats, waar hij zoveel voor gevoelde, maar hij is profeet, en moet zijn opdracht ten uitvoer brengen, en niet zijn eigen zin doen, hij moet eenvoudig de ondergang van een zondige plaats prediken, hoewel hij hartstochtelijk haar welzijn begeert en er ernstig voor bidt.

5. Dit alles wat de profeet aan de kinderen van zijn volk laat zien van de verwoesting van Jeruzalem, is bestemd hen tot berouw te brengen, door hun de zonde te tonen, de uitdaging tot en de oorzaak van deze verwoesting, de zonde als het verderf van die eens bloeiende stad, en niets kon zeker werkzamer zijn om hen de zonde te doen haten en er zich van te bekeren, terwijl hij aldus in levendige kleuren, met grote pijn en ongemak voor zich zelf, de ramp schildert, "draagt hij de ongerechtigheid van Israël en Juda." Ziet toe" (zegt hij als ‘t ware) "en merkt wat de gevolgen van de zonde zijn, "dat het kwaad en bitter is, de Heere uw God te verlaten, dat komt van de zonde van uw zonde en de zonde uwer vaderen, laat die daarom voor u een reden tot dagelijkse smart zijn, en tot schaamte in uw gevangenschap, opdat gij vrede maakt met God en Hij in genade tot u wederkere." Maar bedenk, het is een dag van kastijding voor een jaar van zonde: "Ik heb u gegeven elke dag voor elk jaar."
Het beleg is een ramp van driehonderd negentig dagen waarin God de ongerechtigheid kastijdt van driehonderd negentig jaar, terecht erkennen zij daarom, dat God hen minder zwaar gestraft had dan hun ongerechtigheid verdiende, Ezra 9:13. Maar onboetvaardige zondaars moeten weten, dat, al is God nu goedertieren jegens hen, in de andere wereld een eeuwige straf op hen wacht. Toen God touwen op de profeet legde, was dat om te tonen, hoe zij gebonden waren door de banden van hun eigen overtredingen, Klaagliederen 1:14, en daarom zijn zij nu gebonden door de banden van de ellende. Maar aan het lot van de profeet mogen wij wel met medegevoel denken, als God hem de banden des plichts oplegde, zoals God al Zijn dienaren doet, 1 Korinthe 9:16: "De nood is mij opgelegd en wee mij, indien ik het evangelie niet verkondig, en toch legden zij dikke touwen aan hem, " hoofdstuk 3:25, maar onder beide is het genoeg te weten, dat ze de belangen van Gods koninkrijk onder de mensen dienen.

Ezechiël 4:9-17
De beste toelichting van dit deel van Ezechiëls voorspelling van de verwoesting van Jeruzalem, is Jeremia’s weeklacht, Klaagliederen 4:3, 4 enz., en vers 10, waar hij op aandoenlijke wijze de vreselijke honger beschrijft, die te Jeruzalem heerste gedurende het beleg, en de droeve gevolgen er van.

I. Om het volk met het vooruitzicht er van te treffen, moet de profeet zich hier driehonderd negentig dagen beperken tot grove kost en een matig rantsoen, en wel in onvoldoende kleding, want zij zouden beide voedsel en brandstof ontberen.

1. Wat de hoedanigheid betreft, moest zijn spijs bestaan uit het slechtste brood, gebakken van een weinig tarwe en gerst, en verder bonen, linzen, gierst en spelt, dat wij aan de paarden geven of waar wij varkens mee mesten, en dat alles doreen, als maalkoren, of als dat in de bedelzak, waarin aan het een huis een schotel vol van de een soort graan en aan het andere van een andere soort, gedaan wordt, van zulk koren moet het brood van de profeet gebakken worden, terwijl hij de vermoeienis ondergaat van op zijn zijde te liggen, en beter voedsel nodig had vers 9. Het is wijs van ons niet verzot te zijn op lekkernijen en smakelijk brood, omdat wij niet weten tot welke sobere kost wij gedwongen kunnen worden, voordat wij sterven en waar wij nog blijde mee mogen wezen. Het minste soort van voedsel is beter dan wij verdienen, en daarom moet het niet veracht of verkwist worden, ook moet men niet met minachting neerzien op degenen, die het gebruiker, omdat wij niet weten, wat ons eigen lot zal zijn.

2. Wat de hoeveelheid betreft, het moest zo weinig zijn, dat iemand er nauwelijks door in ‘t leven blijven kon, om te betekenen, dat de belegerden op rantsoen gesteld zouden worden en het zouden uithouden, "totdat al het brood in de stad op was, " Jeremia 27:21. De profeet mag maar twintig sikkelen in gewicht daags aan brood hebben, vers 10, dat was ongeveer een half pond, en hij mocht niet meer drinken dan het zesde deel van een hin water, dat was ongeveer een vierde deel van een liter, vers 11.
Het Lessische dieet bestaat uit vier ons voedsel en een halve liter water. De profeet te Babel had brood genoeg en meer dan genoeg, en woonde bij de rivier, waar overvloed van water was, en toch, om zijn eigen voorspelling te bevestigen, en een teken te zijn voor de kinderen Israëls, verplicht God hem zo sober te leven, en hij onderwerpt er zich aan. Gods knechten moeten leren ongemak te verduren en zich het genot van geoorloofde genoegens te ontzeggen, als zij daardoor de ere Gods kunnen dienen, de oprechtheid van hun geloof bewijzen, en uiting geven aan hun medegevoel voor hun broederen in de verdrukking. "Het lichaam moet bedwongen en tot dienstbaarheid gebracht worden." De natuur is met weinig tevreden, de genade met nog minder, maar de lust is nooit tevreden. Het is goed ons te beperken in alles wat aangenaam is, opdat wij het te beter kunnen dragen, als wij er ooit door de nood toe gedwongen worden. En in tijden van algemene nood en ramp past het ons slecht ons zelf te goed te doen, zoals zij, "die wijn uit schalen drinken en zich niet bekommeren over de verbreking van Jozef, " Amos 6:4, 6.

3. Wat de toebereiding betreft, hij moet het bakken met de uitwerpselen van mensen vers 12, die moest gedroogd worden en tot brandstof dienen om de oven mee te verwarmen. De gedachte daaraan was genoeg om iemands maag om te keren, toch moet hij het grove, aldus gebakken brood als gerstekoek eten, juist alsof het hetzelfde brood was, waar hij aan gewoon was. Dit walgelijk staaltje van bakkunst moet hij in ‘t openbaar vertonen, voor hun ogen, opdat zij te meer getroffen mogen worden door de naderende ramp, die er door betekend werd dat zij als de honger het hoogste punt bereikte niet alleen niets zouden hebben, dat op lekkernij geleek, maar ook niets dat rein was, zij moesten voor lief nemen wat zij hadden. Voor een hongerige ziel is alle bitter zoet. Van dit laatste onderdeel van de voorgeschreven handeling, het bakken van het brood met de uitwerpselen van mensen verzocht de profeet nederig en met onderwerping verschoond te mogen blijven vers 14: het scheen op zichzelf een vormelijke verontreiniging te zijn want er was een wet dat de uitwerpselen met aarde bedekt moest worden, "opdat God niets schandelijks onder hen zou zien" Deuteronomium 23:13, 14. En moet hij nu heengaan en iets zo onreine verzamelen en gebruiken om zijn voedsel mee toe te bereiden voor de ogen van het volk?
"Ach Heere, Heere", zegt hij, zie, mijn ziel is niet verontreinigd geweest, en ik vrees, dat zij hierdoor verontreinigd zal worden". De verontreiniging van de ziel door de zonde is, wat

goede mensen meer dan iets anders vrezen, en toch vrezen tedere zielen het zonder reden, en brengen zich zelf in verlegenheid door gewetensbezwaren tegen geoorloofde dingen, zoals de profeet hier, die nog niet geleerd had, dat het niet is, "hetgene ten monde ingaat, dat de mens verontreinigt Mattheüs 15:11. Maar nu pleit hij niet: Heere, van mijn jeugd af ben ik teder grootgebracht en nooit gewend geweest aan iets, dat niet rein en fijn was (en er waren er, die zo grootgebracht waren en die gedurende het beleg van Jeruzalem de drek omhelsden, Klaagliederen 4:5) maar dat hij godsdienstig was grootgebracht en nooit iets gegeten had, dat door de wet verboden was, "geen dood aas, noch dat verscheurd is, " en daarom, Heere, leg mij dit niet op. Zo pleitte Petrus, Handelingen 10:14: "Heere ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was." Het zal ons een troost zijn, als wij genoodzaakt worden een hard leven te leiden, dat ons hart voor ons getuigen kan, dat wij ons altijd zorgvuldig van zonde hebben onthouden, zelfs van kleine zonden en de schijn des kwaads. Wat God ons gebiedt, daar kunnen wij zeker van zijn, is goed, maar als wij tot iets genoopt worden, waarvan wij zien, dat het kwaad is moeten wij daar tegen opkomen, uit deze overweging, dat wij tot nu toe onze vlekkeloosheid behouden hebben, en zullen wij die nu verliezen? Omdat Ezechiël dit bezwaar klaarblijkelijk uit nauwgezetheid opwierp, verschoonde God hem in dit opzicht. Die de macht in banden hebben, moeten niet hardvochtig hun bevelen opdringen aan hen, die er geen vrede mee hebben, zelfs niet, als hun onvrede geen grond heeft of voortkomt uit opvoeding en veeljarige gewoonte, maar liever hun bevelen intrekken dan de zwakken pijn te doen of te beledigen, of hun een struikelblok in de weg te leggen, overeenkomstig het voorbeeld van Gods neerbuigende goedheid jegens Ezechiël, hoewel wij zeker zijn, dat Zijn gezag onbetwistbaar is en al Zijn bevelen wijs en goed zijn. God stond Ezechiël toe rundermest te gebruiken, in plaats van menselijke uitwerpselen, vers 15. Dit is een stilzwijgende beschouwing van de mens, die inhoudt, dat zijn vuil walgelijker en hatelijker is dan dat van enig ander schepsel, daar hij door zonde verontreinigd is. "Hoeveel te meer is een man gruwelijk en stinkende, " Job 15:16.

II. Nu wordt dat teken hier in ‘t bijzonder uitgelegd, het beduidde,
1. Dat degenen, die nog te Jeruzalem waren, tot het uiterste van ellende gebracht zouden worden door gebrek aan het noodzakelijkste voedsel. Daar alle toevoer door de belegeraars afgesneden was, zou de stad spoedig ontdekken dat zij gebrek had aan het land, want de koning zelf wordt van het veld gediend en zo zou de staf des broods in Jeruzalem gebroken worden, vers 16. God zou niet alleen het brood de kracht benemen om te voeden, "zodat zij zouden eten, maar niet verzadigd worden, " Leviticus 26:26, maar Hij zou ook het brood zelf wegnemen Jesaja 3:1, zodat het weinige, dat er overbleef, met gewicht gegeten zou worden, zoveel per dag, zoveel per hoofd, opdat ieder evenveel kreeg, en het zo lang mogelijk zou duren. Maar waartoe, als het toch niet altijd duren kon en de belegerden eerder uitgeput zouden zijn dan de belegeraars? Zij zouden eten en drinken met kommer, hoe lang het zo duren kon, en met verbaasdheid, als zij zagen, dat het bijna op was en niet wisten waar nieuw aanvoer vandaan te halen. Zij zouden verbaasd worden, de een met de ander, terwijl het een verlichting van rampen is, dat anderen die met ons delen "(Solamen miserie socios habuisse doloris), en een troost voor ‘t gemoed" om te klagen over de druk zou het voor hen een verzwaring van de ellende zijn, dat zij algemeen was, en hun wederkerige klachten zou hen allen te verdrietiger maken en de verbazing vermeerderen. En de afloop zal evenredig zijn met hun vrees, zij kunnen het niet erger maken dan het is, want zij zullen in hun ongerechtigheid uitteren, "in grote getale zullen zij van honger sterven, een langzame dood, erger dan die door het zwaard", Klaagliederen 4:9, zij zullen sterven zo, dat zij weten, dat zij sterven. En het is de zonde, die al deze ellende over hen brengt: "Zij zullen in hun ongerechtigheid uitteren", zij zullen hardnekkig en onboetvaardig blijven, en zullen in hun zonden sterven, wat ellendiger is dan op een mesthoop te sterven.

a. Laat ons hier zien hoe ellendig de zonde een volk maakt, en daarin de rechtvaardigheid Gods erkennen. Er was eens een tijd, dat Jeruzalem "verzadigd werd met het vette van de tarwe" Psalm 147:14: maar nu zou het blij zijn met de magerste tarwe, en ze niet kunnen krijgen. "Zatheid van brood was een van Jeruzalems zegeningen" geweest, en was een van haar zonden geworden, Ezechiël 16:49. De overvloed werd tot weelde en overdaad, die daarom rechtvaardig met honger gestraft werden. Het is rechtvaardig van God om ons van die genietingen te beroven, die wij tot voedsel en brandstof van onze lusten hebben gemaakt.
b. Laat ons zien, welke reden wij hebben om God te danken voor overvloed, niet alleen wat betreft de voortbrengselen van de aarde. maar ook de vrijheid van handel, dat de landbouwer geld kan krijgen voor zijn brood en de handelaar brood voor zijn geld, dat er overvloed is niet alleen in het veld, maar ook op de markt, dat zij, die in de steden wonen, zo grote als kleine, al "zaaien zij niet en al maaien zij niet, toch met geschikt voedsel gevoed worden, van de een dag tot de anderen."

2. Het beduidde, dat zij, die in gevangenschap gevoerd waren, gedwongen zouden worden, hun brood onrein te eten onder de heidenen vers 13, om voedsel te gebruiken, door heidense handen op andere wijze klaargemaakt de volgens de wet van de Joodse kerk, dat hun altijd geleerd was onrein te noemen, en waarvan zij een even groten afkeer hadden als iemand hebben zou voor brood toebereid met mest, dat is (zoals het misschien verstaan moet worden) gekneed en in de vorm gemengd met mest. Daniël en zijn vrienden "bepaalden zich bij het gezaaide en water, liever dan zich te verontreinigen met de stukken van de spijze des konings, die hun toegewezen waren, omdat zij vreesden, dat die hen zouden verontreinigen". Of zij zouden gedwongen worden verfoeilijk vlees te eten, dat hun onderdrukkers hun als slaven geven zouden, en dat zij vroeger beneden zich geacht zouden hebben aan te raken. Omdat zij "God niet dienden met blijmoedigheid bij de overvloed van alle dingen, zal God hen hun vijanden doen dienen in het gebrek aan alle dingen".

HOOFDSTUK 5

1 En gij, mensenkind, neem u een scherp mes, een scheermes der barbieren zult gij u nemen, hetwelk gij zult laten gaan over uw hoofd en over uw baard; daarna zult gij u een weegschaal nemen, en die haren delen. 2 Een derde deel zult gij in het midden der stad met vuur verbranden, nadat de dagen der belegering vervuld worden; dan zult gij een derde deel nemen, slaande met een zwaard rondom hetzelve, en een derde deel zult gij in de wind strooien; want Ik zal het zwaard achter hen uittrekken. 3 Gij zult ook weinige in getal daarvan nemen, en in uw slippen binden. 4 En nog zult gij van die nemen, en die werpen in het midden des vuurs, en zult ze verbranden met vuur; daaruit zal voortkomen een vuur tegen het gehele huis van Israël. 5 Alzo zegt de Heere HEERE: Dit is Jeruzalem, welke Ik in het midden der heidenen gezet heb, en landen rondom haar heen. 6 Doch zij heeft Mijn rechten veranderd in goddeloosheid meer dan de heidenen, en Mijn inzettingen meer dan de landen, die rondom haar zijn; want zij hebben Mijn rechten verworpen, en in Mijn inzettingen hebben zij niet gewandeld. 7 Daarom zegt de Heere HEERE alzo: Dewijl gijlieden dies meer gemaakt hebt dan de heidenen, die rondom u zijn, in Mijn inzettingen niet gewandeld hebt, en Mijn rechten niet gedaan hebt, zelfs naar de rechten der heidenen, die rondom u zijn, niet gedaan hebt; 8 Daarom zegt de Heere HEERE alzo: Ziet, Ik wil aan u, ja Ik, want Ik zal gerichten in het midden van u oefenen, voor de ogen van die heidenen. 9 En Ik zal onder u doen, hetgeen Ik niet gedaan heb, en desgelijks Ik voortaan niet doen zal, om al uwer gruwelen wil. 10 Daarom zullen de vaders de kinderen eten in het midden van u, en de kinderen zullen hun vaderen eten; en Ik zal gerichten onder u oefenen, en zal al uw overblijfsel in alle winden verstrooien. 11 Daarom zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE (omdat gij Mijn heiligdom verontreinigd hebt met al uw verfoeiselen, en met al uw gruwelen), zo Ik ook niet daarom u verminderen, en Mijn oog u niet verschonen zal, en Ik ook niet zal sparen! 12 Een derde deel van u zal van de pestilentie sterven, en zal door honger in het midden van u te niet worden; en een derde deel zal in het zwaard vallen rondom u; en een derde deel zal Ik in alle winden verstrooien, en Ik zal het zwaard achter hen uittrekken. 13 Alzo zal Mijn toorn volbracht worden, en Ik zal Mijn grimmigheid op hen doen rusten, en Mij troosten; en zij zullen weten, dat Ik, de HEERE, in Mijn ijver gesproken heb, als Ik Mijn grimmigheid tegen hen volbracht zal hebben. 14 Daartoe zal Ik u ter woestheid en ter smaadheid zetten onder de heidenen, die rondom u zijn, voor de ogen van al degene, die voorbijgaat. 15 Zo zal de smaadheid en hoon een onderwijs en ontzetting de heidenen zijn, die rondom u zijn, wanneer Ik over u gerichten in toorn, en in grimmigheid, en in grimmige straffen oefenen zal; Ik, de HEERE, heb het gesproken! 16 Wanneer Ik de boze pijlen des hongers tegen hen uitzenden zal, die ten verderve zijn zullen, die Ik uitzenden zal om u te verderven; zo zal Ik de honger over u vermeerderen, en u de staf des broods breken. 17 Ja, honger en boos gedierte, die u van kinderen beroven zullen, zal Ik over u zenden; ook zal pestilentie en bloed onder u omgaan; en het zwaard zal Ik over u brengen; Ik, de HEERE, heb het gesproken! In dit hoofdstuk treffen we een verdere, en niet minder vreselijke, bedreiging aan met de oordelen Gods, die met spoed en kracht over de Joodse natie komen en haar geheel vernietigen zouden, want als God oordeelt wil Hij overwinnen. Deze ondergang van Juda en Jeruzalem wordt hier voorgesteld.

I. Door een teken, bestaande in het afsnijden, verbranden en in de wind strooien van haar, vers 1-4.

II. Dat teken wordt verklaard en toegepast op Jeruzalem,

1. De zonde, waarvan Jeruzalem beschuldigd wordt is de oorzaak van deze verwoesting- verachting van Gods wetten, vers 5-7, en ontheiliging van Zijn Heiligdom, vers 11.

2. Met wraak, met grote wraak wordt gedreigd, vers 8 met een verscheidenheid van ellende, vers 15, 16, 17, zodanige als hun tot een verwijt en ondergang zouden zijn, vers 13-15.

Ezechiël 5:1-4
Hier wordt het teken vermeld, waardoor de algehele verwoesting van Jeruzalem wordt bekend gemaakt, hier is, evenals tevoren, de profeet zelf een teken voor ‘t volk, opdat het moge zien, hoe hij met het lot van Jeruzalem begaan is, er belang in stelt en hoe na Jeruzalem hem aan ‘t hart ligt, zelfs als hij haar verwoesting voorzegt. Hij had zo met haar te doen, dat, wat haar gedaan werd hem was als aan hemzelf gedaan zo verre was hij er van om naar die vreselijke dag te verlangen.
1. Hij moest afscheren het haar van zijn hoofd en zijn baard, vers 1, hetwelk betekende dat God dat volk als een nutteloos en waardeloos geslacht, dat zeer goed gemist kon worden, zodat het zelfs een eer voor hem wezen zou er van te scheiden geheel verwierp en verliet. Zijn oordelen en alle instrumenten, waarvan hij zich bediende om hen af te snijden, waren dit scherpe mes, dit scheermes, dat geschikt was voor ‘t gebruik en tot volvoering van de bedreiging. Jeruzalem was het hoofd geweest, maar, door haar ontaarding was ze geworden als het haar dat, wanneer het dik en lang wordt, slechts een last is, waarvan een man zich wenst te ontdoen, zoals God dat wenste met betrekking tot de zondaars in Sion. "O wee, Ik zal Mij troosten van Mijn wederpartijders, Jesaja 1:24.
Ezechiël moest niet slechts het overtollige haar afscheren, maar al het haar, hetgeen aanduidt, dat God Jeruzalem volkomen verdelgen wilde. Het haar, dat niet in goede staat wilde gebracht worden en netjes en zuiver gehouden door de vermaningen van de profeten, moet geheel weggeschoren worden door een volkomen vernietiging. Zij, die zich niet verbeteren willen, zullen ten ondergaan.

II. Hij moest "het haar wegen en het in drie delen verdelen." Dit geeft te kennen hoe nauwkeurig God Zijn oordelen brengt met betrekking tot rechtvaardigheid (door Hem worden de mensen en hun daden gewogen in de zuivere schaal van waarheid en billijkheid), en hoe de Goddelijke gerechtigheid naar evenredigheid sommigen door ‘t een oordeel straft en anderen door een ander, maar hoe het ook zij, allen zullen ontvangen naar ‘t geen zij gedaan hebben. Sommigen zeggen, dat het afscheren van ‘t haar aanwijst: het verlies van vrijheid en van eer, het werd beschouwd als een teken van openbare schande, zoals in de oneer, Davids knechten door Hanum aangedaan. Het wijst ook het verlies van hun vreugde aan, want zij schoren hun hoofden bij gelegenheid van grote rouw, hieraan mag ik nog toevoegen het verlies van hun Nazireërschap, want het scHeeren van het hoof maakte een einde aan de gelofte Numeri 6:18, en Jeruzalem werd nu niet langer beschouwd als een heilige stad.

III. Hij moest van het haar afstand doen zo dat het geheel kon worden vernietigd of verspreid, vers 2.
1. Een derde deel moest in het midden van de stad verbrand worden. Dit wijst op de menigten, die door hongersnood en pestilentie zouden omkomen en velen zouden misschien in de grote brand van de stad omkomen, als "de dagen van de belegering vervuld werden." Nu men mag het in de as leggen van deze roemrijke stad wel beschouwen als een derde deel van de verwoesting, waarmee gedreigd was.

2. Een ander derde deel moest met een zwaard in stukken geslagen worden. Hiermede wordt betekend, dat velen buiten de stad door de vijand omgebracht zouden worden, te weten, als zij tegen hem zouden uitvallen, en voornamelijk werden er velen gedood, toen de stad

stormenderhand werd ingenomen. Toen waren de Chaldeeën uiterst geweldig en de Joden zeer zwak.

3. Nog een derde deel moest in de wind gestrooid worden. Dit ziet op de wegvoering van een gedeelte naar het land van de overwinnaar en op de vlucht van anderen naar de naburige landen om daar bescherming te vinden, zodat zij voortgejaagd worden, sommigen in deze, anderen in die richting, als losse haren in de wind. Maar, opdat zij niet konden menen, dat deze verstrooiing hun ontkoming zou zijn, voegt God er aan toe: Ik zal het zwaard achter hen uittrekken, zodat waar zij ook heen gaan het kwaad hen zal vervolgen. Merk op, dat God een verscheidenheid van oordelen heeft om een zondig volk te vernietigen en te voleindigen wat Hij begint.

IV. Hij moest een kleine hoeveelheid van het laatste derde deel (dat in de wind werd gestrooid) bewaren en in zijn slippen binden, zo als men met iets zou doen, waarover men zorg en waarop men betrekking heeft, vers 3. Dit wijst misschien dat kleine handjevol mensen aan, achtergelaten onder de regering van Gedalja, die, hetwelk te hopen was, bezit van het land zou houden, wanneer de meerderheid des volks in gevangenschap werd geleid. Zo zou God hun goed hebben willen doen, indien zij het goede maar hadden willen aannemen. Maar die weinigen, die afgezonderd werden, moesten genomen worden en in het midden des vuurs geworpen, vers 4. Toen Gedalja en zijn vrienden verslagen werden, en het volk, dat zich onder zijn bescherming gesteld had, verstrooid, sommigen naar Egypte, anderen weggevoerd door de Chaldeeën en in korte tijd ‘t land totaal door hen ontruimd was, toen was dit vervuld, want uit deze verbrandingen kwam een vuur voort tegen het gehele huis Israëls, dat, als brandstof op het vuur, en elkaar aanstak en verteerde. Let er op, dat het slecht met een volk gesteld is, wanneer zij worden weggevoerd in gramschap, die tot monumenten van genade schijnen aangewezen te zijn, want dan is er geen overblijfsel of ontkoming, niemand wordt opgesloten of achtergelaten.

Ezechiël 5:5-17
We hebben hier de verklaring van het voorafgaande beeld: "Dit is Jeruzalem." Aldus is het gebruikelijk in Schriftuurlijke taal het teken de naam te geven van het betekende, evenals Christus deed toen Hij zei: "Dit is Mijn lichaam." Het hoofd van de profeet, dat geschoren moest worden, betekende Jeruzalem, dat door de oordelen Gods nu van al zijn versierselen moest worden ontdaan, van al zijn inwoners beroofd, en kaal en naakt gesteld, en geschoren door een gehuurd scheermes, Jesaja 7:20. Het hoofd van iemand, die profeet, priester, een heilig persoon was, was het best geschikt voor Jeruzalem, de heilige stad voor te stellen. De inhoud van deze verzen is zeer wel gelijk aan wat we dikwijls hebben ontmoet en nog tegenkomen zullen in de geschriften van de profeten. Hier treffen we aan:

I. De voorrechten, waarmee Jeruzalem was vereerd, vers 5. Ik heb haar gezet in het midden van de heidenen en landen rondom haar heen en dit waren beroemde en aanzienlijke volken. Jeruzalem lag niet in een afgelegen donkere hoek van de wereld, ver van andere volken af, maar in ‘t midden van volkrijke, en beschaafde koninkrijken, beroemd om hun geleerdheid, kunsten en wetenschappen, en die toen de toon in de wereld aangaven. Maar daar blijkt nog meer betekenis in te zijn.
1. Jeruzalem werd met eer bekleed en verkoren boven de naburige volkeren en hun steden. Zij was in hun midden gezet als boven hen allen uitmuntend. "Deze heilige berg was verheven boven de heuvelen", Jesaja 2:2. "Waarom springt gij op, gij bultige bergen? Dezen berg heeft God begeerd tot Zijn woning, " Psalm 68:17. Jeruzalem was een stad op een berg, duidelijk

zichtbaar en schitterend, en waarop al de naburige volkeren een oog hadden, sommigen droegen haar een goed, anderen een kwaad hart toe.

2. Jeruzalem was bestemd om een goede invloed op de heidenen en landen rondom haar heen uit te oefenen, zij was in ‘t midden van hen geplaatst als een kaars op een kandelaar, om het licht van de Goddelijke openbaring waarmee zij gezegend was, naar alle donkere hoeken van de naburige volkeren te verspreiden, opdat het van daar uit zichzelf nog verder mocht verspreiden, zelfs tot aan de einden van de aarde. Jeruzalem was gezet in het midden van de volkeren om te zijn als het hart in het lichaam, om deze dode wereld met een Goddelijk leven te doordringen en in deze duistere wereld een Goddelijk licht te doen schijnen, om een voorbeeld te zijn van alles, wat goed is. De volkeren, die opmerkten welke uitnemende inzettingen en rechten zij hadden, leidden daaruit af, "dat zij een wijs en verstandig volk waren, " Deuteronomium 4:6, geschikt om als een orakel geraadpleegd te worden, zoals in Salomo’s tijd I Koningen 4:34. En indien zij deze vermaardheid behouden hadden en er een recht gebruik van hadden gemaakt, wat zou Jeruzalem de andere volkeren dan niet ten zegen hebben kunnen zijn! Maar aangezien dit nu niet zo was, werd de volvoering van dit plan tot later tijd bewaard, "toen uit Sion het evangelie voortkwam en het woord van de Heere Jezus uit Jeruzalem, en daar berouw en vergeving begon te worden verkondigd, en vandaar de predikers uitgingen maar alle volkeren van de wereld". En toen dat geschied was, werd Jeruzalem met de grond gelijk gemaakt.
Let er op: Wanneer plaatsen en ook personen groot worden gemaakt, geschiedt dit met de bedoeling, dat zij goed zullen doen en dat degenen om hen heen daarvan profiteren kunnen, opdat "hun licht moge schijnen voor de mensen."

II. De tergingen, waaraan Jeruzalem schuldig stond. Deze stad wordt hier zwaar beschuldigd en onweerlegbaar wordt hier bewezen hoe rechtvaardig God handelt door haar haar voorrechten te ontnemen en haar aan militaire macht over te geven.
1. Zij hadden in Gods inzettingen niet gewandeld en Zijn rechten niet gedaan, vers 7, ja, de inwoners van Jeruzalem hadden zelfs Zijn rechten en Zijn inzettingen verworpen, vers 6, zij deden niet alleen hun plicht niet, maar zij wilden die zelfs niet doen en spraken dit uit. Die inzettingen en rechten, welke hun naburen bewonderden, verachtten zij. Zij hadden die voor ogen moeten houden, maar zij wierpen ze achter zich. Merk op, dat verachting van Gods Woord en wet de deur open zet voor allerlei ongerechtigheid. Zij, die Gods inzettingen weigeren te onderhouden, kunnen geen gunsten verwachten, daar God die alleen op ‘t wandelen in Zijn inzettingen geeft.

2. Zij had Gods rechten veranderd in goddeloosheid, vers 6. Profaan, heiligschennend, was ‘t volk in hoge mate geweest, "het had niet alleen Gods wetten gebroken, maar ze zo verdraaid en verkeerd toegepast, dat diezelfde wetten hen verontschuldigden en een schijn van recht aan hun goddeloosheid gaven." Zij voerden de verfoeilijke gewoonten en gebruiken van de heidenen in, in plaats van Gods instellingen. "Dit nu was de waarheid van God in de leugen veranderen, Romeinen 1:25 en Gods eer tot schande maken, " Psalm 4:3.
Let op: Indien zij die goed opgevoed zijn, een slecht leven leiden, randen zij Gods eer in de hoogste mate aan, daar Zijn rechten goed zijn, maar zij ze veranderen in goddeloosheid. Zij houden zich alsof Hij de bevorderaar van de zonde zou zijn.

3. Het was met Jeruzalem erger geweest dan met de omringende volken, aan wie zij een goed voorbeeld had behoren te geven: Zij heeft Mijn rechten veranderd, door afgodendienst en aanbidding van valse goden, meer dan de heidenen, vers 6, en zij heeft vermenigvuldigd (dat wil zeggen afgoden, altaren en tempels maakte zij vele, zij vermenigvuldigt deze dingen,

terwijl juist de eenheid haar tot lof strekte), meer dan de landen, die rondom haar zijn. Israëls God is een enig God, zijn naam is enig en zo ook Zijn altaardienst. Maar zij, niet tevreden met deze en God, "maakten zichzelf zo vele goden, dat het aantal hunner goden was overeenkomstig het getal hunner steden en hun altaren waren als steenhopen op de voren van de velden, " Hosea 12:12, zodat zij al hun naburen overtroffen, hebbende vele goden en vele Heeren. Zij verontreinigden de geopenbaarde godsdienst meer dan de heidenen hun natuurgodsdienst hadden gedaan. Let eens op zulken, die een godsdienst beleden, een vrome opvoeding genoten hebben en afvallig worden, dan zal 't u blijken, dat zij in de regel meer met 't heilige spotten en meer bedorven zijn dan diegenen, die nooit enige belijdenis aflegden, zij hebben zeven andere geest en bozer dan de eerste.

4. Zij had niet gedaan naar de rechten van de heidenen, vers 7. Israël had niet jegens zijn God gehandeld als de heidenen jegens hun goden, hoewel Israëls God de enige ware God is en de goden van de heidenen slechts valse goden waren, het volk Israëls had niet zoveel acht op de instellingen van hun God geslagen en was Hem ook niet zo trouw gebleven. "Heeft ook een volk de goden veranderd of zo veronachtzaamd, zoals zij hebben?" Jeremia 2:11. Het zou ook terug kunnen slaan op hun zeden. In plaats van hun naburen zedelijk op te heffen, schoten zij zelf te kort en velen van de "onbesnedenen bewaarden de rechten van de wet beter dan die uit de besnijdenis waren, " Romeinen 2:26, 27. Zij, die 't licht van de Schrift hadden, deden nog minder dan velen, die slechts het licht van de natuur hadden. Merk op: Daar zijn er, die Christenen genaamd worden, maar die op de jongste dag door het zachte gemoed en de reinere levenswandel van ernstige heidenen zullen worden veroordeeld.

5. De bijzondere misdaad, Jeruzalem ten laste gelegd, is het verontreinigen van de heilige dingen, die hun, hetwelk een eer voor hen was, toevertrouwd waren, vers 11. Gij hebt Mijn heiligdom verontreinigd met alle uw verfoeiselen en met alle uw gruwelen, met uw grove afgoderijen. De beelden hunner valse goden en van de heilige bosjes, waarmee zij die eerden, waren in de tempel gebracht en de ceremoniën van de afgodendienaars in de dienst Gods ingedrongen. Zo was alles, wat heilig was, bezoedeld.
Let hierop: Afgoden zijn verfoeilijk, waar dan ook, maar 't meest in het heiligdom.

III. De straffen, die Jeruzalem ondergaan moest om deze dingen: "Zal God haar hierom niet bezoeken?" Ongetwijfeld zal Hij dit doen. De inhoud van het vonnis, over Jeruzalem uitgesproken, is zeer vreselijk, en de vorm, waarin het gekleed is, maakt het nog vreselijker. De oordelen verschillen, de bedreigingen wisselden af, werden telkens herhaald, ingeprent, zodat men wel mag zeggen: "Wie zal voor Uw aangezicht bestaan, van de tijd Uws toorns af?" Psalm 67:7.
1. God wil Jeruzalem met eigen hand straffen. Wie kent de macht van Zijn toorn en weet hoe vreselijk het is in Zijn handen te vallen? Let eens op hoe sterk de nadruk er in vers 8 op gelegd wordt: Ik wil aan u, ja Ik. God had het goed met Jeruzalem voorgehad om haar te verdedigen en te sparen, maar hachelijk is haar toestand, als Hij haar tot vijand is geworden en Zich tegen haar keert. Als God tegen ons is, dan is de gehele schepping onze vijand en is er niets, dat ons van enig nut kan zijn. Gij meent, dat het slechts het leger van de Chaldeeën is, dat tegen u is, maar dit is Gods hand of liever de stok in Zijn hand, zie, Ik wil aan u, ja Ik, niet alleen door 't woord van de profeten, maar in Mijn Voorzienigheid zal Ik tegen u zijn in Mijn handelingen. Ik zal gerichten onder u oefenen, vers 10, in het midden van u, vers 8, niet slechts in de voorsteden, maar in 't centrum van de stad, niet alleen aan de grenzen, maar in 't hartje van 't land. Merk op: Zij, die geen acht geven op de oordelen, door Gods Woord bekend gemaakt, zullen niet ontkomen als God daadwerkelijk optreedt. En indien Gods oordelen komen, zullen zij het gehele volk treffen, zij zullen tot in de ziel doordringen "als

water in de ingewanden en als olie in de beenderen". Ook is ‘t God zelf die Zijn oordelen brengt, overeenkomstig Zijn onveranderlijk en vast voornemen, welke de instrumenten ook mogen zijn, Hij is de hoofdbewerker.

2. Deze straffen zullen uit Zijn misnoegen voortvloeien. Het volk, de kern van ‘t volk, zal niet in liefde gekastijd worden, maar Hij zal gerichten in toorn, en in grimmigheid, en in grimmige straffen oefenen, vers 15. Vreemde uitdrukkingen van een God, die gezegd heeft: Grimmigheid is niet in Mij, en die verklaard heeft genadig en barmhartig te zijn en traag tot toorn! Maar deze woorden dienen om de boosaardigheid van de zonde aan te tonen, en de ergernis, die de zonde de rechtvaardige en heilige God geeft. Het moet wel een zeer groot kwaad wezen, dat Hem tot zo’n grote toorn verwekken kan, een toorn nog wel tegen Zijn eigen volk, dat zo hoog in Zijn gunst had gestaan, een grote toorn, waarvan in vers 13 met grote voldoening gesproken wordt, Mijn toorn, die lang ingehouden is, zal nu volbracht worden, en Ik zal Mijn grimmigheid op hen doen rusten. Hij zal niet alleen op hen neerkomen, maar op hen rusten en ze vol maken als vaten des toorns, door eigen goddeloosheid rijp voor verdelging, en, daar aan de gerechtigheid hierdoor zal voldaan worden, zal Ik Mij troosten, Ik zal Mij grotelijks vermaken in ‘t geen Ik gedaan heb. Als God onteerd wordt door de zonden van de mensen, heet het: Ik heb verdriet, Psalm 95:10, en waar Hij geëerd wordt door hun verdelging, vinden we: "Ik zal mij troosten." De strijd tussen genade en gerechtigheid is voorbij en in dit geval triomfeerde inderdaad de gerechtigheid, want de genade zo lang misbruikt, zwijgt nu en geeft het over heeft geen woord meer te zeggen ten behoeve van zo’n ondankbaar, onverbeterlijk volk. Mijn oog zal u niet verschonen, en Ik zal u ook niet sparen, vers 11. Goddelijk mededogen stelt de straf uit of verzacht haar, geeft kracht naar kruis of bekort haar duur, maar hier is: gericht zonder genade, grote toorn zonder enige stilling of bedaring ervan.
Deze uitdrukkingen zijn zo scherp gesteld, misschien omdat ze dienen om verder te zien, om onze blik te richten naar dat eeuwig vuur, waarvan sommige van de verwoestingen in het Oude Testament beschreven, en vooral de verwoesting van Jeruzalem, type zijn. Want nergens aan deze zijde van de hel, dat is zeker, heeft dit woord: Mijn oog zal niet verschonen, maar Ik zal Mijn grimmigheid op hen doen rusten, Zijn volle vervulling gezien. Merk op: Zij, die onboetvaardig leven en sterven, zullen omkomen en nooit meer barmhartigheid ondervinden. "Daar komt een dag, dat de Heere niet verschonen zal."

3. De straffen zullen in ‘t openbaar en voor ieders oog voltrokken worden: Ik zal die gerichten oefenen voor de ogen van de heidenen, vers 8, de gerichten zelf zullen zo merkwaardig zijn, dat alle volken, van ver af en nabij, er acht op zullen geven, zij zullen in dat gedeelte van de wereld ‘t onderwerp aller gesprekken uitmaken, temeer daar ‘t land en ‘t volk, dat gestraft werd toch al om zijn bijzonderheid de aandacht trok. Let er op, dat, daar openbare zonde om publieke berisping vraagt, "Bestraf die zondigen in tegenwoordigheid van allen", I Timotheüs 5:2 zij, bij niet luisteren naar vermaning, roept om vergelding in ‘t openbaar. "Hij klopt ze tezamen als goddelozen, in een plaatse, waar aanschouwers zijn, " Job 31:26, opdat Hij de eer van Zijn bestuur mag handhaven en verdedigen, want waarom (zoals Hugo de Groot hierbij opmerkt) zou Hij gedogen, dat gezegd werd: "Zie eens, wat een goddeloos leven leiden zij, die belijden, de enige ware God te aanbidden!"

En, daar de openbaarheid van de oordelen zal strekken tot ere van God, daarom zal ze dienen:
a. om de straf te verzwaren en haar zoveel zwaarder te doen drukken. Jeruzalem, ter woestheid gezet, wordt "een smaadheid onder de heidenen, die rondom haar zijn, voor de ogen van allen, degene, die voorbijgaat." Hoe hoger standpunt iemand in voorspoed heeft ingenomen, zoveel grotere schande zal zich ook aan zijn val paren, zo was ‘t ook met

Jeruzalem ‘t geval. Jeruzalem was geweest: "een lof op aarde, " Jesaja 62:7, en in de mate, dat zij dit geweest was, zou ze nu worden een smaadheid en hoon, vers 15. Hiervoor was zij gewaarschuwd geweest, niet eens, maar herhaaldelijk, toen haar grootheid zich ontplooide, 1 Koningen 9:8, en hierover werd zij jammerlijk beklaagd, toen zij terneder gehaald was, Klaagliederen 2:15.
b. Om de volken te onderwijzen, dat zij te vrezen hadden voor Israëls God, als zij zagen welk een ijverig God Hij is en hoe streng Hij de zonde straft zelfs in hen, die Hem ‘t naast zijn. De straf zal een onderwijs de heidenen zijn, vers 15. Jeruzalem behoorde de naburige volken de vreze Gods te hebben geleerd door haar godsvrucht en deugd, maar daar zij dit niet deed, zal God hen onderrichten door haar ondergang, want zij hebben reden te vragen: "Als dit aan het groene hout gedaan wordt, wat zal aan het dorre geschieden? Indien het oordeel van het huis Gods begint, welk zal het einde zijn?" 1 Petrus 1:17. Als deze, die enige afgodendienaars in hun land hadden, zó gestraft worden, wat zal dan van ons worden, die allen afgodendienaars zijn?
Let er op, dat het kwaad, ever sommigen gebracht, dienen moet om anderen te onderrichten. Kwaaddoeners worden in het openbaar gestraft in (terrorum, opdat anderen de waarschuwing ter harte nemen.)

4. Deze straffen zullen, in haar soort, zeer streng en smartelijk zijn.
a. Zij zullen zodanig zijn, dat ze haars gelijke niet hebben en niet gehad hebben. Daar hun zonden tergender waren, dan die van anderen, zouden de gerichten ook ongewoon streng zijn, vers 9: Ik zal onder u doen hetgene Ik niet gedaan heb, onder u voorheen, hoewel gij het reeds lang verdiend had, ja zelfs, dat wat Ik niet heb gedaan in enige andere stad. "Deze straf over Jeruzalem wordt groter genoemd dan die over Sodom, " Klaagliederen 4:6, die erger was dan alles wat vooraf ging, ja, ze is zelfs zo, dat het luidt, alle omstandigheden in aanmerking genomen, "Ik zal haars gelijke nooit meer doen, aan enige stad, totdat deze stad nog eens hetzelfde zal wedervaren, namelijk in haar finalen ondergang door de Romeinen". Dit is een oratorische uitdrukking voor de smartelijkste gerichten, zoals we dit ook aantreffen in 2 Koningen 18:5, waar van Hiskia vermeld wordt, "dat na hem zijns gelijke niet was onder alle koningen van Juda, noch die voor hem geweest waren."

b. Zij zullen zodanig zijn, dat ze de sterkste banden van natuurlijke liefde zullen breken, een rechtvaardige straf voor hen voor het opzettelijk losmaken van de banden des plichts tegenover God, vers 10: De vaders zullen de kinderen eten, en de kinderen zullen hun vaders eten, door de hongersnood gedreven of door hun barbaarse overwinnaars daartoe gedwongen.

c. Daar zal een complicatie, een vermenging van gerichten zijn, elk op zichzelf al vreselijk en droevig, maar wat zou ‘t zijn, als ze eens alle tezamen en in volle uitgestrektheid kwamen? Sommigen zullen van de pestilentie sterven, vers 12, de pestilentie zal onder u omgaan, vers 17, allen wegmaaiend voor zich uit, evenals de engel van de verwoesting, anderen zullen te niet worden gedaan door de honger, zullen langzaam wegsterven, als teringlijders, vers 12, hierop wordt nog eens de nadruk gelegd in vers 16: Ik zal tegen hen de boze pijlen des hongers uitzenden, de honger zal hen kwellen en in hun hart dringen alsof pijlen, boze pijlen, vergiftige pijlen, op hen waren afgeschoten en hen getroffen hadden. God heeft vele pijlen, boze pijlen in zijn koker, als er enige verschoten zijn, heeft hij er nog meer in reserve. Ik zal de honger over u vermeerderen. Een hongersnood zal in een berooid land afnemen als de vrucht weer rijpt, maar een hongersnood in een belegerde stad zal natuurlijk groter worden, toch spreekt God hiervan als iets wat Hij zelf doet: "Ik zal de honger over u vermeerderen, en u de staf des broods breken, zal de noodzakelijke levensbehoeften wegnemen, zal u teleurstellen met alles waar gij op vertrouwt, zodat er geen middel blijft om uw val te stuiten."

Het leven is broos, zwak, en zwaar te dragen, zodat als het ‘t dagelijks brood mist lot een staf om op te steunen, het zakken moet en spoedig vergaat, als die staf wordt gebroken. Anderen zullen in het zwaard vallen, rondom Jeruzalem als zij een uitval doen op de belegeraars, het is een zwaard, dat God zal brengen, vers 17. Het zwaard des Heeren, dat voor Jeruzalems verdediging placht getrokken te worden, wordt nu uit de schede gehaald om haar te verdelgen. Anderen worden door wilde dieren verscheurd, die tot prooi zullen nemen hen, welke naar de woestijnen en bergen om een schuilplaats vluchten. Zij zullen hun ondergang vinden, waar zij een toevlucht verwachtten, want daar is geen ontvlieden aan de gerichten Gods, vers 17. En ten laatste zullen degenen, die ontkomen, worden verstrooid in alle delen van de wereld, in alle winden (zo wordt het uitgedrukt in de verzen 10 en 1, te kennen gevend, dat zij niet alleen zouden worden verspreid, maar gejaagd, geslingerd en voortgedreven als kaf voor de wind. Kaïns vloek, zwervende en dolende te zijn op de aardbodem, zal voor hen niet het ergste zijn wat hen treffen kon, maar aan hun zwervend en rusteloos leven zou door een bloedige dood een einde worden gemaakt: "Ik zal het zwaard achter hen uittrekken, hetgeen hen volgen zal, waarheen ze ook gaan mogen. Het kwaad vervolgt de zondaar, en de vloek zal over hem komen en hem achterhalen."

5. Deze straffen zullen geleidelijk hun ondergang blijken te zijn. Zij zullen worden verminderd, vers 11, hun sterkte en glorie zullen hoe langer zo minder worden. Zij zullen worden beroofd, vers 17, alles waarin zij hun vreugde vonden en waarop zij hun vertrouwen stelden, zal hun ontnomen worden. God zendt deze gerichten met het doel hen te vernietigen, vers 16. De pijlen worden niet geschoten (zoals Jonathan dit deed) om een richting aan te geven, maar ten verderve, want God zal Zijn grimmigheid tegen hen volbrengen, vers 13, de dag van Gods geduld is voorbij en de ondergang niet te keren. Hoewel deze profetie haar vervulling nu spoedig moest naderen in de ondergang van Jeruzalem door de Chaldeeën, mogen we toch veronderstellen, dat zij zich ook nog richt op de totale verwoesting van deze grote stad door de Romeinen, toen God een einde maakte aan ‘t zelfstandig beslaan van de Joodse natie en "Zijn grimmigheid op haar deed rusten." Deze veronderstelling vindt haar grond hierin, dat de volvoerders van de oordelen hier niet genoemd worden, maar alleen de schuldige (dat is Jeruzalem). 6. Dit alles wordt door God bekrachtigd als Hij zegt in vers 15: Ik de Heere heb het gesproken, dit nog eens in vers 17 herhalend. Het vonnis is geveld door Hem, die rechter van hemel en aarde is, "Wiens oordeel naar waarheid is, " Romeinen 2:2, en die ook doet wat Hij zegt. Hij, die machtig is, heeft het gesproken, en bij Hem is niets onmogelijk. Hij, die het gesproken heeft, zal het ook doen, want "God is geen man, dat Hij liegen zou, " Numeri 23:19. Hij, naar wie wij verschuldigd zijn te horen, en die wij hebben te vrezen, heeft het gesproken, Wiens (ipse dixit, Hij zelf heeft het gezegd) van ons eist dat wij alle aandacht aan Zijn woorden schenken en ons gewillig daarnaar voegen zullen. En zij zullen weten, dat Ik de Heere heb gesproken, vers 13. Daar waren er, die meenden, dat het slechts de profeet was, die in zinsverrukking sprak, maar God zal hen doen ondervinden, door deze woorden in vervulling te doen gaan, dat Hij ze gesproken heeft in Zijn ijver. Merk op, dat Gods Woord zich vroeger of later zal doen kennen als zodanig.

HOOFDSTUK 6

1 En het woord des HEEREN geschiedde tot mij, zeggende: 2 Mensenkind, zet uw aangezicht tegen de bergen Israëls, en profeteer tegen dezelve; 3 En zeg: Gij bergen Israëls, hoort het woord des Heeren HEEREN! Zo zegt de Heere HEERE tot de bergen en tot de heuvelen, tot de beken en tot de dalen: Ziet, Ik, Ik breng over u het zwaard, en Ik zal uw hoogten verderven. 4 Daartoe zullen uw altaren verwoest, en uw zonnebeelden verbroken worden; en Ik zal uw verslagenen neervellen voor het aangezicht uwer drekgoden. 5 En Ik zal de dode lichamen der kinderen Israëls voor het aangezicht hunner drekgoden leggen, en Ik zal uw beenderen rondom uw altaren strooien. 6 In al uw woningen zullen de steden verwoest en de hoogten tot wildernis worden, opdat uw altaren woest en eenzaam zijn, en uw drekgoden verbroken worden en ophouden, en uw zonnebeelden afgehouwen, en uw werken uitgedelgd worden. 7 En de verslagenen zullen in het midden van u liggen, opdat gij weet, dat Ik de HEERE ben. 8 Ik zal dan nog een overblijfsel laten, als gij enigen zult hebben, die het zwaard ontkomen onder de heidenen, wanneer gij in de landen zult verstrooid worden. 9 Dan zullen uw ontkomenen Mijner gedenken onder de heidenen, waar zij gevankelijk zullen geworden zijn, omdat Ik verbroken ben door hun hoerachtig hart, dat van Mij afgeweken is, en door hun ogen, die hun drekgoden nahoereren; en zij zullen een walging aan zichzelven hebben over de boosheden, die zij in al hun gruwelen gedaan hebben. 10 En zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben; Ik heb niet tevergeefs gesproken, van hun dit kwaad aan te doen. 11 Zo zegt de Heere HEERE: Sla met uw hand, en stamp met uw voet, en zeg: Ach, over alle gruwelen der boosheden van het huis Israëls; want zij zullen door het zwaard, door de honger en door de pestilentie vallen. 12 Die verre af is, zal door de pest sterven, en die nabij is, zal door het zwaard vallen; maar die overgebleven en belegerd is, zal door honger sterven; alzo zal Ik Mijn grimmigheid tegen hen volbrengen. 13 Dan zult gij weten, dat Ik de HEERE ben, als hun verslagenen in het midden hunner drekgoden rondom hun altaren wezen zullen op alle hoge heuvelen, op alle toppen der bergen, en onder allen groenen boom, en onder alle dichte eiken, de plaats, alwaar zij al hun drekgoden liefelijken reuk maakten. 14 Daarom zal Ik Mijn hand over hen uitstrekken, en zal het land woest maken, ja, woester dan de woestijn naar Diblath heen, in al hun woningen; en zij zullen bevinden, dat Ik de HEERE ben.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Een bedreiging met vernietiging van Israël om hun afgoderij, en de vernietiging van hun afgoden tevens, vers 1-7.
II. Een belofte van de genadige terugkeer van een overblijfsel van hen tot God, door waar berouw en ware bekering, vers 8-10.
III. De last, die aan de profeet en anderen, namelijk de knechten des Heeren gegeven wordt, om te weeklagen over beide, de rampen en de ongerechtigheden van Israël, vers 11-14.

Ezechiël 6:1-7

I. De profetie wordt hier gericht tot de bergen Israëls, vers 1, 2, de profeet moet zijn aangezicht er tegen zetten. Als hij van waar hij was, het land van Israël kon zien, dan moesten de bergen het eerst en het verst te zien zijn, daarheen moet hij dus zien, met stoutmoedigheid en standvastigheid, zoals de rechter naar een gevangene ziet, en hem aanspreekt, als hij het vonnis over hem velt. Hoe hoog en sterk Israëls bergen ook zijn, hij moet zijn aangezicht er tegen stellen, daar hij er oordelen tegen te spreken heeft, die ze op hun grondvesten zullen doen wankelen. De bergen Israëls waren heilige bergen geweest, maar nu zij verontreinigd waren door hoogten, stelde God Zijn aangezicht er tegen, en daarom moet de profeet het ook doen. Israël staat hier niet, zoals soms, voor de tien stammen, maar voor het land. De bergen worden opgeroepen om het Woord des Heeren te horen, om de inwoners, die niet horen wilden, te beschamen. De profeten konden even gemakkelijk de aandacht van de bergen trekken, als van dat weerspannige rebellerende volk, tot wie zij de gehele dag hun handen tevergeefs uitstrekten. "Hoort, gij bergen, de twist des Heeren, " Micha 6:2, want wat God zegt, moet aangehoord worden, ‘t zij dan door ons, of door ons niet. "Maar van de bergen

kaatst het Woord des Heeren tot de heuvelen, tot de beken en tot de dalen, want ook tot hen spreekt de Heere HEERE, wat betekent, dat het hele land betrokken is bij wat nu gesproken zal worden en, dat zij getuigen zullen zijn tegen dit volk, dat het ruimschoots gewaarschuwd is voor de komende oordelen, maar het heeft niet willen horen, ja, zij spraken de boodschap tegen en vervolgden de boodschappers zodat Gods profeten veiliger en gemakkelijker konden spreken tot de heuvelen en de bergen dan tot hen."

II. Datgene, waarmee in deze profetie gedreigd wordt, is de volkomen vernietiging van de afgoden en de afgodendienaars, en beide door het krijgszwaard. God zelf is opperbevelhebber in deze tocht tegen de bergen Israëls. Hij is het, die zegt: Ziet, Ik breng over u het zwaard, vers 3, het zwaard van de Chaldeeën staat tot Gods beschikking, gaat, waarheen Hij het zendt, komt, waarheen Hij het roept, en komt neer, als Hij het beveelt. Onder de verwoesting van die oorlog,
1. Zullen de afgodsbeelden met al wat er bij hoort, verstoord worden. De hoogten, die op de top van de bergen waren, vers 3, zullen met de grond gelijk gemaakt en tot wildernis worden, vers 6, zij zullen niet versierd en druk bezocht worden, zoals tot nu toe. De altaren waarop zij brandoffers geofferd en wierook gebrand hadden voor vreemde goden, zullen woest en eenzaam zijn. De zonnebeelden en de drekgoden zullen verbroken worden en ophouden en afgehouwen worden en al het fijne, kostelijke werk er van zal uitgedelgd worden, vers 4, 6.
a. De oorlog brengt jammerlijke verwoestingen teweeg, waaraan zelfs die personen, plaatsen en dingen niet ontkomen kunnen, die voor de heiligste gehouden werden, want "het zwaard verteert zowel deze als genen."
b. God vernietigt soms de afgoderij door de hand van de afgodendienaars zelf, want dat waren de Chaldeeën, maar alsof iedere plaats zijn eigen god had, waren de grootste bewonderaars van de goden van hun eigen land de grootste vijanden van de goden van andere landen.
c. Het is rechtvaardig van God om tot een verwoesting te maken datgene, waarvan wij een afgod maken, want Hij is een ijverig God en wil geen mededinger dulden.
d. Als de mensen niet, zoals ‘t behoort, de afgoderij verstoren, dan zal God, vroeger of later, middel vinden om het te doen. Toen Josia de hoogten, altaren en beelden had verwoest met het zwaard van de gerechtigheid, richtten zij ze weer op, maar nu zal God ze met het krijgszwaard verstoren, en dan zullen wij zien, wie ze weer op durft richten.

2. De aanbidders van de afgoden en al hun aanhangers zullen eveneens verstoord worden. Evenals hun hoogten tot wildernis zullen worden, zo ook hun woningen, en hun steden. Die Gods woning ontheiligen gelijk zij gedaan hadden, kunnen niet anders verwachten, dan dat Hij de hun verlaten zal, Hoofdstuk 5:11. "Zo iemand de tempel Gods schendt, die zal God schenden" I Korinthe 3:11. Hier wordt gedreigd, dat de verslagenen in het midden van hen zullen liggen, vers 7, er zullen er velen gedood worden, zelfs op die plaatsen, welke men voor de veiligste hield, maar als een opmerkelijke omstandigheid wordt er aan toegevoegd, dat zij zullen vallen voor het aangezicht hunner drekgoden, vers 4 dat hun dode lichamen daar gelegd, en hun beenderen rondom hun altaren gestrooid zullen worden. vers 5.
a. Aldus zullen hun afgoden verontreinigd, en de plaatsen, die zij vereerden, door hun dode lichamen ontheiligd worden. "Als zij het deksel van hun gesneden beelden niet voor onrein willen houden, dan zal God het doen", Jesaja 30:22. Dat de dode lichamen voor hen geworpen worden, als in de drek, betekent, dat het maar drekgoden waren.
b. Zo werd beduid, dat het maar levenloze dingen waren ongeschikt om mededingers te zijn van "de levenden God, " want de dode lichamen, "die ogen hebben en zien niet, oren en horen niet, waren het meest geschikte gezelschap voor hen."
c. Zo werd de afgoden hun onbekwaamheid verweten om hun aanbidders te helpen, en de afgodendienaars, dat zij op hen vertrouwden, want, het schijnt wel, dat zij door het zwaard des

vijands vielen, terwijl zij voor hun afgoden knielden om hun hulp af te smeken en zich onder hun bescherming te plaatsen. Sanherib werd door zijn zonen gedood, terwijl hij zich neerboog in het huis van zijn god.
d. Aan deze omstandigheid van de straf kon men de zonde herkennen, de verslagenen zullen voor hun drekgoden liggen, om te tonen, dat zij daarom verslagen zijn, omdat zij die afgoden aanbaden, zie Jeremia 8:1, 2. De overlevenden mogen het zien, en zich laten waarschuwen de beelden niet te dienen, zij moeten het zien en weten, "dat de Heere God is, dat Hij, de Heere, God is en Hij alleen."

Ezechiël 6:8-10
Tot hiertoe had het oordeel getriomfeerd maar in deze verzen "roemt de barmhartigheid tegen het oordeel". Een droef einde wordt aan dit hemeltergende volk gemaakt, maar geen voleindiging. Het verderf schijnt algemeen te zijn, en toch zal Ik nog een overblijfsel laten, een klein overblijfsel, onderscheiden van de massa van het volk, weinigen van velen, dezulken, die overgelaten worden, als de anderen omkomen, en het is God, die ze overlaat. Dit betekent dat zij verdienden afgesneden te worden met de overigen, en ook afgesneden zouden zijn als God ze niet in ‘t leven gelaten had. Zie Jesaja 1:9. En God is het, die door Zijn genade datgene in hen werkt, die Hij op het oog heeft om hen te sparen.

I. Het is een gespaard overblijfsel, gered uit de ondergang, waarin het gewone volk meegesleept wordt, vers 8: Als gij enigen zult hebben, die het zwaard ontkomen. God zei, Hoofdstuk 5:12, dat Hij het zwaard zou uittrekken achter hen, die verstrooid waren, tot de verwoesting hen in hun verstrooiing zou achtervolgen, maar hier gedenkt Hij Zijn barmhartigheid te midden van Zijn toorn, en belooft, dat sommigen van de Joden van de verstrooiing, zoals zij later genoemd worden, het zwaard zullen ontkomen. Niemand van degenen, die bij Jeruzalem door het zwaard moeten vallen, zal ontkomen, want zij vertrouwen voor hun veiligheid op de muren van Jeruzalem, en zullen beschaamd gemaakt worden om dat ijdele vertrouwen. Maar sommigen van hen zullen het zwaard ontkomen onder de heidenen, waar zij, van allen anderen steun beroofd, op God alleen steunen kunnen. Er staat: Gij zult enigen hebben, die ontkomen, want zij zullen het zaad zijn van een ander geslacht, waaruit Jeruzalem opnieuw opbloeien zal.

II. Het is een berouwvol overblijfsel, vers 9: Uw ontkomenen zullen Mij gedenken. Die God voor het leven bestemd heeft, zal Hij ook bekering ten leven geven. Zij krijgen uitstel en ontkomen het zwaard, opdat zij tijd mogen hebben zich tot God te bekeren. Gods geduld geeft beide, tijd tot bekering en aanmoediging aan zondaars tot berouw. Wanneer God genade geeft tot bekering, dan geeft Hij ook tijd tot bekering, toch ontbreekt aan velen, die de tijd hebben, de genade, velen, die het zwaard ontkomen, verzaken de zonde niet, zoals beloofd wordt, dat deze doen zullen. Dit overblijfsel, dat hier bestemd wordt om behouden te blijven, is een type van het overblijfsel, dat uit de mensheid behouden zal worden, om gedenkteken van genade te zijn, en zij worden op dezelfde wijze verlost als deze hier, doordat zij tot berouw gebracht worden. Hier kan onderscheiden worden.
1. De aanleiding tot hun bekering, en die is een mengsel van oordeel en genade, van oordeel, dat zij gevankelijk weggevoerd worden, maar van genade, dat zij het zwaard ontkomen in het land van hun gevangenschap. Zij werden verdreven uit hun eigen land, maar niet uit het land van de levenden, niet van de wereld verjaagd, zoals anderen overkwam, en zoals zij zelf verdienden. De overweging van de rechtvaardige toorn van de Voorzienigheid, waaronder wij liggen, en ook van de barmhartigheid, die er in gemengd is, moet ons nopen tot berouw, opdat wij in beide aan Gods bedoeling mogen beantwoorden. En waar berouw zal door God

aangenomen worden, hoewel wij er door onze ellende toe gebracht worden, ja, geheiligde beproevingen blijken dikwijls het middel tot bekering, zoals bij Manasse.

2. De wortel en het beginsel van hun bekering. "Zij zullen Mij gedenken onder de heidenen. Hoewel zij God vergaten in het land van hun vrede en voorspoed, en vet werden en achteruit sloegen, deed Hij hen aan Hem gedenken in het land hunner gevangenschap". De verloren zoon dacht niet aan zijns vaders huis, voordat hij op ‘t punt was in het verre land van honger om te komen. Dat zij aan God dachten was de eerste stap, die zij deden om tot Hem terug te keren. Als zondaars beginnen te denken aan Hem, tegen Wien zij gezondigd hebben, en te vragen: "Waar is God, mijn Maker? dan begint er enige hoop te komen. De zonde begint met God te vergeten" Jeremia 3:21. De bekering begint met de herinnering aan Hem en aan onze verplichtingen jegens Hem. "God zegt: Zij zullen Mijner gedenken, dat is Ik zal hun genade geven om dat te doen, want anders zouden zij Hem voor altijd vergeten". Die genade zal hen vinden, waar zij ook zijn, en door God in hun gedachte te brengen, zal zij hen in ‘t rechte spoor brengen. "Toen de verloren zoon aan zijn vader dacht. herinnerde hij zich dat hij tegen de hemel had gezondigd en voor hem, zo zal het ook met deze gaan."

a. Zij herinneren zich de minachtende belediging, die zij God hadden aangedaan door hun afgoderij, en dat is het waardoor een oprechte getroffen wordt en dat bitter beweent. "Zij hadden zich van God afgekeerd tot de afgoden en Zijn eer aan zogenaamde goden gegeven, de schepselen van de menselijke verbeelding en het werk van mensenhanden, ofschoon zij die hadden moeten geven aan de God van Israël". Zij weken van God af, en van Zijn Woord, dat zij tot hun leefregel hadden moeten maken, en van Zijn werk, dat zij tot het hun hadden moeten maken. Hun hart week van Hem af. Het hart, dat Hij opeist en hebben wil, en zonder ‘t welk de lichamelijke oefening tot weinig nut is, het hart, dat op Hem gesteld en aan Hem gegeven moet worden, als dat van Hem afwijkt, dan is zulks het trouweloos weglopen van een vrouw van haar man of de rebellie en opstand van een onderdaan tegen zijn soeverein. Ook hun ogen hoereren hun drekgoden na, zij waren er op verzot, en verwachtten grote dingen van hen. Hun hart volgde hun ogen bij de keus van hun goden (zij moesten goden hebben, die zij zien konden) en dan volgden hun ogen hun hart bij de aanbidding er van. De boosheid van deze zonde is, dat het geestelijke hoererij is, het is hun hoerachtig hart, waardoor Ik verbroken ben, en het zijn hun ogen, die hun drekgoden nahoereren. Afgoderij is geestelijke hoererij, het is de verbreking van een huwelijksverbond met God, het is het plaatsen van hun genegenheid op hetgeen een mededinger van Hem is, en het toegeven aan lage lust, die de ziel bedriegt en verontreinigt en het is een groot onrecht, Gods eer aangedaan.

b. Zij zijn indachtig, welk een ergernis het voor Hem was en hoe groot Zijn verbolgenheid was. Zij zullen gedenken, "dat Ik verbroken ben door hun hoerachtig hart en door hun ogen", die vol van deze geestelijke hoererij zijn, niet alleen vertoornd, maar gekrenkt, als een man door de wulpsheid van een vrouw, die hij hartelijk liefhad, gekrenkt in zo’n mate, dat hij er door gebroken is, zijn hart breekt, als hij er aan denkt, dat hij zo onoprecht behandeld is, hij is gebroken als een bejaard vader door het plichtverzakende gedrag van een wederspannigen en ongehoorzamer zoon, dat hem allen moed beneemt en zijn rug buigt. "Veertig jaar heb Ik verdriet gehad van dit geslacht", Psalm. 95:10. "Gods maatregelen waren verbroken" (zo lezen sommigen), de stroom van Zijn gunsten voor hen was gestremd en Hij was zelfs gedwongen hen te straffen. Dat zullen zij gedenken ten dage van hun berouw, en het zal hen meer treffen en vernederen dan iets anders, niet zozeer dat hun vrede gebroken was, en hun land als dat "God verbroken was door hun zonde". "Zo zullen zij aanschouwen die zij doorstoken hebben en rouwklagen, " Zacharia 12:10. Niets smart een die waarachtig berouw heeft meer dan de gedachte dat zijn zonde God en de Geest van Zijn genade bedroefd heeft.

3. Het gevolg en het bewijs van hun bekering: "Zij zullen een walging aan zichzelf hebben over de boosheden, die zij in al hun gruwelen gedaan hebben." God zal hun zo genade geven om hen bekwaam te maken voor vergeving en verlossing. Hoewel "Hij verbroken was door hun hoerachtig hart, toch wilde Hij hen niet ganselijk wegwerpen". Zie Jesaja 57:17, 18, Hosea 2:13, 14. Zijn goedheid neemt aanleiding uit hun slechtheid om te luisterrijker te schitteren.
a. Die waarachtig berouw hebben, zien, dat de zonde iets gruwelijks is, "de gruwel, die Hij haat, en die de zondaars en zelfs hun verering, hatelijk voor Hem maakt, " Jeremia 44:4, Jesaja 1:11. Het verontreinigt het geweten van de zondaar zelf, en maakt hem tot een gruwel voor zich zelf, tenzij hij ongevoelig is. Een afgod wordt in ‘t bijzonder een gruwel genoemd, Jesaja 44:19. Waar het hart van de zondaars op gesteld is als de bevrediging van hun genotzucht, daar ziet het hart van de bekeerden op neer als verfoeisels.
b. Er zijn vele "boosheden gedaan in deze gruwelen, " er zijn vele in besloten, vele mee gepaard, en er uit voortgevloeid, vele overtredingen in een zonde, Leviticus 16:21. In hun afgoderij waren zij soms schuldig aan hoererij (zoals in de dienst van Peor) soms aan doodslag (als in de dienst van Moloch), dat waren "boosheden, in hun gruwelen gedaan." Of het betekent de grote boosheid, die er in de zonde is, het is een gruwel die overvloed van boosheid in zich bevat.
c. Die in waarheid van de zonde walgen, kunnen niet anders dan van zich zelf walgen om de zonde, walging van zich zelf gaat steeds gepaard met waarachtig berouw. Die berouw hebben, twisten met zich zelf, en kunnen niet met zich zelf verzoend worden, doordat zij grond hebben om te hopen, dat God met hen verzoend is, ja, dan eerst zullen zij neervallen in hun schaamte als Hij jegens hen verzoend is hoofdstuk 16:63.

4. De eer, die God ontvangen zal door hun bekering, vers 10: Zij zullen weten, dat Ik de Heere ben, zij zullen er door de ondervinding van overtuigd worden, en zullen bereid zijn het te erkennen, en dat Ik niet tevergeefs gesproken heb van hun dit kwaad aan te doen, als zij bevinden, dat wat ik gezegd heb, waar gemaakt wordt, en hun ten goede komt, en beantwoordt aan een goede bedoeling, en dat het niet zonder reden was geschied, dat Hij hen zo gedreigd en gestraft had. Op de een of op de andere wijze zal God maken, dat de zondaars weten en erkennen, dat Hij de Heere is, door hun bekering of door hun verderf.
Allen, die waarachtig berouw hebben, worden tot de erkentenis gebracht beide van de billijkheid en de kracht van het Woord Gods, in ‘t bijzonder van de bedreigingen van het Woord, en tot rechtvaardiging van God daarin en in de voltrekking ervan.

Ezechiël 6:11-14
De bedreigingen, die wij tevoren vonden, in het voorgaande en in het eerste deel van dit hoofdstuk, worden hier herhaald, met bevel aan de profeet ze te bewenen, opdat zij, tot wie hij profeteerde, te meer mochten worden aangedaan met het vooruitzicht daarop.

I. Hij moet door gebaren bij zijn prediking laten zien, hoe diep hij getroffen is door de ongerechtigheden en de rampen van het huis van Israël, vers 11. Sla met uw hand en stamp met uw voet. Zo moet hij tonen, dat hij in volle ernst is bij alles wat hij zegt, dat hij het vast gelooft, en het ter harte neemt. Aldus moet hij het begrijpelijk misnoegen uitdrukken, dat hun zonde bij hen had opgewekt, en de begrijpelijke vrees, die hij koestert voor de oordelen, die over hen staan te komen. Sommigen zouden het gebruik van deze gebaren verkeerd vinden, en ze ouderwets en bespottelijk noemen, maar God gebiedt hen ze te gebruiken, omdat zij konden helpen het Woord indruk op hen te doen maken en hun in te prenten en zij, die weten wat de waarde van een ziel is, zullen er genoegen mee nemen uitgelachen te worden door

spotters, als ze slechts de zwakken kunnen, stichten. Twee dingen moet de profeet aldus bewenen:
1. Nationale zonden. Ach! over alle gruwelen van de boosheden van het huis Israëls. De zonde van de zondaars is de smart van Gods getrouw knechten, in ‘t bijzonder de gruwelen van de boosheden van het huis Israëls, welks zonden gruwelijker zijn en meer boosheden bevatten dan de zonden van anderen. Helaas! Wat zal het einde zijn van deze dingen? 2. Nationale oordelen. Om hen voor deze gruwelen te straffen, zullen zij vallen door het zwaard, door de honger en door de pestilentie. Het is onze plicht smart te gevoelen niet alleen over onze eigen zonden en ons eigen lijden maar ook over de zonden en het lijden van anderen, en met medegevoel te zien op de ellende, die de goddelozen over zichzelf brengen, zoals Christus Jeruzalem zag en er over weende.

II. Hij moet hun inprenten, wat hij vroeger had gezegd betreffende de verwoesting, die over hen komen zou.
1. Zij zullen neergeworpen en vernietigd worden door een opeenvolging van oordelen, die hen zullen opzoeken, waar ze ook zijn mogen, vers 12: Die verre af is, en denkt, dat hij buiten gevaar is, dat is, buiten het bereik van de Chaldeeuwse pijlen, zal ondervinden dat hij niet buiten het bereik van Gods pijlen is, die nacht en dag vliegen, Psalm 91:5: "Hij zal door de pest sterven. Die nabij een sterke plaats is, die hem veiligheid verschaffen zal, zoals hij hoopt, zal door het zwaard vallen voordat hij wegkomen kan. Die zo voorzichtig is, zich niet buiten te wagen, maar in de stad overgebleven is, zal daar door honger sterven de ergste dood van alle". Alzo zal God Zijn grimmigheid volbrengen, dat is, tegen hen al datgene doen, wat Hij besloten had te doen.

2. Hun zonde zullen zij herkennen aan hun straf, want hun verslagenen zullen voor het aangezicht van hun drekgoden liggen, rondom hun altaren, zoals tevoren gedreigd wordt, vers 5-7. Daar, waar zij zich ter ere van hun afgoden hadden neergeworpen, zal God hen doden, tot hun eigen smaad en tot smaad van hun afgoden. Zij leefden voor hun aangezicht, zij zullen er voor sterven. Zij hadden hun afgoden liefelijke reuk gegeven, maar daar zullen hun dode lichamen een ergerlijken reuk afgeven, als het ware om die misplaatste reuk te vergoeden.

3. Het hele land zal woest zijn, als tevoren de steden, vers 6: Ik zal het land woest maken. Dat vruchtbare, aangename, volkrijke land, dat als de hof des Heeren is geweest, de heerlijkheid van alle landen, zal woest zijn, woester dan de woestijn naar Diblath heen, vers 14. Diblathaim wordt zij genoemd, Numeri 33, 46, Jeremia 48:22, "die grote en vreselijke woestijn, die beschreven wordt in Deuteronomium 8:15, waar vurige slangen en schorpioenen waren". Het land Kanaän is op deze dag een van de meest naakte en woeste landen ter wereld. Stad en land worden zo ontvolkt, opdat de altaren woest en eenzaam zullen zijn, vers 6. Liever zullen beide stad en land verwoest worden, dan dat hun afgodische altaren overeind blijven. De strekking van de zonde is verwoesting, daarom, zijt beroerd en zondigt niet.

HOOFDSTUK 7

1 Daarna geschiedde het woord des HEEREN tot mij, zeggende: 2 Verder, gij mensenkind, zo zegt de Heere HEERE, van het land Israëls: Het einde is er, het einde is gekomen over de vier hoeken des lands. 3 Nu is het einde over u; want Ik zal Mijn toorn tegen u zenden, en Ik zal u richten naar uw wegen, en Ik zal op u brengen al uw gruwelen. 4 En Mijn oog zal u niet verschonen, en Ik zal niet sparen; maar Ik zal uw wegen op u brengen, en uw gruwelen zullen in het midden van u zijn, en gijlieden zult weten, dat Ik de HEERE ben. 5 Zo zegt de Heere HEERE: Een kwaad, een enig kwaad, ziet, is gekomen; 6 Een einde is er gekomen, dat einde is gekomen, het is opgewaakt tegen u; ziet, het kwaad is gekomen! 7 De morgenstond is tot u gekomen, o inwoner des lands, de tijd is gekomen, de dag der beroerte is nabij, en er is geen wederklank der bergen. 8 Nu zal Ik in kort Mijn grimmigheid over u uitgieten, en Mijn toorn tegen u volbrengen, en u richten naar uw wegen, en zal op u brengen al uw gruwelen. 9 En Mijn oog zal niet verschonen, en Ik zal niet sparen; Ik zal u geven naar uw wegen, en uw gruwelen zullen in het midden van u zijn; en gijlieden zult weten, dat Ik de HEERE ben, Die slaat. 10 Ziet, de dag, ziet, de morgenstond is gekomen, de morgenstond is voortgekomen, de roede heeft gebloeid, de hovaardij heeft gegroend. 11 Het geweld is opgerezen tot een roede der goddeloosheid; niets van hen zal overblijven, noch van hun menigte, noch van hun gedruis, en geen klage zal over hen zijn. 12 De tijd is gekomen, de dag is genaakt; de koper zij niet blijde, en de verkoper bedrijve geen rouw; want een brandende toorn is over de gehele menigte van het land. 13 Want de verkoper zal tot het verkochte niet wederkeren, ofschoon hun leven nog onder de levenden ware; overmits het gezicht, aangaande de gehele menigte van het land, niet zal terugkeren; en niemand zal door zijn ongerechtigheid zijn leven sterken. 14 Zij hebben met de trompet getrompet, en hebben alles bereid, maar niemand trekt ten strijde; want Mijn brandende toorn is over de gehele menigte van het land. 15 Het zwaard is buiten, en de pest, en de honger van binnen; die op het veld is, zal door het zwaard sterven, en die in de stad is, dien zal de honger en de pest verteren. 16 En hun ontkomenden zullen wel ontkomen, maar zij zullen op de bergen zijn, zij allen zullen zijn gelijk duiven der dalen, kermende, een ieder om zijn ongerechtigheid. 17 Alle handen zullen slap worden, en alle knieën zullen heenvlieten als water. 18 Ook zullen zij zakken aangorden, gruwen zal ze bedekken, en over alle aangezichten zal schaamte wezen, en op al hun hoofden kaalheid. 19 Zij zullen hun zilver op de straten werpen, en hun goud zal tot onreinheid zijn; hun zilver en hun goud zal hen niet kunnen uithelpen ten dage der verbolgenheid des HEEREN; hun ziel zullen zij niet verzadigen, en hun ingewanden zullen zij niet vullen; want het zal de aanstoot hunner ongerechtigheid zijn. 20 En Hij heeft de schoonheid Zijns sieraads ter overtreffelijkheid gezet; maar zij hebben daarin beelden hunner gruwelen en hunner verfoeiselen gemaakt; daarom heb Ik dat hun tot onreinheid gesteld. 21 En Ik zal het in de hand der vreemden overgeven ten roof, en de goddelozen der aarde ten buit, en zij zullen het ontheiligen. 22 Ook zal Ik Mijn aangezicht van hen omwenden, en zij zullen Mijn verborgen plaats ontheiligen; want inbrekers zullen daar inkomen en die ontheiligen. 23 Maak een keten; want het land is vol van bloedgerichten, en de stad is vol van geweld. 24 Daarom zal Ik de kwaadste der heidenen doen komen, die hun huizen erfelijk bezitten zullen, en zal de hoogmoed der sterken doen ophouden, en die hen heiligen, zullen ontheiligd worden. 25 De ondergang komt; en zij zullen de vrede zoeken, maar hij zal er niet zijn. 26 Ellende zal op ellende komen, en er zal gerucht op gerucht wezen; dan zullen zij het gezicht van een profeet zoeken; maar de wet zal vergaan van de priester, en de raad van de oudsten. 27 De koning zal rouw bedrijven, en de vorsten zullen met verwoesting bekleed zijn, en de handen van het volk des lands zullen beroerd zijn; Ik zal hun doen naar hun weg, en met hun rechten zal Ik ze richten; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

In dit hoofdstuk wordt het naderend verderf van het land Israëls in bijzonderheden voorspeld, vaak herhaald en met aandoenlijke woorden, opdat het volk nog mocht ontwaken tot berouw en het oordeel afwenden. De profeet moest hun mededelen,

I. Dat zij hun eindelijke ondergang tegemoet gaan, een ellendig einde, vers 1-6.
II. Dat het is een naderend oordeel, op handen en voor de deur, vers 7- 10.
III. Dat het is een onvermijdelijk verderf, omdat zij het zich door hun zonde op de hals gehaald hadden, vers 11-15.
IV. Dat hun kracht en rijkdom geen beschutting zouden zijn, vers 16-19.

V. Dat de tempel, waarop zij vertrouwden, zelf ook zou verwoest worden.
VI. Dat het zou zijn een algemene verwoesting omdat de zonde, die er de oorzaak van was, algemeen was geweest, vers 20-27.

Ezechiël 7:1-15
Hier wordt klaar en duidelijk gewaarschuwd voor de verwoesting van het land Israëls, die nu haastelijk nadert. Door de profeet laat God dat niet alleen aankondigen, maar bindt dat aan bepaalde uitdrukkingen, om aan te tonen, dat de zaak zeker is, dat ze snel nadert, dat de profeet er zelf in begrepen is, en begeert, dat het volk het zich eveneens zal aantrekken, maar bevindt, dat het doof en dom en onaandoenlijk is. Wanneer in de stad brand is uitgebroken, dan zoekt men niet naar fraaie woorden en gekuiste uitdrukkingen om het alom bekend te maken, maar roept luide: "Brand! Brand!" Zo roept de profeet hier: "Het einde! het einde! het is er! het is gekomen! zie, het is gekomen! Wie oren heeft om te horen, die hore."

I. Het einde is er, het einde is gekomen, vers 2, en wederom, vers 3, 6. Nu is het einde over u, het einde, waarheen al hun goddeloosheid hen had gedreven, en waarmee God hen dikwijls gedreigd had, dat het komen zou, toen Hij hen door Zijn profeten had laten vragen: Wat zult gij ten einde van die maken? het einde, waarheen al de voorafgaande oordelen op aanstuurden, als middelen om het tot stand te brengen (hun verderf zal nu voltooid worden), of het einde, dit is het besluit van hun weg, de eindelijke ondergang van hun natie, "gelijk de zondvloed het einde was van alle vlees" Genesis 6:13. Zij hadden zich gevleid met de hoop, dat zij spoedig een eind aan hun moeilijkheden zouden zien. Ja, zegt God, "het einde is gekomen, maar een ellendig einde, niet het verwachte einde (dat het vrome overblijfsel onder hen beloofd was", Jeremia 29:1, "het is het einde, dat einde, waarvoor gij zo dikwijls gewaarschuwd zijt, het laatste einde waarvan Mozes had gezegd, dat gij er op merken zoudt, Deuteronomium 32:29, en dat, omdat Jeruzalem er niet op gemerkt had, wonderbaarlijk omlaag gedaald is", Klaagliederen 1:9. Langzaam aan was dit einde gekomen, maar nu was het gekomen, al komt het verderf van de zondaars langzaam, het komt zeker! Het is gekomen, het wacht op u, gereed u te ontvangen. Dit betekent wellicht wat later komen zou, de laatsten ondergang van de natie door de Romeinen, waarvan die door de Chaldeeën een voorspel was, en nog verder de eindelijke ondergang van de wereld van de goddelozen. "Het einde aller dingen is gekomen, en Jeruzalems einde zou een type van het einde van de wereld", Mattheüs 24:3. O, dat wij allen konden zien, dat het einde des tijds en van de dagen zeer nabij is, en het einde van onze eigen tijd en van onze eigen dagen veel nader, opdat wij ons een gelukkig lot mogen verzekeren "aan het einde van de dagen, " Daniel 12:13. "Het einde is gekomen over de vier hoeken des lands." Daar de ondergang de eindelijke is, zal ze ook volkomen zijn, geen enkel deel des lands zal ontsnappen, zelfs het allerafgelegenste niet. Zo zal de ondergang van de wereld zijn, aan alle dingen zal een einde komen. Zo zal de ondergang des zondaars zijn: niemand kan die ontgaan. "O, dat de goddeloosheid van de goddelozen tot een einde mocht komen, voordat die hen tot een einde brengt."

II. Een kwaad, een enig kwaad, zie, is gekomen, vers 5. Zonde is een kwaad, een enig kwaad, een kwaad, waarin geen goed schuilt, het is het ergst van alle kwaden. Dit wordt gezegd van het kwaad van de beproevingen, het is een kwaad, een kwaad, en dat een zal voldoende zijn om het verderf van de natie teweeg te brengen en te voltooien, er behoeft voorts niets meer gedaan te worden, dit een zal "een voleinding maken, de benauwdheid behoeft niet tweemaal op te rijzen, " Nahum 1:9. "Het is een kwaad zo van de voorbeeld of wedergade, een kwaad, dat alleen staat, er kan geen voorbeeld van aangehaald worden".
Het is voor de onboetvaardigen een kwaad, een enig kwaad, het verhardt hun hart en verergert hun bederf. Daarentegen waren er ook, aan wie dat kwaad door Gods genade werd geheiligd

en tot een middel van veel goeds gemaakt, die werden, hun ten goede, uit deze plaats naar het land van de Chaldeeën weggezonden, Jeremia 24:5. De goddelozen moeten de droesem van die beker drinken, die voor de rechtvaardigen vol van mengeling van barmhartigheid is, Psalm 75:9. Dezelfde beproeving is voor ons een half kwaad of een enig kwaad, al naar wij er ons onder gedragen en er gebruik van maken. Maar wanneer het einde gekomen is over de goddeloze wereld, dan komt een kwaad, een enig kwaad over haar en niet eer. Het ergste tijdelijk oordeel heeft zijn lichtzijde, maar de pijniging van de verdoemden is een kwaad, een enig kwaad.

III. De tijd is gekomen, de bestemde tijd, voor het zenden van dit enig kwaad en het volle einde. Voor alle Gods plannen is een tijd, een eigen tijd, een tevoren bepaalde tijd, waarin het plan ten volle vervuld wordt, vooral de tijd van de afrekening met het goddeloze volk en hun vergelding naar hun verdienste, is bepaald, de dag van de openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods. Hij ziet, . of wij het zien of niet, dat Zijn dag komt. Hier wordt het volk daar telkens weer op gewezen, vers 10. Zie, de dag, die zo lang getoefd heeft, is ten laatste gekomen. De tijd is gekomen, de dag is nabij, de dag van de beroerte is nabij, vers 7, 12. Of schoon gedreigde oordelen lang mogen toeven, toch worden ze niet afgesteld, de tijd van de volvoering zal komen. Hoewel Gods geduld ze uitstelt, niets dan ‘s mensen oprecht berouw en bekering kan ze keren. De morgenstond is tot u gekomen, vers 7, en weer vers 10. De morgenstond is voortgekomen, de dag van de verwoesting naakt, de dag des verderfs is reeds gekomen. De morgenstond ontdekt wat verborgen was, zij meenden, dat hun geheime zonde nimmer aan het licht zou komen, maar nu komt ze aan het licht. Zij plachten misdadigers in de morgenstond te vonnissen en ter dood te brengen, zo’n morgen van veroordeling en voltrekking van een vonnis overkomt hen nu, "een dag van de beroerte voor zondaars, het jaar hunner bezoeking." Zie, hoe dwaas deze mensen waren, dat, ofschoon de dag van hun verderf reeds was aangebroken, dat telkens weer moest aangekondigd worden. De dag van de beroerte, van de wezenlijke beroerte, is nabij, en er is geen weerklank van de bergen, dit is niet eenvoudig een echo of tijding van beroerte, gelijk zij gaarne wilden aannemen, slechts een ongegrond vermoeden, als waren de mannen, die tegen hen kwamen, niets dan de schaduw van de bergen (zoals Zebul Gaal wilde doen geloven, Richteren 9:36). De ontvangen mededeling was slechts een holle klank, door de bergen weerkaatst. nee, de beroerte is geen verbeelding, gelijk ze spoedig gewaar zullen worden.

IV. Dit alles komt voort uit Gods toorn, niet, zoals soms gebeurt, door barmhartigheid verzacht. Dat is de fontein, waaruit al deze beroerte voortvloeit, is "de alsem en gal van de ballingschap en ellende", Klaagliederen 3:19, die ze inderdaad bitter maken. Ik zal Mijn toorn tegen u zenden, vers 3. Merk op, God is heer van Zijn toorn, die breekt niet uit wanneer Hij wil noch treft iemand, tenzij God dat zo beschikt en bestuurt. De uitdrukking wordt sterker vers 8: Nu zal Ik in kort Mijn grimmigheid over u uitgieten in volle fiolen, en Mijn toorn tegen u volbrengen, in al zijn omvang. Deze toorn kiest niet hier en daar iemand uit om die ten voorbeeld te stellen, maar komt over de gehele menigte van het land, vers 12, 14, de gehele natie is een vat des toorns geworden, tot het verderf toebereid. In Zijn toorn gedenkt God soms Zijn barmhartigheid, maar nu zegt Hij: Mijn oog zal niet verschonen, en Ik zal niet sparen, vers 4, 9. Degenen, die de hun aangeboden barmhartigheid veracht hebben zullen nu hun oordeel zonder barmhartigheid ontvangen.

V. Dit alles is de rechtvaardige straf voor hun zonden, die ze door hun eigen dwaasheid over zich hebben gebracht. Hier wordt op deze omstandigheid alle nadruk gelegd, opdat zij leren zouden, God te rechtvaardigen, die hun dat alles toezendt. God zendt Zijn toorn nooit dan in Zijn wijsheid en rechtvaardigheid, en daaruit volgt: Ik zal u richten naar uw wegen, vers 3. Ik

zal onderzoeken wat uw wegen geweest zijn, ze aan Mijn wet toetsen, en dan met hen handelen naar Mijn bevinden, uw wegen op u brengen, vers 4. Zie, door de zwaarste oordelen, die God over zondaars brengt, doet Hij niets dan hun vergelden naar hun werken, zij worden geslagen met hun eigen roede. En, wanneer God met een zondig volk komt afrekenen, dan gedenkt Hij iedere zonde: Ik zal op u brengen al uw gruwelen, vers 3, "en uw ongerechtigheid vinden, die te haten is, " Psalm 36:3, en uw gruwelen zullen in het midden van u zijn, vers 4. Dat is, de verborgen goddeloosheid zullen nu aan de dag gebracht worden, en in het midden van u zal gezien worden wat zelfs niet vermoed werd, uw zonde zal nu u zelf een gruwel zijn. Zo zal de gruwel van de goddeloosheid, wanneer die komt, "een gruwel van de verwoesting wezen", Mattheüs 24:15.
Of: uw gruwelen (dit is de straf uwer gruwelen) "zullen in het midden van u zijn, zij raken tot aan uw hart, " Jesaja 4:18. Of: daarom zal God niet sparen, noch verschonen, omdat zij, wanneer Hij hun wegen op hen brengt, in hun ellende van de overtreding nog meer maken, hun gruwelen zijn nog in het midden van hen, gekoesterd en gevoed in hun hart. Het wordt weer herhaald, vers 8, 9. Ik zal u richten, Ik zal op u brengen, vooral twee zonden worden bepaaldelijk genoemd, waardoor zij God tot deze oordelen verwekt hadden: hoogmoed en verdrukking.
1. God wil ze door Zijn oordeel vernederen, want zij hebben zich verheven. De roede van de ellende heeft gebloeid, maar de hovaardij is het, die gegroend heeft, vers 10. De knoppen van de zonde zullen bloesem dragen in een of ander oordeel. De hovaardij van Juda en Jeruzalem woekerde onder alle rangen en standen, als knoppen op een boom in de lente.

2. Hun vijanden zullen even hard met hen handelen, als zij met elkaar gehandeld hadden, vers 11. Het geweld is opgerezen tot een roede van de verbolgenheid, dat is: hun onderling oprecht werd door de macht van de overheid goedgekeurd en begunstigd. De roede van de overheid is geworden een roede van de verbolgenheid, tot zo'n hoogte van onbeschaamdheid was het geweld opgerezen. "Voorts heb ik gezien ter plaatse des gerichts, aldaar was goddeloosheid, " Psalm 3:16, Jesaja 5:7. Wat ook de vruchten van Gods oordelen zijn, gewis is onze zonde er de oorsprong van.

VI. Er is geen ontkomen aan deze oordelen noch beschutting ertegen, want zij zijn algemeen en zullen op allen neerdalen, zonder enige redding.
1. De dood zal in allerlei gedaante zegevierend rondgaan, in de stad zowel als op het land, in en buiten de steden, vers 15. De mensen zullen nergens veilig zijn, want hij, , die op het veld is, zal door het zwaard sterven (ieder veld zal hun een slagveld zijn), en die in de stad is, die zal de honger en de pest verteren, al is de stad ook een heilige stad, dat zal niets baten. De zonde is in de stad en daarbuiten overvloedig geworden, (Iliacos infra muros peccator et extra, Trojanen en Grieken, overtreden evenzeer,) en daarom komt het oordeel over beide.

2. Niemand van de ten dode opgeschrevenen zal ontkomen, niemand van hen zal gespaard worden. Geen een van deze trotse verdrukkers die hun naburen geweld aandeden met hun goddeloosheid, zal overgelaten worden, maar allen zullen weggevoerd worden door de naderende verwoesting, vers 11. Niemand van hun menigte dat is: van de troep, die zij tot kwaaddoen aanzetten, en daarin stijfden, om te roepen: *Kruis Hem, kruis Hem!* Wanneer zij tot iemands ondergang besloten hadden, niets van hen zal overblijven, noch van hun menigte. Hun gezinnen zullen verstrooid worden, zodat hun wortel noch tak blijven zal. De Goddelijke wraak zal bijzonderlijk rusten op die menigte, die troep, want een brandende toorn is over de gehele menigte van het land, vers 12, 14 en het gezicht aangaande de gehele menigte van het land, vers 13, de massa van het gewone volk. Als de oordelen komen, zullen zij die goddelozen bij hopen wegvoeren, en zij zullen noch zelf ontkomen noch hun voorgangers,

wier creaturen en werktuigen zij waren. Wanneer Gods oordelen uitgezonden worden, kunnen geen menigten ze tegenhouden. "Hand aan hand zal de boze niet onschuldig zin, " Spreuken 11:21.

3. Die vallen, zullen niet beklaagd worden, vers 11. Geen klacht zal over hen zijn, want er wordt niemand overgelaten om hen te beklagen, dan wie zich haasten om insgelijks om te komen. En de tijden zullen zo slecht zijn, dat men elkaar eer gelukwensen dan beklagen zal over de dood van vrienden, hen gelukkig achtende, die weggenomen zijn, zodat zij deze verwoesting niet zien noch erin begrepen worden, Jeremia 16:4, 5. Zij zullen tot geen tegenstand bekwaam zijn. Het bevel is uitgegaan, en het gericht aangaande hen zal niet terugkeren, vers 13. God zal het niet herroepen, en zij kunnen het niet vernietigen. Daarom: het zal niet terugkeren, re infecta, zonder wat gedaan te hebben, want God maakt het voorspoedig in hetgeen, waartoe Hij het zendt. Gods Woord zal dan plaats hebben en dan,
a. Bijzondere personen kunnen zich niet tegenover God handhaven. "Niemand zal door zijn ongerechtigheid zijn leven sterken, " het zal geen zondaars helpen, zo zij met God en Zijn oordelen spotten, gelijk ze gedaan hebben. "Niemand heeft ooit zijn hart tegen God verhard en voorspoed gehad." Zij, die zich in hun goddeloosheid sterken, zullen niet alleen blijken zwak te staan, maar ook hun verderf tegemoet te gaan, Psalm 52:7.
b. De menigte kan de stroom van deze oordelen niet weerstaan, noch die het hoofd bieden, vers 14. Zij hebben met de trompet getrompet, om de krijgslieden te verzamelen, en om de dus verzamelden te bezielen en aan te moediger, zo menen zij alles bereid te hebben. Maar het is alles vergeefs, niemand laat zich aanmonsteren, en wie reeds gewonnen zijn, hebben geen moed om de vijand te weerstaan. Zie, als God tegen ons is, dan kan niemand voor ons en ons van dienst zijn.

4. Zij zullen geen hoop voeden op het herstel hunner welvaart, om zich daarmee in hun tegenspoed te troosten, zij zullen alles moeten opgeven. En daarom: de koper zij niet blij , dat hij zijn goed uitbreidt en een koop heeft gesloten, en de verkoper bedrijve geen rouw, dat zijn goed afneemt en hij verarmt, vers 12. Zie de ijdelheid van de dingen van deze wereld, hoe waardeloos zij zijn, in tijden van ellende, wanneer wij ze het meest behoeven, kunnen wij er het minst staat op maken. Zij, die wat verkocht hebben, kunnen meer op hun gemak zijn, daar zij minder te verliezen hebben, en zij, die wat gekocht hebben, zien slechts hun zorg en vrees toenemen. "Omdat de gedaante van deze wereld voorbijgaat, laat hen, die kopen, zijn als niet bezittende, wijl zij niet weten, hoe spoedig ze het zullen verliezen", 1 Korinthe 7:29-31. Er wordt aan toegevoegd, vers 13, "De verkoper zal in het jubeljaar tot het verkochte niet weerkeren, naar de wet, als hij aan zwaard en pestilentie mocht ontkomen en dat jaar beleven, want geen erfenis zal hier bezeten worden totdat de zeventig jaren voleindigd zijn, dan zal men tot de bezitting terugkeren en ieder het zijn weer hebben." In dit vertrouwen kocht Jeremia omtrent deze tijd het veld van zijn oom, toch kon zich de koper niet verblijden, overeenkomstig deze woorden, maar beklaagde hij zich, Jeremia 32:25.

5. God zal in alles verheerlijkt worden. Gijlieden zult weten dat Ik de Heere ben, vers 4, dat Ik de Heere ben, die slaat. Gij ziet naar tweede oorzaken, en meent, dat Nebukadnézar degene is, die u slaat, "maar gij zult leren verstaan, dat hij slechts de roede is, het is de hand des Heeren, die slaat, en wie kent de zwaarte van Zijn hand?" Zij, die niet wisten, dat het de Heere was, die hun goeddeed, zullen weten, dat het de Heere is, die hen slaat, want op welke, wijze ook, de Heere wil erkend wezen.

Ezechiël 7:16-22

Wij hebben gezien, welk lot hen wacht, die afgesneden worden, nu zullen wij zien, hoe zij vluchten, die een kans tot ontsnapping open zien, sommigen zullen ontkomen, vers 16, maar zal dit hun voordeel opleveren? Het is even goed, eenmaal te sterven, als in een leven vol ellende, duizend doden te sterven, en slechts te ontkomen gelijk Kaïn om zwervende en dolende op de aarde te zijn, bevreesd, dat al wie hem vindt hem zal doodslaan.

I. Zij zullen in hun eigen gemoed troost noch voldoening smaken, maar in gestadige angst en schrik verkeren, want, waarheen zij ook gaan, overal dragen zij hun schuldig geweten mede, dat hen zich zelf tot een last doet zijn.
1. Zij zullen immer verlaten en een prooi van zwaarmoedigheid zijn, zij zullen niet in steden of plaatsen van verkeer zijn, maar alleen op de bergen, naar geen gezelschap verlangende, maar dat veleer vliedende, omdat zij zich schamen over hun vernederende omstandigheden.

2. Zij zullen immer smart hebben. Zij, die onder de tekenen van Gods ongenoegen verkeren, hebben reden om te treuren, en daartoe kan God hen brengen, die grote vreugde gekend en met smart gespot hebben. Degenen, die zich eenmaal voor de leeuwen van de bergen hielden, zo moedig waren zij, zijn nu als duiven van de vallei geworden, zo vreesachtig zijn zij, zo moedeloos, gereed om te vluchten waar geen vervolger is en te sidderen op het vallen van een blad. Zij allen treuren (niet met droefheid naar God, maar met droefheid van de wereld die de dood werkt), ieder om zijn eigen ongerechtigheid, dat is om de ellende die zij nu zien, dat hun eigen goddeloosheid over hen gebracht heeft, niet alleen de goddeloosheid des lands, maar hun eigen. Zij zullen dan moeten erkennen dat ieder van hen heeft bijgedragen tot de nationale schuld. Zie, de zonde brengt vroeger of later, op welke wijze ook, smart, degenen, die geen berouw hebben over hun ongerechtigheid, zullen terecht aan wroeging ten prooi worden. Wie er niet over treurt als een vergrijp tegen God, zal er over treuren als een schande en verderf voor hem zelf, "tot hij in zijn laatste brult, als zijn vlees en zijn lijf verteerd is, en hij zegt: Hoe heb ik de tucht gehaat en mijn hart de bestraffing versmaad, " Spreuk. 5:11, 12.

3. Zij zullen van al hun lichaams- en geestkracht beroofd worden, vers 17: Alle handen zullen slap worden, en alle knieën zullen heenvloeien als water. Hun handen zullen onmachtig worden om te strijden en zich te verdedigen, hun knieën de dienst weigeren om te lopen of ook maar te staan. Een algehele inzinking zal over hen komen. "Haar knieën zullen wegstromen als water, zodat zij vallen moeten". Zie het is dwaasheid voor "de sterke, zich te beroemen in zijn sterkte, want God kan die spoedig wegnemen." 4. Zij zullen alle hoop verliezen en aan hun wanhoop overgelaten worden, vers 18, niets zal er zijn om hun geest op te beuren, hun uiterlijk zal getuigen van hun vooruitzicht. Ze zullen zich met zakken omgorden, zonder enig uitzicht op betere kleding. Gruwen zal ze bedekken, en over alle aangezichten zal schaamte wezen en op al hun hoofden kaalheid, alle tekenen van wanhopige smart, Jesaja 16:11. Zie, wie niet door vrees en schaamte van de zonde teruggehouden wordt, zal door vrees en schaamte ervoor gestraft worden, daarop moet de zonde uitlopen.

II. Zij zullen geen voordeel hebben van hun rijkdom en welvaart, maar die zat worden, vers 19. Zij, die tot deze ellende gebracht waren, hadden vroeger overvloed van zilver en goud, geld en juwelen en andere kostbaarheden gehad, waarvan zij zich heel wat voordeel in dagen van algemene ellende voorgespiegeld hadden. Zij meenden, dat hun rijkdom zou zijn hun sterke stad, waarmee zij vijanden konden omkopen en vrienden verwerven, dat zij er hun losprijs van konden maken, dat zij nimmer broodsgebrek zouden hebben zolang hun geld duurde, en dat geld alles zou verantwoorden. Maar het komt alles anders uit.
1. "Hun rijkdom is hun in de dag van hun voorspoed tot grote verleiding geweest, zij hadden er hun hart op gesteld en er hun vertrouwen aan geschonken". Door hun ijverig streven naar

rijkdom zijn ze tot zonde gedreven, en door hun veelvuldig genot in de zonde verhardt Zo werd die tot een aanstoot van hun ongerechtigheid, zij vielen daardoor in zonde en werden verhinderd, tot God terug te keren. Zie, velen zijn er, wie rijkdom tot een strik en verderf wordt. Het gewinnen van de wereld is het verlies van hun ziel, het maakt hen trots, zelfgenoegzaam, gierig, verdrukkers en wellustiger. Datgene wat hun, indien goed gebruikt, een dienaar van de godzaligheid had kunnen worden, zal, nu slecht gebruikt, "de aanstoot van hun ongerechtigheid zijn."

2. Het was hun geen verlichting in de dag van hun tegenspoed.
a. Hun goud en zilver kon hen tegen de oordelen Gods niet beschermen. Zij zullen hen niet kunnen uithelpen ten dage van de verbolgenheid des Heeren, zij zullen Zijn gerechtigheid niet kunnen verzoenen of Zijn toorn afwenden, noch hen beveiligen tegen de oordelen, die Hij over hen brengt. "Zie, goed doet geen nut ten dage van de verbolgenheid, " Spreuken 11:4. Het zit noch zo hoog, dat Gods oordelen hen niet bereiken kunnen, noch maakt ze zo sterk, dat zij die kunnen te boven komen. De dag des toorns nadert, wanneer het blijken zal, dat des mensen rijkdom buiten staat is, hem te verlossen of ook maar van enig nut te zijn. Wat baatte het de rijke man, dat zijn schuren gevuld waren, toen men zijn ziel van hem eiste? Of die anderen rijke, die gekleed was in purper en scharlaken en overvloed van spijs en drank had, toen hij geen druppel kon bekomen om zijn tong te verkoelen? Geld is geen verweer tegen de dood en verlicht de ellende van de verdoemenis niet.
b. Hun goud en zilver konden hen onder hun rampen niet bevredigen.
c. Zij konden hun buik niet vullen, toen er geen brood in de stad was overgelaten, was er voor geld of goede woorden niets te krijgen, hun zilver en goud konden hun honger niet stillen, noch enige spijze bereiden. Zie, wij konden beter zonder goudmijnen dan zonder korenvelden zijn, de voortbrengselen van de aarde, die gemakkelijk te verkrijgen zijn, mogen veel groter zegeningen voor de mens heten dan schatten, die met moeite en gevaar uit de ingewanden van de aarde gehaald worden. Zo God ons ons dagelijks brood geeft, hebben wij reden tot dankbaarheid en geen reden tot klagen, al bezitten wij zilver noch goud.
d Veel minder konden die hun ziel verzadigen of inwendig troost geven. Zie, de rijkdom van de wereld bevat niets dat de begeerte van de ziel vervult of in de dag van de ellende voldoening schenkt. Wie zilver liefheeft, zal van zilver niet verzadigd worden, veel min hij, die het verliest.
e. Hun goud en zilver zullen zij op de straten werpen, of door de hand des vijands, die meer buit zal vinden dan hij kan wegdragen of begeren, het zilver zal niet geacht worden, zij zullen het op de straten gooien, maar het goud, dat kostbaarder is, zal meegevoerd en naar Babel gebracht worden, of zij zullen zelf hun zilver en goud wegwerpen, opdat het hun vlucht niet belemmert, of opdat het de vijand geen aanleiding geve hen te doden om zich te verrijken, of uit verontwaardiging, omdat het, ondanks de moeite, die zij hadden genomen om het saam te schrapen en te bewaren, hun toch geen nut gedaan had, maar eer een aanstoot geweest was. Zie, de wereld gaat voorbij en haar begeerlijkheid, 1 Johannes 2:17. De tijd kan komen, dat wereldse mensen hun rijkdom evenzeer moede zullen zijn als zij hem nu liefhebben, diegenen zijn er het best aan toe, die het minst hebben.

III. Gods tempel zal hun evenmin baten, vers 20-22. Daarop hadden zij geroemd en daarvan zich veiligheid beloofd, Jeremia 7:4, Micha 3:11, maar dit hun vertrouwen zou hen begeven. Merk op,
1. De grote eer, die God dat volk had geschonken, door Zijn heiligdom in hun midden op te richten, vers 20. "En Hij heeft de schoonheid Zijns sieraads, waar zij en hun vaders Hem loofden" Jesaja 14:11, dat heilig was en daarom heerlijk, het heette "de heerlijkheid des heiligdoms, " en heiligheid is de heerlijkheid Zijns sieraads, het was ook met goud en zilver

enz. versierd, "Hij heeft de schoonheid Zijns sieraads ter overtreffelijkheid gezet." Alles meest medewerken om het prachtig te maken, om Zijn volk Israël te hoger te doen uitsteken boven hun naburen. Hij bouwde Zijn heiligdom als hoogten, Psalm. 78:69. "Een troon van de heerlijkheid, een hoogheid van het eerste aan, is de plaatse onzes Heiligdoms, Jeremia 17:12. Maar

2. Dit was de grote oneer, die zij God hadden aangedaan, dat zij Zijn heiligdom hadden ontheiligd, zij hadden daarin beelden hunner gruwelen en hunner verfoeiselen gemaakt, vers 20 en daarmee God tot jaloersheid verwekt. Voor God waren het gruwelen en verfoeiselen, en dat moesten ze ook voor hen zelf geweest zijn, en die dingen hadden ze geplaatst in Gods tempel, groter belediging kon Hem niet worden aangedaan. En daarom,

3. Hun wordt hier gedreigd, dat zij van hun tempel zullen beroofd worden, en dat zulks hun niet tot troost zou zijn. "Daarom heb Ik dat hun tot onreinheid gesteld, " dat is verre weggedaan zodat het hun niet meer dienen of invloed op hen uitoefenen kan. Zie, Gods ordinantiën en de voorrechten van een godsdienstbelijdenis worden rechtvaardig weggenomen, wanneer die worden veracht en verontheiligd. Ja, zij zullen niet alleen ver van de tempel verdreven worden, maar de tempel zelf zal in de algemene verwoesting inbegrepen zijn, vers 21. De Chaldeeën, die vreemdelingen zijn en daarom geen eerbied voor de tempel koesteren, die de goddelozen van de aarde zijn, en daarom een afkeer van de tempel hebben, zullen hem ten roof en ten buit krijgen. Alle sieraden en schatten zullen in hun handen vallen, zij zullen geen onderscheid maken tussen deze en anderen roof. Dat was de smart van de heiligen in Sion, die nergens luider over klaagden dan daarover, "dat de vijand alles in het Heiligdom verdorven had, " Psalm.74:3. Maar het was de straf van de zondaren in Sion, toen zij de tempel met vreemde goden ontheiligden, God tot toorn verwekten, zodat Hij vreemden toeliet hem te verontreinigen, en Zijn aangezichte van hen omwendde, als had Hij hen en hun misdaden niet gezien en van degenen, die die smaad trachtten af te bidden, als hoorde Hij hun gebeden niet. Laat de krijgsknechten hun gang gaan, laat ze de verborgen plaats, het heilige van de heiligen, binnendringen, als waren zij rovers, laat ze alles beroven, laat ze het heiligdom ontheiligen, deszelfs bescherming is geweken en zijn heerlijkheid vergaan. Zie, degenen, die door de kracht van de godzaligheid niet willen geregeerd worden, zullen ook de eer van de vorm van de godzaligheid moeten derven.

Ezechiël 7:23-27
Hier wordt,
I. De gevangene voor zijn rechters gebracht. Maak een keten, om de schuldige voor de balie te slepen en voor de rechterstoel van de Goddelijke gerechtigheid te plaatsen. Laat hem kluisteren als een beruchter misdadiger en vastbinden om zijn vonnis te vernemen. "Zie, zij die de band van Gods wet verbreken en Zijn touwen van zich werpen, zullen gebonden worden door de ketenen van Zijn oordelen, die zij niet kunnen breken noch van zich werpen". De keten betekent het beleg van Jeruzalem, of de slavernij dergenen, die in ballingschap weggevoerd werden, of dat ze aan het rechtvaardig oordeel Gods werden overgeleverd, gebonden in ketenen.

II. De aanklacht tegen de gevangene: Het land is vol van bloedgerichten, vol schuld over het bloed, dat onder de schijn van recht en bescherming van de wet, met de plechtigheid van een rechtspraak, was vergoten. Met het onschuldig bloed, dat Manasse had vergoten, waarschijnlijk door deze bloedgerichten, was de maat van Jeruzalems zonden volmeten, 2 Koningen 24:4. Of, het is vol van zulke misdaden als waarop bij de wet de doodstraf stond, bloedgerichten. Afgoderij, lastering, toverij, Sodoms-zonde enz. waren doodzonden, waarop

de doodstraf stond. Daarom, toen die zonden volkszonden waren geworden, was er geen helpen meer aan, de gehele natie moest afgesneden worden. Zie, bloedschulden worden gestraft met bloedige oordelen. "De stad, de stad Davids, de heilige stad, die een voorbeeld van rechtvaardigheid en haar beschermer moest geweest zijn, en elke overtreding gestraft hebben, is nu vol geweld, de heersers van de stad met hun groter macht en hoger naam, waren erger dan de eersten. Dat was diep treurig! Hoe is de getrouw stad een hoer geworden!" III. Het oordeel, over de schuldig bevondenen uitgesproken. God wil met hen richten, niet alleen omdat ze Zijn heiligdom ontheiligd hadden, maar ook omdat ze het recht onder mensen hadden verkeerd, "want gelijk de heiligheid Zijn huize sierlijk was, zo heeft de rechtvaardige God de rechtvaardigheid lief en wreekt Hij de onrechtvaardigheid".

Het uitgesproken oordeel behelst,
1. Dat, omdat zij in de weg van de heidenen gewandeld hebben en erger gedaan dan die, God de kwaadste van de heidenen zal doen komen om hun stad te verwoesten, de wreedste en barbaarste, met het minste medelijden en de grootste haat tegen de Joden. Zie, de heidenen zijn niet allen gelijk, God kiest soms de ergste uit tot een gesel voor Zijn eigen volk, omdat hij hen voor het vuur bestemt, wanneer het werk gedaan is.

2. Dat, omdat ze hun huizen met onrechtvaardig verkregen goed gevuld hadden en hun macht en rijkdom tot onderdrukking van de zwakken misbruikten, God hun huizen en al hun meubelen geven zou in de hand van vreemden om ze te bezitten en te genieten. Hij zal de hoogmoed van de sterken doen ophouden, zodat de groten niet langer met hun praal de ogen van de zwakken verblinden noch met hun macht langer onrecht voor recht laten gelden.

3. Dat, omdat zij de heilige plaatsen met hun afgoderij hadden ontheiligd, God hen ontheiligen zou met Zijn oordelen, immers hadden zij de beelden van andere goden in de tempel gezet. God zou van hen de tekenen van Zijn tegenwoordigheid wegnemen. Wanneer de heilige plaatsen door haar God verlaten worden, zullen zij spoedig door haar vijanden ontheiligd worden.

4. Daar zij de een zonde op de andere gestapeld hadden, zou God het een oordeel op het andere stapelen. De ondergang komt, vers 25, ellende zal op ellende komen om hen te verderven, en gerucht op gerucht zal hen verschrikken, gelijk de golven in een storm, de een over de andere. Zie, de zondaren, die voor het verderf aangewezen zijn, zullen er heen worden gedreven, want "God zal overwinnen wanneer Hij oordeelt, " Amos 3:4.

5. Omdat zij Gods verwachtingen omtrent hen hadden teleurgesteld, zou Hij hun verwachtingen omtrent Hem teleurstellen, want,
a. Zij zullen niet verlost worden uit hun ellende, gelijk zij verwachten. Zij zullen de vrede zoeken, zij zullen die begeren en er om bidden, er op hopen en die verwachten, maar hij zal er niet zijn. Zowel hun pogingen om hun vijand zachter te stemmen als om hem te overwinnen, zullen vergeefs zijn, en hun ellende zal erger en erger worden.
b. Zij zullen geen terechtwijzing hebben in de naderende ellende, vers 26. Zij zullen het gezicht van een profeet zoeken, zullen begeren, dat hun tot steun het uitzicht op een gelukkig einde verzekerd worde. Zij begeerden geen gericht om hen van hun zonde af te manen of voor het gevaar te waarschuwen, maar alleen om verlossing te beloven. Zulke tijdingen wensten zij te vernemen. Maar de wet zal vergaan van de priester, hij zal noch woorden van raad noch troostredenen voor hen hebben. Zij wilden niet horen wat God te zeggen had, toen Hij hen van zonde wilde overtuigen, en nu heeft Hij niets te zeggen tot bemoediging. "De raad zal vergaan van de oudsten, " de oudsten des volks, die hun raad zouden geven in deze moeilijke

tijdsomstandigheden, zullen verlegen staan en ten einde raad wezen. Het staat slecht met een volk, als degenen, die het raden moeten, tot zichzelf niet inkeren, niet samen raadplegen en dat ook geen raad geven kunnen.

6. Daar zij elkaar tot zonde hadden aangezet en aangemoedigd, zou God hen ontmoedigen en krachteloos maken, zodat zij onmachtig werden om Gods oordelen te dragen, die over hen kwamen. Allen, hoog en laag, zouden bezwijken en gemeenschappelijk onder de last neerliggen, vers 27. De koning, die hun moed moest inspreken, zal rouw bedrijven, en de vorsten, die hen zouden aanvoeren tegen de vijand, zullen met verwoesting bekleed zijn. Hoofd en hart zal falen, hun staatkunde en hun moed en dus geen wonder, dat de handen van het volk des lands beroerd zullen zijn. Geen van de mannen, die voor hen strijden zouden, zal kracht behouden. Wat kunnen mensen voor zichzelf bedenken of doen, wanneer God hen verlaten heeft en Zich tegen hen keert? Alles moet noodzakelijk treuren en zuchten, wanneer God komt om hen naar hun verdienste te oordelen, en hun, tot hun nadeel, doet verstaan dat Hij de Heere is, Wien de wraak toekomt.

HOOFDSTUK 8

1 Het geschiedde nu in het zesde jaar, in de zesde maand, op de vijfden der maand, als ik in mijn huis zat, en de oudsten van Juda voor mijn aangezicht zaten, dat de hand des Heeren HEEREN daar over mij viel. 2 Toen zag ik, en ziet, een gelijkenis, als de gedaante van vuur; van de gedaante Zijner lenden en nederwaarts was vuur; en van Zijn lenden en opwaarts, als de gedaante ener klaarheid, als de verf van Hasmal. 3 En Hij stak de gelijkenis ener hand uit, en nam mij bij het haar mijns hoofds; en de Geest voerde mij op tussen de aarde en tussen de hemel, en bracht mij in de gezichten Gods te Jeruzalem, tot de deur der poort van het binnenste voorhof, dewelke ziet naar het noorden, alwaar de zitplaats was van een beeld der ijvering, dat tot ijver verwekt. 4 En ziet, de heerlijkheid des Gods van Israël was aldaar, naar de gedaante, die ik in de vallei gezien had. 5 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, hef nu uw ogen op naar de weg van het noorden; en ik hief mijn ogen op naar de weg van het noorden, en ziet, tegen het noorden aan de poort van het altaar was dit beeld der ijvering, in de ingang. 6 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, ziet gij wel, wat zij doen, de grote gruwelen, die het huis Israëls hier doet, opdat Ik van Mijn heiligdom verre wegga? Doch gij zult nog wederom grote gruwelen zien. 7 Zo bracht Hij mij tot de deur van het voorhof. Toen zag ik, en ziet, er was een hol in de wand. 8 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, graaf nu in dien wand. En ik groef in dien wand, en ziet, daar was een deur. 9 Toen zeide Hij tot mij: Ga in, en zie de boze gruwelen, die zij hier doen. 10 Zo ging ik in, en ik zag, en ziet, er was alle beeltenis van kruipende dieren en verfoeilijke beesten, en van alle drekgoden van het huis Israëls, geheel rondom aan de wand gemaald. 11 En zeventig mannen uit de oudsten van het huis Israëls, met Jaäzanja, de zoon van Safan, staande in het midden van hen, stonden voor hun aangezichten; en een ieder had zijn rookvat in zijn hand, en een overvloedige wolk des reukwerks ging op. 12 Toen zeide Hij tot mij: Hebt gij gezien, mensenkind, wat de oudsten van het huis Israëls doen in de duisternis, een ieder in zijn gebeelde binnenkameren? want zij zeggen: De HEERE ziet ons niet, de HEERE heeft het land verlaten. 13 En Hij zeide tot mij: Gij zult nog wederom grote gruwelen zien, die zij doen. 14 En Hij bracht mij tot de deur der poort van het huis des HEEREN, die naar het noorden is, en ziet, daar zaten vrouwen, bewenende de Thammuz. 15 En Hij zeide tot mij: Hebt gij, mensenkind, dat gezien? Gij zult nog wederom grotere gruwelen zien dan deze. 16 En Hij bracht mij tot het binnenste voorhof van het huis des HEEREN; en ziet, aan de deur van de tempel des HEEREN, tussen het voorhuis en tussen het altaar, waren omtrent vijf en twintig mannen; hun achterste leden waren naar de tempel des HEEREN, en hun aangezichten naar het oosten, en deze bogen zich neder naar het oosten voor de zon. 17 Toen zeide Hij tot mij: Hebt gij, mensenkind, dat gezien? Is er iets lichter geacht bij het huis van Juda, dan deze gruwelen te doen, die zij hier doen? Als zij het land met geweld vervuld hebben, zo keren zij zich, om Mij te vertoornen; want zie, zij steken de wijnranken aan hun neus. 18 Daarom zal Ik ook handelen in grimmigheid, Mijn oog zal niet verschonen, en Ik zal niet sparen; hoewel zij voor Mijn oren met luider stem roepen, nochtans zal Ik hen niet horen.

Nadat God de profeet een duidelijke voorstelling heeft gegeven van de volksrampen, die met snelheid naderden, geeft Hij hem hier een duidelijk begrip van de volkszonden, waardoor God getergd was deze rampen over hen te brengen, opdat hij God in al Zijn oordelen mocht rechtvaardigen, en de zonden des volks te nadrukkelijker mocht berispen, en hun ondergang te nadrukkelijker voorspellen. In een visioen brengt God hem hier naar Jeruzalem, om hem de zonden te tonen, die daar begaan werden, hoewel God begonnen was met hen te twisten, vers 1-4, en daar ziet hij

I. Het beeld van de ijvering, dat aan de poort van het altaar gesteld was, vers 5, 6.
II. De oudsten van Israël, die in een geheime kamer alle soorten van beelden vereren, vers 7-12.
III. De vrouwen, bewenende de Thammuz, vers 13, 14.
IV. De mannen, die de zon aanbidden, vers 15, 16. En dan beroept God zich op hem, of men nog barmhartig moet zijn met een volk, dat er zich zozeer op toelegt, Hem tot toorn te verwekken, vers 17, 18.

Ezechiël 8:1-6

Ezechiël was nu te Babel, maar de boodschappen van toorn, die hij in de voorgaande hoofdstukken had overgebracht, hadden betrekking op Jeruzalem, want al naardat hij vrede of geen vrede had, verwachtten de gevangenen vrede of onvrede voor zich, en daarom heeft hij hier een visioen, van wat te Jeruzalem gedaan werd, en dit visioen wordt voortgezet tot het slot van het elfde hoofdstuk.

I. Hier is het tijdstip van dit visioen. Het eerste visioen, dat hij had, was in het vijfde jaar van de wegroering, in de vierde maand, en op de vijfden van die maand, Hoofdstuk 1:1, 2. Dit was juist veertien maanden later. Misschien was het, nadat hij driehonderd negentig dagen op zijn linkerzijde had gelegen, om de ongerechtigheid van Israël te dragen, en voordat hij veertig dagen op zijn rechterzijde begon te liggen, om de ongerechtigheid van Juda te dragen, want nu zat hij in huis en lag niet langer. God houdt een bijzondere aantekening van de boodschapper, die Hij ons zendt, omdat Hij ons binnenkort daarover ter verantwoording roepen zal.

II. Zowel de gelegenheid als de tijd wordt vermeld.
1. De profeet zat zelf in zijn huis, in een bezadigde, rustige stemming, misschien verdiept in overpeinzing. Hoe meer wij ons van de wereld terugtrekken, en tot onszelf inkeren zoveel beter zijn wij gestemd voor gemeenschap met God: die zich neerzetten om te overdenken wat zij geleerd hebben, hun zal meer geleerd worden. Of, hij zat in zijn huis, gereed om te prediken tot het gezelschap, dat bij hem was, maar wachtende op een ingeving om te spreken. God geeft meer kennis aan hen, die anderen mededelen wat zij weten.

2. De oudsten van Juda, die nu bij hem in gevangenschap waren, zaten voor zijn aangezicht. Waarschijnlijk was het op een Sabbatdag, en even waarschijnlijk waren zij gewoon iedere Sabbatdag tot de profeet te gaan, beide om van hem het woord te horen en zich met hem te verenigen in gebed en dankzegging, en hoe konden zij de Sabbat beter doorbrengen, nu zij geen tempel en geen synagoge, geen priester en geen altaar meer hadden? Het was een grote gunst, dat zij gelegenheid hadden die zo goed door te brengen, zoals de goede mensen in Eliza's tijd, 2 Koningen 4:23. Maar sommigen menen, dat het bij een buitengewone gelegenheid was, dat zij bij hem waren om de Heere te vragen, en aan zijn voeten zaten om zijn woord te horen.
a. Toen de wet vergaan was van de priester te Jeruzalem, wiens lippen wetenschap bewaren moesten hoofdstuk 7:26, hadden die te Babel een profeet om te raadplegen. God is niet gebonden aan plaatsen of personen.
b. Nu de oudsten van Juda in gevangenschap waren, toonden zij meer eerbied voor Gods profeten, en Zijn woord in hun mond, dan zij deden, toen zij in vrede in hun eigen land woonden. "Als God iemand in banden van ellende brengt, dan openbaart Hij het voor hunlieder oor ter tucht, " Job 36:8, vers 10 Psalm. 147:Die het gezicht versmaadden in "het dal des gezichts, waardeerden het, nu het Woord des Heeren daar, en er geen openbaar gezicht was."
c. Als onze leraars in 't nauw gedreven en gedwongen zijn, om in particuliere huizen te prediken, moeten wij daar met aandacht naar hen luisteren. Het huis van een predikant moet voor al zijn naburen een kerk zijn. Paulus predikte in zijn eigen gehuurde woning te Rome, en God erkende hem daar, en hij predikte onverhinderd.

III. De profeet was nu onder Goddelijke invloed en leiding: "De hand des Heeren viel daar over mij". Gods hand greep hem aan, en hield hem vast als 't ware om hem in dit visioen in te leiden, maar tegelijkertijd om hem te ondersteunen om het te verdragen.

IV. Het visioen, dat de profeet zag, vers 2. Hij zag een gelijkenis, van een mens, mogen wij veronderstellen, want dat was de gelijkenis die hij tevoren zag, maar alles was vuur van Zijn lendenen en nederwaarts en alles klaarheid opwaarts, vuur en vlam. Dit stemt overeen met de beschrijving van de verschijning, die hij te voren gezien had, Hoofdstuk 1:27. Het is waarschijnlijk, dat het dezelfde persoon was de mens Jezus Christus. Het is waarschijnlijk, dat de oudsten, die bij hem zaten (zoals de mannen, die met Paulus reisden) een licht zagen en bevreesd waren, en het geluk van dit gezicht viel hun te beurt, door een bijzondere samenkomst bij de profeet bij te wonen, maar zij zagen niet duidelijk Hem, die tot hem sprak, Handelingen 22:9.

V. "De visionaire overbrenging van de profeet naar Jeruzalem. De verschijning, die hij zag, stak de gelijkenis van een hand uit, die hem bij het haar van zijn hoofd nam, en die hand was de Geest, want de Geest van God wordt de vinger Gods genoemd. Of wel, de Geest, die in hem was, voerde hem op, zodat hij door een innerlijk beginsel en niet door uiterlijke kracht gedragen en verplaatst werd. Een getrouw knecht van God, die altijd bereid is, wordt als aan een haar, door het geringste teken van de Goddelijke wil, tot zijn plicht gebracht, want hij heeft in zich, wat hem neigt tot gehoorzaamheid daaraan", Psalm 27:8. "Hij werd wonderbaarlijk tussen de aarde en tussen de hemel opgevoerd, alsof hij zou wegvliegen op arends vleugelen".
Het is waarschijnlijk (Grotius denkt dat ook) dat de oudsten, die bij hem zaten, dat zagen, zij waren er getuigen van, "dat de hand hem bij het haar van zijn hoofd nam, en hem opvoerde, en hem daarna misschien weer neerlegde in geestvervoering of extase, terwijl hij de volgende visioenen had". Of het in het lichaam of buiten het lichaam geschied zij, wist hij niet, naar wij veronderstellen mogen, evenmin als Paulus in een dergelijk geval, veel minder weten wij het. Zij zijn het beste toebereid voor gemeenschap met God en de mededeling van Goddelijk licht, die door Goddelijke genade boven de aarde en al wat aards is verheven zijn, zodat zij buiten de aantrekkingskracht er van zijn. Maar, opgevoerd zijnde, werd hij in het visioen naar Jeruzalem en Gods heiligdom aldaar, gebracht, want die naar de hemel willen gaan, moeten die weg volgen. De Geest stelde aan zijn verbeelding de stad en de tempel even duidelijk voor, alsof hij daar in persoon geweest was. O, dat wij door het geloof aldus Jeruzalem konden binnengaan, de heilige stad daarboven, en de dingen zien, die onzienlijk zijn!

VI. De ontdekkingen, die hem daar gedaan werden 1. Daar zag hij de heerlijkheid Gods, vers 4: En zie, de heerlijkheid van de God Israëls was aldaar, dezelfde verschijning van de dieren en van de raderen en van de troon, die hij gezien had, Hoofdstuk 1. Vooral, waar Gods knechten zijn en waar ze heengaan, behoren zij met zich te nemen een gelovig verlangen naar de heerlijkheid Gods, die zij altijd voor ogen moeten hebben, en die Gods macht en heerlijkheid in ‘t heiligdom gezien hebben, zullen verlangen, die weer te zien, zoals zij die gezien hebben, Psalm 63:2.
Ezechiël ontvangt dit herhaalde visioen van de heerlijkheid Gods, beide, om de volgende openbaringen te doen geloven, en om ze ere te geven. Maar de bedoeling schijnt nog verder te gaan, het was om de zonde van Israël te bezwaren, de zonde namelijk van drekgoden, schandelijke goden, valse goden, die in ‘t geheel geen goden waren, in de plaats te stellen van hun eigen God, de God van Israël (die een God van zo grote heerlijkheid is, als uit deze verschijning blijkt). Hoe heerlijker wij zien, dat God is, des te hatelijker zullen wij zien, dat de zonde is, in ‘t bijzonder de afgoderij die Zijn waarheid in leugen verkeert, Zijn heerlijkheid in schande. Het was ook om hun naderende ellende te verzwaren, als de heerlijkheid des Heeren van hen weg zou gaan, Hoofdstuk 11:23, en het huis en de stad woest laten.

2. Daar zag hij de smaad van Israël, en dat was het beeld van de ijvering, tegen het noorden aan de poort van het altaar, vers 3, 5. Wat voor een beeld het was, is niet zeker, waarschijnlijk een beeld van Baäl, of van het bos, dat Manasse maakte en in de tempel plaatste, 2 Koningen 27:7, 2 Kronieken 33:3, dat Josia verwijderde, maar zijn opvolgers, naar 't schijnt, daar weer plaatsten, zoals zij waarschijnlijk deden, "met de wapenen van de zon, die hij vond aan de ingang van het huis des Heeren, " 2 Koningen 23:11 en van dit wordt gezegd, dat het stond in de ingang. Maar in plaats van ons te zeggen wat voor een beeld het was, wat een voldoening zou zijn voor onze nieuwsgierigheid, noemt de profeet het een beeld van ijvering, om ons geweten te overtuigen, dat, welk het dan ook was, het in de hoogste mate ergerlijk was voor God en Hem tot toorn maakte. Hij was er door gekrenkt, zoals een man zich gekrenkt zou gevoelen door de hoererij van zijn vrouw, en zou er zich zeker over wreken, want "een ijverig God en een wreker is de Heere", Nahum 1:2.

A. Het oprichten van dit beeld in het huis des Heeren was op zich zelf voldoende om "de Heere tot toorn te verwekken, want in zake Zijn dienst wordt ons nadrukkelijk gezegd: Ik de Heere Uw God ben een naijverig God." Zij, die dit beeld opgericht hadden bij de deur van de poort van het binnenste voorhof, waar het volk bijeenkwam de poort van het altaar genoemd, vers 5 bedoelden daarmee klaarblijkelijk,
a. God te tergen, Hem in Zijn aangezicht te beledigen, door Hem een afgod als mededinger te geven voor de verering van Zijn volk, met verachting van Zijn wet, en Zijn gerechtigheid ten spijt.
b. Het volk te verleiden, als zij de hoven van het huis des Heeren binnentraden om Hem te offeren, en hen over te halen hun offers aan dit beeld te brengen, zoals de echtbreekster, die Salomo beschrijft, die "aan de deur van haar huis zit om te roepen degenen, die op de weg voorbijgaan, die hun paden recht maken. Wie is onwijs? Hij kere zich herwaarts, " Spreuk. 9:14-16. Om goede redenen is het beeld daarom het beeld van de ijvering genoemd.

B. Wij kunnen ons wel voorstellen wat een verrassing en smart het voor Ezechiël was om dit beeld in het huis Gods te zien terwijl hij in de hoop leefde, dat de oordelen waaronder zij gebukt gingen, te deze tijde enige verbetering onder hen zou gewerkt hebben, maar er is meer goddeloosheid in de wereld en in de kerk dan goede mensen denken, dat er is. En nu,
a. Vraagt God hen of dit niet erg genoeg is, en of het geen voldoende reden is voor God om voort te gaan Zijn volk weg te werpen en tot hun verderf te verlaten. Kon hij, of iemand anders, iets anders verwachten, dan dat God verre van Zijn heiligdom weggaan zou, als daar zulke gruwelen geschiedden, ja op diezelfde plaats, werd Hij eigenlijk niet vandaar verdreven? Zij deden deze dingen opzettelijk en met de bedoeling, dat Hij Zijn heiligdom verlaten zou, en dat zal hun vonnis zijn, zij hebben daardoor metterdaad, evenals de Gadarenen, verzocht, dat Hij van hun landpalen wegging, en daarom zal Hij weggaan, Hij zal Zijn heiligdom niet meer waardig maken en beschermen, zoals Hij gedaan heeft, maar zal het overgeven tot smaadheid en verwoesting. Maar,
b. Al is dit erg genoeg, en ruim voldoende om God te rechtvaardigen in al wat Hij over hen brengt, toch zal blijken, dat er nog veel erger is: maar gij zult tot uw verbazing nog wederom grote gruwelen zien. Waar een gruwel is, daar zullen er nog veel meer gevonden worden. De zonde komt nooit alleen.

Ezechiël 8:7-12
Wij hebben hier de ontdekking van andere gruwelen, die te Jeruzalem bedreven worden en dat nog wel binnen de omtrek van de tempel.
I. Hoe deze ontdekking gedaan wordt. In zijn visioen brengt God Ezechiël tot de deur des voorhofs, van de buitenste hof, aan welks zijden de woningen van de priesters waren. God

had hem in eens in de gebeelde binnenkameren kunnen brengen, maar Hij brengt hem er trapsgewijze, ten dele om hem zelf deze geheime ongerechtigheden te laten zoeken, en ten dele om hem te laten zien met hoeveel zorg en voorzichtigheid die afgodendienaars hun afgoderij verborgen. Voor de woningen van de priesters hadden zij een muur opgetrokken, om ze beter af te sluiten, opdat niet tedere voorbijganger ze kon opnemen; een duidelijk bewijs, dat zij iets deden, waarvoor zij zich schamen moesten. De boosdoener haat het licht. Zij wensten, dat al wie hen in Gods huis zag, hen niet in hun eigen huis zou zien, opdat men niet zou zien, dat zij zich zelf tegenspraken en in hun huis ongedaan maakten, wat zij in 't openbaar deden. Maar zie, een hol in de wand, vers 7, een kijkgat, waardoor te zien was, wat reden zou geven tot verdenking. Als huichelaars wegschuilen achter de muur van de uiterlijke belijdenis, en daarmee hun goddeloosheid menen te verbergen voor het oog van de wereld om hun plannen te beter uit te kunnen voeren, is het moeilijk voor hen het zo aan te leggen, dat er niet hier of daar een opening in de muur blijft iets dat hen verraadt, aan wie nauwlettend toeziet, dat zij niet zijn wat zij voorgeven te zijn. De oren van de ezel uit de fabel kwamen onder de leeuwenhuid te voorschijn. Dit hol in de wand maakte Ezechiël wijder, en zie, een deur, vers 8. Door deze deur gaat hij in de schatkamer, of in de woningen van de priesters en ziet de boze gruwelen, die zij hier doen, vers 9. Die de heimelijke ongerechtigheid in anderen, of zichzelf, willen ontdekken, moeten met naarstigheid zoeken, want Satan heeft zijn listen, en diepten, en hulpmiddelen, waarmee wij niet onbekend behoren te zijn, en arglistig is het hart, meer dan enig ding, wij hebben er daarom belang bij het met de uiterste zorgvuldigheid te doorzoeken.

II. Wat er ontdekt wordt. Iets zeer droevigs.
1. Hij ziet een kamer, waarvan de wanden rondom vol van afgodische afbeeldingen zijn, vers 10: Alle drekgoden van het huis Israëls, die zij van de naburige volken hadden overgenomen, waren geheel rondom aan de wand gemaakt, zelfs de laagste er van, alle beeltenis van kruipende dieren, die zij vereerden, en zelfs verfoeilijke beesten, die vergiftig en venijnig zijn, ten minste, zij waren verfoeilijk, als zij aangebeden werden. Het was een soort van pantheon, een verzameling van alle afgoden welke zij hulde bewezen. Hoewel de letter van het tweede gebod alleen gesneden beelden verbiedt, toch zijn geschilderde even slecht en even gevaarlijk.

2. Hij ziet deze kamer gevuld met afgodische vereerders, vers 11: Er waren zeventig mannen uit de oudsten van het huis Israëls, die wierook offerden aan deze geschilderde afgoden. Hier was een groot aantal afgodendienaars, die elkanders handen sterkten in hun goddeloosheid, hoewel het een particulier vertrek was, en de bijeenkomst zorgvuldig verborgen gehouden werd, toch nemen er zeventig mennen aan deel. Ik vrees, dat dit aantal veel groter was dan dat te Babel voor de profeet in zijn huis zat, vers 1. Er waren zeventig mannen, het getal van het grote Sanhedrin, of de voornaamste raad van het volk, en, naar wij reden hebben te vrezen, dezelfde mannen, want zij waren de oudsten van het huis Israëls, niet alleen in leeftijd, maar ook van die in 't bestuur waren die uit kracht van hun ambt, verplicht waren, de afgoderij tegen te gaan en te straffen, en alle beelden van bijgelovigen aard te vernietigen en uit te roeien, toch waren deze het, die ze in 't geheim vereerden, waardoor ze de godsdienst ondermijnden, die ze in 't openbaar beleden en bevorderden, alleen omdat zij daaraan hun voorrechten ontleenden. Zij hadden, een ieder zijn wierookvat in zijn hand, zo verzot waren zij op de afgodendienst, dat ieder zijn eigen priester wilde zijn, en zij waren zeer kwistig met hun wierook ter ere van deze afbeeldingen, want een overvloedige wolk des reukwerks ging op, die de kamer vervulde. O, dat de ijver van deze afgodendienaars de aanbidders van de ware God, in hun onverschilligheid tot Zijn dienst beschaamd mochten maken! De profeet lette in 't bijzonder op een, die hij kende, die in het midden van deze afgodendienaars stond, als hun hoofd, daar hij misschien juist voorzitter was van de grote raad of een voorganger in

deze goddeloosheid. het was geen wonder, dat het volk verdorven was, als de oudsten het waren. De zonden van de voorgangers zijn voorgaande zonden.

III. Welke opmerking er bij gemaakt wordt, vers 12: Mensenkind, hebt gij dit gezien? Had gij u voorgesteld, dat er zoveel goddeloosheid gepleegd werd? Hier wordt opgemerkt,
1. Dat het in de duisternis gedaan werd want zondige werken, zijn werken van de duisternis. Zij hielden het verborgen, om hun plaatsen, of ten minste hun goeden naam, niet te verliezen. Er is zeer veel geheime goddeloosheid in de wereld, die aan het licht gebracht zal worden door de dag van de openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods.

2. Dat deze een afgodische kapel slechts een voorbeeld was van de vele andere. Hier kwamen zij bijeen om hun goden gezamenlijk te eren, maar het schijnt wel, dat een ieder zijn gebeelde binnenkamer had, een kamer in zijn eigen huis, hiervoor afgezonderd, waarin ieder zijn verbeelding de voldoening gaf van die afbeeldingen, waarin hij het meeste behagen had. Afgodendienaars hadden hun huisgoden, en hun huiselijke godsdienst ter ere van die, wat tot beschaming is van hen, die zich christenen noemen, en toch geen kerk bezoeken en in huis geen huiselijke godsdienstoefening houden. Zij hadden wel gebeelde binnenkameren, en zullen wij geen kamer ter aanbidding hebben?

3. Dat atheïsme de grond vormde van hun afgoderij. "Zij vereren beelden in de duisternis, de afgodsbeelden van andere volken, en zij zeggen: De Heere, de God van Israël, die wij moesten dienen, ziet ons niet. De Heere heeft het land verlaten, en wij kunnen kiezen welke god wij willen dienen."
a. Zij denken, dat zij buiten het bereik van Gods oog zijn: "Zij zeggen, de Heere ziet ons niet. Omdat de zaak zo geheim was, dat mensen die niet konden ontdekken, en niemand van hun buren hen verdacht van afgoderij, dat ze daarom verborgen was voor ‘t oog van God, "alsof er een duisternis is, of schaduw van de dood, dat aldaar de werkers van de ongerechtigheid zich verbergen mochten". Praktisch ligt het ongeloof aan Gods alwetendheid op de bodem van onze verraderlijke afkeringen van Hem, maar ten opzichte van deze zelfde zonde van afgoderij, redeneert de kerk met recht als in Psalm 44:21, 22: "Zo wij de naam onzes Gods hadden vergeten, en onze handen tot een vreemde god uitgebreid, zou God zulks niet onderzoeken?" Zonder twijfel zal Hij dat.
b. Zij denken, dat God zich niet meer om hen bekommert. "De Heere heeft het land verlaten, en bemoeit zich niet meer met de zaken ervan, " en dan kunnen wij iedere andere god even goed aanbidden als Hem. Of, Hij heeft ons land ten prooi gelaten aan Zijn vijanden, en daarom wordt het tijd voor ons naar een andere god uit te zien, aan wie wij onze bescherming kunnen opdragen. Onze enige God kan, of wil ons niet verlossen, laat ons daarom vele goden hebben. Dit was een lasterlijke aantijging tegen God, alsof Hij hen eerst verlaten had, anders zouden zij Hem niet verlaten hebben. Inderdaad dezulken zijn rijp voor het verderf, die tot zo’n hoogte van onbeschaamdheid gekomen zijn, dat zij de blaam van hun zonden op God leggen.

Ezechiël 8:13-18
I. Nog meer grote gruwelen worden door de profeet ontdekt. Hij dacht, dat wat hij gezien had, al erg genoeg was en toch, vers 13: Gij zult nog wederom grote gruwelen zien, en grotere, vers 15, dan eerst, vers 6. Er zijn mensen, die teruggetrokken leven en niet weten, hoeveel goddeloosheid er in de wereld is, en hoe meer wij er mee omgaan, en hoe beter wij ze leren kennen, des te meer verdorvenheid zien wij. Als wij iets gezien hebben dat erg is, kan aan onze verbazing een eind gemaakt worden door de ontdekking van wat in een of ander opricht, nog veel erger is. Dat zullen wij ook bevinden, wanneer wij ons eigen hart onderzoeken en

beproeven, er is een wereld van ongerechtigheid in, veel en velerlei gruwelen, en, als wij veel verkeerds gevonden hebben, vinden wij altijd nog meer, arglistig, ja dodelijk is het hart, wie zal het kennen? De gruwelen, die hier ontdekt worden, zijn,

1. Vrouwen bewenende de Thammuz vers 14. Inderdaad iets gruwelijks, dat iemand liever een afgod verkiest te dienen met tranen dan God met blijdschap en vrolijkheid des harten! Toch zijn aan deze ongerijmdheden schuldig die de valse ijdelheden onderhouden en hunlieder weldadigheid verlaten. Sommigen menen, dat het Adonis was, een afgod van de Grieken, anderen denken, dat zij weenden over Osiris, een afgod van de Egyptenaars. Men zegt, dat het beeld aan het wenen gebracht werd, en dan weenden de vereerders mee. Zij beweenden de dood van deze Thammuz, en verblijdden zich dan in zijn herleving. Deze wenende vrouwen zaten aan de deur van de poort van het huis des Heeren, en vergoten daar haar afgodische tranen, als het ware ten spijt van God en de heilige plechtigheden van Zijn dienst, en sommigen menen, dat zij, bij hun afgoderij zich ook overgaven aan lichamelijke hoererij, want deze beide gingen gewoonlijk samen, en die de Goddelijke natuur onteerden door het ene, werden rechtvaardig overgegeven tot onterende bewegingen, en een verkeerde zin om de menselijke natuur te onteren, die nooit zover beneden peil zonk als in deze afgodische plechtigheden.

2. Mensen, die zich nederbogen voor de zon, vers 16. En deze gruwel was te groter, omdat ze gedaan werd aan de deur van de tempel des Heeren, tussen het voorhuis en tussen het altaar. Daar, waar de heiligste plechtigheden van hun heilige godsdienst gewoonlijk plaats vonden, werd deze gruwelijke goddeloosheid bedreven. Terecht zou God in toorn tegen hen, die Hem hoonden voor Zijn eigen deur, kunnen zeggen, wat de koning tot Haman zei: "Zou hij ook wel de koningin verkrachten bij mij in het huis?" Hier waren omtrent vijf en twintig mannen, die aan de zon de eer gaven, die God alleen toekomt. Sommigen menen, dat het de koning en de vorsten waren, maar het schijnt eer, dat het priesters waren, want dit was het hof van de priesters, en juist de plaats waar men hen vinden kon. Zij, aan wie de ware godsdienst toevertrouwd was, die er voor zorgen moesten en hem bewaken, zij waren de mannen, die hem verrieden.
a. Hun achterste leden waren naar de tempel des Heeren, als besloten die te vergeten en opzettelijk die veronachtzamende, en verachtende. Als de mensen Gods inzettingen de rug toekeren, dan is het geen wonder, dat zij hun eigen uitvindingen nawandelen. Goddeloosheid is het begin van afgoderij en alle ongerechtigheid.
b. "Hun aangezichten waren naar het Oosten, en zij bogen zich neer voor de zon." Dit soort afgoderij was al oud, het wordt vermeld in Job 31:26, en was algemeen in zwang onder de heidenen, sommigen aanbaden de zon onder deze en anderen onder een anderen naam. Deze priesters, overwegende, dat zij de traditie en de algemene opinie op haar zijde hadden (de twee argumenten, die de roomsen tot op deze dag bezigen ter verdediging van hun bijgelovige plechtigheden, en in ‘t bijzonder van die om zich bij het bidden naar het Oosten te richten), pleegden die in het voorhof van de tempel, daar zij het een verzuim vonden, dat die niet in hun ceremonieel opgenomen was. Zie de dwaasheid van de afgodendienaars, die als god aanbaden en Baäl, dat is: Heer noemden, wat God tot een knecht van het heelal gemaakt had (want dat is de zon en dat is de betekenis van haar naam, "Shemech, Deuteronomium 4:19), en het ontleende licht aanbidden en de Vader van de lichten verachten".

II. De gevolgtrekking, uit deze ontdekkingen gemaakt, vers 17. Hebt gij mensenkind, dat gezien! en had gij wel ooit gedacht, zo iets te zullen zien in het huis des Heeren?"

1. Hij wendt Zich tot de profeet over de snoodheid van de misdaad. Denkt hij, dat er iets lichter geacht is bij het huis van Juda, die toch beter weten en ook belijden en met zoveel voorrechten boven andere volken verwaardigd zijn? "Is het te verontschuldigen in hen, die Gods Woord en geboden hebben, de gruwelen te doen, die zij hier doen? Verdienen zij niet te lijden, die aldus zondigen? Zouden zulke gruwelen als deze niet verderven, " Daniel 9:26.

2. Hij verzwaart ze met het bedrog en de onderdrukking, die in alle delen van het land te vinden waren. "Zij hebben het land met geweld vervuld". Het is niet vreemd, dat zij, die God aldus verongelijken, er geen gewetensbezwaar van maken elkaar te verongelijken en al wat recht is, vertrappen tegelijk met al wat heilig is. En de goddeloosheid van hun handel en wandel maakt zelfs de hulde, die zij God brengen, tot een gruwel, Jesaja 1:11 enz. "Als zij het land met geweld vervuld hebben, keren zij zich tot de tempel, om Mij daar te vertoornen, want zelfs hun offers, in stede van te verzoenen, maken hun schuld slechts groter. Zij keren zich om Mij te vertoornen! (zij doen het en doen het opnieuw) en zie, zij steken de wijnranken aan hun neus; een spreekwoordelijke uitdrukking, die misschien hoon en bespotting betekent, zij haalden hun neus op voor Zijn dienst, die hun te min was". Of het was een gewoonte bij de afgoderij, een hulde aan de afgoden.
Wij lezen van kransen, die bij de dienst van de afgoden gebruikt werden, Handelingen 14:13, waaruit iedere ijveraar een takje nam, om er aan te ruiken als aan een ruiker, Dr Lightfoot (Hor. Heb. op Johannes 15:6) geeft aan deze plaats een andere betekenis: "Zij brengen de wijnranken bij hun toorn, of bij Zijn toorn, (zoals de Mazordische tekst luidt) dat wil zeggen, zij brengen steeds meer brandstof (zoals verdorde wijnranken) bij het vuur van de Goddelijke toorn, dat zij reeds ontstoken hebben, alsof dat niet reeds brandstof genoeg had". Het steken van de ranken aan hun neus kan ook betekenen hoon en terging van God of mensen, zij zijn een geslacht van spotters.

3. Hij velt het vonnis over hen, dat zij ganselijk afgesneden zullen worden. Daarom, omdat zij zich met zoveel hartstocht aan de zonde overgeven, zal Ik handelen in grimmigheid, vers 18. Zij hebben het land met geweld vervuld, en God zal het land vervullen met het geweld van hun vijanden, en Hij wil niet langer Zijn oor goedgunstig neigen tot de ingevingen,
a. Van Zijn eigen medelijden. "Mijn oog zal niet verschonen en Ik zal niet sparen", het berouw zal voor Zijn oog verborgen zijn.
b. Van hun gebed: "Hoewel zij voor Mijn oren met luide stem roepen, nochtans zal Ik ze niet horen", want hun zonden roepen altijd luider om wraak, dan hun gebed om genade. God zal nu even doof zijn voor hun gebeden als hun eigen afgoden waren, tot wie zij riepen, maar tevergeefs, 1 Koningen 18:26. Er was eens een tijd, toen God bereid was te horen, zelfs "voordat zij riepen, en te antwoorden, terwijl zij nog spraken, maar nu zullen zij Mij vroeg zoeken, maar niet vinden, " Spreuk. 1:28. Het is niet een luide stem, maar een oprecht hart, waar God op letten zal.

HOOFDSTUK 9

1 Daarna riep Hij voor mijn oren met luider stem, zeggende: Doet de opzieners der stad naderen, en elkeen met zijn verdervend wapen in zijn hand. 2 En ziet, zes mannen kwamen van de weg der Hoge poort, die gekeerd is naar het noorden, en elkeen met zijn verpletterend wapen in zijn hand; en een man in het midden van hen was met linnen bekleed, en een schrijvers-inktkoker was aan zijn lenden; en zij kwamen in, en stonden bij het koperen altaar. 3 En de heerlijkheid des Gods van Israël hief zich op van de cherub, waarop Hij was, tot de dorpel van het huis; en Hij riep tot de man, die met linnen bekleed was, die de schrijvers-inktkoker aan zijn lenden had. 4 En de HEERE zeide tot hem: Ga door, door het midden der stad, door het midden van Jeruzalem, en teken een teken op de voorhoofden der lieden, die zuchten en uitroepen over al die gruwelen, die in het midden derzelve gedaan worden. 5 Maar tot die anderen zeide Hij voor mijn oren: Gaat door, door de stad achter hem, en slaat, ulieder oog verschone niet, en spaart niet! 6 Doodt ouden, jongelingen en maagden, en kinderkens en vrouwen, tot verdervens toe; maar genaakt aan niemand, op denwelken het teken is, en begint van Mijn heiligdom. En zij begonnen van de oude mannen, die voor het huis waren. 7 En Hij zeide tot hen: Verontreinigt het huis, en vervult de voorhoven met verslagenen; gaat heen uit. En zij gingen heen uit, en zij sloegen in de stad. 8 Het geschiedde nu, als zij hen geslagen hadden, en ik overgebleven was, dat ik op mijn aangezicht viel, en riep, en zeide: Ach, Heere HEERE, zult Gij al het overblijfsel van Israël verderven, met Uw grimmigheid uit te gieten over Jeruzalem? 9 Toen zeide Hij tot mij: De ongerechtigheid van het huis van Israël en van Juda is gans zeer groot, en het land is met bloed vervuld, en de stad is vol van afwijking; want zij zeggen: De HEERE heeft het land verlaten, en de HEERE ziet niet. 10 Daarom ook, wat Mij aangaat, Mijn oog zal niet verschonen, en Ik zal niet sparen; Ik zal hun weg op hun hoofd geven. 11 En ziet, de man, die met linnen bekleed was, aan wiens lenden de inktkoker was, bracht bescheid weder, zeggende: Ik heb gedaan, gelijk als Gij mij geboden had.

De profeet had in een gezicht de goddeloosheid gezien, die te Jeruzalem bedreven werd, en wij kunnen verzekerd zijn, dat ze niet erger voorgesteld werd de ze in werkelijkheid was. Hier volgt nu natuurlijk een voorstelling van de naderenden ondergang, want als de zonde voorafgaat, moeten de oordelen volgen. Wij vinden hier,

I. De toebereiding van de werktuigen die voor de verwoesting van de stad zouden gebruikt worden, vers 1, 2.
II. De wegneming van de Schechina van de cherubims naar de dorpel des tempels, vers 3.
III. Bevelen, gegeven aan eer. van de dienaren, die van de overigen onderscheiden is, die een overblijfsel moet waarmerken, opdat het van het algemene verderf worde gevrijwaard, vers 3, 4.
IV. Het bevel wordt getekend tot voltrekking van het vonnis aan degenen, die geen merkteken hadden, en de uitvoering begint dienovereenkomstig, vers 5 -7.
V. Des profeten tussenkomst tot verzachting van de straf, en de weigering dier verzachting, nu het bevel uitgevaardigd is, vers 8-10.
IV. Het verslag dat hij geeft van de volbrenging van zijn taak, namelijk het vrome overblijfsel van een merkteken te voorzien vers 11. Dit toont ons de gewone manier, waarop de Voorzienigheid in het bestuur van deze wereld te werk gaat.

Ezechiël 9:1-4

In deze verzen hebben wij
I. De oproeping aan degenen, die Jeruzalem zullen verwoesten, om te voorschijn te komen en gereed te staan. Hij, die de profeet verscheen was, Hoofdstuk 8:2, die hem naar Jeruzalem had gebracht en hen de daar bedreven goddeloosheid had laten zien, riep nu: Doet de opzieners van de stad naderen, en elkeen met zijn verdervend wapen in zijn hand, vers 1, of misschien juister: De opzieners van de stad naderen. Hij had gezegd, Hoofdstuk 8:18: Ik zal handelen in grimmigheid nu zegt Hij tot de profeet: gij zult zien wie Ik als instrumenten van Mijn toorn

zal gebruiken. "Appropinquaverunt visitationes civitatis, de bezoekingen (of bezoekers) van de stad zijn nabij". Zij zouden de dag van hun bezoeking met barmhartigheid niet bekennen, en nu zullen zij met toorn bezocht worden. Merk op,

1. Hoe hiervan aan de profeet kennis wordt gegeven: "Hij riep voor mijn oren met luider stemme, " waardoor de heftigheid des sprekers wordt aangewezen, wanneer machtigen bijzonder geprikkeld en tot toorn verwekt worden dan spreken zij met luider stem. Degenen, die niet naar Gods raad willen luisteren, als die hun op zachte toon wordt gegeven, zullen de dreiging moeten horen, en beven. Het toont ook de tegenzin des profeten, om dit te vernemen, hij was doof aan dat oor, maar het helpt niet: hun zonde laat geen verontschuldiging en hun oordeel geen uitstel toe. Hij riep voor mijn oren met luider stemme, Hij zorgde dat ik het vernam, en ik hoorde het met smart in het hart.

2. Wat de profeet wordt te kennen gegeven Er zijn opzieners over de stad om ze te verwoesten, niet de Chaldeeuwse heirscharen. Die zullen wel door God tot dit werk gebruikt worden, maar zij bezoeken niet, zij zijn slechts dienaren of werktuigen. Gods engelen hadden nu de taak gekregen, de stad te verwoesten, terwijl zij vroeger de taak hadden gehad, ze te beschermen en te bewaken. Zij zijn gereed, als verwoestende engelen, of dienaren van Gods toorn, want "elkeen heeft zijn verdervend wapen in zijn hand, gelijk de engel met zijn vlammend zwaard, die de weg van de boom des levens moest bewaken". Zie, degenen, die zich door zonde God ten vijand gemaakt hebben, hebben ook de goede engelen van zich vervreemd. Deze bezoekers waren opgeroepen, te naderen. Zie God heeft altijd dienaren Zijns toorns in Zijn omgeving, onzichtbare machten, door wie Hij Zijn plannen volvoert. De profeet wordt dit in een gezicht getoond, opdat hij deze oordelen in zijn prediking met zoveel groter verzekerdheid mocht aankondigen. "God zei hem dit met luider stem, met een sterke hand", Jesaja 8:11, opdat het te dieper indruk op hem maken mocht en hij het met te meer nadruk aan het volk mocht verkondigen.

II. Hun verschijning, op deze oproeping, wordt bericht. Dadelijk kwamen zes mannen, één voor ieder van de zes voornaamste poorten van Jeruzalem. Twee verdervende engelen werden naar Sodom gezonden, maar zes tegen Jeruzalem, want Jeruzalems verdoemenis in het oordeel zal driemaal zo zwaar zijn als dat van Sodom. Aan iedere poort staat een engel op wacht om te verderven, om over iedere wijk een oordeel uit te roepen, en te zorgen, dat niemand kan ontsnappen. Een engel diende om de eerstgeborenen van Egypte, of het leger van de Assyriërs te slaan, maar hier zijn er zes. In de Openbaring is sprake van zeven engelen die de fiolen van Gods toorn zouden uitgieten Openbaring 16:1. Zij kwamen ieder met zijn verdervend wapen in zijn hand, toebereid voor dit werk, waartoe zij geroepen waren. De volken, waaruit het leger des konings van Babel bestond, door sommigen op zes gesteld, en de bevelhebbers zijns legers (waarvan zesde voornaamste genoemd worden) Jeremia 39, kunnen de verdervende wapenen, Jesaja 39:3, in de hand van de engelen genoemd worden. De engelen zijn voor iedere dienst bekwaam toegerust.

1. Merk op, vanwaar zij kwamen, van de weg van de hoge poort, die gekeerd is naar het Noorden vers 2, òf omdat de Chaldeeën vandaar kwamen Jeremia 1:14: uit het Noorden zal zich dit kwaad opdoen, of omdat het beeld van de ijverzucht was geplaatst "aan de deur van de poort van het binnenste voorhof, dewelke ziet naar het Noorden, " Hoofdstuk 8:35. Door die poort des tempels traden de verdervende engelen binnen, om aan te tonen wat de deur voor hen opende. Zie, langs de weg, waarop de zonde ligt, kunnen de oordelen verwacht worden.

2. Merk op, waar zij zich plaatsten: "zij kwamen in en stonden bij het koperen altaar, waarop offeranden plachten geofferd en verzoening gedaan te worden". Wanneer zij als verdervers handelden, waren zij offeraars, niet om persoonlijk hun ongenoegen te tonen of wraak te nemen, maar met de zuivere en oprechte begeerte om God te verheerlijken, want allen, die zij doodden, werden Hem als slachtoffers opgeofferd. Zij stonden bij het altaar, als het ware om Zijn rechtvaardige zaak te beschermen en te handhaven, en de afgrijselijke ontheiliging van die plaats te wreken. Bij het altaar zouden zij hun opdracht om te verderven ontvangen, om uit te drukken dat de ongerechtigheid van Jeruzalem, gelijk die van Eli's huis, in van de eeuwigheid niet zou verzoend worden door slachtoffer of door spijsoffer.

III. Aanwijzing wordt gedaan van een onder de verdervende engelen, door zijn kleed van de overigen onderscheiden, van wie gunst kon verwacht worden. Het schijnt, dat hij niet tot de zes behoorde, maar in het midden van hen stond, om te laten zien, dat barmhartigheid met oordeel gemengd is, vers 2. Deze was met linnen bekleed, gelijk de priesters, en een schrijvers-inktkoker was aan zijn lendenen, zoals de klerken van notarissen en rechtsgeleerden doorgaans dragen. Daarvan moest hij gebruikmaken, terwijl de andere zes hun verdervende wapenen hanteerden. De eer van de pen gaat hier die des zwaards te boven, die het zwaard droegen, waren engelen, maar die de schrijvers-inktkoker droeg, was de Heere van de engelen. Algemeen wordt namelijk door de uitleggers aangenomen, dat deze een Christus als Middelaar voorstelt, die de Zijnen redt van het vlammend zwaard van de Goddelijke gerechtigheid. "Hij is onze Hogepriester, bekleed met heiligheid, want dat betekende het fijne lijnwaad", Openbaring 19:8. Als profeet draagt hij een schrijvers-inktkoker. Het boek des levens is het boek des Lams. De grote dingen van Wet en Evangelie, die God voor ons geschreven heeft, zijn Zijn Schrift. Het is de Geest van Christus in de schrijvers des Bijbels, die tot ons getuigt, en "de Bijbel is de openbaring van Jezus Christus." Zie het is een grote troost voor alle goede Christenen, dat er, te midden van alle verdervers en verdervingen, een Middelaar, een grote Hogepriester is, die in de hemel regeert, en voor de heiligen op aarde tussenbeide treedt.

IV. Het wegnemen van de verschijning van de Goddelijke heerlijkheid van boven de Cherubim. Enigen denken, dat het de gewone openbaring van de Goddelijke heerlijkheid was, boven het verzoendeksel tussen de cherubim in het heilige van de heilige, en die nu weggenomen werd om nimmer terug te keren, want men veronderstelt, dat die openbaring in de tweede tempel ontbrak. Anderen menen, dat het de openbaring van Goddelijke heerlijkheid was, die de profeet nu zag in zijn gezicht, boven de cherubim, en dit is waarschijnlijker, omdat ze genoemd wordt de heerlijkheid van de God Israëls, Hoofdstuk 8:4, en hierop had hij nu zijn oog gevestigd. Dit verhief zich van op de cherub tot de dorpel van het huis, om als het ware de opzieners te roepen, die buiten op wacht stonden, om ze uit te zenden en ieder zijn last op te dragen. Zowel dit wegnemen als het vorige, kan beduiden: Gods weggaan van hen om hun huis woest te laten. En wanneer God gaat, dan gaat alles, maar Hij gaat van niemand weg, die Hem niet eerst uitbant. Hij ging eerst niet verder dan de dorpel, om te kennen te geven, hoe traag Hij is om heen te gaan, en om beide tijd en aansporing te geven, opdat men Hem bidden zou terug te keren en te blijven. Zie, God verlaat een volk niet op eenmaal, maar begenadigde zielen bemerken spoedig, als Hij de eersten stap doet om heen te gaan.

Ezechiël merkte dadelijk op, dat de heerlijkheid des Gods van Israël zich van op de cherub had verheven, en wat is een gezicht van angsten, zo God weggegaan is?

V. De last, die de man, met linnen bekleed werd gegeven, om het vrome overblijfsel uit de algemene verwoesting te behouden. Wij lezen niet, dat deze Heiland opgeroepen werd of om

Hem gezonden, gelijk met de andere het geval was. Hij is altijd bereid voor ons in de tegenwoordigheid Gods verschijnende. Hem, als de daarvoor aangewezene, is de zorg opgedragen voor degenen, die ter zaligheid zijn geroepen, vers 4. Let nu op,
1. De onderscheiden wandel dergenen, die gered zullen worden. Zij zijn lieden, die zuchten en uitroepen bij zichzelf zuchten als mensen in pijn en ellende, en tot God roepen in den gebede, met allen ernst om "alle de gruwelen, die in het midden van Jeruzalem gedaan worden." Niet alleen aan afgoderij waren zij schuldig maar aan allerlei euveldaden, die gruwelen voor God waren. Die weinige mannen hadden tegen deze gruwelen getuigd, en op hun plaatsen gedaan wat zij konden, om ze tegen te werken. Maar omdat zij ondervonden hadden, dat al hun pogingen tot reformatie nutteloos waren, zaten ze neer en zuchtten en riepen uit, weenden in stilte en klaagden tot God, om de oneer, die Zijn Naam door hun goddeloosheid werd aangedaan en om de ellende, die ze over kerk en natie bracht. Zie, het is niet genoeg, dat wij in anderer zonde geen behagen scheppen en dat wij daarmee geen gemeenschap hebben, maar wij moeten er ook over treuren en ze ter harte nemen. Het moet ons smarten, dat wij er niets aan kunnen doen, en dat de zondaars zelf ten verderve gaan. Gelijk David en Lot, "wier rechtvaardige ziel zich gekweld heeft door het zien en horen van hun ongerechtige werken, " Psalm 119:136, 2 Petrus 2:7, 8, zo moeten wij levendig belang in hen stellen. De gruwelen, m Jeruzalem bedreven, waren in bijzondere zin te betreuren, daar ze in bijzondere zin God tergden.

2. De onderscheiden zorg, die God voor hen draagt. Bevel wordt gegeven om allen uit te vinden, die zo'n vrome zin hebben. "Ga door, door het midden van de stad, om dezulken te zoeken, al zijn zij nog zo verspreid en nog zo diep verscholen uit vreze voor hun vervolgers, tracht ze toch op te sporen en teken een teken op hun voorhoofden",
a. Om aan te tonen, dat God ze voor de Zijnen erkent. Een werk van de genade in de ziel is voor God een teken op het voorhoofd, dat Hij als Zijn merkteken beschouwt, en waaraan Hij degenen kent, die de zijnen zijn.
b. Om hun, die dus gemerkt zijn, de verzekering van Gods gunst te geven, opdat zij die vast verwachten zullen, want de troost dit te weten zal de krachtigste steun en verkwikking zijn in tijden van tegenspoed. Waarom zouden wij ons bezorgd maken omtrent dit tijdelijke leven, zo wij aan dit merkteken weten, dat wij des eeuwigen levens deelachtig zijn?
c. Om de verdervers, wanneer ze voorbijgaan, een aanwijzing te geven, gelijk het bloed op de deurposten van de Israëlieten toen de eerstgeborenen in Egypte zouden gedood worden. Zie, degenen, die zich in tijden van algemene goddeloosheid rein bewaren, die zal God bewaren in tijden van algemene ellende. Zij, die zich onderscheiden, zullen met onderscheiding behandeld worden, zij, die om anderer zonden treuren, zullen in hun eigen beproeving niet behoeven te schreien, want zij zullen of eruit verlost of er onder vertroost worden. God zal een teken zetten op degenen, die treuren, hun zuchten opschrijven en hun tranen in zijn flessen bergen. "De verzegeling van de dienstknechten Gods op hun voorhoofden" zie Openbaring 7), was hetzelfde teken van Gods zorg voor Zijn eigen volk, dat hier genoemd wordt. Alleen met dit verschil: hier dient het om hen tegen verwoesting, daar om hen tegen verleiding te vrijwaren.

Ezechiël 9:5-11
In deze verzen hebben wij,
I. Een bevel, de verdervers gegeven om hun zending ten uitvoer te brengen. Zij stonden bij het koperen altaar, wachtende op bevelen. Hier wordt bevel gegeven om te slaan en te verderven allen, die aan de gruwelen van Jeruzalem schuldig stonden of er in betrokken waren, en die er niet om zuchtten en uitriepen. Zie, wanneer "God Zijn tarwe in zijn schuren verzamelt, blijft er niets over dan het kaf te verbranden, " Mattheüs 3:12.

1. Hun wordt bevolen, allen te verderven a. Zonder uitzondering. "Zij moesten door de stad gaan en slaan, zij moeten slaan en niet sparen, geheel verderven en een dodelijke wond toebrengen. Zij moesten geen verschil maken tussen ouderdom of sexe, maar oud en jong slaan, geen jonkheid noch kinderlijke leeftijd werden gespaard". Dit werd volbracht in de dood van menigten door hongersnood en pestilentie, maar vooral door het zwaard van de Chaldeeën. Soms is zo'n bloedig werk als dit Gods werk geweest. Maar welk een kwaad is de zonde toch, dat de God van de eindeloze barmhartigheid tot zo'n strengheid gebracht wordt! b. Zonder verschoning. "Ulieder oog verschone niet en spare niet, vers 5. Gij moogt niemand sparen, die God voor het verderf bestemd heeft, zoals Saul Agag, de koning van de Amalekieten, deed, want dat is des Heeren werk bedrieglijk doen", Jeremia 48:10. Niemand moet barmhartiger willen zijn dan God is, en Hij had gezegd Hoofdstuk 8:18: Mijn oog zal niet verschonen en Ik zal niet sparen. Zie, wij, die in de zonde leven en de bekering haten, zullen in de zonde omkomen, en verdienen geen medelijden. Gemakkelijk konden zij het verderf ontvloden zijn, maar zij wilden niet.

2. Zij worden gewaarschuwd, niet het minste kwaad te doen aan degenen, die voor de zaligheid getekend zijn. "Genaakt aan niemand, op denwelken het teken is." Bedreig of verschrik ze zelfs niet. Hun is beloofd, dat geen kwaad hen zal genaken, en daarom moet ge ver van hen blijven. De koning van Babel gaf bijzondere bevelen, dat Jeremia zou beschermd worden. Baruch en Ebed-Melech bleven gespaard met waarschijnlijk nog meer van Jeremia's vrienden, om zijnentwil. God had beloofd, dat "Hij Zijn overblijfsel ten goede zou zijn, en dat Hij bij de vijand voor hen zou tussenkomen, " Jeremia 15:11. Wij hebben reden aan te nemen, dat niemand van dat treurende, biddende overblijfsel door het zwaard van de Chaldeeën gevallen is, maar dat zij allen door God op de een of andere wijze gered zijn, evenals in de verwoesting van Jeruzalem de Christenen in Pella een toevlucht vonden, en niemand van hen met de ongelovige Joden omgekomen is. Zie, niemand zal verloren gaan dergenen, die God voor het leven en de zaligheid heeft getekend, want het vaste fundament Gods staat.

3. Hun wordt bevolen, te beginnen bij het heiligdom, vers 6, dat de profeet in het vorige hoofdstuk zo vreselijk had zien ontheiligen. Zij moesten daar beginnen, omdat daar de goddeloosheid begon, die God verwekte om deze oordelen te zenden. De uitspattingen van de priesters hadden de bronnen vergiftigd, waaruit de stromen waren bedorven geworden. De goddeloosheid des heiligdoms was die, welke God het meest vertoornde, en daarom moest daar de slachting aanvangen. "Begin daar, opdat de gehele wereld zie en bekenne, dat de Heere, Wiens naam is IJveraar, " Exodus 34:14, "een ijverig God is, die de zonde het meest haat in degenen, die het dichtst bij Hem zijn. Zie, wanneer de oordelen komen, beginnen ze gewoonlijk bij het huis Gods, " 1 Petrus 4:17. "Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend, daarom zal Ik alle uw ongerechtigheid over ulieden bezoeken, " Amos 3:2. Gods tempel is een heiligdom, een toevlucht en bescherming voor boetvaardige zondaars niet voor degenen, die in hun zonden voortvaren, noch de heiligheid noch de uitnemendheid van de plaats zal hen beveiligen. Het kan schijnen dat de verwoesters geaarzeld zouden hebben, mensen in de tempel te doden, maar God zegt hun, daarvoor niet te schromen maar, vers 7, verontreinigt het Huis en vervult de voorhoven met verslagenen. Zij zullen niet van het altaar verwijderd worden (hetgeen de wet gebood, Exodus 21:14), maar menen zich te beveiligen door "de hoornen van het altaar te vatten, gelijk Joab, en daarom, laat ze daar", 1 Koningen 2:30, 31. Daar was het bloed van een van Gods profeten gestort, Mattheüs 23:35, en daarom, laat hun bloed daar gestort worden. Zie, zo de dienaren Gods het met hun afgoderijen ontheiligen, zal God de vijanden toelaten, dat zij het met hun geweld verontreinigen Psalm 79:1. Maar deze daden van nodige gerechtigheid waren evenwel, hoe ze zich ook laten

aanzien, eer een reiniging dan een verontreiniging van het heiligdom, het was het kwaad van henlieden wegnemen.

4. Zij worden aangewezen, om de stad in te gaan, vers 6, 7. Zie, waar ook de zonde voorgaat, zal het oordeel daarna volgen, en, of schoon het oordeel van het huis Gods begint, het eindigt daar niet. De heilige stad zal evenmin een beschutting zijn voor de goddeloze lieden, als het heilige huis voor de goddeloze priesters.

II. Hier wordt dienovereenkomstig het bevel uitgevoerd. Zij volbrachten hun opdracht en,
1. Zij begonnen van de oude mannen, die voor het huis waren en sloegen die eerst, of die zeventig oudsten die afgoden aanbaden in hun kamers, Hoofdstuk 8:12, of die vijf en twintig, die zich voor de zon bogen tussen het voorhuis en tussen het altaar, die in meer eigenlijke zin gezegd konden worden, voor het huis te zijn. Zie, de belhamels in de zonde kunnen verwachten, dat de oordelen Gods hun het eerst zullen treffen, en de zonden dergenen die een hoge en openbare betrekking bekleden, roepen om de voorbeeldigste straffen.

2. Zij gingen voort naar het gewone volk: "Zij gingen heen uit, en zij sloegen in de stad, want, wanneer het besluit uitgevaardigd wordt, is er geen uitstel meer". Wanneer God begint, gaat Hij voort tot het einde.

III. Hier vinden wij des profeten voorspraak tot matiging van het oordeel, en opheffing voor sommigen, vers 8. Als zij ze geslagen hadden, en ik overgebleven was, viel ik op mijn aangezicht. Merk hier op,
1. Hoe gevoelig de profeet was voor Gods barmhartigheid, die hem spaarde, terwijl zovelen rondom hem werden afgesneden. "Aan uw zijde zullen er duizend vallen, en tienduizend aan uw rechterhand, tot u zal het niet geraken. Alleenlijk zult gij het met uw ogen aanschouwen, en gij zult de vergelding van de goddelozen zien, " Psalm 91:7, 8. Hij spreekt als iemand, die ternauwernood de verwoesting ontsnapt is, en dat niet aan eigen verdienste maar aan Gods goedheid toeschrijft. Zie, de allerheiligsten moeten erkennen, dat ze het aan sparende barmhartigheid hebben dank te weten, zo ze niet omkomen. En wanneer verwoestende oordelen rondwaren, en menigten vallen, moet het als een grote genade worden aangemerkt, dat wij ons leven tot een buit hebben, want naar recht kon God ons met de anderen hebben doen omkomen.

2. Merk op, hoe hij deze barmhartigheid waardeert: hij begreep, dat hij daartoe mocht staande blijven om de toorn van God af te wenden. Zie, wij moeten bedenken, dat wij daarvoor gespaard worden, opdat wij goed doen waar God ons heeft geplaatst en voor anderen bidden.
Ezechiël schiep geen vermaak in het aangerichte bloedbad, "maar het haar zijns vleses rees te berge van verschrikking voor God" Psalm 119:120. "Hij viel op zijn aangezichten riep uit, niet uit vrees voor zich zelf (hij was een van de getekenden) maar uit medelijden met zijn landgenoten". Zij, die zuchten en uitroepen om de zonden des zondaars, moeten noodzakelijk ook zuchten en uitroepen om hun ellende, toch zal de dag komen, dat deze bezorgdheid geheel en al verslonden wordt door de voldoening daarover, dat God verheerlijkt wordt. "Wie nu op hun aangezicht vallen en roepen: Ach Heere God, zullen dan het hoofd opheffen en zingen: Halleluja!" Openbaring 19:1, 3 Nederig pleit de profeet bij God: zult Gij al het overblijfsel Israëls verderven, en zal er niemand overblijven dan de weinige getekenden? Zal Gods verdorven Israël, ten enenmale uitgeroeid worden? Wanneer maar enkelen overgelaten worden, zullen dan ook deze worden afgesneden, die het zaad voor een ander geslacht konden zijn? En zal de God Israëls zelf hun verwoester zijn? Wilt Gij Israël nu uitroeien, die Israël placht te beschermen en te verlossen? Zult Gij uw grimmigheid uitgieten over Jeruzalem? en

met de stad ook het gehele land verderven? Dat zult Gij zeker niet willen. "Zie, al erkennen wij, dat God rechtvaardig is, toch mogen wij bij Hem pleiten en van zijn oordelen met Hem spreken, " Jeremia 12:1.

IV. Gods weigering als antwoord op des profeten verzoek, om het oordeel te matigen en Zijn rechtvaardigheid in die weigering, vers 9, 10.
1. Niets kon gezegd worden om de zonde ook maar enigszins te verontschuldigen. God was zo gewillig om barmhartigheid te bewijzen als de profeet maar kon wensen, dat is Hij altijd. Maar in dit geval is er geen plaats voor hier kan barmhartigheid niet tussentreden, zonder de gerechtigheid geweld te doen. Het zou niet betamen, dat de een deugd van God schitterde ten koste van een andere. Vindt de Almachtige er behagen in, dat Hij verderve, vooral dat Hij Israël verderve? Geenszins. Maar de waarheid is, dat de zonden van Gods volk zozeer ten hemel schreiden, dat iedere toegevendheid zou zijn, ze in de handwerken. "De ongerechtigheid van het huis Israël en Juda is uitermate groot, ze kan niet langer geduld worden. Het land is met bloed vervuld, en wanneer de rechtsdagen gehouden worden, om de verongelijkte onschuld te wreken, is het middel even erg als de kwaal". De stad is vol afwijking, vol verdorvenheid, of verkering van het recht. En dat, waarmee zij zich in haar goddeloosheid sterkt is hetzelfde godloochende beginsel, waarmee ze zich in haar afgoderij gevleid heeft, Hoofdstuk 8:12. De Heere heeft het land verlaten en laat ons maar begaan, Hij bemoeit zich niet meer met wat er omgaat. "Wat kwaads we ook doen Hij ziet niet, of Hij weet het niet, of Hij neemt er geen kennis van". Hoe kunnen zulken nu enige barmhartigheid van God verwachten, die met Zijn rechtvaardigheid de spot drijven? nee, geen voorspraak kan iets te hun gunste inbrengen, terwijl de misdadiger zelf allen grond tot verzachting wegneemt. Daarom,

2. Niets kan gedaan worden om het oordeel te temperen, vers 10. "Wat gij ook meent, wat Mij aangaat, Mijn oog zal niet verschonen, en Ik zal niet sparen." Ik heb deze onbeschaamde zondaars zo lang mogelijk verdragen, en daarom zal Ik nu hun weg op hun hoofd geven. Zie, zondaren bezwijken en komen om onder het gewicht hunner eigene zonden, het is hun eigen weg, die zij willens en wetens gekozen, liever dan de weg Gods, en waarin zij hardnekkig volhard hebben, met verachting van het Woord Gods. Nu wordt die weg hun op hun hoofd gegeven. Grote goddeloosheid rechtvaardigt Gods grote strengheid. Ja, Hij is bereid zich te rechtvaardigen, ook tegenover de profeet, want Hij wil rein zijn in Zijn richten.

V. Nu keert het verhaal terug tot het beschermend schrijven, dat uitgezonden was om de treurenden in Sion te bewaren, vers 11. De man, die met linnen bekleed was, bracht bescheid weer, gaf verslag van wat hij gedaan had ter voldoening aan zijn opdracht. Hij had allen uitgevonden, die in het verborgen over de zonden des lands treurden, en uitriepen met openbaar getuigenis, en die met het merkteken aan hun voorhoofd verzegeld waren. Heere, ik heb gedaan gelijk als Gij mij geboden had. Wij lezen niet, dat de ten verderve uitgezondenen bericht inleveren van de verwoesting, die ze aangericht hadden, maar wel: de beschermer komt bericht brengen. Het was Gode en de profeet aangenamer te vernemen van degenen, die gered waren, dan van hen, die omgekomen waren. Of dit rapport wordt gemaakt, omdat die zaak was afgelopen, terwijl de verwoesting slechts een werk van tijd zou zijn. Als ook dat afgelopen zou zijn, zou ook daarvan mededeling volgen. Zie, hoe getrouw Christus de Hem toevertrouwde zaak volbrengt. Wordt Hem opgedragen, het uitverkoren overblijfsel voor het eeuwige leven te beschermen? Hij heeft gedaan gelijk Hem geboden was. Van al degenen, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik niemand verloren.

HOOFDSTUK 10

1 Daarna zag ik, en ziet, boven het uitspansel, hetwelk was over het hoofd der cherubs, was als een saffiersteen, als de gedaante van de gelijkenis eens troons; en Hij verscheen op dezelve. 2 En Hij sprak tot de man, bekleed met linnen, en Hij zeide: Ga in tot tussen de wielen, tot onder de cherub, en vul uw vuisten met vurige kolen van tussen de cherubs, en strooi ze over de stad; en hij ging in voor mijn ogen. 3 De cherubs nu stonden ter rechterzijde van het huis, als die man inging; en een wolk vervulde het binnenste voorhof. 4 Toen hief zich de heerlijkheid des HEEREN omhoog van boven de cherub, op de dorpel van het huis; en het huis werd vervuld met een wolk, en het voorhof was vol van de glans der heerlijkheid des HEEREN. 5 En het geruis van de vleugelen der cherubs werd gehoord tot het uiterste voorhof, als de stem des almachtigen Gods, wanneer Hij spreekt. 6 Het geschiedde nu, als Hij de man, bekleed met linnen, geboden had, zeggende: Neem vuur van tussen de wielen, van tussen de cherubs, dat hij inging en stond bij een rad. 7 Toen stak een cherub zijn hand uit van tussen de cherubs tot het vuur, hetwelk was tussen de cherubs, en nam daarvan, en gaf het in de vuisten desgenen, die met linnen bekleed was; die nam het, en ging uit. 8 Want er werd gezien aan de cherubs de gelijkenis van eens mensen hand onder hun vleugelen. 9 Toen zag ik, en ziet, vier raderen waren bij de cherubs; een rad was bij elken cherub; en de gedaante der raderen was als de verf van een turkoois-steen. 10 En aangaande hun gedaanten, die vier hadden enerlei gelijkenis, gelijk of het ware geweest een rad in het midden van een rad. 11 Als die gingen, zo gingen deze op hun vier zijden; zij keerden zich niet om, als zij gingen; maar de plaats, waarheen het hoofd zag, die volgden zij na; zij keerden zich niet om, als zij gingen. 12 Hun ganse lichaam nu, en hun ruggen, en hun handen, en hun vleugelen, mitsgaders de raderen, waren vol ogen rondom; die vier hadden hun raderen. 13 Aangaande de raderen, elkeen derzelve werd voor mijn oren genoemd Galgal. 14 En elkeen had vier aangezichten; het eerste aangezicht was het aangezicht eens cherubs, en het tweede aangezicht was het aangezicht eens mensen, en het derde het aangezicht eens leeuws, en het vierde het aangezicht eens arends. 15 En die cherubs hieven zich omhoog; dit was hetzelfde dier, dat ik bij de rivier Chebar gezien had. 16 En als de cherubs gingen, zo gingen die raderen nevens dezelven; en als de cherubs hun vleugelen ophieven, om zich van de aarde omhoog te heffen, zo keerden zich diezelve raderen ook niet om van bij hen. 17 Als die stonden, stonden deze, en als die opgeheven werden, hieven zich deze ook op; want de geest der dieren was in hen. 18 Toen ging de heerlijkheid des HEEREN van boven de dorpel des huizes weg, en stond boven de cherubs. 19 En de cherubs hieven hun vleugelen op, en verhieven zich van de aarde omhoog voor mijn ogen, als zij uitgingen; en de raderen waren tegenover hen; en elkeen stond aan de deur der Oostpoort van het huis des HEEREN; en de heerlijkheid des Gods Israëls was van boven over hen. 20 Dit is het dier, dat ik zag onder de Gods Israëls bij de rivier Chebar; en ik bemerkte, dat het cherubs waren. 21 Elkeen had vier aangezichten, en elkeen had vier vleugelen; en de gelijkenis van mensenhanden was onder hun vleugelen. 22 En aangaande de gelijkenis van hun aangezichten, het waren dezelfde aangezichten, die ik gezien had bij de rivier Chebar, hun gedaanten en zijzelven; zij gingen ieder recht uit voor zijn aangezicht heen.

De profeet had ons gezegd, dat, toen hij in het visioen te Jeruzalem was, hij daar dezelfde gedaante van de heerlijkheid des Heeren zag, die hij bij de rivier Chebar gezien had, in dit hoofdstuk geeft hij nu een verhaal van de verschijning daar, zoveel als nodig is tot opheldering van de twee andere bijzonderheden van de naderende verwoesting van Jeruzalem, die God de profeet hier gaf.

I. Het uitstrooien van kolen vuurs over de stad, die van tussen de Cherubim genomen waren, vers 1-7.
II. De verwijdering van de heerlijkheid Gods van de tempel, die op het punt plaats te grijpen, vers 8-22. Als God van een volk uitgaat, dan komen alle oordelen over hen.

Ezechiël 10:1-7

Om ons heilig ontzag en eerbied voor God in te boezemen, en ons met Zijn vreze te vervullen, wordt ons in dit deel van het visioen, dat de profeet had, gegeven,

I. De gedaante van de heerlijkheid van Zijn majesteit. Iets van de onzichtbare wereld wordt hier zichtbaar gemaakt, door een zwakke voorstelling van haar licht en schoonheid, enkele schaduwen, maar zo, dat zij niet meer overeenstemming met de waarheid en de werkelijkheid hebben, dan een schilderij met het leven, toch is hier genoeg om ons de grootste eerbied in te boezemen, in onze denkbeelden over en onze toenadering tot God, als wij slechte ontvankelijk zijn voor de indrukken, die deze openbaring van Hem maken moet.
1. Hij is hier boven het uitspansel over het hoofd van de Cherubim, vers 1. Hij openbaart Zijn heerlijkheid in de hemel, waar reinheid en licht beide volmaakt zijn, en de grote uitgebreidheid van het uitspansel spreekt van de oneindigheid van God, die daar woont. Het is het uitspansel van Zijn sterkte, want vandaar aanschouwt Hij al de mensenkinderen. De Goddelijke natuur staat oneindig ver boven de menselijke natuur, en God is over het hoofd van de Cherubim, ten opzichte van Zijn waardigheid boven hen, en van Zijn heerschappij over hen. De Cherubim hebben grote macht en wijsheid en invloed, maar zij zijn allen onderworpen aan God en Christus.

2. Hij is hier op de troon, of datgene wat de gedaante van de gelijkenis eens troons had (want Gods heerlijkheid en heerschappij gaan de schitterendste gedachten, die onze geest daarvan vormen of in zich opnemen kan, oneindig ver te boven), en het was als een saffiersteen zuiver en blinkend, zo'n troon heeft God Zich toebereid in de hemel, die de tronen van alle aardse potentaten ver overtreft.

3. Hij is hier omstuwd door een schitterend gevolg van heilige engelen. Toen God in Zijn tempel kwam, stonden de Cherubim ter rechterzijde van het huis, vers 3, als de lijfwacht van de Vorst, die de poort van Zijn paleis bewaakt. Christus heeft engelen tot Zijn dienst. De bevelen, aan alle engelen van God gegeven, zijn, Hem te aanbidden. Sommigen maken de opmerking, dat zij ter rechterzijde van het huis stonden, dat is, de zuidzijde, omdat aan de noordzijde het beeld van de ijvering stond, en andere afgodsbeelden, waarvan zij zich op zo groot mogelijke afstand wensten te houden.

4. De gedaante van Zijn heerlijkheid was omhuld door een wolk, en toch schijnt uit die wolk een verblindend licht, in het huis en het binnenste voorhof was een wolk en donkerheid, die ze vervulde, en toch was of het buitenste voorhof of hetzelfde voorhof, na enigen tijd vol van de glans van de heerlijkheid des Heeren vers 3, 4. Er was een uitstraling van glans en licht, maar, als eer al te nieuwsgierig oog er in zou willen doordringen, dan zou de wolk dat beletten. Zijn gerechtigheid is uitstekend als de bergen Gods, en de glans er van vervult het voorhof, maar Zijn oordelen zijn een grote afgrond, die wij niet kunnen peilen, een wolk waar wij niet doorheen kunnen zien. "De glans ontdekt genoeg om ons geweten ontzag in te boezemen en te leiden, maar de wolk belet ons te verwachten, dat wij onze nieuwsgierigheid kunnen voldoen, want wij zullen niets ordelijks voorstellen kunnen vanwege de duisternis. Hábakuk 3:4, "Zo was er een glans als des lichts, en aldaar was Zijn sterkte verborgen. " Niets is klaarder, dan dat God is, niets is duisterder dan wat Hij is. God bedekt zich met het licht en toch, als voor ons, zet Hij duisternis tot Zijn verberging God nam bezit van de tabernakel en de tempel in een wolk, die altijd het teken van Zijn tegenwoordigheid was. In de tempel boven zal geen wolk zijn, maar wij zullen zien van aangezicht tot aangezicht.

5. De Cherubim maakten een ontzagwekkend geluid met hun vleugelen, vers 5. De trilling er van gaf een eigenaardiger klank als de snaren van muziekinstrumenten, bijen en andere gevleugelde insecten, maakten een onduidelijk geluid met hun vleugels. Waarschijnlijk betekende dit een voorbereiding voor het vertrek, door hun vleugels uit te breiden en op te heffen, maakten zij dit geluid als het ware om te waarschuwen. "Er staat, dat dit geluid was

als de stem des almachtigen Gods, wanneer Hij spreekt, als de donder, die de stem des Heeren wordt genoemd", Psalm. 29:3, of als de stem des Heeren, toen Hij tot Israël sprak op de Sinai, en daarom gaf Hij toen de wet met overvloediger schrik, om te kennen te geven, hoe verschrikkelijk Hij de overtreding er van straffen zou, wat Hij nu op ‘t punt stond te doen. Dit geluid werd gehoord tot het uiterste voorhof, het voorhof van het volk, want de stem des Heeren in Zijn oordelen, roept tot de stad, opdat zij gehoord worde door degenen, die niet, als Ezechiël, de visioenen er van zien.

II. De verschrikkelijke bevelen van Zijn toorn. Dit visioen heeft een wijder strekking dan om alleen de Goddelijke grootheid te laten zien, er moeten nog meer bevelen gegeven worden voor de verwoesting van Jeruzalem. De grootste verwoestingen worden aangericht door het vuur en het zwaard. Voor een algemene slachting van de inwoners van Jeruzalem werden bevelen gegeven in het voorgaande hoofdstuk, en hier hebben wij een bevel om de stad in de as te leggen, door kolen vuurs er over te strooien, die in het visioen van tussen de Cherubim genomen werden.
1. Als Hij Zijn bevelen gaf om dit te doen, hief zich de heerlijkheid des Heeren omhoog van boven de Cherub (zoals in het voorgaande hoofdstuk, vers 3 en stond op de dorpel van het huis, op de wijze van de gerechtshoven, die in de poort van de stad zitting hielden. Het volk wilde niet luisteren naar de woorden, die God uit Zijn heiligen tempel tot hen sprak, en daarom zullen zij vandaar hun vonnis moeten horen.

2. De man, bekleed met linnen, die getekend had degenen, die behouden moesten worden, zal ook nu dienst doen, want dezelfde Jezus die de Beschermer en Zaligmaker is van hen, die geloven, Wien alle macht gegeven is, die om te veroordelen zowel als die om te vergeven, zal komen, met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen. Die op de troon zit, zegt tot de man, bekleed met linnen, ga in tot tussen de wielen, en vul uw vuisten met vurige kolen en strooi ze over de stad. Dit betekent,
a. Dat het verbranden van stad en tempel door de Chaldeeën vooraf besloten was, en dat zij daarmee Gods raad ten uitvoer brachten, dat zij deden, wat Hij te voren bepaald had, dat gebeuren zou.
b. Dat het vuur van de Goddelijken toorn, hetwelk het oordeel over een volk brengt, rechtvaardig en heilig is, want het is vuur van tussen de Cherubim. Het vuur van het altaar Gods, waarop verzoening gedaan werd, was verwaarloosd, en om dat te wreken wordt hier vuur uit de hemel gezonden, gelijk aan dat waardoor Nadab en Abihu gedood werden, omdat zij met vreemd vuur geofferd hadden. Als een stad of dorp of huis verbrandt, met opzet of bij toeval, en wij sporen de oorzaak er van op, dan zullen wij bevinden, dat de kolen, die het vuur aansteken van tussen de wielen kwamen, want er is geen kwaad van die aard in de stad, dat de Heere niet doet.
c. Dat Jezus Christus handelt in opdracht van de Vader, "want Hij heeft Hem macht gegeven gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is. Christus kwam om vuur op de aarde te werpen, Lukas 12:49, en op de groten dag zal Hij spreken, en deze wereld zal tot as worden". Door vuur van Zijn hand zal de aarde met al wat er op is, verbranden.

3. Deze man, bekleed met linnen, voert Zijn taak met vaardigheid uit, hoewel hij niet geschikt was om bij de vurige kolen te komen, daar hij met linnen bekleed was, toch zei hij: "Zie, ik kom, toen Hij geroepen werd, dit bevel had Hij van Zijn Vader ontvangen, en Hij schikte Zich daarnaar, de profeet zag Hem ingaan, " vers 2. Hij ging in en stond bij een rad, in de verwachting kolen te zullen ontvangen om uit te strooien, want wat Christus geeft, heeft Hij eerst ontvangen, ‘t zij tot genade, ‘t zij tot oordeel. Hem werd bevolen vuur te nemen, maar

Hij wachtte totdat het Hem gegeven werd, om te tonen, met hoeveel tegenzin Hij het oordeel uitvoert, en hoe groot van goedertierenheid Hij jegens ons is.

4. Een van de cherubim reikte Hem een handvol vuur uit het midden van de dieren. Toen de profeet dit visioen voor de eerste maal zag, merkte hij op, dat er brandende kolen vuurs waren, en fakkelen, die steeds tussen die dieren gingen, Hoofdstuk 1:13, vandaar werd dit vuur genomen, vers 7. De geest van de uitbranding, het vuur van de goudsmid, waardoor Christus Zijn kerk zuivert, is van Goddelijken oorsprong. Het is door hemels vuur, vuur van tussen de Cherubim, dat wonderen gewrocht worden. De Cherub gaf het in Zijn vuisten, want de engelen zijn bereid om de Heere Jezus te dienen en al Zijn werk te doen.

5. Toen hij het vuur genomen had, ging Hij uit, zonder twijfel om het uit te strooien over de stad, zoals Hem bevolen was. En wie zal de dag van Zijn toekomst verdragen? Wie kan voor Hem bestaan, als Hij uitgaat in Zijn toorn.

Ezechiël 10:8-22
Wij hebben hier het vervolg van het verhaal van het visioen van Gods heerlijkheid, dat Ezechiël zag, hier bestemd om dat jammervolle voorteken in te leiden van het weggaan van die heerlijkheid van hen, dat de deur zou openen om het verderf binnen te laten.

I. Ezechiël ziet de heerlijkheid Gods schijnen in het heiligdom, zoals hij ze gezien had bij de rivier Chebar, en geeft er een beschrijving van, opdat zij, die door hun goddeloosheid God getergd hadden hen te verlaten, mochten weten, wat zij verloren hadden, en wenende de Heere achterna gaan, onder het steunen van hun Ikabod: "De ere is weggevoerd."
Ezechiël ziet hier de werkzaamheid van de Goddelijke Voorzienigheid in het bestuur van de wereld en de wereldse zaken, voorgesteld door de vier raderen, en de volmaaktheden van de heilige engelen, de bewoners van de hemel, en hun dienst, voorgesteld door de vier dieren, van welke ieder vier aangezichten had. "De deelneming van de engelen aan het bestuur van de wereldse zaken wordt voorgesteld door het nauw verband tussen de dieren en de raderen, daar de raderen in al hun bewegingen bestuurd werden door de dieren, zoals de wagen door de bestuurder". Maar dat dezelfde Geest, beide in de dieren en in de raderen was, beduidt de oneindige wijsheid, die zijn doel bereikt door de dienst van de engelen en alle wereldse gebeurtenissen. Zodat dit visioen ons geloof een blik geeft op "de troon, die de Heere heeft bevestigd in de hemelen, en dat koninkrijk, dat heerst over alles, " Psalm 103:19. De profeet merkt op, dat het hetzelfde visioen is, dat hij aan de rivier Chebar zag, vers 15, 22 en toch schijnt er in een opzicht een wezenlijk onderscheid te zijn, dat wat daar eens runds aangezicht was, en ter linkerzijde, Hoofdstuk 1:10, hier het aangezichts eens Cherubs is en het eerste aangezicht, vers 14, waaruit sommigen de gevolgtrekking hebben gemaakt, dat het aangezicht van een Cherub dat van een os was, met het oog waarop de Israëlieten het gouden kalf maakten. Ik denk eer, dat het eerste aangezicht het wezenlijke uiterlijk van een Cherub had, dat Ezechiël zeer goed kende, daar hij het als priester in de tempel des Heeren gezien had, 1 Koningen 6:29, maar daar hebben wij volstrekt geen zekerheid van, en daardoor wist Ezechiël zeker, terwijl hij het vroeger slechts vermoed had, dat het allen Cherubim waren, al hadden zij verschillende aangezichten, vers 20. En daar het eerste aangezicht van een Cherub was, en er toch vier moesten zijn, werd dat van een rund weggelaten, omdat het gezicht van de Cherubim het meest beledigd was door de verering van het rund. Zoals soms, wanneer God verscheen om Zijn volk te verlossen, zo voer Hij ook nu op een Cherub en vloog.

I. Deze wereld is onderhevig aan wendingen, veranderingen en verschillende omwentelingen. De loop van de wereldse zaken is voorgesteld door raderen, vers 9, nu eens is de een spaak

boven, dan weer een andere. Zij gaan steeds heen en weer als eb en vloed, zij nemen toe en nemen af, gelijk de maan, I Samuel 2:4 enz. Ja, hun gedaante was als het ware een rad in het midden van een rad, vers 10, wat de onderlinge betrekking van de leidingen betekent, hun afhankelijkheid van elkaar, en de gezamenlijke strekking van die alle tot een doel, terwijl hun bewegingen voor ons ingewikkeld, verward en schijnbaar tegenstrijdig zijn.

2. Er is een bewonderenswaardige harmonie en eenheid in de verschillende leidingen, vers 13. Aangaande de raderen, al gingen zij naar verschillende kanten, toch werd tot hen gezegd: O, rad Zij waren alle als één, daar zij door een Geest tot een doel geleid werden, want God werkt alles naar de raad van Zijn eigen wil, en voor Zijn heerlijkheid, en die zijn een. En dit maakt de beschikkingen van de Voorzienigheid in waarheid bewonderenswaardig, en wonderlijk om te aanschouwen. Zoals de delen van Zijn schepping, afzonderlijk, goed, maar alle tezamen zeer goed waren, zo zijn de raderen van de Voorzienigheid, op zich zelf beschouwd, wonderlijk, maar voeg ze bijeen, en ze zijn zeer wonderlijk. O rad!

3. De bewegingen van de Voorzienigheid zijn vast en regelmatig, en wat de Heere behaagt, dat doet Hij, Hij verandert Zijn plannen nooit. De raderen keerden zich niet om als zij gingen, vers 11, en de dieren gingen ieder rechtuit, voor zijn aangezicht heen, vers 22. Welke moeilijkheden op hun weg lagen, zij kwamen ze zeker te boven, en waren nooit verplicht stil te staan, op zij of achterwaarts te gaan. Zo volkomen bekend zijn God al Zijn werken, dat Hij Zijn plannen nooit verandert.

4. God maakt meer gebruik van de dienst van de engelen bij het bestuur van deze wereld dan wij weten. De vier raderen waren bij de Cherubim, een rad bij elken Cherub, vers 9. Wat sommigen zich denken ten opzichte van de sferen boven ons, dat iedere kringloop zijn eigen leiding heeft, wordt hier betekend van de raderen beneden, dat ieder rad een Cherub heeft om het te besturen. Het is ons een voldoening te weten, dat er onder de wijzen God, wijze mannen gebruikt worden om de zaken van kerk en staat te besturen, maar, of die er zijn of niet, hier blijkt, dat er wijze engelen gebruikt worden, een Cherub bij ieder rad.

5. Al de bewegingen van de Voorzienigheid en alle diensten van de engelen zijn onder het bestuur van de groten God. Zij zijn allen vol ogen, die ogen des Heeren, die de gehele aarde doorlopen, en waar de engelen altijd het oog op hebben, vers 12. De dieren en de raderen zijn tegelijk in beweging en in rust, vers 17 want de Geest des levens, zoals men lezen kan of de Geest van de dieren, is in de raderen. De Geest van God bestuurt alle schepselen, beide hogere en lagere, om ze het Goddelijk doel te doen dienen. De gebeurtenissen worden niet beschikt door het rad van avontuur, dat blind is, maar door de raderen van de Voorzienigheid, die vol ogen zijn.

II. Ezechiël ziet, dat de heerlijkheid Gods zich uit het heiligdom verwijdert, de plaats, waar God eerlang had gewoond, en dit gezicht is even droef, als het andere behaaglijk was. Het was aangenaam te zien, dat God het land niet (zoals afgodendienaars aannamen Hoofdstuk 9:9) verlaten had, maar droef om te zien, dat Hij Zijn heiligdom verliet. De heerlijkheid des Heeren hief zich omhoog op de dorpel van het huis, vers 4. Maar nu ging zij weg van boven de dorpel, nadat zij vandaar de nodige bevelen gegeven had voor de verwoesting van de stad, en stond boven de Cherubim, niet die in het allerheiligste, maar die, welke Ezechiël nu in het visioen zag, vers 18. Zij besteeg haar statige wagen, zoals de rechter na de zitting, in zijn koets stapt en vertrekt. En terstond hieven de Cherubim hun vleugelen op, vers 19, zoals hun bevolen was, en verhieven zich van de aarde omhoog, zoals een vogel op zijn vleugels, en als zij uitgingen, werden de wielen van deze wagen niet getrokken, maar gingen van zelf

tegenover hen, waaruit bleek, dat de Geest van de dieren in de raderen was. Zo zullen, de engelen boven, en de gebeurtenissen hier beneden, samenwerken om Gods vertrek te bevorderen, als Hij een volk in toorn verlaat. Maar in de hoven van de tempel, waar het volk van Israël zijn God onteerd, Zijn juk afgeschud en zijn schouder er aan onttrokken heeft, daar blijken zalige engelen zeer bereid om Hem te dienen, Zijn wagen te trekken, en er mee op te stijgen. God had de profeet getoond, hoe de mensen op aarde de wil van God niet gehoorzaam waren geweest, Hoofdstuk 8, hier toont Hij hem, hoe bereidwillig die gehoorzaamd wordt door engelen en schepselen van lagere rang, en als wij smart hebben over de goddeloosheid van de wereld, dan is het een troost voor ons, te bedenken, hoe Zijn engelen Zijn bevelen doen, "gehoorzamende van de stem van Zijn Woord, " Psalm 103:20.

1. Laat ons nu deze wagen bezien, waarin "de heerlijkheid van de God Israëls voorspoedig rijdt." Hij, die de God van Israël is, is de God van hemel en aarde, en beveelt over de krachten van beide. Laat de getrouw Israëlieten zich hiermee troosten, dat Hij, die hun God is, boven de Cherubim is, Hij is hun Verlosser, 1 Petrus 3:22, en heeft alleen soevereine beschikking over alle gebeurtenissen: de dieren en de raderen dienen Hem eenstemmig en Hij is van de gemeente tot een hoofd boven alle dingen. De rabbijnen noemen dit visioen van Ezechiël: Mercabah- "het visioen van de wagen, " en vandaar noemen zij het meer duistere deel van het Goddelijk werk, dat van God en de geesten, "Opus currus- Het werk van de wagen, " zoals zij het andere deel, dat meer eenvoudig en bekend is: "Opus bereshith noemen- Het werk van de schepping."

2. Laat ons letten op de bewegingen van deze wagen. Elkeen stond aan de deur van de Oosterpoort van het huis des Heeren, en de heerlijkheid van de God Israëls was van bovenover hen, gereed te vertrekken en het huis te verlaten, vers 19. Maar zie, hoe vaak God ophoudt en stilstaat voordat Hij vertrekt, als was Hij onwillig om te gaan, alsof Hij wilde zien, of niet iemand Hem verzoeken zou te blijven. Geen van de priesters van de binnenste voorhof tussen de tempel en het altaar, wilde Hem dat afsmeken, daarom verlaat Hij hun voorhof en staat aan de Oosterpoort, die naar de voorhof des volks leidde, om te zien of iemand van hen in de bres zou springen. God verlaat een afdwalend volk stap voor stap, en als Hij gereed is in toorn van hen weg te gaan, zou Hij nog in genade tot hen willen terugkeren, als zij slechts wilden berouw hebben en tot Hem bidden.

HOOFDSTUK 11

1 Toen hief mij de Geest op, en bracht mij tot de Oostpoort van het huis des HEEREN, dewelke ziet oostwaarts; en ziet, aan de deur der poort waren vijf en twintig mannen, en in het midden van hen zag ik Jaazanja, de zoon van Azzur, en Pelatja, de zoon van Benaja, vorsten des volks. 2 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, deze zijn de mannen, die ongerechtigheid bedenken, en die kwaden raad raden in deze stad. 3 Die zeggen: Men moet geen huizen nabij bouwen; deze stad zou de pot, en wij het vlees zijn. 4 Daarom profeteer tegen hen; profeteer, o mensenkind! 5 Zo viel dan de Geest des HEEREN op mij, en Hij zeide tot mij: Zeg: Zo zegt de HEERE: Alzo zegt gijlieden, o huis Israëls! want Ik weet elkeen der dingen, die in uw geest opklimmen. 6 Gij hebt uw verslagenen in deze stad vermenigvuldigd, en gij hebt derzelver straten met de verslagenen vervuld. 7 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Uw verslagenen, die gij in het midden derzelve neergelegd hebt, die zijn dat vlees, en deze stad is de pot; maar ulieden zal Ik uit het midden derzelve doen uitgaan. 8 Gijlieden hebt het zwaard gevreesd; en het zwaard zal Ik over u brengen, spreekt de Heere HEERE. 9 Ook zal Ik ulieden uit het midden derzelve doen uitgaan, en Ik zal u overgeven in de hand der vreemden; en Ik zal recht onder u doen. 10 Gij zult door het zwaard vallen; in de landpaal Israëls zal Ik u richten, en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. 11 Deze stad zal ulieden niet tot een pot zijn, en gij zult in het midden derzelve niet tot vlees zijn; in de landpaal Israëls zal Ik u richten. 12 En gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, omdat gij in Mijn inzettingen niet gewandeld, en Mijn rechten niet gedaan hebt, maar naar de rechten der heidenen, die rondom u zijn, gedaan hebt. 13 Het geschiedde nu, als ik profeteerde, dat Pelatja, de zoon van Benaja, stierf. Toen viel ik neder op mijn aangezicht, en riep met luider stem; en zeide: Ach, Heere HEERE! zult Gij gans een voleinding maken met het overblijfsel van Israël? 14 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot mij, zeggende: 15 Mensenkind, het zijn uw broederen, uw broederen, de mannen uwer maagschap, en het ganse huis Israëls, ja, dat ganse, tot welke de inwoners van Jeruzalem gezegd hebben: Maakt u verre af van de HEERE, ditzelve land is ons tot een erfbezitting gegeven. 16 Daarom zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Hoewel Ik hen verre onder de heidenen weggedaan heb, en hoewel Ik hen in de landen verstrooid heb, nochtans zal Ik hun een weinig tijds tot een heiligdom zijn, in de landen, waarin zij gekomen zijn. 17 Daarom zeg: Alzo zegt de Heere HEERE: Ja, Ik zal ulieden vergaderen uit de volken, en Ik zal u verzamelen uit de landen, waarin gij verstrooid zijt, en Ik zal u het land Israëls geven. 18 En zij zullen daarheen komen, en al deszelfs verfoeiselen en al deszelfs gruwelen van daar wegdoen. 19 En Ik zal hun enerlei hart geven, en zal een nieuwen geest in het binnenste van u geven; en Ik zal het stenen hart uit hun vlees wegnemen, en zal hun een vlesen hart geven; 20 Opdat zij wandelen in Mijn inzettingen, en Mijn rechten bewaren, en dezelve doen; en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. 21 Maar welker hart het hart hunner verfoeiselen en hunner gruwelen nawandelt, derzelver weg zal Ik op hun hoofd geven, spreekt de Heere HEERE. 22 Toen hieven de cherubs hun vleugelen op, en de raderen tegenover hen; en de heerlijkheid des Gods van Israël was over hen van boven. 23 En de heerlijkheid des HEEREN rees op van het midden der stad, en stond op de berg, die tegen het oosten der stad is. 24 Daarna nam mij de Geest op, en bracht mij in gezicht door de Geest Gods in Chaldea tot de gevankelijk weggevoerden; en het gezicht, dat ik gezien had, voer van mij op. 25 En ik sprak tot de gevankelijk weggevoerden al de woorden des HEEREN, die Hij mij had doen zien.

Dit hoofdstuk voltooit het visioen, dat Ezechiël zag en dit gedeelte bevat twee boodschappen, die hem worden opgedragen:

I. Een tijding van wraak voor degenen, die nog te Jeruzalem bleven en daar het toppunt van verwaandheid bereikt hadden toen zij dachten nimmer te zullen vallen, vers 1-13.
II. Een tijding van troost aan de weggevoerden naar Babel, die daar in diepe verslagenheid neerzaten, in de mening dat zij nimmer weer zouden opstaan. En gelijk de vorigen wordt aangezegd, dat God oordeel voor hen bereidt, ondanks hun tegenwoordige gerustheid, zo verzekert Hij de laatsten, dat Hij barmhartigheid voor hen bereidt, ondanks hun tegenwoordige ellende, vers 14-21. En zo beweegt zich de heerlijkheid Gods verder, vers 22, 23. Het gezicht verdwijnt weer, vers 24, en Ezechiël geeft er zijn hoorders getrouwelijk verslag van, vers 25.

Ezechiël 11:1-13
Wij hebben hier
I. De grote gerustheid van Juda's vorsten, ondanks de oordelen Gods, die hen troffen. De profeet werd in een gezicht gevoerd naar de poort des tempels, waar de vorsten beraadslaagden over de belangrijkste zaken in de stad. "De Geest hief mij op en bracht mij tot de Oostpoort van het huis des Heeren, welke oostwaarts ziet, en zie, aan de deur van de poort waren vijf en twintig mannen." Zie, hoe onderdanig de profeet is aan de bevelen des Geestes, en hoe opmerkzaam om alle openbaring nauwlettend op te nemen. Het schijnt, dat deze vijf en twintig mannen niet dezelfde zijn, die hij aan de deur des tempels zag, en die zich neerbogen naar het oosten voor de zon, hoofdstuk 8:16. Genen schijnen priesters of levieten te zijn geweest, want zij waren tussen het voorhuis en het altaar, maar deze waren vorsten, "zittende aan de poort van het huis des Heeren, om gericht te houden", Jeremia 26:10. Zij worden hier niet beschuldigd van bederf in hun godsverering, maar van bederf in hun regering. Twee van hen worden met name genoemd, omdat zij de werkzame leiders waren, en misschien omdat de profeet hen kende, hoewel hij enige jaren afwezig was geweest, Pelatja en Jaäzánja, niet die, waarvan sprake is in hoofdstuk 8:11, want die was de zoon van Safan, en deze de zoon van Azur. Sommigen beweren, dat Jeruzalem in vier en twintig wachten was verdeeld, en dat deze de oversten of oudsten aller wachters waren, met de president, die boven allen stond. Let nu hierop,

1. De algemene aanklacht van deze mannen voor de profeet, vers 2: " Dezen zijn de mannen, die ongerechtigheid bedenken, onder voorwendsel van maatregelen te beramen voor de publieke veiligheid, stijven zij het volk in hun zonden en ondermijnen de vrees voor Gods oordelen, waarmee de profeten het dreigden. Zij raden kwade raad in deze stad, de leider ophitsende om de profeten te weerstaan en hun het zwijgen op te leggen, tegen de koning van Babel op te staan, en te besluiten de stad ten uiterste toe te verdedigen." Zie, het staat slecht met een volk, wanneer de dingen, die tot hun vrede dienen, verborgen zijn van de ogen dergenen, die met raad moeten dienen. En, wanneer het kwaad gedaan is, dan weet God, wie het te wijten, en in de dag van openbaarheid en vergelding, zal Hij er de schuldigen voor straffen en zeggen: "Dit zijn de mannen, die het kwaad bedachten, ofschoon zij grote mannen zijn en voor wijze mannen doorgaan en niet tegengesproken of nagegaan willen worden."

2. De bijzondere beschuldiging tegen hen ingebracht, ten bewijze hunner misdaad. Zij worden beticht van woorden, gesproken in hun rechtbanken, waarvan Hij, die in de vergadering van de machtigen staat, kennis genomen heeft, vers 3. Zij hadden gezegd: Het is niet nabij, de verwoesting van onze stad, waarmee de profeten al zo dikwijls gedreigd hebben, is niet nabij, niet zo nabij als zij beweren. Zij hebben een groten afkeer van alle hervorming en gevoelen toch, dat die ten laatste komen moet. Maar zij hebben zo'n goeden dunk van Gods geduld (al hebben ze het langen tijd misbruikt), dat zij graag aannemen: die hervorming kan nog wel wat uitblijven. Zie, wanneer Satan de mens niet kan wijs maken, dat het toekomend oordeel twijfelachtig en onzeker is, dan tracht hij hem toch te beduiden, dat het nog lang niet aanstaande is, zo verliest het zijn klem op de consciëntie. Wanneer het zeker komt, dan toch nog niet zo spoedig, zeker, het is niet nabij, terwijl in werkelijkheid "de Rechter aan de deur staat." Welnu, indien de verwoesting nog zo ver weg ligt, "laat ons dan huizen bouwen, wij hebben al de tijd, want deze stad is de pot en wij zijn het vlees." Dit schijnt een spreekwijze te zijn, die zeggen wil: "Wij zijn in deze stad even veilig als vlees in een pot, de muren van de stad zijn voor ons als koperen muren en zullen van de belegeraars even weinig te lijden hebben als de pot van het vuur er onder. Zij, die ons uit de stad willen tronen om gevangen genomen te worden, zullen zien, dat zulks even gevaarlijk is als met de handen kokend vlees

uit een pot te nemen." Dit schijnt de betekenis te zijn, afgeleid van het antwoord dat God geeft, vers 9, " Ik zal ulieden uit het midden van haar doen uitgaan, waar gij u veilig waant, en dan zal het blijken, dat dit geen pot is en gij het vlees niet zijt", vers 11. Misschien heeft het betrekking op het vlees van het spijsoffer, het was een grote zonde van de priesters het uit de kokende pot te nemen (wat wij lezen in 1 Samuel 2:13, 14), en dan wil het zeggen, dat zij zich te veiliger achtten, omdat Jeruzalem de heilige stad was en zij het heilige volk daarin waren, dat geen vreemdeling kon overmogen. Sommigen menen, dat het scherts was met het oog op Jeremia, die in een van zijn eerste gezichten Jeruzalem voorgesteld zag door "een ziedende pot, " Jeremia 1:13. "Nu", zeggen zij dan, om dat woord bespottelijk te maken, indien Jeruzalem een ziedende pot is, dan zijn wij het vlees daarin, en wie durft het ons dan lastig maken?" Zo bleven zij de boodschappen des Heeren bespotten, zelfs terwijl zij ervoor bestraft werden, "maar nu dan, drijft de spot niet, opdat uw banden niet vaster gemaakt worden, " Jesaja 28:22. Die harten zijn inderdaad hard, die door de waarschuwende woorden Gods in hun valse zekerheid nog gestijfd worden.

II. De wijze, waarop wij uit die gerustheid gewekt worden. Men zou denken, dat Gods bezoekingen genoeg waren om hen te verschrikken, maar om zulken daartoe te brengen, moet ook Zijn Woord in waarschuwing tot hen komen, vers 4. Daarom profeteer tegen hen, tracht hen te ontgoochelen, profeteer, o mensenkind, over deze dode, dorre beenderen. Zie, de grootste dienst, die predikers aan zo zekere zondaren kunnen bewijzen, is: tegen hen te prediken en hen hun ellende en gevaar voor ogen te stellen, hoe onwillig zij ook zijn om ze te zien. Wij handelen dan het meest in hun voordeel, wanneer wij hun tegenstanders schijnen. Maar daar de profeet niet wist wat te zeggen tot zulke in het kwaad verharde zondaars, die Gods oordelen hoonden, viel de Geest des Heeren op hem, om hem met moed en kracht te vervullen, en zei tot hem: Spreekt Zie, wanneer zondaren zich vleien, dat ze hun eigen ondergang zullen ontgaan, dan is het tijd om te spreken en hun voor te houden, dat zij, zo voortgaande, zullen omkomen. Predikers zijn soms zo beschroomd en vreesachtig, en zo onbeslist, dat zij nodig hebben, tot spreken aangespoord te worden en dat onbeschroomd. Hij, die de profeet beveelt te spreken, geeft hem ook op wat hij spreken moet, hij moet allereerst spreken tot het huis Israëls, vers 5, en daarom heeft de God Israëls ermede te doen. Hij is vriendelijk en waarschuwt. Zij hebben die waarschuwing aan te nemen en hem te gehoorzamen. En wat moet hij hun in de naam Gods gaan verkondigen?

1. Laat hen weten, dat de God des hemels acht slaat op hun ijdel vertrouwen, waarop zij steunen, vers 5, Ik weet elkeen van de dingen, die in uw geest opklimmen, welke verborgen redenen gij hebt voor uw besluiten, en wat gij bedoelt met zo’n schoon gelaat te tonen in zo’n kwade zaak. Zie, God weet volkomen, niet alleen wat uit onze mond uitgaat, maar evenzeer wat in ons hart omgaat, niet alleen wat wij zeggen, maar zelfs wat wij denken, zelfs die gedachten, die het onverwachtst in onze geest opkomen en die wij even onbedacht uitspreken, zodat wij zelf er nauwelijks bewust van zijn, God kent ze en wist ze reeds te voren. Hij kent ons beter de wij ons zelf kennen: Hij kent van verre onze gedachten. Dit te bedenken moest ons er toe leiden, onze harten met alle naarstigheid te bewaren, opdat er geen ijdele gedachten in opkomen en zich er nestelen.

2. Laat hen, die het volk raden, stout tegen Gods oordelen in te gaan, weten, dat zij voor God gerekend worden de moordenaars van de gevallenen en dergenen, die nog zullen vallen, namelijk in Jeruzalem, door het zwaard van de Chaldeeën. De reeds verslagenen zijn de enkelen dat "in de stad zouden blijven", als het vlees in de pot. Gij hebt Uw verslagenen in de stad vermenigvuldigd, niet alleen degenen, die gij door het zwaard van de gerechtigheid onrechtmatig hebt gedood, onder bescherming van de wet maar ook degenen, die gij door uw

eigenwilligheid en hoogmoed aan het oorlogszwaard hebt prijsgegeven, ofschoon hun door de profeten was voorzegd, dat het hun zeer kwalijk gaan zou. Zo hebt gij met uw hardnekkig gemoed, de straten van Jeruzalem met uw verslagenen vervuld, vers 6. Zie, zij, die of onrechtvaardig of onvoorzichtig een oorlog beginnen of voortzetten, brengen een grote bloedschuld over zich, en degenen, die in veldslagen of belegeringen sneuvelen, wanneer een eervolle vrede aan het bloedvergieten een eind had kunnen maken, zullen hun verslagenen genoemd worden. Deze verslagenen nu zijn het enige vlees dat in de pot gelaten wordt, vers 7. Niemand zal overblijven om bezit van de stad te nemen, dan die er in begraven worden. Er zullen in Jeruzalem geen inwoners zijn dan de bewoners van de graven, geen vrijen dan die de dood van alle aardse ellende bevrijd heeft.

3. Laat hen weten, dat zij, hoe onneembaar zij hun stad ook geacht hebben, eruit verdreven zullen worden, of op de vlucht gejaagd of in gevangenschap gezonden: Ik zal ulieden uit haar midden doen uitgaan, of gij wilt of niet, vers 7, 9. Zij hadden God getergd, de stad te verzaken, en meenden door eigen overleg en kracht ze nu wel te kunnen behouden, maar God zal hun bekend maken, dat er geen vrede is voor degenen, die hun God hebben verlaten. Indien zij door hun zonden God uit Zijn Huis hebben verdreven, dan zal Hij door Zijn oordelen hen weldra uit het hun verdrijven, en men zal bevinden, dat zij, die zich het veiligst wanen, het grootste gevaar lopen. "Deze stad zal ulieden niet zijn tot een pot, noch zij het vlees, " gij zult er niet in blijven noch in uw eigen huis sterven, zoals gij u zelf belooft, gij waant u veilig in haar midden, maar gij zult daar niet lang meer zijn.

4. Laat hen weten, dat, wanneer God hen uit het midden van Jeruzalem heeft weggevoerd, Hij hen met Zijn oordelen zal vervolgen, waarheen zij ook vluchten, oordelen, waartegen zij zich in de stad veilig achten. Zij vreesden het zwaard, zo zij tot de Chaldeeën uitgingen, en wilden daarom in hun pot blijven, maar, zegt God, Ik zal het zwaard over u brengen. vers 8, en gij zult door het zwaard vallen, vers 10, Zie, de vreze des goddelozen, die zal hem overkomen. En er is geen beschutting tegen Gods oordelen, wanneer die komen, zelfs niet binnen koperen muren. Zij durfden de barmhartigheid van vreemden niet vertrouwen. Maar God zegt: "Ik zal u overgeven in de hand des vreemden, wier wraak gij zult ondervinden, nu gij hun barmhartigheid niet vertrouwd hebt". Zie Jeremia 38:17, 18. Zij trachtten de oordelen Gods te ontsnappen, maar God zegt, dat Hij recht onder hen zal doen. Terwijl zij besloten, dat, zo zij geoordeeld moesten worden, het in Jeruzalem zou zijn, zegt God hun, vers 10-11, dat Hij hen in de landpaal Israëls zal richten, hetgeen vervuld werd, toen Nebukadnézar alle edelen van Juda te Ribla in het land van Hamath, aan de uiterste grens van Kanaän, doodde. Zie, degenen, die zich in hun woonplaats diep vastgeworteld hebben, kunnen niet zeker zijn, dat zij daar ook sterven zullen.

5. Laat hen weten, dat dit alles hun overkomt om hun zonden, en de openbaring is van Gods rechtvaardig oordeel over hen. Zij zullen weten, dat Ik de Heere ben, vers 10, 12. Zij zullen door het zwaard des Heeren ervaren, die niet door Zijn Woord wilden onderricht worden, hoe Hij de zonde haat, en hoe vreselijk het is voor onboetvaardige zondaars, in Zijn handen te vallen. Ik zal oordelen uitrichten, en dan zult gijlieden weten, dat Ik de Heere ben, want de Heere wordt bekend door de oordelen, welke Hij brengt over degenen, die niet gewandeld hebben in Zijn inzettingen. Hierbij zal bekend worden, dat Hij Zijn wet gegeven heeft, als Hij de overtreders dier wet straft. Ik zal u richten, omdat gij in Mijn inzettingen niet hebt gewandeld, zegt God, vers 12. Zie, de volbrenging van de inzettingen van ‘s Heeren mond in gestadige en stipte gehoorzaamheid is de enige weg om de volvoering van de oordelen Zijns monds te voorkomen, zodat geen ellende en verwoesting ons treft. Het een of het ander, Gods inzettingen moeten gehouden worden, de wet volbracht, of straf is onvermijdelijk. Indien wij

Gode niet de ere geven door Zijn geboden te onderhouden, dan zal Hij Zijn eigen eer handhaven, door volvoering van de bedreigde oordelen. Zo zullen wij weten, dat Hij de Heere, de soevereine God is, die niet met zich laat spotten. En merk op, "als zij Gods rechten niet deden, dan handelden zij naar de rechten van de heidenen, die rondom hen waren, en namen in hun godsdienst al de onreine, belachelijke en barbaarse gebruiken op, die de heidenen hadden". Wanneer de mens de vaste regel van Gods inzettingen verlaat, dan dwaalt hij eindeloos. Terecht wordt gezegd, dat zij Gods rechten zouden doen, opdat zij niet deden van die gruwelijke inzettingen van de heidenen, Leviticus 18:30.

III. Dit wakker schuddende woord wordt terstond gevolgd door een wakker schuddende daad, vers 13. Hier kunnen wij opmerken
1. Met wat macht Ezechiël profeteerde, of liever, met wat machtsbetoon zijn woord gepaard ging: Het geschiedde nu, als ik profeteerde, dat Pelatja, de zoon van Benaja, stierf. Hij wordt, vers 6, genoemd als een voornaam man onder de vijf-en-twintig vorsten, die al het kwaad in Jeruzalem deden. Naar het schijnt geschiedt zulks alleen in het gezicht, gelijk de slachting van de ouden, Hoofdstuk 9:6, bij welke gelegenheid Ezechiël bad, gelijk hij hier weer doet, omdat het was de verzekering, dat, wanneer deze profetie zou verkondigd worden, die dood inderdaad zou plaatsgrijpen. Het sterven van Pelatja toonde de ernst van de profetische bedreigingen. Zie, het behaagt Gode soms enkele zondaars te verkiezen om hen tot toonbeelden van Zijn gerechtigheid te stellen en anderen te waarschuwen voor wat komen zal. Sommigen, die zich veilig wanen, worden plotseling weggerukt en sterven in een ogenblik, gelijk bijvoorbeeld Ananias en Saffira, die aan Petrus' voeten dood neervielen.

2. Met wat medelijden Ezechiël bad. Al was Pelatja's dood een bevestiging van Ezechiëls profetie, en inderdaad een handhaving van zijn ambt, toch ging hem dat oordeel zeer ter harte als ware hij Pelatja's vriend of bloedverwant geweest. "Hij viel neer op zijn aangezicht en riep met luider stemme: Ach, Heere, Heere! zult Gij ganselijk een voleinding maken met het overblijfsel van Israël?" Velen zijn weggerukt door de oordelen, die ons getroffen hebben, zullen de overigen, die aan het gevaar ontkomen zijn, dus onmiddellijk door de hand des Hemels sterven? Dan zult Gij inderdaad een voleinding maken. Het was misschien een zwakheid in Ezechiël, de dood van deze goddeloze vorst dus te bewenen, zoals het in Samuël een zwakheid was, om Saul leed te dragen, die God verworpen had. Maar toch toonde hij op deze wijze, hoe weinig hij verlangde naar de dag van wee, die hij voorspelde. David treurde om de ziekte dergenen, die hem haatten en vervolgden. En zo behoren wij bedroefd te zijn om de plotselinge dood van anderen, al zijn ze ook goddelozen.

Ezechiël 11:14-21
De profetie had ten doel, alle dalen te verhogen, en alle bergen en heuvelen te vernederen Jesaja 40:4. En de profeten hadden tot taak niet alleen de eigengerechtigen en gerusten van zonde te overtuigen, maar ook de verachten en neergeslagenen en die voor Gods Woord beefden, te troosten. De profeet Ezechiël, die in het eerste deel van dit hoofdstuk aanwijzing ontving, hoe hij de gemeenten in Sion moest wakker roepen, geeft in deze verzen troostvolle woorden voor de treurenden in Babel, die aan de rivieren zaten en weenden en gedachten aan Sion. Merk op,

I. Hoe de vrome ballingen onder de voet getreden en beledigd werden door die in Jeruzalem waren gebleven, vers 15. God deelt Ezechiël mede, wat de inwoners van Jeruzalem van hem en de overige naar Babel weggevoerden zeggen. God erkent ze als goede vijgen en verklaart, dat zij tot hun nut naar Babel gevoerd waren, maar dat de inwoners van Jeruzalem hen verguisden in de veronderstelling, dat zij de grootste zondaars waren van allen, die in

Jeruzalem woonden. Merk op 1. Hoe ze beschreven worden: Zij zijn uw broeders, zegt God tot de profeet, voor wie gij genegenheid koestert: zij zijn de mannen van uw maagschap (letterlijk: de mannen van uw lossing), uw naastbestaanden, wie het recht van lossing toekomt, maar die daartoe ten enenmale onbekwaam zijn, aangezien zij zelf in ballingschap verkeren. Zij zijn het gehele huis Israëls, zo rekent God ze, omdat zij alleen hun gerechtigheid hebben behouden en door hun gevangenschap gebeterd zijn. Zij waren n iet alleen van dezelfde familie en natie als Ezechiël, maar ook een van geest met hem, zij waren zijn hoorders en hij volbracht in gemeenschap met hen de heilige verordeningen. Misschien heten ze daarom zijn broeders en de mannen van zijn maagschap.

2. Hoe de inwoners van Jeruzalem hen verloochenden. Zij zeiden van hen: Maakt u verre af van de Heere . Zij, die zelf nog met rust gelaten werden, bleken trots te zijn en hoonden degenen, die door de oordelen vernederd waren.
a. Zij sneden hen af als leden van hun kerk. Omdat zij zich van haar leidslieden hadden afgehouden en zich in gehoorzaamheid aan Gods wil, aan de koning van Babel overgegeven, werden zij in de ban gedaan en hun toegevoegd: Maakt u verre af van de Heere, wij willen niets met u van doen hebben. De bijgelovigen wilden de nauwgezetten uitwerpen, streng in hun veroordeling en verwerping over dezen, als waren zij door de Heere zelf vergeten en verlaten en uit de vergadering van de gelovigen gebannen.
b. Zij sneden ze af als leden van de gemeenschap, als hadden ze niet langer lot noch deel met hen: "Ditzelfde land is ons tot een erfbezitting gegeven, en gijlieden hebt het verbruid doordat gijlieden tot de koning van Babel zijt gevallen, nu zijn wij uw rechtmatige erfgenamen". God geeft daarop acht en Hij toont Zijn ongenoegen over de verachting, waarmee die nog voorspoed genieten neerzien op hun broederen in de verdrukking.

II. De genaderijke beloften, die God hun geeft, om het onbeschaamd gedrag van hun broeders jegens hen. Zij, die hen haatten en uitwierpen, zeiden: "Dat de Heere heerlijk worde! Doch Hij zal verschijnen tot hunlieder vreugde." Jesaja 16:5. God bevestigt, dat Zijn hand tegen degenen is geweest, die hun broederen aanleiding hadden gegeven om zich over hen vrolijk te maken, vers 16. "Het is waar, Ik heb ze ver onder de heidenen weggedaan en in de landen verstrooid, zij schijnen een verlaten volk te zijn en zozeer onder de volken verstrooid, dat ze onder hen verloren raken, maar Ik heb barmhartigheid voor hen." Zie, God neemt aanleiding uit de verachting, die Zijn volk ondergaat, om hen te vertroosten, gelijk David hoopte, dat God hem een zegen zou geven voor Simeï's vloek. Zijn tijd om de hoop zijns volks te steunen, is, wanneer de vijanden dat tot wanhoop zoeken te drijven.

Nu volgen Gods beloften,
1. Dat Hij hun dat gemis van de tempel en deszelfs voorrechten gaat vergoeden, vers 16. Ik zal hun een weinig tijds tot een heiligdom zijn in de landen, waarin zij gekomen zijn. Die te Jeruzalem zijn, hebben hun tempel, maar zonder God, die te Babel zijn, hebben God, maar zonder tempel.
a. God zal hun een heiligdom zijn, dat is een toevlucht, tot Hem zullen zij vluchten, en bij Hem zullen zij veilig zijn. als degenen, die de hoornen des altaars gevat hadden. Of liever, zij zullen in het land hunner ballingschap zo'n gemeenschap met God genieten, als men alleen in de tempel kon verwacht hebben. "Zij zullen daar Gods macht en heerlijkheid aanschouwen, die zij gewoon waren in Zijn heiligdom te zien". Zij zullen de tekenen van Gods tegenwoordigheid zien, en hun genade in hun harten zal hun gebeden en lofzegging heiligen, zoals het altaar de gave heiligt zodat die de Heere meer behagen dan een os of var.
b. Hij zal hun een weinig tijds een heiligdom zijn, ongezien en onopgemerkt door hun vijanden, die met een boos en naijverig oog dat huis te Jeruzalem beschouwden, dat hoog en

groot was, 1 Koningen 9:8. Zij waren weinig en gering, en een heiligdom voor een weinig tijds was al wat zij nodig hadden. God ziet de lage staat van Zijn volk aan, en past Zijn gunsten aan hun omstandigheden aan. Let op het neerbuigende van de Goddelijke genade. De grote God wil Zijn volk tot een heiligdom zijn. Zie, degenen, die het oordeel van de openbare eredienst ontberen, als dat niet hun eigen schuld is, zullen overvloedige vergoeding vinden in Goddelijke genade en troost.

2. Dat God op Zijn tijd een einde zou maken aan hun beproeving, ze uit het land van hun gevangenschap brengen, en hen en hun kinderen weer in hun eigen vaderland een plaats bereiden zou, vers 17. Ja, Ik zal u vergaderen uit de volken, gij, dus verstrooiden en verachten, door uw eigen landgenoten uitgeworpen, "Ik zal u vergaderen uit de volken, u onderscheiden van degenen, onder wie gij vermengd zijt en u verlossen van die u gevangen houden, Ik zal u verzamelen als een enig man uit de landen, waarin gij verstrooid zijt. Gij zult niet één voor één, maar allen tegelijk komen, hetgeen uw terugkeer eervoller en aangenamer zal maken. Dan zal Ik u het land Israëls geven, vanwaar uw broederen wanen, dat gij voor immer gebannen zijt." Zie, het is goed, dat ‘s mensen streng oordeel ons niet kan afsnijden van Gods genaderijke beloften. Er zullen er velen zijn die in het Heilige Land een plaats krijgen, maar wie liefdeloze mensen in hun enghartigheid een plaats aldaar ontzegd hadden. "Ik zal u het land Israëls geven, het u door een nieuw gift geven, en zij zullen daarheen komen". Indien er enige verandering is van u op zij, dan is het alleen dit, dat de nakomelingen in de beloften begrepen zijn. "Gij zult de belofte ontvangen, gelijk eenmaal de aartsvaders, en uw zaad na u zal het erfelijk bezitten."

3. Dat God door Zijn genade hun zonden zou wegnemen, vers 18. Hun gevangenschap zal ze inderdaad van hun afgoderij genezen. Wanneer zij daarheen komen, dat is naar hun eigen land, zullen zij al zijn verfoeisels, en al zijn gruwelen vandaar wegdoen. Hun afgoden die hun vermaak waren geweest, zullen hun gruwel worden, niet alleen de afgoden van Babel, maar ook die van Kanaän, waar zij gewoond hadden. Zij zouden niet alleen die afgoden niet langer dienen, maar ze ook niet als herinneringen bewaren. "Zij zullen al zijn gruwelen vandaar wegdoen. Zie, dan is het een genade, tot betere staat te mogen wederkeren, wanneer wij niet tot de zonden en dwaasheden van die staat terugvallen. Wat heb ik meer met afgoden te doen?"

4. Dat God hen met macht zou bekwamen voor hun plicht. Zij zouden niet slechts ophouden, kwaad te doen, maar ook leren goed te doen, omdat er niet alleen een eind zou komen aan hun ellende maar ook terugkeer van hun vrede.
A. God zal een goed beginsel in hen planten, Hij zal de boom goed maken. vers 19. Dit is de Evangelie-belofte, die God vervult aan allen, die Hij voor het hemels Kanaän bestemt. Want God bereidt voor de hemel allen, voor wie Hij de hemel bereid heeft.
a. God zal hun enerlei hart geven, een hart alleen voor de ware God en niet verdeeld onder zovele goden, een hart vast besloten om God te dienen niet weifelende, onwankelbaar en één van wil niet onbestendig. Enerlei hart is een oprecht hart, met bedoelingen in volmaakte overeenstemming met zijn belijdenis.
b. Hij zal een nieuw geest in het binnenste van hen geven een gemoed, dat past bij de nieuw omstandigheden, waarin Gods Voorzienigheid ze plaatst. Allen, die geheiligd worden, hebben een nieuw geest, geheel verschillend van de ouden, zij handelen uit nieuw beginselen, wandelen volgens nieuw regelen en trachten naar nieuw doeleinden. Een nieuw naam, of een nieuw gelaat, zal niet helpen zonder een nieuw geest. "Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel".

c. "Hij zal het stenen hart uit hun vlees wegnemen, uit hun bedorven natuur". Hun hart zal niet meer, wat het geweest is, dood en dor zijn, hard en zwaar gelijk een steen, niet meer onbekwaam om goede vruchten te dragen, zodat het goede zaad er op verloren gaat omdat de grond steenachtig is.
d. Hij zal hun een vlezen hart geven, geen dood of trots vlees, maar levend vlees, Hij zal hun hart gevoelig maken voor geestelijke pijn en geestelijk genot, zal ze teder maken en geschikt voor goede indrukken. Dat is Gods werk, Zijn gave, Zijn beloofde gave, en het is een wondervolle en gezegende verandering, die erdoor wordt gewrocht, van de dood tot het leven. Dit wordt diegenen beloofd, die God naar hun eigen land zal terugbrengen, want dan zal de verandering van toestand wezenlijk een verbetering zijn, wanneer daarmee gepaard gaat een verandering des harten, en zulk een verandering moet in allen gewerkt worden, die naar het betere Kanaän, dat is het hemelse, gebracht zullen worden.

B. Hun wandel moet met deze beginselen in overeenstemming zijn. Ik zal hun een nieuw geest geven, niet dat zij in staat zijn over godsdienst te spreken en te redetwisten, maar zó, dat zij wandelen in mijn inzettingen in al hun doen en laten, en mijn rechten bewaren in hun uiterlijke godsverering, vers 20. Die twee moeten samengaan, zij, wie God een nieuw hart en een nieuw geest geeft, zullen beide ter harte nemen, zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. Het oude verbond dat verbroken en vergeten scheen, zal vernieuwd worden, om hun afgoderij scheen God hen te hebben verworpen, door hun ballingschap scheen Hij hen verdaan te hebben. Maar toen zij van hun afgoderij gereinigd waren en uit hun gevangenschap verlost, waren God en zijn Israël weer één. Door Zijn werk in hun ziel maakt God ze weer Zijn volk, en door de bewijzen van Zijn liefde jegens hen, toont Hij, hun God te zijn.

III. Hier vinden wij de bedreiging van toorn over degenen, die van geen hervorming wilden weten. Gelijk de rechtvaardigen, wanneer oordelen worden aangekondigd, onderscheiden worden, zodat zij in die oordelen niet delen, zo worden de goddelozen als Gods gunst toegezegd wordt, onderscheiden, zodat ze in die gunst niet delen: zij hebben geen deel noch lot in die genade, vers 21. Maar wat hen betreft, die zich afkeren, wat hebben zij met de vrede te doen?

Merk op
1. Hun beschrijving. "Hun hart wandelt het hart van hun verfoeiselen en van hun gruwelen na, zij hebben meer lust, de duivelen te dienen. Of, in tegenstelling met het nieuw hart, dat God Zijn volk geeft, wandelt hun hart het hart van hun afgoden na, hun gemoed en wandel schikt zich naar de dienst hunner afgoden en wat hun daaromtrent geleerd wordt, en dat is lichtzinnigheid en wreedheid". Dit is de wortel van al hun goddeloosheid, de verdorvenheid huns harten, gelijk de wortel van alle goede reformatie in de vernieuwing des harten te zoeken is. Het hart heeft zijn eigen uitgangen, en zo als die zijn, zo is de mens.

2. Hun vonnis. Beide rechtvaardigheid en schrik spreken hieruit. "Ik zal hun weg op hun kop geven, spreekt de Heere HEERE, Ik zal met hen handelen gelijk zij verdienen". Er is niet meer nodig om God te rechtvaardigen, dan dat Hij de mens vergeldt naar diens werken, en wat de mens om zijn zonden verdient is van die aard, dat de zondaar terecht ellendig genaamd wordt.

Ezechiël 11:22-25
Hier is,

I. Gods tegenwoordigheid verlaat stad en tempel. Toen de boodschap aan de profeet toevertrouwd werd, en hij die ten volle verstond geheel onderricht, hoe hij het kostelijke van het snode moest onderscheiden, toen hieven de Cherubims hun vleugelen op, en de raderen tegenover hen, vers 22, gelijk tevoren, Hoofdstuk 10:19. Wanneer engelen hun dienst in dit ondermaanse hebben verricht, vliegen zij spoedig terug, want zij hebben geen tijd te verliezen. Wij verlieten de heerlijkheid des Heeren aan de deur van de Oosterpoort van het huis des Heeren Hoofdstuk 9:19, wat hier genoemd wordt in het midden van de stad. Hier nu wordt ons gemeld, dat, aangezien er tot zijn verbazing niemand gevonden werd, om tussenbeide te treden niemand om op te houden, niemand om ze terug te verlangen, de heerlijkheid des Heeren oprees van het midden van de stad en stond op de berg, die tegen het oosten van de stad is, vers 23, dat is: de Olijfberg.
Op die berg hadden zij hun afgoden opgericht, om God in Zijn tempel te honen, toen Hij daar woonde, 1 Koningen 11:7, en daarom heet die berg de berg Mashith (des verderfs), 2 Romeinen 23:13, daarom plant de Heere daar als het ware Zijn standaard, richt er Zijn rechtbank op, als om degenen, die de tempel als hun eigendom beschouwden, nu God die verlaten had, te beschamen. Van die berg had men een open gezicht op de stad, daarheen week de heerlijkheid Gods om te doen wat Hij gesproken had, Deuteronomium 32:20: "Ik zal Mijn aangezicht van hen verbergen, Ik zal zien, welk hunlieder einde zal wezen." Van die berg zag Christus de stad, toen Hij over haar weende, in het vooruitzicht van de algehele verwoesting door de Romeinen. De heerlijkheid des Heeren trok zich daarheen terug, om als het ware in het gezicht te blijven en gereed weer te keren indien nog in deze hun dag bedacht werd wat tot hun vrede diende. Wie traag is om te vertrekken neemt telkens weer afscheid. Door dus langzaam, als met trappen, heen te gaan, wil God zeggen, dat Hij ze met smart verliet en niet zou gaan, zo zij Hem er niet toe hadden genoodzaakt Nu zegt Hij nog: "Hoe zou Ik u overgeven, Efraïm? Hoe zou Ik u overleveren, Israël?" Maar, al is Zijn geduld groot, het is niet onuitputtelijk, ten laatste verwerpt Hij ze, en snijdt voor immer af, die Hem verworpen en verlaten hebben.

2. Het gezicht verdwijnt voor des profeten oog. Eindelijk voer het gezicht van hem op vers 24. Hij zag het opstijgen, totdat het uit zijn gezicht verdween, daarin lag een bevestiging van zijn geloof, dat het een hemels gezicht was geweest, dat het vandaar gekomen en derwaarts weer heengegaan was. Zie, de gezichten, die de heiligen gegund worden van Gods heerlijkheid, zullen eerst dan blijvend zijn, wanneer zij in de hemel komen. Zij zien iets van die heerlijkheid, die weldra weer verdwijnt, gezichten varen van hen op, een voorsmaak van de hemelse zaligheid, maar hier vieren wij geen aanhoudend feest. Van de Olijfberg voer het visioen op als type van Christus' hemelvaart, van dezelfde berg, toen zij, die Hem hadden aanschouwd, geopenbaard in het vlees, Hem niet meer zagen. In Zacharia 14:4 was voorspeld dat "Zijn voeten zouden staan op de Olijfberg, " daar het laatst zouden staan.

3. De profeet keert weer tot de gevankelijk weggevoerden. Dezelfde Geest, die hem in een verrukking van de zinnen had medegevoerd naar Jeruzalem, bracht hem weer naar Chaldea want daar is zijn tegenwoordige woonplaats daar is de plaats van zijn dienst. De Geest was tot hem gekomen, niet om hem uit zijn ballingschap te bevrijden, maar (wat daarvoor in de plaats trad) om hem in zijn ballingschap te sterken en te troosten.

4. Het verslag, dat hij zijn hoorders geeft van al wat hij gezien en gehoord had, vers 25. Hij had ontvangen om te geven, en hij was getrouw geweest die hem had gezonden, hij had zijn boodschap trouw overgebracht. Hij had alles gesproken, en niets anders, wat God hem had getoond. Hij had hun verteld van de grote goddeloosheid, die hij te Jeruzalem had gezien, van de verwoesting, die haastelijk over die stad kwam, opdat zij geen berouw mochten krijgen, dat

ze zich aan de koning van Babel hadden overgegeven, gelijk Jeremia hun had geraden. Zij mochten zich anders eens gaan beschuldigen of hen bevrijden, die achtergebleven waren en hen nu uitlachten, zij moesten niet wensen, nog in Jeruzalem te zijn, maar in hun ballingschap tevreden wezen. Wie zou begeren in een stad te wonen, zó vol zonde en zó nabij haar ondergang? Het is beter in Gods gunst te Babel te wonen, dan onder Zijn toorn en vloek te Jeruzalem. Maar, al werd dit alles terstond meegedeeld aan de gevangenen in Babylon, wij mogen onderstellen, dat hij de inhoud ervan ook naar Jeruzalem heeft gezonden, waarmee zij in correspondentie bleven. En het zou goed voor Jeruzalem geweest zijn, zo ze met die inhoud rekening had gehouden.

HOOFDSTUK 12

1 Verder geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 2 Mensenkind! gij woont in het midden van een wederspannig huis, dewelke ogen hebben om te zien, en niet zien, oren hebben om te horen, en niet horen, want zij zijn een wederspannig huis. 3 Daarom gij, mensenkind, maak u gereedschap van vertrekking; en vertrek bij dag voor hun ogen; en gij zult vertrekken van uw plaats tot een andere plaats voor hun ogen; misschien zullen zij het merken, hoewel zij een wederspannig huis zijn. 4 Gij zult dan uw gereedschap bij dag voor hun ogen uitbrengen, als het gereedschap dergenen, die vertrekken; daarna zult gij in de avond uitgaan voor hun ogen, gelijk zij uitgaan, die vertrekken. 5 Doorgraaf u de wand voor hun ogen, en breng daardoor uw gereedschap uit. 6 Voor hun ogen zult gij het op de schouders dragen, in donker zult gij het uitbrengen; uw aangezicht zult gij bedekken, dat gij het land niet ziet; want Ik heb u de huize Israëls tot een wonderteken gegeven. 7 En ik deed alzo, gelijk als mij bevolen was; ik bracht mijn gereedschap uit bij dag, als het gereedschap dergenen, die vertrekken; daarna in de avond doorgroef ik mij de wand met de hand; ik bracht het uit in donker, en ik droeg het op de schouder voor hun ogen. 8 En des morgens geschiedde het woord des HEEREN tot mij, zeggende: 9 Mensenkind, heeft niet het huis Israëls, het wederspannig huis, tot u gezegd: Wat doet gij? 10 Zeg tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Deze last is tegen de vorst te Jeruzalem, en het ganse huis Israëls, dat in het midden van hen is. 11 Zeg: Ik ben ulieder wonderteken; gelijk als ik gedaan heb, alzo zal hun gedaan worden; zij zullen door wegvoering in de gevangenis heengaan. 12 En de vorst, die in het midden van hen is, zal het gereedschap op de schouder dragen in donker, en hij zal uitgaan; zij zullen door de wand graven, om hem daardoor uit te brengen; hij zal zijn aangezicht bedekken, opdat hij met het oog de aarde niet zie. 13 Ik zal ook Mijn net over hem uitspreiden, dat hij in Mijn jachtgaren gegrepen worde; en Ik zal hem brengen in Babylonie, het land der Chaldeeën; ook zal hij dat niet zien, hoewel hij daar sterven zal. 14 En allen, die rondom hem zijn tot zijn hulp, en al zijn benden zal Ik in alle winden verstrooien; en Ik zal het zwaard achter hen uittrekken. 15 Alzo zullen zij weten, dat Ik de HEERE ben, wanneer Ik hen onder de heidenen verspreiden en hen in de landen verstrooien zal. 16 Doch Ik zal van hen weinige lieden doen overblijven van het zwaard, van de honger en van de pestilentie; opdat zij al hun gruwelen vertellen onder de heidenen, waarheen zij komen zullen, en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben. 17 Daarna geschiedde het woord des HEEREN tot mij, zeggende: 18 Mensenkind, gij zult uw brood eten met beven, en uw water zult gij met beroerte en met kommer drinken. 19 En gij zult tot het volk des lands zeggen: Alzo zegt de Heere HEERE, van de inwoners van Jeruzalem, in het land Israëls: Zij zullen hun brood met kommer eten, en hun water zullen zij met verbaasdheid drinken, omdat hun land woest zal worden van zijn volheid, vanwege het geweld van al degenen, die daarin wonen; 20 En de bewoonde steden zullen woest worden, en het land zal een wildernis zijn; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. 21 Wederom geschiedde het woord des HEEREN tot mij, zeggende: 22 Mensenkind, wat is dit voor een spreekwoord, dat gijlieden hebt in het land Israëls, zeggende: de dagen zullen verlengd worden, en al het gezicht zal vergaan? 23 Daarom zeg tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Ik zal dit spreekwoord doen ophouden, dat zij het niet meer ten spreekwoord gebruiken zullen in Israël. Maar spreek tot hen: De dagen zijn nabij gekomen, en het woord van ieder gezicht. 24 Want geen ijdel gezicht zal er meer wezen, noch vleiende waarzegging, in het midden van het huis Israëls. 25 Want Ik ben de HEERE, Ik zal spreken; het woord, dat Ik zal spreken, zal gedaan worden, de tijd zal niet meer uitgesteld worden; want in uw dagen, o wederspannig huis, zal Ik een woord spreken, en hetzelve doen, spreekt de Heere HEERE. 26 Verder geschiedde het woord des HEEREN tot mij, zeggende: 27 Mensenkind, zie, die van het huis Israëls zeggen: Het gezicht dat hij ziet, is voor vele dagen, en hij profeteert van tijden, die verre zijn. 28 Daarom zeg tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Geen Mijner woorden zullen meer uitgesteld worden; het woord, hetwelk Ik gesproken heb, dat zal gedaan worden, spreekt de Heere HEERE.

Hoewel het visioen van de heerlijkheid Gods van de profeet opgetrokken was, toch bereikt Gods Woord hem nog, en wordt door hem tot het volk gezonden met hetzelfde doel, dat hem in het visioen geopenbaard was, namelijk de verschrikkelijke oordelen te verkondigen, die over Jeruzalem zouden komen, waardoor stad en tempel geheel verwoest zouden worden In dit hoofdstuk,

I. Moet de profeet, door zijn huis te verlaten en zijn benodigdheden mee te nemen een teken zijn van Zedekia's vlucht uit Jeruzalem In de grootste ontsteltenis, omdat de Chaldeeën de stad innamen, vers 1-16.
II. Moet de profeet, door zijn brood met beving te eten, een teken zijn van de honger in de stad, gedurende het beleg, en van de ontsteltenis, die de inwoners overmeesteren zou vers 17-20.
III. Wordt een boodschap van God tot het volk gezonden, om hen te verzekeren, dat al deze voorspellingen haastiglijk vervuld zouden worden, en niet uitgesteld, met welke hoop zij zich vleiden, vers 21-27.

Ezechiël 12:1-16
Misschien dacht Ezechiël met zoveel genoegen aan het visioen van de heerlijkheid Gods, dat hem te beurt gevallen was, dat hij dikwijls, sinds het van hem opgetrokken werd, wenste, dat het opnieuw tot hem neergelaten zou worden en, daar hij het eens en tweemaal gezien had wilde hij hopen, dat hem die gunst een derde maal wedervaren mocht, maar wij vinden niet, dat hij het ooit weer gezien heeft, en toch "geschiedt het Woord des Heeren tot hem, want God heeft op velerlei wijze tot de vaderen gesproken, " Hebreeën 1:1 en dikwijls hoorden zij de woorden van God, als zij de gezichten van de Almachtige niet zagen. Het geloof komt door het gehoor van dat woord van de profetie, dat meer zeker is dan het visioen. Wij kunnen de gemeenschap met God onderhouden zonder verrukking en geestvervoering.

I. In deze verzen wordt de profeet bevolen, met welke tekenen en handelingen hij de naderende gevangenschap van Zedekia, de koning van Juda, moet aanduiden, dat was het wat voorspeld moest worden, en het wordt voorspeld aan hen, die al in gevangenschap waren, omdat, zolang Zedekia op de troon zat, zij zich vleiden met de hoop, dat hij zich staande zou houden tegen de koning van Babel, wiens juk hij nu van plan was af te schudden waarvan deze arme gevangenen zich waarschijnlijk grote dingen beloofden, en misschien ook zond hij, terwijl hij deze plannen maakte, in het geheim, een boodschap van bemoediging tot hen, om hun hoop te geven, dat hij ze binnenkort bevrijden zou of hun de vrijheid geven door uitwisseling van de gevangenen. Zolang zij deze hoop koesterden, konden zij er niet toe komen, zich aan hun beproeving te onderwerpen of er enig nut van te trekken. Daarom was het noodzakelijk, maar zeer moeilijk, hen te overtuigen, dat Zedekia, in plaats van hun verlosser, binnenkort hun deelgenoot in het lijden zou zijn. Men zou denken, dat het voldoende was, als Ezechiël hun dit in Gods naam aanzei, zoals hij ook deed, vers 10 maar om hen op de profetie voor te bereiden moet hij hun eerst een teken geven, moet hij eerst tot hun ogen spreken en dan tot hun oren, en hier hebben wij,

1. De reden waarom hij deze methode volgen moet, vers 2: het is, omdat zij een dom, stompzinnig, gedachteloos volk zijn, dat niet wil luisteren, of spoedig vergeten is, wat het gehoord heeft, of er ten minste niet door getroffen wil zijn, het zal in 't geheel geen indruk op hen maken: Gij woont in het midden van een weerspannig huis, dat voor het goede bijna onontvankelijk is. Zij "hebben ogen en oren, zij hebben verstandelijke krachten en vermogens maar zij zien niet en horen niet, " Psalm 115:5-6, 8. Weerspannig moeten heten, allen, die hun ogen voor het Goddelijk licht sluiten, en hun oren voor de wet van God toestoppen. De onwetendheid van hen, die opzettelijk onwetend zijn, die vermogens en middelen hebben en ze niet willen gebruiken, wel verre van hun schuld te verminderen, doet nog tot hun zonde toe. Niemand is zo blind en doof, als die niet zien en niet horen wil. Zij zien niet, zij horen niet, want zij zijn een weerspannig huis. De oorzaak ligt geheel bij hen, de duisternis van hun verstand is aan de verdorvenheid van hun wil te wijten. En dat is de reden, waarom hij door tekenen tot hen spreken moet zoals men doven onderwijst, opdat zij geleerd of beschaamd

mogen zijn. Predikanten moeten zich schikken, niet alleen naar de zwakheid, maar ook naar de eigenzinnigheid van hen, met wie zij te doen hebben, en hen daarnaar behandelen, als zij wonen onder degenen, die hardnekkig zijn, moeten zij zoveel nadrukkelijker en duidelijker spreken, en zó dat het waarschijnlijk de meesten indruk op hen maken zal, opdat hun geen verontschuldigingen overblijven.

2. De methode, die hij volgen moet om hen op te wekken en te treffen, hij moet zich voorzien van al het nodige voor het vertrek, vers 3 hij moet geld en klederen tot zich nemen, hij moet vertrekken van de een plaats naar een andere, als iemand, die verjaagd en gedwongen wordt te vluchten, dit moet hij doen bij dag, voor de ogen van het volk, hij moet al zijn huisraad naar buiten brengen, om ingepakt en weggezonden te worden, vers 4, en, omdat alle deuren en poorten zo gesloten waren, dat zij er niet door konden, of zó bewaakt door de vijand, dat zij niet durfden, daarom moet hij de wand doorgraven, en heimelijk zijn reisgoed door dat gat in de wand uitbrengen vers 5. Hij moet het zelf op de schouder nemen, bij gebreke van een knecht, hij moet dit doen in de avond, om niet ontdekt te worden, en als hij alles wat hij kan, gedaan heeft, om het beste mee te nemen, dan moet hij zelf in de avond voor hun ogen uitgaan met vreze en beving vanwege de Chaldeeën, gelijk zij uitgaan, die vertrekken, vers 4, dat is: hij moet zijn aangezicht bedekken, vers 6, als zich schamende om gezien, en bevreesd om herkend te worden, of ten teken van grote smart, hij moet weggaan als een arm, geruïneerd koopman, die, als hij gedwongen is zijn winkel te sluiten, zijn gezicht bedekt en zijn land verlaat. Aldus moet Ezechiël hun zelf tot een teken zijn, en misschien, omdat hij wat onwillig was om al die moeite te doen, en zich bloot te stellen aan spot en belaching, en om hem er mee te verzoenen, zegt God, vers 3. "Misschien zullen zij het merken, en er door opgeschrikt worden uit hun ijdel vertrouwen, hoewel zij een weerspannig huis zijn." Wij moeten zelfs aan de slechtste mensen niet wanhopen, opdat zij er nog toe gebracht mogen worden zich te bedenken en berouw te hebben, en daarom moeten wij voortgaan gebruik te maken van gepaste middelen voor hun overtuiging en bekering, omdat, zolang er leven is, er ook hoop is". En predikanten moeten gewillig zijn, om de moeilijkste en lastigste bezigheden te verrichten (want dat was zijn vertrek voor Ezechiël), ook al hebben zij misschien geen succes. Als er ook maar een ziel wordt opgewekt om na te denken, dan is onze zorg en moeite goed besteed.

3. Ezechiëls vaardige en stipte gehoorzaamheid aan de bevelen hem door God gegeven vers 7. Ik deed, gelijk als mij bevolen was. Hiermee leert hij ons allen, in ‘t bijzonder predikanten,
a. Met blijmoedigheid ieder bevel van God te gehoorzamen, zelfs het moeilijkste. Christus leerde zelf gehoorzaamheid, en dat moeten wij allen.
b. Alles te doen, wat wij kunnen voor het welzijn van de zieren van anderen, geen moeite of inspanning te ontzien ter overtuiging van hen, die nog niet overtuigd zijn. Wij doen alles (dat is wij zijn bereid om alles te doen), geliefden, tot uw stichting.
c. Om zelf warm te zijn voor hetgeen, waarmee zij anderen willen treffen. Als Ezechiël zijn toehoorders een droef vooruitzicht wil voorstellen dan neemt hij zelf een droevig uitzicht aan.
d. Los te zijn van deze wereld, en ons voor te bereiden, om ze te verlaten, ons reisgoed uit te brengen voor vertrek, omdat wij hier geen blijvende stad hebben. Maakt u op en gaat heen, want dit land zal de ruste niet zijn, omdat het verontreinigd is. Gij woont in een weerspannig huis, bereidt u daarom om te vertrekken, want wie zou niet gewillig zijn, zo’n huis, zulk een goddeloze wereld als deze te verlaten.

II. Hem wordt bevolen met welke woorden hij deze tekenen en handelingen moet verklaren, zoals Agabus, toen hij zijn eigen handen en voeten bond, zei, wiens binden daardoor betekend werd. Maar het was niet voor de morgen, dat God hem uitleg gaf van het teken niet voor de

volgende morgen, om hem in voortdurende afhankelijkheid van God te houden voor Zijn onderricht. Wat God doet en wat Hij ons beveelt te doen, weten wij misschien nu niet, maar wij zullen het hiernamaals weten.

1. Verondersteld werd, dat het volk de bedoeling van dit teken vragen zou, of tenminste behoorden zij dat te doen, vers 9: "Heeft niet het huis Israëls tot u gezegd: Wat doet gij? Ja, Ik weet, dat zij het gedaan hebben. Hoewel zij een weerspannig huis zijn, toch zijn zij nieuwsgierig naar de wil van God, als degenen, die "Mij dagelijks zoeken, " Jesaja 58:2. " Daarom moet de profeet iets doen, dat zo vreemd en zonderling is, opdat zij mogen vragen, wat dat betekent, en dan is het te hopen, dat ze kennis zullen nemen van wat hun gezegd wordt, en er hun voordeel mee doen, wanneer hun vragen beantwoord worden. Maar sommigen vatten het op in die zin, dat niemand die vraag gedaan had: "Heeft het weerspannige huis niet eens tot u gezegd: Wat doet gij? nee, zij nemen er geen kennis van, maar zeg hun wat de bedoeling is, al vragen zij er ook niet zelf naar." Als God dan Zijn dienaren tot ons zendt, let Hij op ‘t onthaal, dat de boodschap, die Hij zendt, te beurt valt, Hij hoort en luistert naar ‘t geen wij er op zeggen, en welke vragen wij doen naar aanleiding daarvan, en is zeer misnoegd, als wij onze weg vervolgen zonder er acht op te slaan. Als wij het Woord gehoord hebben, moeten wij ons tot onze predikant wenden, om verder onderricht, en dan zullen wij weten of wij het uit gehoorzaamheid doen.

2. De profeet moet hun de bedoeling van dat alles zeggen. In ‘t algemeen vers 10: Is deze last tegen de vorst te Jeruzalem, zij wisten wie dat was, en nu zij in gevangenschap waren, roemden zij er in, dat zij een eigen vorst te Jeruzalem hadden, en dat het huis Israëls nog in zijn geheel daar was, en daarom twijfelden zij niet, of het zou nog goed met hen aflopen, mettertijd. "Maar zeg hun", zegt God, "dat zij, in wat gij gedaan hebt, het vonnis kunnen lezen van hun vrienden te Jeruzalem. Zeg: Ik ben ulieder wonderteken, vers 11. " Evenals de redenen van de predikanten het volk moeten leren, wat zij behoren te doen, zo is het soms de bedoeling van de leidingen Gods met hen, om hun te zeggen, wat zij kunnen verwachten. De onvastheid van woonplaats en de voortdurende verplaatsing van predikanten, is een waarschuwing voor de mensen, wat hun te wachten staat in deze wereld, geen blijvende toestand, maar voortdurende veranderingen. Als er tijden van beroering komen, zegt Christus tot Zijn discipelen, "zullen zij voor alles hun handen aan ulieden slaan, " Lukas 21:12.
a. Het volk zal worden weggevoerd in gevangenschap, vers 11. Gelijk als ik gedaan heb, alzo zal hun gedaan worden, zij zullen uit hun eigen huis verdreven worden, om er niet weer terug te keren, en ook kent hun plaats hen niet meer. Wij kunnen niet zeggen, dat onze woonplaats onze rustplaats is, want wil weten van tevoren niet, hoever daarvandaan wij nog terecht zullen komen, eer dat wij sterven.
b. De vorst zal tevergeefs pogen te ontkomen, want ook hij zal in gevangenschap gaan. Jeremia had Zedekia in zijn gezicht hetzelfde gezegd, Jeremia 34:3: "gij zult niet ontkomen, maar zeker gegrepen worden." Hier voorspelt Ezechiël hetzelfde aan hen, die hem hun vertrouwen schonken, en van hem hulp verwachtten.
c. Dat hij zelf zijn goed zal wegdragen. Hij zal op de schouder dragen, waaraan hij de meeste waarde hecht. De oordelen Gods kunnen een vorst in een lastdrager veranderen. Hij, die gewoon was, dat de tekenen van de koninklijke waardigheid voor hem uitgedragen werden, en op klaarlichte dag door de stad te gaan, zal nu zijn reisgoed op zijn rug dragen en in de schemering uit de stad sluipen. Zie, welk een verandering de zonde onder de mensen teweegbrengt! Daar al de toegangen tot het paleis zorgvuldig bewaakt werden door de vijand, zullen zij door de wand graven om hen daardoor uit te brengen. Men zal zijn eigen huis doorgeven en zijn eigen goed bestelen, zo gaat het, als het krijgszwaard alle rechtsen eigendomstitels vernietigt.

d. Dat hij zal trachten te ontsnappen in vermomming, met een masker voor, dat zijn aangezicht zal bedekken dat hij alleen voor zich zien kan, en opdat hij met het oog de aarde niet zie. Toen hij door praal omringd was, stelde hij zich aan, om gezien te worden, maar nu hij voortvluchtig is, vreest hij gezien te worden, laat niemand daarom trots zijn, of een hoge borst zetten, of met welgevallen om zich heen zien, als hij een koning ziet met bedekt aangezicht, zodat hij de grond niet zien kan.
e. Dat hij gegrepen en gevankelijk naar Babel gevoerd zal worden, vers 13. Ik zal Mijn net over hem uitspreiden, dat hij in Mijn jachtgaren gegrepen worde. Het scheen het net en het jachtgaren van de Chaldeeën te zijn, maar God verklaart, dat het Zijn werk is. Die het woord des Heeren denken te ontsnappen, zullen zich in Zijn net gevangen zien. Jeremia had gezegd, dat Zedekia de koning van Babel zien en, dat hij te Babel komen zou, Ezechiël zegt: Ik zal hem brengen in Babylonië, ook zal hij dat niet zien, hoewel hij daar sterven zal. De vitters zouden hier misschien tegen inbrengen, dat deze twee profeten elkaar tegenspreken, want de een zei: Hij zal de koning van Babel zien, de andere zei: hij zal dat niet zien, en toch bleken beide waar, hij zag de koning van Babel te Ribla, waar hij het vonnis voor zijn rebellie over hem velde, maar daar werden zijn ogen uitgestoken zodat hij Babylonië niet zag, toen hij daar gebracht werd. Deze gevangenen verwachtten dat hun koning als overwinnaar te Babel zou komen, om hen uit hun ellende te verlossen, maar hij zal als gevangene daar komen en zijn vernedering zal hun ellende aanmerkelijk vergroten. Het deed hun weinig genoegen hen te zien, als hij hen niet zien kon.
f. Dat zijn hele lijfwacht verstrooid en buiten staat gesteld zou worden hun enigen dienst te bewijzen, vers 14. Allen, die rondom hem zijn tot zijn hulpe, zal Ik verstrooien, zodat hij zonder hulp gelaten zal worden. Ik zal hen onder de heidenen verspreiden, en in de landen verstrooien, vers 15, en overal waar zij heengaan, tot gedenktekenen van de Goddelijke wraak te zijn. Maar er is geen hoop, dat zij weer bijeen zullen komen? (wie vandaag vlucht, staat morgen misschien weer pal), nee, Ik zal het zwaard achter hen uittrekken, dat zal hen afsnijden, waar het hen vindt, want Gods zwaard zal niet weer keren, voordat de straf voltrokken is.

Toch zullen van Zedekia's verstrooide troepen sommigen ontsnappen, vers 16: Ik zal weinige lieden doen overblijven. Al zullen zij allen verstrooid worden, toch zullen zij niet allen afgesneden worden, sommigen zullen hun leven tot een buit hebben. En de bedoeling, waarmee zij zo, als door een wonder, gespaard worden, is zeer opmerkelijk: Opdat zij al hun gruwelen vertellen onder de heidenen, wearheen zij komen zullen, de ellende, waarin zij gebracht worden, zal hen tot zichzelf brengen, en tot betere gevoelens, en dan zullen zij de rechtvaardigheid van God erkennen, in alles, wat over hen gebracht is en oprechte belijdenis van hun zonden doen, die God tergden om aldus met hen te twisten, en, wijl hieruit blijken zal, dat zij in genade gespaard zijn, zullen zij zich daardoor met gepaste dankbaarheid tot God bekeren om Zijn gunst, waarin Hij hen gespaard heeft.
Als God ons wonderbaar gered heeft uit de gevaren, waardoor wij omringd werden, moeten wij bedenken, dat wij met dit doel gespaard zijn, dat wij God mogen verheerlijken, en anderen stichten door een boetvaardige erkenning van onze zonden. Die door hun beproevingen hiertoe gebracht zijn, zullen dan weten, dat de Heere God is en kunnen helpen om anderen tot kennis van Hem te brengen. Zie hoe God het goede uit het kwade doet voortkomen. De verstrooiing van zondaars, die God veel schande en ondienst hadden aangedaan in hun eigen land, blijkt de verstrooiing van de boetvaardiger te zijn, die Hem veel eer en dienst zullen doen in andere landen. De Levieten zijn door een vloek verdeeld onder Jakob en verstrooid onder Israël, toch wordt deze vloek in een zegen verkeerd, want daardoor hebben zij de schoonste gelegenheid gekregen om Jakob Gods wet te onderwijzen.

Ezechiël 12:17-20
Hier wordt hun de profeet opnieuw tot een teken gemaakt van de verwoestingen, die in aantocht waren over Juda en Jeruzalem.
1.Hij moet zelf eten en drinken met beving en met kommer, vooral in gezelschap, vers 17, 18. Hoewel hij zelf niet behoefde te vrezen voor enig gevaar, maar in veiligheid en overvloed leefde, toch moet hij zijn brood met beven eten, en zijn water met beroerte en met kommer drinken (het brood van de smarten, Psalm 127:om de rampzaliger toestand uit te drukken van hen, die in Jeruzalem zouden zijn tijdens het beleg, niet, dat hij moet veinzen en doen alsof hij in vrees en bekommering was, terwijl hij dat niet was, maar daar hij dit oordeel had te voorspellen, en om te tonen, dat hij het zelf vast geloofde, en het ver van hem was, het te wensen, was hij, in 't vooruitzicht daarop, zelf door smart en vrees aangedaan. Als predikanten spreken van het verderf, dat over de onboetvaardige zondaars komen zal, moeten zij trachten met gevoel te spreken, als die de schrik des Heeren kennen, en zij moeten er genoegen mee nemen te lijden, als zij maar enig goed kunnen doen.

2. Hij moet hun zeggen, dat de inwoners van Jeruzalem op gelijke wijze met kommer en vrees zouden eten en drinken, vers 19, 20. Beide, die in Jeruzalem wonen en het volk des lands, dat daar een schuilplaats komt zoeken, zullen hun brood met kommer eten, en hun water met verbaasdheid drinken, of omdat zij vrezen, dat de voorraad niet voldoende zal zijn, en zij spoedig gebrek zullen lijden, of omdat zij voortdurend een aanval van de vijand verwachten, zodat "hun leven tegenover hen hangt, " Deuteronomium 28:66, zodat zij niet zullen genieten van wat zij hebben en het hun ook niet wel bekomen zal. Als kommer en vreze de overhand hebben, dan is dat al genoeg om al ons genot te vergallen, het zijn op zichzelf smartelijke oordelen. Zij zullen zozeer in 't nauw gebracht worden, dat trapsgewijze en door de hand van degenen die hen aldus benauwen, beide stad en land verwoest zal worden, want het is niet minder dan een volkomen verwoesting van beide, die met deze oordelen bedoeld wordt: "hun land zal woest worden van zijn volheid, ontdaan van zijn sieraad, en beroofd van al zijn vruchten, en dan zullen natuurlijk de bewoonde steden woest worden, want zij worden gediend van het veld". Deze algemene verwoesting was over hen in aantocht, en dus was het geen wonder, dat zij hun brood met vrees en kommer zouden eten. Nu wordt ons gezegd,
a. Hoe grote goddeloosheid de oorzaak van dit oordeel was, het is vanwege het geweld van alle degenen, die daarin wonen, hun onrechtvaardigheid en onderdrukking, en het onrecht, dat zij elkaar aandeden, waarom God hen straffen zou, zowel als voor de ergernissen, hem in Zijn dienst aangedaan. Het verval van de deugd van een volk heeft het verval van alle andere dingen ten gevolge, en als naburige volken elkaar verslinden, dan is het rechtvaardig van God, vijanden over hen te brengen, die hen allen verslindt.
b. Welk een goede uitwerking dit oordeel zal hebben, "Gij zult weten, dat Ik de Heere ben, " en als zij door deze oordelen Hem recht leren kennen, dan zal dat hen schadeloos stellen voor alles, waarvan zij door deze verwoestingen beroofd zijn. Dat zijn gelukkige beproevingen, hoe smartelijk overigens voor vlees en bloed, die het middel zijn om ons in kennis te brengen met God, of die inniger te maken.

Ezechiël 12:21-28
Verschillende pogingen waren aangewend om dit zekere en onbekommerde volk op te wekken, tot verwachting van de komende oordelen, opdat zij zich mochten opmaken, die te voorkomen door berouw en verbetering. De profetieën van hun ondergang waren bevestigd door visioenen en toegelicht door tekenen, en dat met zoveel klaarheid en zo krachtig, dat het noodzakelijk een goede uitwerking moest hebben, zo zou men denken, maar hier wordt ons gezegd, hoe zij de overtuiging vermeden, en er zich tegen beveiligden, namelijk door zich zelf en elkaar wijs te maken, dat, al moesten die oordelen werkelijk komen, dat dan toch nog zo

gauw niet zou zijn. Dit argument, waarachter zij zeker en veilig meenden te zijn, wordt hier beantwoord, en in twee afzonderlijke boodschappen, die God op verschillende tijden door de profeet tot hen zond, maar die van dezelfde strekking waren, wordt aangetoond, hoe ijdel het was, en zonder grond, zoveel zorg, zoveel moeite moet de profeet doen, om hun dwaling duidelijk te maken, vers 21, 26.

I. Hoe vleien zij zich met de hoop, dat de oordelen uitgesteld zullen worden. Er was een spreekwijze, die in het land Israëls spreekwoordelijk geworden was, vers 22. Zij zeiden: "De dagen zullen verlengd worden, de oordelen zijn niet gekomen, toen zij verwacht werden, maar schijnen steeds uitgesteld te worden de - die in diem- van dag tot dag, en daaruit mogen wij de gevolgtrekking maken, dat al het gezicht vergaan zal, omdat het eens gebeurd is, en dat het verderf nooit komen zal, omdat het nog niet gekomen is, wij zullen nooit meer een profeet geloven, want wij zijn meer verschrikt, dan benadeeld." Zij hadden nog een andere zegswijze, die weliswaar niet overtuigend was, maar toch hun hart koel maakte, en hun belangstelling verminderde, en dat was: Het gericht is voor vele dagen, het heeft betrekking op gebeurtenissen in een verre toekomst, en hij profeteert van tijden, die verre zijn, zodat wij ons hoofd er niet mee behoeven te breken, al is het alles waar, vers 27, wij kunnen in eer en in vrede sterven, voordat al die rampen komen. En als de rampen werkelijk uitgesteld waren, dan hadden zij gerust kunnen zijn, zoals Hizkia: Doch het zij vrede en waarheid in mijn dagen. Maar het was een grote vergissing en zij bedrogen zich tot hun eigen verderf, en hier is God er zeer misnoegd over, want,
1. Het was een afschuwelijk misbruik van Gods geduld, die, omdat Hij zich een tijd lang stilhield, in hun gedachte, ten enenmale hun gelijk werd, Psalm 50:21. Die lankmoedigheid van God, die hen tot berouw had moeten brengen, verhardde hen in de zonde. "Zij waren geneigd te geloven, dat hun daden niet boos waren, omdat het oordeel tegen hen niet haastelijk geschiedde, en zij besloten, dat het gezicht zelf overging, omdat de dagen verlengd werden."

2. Deze gedachte vond instemming bij de valse profeten onder hen, zoals blijkt uit wat gezegd wordt van de ijdele gerechtigheid en vleiende waarzeggingen, zelfs in het midden van het huis Israëls, aan wie de woorden Gods zijn toevertrouwd. Het is geen wonder, dat zij, die zich zelf bedrogen door valse goden te dienen, zich evenzeer bedrogen door valse profetieën te geloven, aan welke kracht van de dwaling God hen rechtvaardig overgaf tot afgoderij.

3. Deze zegswijzen waren spreekwoordelijk geworden, zij werden ijverig onder het volk verspreid, zodat zij in ieders mond waren, en dat niet alleen, maar zij werden algemeen geloofd, zoals gewoonlijk met spreekwoorden het geval is, niet alleen de spreekwoorden van de klassieken, maar ook die van de modernen. Het is een teken van algehele ontaarding van een volk als verderfelijke en goddeloze zegswijzen spreekwoordelijk geworden zijn, het is een kunstgreep van Satan tot bevestiging van de mensen in hun vooroordelen tegen het woord en de wegen van God, en een grote belediging voor God in de hemel. Het is geen verontschuldiging voor goddeloze woorden, dat iedereen ze gebruikt.

II. De verzekering wordt hun gegeven, dat zij alleen zichzelf bedriegen want de oordelen zullen verhaast en deze onheilige spreekwoorden teniet gedaan worden. Daarom zegt tot hen: De dagen zijn nabij gekomen, en wederom: Geen van Mijn woorden zullen weer uitgesteld worden, vers 28. Dat zij de dag des kwaads ver van zich afschuiven is slechts een tergen van God om die te spoediger over hen te brengen, en zoveel te vreselijker, zoveel te zwaarder, zoveel te meer een verrassing en een schrik zal het voor hen zijn, als hij komt. Hij moet hun zeggen,

1. Dat God gewis de valse spreekwoorden, en de leugenachtige profetieën, waarmee zij hun ijdele hoop gaande hielden, zal doen ophouden, en hen over beide beschaamd zal maken.
a. Ik zal dit spreekwoord doen ophouden, want als zij zien, dat de dag van de wrake gekomen is, en geen tittel of jota van de voorspelling ter aarde valt, dan zullen zij zich schamen, om het ten spreekwoord te gebruiken: De dagen zullen verlengd worden en het gezicht zal vergaan. Die hun ogen niet laten openen en hun fouten verbeteren, door het Woord van God, zullen door Zijn oordelen ontgoocheld worden, want de mond van de leugensprekers zal gestopt worden.
b. Geen ijdel gezicht zal er meer wezen, vers 34. De valse profeten, die het volk zeiden, dat zij vrede hebben, en spoedig het einde van hun ellende zien zouden, zullen door de uitkomst geloochenstraft worden, en dan zullen zij beschaamd zijn over hun beweringen en hun aangezicht bedekken en zich het zwijgen opleggen. Daar de waarheid ouder is dan de dwaling, zal zij haar overleven. Zij had een voorsprong en zal de wedloop winnen. De gezichten en voorspellingen van de ware profeten houden stand, en blijven in volle kracht en macht en waarheid, zij zijn als de wet en ontvangen geloof, terwijl de ijdele gezichten en de vleiende waarzeggingen verloren en vergeten zijn, en niet meer in het midden van het huis Israëls zullen wezen, want groot is de waarheid, zij zal triomferen.

2. Dat God zeker en binnen zeer korte tijd ieder woord, dat Hij gesproken heeft, volbrengen zal. Met welk een majesteit zegt Hij het, vers 25: Ik ben de Heere! Die heerlijke naam zegt, dat Hij een God is, die Zijn woord aanzijn geeft door het te volbrengen en daarom was Hij niet onder de naam van Heere bekend bij de patriarchen, die leefden door het geloof in een belofte, die nog niet vervuld was. Exodus 6:3. Maar, evenals Hij de Heere is, omdat Hij Zijn belofte vervult, zo is Hij het ook, omdat Hij Zijn bedreigingen volvoert. Zij moeten dan weten, dat God, met Wien zij te doen hebben, de grote Heere is, en daarom

a. "Zal Hij spreken, hetzij, dat zij horen zaken, of hetzij dat zij het laten zullen: Ik ben de Heere, Ik zal spreken". God zal spreken, wie Hem ook tegenspreekt. Gods woorden worden levende woorden genoemd, want zij spreken nog, terwijl de godsspraken van de heidenen reeds lang geleden met stomheid geslagen zijn. Er is altijd geweest en zal altijd zijn, een opeenvolging van Gods dienaren tot het einde van de wereld, door wie Hij spreekt, en hoezeer zij veracht mogen worden, dat zal in hun dienst geen verandering brengen: "In uw dagen, o weerspannig huis, zal Ik een woord spreken. Zelfs in de slechtste tijden van de kerk, heeft God Zichzelf niet onbetuigd gelaten, maar mannen verwekt, die voor Hem en van Hem spraken. Ik zal het woord spreken, dat zal blijven staan."
b. Het woord, dat Hij spreekt, zal gebeuren, het zal onfeilbaar vervuld worden overeenkomstig de ware bedoeling en het doel er van, en in zijn volle betekenis en uitgestrektheid. Het woord, dat Ik spreken zal, zal gedaan worden, vers 25, want Zijn gedachten zijn niet veranderd, en Zijn arm is niet verkort, en ook is de oneindige Wijsheid nooit in verlegenheid. Bij de mensen zijn zeggen en doen twee maar niet bij God, bij Hem is het: (Dictum factum-Gedaan zoals gezegd) Voor de werken van Zijn Voorzienigheid, als voor die van de schepping, "spreekt Hij, en het is er, want Hij zei: Daar zij licht, en daar was licht. Daar zij een uitspansel en het was alzo, " Numeri 23:19, 1 Samuel 15:29. Terwijl zij gezegd hadden: Al het gezicht zal vergaan, vers 22, zegt God. nee, het woord van ieder gezicht zal bestaan, vers 23, het zal niet ledig wederkeren, maar ieder teken zal beantwoord worden door het ding dat er door betekend werd. Die het gezicht des Almachtigen zien, zien geen ijdel gezicht, God bevestigt het woord van Zijn knechten door het te vervullen.
c. Het zal binnen zeer korten tijd vervuld worden: De dagen zijn nabij gekomen, dat gij het woord van ieder gezicht bewaarheid zult zien, vers 23. Gezegd en bezworen wordt, dat er geen uitstel meer zijn zal, het jaar van Gods lankmoedigheid is juist afgelopen, en Hij wil de

strafoefening niet langer uitstellen. Zij zal niet meer uitgesteld worden, vers 25, Hij heeft u lang verdragen, maar dat zal Hij niet altijd doen. In uw dagen, o weerspannig huis! zal het woord, dat gesproken is, vervuld worden, en gij zult de oordelen zien, waarmee gedreigd is, en gij zult er deel aan hebben. Ziet, de Rechter staat voor de deur. De rechtvaardige wordt weggeraapt vóór het kwaad, maar dit weerspannige huis zal niet zo vestig weggeraapt worden, nee, zij zullen het beleven, dat men het drijven, dat men hen van de wereld verjagen zal. Dit wordt herhaald, vers 28: Geen van Mijn woorden zullen meer uitgesteld worden, maar het oordeel zal haastig komen, en hoe langer het spannen van de boog geduurd heeft, zoveel dieper zal de pijl doordringen. Als wij tot zondaars van dood en oordeel, hemel en hel, spreken, en hen daardoor tot een heilig leven denken te overreden, en zij zijn niet ten een male ongelovig (zij betuigen te geloven, dat er een vergelding van goed en kwaad in de andere wereld is), dan verzwakken zij de kracht van die grote waarheden, en ontwijken de indruk er van, door zich voor te stellen, dat de dingen van die andere wereld nog zo ver zijn, zij zeggen tegen ons: "Het gezicht, dat hij ziet, is voor vele dagen, en hij profeteert van tijden, die verre zijn, het is nog vroeg genoeg om er aan te denken, als zij nabij zijn, terwijl er in waarheid maar een schrede tussen ons en de dood is, tussen ons en de ontzaglijke eeuwigheid, want het gezicht zal nog lot een bestemde tijd zijn, dan zal Hij het op het einde volbrengen en niet liegen, en daarom past het ons de tijd uit te kopen, en ons met bekwamen spoed gereed te maken voor die toekomst, want, hoewel toekomst, zij is nabij, en terwijl de onboetvaardige zondaars sluimeren, sluimert hun verderf niet."

HOOFDSTUK 13

1 En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende: 2 Mensenkind, profeteer tegen de profeten Israëls, die profeteren, en zeg tot degenen, die uit hun hart profeteren: Hoort des HEEREN woord. 3 Zo zegt de Heere HEERE: Wee over die dwaze profeten, die hun geest nawandelen, en hetgeen zij niet gezien hebben! 4 Uw profeten, o Israël, zijn als vossen in de woeste plaatsen. 5 Gij zijt in de bressen niet opgetreden, noch hebt de muur toegemuurd voor het huis Israëls, om in de strijd te staan, ten dage des HEEREN. 6 Zij zien ijdelheid en leugenachtige voorzegging, die daar zeggen: De HEERE heeft gesproken, daar de HEERE hen niet gezonden heeft; en zij geven hope van het woord te zullen bevestigen. 7 Ziet gij niet een ijdel gezicht, en spreekt een leugenachtige voorzegging, als gij zegt: De HEERE spreekt, daar Ik niet gesproken heb? 8 Daarom zo zegt de Heere HEERE: omdat gijlieden ijdelheid spreekt, en leugen ziet; daarom, ziet, Ik wil aan u, spreekt de Heere HEERE. 9 En Mijn hand zal zijn tegen de profeten, die ijdelheid zien, en leugen voorzeggen; zij zullen in de vergadering Mijns volks niet zijn, en in het schrift van het huis Israëls niet geschreven worden, en in het land Israëls niet komen; en gij zult weten, dat Ik de Heere HEERE ben. 10 Daarom, ja, daarom dat zij Mijn volk verleiden, zeggende: Vrede, daar geen vrede is; en dat de een een lemen wand bouwt, en ziet, de anderen denzelven pleisteren met loze kalk. 11 Zeg tot degenen, die met loze kalk pleisteren, dat hij omvallen zal; er zal een overstelpende plasregen zijn; en gij, o grote hagelstenen, zult vallen, en een grote stormwind zal hem splijten. 12 Ziet, als die wand zal gevallen zijn, zal dan niet tot u gezegd worden: Waar is de pleistering, waarmede gij gepleisterd hebt? 13 Daarom alzo zegt de Heere HEERE: Ja, Ik zal hem door een groten stormwind in Mijn grimmigheid splijten, en er zal een overstelpende plasregen zijn in Mijn toorn, en grote hagelstenen in Mijn grimmigheid, om dien te verdoen. 14 Zo zal Ik de wand afbreken, dien gijlieden met loze kalk gepleisterd hebt, en zal hem ter aarde nederwerpen, dat zijn grond zal ontdekt worden; alzo zal de stad vallen, en gij zult in het midden van haar omkomen; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. 15 Zo zal Ik Mijn grimmigheid tegen de wand voortbrengen, en tegen degenen, die hem pleisteren met loze kalk; en Ik zal tot ulieden zeggen: Die wand is er niet meer, en die hem pleisterden, zijn er niet; 16 Te weten de profeten Israëls, die van Jeruzalem profeteren, en voor haar een gezicht des vredes zien, waar geen vrede is, spreekt de Heere HEERE. 17 En gij, mensenkind, zet uw aangezicht tegen de dochteren uws volks, dewelke profeteren uit haar hart, en profeteer tegen haar; 18 En zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Wee die vrouwen, die kussens naaien voor alle okselen der armen, en maken hoofddeksels voor het hoofd van alle statuur, om de zielen te jagen! Zult gij de zielen Mijns volks jagen, en zult gij u de zielen in het leven behouden? 19 En zult gij Mij ontheiligen bij Mijn volk, voor handvollen van gerst, en voor stukken broods, om zielen te doden, die niet zouden sterven, en om zielen in het leven te behouden, die niet zouden leven, door uw liegen tot Mijn volk, dat de leugen hoort? 20 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan uw kussens, waarmede gij aldaar de zielen jaagt naar de bloemhoven, en Ik zal ze uit uw armen wegscheuren; en Ik zal die zielen losmaken, de zielen, die gij jaagt naar de bloemhoven. 21 Daartoe zal Ik uw hoofddeksels scheuren, en Mijn volk uit uw hand redden, zodat zij niet meer in uw hand zullen zijn tot een jacht; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. 22 Omdat gijlieden het hart des rechtvaardigen door valsheid hebt bedroefd gemaakt, daar Ik hem geen smart aangedaan heb; en omdat gij de handen des goddelozen gesterkt hebt, opdat hij zich van zijn bozen weg niet afkeren zou, dat Ik hem in het leven behield; 23 Daarom zult gij niet meer ijdelheid zien, noch waarzegging gebruiken; maar Ik zal Mijn volk uit uw hand redden, en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. In het vorige hoofdstuk is melding gemaakt van de ijdele gezichten en de vleiende orakels waarmee het volk Israëls zich liet bedriegen, vers 24.

Dit gehele hoofdstuk komt daartegen op. Gods getrouw profeten zijn nooit zo scherp als tegen de valse profeten, niet omdat zij hun lastigste vijanden waren, maar omdat zij God op ‘t diepst beledigden en de grootste ellende over het volk brachten. De profeet toont hier de zonde en haar straf aan,

I. Van de valse profeten, vers 1-16.
II. Van de valse profetessen, vers 17-23. Beiden stemden daarin overeen, dat zij de zonden des volks vergoelijkten en, onder voorwendsel van Gods volk te troosten het voorhielden, dat het toch vrede zou houden. Maar die profeten zouden blijken, leugenaars te zijn, hun profetie

bedrog en de verwachting des volks ijdelheid, want God zei hun doen weten, dat "Zijns is de dwalende en die doet dwalen", beide verantwoordelijk aan Hem, Job 12:16.

Ezechiël 13:1-9
De valse profeten, tegen wie hier geprofeteerd wordt, woonden voor een deel te Jeruzalem, Jeremia 23:14, "In de profeten van Jeruzalem zie Ik afschuwelijkheid." Anderen woonden te midden van de ballingen in Babel, want aan hen schrijft Jeremia. 29:8. "Laat uw profeten en uw waarzeggers, die in het midden van u zijn, u niet bedriegen". En gelijk Gods profeten, ofschoon aangaande plaats en tijd van elkaar gescheiden, toch dezelfde waarheden predikten, waaruit bleek, dat zij door een en dezelfde Geest geleid werden, zo profeteerden de valse profeten ook dezelfde leugens, geïnspireerd door een en dezelfde geest van de dwaling. Er was weinig hoop, hen tot boete te bewegen, zo verhard waren zij in hun zonden, toch moest Ezechiël tegen hen profeteren, in de hoop, dat het volk mocht gewaarschuwd worden, niet naar hen te luisteren. Zo zal hun getuigenis gegeven worden, opdat ze niet te verontschuldigen zouden zijn.
Ezechiël had bijzondere opdracht, "tegen de profeten Israëls te profeteren, zo noemden zij zich, als was niemand die naam waardig dan zij, die inderdaad Israëls bedriegers waren. Maar het is opmerkelijk, dat Israël nooit door zogenaamde profeten bedrogen werd dan nadat het de ware profeten had verworpen en versmaad". Gelijk het later door geen valse Christussen werd misleid dan toen het de ware Messias had verworpen. Deze valse profeten moesten "het Woord des Heeren horen." Zij ondernamen tot anderen te spreken, als ware het Gods Woord, nu moesten zij horen wat hen zelf betreft. Twee dingen worden de profeet opgedragen te doen:

I. Hen hun zonde bekend te maken, hen er zo mogelijk van te overtuigen, en hen te weerhouden, er verder mee voort te gaan, door hun uitzinnigheid allen openbaar te maken, 2 Timotheüs 3:9. Zij worden dwaze profeten genoemd, vers 3, mensen, die hun werk in het geheel niet verstonden, om het volk voor de gek te houden, hielden zij zich zelf voor de gek en misleidden in de ergste mate hun eigen ziel. Laat ons zien, wat hun hier ten laste gelegd wordt.
1. Zij beweren, een zending van God te hebben, hoewel God hen nooit gezonden had. Zij traden in de loopbaan eens profeten, zonder de minste waarborg dat de Heere God van de heilige profeten hen daartoe bekwaam had gemaakt, hetgeen de dwaasheid gekroond is. Want hoe konden wij verwachten, dat God hun arbeid als van de Zijnen zou erkennen, daar Hij hen niet geroepen had? Zij zijn profeten uit hun eigen hart, profeten van hun eigen maaksel, vers 6. Zij zeggen: De Heere heeft gesproken, zij beweren Zijn boodschappers te zijn, maar de Heere heeft hen niet gezonden, heeft hun generlei opdracht gegeven. Zij maken het grootzegel des hemels na, en geen groter bedrog kan jegens de mensheid gepleegd worden, want hiermede leggen zij een blaam op de Goddelijke openbaring, verzwakken derzelver gezag en ondermijnen derzelver geloofwaardigheid. Wanneer deze, die voorwenden Gods gezanten. te zijn, blijken bedriegers te zijn, zullen godloochenaars en ongelovigen daaruit de gevolgtrekking maken, dat alle profeten zo zijn. "De Heere heeft hen niet gezonden, want ook zijn zij in andere dingen listig genoeg gelijk de vossen en zeer wijs naar deze wereld, toch zijn zij dwaze profeten en hebben geen kennis noch ervaring van de dingen Gods". Zie, dwaze profeten zijn niet door God gezonden, want wie Hij zendt, die is bekwaam of wordt door Hem bekwaam gemaakt. Dien Hij zendt, die schenkt Hij ook wijsheid.

2. Zij beweren, van God een openbaring te hebben ontvangen, terwijl Hij zich nooit aan hen heeft geopenbaard. Zij wandelen hun geest na, zij verkondigden dat als een boodschap Gods, wat òf het voortbrengsel hunner eigene vinding om zichzelf te misleiden, òf het product

hunner dwaze en verhitte verbeelding was om aan hun inbeelding vrijen loop te laten. Want zij hebben niets gezien, zij hebben geen hemels gezicht gehad, zij beweren wel dat wat zij zeggen God heeft gesproken, maar God erkent dat niet. "Ik heb het niet gesproken, Ik heb nooit zo iets gezegd noch bedoeld. " Wat zij mededeelden was niet wat zij gezien of gehoord hadden, zoals de dienaren van Christus, 1 Johannes 1:1, maar wat zij hadden gedroomd of wat zij dachten, dat hun hoorders gaarne zouden vernemen.
Het heet hier ijdelheid en leugenachtige voorzeggingen, vers 6, zij beweerden te zien wat zij niet gezien hadden en brachten als Goddelijke waarheid te voorschijn wat zij wisten vals te zijn. Hetzelfde getuigt vers 7: Ziet gij niet een ijdel gezicht en spreekt een leugenachtige voorzegging, zonder Goddelijke oorsprong en zonder waarheid, die blijken zullen niet verwezenlijkt te worden. De woorden worden veranderd, vers 8, omdat gijlieden ijdelheid spreekt en leugen ziet, wat zij zagen en wat zij zeiden was al hetzelfde, zonder realiteit, zij zagen niets, en wat zij zeiden had dus geen grond, niets waarop men bouwen of zich verlaten kon. Opnieuw, vers 9: Zij voorzien ijdelheid en zeggen leugen. Zij beweren, gezichten te hebben gehad, gelijk de ware profeten, terwijl zij werkelijk niets hebben gezien, wat zij zeggen is óf de schepping hunner eigene verbeelding (zij meenden een gezicht te zien, maar dat doen mensen in delirium ook, dat was ijdelheid te zien), òf een maaksel hunner eigene politiek, "zij voorzagen ijdelheid en zeiden leugen." Zie Jeremia 23:16 enz. Zie, daar de duivel algemeen bekend is als de vader van de leugens, doen zij Gode de allergrootste smaad aan, die leugens zeggen en God als derzelver auteur aanwijzen. Zij, die wat Godes is aan Satan toeschrijven, als zij de duivel aanbidden, zinken ten laatste tot zo’n diepte van goddeloosheid, dat zij Gode toeschrijven wat des Satans is.

3. Zij droegen geen zorg, Gods oordelen te ontwijken, die over het koninkrijk uitgegoten werden. Zij zijn gelijk de vossen in de woestijn, die heen en weer lopen en grote haast schijnen te hebben, maar het is om zelf weg te komen en voor eigen veiligheid te zorgen, niet om iets goed te doen. De huurling vliedt en verlaat de schapen. Zij zijn gelijk de vossen begerig naar buit voor zichzelf, listig en wreed om zichzelf te weiden. Maar, vers 5, Gij zijt in de bressen niet opgetreden, en hebt de muur niet toegemuurd voor het huis Israëls. Een bres is gemaakt in hun wallen, waardoor de oordelen gelegenheid vinden om binnen te dringen en de inwoners te overvallen, indien ooit, dan is het nu tijd om te helpen maar gij hebt niets gedaan om te helpen. zie zouden voor hen gepleit hebben, om de toorn Gods af te keren, maar zij zijn geen biddende profeten geweest, zij hadden met de hemel niets uitstaande en dus ook van de hemel niets te wachten, gelijk de ware profeten, Genesis 20:7, en gij kon hun dus ook geen goed doen. Zij moesten het zich ten taak hebben gesteld, door prediking en vermaning het volk tot berouwen bekering te roepen, en zo de muur dicht te metselen en Gods oordelen te verbidden. Maar daaraan hebben zij geen zorg gewijd, zij hebben er alleen aan gedacht, het volk te behagen en er profijt van te trekken. Zij zagen een zondvloed van heiligschennis en goddeloosheid het land overstromen, een woeste oorlog tegen deugd en heiligheid, die alles dreigde te verpletteren en te vernielen, en "zij moesten gekomen zijn tot de hulp des Heeren, tot de hulp des Heeren met de helden, " Richt. 5:23, door te getuigen tegen de goddeloosheid van de tijd en de plaats, waarin zij verkeerden. Maar zij oordeelden het een gevaarlijk stuk, in de bressen op te treden en de belegeraars aan te vallen, daarom weigerden zij zulks, deden niets om de stroom te keren, traden niet in de kampplaats tegen ondeugd en zedeloosheid, en verrieden lafhartig de zaak van godsdienst en reformatie, in de dag des Heeren, toen uitgeroepen werd: "Wie zal voor mij staan tegen de boosdoeners? Wie staan aan de zijde des Heeren?" Psalm 94:16. Zij waren de naam van profeten onwaardig, die zo vergoelijkend over de zonde konden oordelen en zo weinig ijver voor God en het algemeen welzijn betoonden.

4. Zij vleiden het volk met ijdele hoop, dat Gods oordelen, waarmee Hij gedreigd had, nimmer zouden komen, daardoor verhardden zij degenen in de zonde, die zij zouden getracht hebben, van de zonde af te keren, vers 6. Zij gaven hoop, dat alles wel zou gaan, dat de vrede zou bestendigd worden, ofschoon een ieder in zijn overtredingen voortging, en dat de uitkomst hun woord zou bevestigen. Zij waren haastig met te zeggen: Wij staan er voor in, dat deze ellende spoedig zal eindigen, en welvaart opnieuw zal bloeien, alsof hun bevestiging hun valse profetie waar en God te schande kon maken.

II. Hij wordt belast, de oordelen Gods tegen hen om deze zonden aan te kondigen, van welke hun voorgewend ambt als profeten hen niet zou verschonen.
1. In het algemeen wordt hier, vers 3, een wee uitgesproken, en wat dat wee betekent, vinden wij in vers 8. Zie, Ik wil aan u, spreekt de Heere HEERE. Zie, degenen die God tegen zich hebben, zijn in een beklagenswaardige toestand. Wee, duizendmaal wee dengenen, die Hem hun vijand gemaakt hebben.

2. Zij worden in het bijzonder gestraft met uitsluiting uit alle voorrechten van de gemeenschap van Israël, want zij worden geoordeeld, ze alle te hebben verbeurd, vers 9. Gods hand zal tegen de profeten zijn, Hij zal ze nemen en voor Zijn rechterstoel stellen, om ze uit Zijn tegenwoordigheid te verbannen, en het zal een vreselijk ding zijn, in Zijn handen te vallen. Zij beweren profeten te zijn, bijzondere gunstelingen des hemels en gemachtigd, in de vergadering van de kerk op aarde voor te gaan. Maar door een eer voor te wenden, waartoe ze niet gerechtigd zijn, verloren zij wat ze anders hadden kunnen genieten, Mattheüs 5:19. Hun vonnis is,
a. Uit de vergadering van de heiligen geworpen en geacht te worden als er niet toe te behoren: Zij zullen in de verborgen raad Mijns volks niet zijn, hun dwaasheid zal zo duidelijk openbaar worden, dat men hen nooit meer raadplegen noch hun onderricht begeren zal. Zij zullen in de beraadslaging van de publieke aangelegenheden niet meer toegelaten worden. Of liever: zij zullen ontbreken bij de vergadering van Gods volk voor openbare Godsverering, want zij zullen zich schamen daar te verschijnen, wanneer de uitkomst heeft bewezen, dat zij valse profeten zijn, zij zullen, gelijk Kaïn, van het aangezichte des Heeren uitgaan. Het bedrogen volk zal hen verlaten, vastbesloten, niets meer met hen te doen te hebben. Zij, die op de stoel van Mozes gezeten waren, zullen zelfs de post van deurwachter niet meer mogen bekleden. "In de groten dag zullen zij niet bestaan in de vergadering van de rechtvaardigen, Psalm 1:5, wanneer God Zijn gunstgenoten verzamelt, Psalm 50:5, 16, om eeuwig bij Hem te zijn."

b. Uit het boek des levens uitgewist te worden. Zij zullen sterven in ballingschap en kinderloos, zij zullen geen nakomelingschap nalaten om hun naam te bewaren, zodat die niet genoemd zal worden onder de terugkerenden uit Babel, van wie een bijzonder register werd gehouden, dat het geschrift van het huis Israëls genoemd wordt, gelijk wij dat vinden in Ezra 2. Zij zullen niet gevonden worden, geschreven te zijn onder "de ten leven geschreven te Jeruzalem, " Jesaja 4:3. Of zij zullen niet gevonden worden, beschreven onder degenen, die God van eeuwigheid uitverkoren had om vaten van de barmhartigheid te zijn tot in eeuwigheid. Wij lezen van hen, "die in Christus' naam geprofeteerd hebben, en van wie Christus toch zegt, dat Hij ze nooit heeft gekend, " Mattheüs 7:22, 23, omdat zij niet tot degenen behoren, die Hem gegeven waren. De Chaldeeuwse paraphrase leest: "Zij zullen niet geschreven worden in het geschrift des eeuwigen levens, hetwelk geschreven is voor de rechtvaardigen van het huis Israëls", Zie Psalm 69:29.

c. Voor eeuwig uit het land van Israël gebannen te worden. "God had aangaande hen in Zijn toorn gezworen, dat zij nimmer in van Zijn rust zouden ingaan" met de naar het land Kanaän

terugkerende gevangenen, die daar een tweede maal rust zouden vinden. Zie, degenen, die zich tegen de bedreigingen Gods verzetten en er geen ontzag of vrees voor tonen, zullen de zegen van Zijn beloften missen en kunnen niet verwachten, er door getroost en bemoedigd te zullen worden.

Ezechiël 13:10-16
Hier wordt nog klaarder van de valse profeten gehandeld en hun vonnis nog nader gestreken. Wij hebben gezien, dat het volk beschaamd was gemaakt over die valse profeten (ofschoon zij ze vroeger nagelopen hadden) en ze met verontwaardiging hadden verworpen, gelijk ze ook hun valse goden doen zouden. Hier vinden wij, dat zij even beschaamd zijn over hun valse profetieën, waarop zij vroeger met zoveel gerustheid vertrouwd hadden. Merk op,

I. Hoe het volk door de valse profeten misleid wordt. Die vleiers verleiden hen, zeggende: Vrede, waar geen vrede is, vers 10. Zij beweren, gezichten des vredes gezien te hebben, vers 16. Maar dat was onmogelijk, want daar is geen vrede, spreekt de Heere van de heirscharen. Geen voorspoed wachtte hen, en daardoor ontbrak alle grond voor gerustheid, toch verkondigden zij, dat God op voet van vrede met hen stond en barmhartigheid voor hen had, en dat de oorlog met de Chaldeeën, waarin zij gewikkeld waren, spoedig voor een eervolle vrede beëindigd zou worden, als wanneer het land een gelukkige rust en kalmte zou genieten. Zij verkondigden de afgodendienaars en anderen zondaars, dat de weg, waarop ze wandelden, geen kwaad opleverde. Zo misleidden zij Gods Volk, verleidden het, deden het struikelen en hielden het verre van de weg van boete en bekering, waarheen de andere profeten het trachten te leiden. Zie, dat zijn de gevaarlijkste verleiders die zondaars wijsmaken, dat zij de zonde en God niet behoeven te vrezen. Dit wordt vergeleken met de bouw van een dunnen lemen wand, of, volgens des Heilands gelijkenis, die dezelfde betekenis heeft, Mattheüs 7:26, "het bouwen van een huis op zand, wat wel een wijle een beschutting en bescherming schijnt te bieden, maar valt, wanneer de storm opsteekt en de watervloed opkomt". De een profeet bouwt de muur, verkondigt dat God heel geen mishagen aan Jeruzalem heeft, dat de stad weer welvaren zal genieten, en victorie zal kraaien over de vijanden, die ze nu bedreigen. Die prediking was zeer aangenaam, die ze brachten maakten ze uiterst aannemelijk en werden door velen geëerd, waardoor ook anderen werden meegesleept. Zij maakten de zaak nog verleidelijker, "zij pleisterden de wand, die eerst gebouwd was, maar deden dat met loze kalk, slecht materiaal, dat de stenen niet samenhoudt noch kracht geeft". Zij hadden geen grond voor wat zij zeiden, het had in zichzelf geen bestand, gelijk oeverzand. Die kalk maakte de wand niet stevig, het bekommerde hen ook niet, die sterk te maken of op een solide fondament te vestigen. Zij pleisterden alleen om de spleten en scheuren te verbergen en het geheel een goed aanzien te geven. Een aldus gebouwde wand zal, zodra enige druk, nog meer wanneer een sterke wind komt, inbuigen en waggelen en eindelijk instorten. Zie, een leer die niet op de Schrift gebaseerd is, hoe schoon ook voor de mens, niet gebouwd op Schriftuurlijk fundament en niet gepleisterd met Schriftuurlijke kalk, heeft geen waarde en houdt de mens niet staande. Die hoop op vrede en geluk, die niet in Gods Woord haar grond heeft bedriegt de mens en is gelijk een slecht gebouwde, met loze kalk gepleisterde wand.

II. Dat zij spoedig door Gods oordelen ontgoocheld zullen worden, die zeker naar waarheid zijn.
1. God zal in toorn een geduchte storm brengen, die de wand geweldig zal beuken. De inval van de Chaldeeën in Juda en het beleg van Jeruzalem zullen zijn als "een overstelpende plasregen, een wegvagende regen, een overstroming, zodat er geen brood zij, Spreuk. 28:3, die alles voor zich heen drijft, als de zondvloed in Noachs dagen. Gij, o grote hagelstenen, zult vallen, de artillerie des hemels, iedere hagelsteen als een kanonskogel, de wand

rammeiende, en daarmee een grote stormwind, die soms zo sterk is, dat hij de rotsen scheurt", 1 Koningen 19:11, des te meer nog een slecht gebouwden wand, vers 11. Maar wat deze regen, en hagel, en stormwind, vreselijk maakt, is, dat zij de uiting zijn van Gods toorn en daaraan hun kracht ontlenen, die zendt ze, vers 13, ze zijn een stormwind in Mijn grimmigheid en een overstelpende plasregen in Mijn toorn en hagelstenen in Mijn grimmigheid De woede van Nebukadnézar en zijn vorsten, die zeer verbolgen waren over Zedekia's verraad, maakte de inval zeer geducht, maar dat was niets in vergelijking met Gods ongenoegen. "Mijn grimmigheid is een stok in hun hand, " Jesaja 10:5. Zie, een toornig God heeft winden en stormen tot Zijn beschikking om geruste zondaars te verschrikken, en Zijn toorn maakt ze inderdaad vreselijk en geducht, want wie kan voor Hem bestaan, wanneer Hij toornt? 2. Deze storm zal de wand omverwerpen, en hij zal vallen, de wind zal hem splijten, vers 11, de hagelstenen zullen hem verdoen , vers 13, Ik zal de wand afbreken, vers 14, en hem ter aarde neerwerpen, zodat zijn grond zal ontdekt worden. Dan zal blijken, hoe vals, hoe verrot hij was, tot eeuwige schande van de bouwers. Wanneer de Chaldeeuwse legermacht Juda en Jeruzalem zal verwoest hebben, dan zal het vertrouwen op deze profeten en de hoop des volks samen vernietigd worden. Toen ze het volk vleiden, en dit laatste dwaas was, toen liet het zich bedriegen en zo tot groter verslagenheid brengen, toen kwam het oordeel het in zijn gerustheid verrassen. Zie, wat men ook bedenke om zich tegen de oordelen Gods te vrijwaren, zolang men onbekeerd voortleeft, zal dat een "toevlucht van de leugen bevonden worden en in de dag des toorns niet baten". Zie Jesaja 28:17. 's Mensen toorn kan wat God heeft gebouwd niet schokken, want "het blazen van de tirannen is als een vloed tegen een wand, " Jesaja 25:4, hetgeen wel groot geraas maakt, maar de wand niet doet wankelen, zie Jesaja 25:4. Maar God zal omverwerpen wat de mensen tegen Hem gebouwd hebben. Zij met al hun pogingen, zij met al hun gerustheid, waarin zij vrolijk zijn, zullen zijn "als een ingebogen wand, een aangestoten muur, " Psalm 62:4, Wanneer hun ijdele voorspellingen niet uitkomen en hun ijdele verwachting teleurgesteld wordt, dan zal ontdekt worden, dat voor het een noch voor het ander grond was, Hábakuk 3:13. "De dag zal verklaren hoedanig eens iegelijks werk is, 1 Korinthe 3:13.

3. De bouwers van de wal en degenen, die hem gepleisterd hebben, zullen zelf in zijn val begraven worden. Hij zal vallen en gij zult in het midden van haar (de stad) omkomen, vers 16. En dus zullen de bedreigingen van Gods toorn in al hun rechtmatigheid ten uiterste vervuld worden, zowel aan de wand als aan de pleisteraars, vers 15. Dezelfde oordelen, die de valsheid van de valse profeten aan het licht brengen, zullen hen ook voor haar valsheid straffen, zij zelf zullen in de rampen begrepen zijn, die ze het volk hebben doen geloven dat niet komen zouden, en zij zullen gedenktekenen worden van die gerechtigheid, waarmee zij gespot hebben. "Zo zullen beide de blinden, die geleid worden, en die blinden, die hen leidden in de gracht vallen." Zie, zij, die anderen misleiden, zullen tenslotte blijken, zichzelf misleid te hebben, en geen vonnis zal zwaarder zijn dan dat van dezulken, die als trouweloze predikers zondaren in hun zonden gevleid hebben.

4. Zowel de bedriegers als de bedrogenen zullen samen omkomen, zullen samen bespot en vernederd worden, vers 12. Als die wand gevallen zal zijn, zal dan niet tot u gezegd worden door degenen, die de ware profeet geloof schonken en des Heeren Woord vreesden: Waar is de pleistering, waarmee gij gepleisterd hebt? Wat is er geworden van al die fluwelen woorden en mooie beloften, waarmee gij uw goddeloze buren gevleid, en van al de verzekeringen, waarmee gij betuigd hebt, dat de ellende des volks spoedig tot het verleden zou behoren? De rechtvaardige zal over hen lachen, de rechtvaardige God en rechtvaardige mensen zullen zeggen: "Zie de man, die God niet stelde tot Zijn sterkte, Psalm 52:9. Zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen, " Spreuken 1:26. Zij zullen tot u zeggen, vers 15, Die wand is er niet meer en

die hem pleisterden zijn er niet, uw hoop is vervlogen, met degenen, die ze gaven, te weten de profeten Israëls, vers 16. Zie, die eer nemen, welke hun niet toekomt, zullen eerlang met schande vervuld worden.

Ezechiël 13:17-23
Gelijk God beloofd heeft, dat, wanneer Hij Zijn Geest zou uitgieten, beide hun zonen en dochters zouden profeteren, zo maakt ook de duivel, wanneer hij als een leugengeest valsheid leest, niet alleen gebruik van valse profeten, maar ook van valse profetessen, en deze laatsten zijn het, tegen wie de profetie van Ezechiël nu gericht is. Zij zijn namelijk niet zulke onbeduidende vijandinnen van Gods waarheid, dat men van haar geen notitie zou nemen, of om de zwakheid van haar geslacht, haar zou verontschuldigen, of haar, uit de eerbied, aan haar sexe verschuldigd, van de verwijten en bedreigingen van Gods Woord verschonen. nee, gij mensenkind, zet uw aangezicht tegen de dochteren uws volks, vers 17. God schept geen behagen in het feit, dat zij Zijn volk zijn. Zij zijn uw volk, Exodus 32:7. Die vrouwen beweerden, een geest van de profetie te hebben, en stemden in met het lied van de valse profeten, gelijk die van Achab: "Trek op, en gij zult voorspoedig zijn. Ook die vrouwen profeteerden uit haar eigen hart, zij zeiden wat haar voor de mond kwam en waarvan zij niets wisten". Daarom: "profeteer tegen haar uit Gods eigen mond". De profeet moet zijn aangezicht tegen haar zetten, en zien, of ze hem in de ogen kunnen kijken en haar eigen woord gestand doen. Zie, wanneer zondaars onbeschaamd worden, is het tijd voor die berispen, om onbevreesd te zijn. Let nu hier op,

I. Hoe de zonde van deze valse profetessen beschreven wordt, in welke bijzonderheden.
1. Zij spraken opzettelijke leugens tot degenen, die haar om raad kwamen vragen en de toekomst wilden voorspeld hebben: Gij doet kwaad door uw liegen tot Mijn volk, dat de leugen hoort, vers 19. Zij komen om de waarheid te vernemen, maar gij spreekt leugens, en omdat gij ze in hun zonden stijft, horen zij u gaarne. Zie het staat slecht met een volk, dat liever vleiende leugens dan onaangename waarheden hoort, en het is een verzoeking voor hen, die gaarne met leugentaal misleiden, zo zij mensen vinden, gewillig om naar hen te luisteren, en zich dan verontschuldigen met te zeggen: "Si populus vult dicipi, decipiatur, Zo het volk bedrogen wil worden, dat het bedrogen worde."

2. Zij ontheiligden Gods naam door de bewering, dat zij die leugens van Hem hadden ontvangen, vers 19. Zij ontheiligen Mij bij Mijn volk, en misbruiken Mijn Naam om haar leugens ingang te verschaffen en ze te doen geloven. Zie, zij ontheiligen Gods naam ten zeerste, die er gebruik van maken om er hun valsheid en goddeloosheid mee goed te praten. Dat deden zij voor een handvol gerst en voor stukken brood . Zij deden het om gewin, zij vroegen niet, welke oneer zij daardoor over Gods naam brachten, als zij er maar bij profiteerden. Er is niets zo heilig, dat mensen, wie het alleen om vuil gewin te doen is, in wie de liefde van de wereld heerst, niet ontheiligen of bezoedelen, wanneer zij er maar geld uit kunnen kloppen. Zij deden het evenwel slechte om een armoedig gewin, als zij niet meer konden krijgen liever dan waarheid te spreken, verkochten zij u een valse profetie om u te behagen, voor een bedelaarsgift, voor een stuk brood of een handvol gerst, en zelfs die beloning was nog te veel. Hadden zij dat als een aalmoes om Gods wil gevraagd, zij zouden het gewis gekregen hebben, en God zou geëerd zijn. Maar nu zij het nemen als loon voor een valse profetie, werd Gods naam gesmaad, en de onbeduidendheid van de beloning vermeerdert die smaad. "Een man zal om een stuk brood overtreden" Spreuken 28:21. Had haar armoede haar verleid om te stelen en dus de naam des Heeren aan te tasten, het zou lang zo erg niet geweest zijn als in Zijn naam leugenachtige woorden te spreken.

3. Zij hielden het volk in bedwang en verschrikten het met haar beweringen: " Gij jaagt de zielen van Mijn volk, vers 18, gij jaagt ze naar de bloemhoven, vers 20. Gij gebruikt allerlei kunsten om ze te vleien en naar zulke plaatsen te lokken, waar gij uw gewaande voorzeggingen aan hen kwijt kunt raken. waar gij zulk een invloed op hen verkrijgt, dat zij juist doen wat gij verkiest en gij de tiran over hen speelt." Het was inderdaad de schuld des volks, dat het naar die vrouwen luisterde, maar het was haar schuld dat zij die luisteraars door leugen en valsheid gewillig maakten, zij beweerden, de zielen in het leven te behouden, vers 18. Indien zij maar naar haar wilden horen en haar betaalden dan waren zij zeker van hun ziel, zo verschalkten zij onvaste zielen, die naar zaligheid zochten en de weg daarheen slecht kenden en daarom gretig naar die bedriegsters luisterden, die zo vertrouwelijk en veel belovend met hen spraken. Maar zult gij beweren, zielen te redden, of wie naar u luisteren, zalig te maken? Terecht verdenkt men dezulken, die dat beweren.

4. Zij ontmoedigden degenen, die eerlijk en goed waren, en bemoedigden allen, die goddeloos en slecht waren: Gij doodt de zielen, die niet zouden sterven, en behoudt de zielen in het leven, die niet zouden leven, vers 19. Vers 22 geeft daarvan deze verklaring: Gij hebt het hart des rechtvaardigen door valsheid bedroefd gemaakt, daar Ik hun geen smart heb aangedaan, omdat hij uw beweringen niet durfde, niet kon tegenstaan, gij dondert tegen hen met oordelen Gods, tot zijn grote droefheid en ontsteltenis. Gij hebt zijn goede naam te schande en hem bij het volk gehaat en veracht gemaakt, gij beweert, dat in Gods naam te doen, waardoor hij menigmaal bedroefd heenging. In plaats daarvan moest gij, naar Gods wil, getroost en in zijn godvruchtig streven aangemoedigd hebben. Maar aan de anderen kant, en dat is veel erger, hebt gij de handen van de goddelozen gesterkt en hem stout gemaakt om in zijn weg van goddeloosheid te volharden, zodat hij nog verder afweek van de goede weg, waarheen de ware profeten hem met grote ernst terugriepen. "Gij hebt zondaars het leven beloofd op hun zondige wegen, hebt hun wijsgemaakt, dat zij vrede zouden genieten al gingen ze daarmee voort, waardoor hun handen gesterkt zijn en hun hart verhard is. Sommigen houden het er voor, dat dit ziet op degenen, die reeds in ballingschap verkeerden (die door de ellende verootmoedigd, maar wier harten nu beproefd waren), en op de aanmoediging dergenen, die zich tegen de koning van Babel verzetten en in hun goddeloosheid volhardden, wier handen gesterkt worden. Of daarop, dat zij, door hun ontheiligen van Gods naam, de harten van de goeden hadden beproefd, die het Woord Gods eerden er op prijs stelden, en godloochenaars en ongelovigen in hun verachting van de Goddelijke openbaring bevestigden en hun argumenten ertegen in de hand gaven. Zie, zij hebben heel wat te verantwoorden, die de geesten van de godvruchtigen bedroeven en hun handen slap maken, en de boze lusten van de zondaars bevredigen en hen tot opstand tegen God en godsdienst aansporen. Niets kan ook de handen van de zondaars meer sterken dan hun te zeggen, dat zij in hun zonden kunnen zalig worden zonder berouw, of dat berouw genoeg is zonder bekering van hun boze wegen.

5. Zij aapten de ware profeten na door tekenen, die haar valse profetieën moesten bevestigen, gelijk Hanánja gedaan had, Jeremia 28:10, tekenen, die haar sexe aangenaam waren, "zij naaiden kussens voor alle oksels van de armen, " om aan te tonen, dat het volk gerust kon zijn en zich niet behoefde bang te maken met vrees voor naderende onheilen: Zij maakten ook hoofddeksels voor het hoofd van alle statuur, voor personen van allerlei leeftijd, jong en oud, die door hun gestalte zich onderscheidden. Deze hoofddeksels waren bandeliers van vrijheid en overwinning, betekenende, dat zij van de Chaldeeën bevrijd en de overwinning over hen behalen zouden. Sommigen menen, dat hiermede bedoeld wordt bijgelovige gebruiken, die zij in acht namen tegenover degenen, aan wie zij haar openbaringen mededeelden om ze daarop voor te bereiden door betoverde kussens onder hun armen en hoofddeksels op hun hoofd te geven en zo hun verbeelding te prikkelen en hun verwachting te spannen. Of misschien zijn

die uitdrukkingen figuurlijk bedoeld: zij deden al wat zij konden om het volk gerust te stellen, wat door de zachte kussens, en om het hoogmoedig te maken, wat door de hoofddeksels, die wellicht zeer sierlijk waren, beduid wordt.

II. Hoe Gods toorn tegen haar wordt geuit. Hier wordt een "wee u" uitgesproken, vers 18. God zelf verklaart zich tegen de middelen, waarvan die vrouwen zich bedienen om het volk te misleiden en te bedriegen, vers 20. Maar wat zal God haar doen? 1. Zij zullen beschaamd worden in haar pogingen en niet kunnen voortgaan, want, vers 23, gij zult niet meer ijdelheid zien noch waarzegging gebruiken, men zal u de rug toekeren, zal uw profeteren minachten. De rechtvaardige zal er niet langer door bedroefd worden, noch de goddeloze erdoor gesterkt, de kussens zullen uit haar armen weggescheurd en de hoofddeksels gescheurd worden, haar bedrog zal ontdekt, haar misleiding aan het licht gebracht worden.

2. Gods volk zal niet langer in haar handen vallen en nagejaagd worden. Zie, het is grote genade, verlost te worden van een slaafs opzien tegen en vrees voor dezulken, die onder een mom van Goddelijk gezag de gewetens van de mensen beheersen en onderdekken en tot hun zielen zeggen: "Buigt u neer, dat wij over u gaan." Maar het is een smartelijke ervaring voor wie in zulke aanmatiging vermaak vinden, te zien, dat hun macht gebroken en hun prooi benijd wordt. Zo was het eenmaal, toen de Hervorming van Rome verloste. En wanneer God dat doet, dan maakt Hij openbaar, dat Hij de Heere is, en dat Hij alleen recht heeft vast te stellen wat wet zijn zal.

HOOFDSTUK 14

1 Daarna kwamen tot mij mannen uit de oudsten van Israël, en zaten neder voor mijn aangezicht. 2 Toen geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 3 Mensenkind, deze mannen hebben hun drekgoden in hun hart opgezet, en hebben de aanstoot hunner ongerechtigheid recht voor hun aangezichten gesteld; word Ik dan ernstiglijk van hen gevraagd? 4 Daarom spreek met hen, en zeg tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Een ieder man uit het huis Israëls, die de drekgoden in zijn hart opzet, en de aanstoot zijner ongerechtigheid recht voor zijn aangezicht stelt, en komt tot de profeet, Ik, de HEERE zal hem, als hij komt, antwoorden naar de menigte zijner drekgoden; 5 Opdat Ik het huis Israëls in hun hart grijpe, dewijl zij allen door hun drekgoden van Mij vervreemd zijn. 6 Daarom zeg tot het huis Israëls: Alzo zegt de Heere HEERE: Bekeert u, en keert u af van uw drekgoden, en keert uw aangezichten af van al uw gruwelen. 7 Want ieder man uit het huis Israëls, en uit de vreemdeling, die in Israël verkeert, die zich van achter Mij afscheidt, en zet zijn drekgoden op in zijn hart, en stelt de aanstoot zijner ongerechtigheid recht voor zijn aangezicht, en komt tot de profeet, om Mij door hem te vragen; Ik ben de HEERE, hem zal geantwoord worden door Mij; 8 En Ik zal Mijn aangezicht tegen dienzelven man zetten, en zal hem stellen tot een teken en tot spreekwoorden, en zal hem uitroeien uit het midden Mijns volks; en gijlieden zult weten, dat Ik de HEERE ben. 9 Als nu een profeet overreed zal zijn, en iets gesproken zal hebben, Ik, de HEERE, heb dienzelven profeet overreed, en Ik zal Mijn hand tegen hem uitstrekken, en zal hem verdelgen uit het midden van Mijn volk Israël. 10 En zij zullen hun ongerechtigheid dragen; gelijk de ongerechtigheid des vragers zal zijn; alzo zal zijn de ongerechtigheid des profeten; 11 Opdat het huis Israëls niet meer van achter Mij afdwale, en zij zich niet meer verontreinigen met al hun overtredingen; alsdan zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn, spreekt de Heere HEERE. 12 Verder geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 13 Mensenkind, als een land tegen Mij gezondigd zal hebben, zwaarlijk overtredende, zo zal Ik Mijn hand daartegen uitstrekken, en zal hetzelve de staf des broods breken, en een honger daarin zenden, dat Ik daaruit mensen en beesten uitroeie; 14 Ofschoon deze drie mannen, Noach, Daniel en Job, in het midden deszelven waren, zij zouden door hun gerechtigheid alleen hun ziel bevrijden, spreekt de Heere HEERE. 15 Zo Ik het boos gedierte make door het land door te gaan, hetwelk dat van kinderen berove, zodat het woest worde, dat er niemand doorga, vanwege het gedierte; 16 Die drie mannen in het midden deszelven zijnde, zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo zij zonen, en zo zij dochteren bevrijden zouden, zij zelven alleen zouden bevrijd worden, maar het land zou woest worden. 17 Of als Ik het zwaard brenge over datzelve land, en zegge: Zwaard! ga door, door dat land, zodat Ik daarvan uitroeie mensen en beesten; 18 Ofschoon die drie mannen in het midden deszelven waren, zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zij zouden zonen noch dochteren bevrijden, maar zij zelven alleen zouden bevrijd worden. 19 Of als Ik de pestilentie in datzelve land zende, en Mijn grimmigheid daarover met bloed uitgiete, om daarvan mensen en beesten uit te roeien; 20 Ofschoon Noach, Daniel en Job in het midden deszelven waren, zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo zij een zoon, of zo zij een dochter zouden bevrijden, zij zouden alleen hun ziel door hun gerechtigheid bevrijden. 21 Want alzo zegt de Heere HEERE: Hoeveel te meer als Ik mijn vier boze gerichten, het zwaard, en de honger, en het boze gedierte, en de pestilentie gezonden zal hebben tegen Jeruzalem, om daaruit mensen en beesten uit te roeien! 22 Doch ziet, daarin zullen ontkomenen overblijven, die uitgevoerd zullen worden, zonen en dochteren; ziet, zij zullen tot ulieden uitkomen, en gij zult hun weg zien, en hun handelingen; en gij zult vertroost worden over het kwaad, dat Ik over Jeruzalem gebracht zal hebben, ja, al wat Ik zal gebracht hebben over haar. 23 Zo zullen zij u vertroosten, als gij hun weg en hun handelingen zien zult; en gij zult weten, dat Ik niet zonder oorzaak gedaan heb, al wat Ik in haar gedaan heb, spreekt de Heere HEERE. Het luisteren naar Zijn Woord, en het gebed zijn twee grote geboden van God, waarin wij Hem ere moeten geven en hopen mogen, in gunst door Hem te worden aangenomen, en toch vinden wij in dit hoofdstuk, tot onze grote verbazing, dat sommigen in het ene, en sommigen in het andere op God wachten zonder hun doel te bereiken, zoals zij verwacht hadden.

I. De oudsten van Israël komen om het Woord te horen, en de profeet te vragen, maar omdat zij niet in oprechtheid vragen, worden zij niet aangenomen, maar berispt, vers 1-5, en opgeroepen berouw te hebben over hun zonden en hun leven te beteren, anders zal het gevaarlijk voor hen zijn, God te vragen, vers 6-11.

II. Noach, Daniel en Job bidden, naar verondersteld wordt, voor dit volk, en toch wordt hun gebed niet verhoord, omdat het besluit is uitgevaardigd, en hun vernietiging, door verschillende oordelen, bepaald, vers 12-21. Toch wordt aan het slot nog beloofd, dat een overblijfsel ontkomen zal, vers 22, 23.

Ezechiël 14:1-11
Hier is,
I. De komst van sommigen van de oudsten van Israël tot de profeet, als een man Gods, om door hem de Heere te vragen. Zij kwamen en zaten voor zijn aangezicht, vers 1. Het is waarschijnlijk, dat zij niet van degenen waren, die bij voortduring naar hem kwamen luisteren (zoals die, waarvan wij lazen in Hoofdstuk 8:1), maar toevallige toehoorders, enigen van de groten van Jeruzalem, die voor zaken te Babel gekomen waren, misschien politieke zaken, als gezantschap van de koning, en tevens de profeet een bezoek brachten, daar zij veel van hem gehoord hadden, en begerig waren te weten, of hij een boodschap van God had, die hun tot richtsnoer kon dienen bij de onderhandeling. Uit het gestrenge antwoord, dat de profeet hun geeft, zou men vermoeden, dat zij van plan waren de profeet een strik te spannen, of iets poogden op te vangen, dat gebruikt kon worden, als tegenspraak van Jeremia's profetieën, dan waren zij in de gelegenheid om op beide aanmerking te maken. Evenwel, zij veinsden oprechtheid, begroetten de profeet, en zetten zich met betamelijke ernst voor hem neer, zoals Gods volk als het samenkomt. Het is niets nieuws, dat slechte mensen bezig gevonden worden met uiterlijke godsdienstige verrichtingen.

II. De mededeling, die God de profeet aangaande hun karakter deed. Zij waren vreemdelingen voor hem, hij wist alleen, dat zij uit de oudsten van Israël waren, zo maakten zij zich bekend, en als zodanig ontving hij hen met eerbied, en waarschijnlijk was hij verheugd, dat zij zulke goede neigingen bedden. Maar God maakt hem bekend met hun karakter, vers 3, zij waren afgodendienaars, en vroegen Ezechiël slechts, zoals zij de godsspraak van een valse god zouden vragen, om hun nieuwsgierigheid te bevredigen, en daarom beroept Hij zich op de profeet, of zij enigen steun of aanmoediging verdienden, "Word Ik dan ernstig door hen gevraagd? Kan Ik hun vraag dan als een voor Mij bestemd aannemen, of hun antwoorden om hun voldoening te geven? nee, dat kunnen zij niet verwachten", want,

1. "Zij hebben hun drekgoden in hun hart opgezet, zij hebben ze niet alleen, maar zij hebben ze lief, zij zijn er verzot op, zijn er mee verbonden, en dragen ze zo na aan 't hart, en hebben ze zo'n grote plaats in hun genegenheid ingeruimd, dat zij er niet van kunnen scheiden". Ofschoon zij nu ver van hun ingebeelde binnenkamers zijn, toch hebben zij de drekgoden, die zij in hun huis hebben opgezet, in hun hart meegebracht, en vereren ze gestadig in hun gedachte en verbeelding. "Zij hebben hun drekgoden hun hart doen bestijgen (dat staat er eigenlijk), zij hebben hun hart aan hun afgoden onderworpen, zij zitten daar op hun troon". Toen zij de profeet kwamen vragen, deden zij alsof zij hun drekgoden weggedaan hadden, maar het was niet meer dan schijn, in stilte hadden zij die toch bewaard. Zij bewaarden ze in hun hart, en, als zij ze voor een tijd verlieten, dan was dat altijd (cum animo revertendi- met de bedoeling tot hen terug te keren) en geen vaarwel voor altijd. Men kan het ook verstaan van geestelijke afgoderij, zij, wier liefde verpand is aan de rijkdom van deze wereld en zinnelijke genietingen, wier God hun geld is, welker God is de buik, zij hebben hun drekgoden in hun hart opgezet. Velen, die geen drekgoden in hun heiligdom hebben, hebben die in hun hart, wat evengoed Gods toorn gaande maakt, als het Zijn naam ontheiligt. Kinderkens, bewaart u zelf van de afgoden.

2. Zij stellen de aanstoot hunner ongerechtigheid recht voor hun aangezicht. Hun zilver en goud werd de aanstoot van hun ongerechtigheid genoemd, Hoofdstuk 7:19, hun afgoden van zilver en goud, door welker schoonheid zij tot afgoderij verleid werden, dat was het blok waarover zij struikelden, en in die zonde vielen, hun ongerechtigheid is de steen des aanstoots, die hen neerwerpt, zodat zij in hun verderf vallen. Zondaars zijn hun eigen verleiders (een ieder wordt verzocht, als hij van zijn eigene begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt), en zo zijn zij zelf de oorzaak van hun verderf. Zijt gij een spotter, gij zult het alleen dragen, en zo stellen zij de aanstoot hunner ongerechtigheid recht voor hun aangezicht, en struikelen er over, hoewel zij die voor hun ogen zien. Dat betekent, dat zij besloten zijn met zondigen voort te gaan, wat er ook moge gebeuren. "Ik heb de vreemden lief, en die zal ik nawandelen, dat is de taal van hun hart. En wordt God door zulke goddelozen gevraagd?" Doen zij Hem daarmee niet eer een belediging dan een eer aan, zoals degenen, die spottend voor Christus op de knieën vielen? Kunnen zij een antwoord des vredes van God verwachten, die aldus hun daden van vijandschap tegen Hem voortzetten? "Ezechiël, wat dunkt u daarvan?"

III. Het antwoord, dat God in billijke toorn, Ezechiël beveelt hun te geven, vers 4. Zij moeten weten, dat het niet uit gebrek aan eerbied degens hun persoon is, dat God hun antwoord weigert te geven, maar het is een vaste regel voor ieder man uit het huis Israëls, wie hij ook zij, dat, als hij niet aflaat van zijn liefde tot en verbond met de afgoden, en toch nadert om God te vragen, God het beschouwen zal als een oneer Hem aangedaan, en hem zal antwoorden naar zijn werkelijke ongerechtigheid, en niet naar zijn schijnbare vroomheid. Hij komt tot de profeet, in de verwachting, dat die beleefd jegens hen zal zijn, maar God zal hem antwoorden, en hem straffen voor zijn onbeschaamdheid. Ik, de Heere, die spreekt en het is er, Ik zal hem, als hij komt, antwoorden naar de menigte zijner drekgoden. Die drekgoden opzetten in hun hart, en hun hart op hun goden stellen, hebben er gewoonlijk zeer veel. Nederige aanbidders antwoordt God naar de veelheid van Zijn goedertierenheden, maar vermetele indringers antwoordt Hij naar de menigte hunner drekgoden, dat is:
1. Naar de begeerte hunner afgoden. Hij zal hen overgeven aan de begeerlijkheden hunner harten, en hen aan hen zelf overlaten om zo slecht te zijn als zij maar willen, totdat de maat van hun ongerechtigheid vol is. De menselijke gebreken zijn de drekgoden in hun hart, en zij hebben ze zelf opgezet, hun verzoekingen zijn de aanstoot hunner ongerechtigheid, en zij hebben ze zelf op hun weg gelegd en dienovereenkomstig zal God hun antwoorden, zij mogen hun gang gaan.

2. Naar de verdienste hunner afgoden, zij zullen het antwoord hebben, dat zulke afgodendienaars verdienen. God zal hen straffen zoals Hij gewoonlijk afgodendienaars straft, dit is, als zij Zijn hulp nodig hebben, zal Hij ze heen zenden "tot de goden, die zij verkoren hebben" Richteren 10:13, 14. Het oordeel Gods komt over de mensen naar wat zij werkelijk zijn (dit is naar wat hun hart is), niet naar wat ze in schijn en van belijdenis zijn. En wat zal hier het eind van zijn? Waarmee zal dit antwoord hen bedreigen? Hij zegt tot hen, vers 5: Opdat Ik het huis Israëls in hun hart grijpe en dat voor iedereen openlegge, zodat zij zich schamen, ja hen zelf overgeven aan de vloek, zodat zij ten verderve zijn. Zonde en schande, smarten verderf hebben de zondaars alleen aan zichzelf te wijten, hun eigen hart is de strik, waarin zij gevangen worden, dat verleidt hen, dat verraadt hen, hun eigen geweten getuigt tegen, veroordeelt hen, en verschrikt hen. Als God hen grijpt, als Hij hen ontdekt, als Hij hen overtuigt, als Hij hen overgeeft aan het oordeel, dan is hun eigen hart van dat alles de oorzaak. "O Israël, gij hebt u zelf verdorven, Hosea 13:9. "Het huis van Israël is door zijn eigen zonde vernietigd, dewijl zij allen door hun drekgoden van Mij vervreemd zijn."
a. Het verderf van de zondaars is te wijten aan hun vervreemding van God.

b. Het is altijd door een of andere afgod, dat het hart des mensen van God vervreemd wordt, een schepsel heeft de plaats en de heerschappij in het hart ingenomen, die God toekomt.

IV. Aan wie dit antwoord gegeven wordt-aan allen die van het huis van Israël zijn, vers 7, 8. Hetzelfde wordt herhaald en betekent Gods rechtmatige gramschap tegen de huichelaars, die Hem bespotten met de vorm en de schijn van vroomheid, terwijl hun hart van Hem vervreemd en met Hem in strijd is.
1. Wien deze verklaring nog meer aangaat. Zij is bestemd, niet alleen voor ieder man uit het huis Israëls (zoals tevoren, vers 4), maar ook voor de vreemdeling, die in Israël verkeert, hij moet niet denken, dat het verontschuldiging is voor zijn afgoderij, dat hij maar een vreemdeling en bijwoner in Israël is, en niet anders doet dan de goden dienen, die zijn vader diende en dat hij in de dienst er van groot gebracht is, nee, hij moet geen voordeel verwachten van Israëls godsspraken of profeten als hij zijn afgoderij niet volkomen laat varen. Zelfs proselieten zullen niet behouden worden, als zij niet oprecht zijn: een geveinsde bekering is geen bekering.

2. De beschrijving van de huichelaars: Zij scheiden zich van achter God af door hun gemeenschap met de afgoden, zij snijden zichzelf af van hun betrekking tot God en van hun invloed bij Hem, zij breken hun kennis en gemeenschap met Hem af en plaatsten zich op een afstand van Hem. Die zich met de afgoden verenigen, scheiden zich van God, ook zal niemand voor altijd van de vreugde van Gods aangezicht verstoken worden, dan degenen, die zich nu versteken van Zijn dienst en hem hun gehoorzaamheid hardnekkig onthouden. Maar er zijn er, die zich aldus aan God onttrekken, en toch tot de profeten komen, met schijnbaren eerbied en ontzag voor hun ambt, om God door hen te vragen, met de bedoeling aan een ijdele nieuwsgierigheid te voldoen, en de mond van een sprekend geweten te stoppen, of een naam te krijgen of te behouden onder de mensen, maar zonder enige begeerte om God te kennen of enig plan om zich door Hem te laten regeren.

3. Het vonnis van hem, die aldus speelt met God en Hem meent te bedriegen: "Ik, de Heere, zal hem antwoorden, laat het maar aan Mij over, Ik zal hem een antwoord geven, dat hem zal doen ontstellen, dat hem zijn vermetele goddeloosheid zal doen berouwen." Hij zal zijn antwoord hebben, niet door de woorden van de profeet, maar door de oordelen Gods. "En Ik zal Mijn aangezicht tegen die man zetten wat een grote mate van gramschap tegen hem te kennen geeft en een vast besluit hem te verderven". God kan het volhouden tegen de onboetvaardigste zondaar. De huichelaar dacht zijn naam te redden en bijval te winnen, maar in plaats daarvan "zal God hem stellen tot een teken en tot spreekwoorden, " en zo grote oordelen over hem brengen, dat hij het voorwerp van aller nieuwsgierigheid en verachting zal zijn, zijn ellende zal de uitdrukking zijn van de grootste ellende, zoals van de ergste zondaars gezegd wordt: "Hij zal hun deel zetten met de geveinsden, " Mattheüs 24:51. God zal hem tot een voorbeeld stellen, Zijn oordelen over hem zullen voor anderen een waarschuwing zijn om God niet te bespotten: "want alzo zal men de man doen, die zich van achter God afscheidt en toch voorgeeft Hem te vragen". De huichelaar dacht voor een van Gods Volk door te gaan, en tussen hen in de hemel binnen te komen, maar "God zal hem verdelgen uit het midden van Zijn Volk, " zal hem ontdekken en vinden in het dichtste gedrang, en daardoor, zegt God, zult gij weten, dat Ik de Heere ben. Door de ontdekking van de huichelaars blijkt, dat God alwetend is, predikanten weten niet in hoever de mensen getroffen zijn, als zij het Woord komen horen, maar God weet het. En uit het straffen van de huichelaars blijkt, dat Hij een ijverig God is en een, die Zich niet kan en wil laten bedriegen.

V. Het vonnis van deze geveinsde profeten die deze geveinsde vromen steunen, vers 9, 10. Al wil Ezechiël de geveinsden, die hem vragen, geen aangenaam antwoord geven, toch hopen zij andere profeten te vinden, die het wel willen, en als zij dat doen, wat misschien gebeuren zal, dan moeten zij weten, dat God die leugenachtige profeten toelaat hen te bedriegen, als een deel van hun straf: Als nu een profeet, die hen vleit, bedrogen zal zijn, en hun hoop geeft, waar geen grond voor is, Ik de Heere, heb die profeet bedrogen, Ik de Heere heb toegelaten, dat hij in die verzoeking gebracht werd, en ook toegelaten, dat hij er voor bezweek, en het zo beschikt, om hen te verharden op hun goddeloze paden, die besloten waren daarop te blijven wandelen. Wij zijn er zeker van, dat God niet de auteur van de zonde is, maar wij zijn zeker, dat Hij de Heer van allen is en de Rechter van de zondaars, en dat Hij dikwijls van de een goddeloze gebruik maakt om een anderen te verderven, en zo ook gebruikt Hij de een goddeloze om een andere te bedriegen. Beiden zijn zonden in hem, die ze doet, en die zijn niet van God, beide zijn straffen voor hem, wie ze worden aangedaan, en die zijn wel van God. Wij hebben een volledig voorbeeld hiervan in de geschiedenis van Achabs profeten, die bedrogen werden door een leugengeest, die God in hun mond gaf, 1 Koningen 22:23, en een ander in hen, die God overgeeft aan een kracht van de dwaling, dat zij leugen zouden geloven daarvoor, "dat zij de liefde van de waarheid niet aangenomen hebben, " 2 Thessalonicenzen 2:10, 11. Maar lees het vreselijk vonnis van de leugenprofeet. "Ik zal Mijn hand tegen hem uitstrekken en zal hem verdelgen." Als God Zijn eigen rechtvaardige bedoelingen door hem bereikt heeft, zal Hij met hem afrekenen om zijn onrechtvaardige bedoelingen. Zoals, toen God de Chaldeeën gebruikt had om een zondig volk te vernietigen, Hij hen naar recht strafte voor hun woeden, evenzo heeft Hij gebruik gemaakt van "valse profeten, en later van valse Christussen, " om een zondig volk te bedriegen, en hen rechtvaardig gestraft voor hun valsheid. Maar hierin moeten wij erkennen (zoals Calvijn ons op deze plaats herinnert) dat "Gods oordelen een grote afgrond zijn, " dat wij niet bevoegd zijn te beoordelen, en dat, al kunnen wij de billijkheid van Gods handelingen niet bewijzen tot voldoening en overtuiging van iedere bediller, er toch een dag zal komen, dat hij voor de gehele wereld gerechtvaardigd zal worden en in ‘t bijzonder in dit geval, als de straf van de profeet, die de huichelaar vleit op zijn boze weg, zal zijn als de straf van de huichelaar, "die alleen zachte dingen van hem vraagt en verlangt", Jesaja 30:10. De gracht zal even goed voor de blinde leider als voor de blinde volgelingen zijn.

VI. De goede raad, die hun gegeven wordt om dit vreselijk vonnis te voorkomen, vers 6: Bekeert u en keert u af van uw drekgoden. Laat dit scheiding maken tussen u en hen, dat zij scheiding maken tussen u en God, omdat zij Gods aangezicht tegen u zetten, keert gij daarom uw aangezichten van hen af, hetgeen betekent niet alleen hen te verlaten, maar hen te verlaten met walging en verfoeiing. Keert u van hen af als van gruwelen, waarvan gij zat zijt, en dan kunt gij in vrede komen om de Heere te vragen. Komt dan en laat ons samen rechten.

VII. De goede afloop van dit alles voor het huis Israëls, daarom zullen de geveinsde profeten, en de geveinsde heiligen tezamen omkomen door Gods oordelen, dat, als sommigen ten voorbeeld gesteld zijn, het volk in zijn geheel zich verbeteren mag, opdat het huis Israëls niet moet van achter Mij afdwale, vers 11. De straf van sommigen is bestemd om de zonde te voorkomen, opdat anderen mogen horen en vrezen en zich laten waarschuwen. Als wij zien, wat er terechtkomt van hen, die van God afdwalen, moet dat ons aansporen om dicht bij Hem te blijven. En, als het huis Israëls niet meer afdwaalt, zullen zij zich niet meer verontreinigen. De zonde verontreinigt, zij maakt de zondaar hatelijk in de ogen van de onbevlekte, heilige God, en in zijn eigen ogen ook, als zijn geweten ontwaakt is, "en daarom zullen zij zich niet meer verontreinigen, opdat zij Mij tot een volk zijn en Ik hun tot een God." Die God in het verbond met Zich opneemt, moeten eerst gereinigd worden van de verontreiniging door de

zonde, en die aldus gereinigd zijn, zullen niet alleen voor het verderf bewaard maar ook gerechtigd worden tot alle voorrechten van Gods Volk.

Ezechiël 14:12-23
De bedoeling van deze verzen is, aan te tonen,
I. Dat nationale zonden nationale oordelen ten gevolge hebben. Als de deugd verdorven en vernietigd is, dan zal spoedig ook al het andere verdorven en vernietigd zijn, vers 18: Als een land tegen Mij gezondigd zal hebben, als ondeugd en goddeloosheid epidemisch worden, als een land zondigt, zwaarlijk overtredende, als de zondaars zeer talrijk en hun zonden zeer snood geworden zijn, als grove ongerechtigheid en onzedelijkheid de overhand krijgt, zo zal Ik Mijn hand daartegen uitstrekken, om het te straffen. De Goddelijke macht zal krachtig en openlijk uitgeoefend worden, de oordelen zullen uitgestrekt en uitgebreid worden tot alle hoeken van het land, tot alle belangen en goederen van het volk. Zware zonden brengen zware plagen.

II. Dat God velerlei smartelijke oordelen heeft om zondige volken te straffen, die alle tot Zijn beschikking staan en, die Hij zendt, als het Hem behaagt. Weliswaar gaf Hij David de keus, met welk oordeel hij gestraft wilde worden voor de zonde van de volkstelling, want elk daarvan was geschikt om het doel te bereiken, namelijk het aantal, waar hij zo trots op was, te doen verminderen, maar inderdaad liet David het weer aan God over: "Laat ons toch in de hand des Heeren vallen: laat Hij de roede kiezen, waarmee wij gekastijd zullen worden." Maar Hij gebruikt velerlei oordelen, opdat blijken zal, dat Zijn heerschappij algemeen is, en dat wij in al onze handelingen onze afhankelijkheid van Hem mogen zien. "Vier boze gerichten worden hier met name genoemd."
1. Honger, vers 13. De weigering en onthouding van gewone gunsten is op zich zelf al oordeel genoeg, meer is niet nodig om een volk rampzalig te maken. God behoeft de staf van de onderdrukking niet te brengen, als Hij de staf des broods slechts breekt, dan is het werk spoedig gedaan, Hij roeit mensen en beesten uit, door hun de levensmiddelen te onthouden, die de natuur beide verschaft door de jaarlijkse voortbrengselen van de aarde. "God breekt de staf des broods, al hebben wij brood, wanneer wij er niet door gevoed en versterk worden". Hagg. 1:6: Gij eet, maar niet tot verzadiging.

2. Boos gedierte, onaangenaam en schadelijk, vergiftig of vraatzuchtig. God kan deze door het land doen gaan, vers 15, om zich in alle delen daarvan te vermenigvuldigen, en het te beroven, niet alleen van het tamme vee, daar ze schapen en runderen verslinden, maar ook van zijn inwoners, daar ze mannen, vrouwen en kinderen doden, dat er niemand doorga, vanwege het gedierte, niemand durft zelfs op de hoofdwegen te reizen, uit vrees om in stukken gescheurd te worden door leeuwen of andere roofdieren, zoals de kinderen van Beth-El door twee beren. Als de mensen van hun gehoorzaamheid aan God afvallen, en tegen Hem rebelleren, is het rechtvaardig van God, dat de lagere schepselen gewapend tegen hen opstaan,

3. Oorlog. Dikwijls kastijdt God zondige volken door een zwaard over hen te brengen, het zwaard van een vreemde vijand, en Hij geeft het een opdracht en bevelen tot strafoefening, vers 17. Hij zegt: Zwaard, ga door het land. Het is al erg genoeg als het zwaard slechts tot de grenzen van het land doordringt, maar nog veel erger, als het de ingewanden van het land doorboort. Daardoor roeit God mensen en beesten uit, de ruiters en die te voet gaan. Wat het zwaard doet, dat doet God door middel daarvan, want het is Zijn zwaard, en het handelt naar Zijn bevel.

4. Pestilentie, vers 19, een vreselijke ziekte, die soms hele steden ontvolkt heeft, daardoor stort God Zijn grimmigheid met bloed (dat is: met de dood) uit, de pestilentie doodt even goed, alsof het zwaard dat bloed vergoot, want het is vergiftigd door de ziekte. Zie, hoe ellendig het lot des mensen is, die aan de dood in allerlei gedaante is blootgesteld. Zie hoe gevaarlijk de toestand van de zondaars is, tegen wie God zoveel strijdmiddelen heeft, zodat, al ontsnappen zij aan het een oordeel, God nog andere voor hen gereed heeft.

III. Dat, als Gods gelovig Volk van Hem afvalt, en tegen Hem rebelleert, zij naar recht kunnen verwachten, dat een vermenging van oordelen op hen vallen zal. God heeft verschillende manieren om met een zondig volk te twisten, maar, als Jeruzalem, de heilige stad, tot een hoer geworden is, dan zal God Zijn boze gerichten alle vier tot hen zenden, vers 21, want hoe dichter iemand bij God staat in naam en belijdenis, zoveel strenger zal Hij met hem afrekenen, als hij de waardigheid van die naam, waarmee hij genoemd wordt, smaadheid aandoet en zijn belijdenis tot een leugen maakt. Hij zal zevenvoudig gestraft worden.

IV. Dat er, zelfs op die plaatsen, die door de zonde voor het verderf gerijpt zijn, enkele zeer goede mensen kunnen zijn, en gewoonlijk ook zijn. Het is geen vreemde veronderstelling, dat zelf in een land, dat zwaarlijk overtreden heeft, er drie mannen kunnen zijn als Noach Daniël en Job. Daniël was in leven, en had op dat tijdstip nauwelijks de aanvang van zijn grootheid bereikt, maar hij was reeds beroemd (ten minste, dit woord van God zou hem dat onfeilbaar maken), toch werd hij reeds de eerste maal in gevangenschap gevoerd Daniel 1:6. Sommigen van de beter gezinde lieden te Jeruzalem dachten misschien wel, dat, als Daniel (van wiens roem aan het hof van de koning van Babel zij veel gehoord hadden) slechts te Jeruzalem gebleven ware het om zijnentwil gespaard zou zijn, zoals de tovenaars te Babel. "Nee", zegt God, "al had gij hem, die evenzeer uitmuntte in slechte tijden en op slechte plaatsen als Noach in de oude wereld en Job in het land van Uz, toch zou geen uitstel verleend worden". Op de meest verdorven plaatsen en in de meest ontaarde tijden is er een overblijfsel, "dat God Zich bewaart, en dat nog vasthoudt aan zijn oprechtheid en de eer zijns lands ophoudt en het bevrijdt, zoals die zuiver is van handen, doet", Job 22:30.

V. Dat God dikwijls zeer goddeloze plaatsen spaart om van de wille van enige godzalige lieden aldaar. Dat is hier bedoeld, als de verwachting van Jeruzalems vrienden, ten dage van zijn ellende: "Zeker zal God Zijn twist met ons staken, want zijn er niet sommigen onder ons, die de maat van de volksschuld ledigen door hun gebeden, zoals anderen die vullen door hun zonden? "En, eer God de rechtvaardige met de goddeloze zal ombrengen, zal Hij de goddeloze met de rechtvaardige sparen". Als Sodom gespaard kan worden om tien rechtvaardigen, dan zal Jeruzalem dat toch zeker."

VI. Dat, zo iemand, zulke mannen als Noach, Daniël en Job, er in zullen slagen de toorn Gods van een zondig volk af te wenden. Noach was een godvrezend man en behield zijn oprechtheid, toen alle vlees zijn weg verdorven had, en om zijnentwil werd zijn familie, hoewel één van hen goddeloos was, (namelijk Cham) in de ark behouden. Job was een groot voorbeeld van vroomheid, en machtig in het gebed voor zijn kinderen, voor zijn vrienden, en God wendde zijn gevangenis op zijn gebed. Dat waren zeer oude voorbeelden, voor Mozes, die grote middelaar, en daarom vermeldt God hen, om te verstaan te geven, dat Hij zeer bijzondere gunstelingen had, lang voor de Joodse natie gevormd of gegrondvest was, en ze ook zou hebben, als die ten ondergegaan was, om welke reden, naar het schijnt, die namen gebruikt werden, in plaats van Mozes, Aäron, of Samuël, en toch, opdat niemand zou denken, dat God partijdig was ten gunste van de oude tijd, is hier een modern voorbeeld, en een levend, tussen die beide geplaatst, die de roem van de oudheid waren, en dat een gevangene,

met name Daniël, om ons te leren de nuttige goede mensen van de tegenwoordige tijd niet omlaag te halen, door de ouden overdreven groot te maken. De kinderen van de gevangenschap moeten weten, dat Daniël, hun nabuur en deelgenoot in de verdrukking, een man van grote nederigheid, vroomheid en ijver voor God is, aanhoudende in vurig gebed, en evenveel invloed in de hemel heeft, als Noach of Job had. Waarom zou God nu geen even grote en goede mannen kunnen verwekken als Hij vroeger deed en niet evenveel ter wille van hen doen?

VII. Dat, als de zonde van een volk zijn toppunt bereikt heeft, en het besluit om hen te verderven, uitgevaardigd is, de vroomheid en de gebeden van de beste mensen de twist niet zullen kunnen doen ophouden. Dit wordt hier telkens weer verzekerd, dat, ofschoon die drie mannen in deze tijd te Jeruzalem waren, zij toch zonen noch dochteren zouden bevrijden, zelfs de kleine kinderen zouden om hunnentwil niet gespaard worden, zoals die van Israël op ‘t gebed van Mozes, Numeri 14:31. nee, het land zal woest worden, en God zou hun gebeden niet horen, "al stond Mozes en Samuël voor Mijn aangezicht, " Jeremia 15:1. Misbruikt geduld zal tenslotte in onverbiddelijke gramschap verkeren, en het schijnt wel, alsof God onverbiddelijker zou zijn in Jeruzalems geval dan in dat van een ander, vers 6, omdat het, behalve het Goddelijk geduld, groter voorrechten had genoten dan enig ander volk, die even zoveel verzwaringen van hun zonde waren.

VIII. Dat, al mogen vrome bidders niet in staat zijn anderen te verlossen, zij toch door hun gerechtigheid hun ziel bevrijden zullen zodat, hoewel zij lijden mogen door de gemeenschappelijke ramp, voor hen het karakter er van, veranderd wordt, voor hen is zij niet, wat zij voor de goddelozen is, de boog is ontspannen, en de pijl treft hen niet, zij worden er door geheiligd, en zo komt de ramp hun ten goede. "Soms worden hun zielen op merkwaardige wijze bevrijd, en hun tot een roof gegeven, hun ziele (hun geestelijke belangen) is ten minste veilig". Als hun lichaam niet bevrijd wordt, dan toch hun ziel. Goed doet weliswaar geen nut ten dage van de verbolgenheid, maar de gerechtigheid redt van de dood, van zo groot een dood, zoveel doden als waarmee hier gedreigd wordt. Dit behoort ons aan te moedigen, aan onze oprechtheid in tijden van algemenen afval vast te houden, opdat zij, zodoende, verborgen mogen zijn ten dage van Gods verbolgenheid.

IX. Dat, zelfs wanneer God de grootste verwoestingen aanricht door Zijn oordelen, Hij sommigen behoudt als gedenktekenen van Zijn barmhartigheid, vers 22, 23. In Jeruzalem zelf, dat getekend is voor een volkomen ondergang, zal toch een overblijfsel gelaten worden, dat niet zal worden afgesneden door een van deze boze gerichten, maar in gevangenschap gevoerd, beiden zonen en dochteren, die het zaad zullen zijn van een nieuw geslacht. De jongeren, die niet opgegroeid waren tot zo’n hardnekkigheid in de zonde, als hun vaders, die daarom als ongeneeslijk afgesneden waren, deze zullen uitgevoerd worden uit de puinhopen van Jeruzalem, door de overwinnende vijand, en zie zij zullen uitkomen tot ulieden, die in gevangenschap zijt, zij zullen van de nood een deugd maken, en te bereidwilliger naar Babel komen omdat zovelen van hun vrienden voor hen daarheen gegaan zijn en gereed zijn hen daar te ontvangen, en, als zij komen, zult gij hun weg, en hun handelingen zien gij zult hen een openhartige en oprechte belijdenis horen afleggen van de zonden, waaraan zij vroeger schuldig waren, en een nederige betuiging van berouw over die zonden, met beloften van verbetering, en gij zult voorbeelden van hun verbetering zien, gij zult zien hoe hun beproeving hun ten goede is gekomen, en hoe wijs en geduldig zij er zich onder gedragen. Hun ontkoming ternauwernood zal een goede uitwerking op hen hebben, het zal hun karakter en wandel veranderen, en nieuw mensen van hen maken.

1. En dat zal strekken tot voldoening van hun broederen: "Zij zullen u vertroosten, als gij hun weg zien zult. Het is een verkwikkend gezicht, te zien, hoe de mensen als zij gekastijd worden, berouw hebben en zich vernederen, God rechtvaardigen en de straf voor hun ongerechtigheid dragen. Als wij smart hebben (zoals past) over de beproevingen van anderen, dan is het een grote troost voor ons in onze smart te zien, hoe de beproevingen hen verbeteren en hun ten goede komen. Als die gevangenen hun vrienden vertelden, hoe slecht zij geweest waren, en hoe rechtvaardig God was, dat Hij deze oordelen over hen bracht, dan deed hen dat berusten, en hielp om hen te verzoenen met de rampen van Jeruzalem, met de rechtvaardigheid van God in de bestraffing van Zijn volk, en met de goedheid van God, die nu bleek met dat alles vriendelijke bedoelingen te hebben gehad, en aldus "zult gij vertroost worden over het kwaad, dat Ik over Jeruzalem gebracht zal hebben, en als gij een beter begrip van de dingen hebt, zult gij het niet zo ontzettend meer vinden, als gij gedaan hebt." Als onze beproevingen iets goeds voor ons bewerkt hebben, dan zijn wij schuldig onze broederen te vertroosten door ze dat te doen weten.

2. Het zal strekken tot Gods eer: "Gij zult weten, dat Ik niet zonder oorzaak gedaan heb niet zonder er toe getergd te zijn, en toch niet zonder genadige bedoelingen, al wat Ik in haar gedaan heb". Als de beproeving haar werk heeft gedaan en voltooid hetgeen, waarvoor zij gezonden werd, dan zal blijken, dat het Gods wijsheid en goedheid zijn, die ze gezonden hebben, en dat God er niet alleen in gerechtvaardigd, maar ook in verheerlijkt zal worden.

HOOFDSTUK 15

1 En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende: 2 Mensenkind, wat is het hout des wijnstoks meer dan alle hout, of de wijnrank meer dan dat onder het hout eens wouds is? 3 Wordt daarvan hout genomen, om een stuk werk te maken? Neemt men daarvan een pin, om enig vat daaraan te hangen? 4 Ziet, het wordt aan het vuur overgegeven, opdat het verteerd worde; het vuur verteert beide zijn einden, en zijn middelste wordt verbrand; zou het deugen tot een stuk werks? 5 Ziet, toen het geheel was, werd het tot geen stuk werks gemaakt; hoeveel te min als het vuur dat verteerd heeft, zodat het verbrand is, zal het dan nog tot een stuk werks gemaakt worden? 6 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Gelijk als het hout des wijnstoks is onder het hout des wouds, hetwelk Ik aan het vuur overgeef, opdat het verteerd worde, alzo zal Ik de inwoners van Jeruzalem overgeven. 7 Want Ik zal Mijn aangezicht tegen hen zetten; als zij van het een vuur uitgaan, zal het andere vuur hen verteren; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik Mijn aangezicht tegen hen gesteld zal hebben. 8 En Ik zal het land woest maken, omdat zij zwaarlijk overtreden hebben, spreekt de Heere HEERE.

Ezechiël heeft herhaaldelijk in Gods naam de algehele ondergang van Jeruzalem voorspeld, maar hij schijnt het zeer moeilijk te vinden, ze daarmee te verzoenen en de wil Gods in deze strenge strafoefening te rechtvaardigen. Daarom gebruikt God verscheidene middelen om hem te overtuigen niet alleen daarvan, dat die straf zal komen, maar ook daarvan, dat het oordeel onafwendbaar is. Hier, in dit korte hoofdstuk toont Hij hem (waarschijnlijk met de bedoeling dat hij ook het volk ermede zal bekend maken), dat Jeruzalem even noodzakelijk moest verwoest, als de dode, verdorde takken van een wijnstok afgehouwen en in het vuur geworpen worden.

I. De gelijkenis is zeer schoon, vers 1-5, maar
II. De uitlegging van de gelijkenis zeer vreselijk, vers 6-8.

Ezechiël 15:1-8

De profeet, dus kunnen wij het ons voorstellen, dacht er aan, welk een roemrijke stad Jeruzalem was, boven iedere andere stad ter wereld uitmuntende, "zij was de kroon en vreugde van de gehele aarde." En dus, welk een jammer zou het zijn, als die stad verwoest werd, heerlijk gebouwd, wei samengevoegd, de stad Gods en de plaats van Israëls heiligdom en tempeldienst. Indien dit gedachten van zijn hart waren, antwoordt God daarop door Jeruzalem met een wijnstok te vergelijken.

I. Wel is waar, een vruchtbare wijnstok is een edele boom boven alle andere, hij behoort tot die, aan welke de heerschappij over alle bomen was opgedragen, "zijn vrucht maakt God en mensen vrolijk, " Richteren 9- 12, 13, "ze verheugt het hart des mensen, Psalm 104:15. "Zo was Jeruzalem een edele wijnstok, geplant als een geheel getrouw zaad, " Jeremia 2:21 en indien ze eens vrucht had voortgebracht in overstemming met haar karakter als heilige stad, dan zou zij inderdaad de roem Gods en Israëls geweest zijn. "Ze was een wijnstok, die Gods rechterhand had geplant, een scheut uit een dorre aarde, die, of schoon zijn aanvang gering en onaanzienlijk was, toch door God voor Zichzelf gesterkt was, Psalm 80:15, om Hem te zijn tot een naam en lof".

2. Maar, zo deze wijnstok niet vruchtbaar is, nergens voor deugt, even waardeloos en nutteloos als doornen en distelen, wat is de wijnstok dan als boom op zichzelf, afgezien van de vruchten? Wat is het hout van de wijnstok meer dan enig ander hout, dat er zoveel zorg aan besteed en zoveel moeite aan ten koste gelegd zou worden? Wat is de wijnstok, al spreidt die zich ook verder uit, meer dan dat onder het hout van een woud is, waar hij veronachtzaamd en aan alles blootgesteld, in het wild groeit? Of, zo als sommigen vertalen: "Wat is de wijnstok meer dan enige andere boom, zo zijn rank is als die van de bomen van het woud?" Dat is, als

die geen vrucht draagt, gelijk woudbomen zelden doen, daar zij wel goed hout, maar geen eetbare vrucht opleveren? Nu zijn er wel ooftbomen, die, al dragen zij weinig of geen vrucht, toch nuttig zijn, omdat zij goed timmerhout geven, maar daartoe behoort de wijnstok niet, als die geen vrucht draagt, is hij als timmerhout niets waard. Merk op,

I. Hoe deze gelijkenis hier wordt voorgesteld. "De wilde wingerd, die onder de bomen van het woud is, of de welige wijnstok, waarmee Hosea 10:1, Israël vergeleken wordt, die niet meer vrucht draagt dan een andere woudboom, deugt tot niets, hij is even nutteloos als een doorn, die nog altijd aan een doornheg prikkers geeft, hetwelk de wijnrank zelfs niet doet". Hij toont aan.
1. Dat hij tot niets nut is. Het hout wordt niet genomen om een werkstuk van te maken, zelfs neemt men daarvan geen pin, om enig vat aan te hangen, vers 3. Zie, hoe verschillend de gaven van de natuur voor de dienst des mensen verdeeld zijn. Onder de planten gebruiken wij van sommige de wortels, van andere de bladeren, van weer andere de stengel. Onder de bomen zijn sommige sterk, maar dragen geen belangrijke vrucht, zo als de eik en de ceder, andere zijn teder, maar zeer vruchtbaar, gelijk de wijnstok, onaanzienlijk, laag, geen kracht zonder steun hebbende, maar toch zeer nuttig. Rachel was schoon, maar onvruchtbaar, Lea niet schoon, maar met vele kinderen gezegend.

2. Dat hij nog alleen voor brandhout dient om de oven mee te stoken. Het wordt aan het vuur overgegeven, opdat het verteerd worde, maar deugt tot geen werkstuk, vers 4, 5. Als het nergens anders voor deugt, is het nog hiervoor goed en heeft toch nog enig nut: voor brandstof kunnen wij het hout van de wijnstok gebruiken. Als wij daarvoor hout namen, dat voor werkhout deugt, waren wij dwaas. Waartoe dient dit verlies? Met de onvruchtbare wijnstok wordt eveneens gehandeld als met doornen en distelen, die verwerpelijk zijn welker einde is tot verbranding, Hebreeën 6:8. En wat zorg wordt er dan voor gedragen? Zo een stuk goed werkhout verbrand wordt, kan iemand het wellicht als een brandhout uit het vuur rukken en zeggen: Het is jammer dit te verbranden, want het kan beter gebruikt worden. Maar als een wijnrank op het vuur geworpen wordt, en, zoals gewoonlijk, het vuur zijn beide einden verteert en zijn middelste verbrandt dan geeft niemand zich moeite om het te sparen. Toen het geheel was, werd het tot geen werkstuk gemaakt, hoeveel te min als het vuur dat verteerd heeft, vers 5, zelfs de as is het bewaren niet waard.

II. Hoe deze gelijkenis op Jeruzalem wordt toegepast.
1. Die heilige stad was nutteloos geworden en deugde nergens meer toe. Ze was geweest een wijnstok onder de bomen van het bos overvloeiende van vruchten van gerechtigheid tot roem en prijs van God. Toen de godsdienst daar bloeide, en de zuivere Godsverering daar plaats vond, werd menige rijke oogst binnengehaald, en zolang dat duurde, omtuinde God die, "en was zij een plaats van Zijn verlustigingen" Jesaja 5:7. "Hij bevochtigde die alle ogenblik en bewaarde hem nacht en dag", Jesaja 27:3. "Maar nu was het een verbasterde rank van een vreemde wijnstoks, " Jesaja 2:21, (als waarvan wij 2 Koningen 4:39 lezen), "een wijnstok onder de bomen van het bos, die, wild zijnde, wilde druiven voortbrengt, Jesaja 5:4, die niet alleen geen nut doen, maar ook vergiftig en bitter zijn", Deuteronomium 32:32, "hun wijndruiven zijn vergiftige wijndruiven, zij hebben bittere bessen." Deze verklaring wordt gegeven, vers 8: Zij hebben zwaarlijk overtreden, dat is, zij hebben verraderlijk uitvluchten gezocht om God te misleiden en zijn trouweloos van Hem afgeweken, want dat betekent het woord. Zie, belijdende Christenen, zo zij niet overeenkomstig hun belijdenis leven maar die tegenspreken, zo zij ontaarden en ze verloochenen, zijn de nuttelooste wezens van de wereld, evenals "het zout dat smakeloos is geworden en daardoor nergens meer voor deugt, " Markus 9:50. Andere volken waren beroemd om dapperheid of staatkunde en bleven een goede naam

behouden, maar de Joodse natie, die eens als een heilig volk bekend had gestaan, werd, toen ze haar heiligheid verloor en goddeloos werd, "nergens goed voor." Daarmee verloor ze alle nuttigheid en alle vertrouwen en werd het laagste en verachtelijkste volk onder de zon, door de heidenen vertreden. Daniël en andere vrome Joden waren groot in hun geslacht, maar de afgodische Joden van die tijd en de ongelovige Joden van de onze zijn, wijl zij de prediking van het Evangelie verwerpen, van geen nut en deugen voor geen werk.

2. Daarom worden ze tot een voedsel van het vuur gegeven, vers 5. Zie, die geen vrucht dragen tot verheerlijking van Gods genade, zullen een voedsel zijn voor het vuur van Zijn toorn. Op die wijze, nu zij Hem geen ere willen geven, zullen zij Hem toch moeten eren, met een ere, die helder zal schijnen bij dat brandende vuur, dat de tegenstander zal verslinden. Hij zal tenslotte door al Zijn schepselen verheerlijkt worden. "De Heere heeft alle dingen om Zijns Zelfs wil gemaakt, ook de goddeloze, die Hem niet wilde dienen, tot de dag des kwaads", Spreuken 16:4. En in degenen, die Hem niet wilden verheerlijken als de God, Wien zij gehoorzaamheid schuldig zijn, zal Hij verheerlijkt worden als de God, wie de wraak toekomt. Het vuur van Gods toorn heeft beide einden van de Joodse natie verteerd, vers 4. Samaria en de steden van Juda, en nu werd Jeruzalem, dat het midden ervan was, in het vuur geworpen, als ongeschikt tot enig werk. Door al wat God met Zijn volk gedaan had, was gebleken, dat het nergens toe deugde. De inwoners van Jeruzalem waren gelijk een wijnrank, verrot en verdorven, en daarom, vers 7, Ik zal Mijn aangezicht tegen hen zetten, om hun raadslagen te verijdelen, wanneer zij hun aangezicht tegen God zetten, om Zijn Woord tegen te spreken en Zijn bedoelingen te dwarsbomen. Het besluit is genomen, de verwoesting is besloten, Ik zal het land woest maken, en daarom, als zij van het een vuur uitgaan, zal dat andere vuur hen verteren, vers 7. Het einde van het een oordeel zal het begin van een ander zijn, en aan het een ontsnapt, zullen zij in een ander vallen, van de ellende in hun eigen vaderland zullen zij in de ellende van Babel komen. Wie het zwaard weet te ontgaan, zal door honger of pestilentie het leven verliezen. Wanneer de een inval van de Chaldeeën voorbij was, en zij meenden, dat de bitterheid van de dood geweken was, dan kwamen zij spoedig met dubbel geweld terug, totdat zij een einde gemaakt hadden. Zo zullen zij weten dat Ik de Heere ben, een almachtig God, wanneer Ik Mijn aangezicht tegen hen zet. Zie, God toont Zich altijd de Heere, zowel in de verdelging van Zijn onverzoenlijke vijanden als in de verlossing van Zijn gehoorzaam volk. Zij, tegen wie God Zijn aangezicht zet, zullen, al ontlopen zij het een kwaad met weinig schade, in een ander omkomen, "als zij uit de kuil opklimmen, zullen zij in de strik gevangen worden", Jesaja 24:18. Ofschoon zij het zwaard van Hazaël ontsnappen, zullen zij vallen door dat van Jehu, 1 Koningen 19:17, want het kwaad vervolgt de zondaren. Ja, al komen zij uit het vuur van tijdelijke oordelen en schijnen in vrede te zullen sterven, toch is daar een eeuwig vuur, dat hen zal verteren. "Want wanneer God oordeelt, zal Hij vroeger of later overwinnen, en bekend worden door de oordelen, die Hij uitricht", zie Mattheüs 3:10, Johannes 15:6.

HOOFDSTUK 16

1 Verder geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 2 Mensenkind, maak Jeruzalem haar gruwelen bekend, 3 En zeg: Alzo zegt de Heere HEERE tot Jeruzalem: Uw handelingen en uw geboorten zijn uit het land der Kanaänieten; uw vader was een Amoriet en uw moeder een Hethietische. 4 En aangaande uw geboorten: ten dage, als gij geboren waart, werd uw navel niet afgesneden; en gij waart niet met water gewassen, toen Ik u aanschouwde; gij waart ook geenszins met zout gewreven, noch in windselen gewonden. 5 Geen oog had medelijden over u, om u een van deze dingen te doen, om zich over u te erbarmen; maar gij zijt geworpen geweest op het vlakke des velds, om de walgelijkheid van uw ziel, ten dage, toen gij geboren waart. 6 Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed, en Ik zeide tot u in uw bloed: Leef; ja, Ik zeide tot u in uw bloed: Leef! 7 Ik heb u tot tien duizend, als het gewas des velds, gemaakt; en gij zijt gegroeid, en groot geworden, en zijt gekomen tot grote sierlijkheid; uw borsten zijn vast geworden, en uw haar is gewassen, doch gij waart naakt en bloot. 8 Als Ik nu bij u voorbijging, zag Ik u, en ziet, uw tijd was de tijd der minne; zo breidde Ik Mijn vleugel over u uit, en dekte uw naaktheid; ja, Ik zwoer u, en kwam met u in een verbond, spreekt de Heere HEERE en gij werd de Mijne. 9 Daarna wies Ik u met water, en Ik spoelde uw bloed van u af, en zalfde u met olie. 10 Ik bekleedde u ook met gestikt werk, en Ik schoeide u met dassenvellen, en omgordde u met fijn linnen, en bedekte u met zijde. 11 Ook versierde Ik u met sieraad, en deed armringen aan uw handen, en een keten aan uw hals. 12 Desgelijks deed Ik een voorhoofdsiersel aan uw aangezicht, en oorringen aan uw oren, en een kroon der heerlijkheid op uw hoofd. 13 Zo waart gij versierd met goud en zilver, en uw kleding was fijn linnen, en zijde, en gestikt werk; gij at meelbloem, en honig, en olie, en gij waart gans zeer schoon, en waart voorspoedig, dat gij een koninkrijk werd. 14 Daartoe ging van u een naam uit onder de heidenen om uw schoonheid; want die was volmaakt door Mijn heerlijkheid, die Ik op u gelegd had, spreekt de Heere HEERE.

15 Maar gij hebt vertrouwd op uw schoonheid, en hebt gehoereerd vanwege uw naam; ja, hebt uw hoererijen uitgestort aan een ieder, die voorbijging; voor hem was zij. 16 En gij hebt van uw klederen genomen, en u gemaakt geplekte hoogten, en hebt daarop gehoereerd; zulks is niet gekomen, en zal niet geschieden. 17 Daartoe hebt gij genomen de vaten uws sieraads van Mijn goud en van Mijn zilver, dat Ik u gegeven had, en gij hebt u mansbeelden gemaakt, en gij hebt met dezelve gehoereerd. 18 En gij hebt uw gestikte klederen genomen, en hebt ze bedekt; en gij hebt Mijn olie en Mijn reukwerk voor hun aangezichten gesteld. 19 En Mijn brood, hetwelk Ik u gaf, meelbloem en olie, en honig, waarmede Ik u spijsde, dat hebt gij ook voor hun aangezichten gesteld tot een liefelijken reuk; zo is het geschied, spreekt de Heere HEERE. 20 Verder hebt gij uw zonen en uw dochteren, die gij Mij gebaard had, genomen, en hebt ze denzelven geofferd om te verteren; is het wat kleins van uw hoererijen, 21 Dat gij Mijn kinderen geslacht hebt, en hebt ze overgegeven, als gij dezelve voor hen door het vuur hebt doen gaan? 22 Ook hebt gij bij al uw gruwelen en uw hoererijen niet gedacht aan de dagen uwer jonkheid, als gij naakt en bloot waart, als gij vertreden waart in uw bloed. 23 Het is ook geschied na al uw boosheid, (wee, wee u, spreekt de Heere HEERE), 24 Dat gij u een verwelfsel gebouwd hebt, en u een hoge plaats gemaakt hebt in elke straat. 25 Aan elk hoofd des wegs hebt gij uw hoge plaatsen gebouwd, en hebt uw schoonheid gruwelijk gemaakt, en hebt met uw benen geschreden voor een ieder, die voorbijging, en hebt uw hoererijen vermenigvuldigd. 26 Gij hebt ook gehoereerd met de kinderen van Egypte, uw naburen, die groot van vlees zijn; en gij hebt uw hoererij vermenigvuldigd, om Mij tot toorn te verwekken. 27 Ziet, daarom strekte Ik Mijn hand over u uit, en verminderde uw bescheiden deel; en Ik gaf u over in de lust dergenen, die u haten, der dochteren der Filistijnen, die vanwege uw schandelijken weg beschaamd waren. 28 Verder hebt gij gehoereerd met de kinderen van Assur, omdat gij onverzadelijk waart; ja, als gij met hen gehoereerd hebt, zijt gij ook niet verzadigd geworden. 29 Maar gij hebt uw hoererij vermenigvuldigd in het land van Kanaan tot in Chaldea; en daarmede ook zijt gij niet verzadigd geworden. 30 Hoe zwak is uw hart (spreekt de Heere HEERE) als gij al deze dingen doet, zijnde het werk van een heersende hoerachtige vrouw! 31 Als gij uw verwelfsel bouwt aan het hoofd van iederen weg, en uw hoge plaats maakt in elke straat, en niet zijt geweest als een hoer, het hoerenloon beschimpende. 32 O, die overspelige vrouw, zij neemt in plaats van haar man de vreemden aan. 33 Men geeft loon aan alle hoeren; maar gij geeft uw loon aan al uw boelen, en gij beschenkt ze, opdat zij tot u van rondom zouden ingaan om uw hoererijen. 34 Zo geschiedt met u in uw hoererijen het tegendeel van de vrouwen, dewijl men u niet naloopt, om te

hoereren; want als gij hoerenloon geeft, en het hoerenloon u niet gegeven wordt; zo zijt gij tot een tegendeel geworden.
35 Daarom, o hoer, hoor des HEEREN woord. 36 Alzo zegt de Heere HEERE: Omdat uw vergif uitgestort is, en uw schaamte door uw hoererijen met uw boelen ontdekt is, en met al de drekgoden uwer gruwelen, en na het bloed uwer kinderen, dat gij hun gegeven hebt; 37 Daarom, zie, Ik zal al uw boelen vergaderen, met dewelke gij vermengd zijt geweest, en allen, die gij liefgehad hebt, met allen, die gij gehaat hebt; en Ik zal hen van rondom vergaderen tegen u, en Ik zal voor hen uw naaktheid ontdekken, dat zij uw ganse naaktheid zien zullen. 38 Daartoe zal Ik u naar de rechten der overspeelsters en der bloedvergietsters richten; en Ik zal u overgeven aan het bloed der grimmigheid en des ijvers. 39 En Ik zal u in hun hand overgeven, en zij zullen uw verwelfsel afbreken, en uw hoge plaatsen omwerpen, en uw klederen u uittrekken, en uw sierlijke juwelen nemen, en u naakt en bloot laten. 40 Daarna zullen zij tegen u een vergadering doen opkomen, en zullen u met stenen stenigen, en u met hun zwaarden doorsteken. 41 Zij zullen ook uw huizen met vuur verbranden, en oordelen tegen u uitvoeren voor veler vrouwen ogen; en Ik zal u doen ophouden van een hoer te zijn, en gij zult ook niet meer hoerenloon geven. 42 Zo zal Ik Mijn grimmigheid op u doen rusten, en Mijn ijver zal van u afwijken; en Ik zal stil zijn, en niet meer toornig wezen. 43 Daarom dat gij niet gedacht hebt aan de dagen uwer jonkheid, en Mij tot beroering geweest zijt met dit alles, zie, zo zal Ik ook uw weg op uw hoofd geven, spreekt de Heere HEERE; en gij zult die schandelijke daad niet doen boven al uw gruwelen. 44 Zie, een ieder, die spreekwoorden gebruikt, zal van u een spreekwoord gebruiken, zeggende: Zo de moeder is, is haar dochter. 45 Gij zijt de dochter uwer moeder, die de walg had van haar man en van haar kinderen; en gij zijt de zuster uwer zusteren, die de walg gehad hebben van haar mannen en van haar kinderen; uw moeder was een Hethietische, en uw vader een Amoriet. 46 Uw grote zuster nu is Samaria, zij en haar dochteren, dewelke woont aan uw linkerhand; maar uw zuster, die kleiner is dan gij, die tegen uw rechterhand woont, is Sodom en haar dochteren. 47 Doch gij hebt in haar wegen niet gewandeld, noch naar haar gruwelen gedaan; het was wat gerings, een verdriet; maar gij hebt het meer verdorven dan zij, in al uw wegen. 48 Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, indien Sodom, uw zuster, zij met haar dochteren, gedaan heeft, gelijk gij gedaan hebt en uw dochteren! 49 Ziet, dit was de ongerechtigheid uwer zuster Sodom; hoogmoed, zatheid van brood en stille gerustheid had zij en haar dochteren; maar zij sterkte de hand des armen en nooddruftigen niet. 50 En zij verhieven zich, en deden gruwelijkheid voor Mijn aangezicht; daarom deed Ik ze weg, nadat Ik het gezien had. 51 Samaria ook heeft naar de helft uwer zonden niet gezondigd; en gij hebt uw gruwelen meer dan zij vermenigvuldigd, en hebt uw zusters gerechtvaardigd door al uw gruwelen, die gij gedaan hebt.
52 Draag gij dan ook uw schande, gij, die voor uw zusteren geoordeeld hebt door uw zonden, die gij gruwelijker gemaakt hebt dan zij; zij zijn rechtvaardiger dan gij; wees gij dan ook beschaamd, en draag uw schande, omdat gij uw zusters gerechtvaardigd hebt. 53 Als Ik haar gevangenen wederbrengen zal, namelijk de gevangenen van Sodom en haar dochteren, en de gevangenen van Samaria en haar dochteren, dan zal Ik wederbrengen de gevangenen uwer gevangenis in het midden van haar. 54 Opdat gij uw schande draagt, en te schande gemaakt wordt, om al hetgeen gij gedaan hebt, als gij haar troosten zult. 55 Als uw zusters, Sodom en haar dochteren, zullen wederkeren tot haar vorigen staat, mitsgaders Samaria en haar dochteren zullen wederkeren tot haar vorigen staat, zult gij ook en uw dochteren wederkeren tot uw vorigen staat. 56 Ja, uw zuster Sodom is in uw mond niet gehoord geweest, ten dage uws groten hoogmoeds, 57 Aleer uw boosheid ontdekt was. Als de tijd was der versmading van de dochteren van Syrie, en van al degenen, die rondom datzelve waren, de dochteren der Filistijnen, die u verachten van rondom, 58 Hebt gij uw schandelijke daden en uw gruwelen gedragen, spreekt de HEERE. 59 Want alzo zegt de Heere HEERE: Ik zal u ook doen, gelijk als gij gedaan hebt, die de eed veracht hebt, brekende het verbond. 60 Evenwel zal Ik gedachtig wezen aan Mijn verbond met u, in de dagen uwer jonkheid, en Ik zal met u een eeuwig verbond oprichten. 61 Dan zult gij uwer wegen gedenken en beschaamd zijn, als gij uw zusteren, die groter zijn dan gij, met degenen, die kleiner zijn dan gij, aannemen zult; want Ik zal u dezelve geven tot dochteren, maar niet uit uw verbond. 62 Want Ik zal Mijn verbond met u oprichten, en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben; 63 Opdat gij het gedachtig zijt, en u schaamt, en niet meer uw mond opent vanwege uw schande, wanneer Ik voor u verzoening doen zal over al hetgeen gij gedaan hebt, spreekt de Heere HEERE.

Nog gaat God voort Zich te rechtvaardigen in de verwoestingen, die Hij op het punt is over Jeruzalem te brengen, en zeer uitvoerig toont Hij in dit hoofdstuk de profeet, en beveelt hem het volk te tonen, dat Hij hen niet zwaarder strafte dan zij om hun zonden verdienden. In het voorgaande hoofdstuk had hij Jeruzalem vergeleken met een onvruchtbare wijnstok die alleen voor het vuur deugde, in dit hoofdstuk vergelijkt hij het met een echtbreekster, die, naar recht verlaten en aan de kaak gesteld moest worden, en daarom moet hij het volk hun gruwelen tonen, dan konden zij zien hoe weinig grond zij hadden om zich te beklagen over de oordelen, waaronder zij gebukt gingen. In deze lange verhandeling wordt uiteengezet

I. Het verachtelijk en beklaaglijke begin van die kerk en die staat, vers 3 -5.
II. De vele eerbewijzen en gunsten, die God hun geschonken had, vers 6-14.
III. Hun verraderlijke en ondankbare afkering van Hem naar de dienst en de verering van de afgoden hier voorgesteld door de meest onbeschaamde hoererij, vers 25-34.
IV. Een bedreiging met verschrikkelijke oordelen van verstoring, die God om hun zonde over hen brengen zou, vers 35-43.
V. Een verzwaring beide van hun zonde en hun straf, door vergelijking met Samaria en Sodom, vers 44-59.
VI. Een belofte van genade aan het slot, die God aan het boetvaardig overblijfsel tonen zou, vers 60-63. En dit is bestemd als een vermaning voor ons.

Ezechiël 16:1-5
Ezechiël is nu onder de gevangenen te Babel, maar, zoals Jeremia te Jeruzalem schreef ten dienste van de gevangenen, hoewel zij Ezechiël op de plaats bij zich hadden, Hoofdstuk 29, zo schreef Ezechiël ten dienste van Jeruzalem, hoewel Jeremia zelf daar woonde, en toch kwam de gedachte niet bij hen op om dat als een belediging op te vatten, of als een zich bemoeien met de zaken van een ander: want dienaren hebben elkaars hulp nodig, beide bij het prediken en het schrijven. Jeremia schreef aan de gevangenen om hen te troosten, waar zij behoefte aan hadden, aan Ezechiël wordt hier bevolen te schrijven aan de inwoners van Jeruzalem voor hun overtuiging en vernedering, waaraan zij behoefte hadden.

I. Dit is zijn opdracht, vers 2: Maak Jeruzalem haar gruwelen bekend (dat is haar zonden), stel ze voor haar aangezicht.
1. Zonden zijn niet alleen tergingen, die God vertoornen, maar gruwelen, die Hij haat, als strijdig met Zijn natuur, en die wij behoren te haten, Jeremia 44:4.

2. De zonden van Jeruzalem zijn dat op zeer bijzondere wijze. Ontheiligende handelingen zijn het meest hatelijk in hen, die belijden God te dienen.

3. Hoewel Jeruzalem een plaats is van veel kennis, toch is zij traag, om haar gruwelen te leren kennen, zo partijdig zijn de mensen in hun eigen voordeel, dat zij hun slechtheid niet willen zien noch erkennen, maar ontkennen die en bemantelen of verkleinen ze.

4. Het is noodzakelijk, dat wij onze zonden kennen, om ze te kunnen belijden en God te kunnen rechtvaardigen in hetgeen Hij over ons brengt.

5. Het is het werk van predikanten om zondaars, de zondaars in Jeruzalem, hun gruwelen bekend te maken, om hen in de spiegel van de wet te laten zien, en hen hun fouten klaarlijk aan te zeggen. Gij zijt die man!

II. Opdat Jeruzalem haar gruwelen kenne, en in ‘t bijzonder de gruwelijke ondankbaarheid, waaraan zij zich schuldig had gemaakt, was het noodzakelijk, dat zij herinnerd werd aan de grote dingen, die God voor haar gedaan had, als verzwaring van haar slecht gedrag tegenover Hem, en om die gunsten groot te maken, leert zij in deze verzen de geringheid en de laagheid kennen van haar afkomst, uit welk een armzalig begin God haar heeft opgewekt, en hoe onwaardig zij Zijn gunst was, en de eer, die Hij haar had aangedaan. Jeruzalem staat hier voor de Joodse kerk en natie, die hier vergeleken wordt met een te vondeling gelegd kind, laaggeboren en verlaten, waarvoor zelfs de moeder geen genegenheid of belangstelling heeft.

1. De afkomst van het Joodse volk was gering. "Uw geboorten zijn uit het land van de Kanaänieten, vers 3, van het begin af aan had gij de geest en de neigingen van een Kanaäniet." De patriarchen woonden in Kanaän, en zij waren daar slechts vreemdelingen en bijwoners, zij hadden geen bezitting, geen macht, geen meter grond van hen zelf, dan alleen een begraafplaats. Weliswaar waren Abraham en Sara hun vader en moeder, maar zij waren slechte huisgenoten van de Amorieten en Hethieten, die daar woonden, en zodoende de ouders scheen te zijn van Abrahams zaad, getuige de eerbied van Abraham voor de zonen Heths, Genesis 23:48, hun afhankelijkheid van hun naburen, de Kanaänieten, en de vrees, die zij voor hen koesterden, Genesis 13:7, 34:30. Als de patriarchen, bij hun eerste komst in Kanaän, het veroverd hadden, en er zich meester van gemaakt, dan zou dat hun familie tot eer gestrekt en zij zouden zich een naam gemaakt hebben in de geschiedenis, maar, in plaats daarvan, "wandelden zij van volk tot volk, " Psalm 105:13, als pachters van de een hoeve naar de andere bijna als bedelaars van deur tot deur, "als zij weinige mensen in getal waren, ja zeer weinigen. En dat was nog niet het ergste, hun vaders hadden andere goden gediend in Ur van de Chaldeeën, Jozua 20:2, zelfs in Jakobs huis waren vreemde goden, Genesis 35:2. Zo vroeg hadden zij een genius, die hen tot afgoderij bracht, en in zoverre waren hun voorouders Amorieten en Hethieten.

2. Toen zij zich voor ‘t eerst begonnen te vermenigvuldigen, was hun toestand inderdaad zeer betreurenswaardig, zoals die van een pas geboren kind, dat noodzakelijk van de baarmoeder af sterven moet, als de knieën niet voorkomen, Job 3:11, 12. Toen de kinderen Israëls begonnen toe te nemen tot een volk en aanzienlijk werden, werden zij uit het land geworpen, dat voor hen bestemd was, een hongersnood dreef hen daar vandaan. Egypte was het vlakke veld, waarheen zij geworpen werden, daar hadden zij geen bescherming of steun van de regering, waar zij onder leefden integendeel werden zij met strengheid geregeerd en werd hun het leven verbitterd, zij werden niet aangemoedigd hun huisgezin op te bouwen, niet geholpen om hun zaken tot bloei te brengen, zij hadden geen vrienden of bondgenoten om hun invloed te versterken. Jozef, "die een herder, een steen Israëls" was geweest, was dood, de koning van Egypte, die om Jozefs wille, vriendelijk jegens hen had moeten zijn, maakte zich op, "opdat hij het kind zou verslinden, wanneer het geboren zou zijn, " Openbaring 12:4, beval al wat mannelijk was, te doden, wat waarschijnlijk velen blootstelde op dezelfde wijze als Mozes, op wie deze gelijkenis misschien betrekking heeft. De stichters van volken en steden hadden alle kunsten en wapens, waarop zij meester waren, nodig, zij stelden hun hoofd te werk met list en beleid om de staat in zijn kindsheid te behouden en groot te brengen. "Tantae molis erat Romanam condere gentem- Zoveel moeite heeft het gekost de Romeinen tot een volk te maken. Virgilius".
Maar aan het volk van Israël werd die zorg niet besteed, daar werd niet zoveel moeite voor gedaan, als voor Athene, Sparta, Rome en andere republieken, toen de eerste grondslagen er voor gelegd werden, integendeel, het was ten ondergang gedoemd, als een pasgeboren kind, blootgesteld aan weer en wind, de navel was niet afgesneden, het arme kind was niet met water gewassen, niet gekleed, niet in doeken gewonden, omdat niemand er medelijden mee

had, vers 4, 5. Wij danken het behoud van ons jonge leven aan het natuurlijk medelijden en de natuurlijke liefde, die de God van de natuur in de harten van de ouders en verpleegsters jegens pasgeboren kinderen gelegd heeft. Dit kind is weggeworpen om de walgelijkheid van zijn ziel, het was een teken, dat die de oorzaak van zijn bestaan waren. er van walgden, en het scheen walgelijk aan allen, die er naar zagen. De Israëlieten waren "de Egyptenaars een gruwel, " zoals wij vinden in Genesis 43:32, 46:34. Sommigen zijn van mening, dat hiermee de bedorven en onreine neigingen van dat volk, van het eerste begin af, bedoeld worden, zij waren niet alleen "het minst talrijke van alle volken, " Deuteronomium 7:7, maar ook het ergste en slechtstgezinde van alle volken. "God geeft u dit goede land niet om uw gerechtigheid, want gij zijt een hardnekkig volk, Deuteronomium 9:6. En Mozes zegt hun hier, vers 24: Weerspannig zijt gij geweest tegen de Heere, van de dag af, dat ik u gekend heb. Zij waren gewassen noch met zout gewreven, noch in doeken gewonden, zij waren niet handelbaar, niet te regeren, en in geen bepaalde vorm gegoten. God nam ze als Zijn volk aan, niet, omdat Hij iets in hen zag, dat Hem uitnodigde of dat iets beloofde, maar omdat het Hem goeddacht. En het is een zeer gepast beeld van de ellendige toestand van al de kinderen van de mensen van nature. "Aangaande onze geboorte, ten dage, als wij geboren waren, werden wij gebaard in ongerechtigheid en in zonde ontvangen, ons verstand was verduisterd, ons hart vervreemd van het leven met God, door zonde bevlekt, wat ans walgelijk maakte in de ogen van God. Dus verwondert u niet, dat u gezegd wordt: Gij moet wederom geboren worden."

Ezechiël 16:6-14
In deze verzen vinden wij het verhaal van de grote dingen, die God voor het Joodse volk deed, door het trapsgewijze tot groot aanzien te brengen.
1. God verloste hen van het verderf, op welks rand zij in Egypte waren, vers 6: Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloede, verafschuwd en verlaten, bestemd om te sterven, als schapen ter slachting, zo zei Ik tot u: Leef. "Ik bestemde u voor het leven, terwijl gij ten ondergang gedoemd werd, en besloot u te verlossen van de dood." Zij zullen leven, wie God beveelt te leven. God zag op de wereld van de mensen, dat zij aldus verworpen, aldus weggeworpen, zo verontreinigd, en zo bebloed was, en Zijn gedachten over haar waren goede gedachten, "en bedoelden haar leven, en dat meer overvloedig. Door bekerende genade zegt Hij tot de ziel: Leef."

2. Hij zag op hen met vriendelijkheid en tedere genegenheid, had niet alleen medelijden met hen, maar had hen ook lief, waartoe zij geen reden gegeven hadden, want er was niets in hen om lief te hebben, maar Ik zag u, en zie, uw tijd was de tijd van de minne, vers 8. Het was de goedertierenheid en liefde van God onze Zaligmaker, die Christus zond om ons te verlossen, die de Geest zendt om ons te heiligen, die ons uit de staat van de natuur in de staat van de genade bracht. Dat was de tijd van de minne, inderdaad, van onderscheidende liefde, toen God ons Zijn liefde openbaarde, en onze liefde tot Hem begeerde. "Toen was ik in Zijn ogen als ene, die vrede vindt, " Hooglied 8:10.

3. Hij nam ze onder Zijn bescherming: "Ik breidde Mijn vleugel over u uit, om u tegen wind en weer te beschermen, en dekte uw naaktheid, opdat niemand uw schaamte zou zien. Boaz breidde zijn vleugel over Ruth uit ten teken van zijn bijzondere gunst voor haar Ruth 3:9. God nam ze onder Zijn toezicht, gelijk een arend zijn jongen op zijn vlerken draagt". Deuteronomium 32:11, 12. Toen God hen als Zijn volk aannam en Mozes naar Egypte zond om hen te verlossen, wat een uiting was van de goedgunstigheid van Hem, "die in het braambos woonde, toen breidde Hij Zijn vleugel over hen uit."

4. Hij zuiverde hen van de smaad, die hen van de slavernij in Egypte aankleefde, vers 9: "Daarna wies Ik u met water, om u te reinigen, en zalfde u met olie, om u lenig en vrolijk te maken." Al de schande van hun slavernij werd van hen afgewenteld, toen zij uitgevoerd werden met een sterke hand en een uitgestrekte arm tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods. Toen God zei: Israël is Mijn zoon, Mijn eerstgeborene-"Laat Mijn volk trekken, dat het Mij diene, toen spoelde dit woord, bekrachtigd door zoveel werken en wonderen, hun bloed volkomen van hen af, en toen God hen leidde onder bedekking van de vuurkolom en van de wolkkolom, toen breidde Hij Zijn vleugel over hen uit".

5. Hij deed hen vermenigvuldigen en bouwde ze op tot een volk. Dit wordt hier gezegd, vers 7, vóór: Ik breidde Mijn vleugel uit, omdat zij overvloedig groeiden, terwijl zij nog slaven waren in Egypte. "Zij vermenigvuldigden zich als het gewas van het veld in de lente, zij vermeerderden en werden geheel zeer machtig", Exodus 1:7, 20. "Hun borsten zijn vast geworden, toen zij hun eigen ambtslieden kregen, Exodus 5:19, hun haar is gewassen, toen zij talrijk werden, terwijl zij naakt en bloot geweest waren, weinig in getal en daarom verachtelijk".

6. Hij deed hen toetreden tot een verbond met Hem. Zie tot welk een heerlijk huwelijk dit arme verlaten kind tenslotte verkoren wordt. Hoe het met waardigheid wordt bekleed, terwijl het eerst ternauwernood zijn leven als een roof gegeven is: "Ik zwoer u en kwam met u in een verbond." Dit geschiedde bij de berg Sinaï, "toen het verbond tussen God en Israël bezegeld en bekrachtigd werd, toen werd gij Mijne". God noemde hen Zijn volk en Zich zelf Israëls God. Hen, wie God het geestelijk leven geeft, neemt Hij in Zijn verbond op, door dat verbond worden zij Zijn onderdanen en knechten, wat hun plicht betekent, -Zijn deel, Zijn schat, wat hun voorrecht betekent, en "Hij zwoer hun, opdat zij een sterke vertroosting zouden hebben."

7. Hij gaf haar rijke versierselen. Deze jongedochter kan haar versierselen niet vergeten, en zij ontvangt er in overvloed tot haar voldoening, vers 10-13. Wij behoeven deze niet stuk voor stuk toe te passen. Haar kleerkast werd ruim voorzien van vrouwelijke benodigdheden, gestikt werk, schoeisel van dassenvellen, linnen gordels, zijden sluiers, armringen, halsketen, voorhoofdsiersel, oorringen, zelfs een kroon van de heerlijkheid, of diadeem. Misschien worden hiermee de juwelen en andere rijke goederen bedoeld, die zij van de Egyptenaars namen, en waarvan zij nog lang naderhand wel spreken mochten als een genadige omstandigheid van hun verlossing, gelijk er lang tevoren reeds over gesproken was Genesis 15:14: "Zij zullen uittrekken met grote have." Ook kan men het figuurlijk opvatten en er onder verstaan al die zegeningen van de hemel, die beide kerk en staat tot sieraad waren. In weinig tijds waren zij tot grote sierlijkheid gekomen, vers 7. De rechten en inzettingen, die God hun gaf, waren als "een aangenaam toevoegsel hun hoofde en ketenen aan hun hals, " Spreuken 1:9. "Gods heiligdom dat Hij onder hen oprichtte, was een sierlijke kroon op haar hoofd, het was de heilige majesteit."

8. Hij voedde hen met veelheid, met overvloed, met lekkernijen: "Gij at meelbloem en honing en olie, -manna, het voedsel van de engelen-honing uit de rotssteen, olie uit de kei van de rots, " Deuteronomium 32:13-14. In Kanaän aten zij brood tot verzadiging het vette van de tarwe. Die God in Zijn verbond opneemt, worden gevoed met het brood des levens, bekleed met het kleed van de rechtvaardigheid, versierd met de genade en de vertroostingen van de Geest. "De verborgen mens des harten is onverderfelijk versiersel."

9. Hij gaf hun een groter naam onder hun naburen, en maakte hen aanzienlijk, begeerlijk voor hun vrienden en bondgenoten, en geducht voor hun tegenstanders: Gij waart voorspoedig, dat

gij een koninkrijk werd, vers 13, wat waardigheid en heerschappij uitdrukt, en een naam ging van u uit onder de heidenen, om uw schoonheid, vers 14. De volken om hen heen hielden het oog op hen en bewonderden hen om de uitmuntende wetten, waardoor zij geregeerd werden, om het voorrecht, dat zij hadden in de toegang tot God, Deuteronomium 4:7.

10. Salomo's wijsheid en Salomo's tempel gaven dat volk een zeer grote naam, en, als wij alle voorrechten van de Joodse kerk en zijn koninkrijk samenvatten, moeten wij erkennen, dat zijn schoonheid de meest volmaakte was van alle volken van de aarde. Die schoonheid was volkomen, niets is er dat een volk tot eer strekt, of het was in Israël te vinden, in Davids en Salomo's tijd, toen dat koninkrijk zijn hoogtepunt had bereikt; vroomheid, geleerdheid wijsheid, overwinningen, vrede, rijkdom en dat alles was hun verzekerd, als zij dicht bij God gebleven waren. "Zij was volmaakt, zegt God, door Mijn heerlijkheid, die Ik op u gelegd had door de majesteit van hun heiligheid, daar zij een volk waren, afgezonderd voor God, en aan Hem gewijd, tot lof en tot een naam en tot heerlijkheid." Dat was het wat al hun waardigheden luister bijzette, en het was inderdaad de volmaaktheid van hun schoonheid. Wij kunnen dit geestelijk uitleggen. Geheiligde zielen zijn waarlijk schoon, dat zijn zij in Gods oog, en zij hebben er zelf de troost van. Maar God moet er al de eer van hebben, want zij waren van nature misvormd en bevlekt, en de heerlijkheid, die zij hebben, heeft God op hen gelegd en er hen mee verfraaid, en Hij heeft een welgevallen in het werk van Zijn handen.

Ezechiël 16:15-17
In deze verzen hebben wij een verhaal van de grote goddeloosheid van het volk van Israël vooral van hun afgoderij, ondanks de grote gunsten, die God hun gegeven had, waardoor zij voor altijd aan Hem verbonden moesten zijn, zou men zo denken. Deze hun goddeloosheid wordt hier voorgesteld door het wulps en schandelijk gedrag van die schone jongedochter, die van de dood gered werd, grootgebracht en verzorgd door een welwillend vriend en weldoener, die in alle opzichten een vader en een man voor haar was geweest. Hun afgoderij was de grote, de tergende zonde, waaraan zij schuldig waren, zij begon op het einde van Salomo's regering (want van Samuels tijd tot die tijd herinner ik mij niet, dat er iets van te lezen is), en bleef van die tijd af de min of meer schreiende zonde van dat volk, tot de gevangenschap toe, en hoewel zij nu en dan bestreden werd door vrome koningen, toch werd zij nooit geheel onderdrukt, en toonde zij zich merendeels in hoge mate onbeschaamd en openlijk. Zij dienden niet alleen de ware God onder de gedaante van beelden, zoals de tien stammen door de kalveren te Dan en Bethel, maar zij dienden ook valse goden, Baäl en Moloch en heel het redeloos gepeupel van heidense godheden. Dat is het, wat hier doorlopend wordt voorgesteld (zoals ook op veel andere plaatsen) door het beeld van hoererij en echtbreuk.

1. Omdat het de schending is van een huwelijksverbond met God, daar zij Hem verlaten en vreemden omhelzen, het is een geven van hun liefde en dienst, die Hem alleen toekomt, aan Zijn mededingers.

2. Omdat het hart bederft en verontreinigt en het geestelijk deel van de mens tot slaaf maakt, en het onderwerpt aan de macht en de heerschappij van de zinnen, evenals de hoererij doet.

3. Omdat het het geweten verleidt, ongevoelig maakt en verhardt, en die door hun afgoderijen de Goddelijke natuur onteren, en de waarheid van God in een leugen veranderen en Zijn eer in schande, straft God naar recht door hen over te geven aan een verkeerde zin, om de menselijke natuur te onteren door onreinheid, Romeinen 1:23 enz. Het is een zonde, die verdwaast en betovert, en als iemand er aan overgegeven is, ontkomt hij maar zelden aan de strik.

4. Omdat het een onbeschaamde schandelijke zonde is voor degenen, die zich bij de Heere gevoegd hebben, om zich bij een afgod te voegen.

I. De oorzaken van deze zonde. Hoe kwam het, dat het volk van God tot de dienst van de afgoden getrokken werd? Hoe kwam het, dat iemand zo wel onderwezen, zo wel opgevoed, zo bedorven werd? Wie zou het gedacht hebben? Maar,
1. Zij werden trots, vers 15: Gij hebt vertrouwd op uw schoonheid, en verwacht, dat die u invloed zou geven, en hebt gehoereerd vanwege uw naam. Omdat zij door hun naburen zo gevleid en bewonderd werden, dachten zij zich nog aangenamer bij hen te maken en hun vleierij te beantwoorden, door mee te doen aan hun eredienst en zich naar hun gebruiken te schikken. Salomo opende het hek voor de afgoderij, om zijn vrouwen en haar verwanten een genoegen te doen. Machtig veel jonge lieden worden door trots verdorven, en in 't bijzonder door trots op hun schoonheid. "Rara est concordia formae atque pudicitiae. Schoonheid en kuisheid gaan zelden samen."

2. Zij vergaten hun begin, vers 22: Gij hebt niet gedacht aan de dagen uwer jonkheid, hoe arm, hoe gering, hoe verachtelijk gij waart, en aan de grote dingen, die God voor u gedaan heeft en welke blijvende verplichtingen Hij u daardoor oplegde. Het zou een krachtig beletsel voor onze trots en onze zinnelijkheid zijn, als wij eens overwogen wat wij zijn en hoeveel wij verplicht zijn aan Gods vrije genade.

3. Zij waren zwak van begrip en van wil, vers 30: Hoe zwak is uw hart, als gij alle deze dingen doet. De kracht van eens mensen lust is een bewijs van de zwakheid van hun hart zij hebben geen zelfkennis, geen zelfbeheersing Zij is zwak en toch een heerszuchtige, hoerachtige vrouw. De grootste dwazen hebben gemeenlijk de grootste heerszucht, en denken, dat zij in staat zijn anderen te beheersen terwijl ze op verre na niet in staat zijn zich zelf te beheersen.

II. De bijzonderheden ervan.
1. Zij aanbaden de afgoden, die zij tegenkwamen, allen, die zij in de gelegenheid kwamen te aanbidden, zij stelden zich ter beschikking van al hun naburen, vers 15: Gij hebt uw hoererijen uitgestort aan een ieder, die voorbijging, voor hem was zij . Zij waren bereid om aan iedere verzoeking van die aard toe te geven, hoe ongerijmd ook. Geen vreemde afgod kon worden ingevoerd, geen nieuw god uitgevonden, of zij waren gereed allen te vereren als een gemene slet, die zich prostitueert voor iedere voorbijganger en haar hoererijen vermenigvuldigt, vers 25. Zo zijn er gemene dronkaards, die iedereen gezelschap houden, die hun maar een vinger toesteekt, hoe zwak is het hart van dezulken! 2. Zij versierden hun afgodstempels, en bossen en hoogten met de fijne, rijke kleding, die God hun gegeven had, vers 16, 18: Gij hebt van uw klederen genomen en u geplekte hoogten gemaakt, of veelvervige hoogten, als de veelvervige rok van Jozef die God hun gegeven had als tekenen van fijne bijzondere gunst, en hebt daarop gehoereerd (dat is afgoden gediend). Hiervan zegt Hij: Zulks is niet gekomen en zal niet geschieden, dat wil zeggen, zo iets kan niet geduld worden, praktijken als deze zal Ik in geen geval dulden zonder Mijn verbolgenheid er over te tonen.

3. Van de schatten, die God hun gegeven had maakten zij beelden tot verering, vers 17: Mijn goud en Mijn zilver, dat Ik u gegeven had. Het is God, die ons goud en zilver geeft, de voortbrengselen van de handel, van de kunst en de nijverheid, zijn de gaven van Gods voorzienigheid aan ons, zowel als de vruchten van de aarde. En hetgeen God ons ten gebruike

geeft, dat blijft steeds Zijn eigendom. Het is Mijn zilver en Mijn goud, al had Ik het u gegeven. Het blijft Zijn eigendom, zodat wij er Hem mee moeten dienen en eren, en Hem verantwoording doen van hetgeen wij er mee gedaan hebben. Op iedere penning staat zowel Gods beeld als dat van de keizer. Zouden wij ons zilver en ons goud, onze bezittingen en ons geld, tot het voorwerp van onze trots en van twist, van onze hebzucht en onze verkwisting maken, als wij behoorlijk in overweging namen, dat het Gods zilver en Zijn goud is? De Israëlieten begonnen reeds vroeg afgoden te maken van hun kostbaarheden, toen Aäron van hun oorringen het gouden kalf maakte.

4. Zij dienden hun afgoden met het goede, dat God hun gaf voor eigen gebruik, en om Hem er mee te dienen, vers 18: Gij hebt Mijn olie en Mijn reukwerk voor hun aangezichten gesteld, op hun altaren, als reukwerk voor die drekgoden, Mijn brood, meelbloem en olie, en die honing, waar Kanaän van vloeide, en waarmee Ik u spijsde, daarop hebt gij hen onthaald en hun hongerige priesters, gij hebt er een offer van gemaakt, tot een liefelijke reuk voor hen, om hen te zuiveren en u aannemelijk bij hen te maken: Zo is het geschied, spreekt de Heere HEERE, het is te klaar, om ontkend te worden, te erg om verontschuldigd te worden. Zo is het geschied Hij, die alle dingen weet, weet dit ook. Ziet, hoe verzot zij waren op hun afgoden, dat zij afstand wilden doen van hetgeen zij voor hun onderhoud en dat hun gezinnen nodig hebben, om hen te eren, wat onze gierigheid en schrielheid in de dienst van de ware en levende God ten voorbeeld strekken kan.

5. Zij hadden hun kinderen aan de afgoden geofferd. Daarop wordt hier de nadruk gelegd (als ook op vele andere plaatsen), als een van de ergste voorbeelden van hun afgoderij, inderdaad was er geen, waarin de duivel zozeer de kinderen van de mensen beheerste, ten opzichte van beide, hun natuurlijk verstand en hun natuurlijke liefde, als in dit (zie Jeremia 7:31, 19:5, 32:35): Gij hebt uw zonen en uw dochteren genomen, en ze niet alleen door het vuur, of tussen twee varen door doen gaan, ten teken van hun wijding aan Moloch, maar gij hebt ze geofferd om te verteren, vers 20. Er bestaat geen voorbeeld van een ontaarding van het vaderlijk gezag in de meest barbaarse tirannie, als deze.
Toch was dat nog niet het ergste: het was een onherstelbaar onrecht tegenover God zelf, die meer bijzondere aanspraak maakte op het eigendomsrecht van hun kinderen dan op dat van hun goud, hun zilver en hun brood: Het zijn Mijn kinderen, vers 21, de zonen en dochteren, die gij Mij gebaard hebt, vers 20. Hij is de Vader van de geesten, en redelijke wezens zijn op bijzondere wijze de Zijne, en daarom is het benemen van het leven, van het menselijk leven, als het niet is ter voldoening aan het recht, een grote belediging voor de God des levens. Maar de kinderen Israëls waren de zijn in nog een andere zin, zij waren kinderen des verbonds, in Zijn huis geboren. Hij had tot Abraham gezegd: Ik zal u en uw zade tot een God zijn, zij hadden het zegel des verbonds in hun vlees van de achtsten dag af, zij moesten de dragers worden van Godsnaam en Zijn kerk in stand houden, hen te doden was in de hoogste mate onmenselijk, maar hen te doden ter ere van een afgod, was goddeloos in de hoogste mate. Men kan er niet aan denken zonder de uiterste verontwaardiging: hoe de meedogenloze handen van de ouders het schuldeloos bloed van hun eigen kinderen vergoten, en hoe zij, door dat deel van zich zelf aan de duivel te offeren als een slachtoffer, openlijk betuigden, dat zij zich zelf aan hem wijdden als een levend offer! Hoe ongerijmd was het toch, dat de kinderen, die God geboren waren, de duivelen geofferd werden. De kinderen van de ouders, die leden zijn van de zichtbare kerk moeten beschouwd worden als aan God geboren, en als Zijn kinderen, als zodanig en om die reden moeten wij ze liefhebben en voor hen bidden, hen voor Hem grootbrengen, en, als Hij ze tot Zich roept, er blijmoedig afstand van doen, want, is het Mij niet geoorloofd te doen met het Mijne, wat Ik wil? Over dit voorbeeld van hun afgoderij, dat zeker niet voorbijgegaan mag worden zonder er een bijzonder brandmerk op te zetten,

wordt deze opmerking gemaakt, vers 20: Is het wat kleins van uw hoererijen? wat betekent, dat er waren, die het een kleinigheid vonden, en er een grap van maakten. Er is geen zonde zo snood, van zo'n openbare snoodheid, of mensen zonder geweten drijven er de spot mee. Maar is hoererij, is geestelijke hoererij een kleinigheid? Is het een kleinigheid voor de mensen om van hun kinderen redeloze dieren en van de duivel hun God te maken? Het zal binnen kort een zaak van groot belang zijn.

6. Zij bouwden tempels ter ere van hun afgoden, om anderen uit te nodigen daar hun toevlucht te zoeken, en zich met hen te verenigen in de dienst van hun afgoden: "Na al uw boosheid van deze aard, die gij in 't geheim gedaan hebt, en daarom wee, wee u, spreekt de Heere HEERE", (dit is een droeve tussenzin, die te kennen geeft, dat die in hun zonde blijven, in een jammerlijke toestand verkeren, en die hen nog bijtijds waarschuwt, indien zij zich maar laten waarschuwen), "hebt gij tenslotte zo'n trap van onbeschaamdheid bereikt, dat gij er openlijk voor uitkomt", gij hebt lang een hoerenhart gehad, maar nu hebt gij ook een hoerenvoorhoofd en kunt niet meer blozen, vers 23-25. Gij hebt u een bordeel gebouwd, want dat waren hun afgodstempels. Gij hebt u een hoge plaats gemaakt, voor een of anderen afgod, in elke straat, en aan elk hoofd des wegs, en wederom, vers 31. " Zij deden wat zij konden, om anderen te verleiden en te bederven, en de besmetting te verspreiden, door de gelegenheden tot afgoderij zo talrijk mogelijk te maken, en hierdoor maakten de voorgangers in de afgoderij zich tot schande, en zij, die hen er toe verleid hadden, begonnen zelf te walgen van de overmaat en het geweld van hun afgoderij. Gij hebt uw schoonheid gruwelijk gemaakt, zelf bij hen, die ze bewonderd hadden. Door hun eigen God te verlaten, en de goden van de volken om hen heen, aan te hangen, had het Joodse volk zich laag en verachtelijk gemaakt, zelfs in de ogen van hun heidense naburen, veel meer nog was hun schoonheid gruwelijk bij allen, die wijs en goed waren, en belang stelden in de eer van God en godsdienst. Die smaad over hun belijdenis brengen, maken zichzelf te schande. En naar recht zal de schoonheid, de uitnemendheid, die de mensen tot het voorwerp van hun trots maken, tenslotte het voorwerp van de walging worden van anderen.

III. Waardoor deze zonde nog verzwaard werd.
1. Zij waren verzot op de afgoden van die volken, die hun onderdrukkers en vervolgers waren geweest. Zoals,
a. De Egyptenaren. Dat volk was berucht om zijn afgoderij, om de meest dwaze en redeloze afgoderijen, zij hadden Israël vanouds mishandeld met barbaarse wreedheid, en nog onlangs door hun verraad; zij waren altijd wreed of vals tegen hen, en toch waren de Israëlieten zo verdwaasd, dat zij gehoereerd hebben met de kinderen van Egypte, hun naburen, niet alleen door met hen mee te doen aan hun afgoderijen, maar door verbonden en bondgenootschappen met hen te sluiten en op hen te steunen en hulp van hen te verwachten in hun moeilijkheden, wat een echtbreuk tegenover God was.
b. De Assyriërs. Ook die hadden Israël geplaagd: "En toch hebt gij gehoereerd met de kinderen van Assur, vers 28, hoewel zij verder weg woonden, toch hebt gij hun afgoden gediend, en hun bijgelovige gebruiken onderhouden, en zo hebt gij uw hoererij vermenigvuldigd tot in Chaldea, gij hebt godenbeelden overgenomen, altaarvormen, offerplechtigheden, en de een dwaasheid van die aard na de andere uit dat verre land, dat vijandige land gehaald, en hebt dat alles ingevoerd in het land van Kanaän, en ze daar doen wonen en het burgerrecht gegeven." Op gelijke wijze heeft Georg Herbert lang geleden voorspeld, of ten minste gevreesd, De Seine zal de Tiber eens verzwelgen. De Theems neemt beide op, maar bezoedelt haar stroom.

2. Zij waren onder de straffende hand van de Voorzienigheid geweest, om hun zonden, en toch bleven zij er in, vers 27: Ik strekte Mijn hand over u uit, om u te bedreigen en af te schrikken. Dat deed God, voordat Hij Zijn hand tegen hen wendde, om te verderven en te verstoren, en dat is Zijn gewone manier van doen, om eerst te trachten de mens tot bekering te brengen met kleinere oordelen. Dat deed Hij hier ook. Voordat Hij zo'n hongersnood over hen bracht, dat de staf des broods gebroken werd, verminderde Hij hun bescheiden deel, kortte hen in, voordat Hij hen afsneed Als de overvloed misbruikt wordt, dan is het rechtvaardig van God te verminderen wat noodzakelijk is. Voordat Hij hen overgaf aan de Chaldeeën om verstoord te worden, gaf Hij hen over aan de dochters van de Filistijnen om bespot te worden wegens hun afgoderij, want zij haatten hen en hoewel zelf afgodendienaars, schaamden zij zich over hen, om hun wellustige wandel, daar de Israëlieten onheiligen geworden waren in hun afgoderij dan een van hun naburen, en van goden veranderden, terwijl andere volken hun goden trouw bleven, Jeremia 2:10, 11. Hierom werden zij te recht door de Filistijnen gekastijd. Ook kan het betrekking hebben op de invallen, die de Filistijnen onder de regering van Achaz deden tegen het zeiden van Juda, waardoor het verzwakt en verarmd werd, en wat het beginsel van de smarten voor hen is, 2 Kronieken 28:18, maar zij lieten zich door deze oordelen niet waarschuwen, en werden daarom ten laatste te recht aan het verderf overgegeven. Bij de verantwoording, waartoe alle onboetvaardige zondaars zullen geroepen worden, zullen zij herinnerd worden, niet alleen aan de genade, waarvoor ze ondankbaar zijn geweest, maar ook aan de beproevingen, waardoor zij zich niet hebben laten beteren, Amos 4:11.

3. Zij waren onverzadelijk. in hun geestelijke hoererij: Gij zijt niet verzadigd geworden, vers 28 en wederom vers 29. Als zij hun afgoden en bijgelovige gebruiken buiten mate vermenigvuldigd hadden, bleven zij nog steeds vragen naar nieuw goden en nieuw godsdienstige gebruiken. Die in oprechtheid zich bij de ware God voegen, vinden in Hem genoeg tot hun voldoening, en al verlangen zij steeds meer van God, toch verlangen zij nooit meer dan God. Maar die deze bron van levend water verlaten voor gebroken bakken, zullen spoedig bevinden dat zij van walging vervuld, maar nooit voldaan worden, zij hebben spoedig genoeg van de goden, die zij hebben, en blijven steeds naar andere vragen.

4. Hun afgoderij joeg hen op grote kosten, en nam een aanmerkelijk deel van hun rijkdom in beslag door de aankoop van nieuw beelden en altaren, en door het huren van priesters uit andere landen, om de dienst weer te nemen: Hoeren ontvingen gewoonlijk loon, maar deze onbeschaamde echtbreekster, in plaats van zich te laten betalen voor het dienen van afgoden, huurde zelf afgoden om haar te beschermer en haar hulde te aanvaarden. Hierop wordt alle nadruk gelegd, vers 31 -34. In dit opzicht geschiedt met u in uw hoererijen het tegendeel van de vrouwen, anderen worden nagelopen maar gij loopt hen na, die u niet nalopen, gij houdt er van verbonden en bondgenootschappen te sluiten met de heidense volken, die verachten, anderen ontvangen geschenken, maar gij geeft uw geschenken, de geschenken, die God u genadiglijk gegeven had, aan uw afgoden, hierin zijt gij als een vrouw, die echtbreuk pleegt, niet voor loon, zoals hoeren doen, maar uitsluitend om de zonde. Geestelijke lusten, die van het hart, zoals die van hen tot de afgoden, zijn dikwijls even sterk en hartstochtelijk als enige vleselijke lust. En het is een grote verzwaring van de zonde, als de mensen zich zelf verleiden, en in plaats van zich enig tijdelijk voordeel daarvan te beloven, er door op kosten worden gejaagd, dezulken handelen trouweloos zonder oorzaak, Psalm 25:3, zij zijn de ergste goddelozen. En zal men nu niet Jeruzalem haar gruwelen in dit alles bekend maken? Want aan welke gruwelen kon zij zich schuldig maken, die nog groter waren dan deze? Hier kunnen wij met verbazing en schrik zien, hoe bedorven de natuur van de mensen is, als God hen aan zichzelf overlaat, ja, al verkeren zij ook in de voordeligste toestand om beter te zijn en beter te

doen. En de weg van de zonde loopt omlaag. "Netitur in vetitum-Verboden wateren zijn liefelijk."

Ezechiël 16:35-43
Echtbreuk was volgens de wet van Mozes een halsmisdaad. Deze beruchte echtbreekster, die voor de balie terecht staat, en in de voorgaande verzen schuldig bevonden is, wordt nu veroordeeld. Met plechtigheid wordt de voorlezing van het vonnis ingeleid, vers 35. De profeet roept haar, als rechter in Gods naam toe: O hoer, hoor des Heeren Woord. Onze Zaligmaker predikte voor hoeren, om haar te bekeren, om haar in het koninkrijk Gods te brengen, en niet, zoals de profeet hier, om haar er uit te drijven. Een afvallige kerk is een hoer. Als Jeruzalem afvallig wordt, is zij het ook. Hoe is de getrouw stad tot een hoer geworden! Rome wordt aldus voorgesteld in de Openbaring, wanneer het, zoals Jeruzalem hier, voor de ondergang getekend wordt, Openbaring 17:1. "Kom, en ik zal u tonen het oordeel van de grote hoer." Die het gebod des Heeren niet willen horen en opvolgen, zullen het oordeel des Heeren moeten horen en sidderen. Laat ons luisteren als er vonnis gesproken wordt.

I. De misdaad wordt vastgesteld en de artikelen van de beschuldiging opgesomd, vers 36, en wel, zoals gebruikelijk is, met de verzwarende omstandigheden, vers 43, want, als God spreekt in Zijn toorn, zal Hij Zich rechtvaardigen, en volkomen, zowel wanneer Hij oordeelt als wanneer Hij beoordeeld wordt, en de zondaars zullen, wanneer zij veroordeeld worden, hun zonden zo duidelijk voor zich zien, dat hun mond gestopt zal worden en zij geen woord zullen hebben in te brengen tegen de billijkheid van het vonnis. De misdaden, waarvan deze hoer overtuigd is, en waarvoor zij nu veroordeeld wordt, zijn,
1. Overtreding van de twee eerste geboden van de eerste tafel door haar afgoderij, die hier genoemd wordt haar hoererijen met haar boelen haar liefhebbers, Hosea 2:12, noemde zij ze (omdat zij hen liefhad, alsof zij inderdaad haar weldoeners geweest waren), dat is: met al de drekgoden harer gruwelen, de gruwelijke afgoden, die zij diende en vereerde. Dat was de zonde, die God tot toorn verwekte.

2. De overtreding van de twee eerste geboden van de tweede tafel door het doden van hun eigen onschuldige kinderen: Het broed uwer kinderen, dat gij hun gegeven hebt. Het is niets vreemds, als zij, die God en Zijn vrees verworpen hebben, de sterkste en heiligste banden verbreken van de natuurlijke liefde. Hun zonde werd verzwaard door de volgende omstandigheden,
a. De oneer, die zij daardoor zichzelf hadden aangedaan: "Hierdoor is uw vergif uitgestort, de onreinheid, die in uw hart was, is hierdoor ontdekt en aan het licht gebracht, en uw naaktheid is aan aller blikken blootgesteld en gij zelf zijt hierdoor aan verachting prijs gegeven." God is vertoornd op Zijn gelovig volk, omdat zij zichzelf door hun zonden te schande hebben gemaakt.
b. Een andere verzwarende omstandigheid is hun lage ondankbaarheid: "Gij hebt niet gedacht aan de dagen uwer jonkheid, en de vriendelijkheid, die u toen bewezen werd, zonder welke gij toen omgekomen zoudt zijn", vers 43. En
c. De ergernis, die hun zonden aan God gaven, Wien zij welgevallig hadden moeten zijn: "Met dit alles zijt gij Mij tot beroering geweest, niet alleen tot toorn, maar ook tot verdriet". "Het is een vreemde uitdrukking, en genoeg om een hart van steen te vermurwen, zou men zo denken, dat de grote God, die ontoegankelijk is voor ongemak, van de zonden en dwaasheden van Zijn gelovig volk wel wil spreken als van een beroering voor Hem. Veertig jaar heb Ik verdriet gehad aan dit geslacht."

II. Een algemeen vonnis wordt geveld. Ik zal u naar de rechten van de overspeelsters en van de bloedvergieters richten, vers 38, en die twee misdaden werden gestraft met de dood, met een onterende dood. "Gij hebt bloed vergoten, en daarom zal Ik u aan het bloed overgeven, gij zijt een echtbreekster, en daarom zal Ik er u aan overgeven niet alleen in rechtvaardigheid, maar in ijver, niet alleen als een rechtvaardig rechter, meer als eer. beledigd en vertoornd echtgenoot, "die niet zal verschonen in de dag van de wrake", Spreuk. 6:34, 35. Ik zal uw weg op uw kop geven, vers 43. In alle oordelen, die God aan zondaars voltrekt, moeten wij de weg zien, die Hij op hun kop geeft. Zij zijn behandeld niet alleen zoals zij verdienden, maar zoals zij zelf gewild hebben. Het is het einddoel waar hun zondige weg rechtstreeks heenleidde.
Meer in 't bijzonder,
1. Deze misdadiger moet (zoals gebruikelijk is met misdadigers) in 't publiek te pronk gesteld worden, vers 37. Boosdoeners worden niet in 't geheim gestraft, maar worden voor het publiek aan de kaak gesteld. Er wordt hier gezorgd voor een groot aantal toeschouwers: "Allen, met dewelke gij u vermengd, en allen, die gij liefgehad hebt, zullen komen om getuigen van de strafoefening te zijn, als een waarschuwing voor hen om hun eigen ondergang te vermijden, en ook allen, die gij gehaat hebt, die over u zullen juichen en triomferen in uw val." De rampen van Jeruzalem zullen verzwaard worden door beide, doordat zij de smart zullen zijn van haar vrienden, en de vreugde van haar vijanden. Zij zullen zich niet alleen vergaderen van rondom, maar ook tegen haar, zelfs degenen met dewelke zij zich onwettig vermengd heeft, met wie zij onwettige verbonden sloot, de Egyptenaren en de Assyriërs, zullen bijdragen tot haar ondergang. Evenals, wanneer iemands wegen de Heere behagen, Hij ook zijn vijanden met hem bevredigen zal, zo ook maakt Hij, dat iemands vrienden met hem twisten, wanneer zijn wegen Hem niet behagen, en met recht maakt Hij tot een gesel en een plaag voor de zondaars, en tot werktuigen van hun vernietiging, die hen verleid, en in wier goddeloosheid zij gedeeld hebben. Wien zij toegelaten hebben, hen van hun deugd te ontdoen, die zullen er getuige van zijn, en misschien er aan meehelpen, dat zij van al hun andere versierselen beroofd worden, zij zullen komen om te bezichtigen waar het land bloot is. Met dezelfde strekking wordt er aan toegevoegd, vers 47: Zij zullen oordelen tegen u uitvoeren voor veler vrouwen ogen, gij zult tot een voorbeeld gesteld worden "in terrorem-om anderen af te schrikken van trotse handelingen."

2. De misdadigster wordt ter dood veroordeeld, vers 40: Zij zullen tegen u een vergadering doen opkomen, (dat is, een vergadering zal tegen u opkomen) en zullen u met stenen stenigen en u met hun zwaarden doorsteken, tot zo'n vreselijke dood, tot zoveel doden in enen, is deze echtbreekster verwezen. Toen de muren van Jeruzalem met stenen in puin geschoten werden, en de inwoners van Jeruzalem over de kling gejaagd, toen werd dit vonnis letterlijk uitgevoerd.

3. De bezittingen van de misdadigster worden verbeurd verklaard, en al wat haar toebehoorde, met haar vernietigd, vers 39: Zij zullen uw hoge plaatsen omwerpen, en vers 41: Zij zullen uw huizen met vuur verbranden, zoals de huizen van slechte vrouwen vernield worden uit afschuw van haar wulpsheid. Hun hoge plaatsen, opgericht ter ere van hun afgoden, waardoor zij bij hun naburen in de gunst dachten te komen, zullen hun een aanstoot zijn, en zij zullen ze afbreken. Lang was er geklaagd, zelfs onder de regering van sommigen van de beste koningen van Juda, dat de hoogten niet weggenomen werden, maar nu zal het leger van de Chaldeeën alles woest maken en de hoogten omwerpen. Als de ongerechtigheid niet weggenomen wordt door de rechtvaardigheid van het volk, dan zal ze weggedaan worden door de oordelen van God over het volk.

4. Aldus zullen de zonde en de zondaars tezamen vernietigd worden, en een eind gemaakt aan beide: Ik zal u doen ophouden van een hoer te zijn, er zullen geen overblijfsels van afgoderij in het land meer zijn, omdat de inwoners volkomen uitgeroeid zullen wezen, en gij zult niet meer hoerenloon geven, omdat er niets meer te geven zal zijn. Sommigen, die hun zonden niet willen verlaten, leven totdat de zonden hen verlaten. Als al hetgeen waarmee zij hun afgoden eerden, van hen genomen wordt, zullen zij geen hoerenloon meer geven vers 41. Gij zult die schandelijke daad niet doen uw kinderen te offeren, een misdaad, godtergend boven alle uw gruwelen, want uw kinderen zullen allen door het zwaard afgesneden of in gevangenschap gevoerd worden, zodat gij er geen zult hebben om te offeren, vers 43. Ook kan bedoeld zijn de verbetering van hen, die ontkomen en de strafoefening overleven, zij zullen zich laten waarschuwen en niet meer trots handelen. De gevangenschap te Babel deed het volk van Israël ophouden van een hoer te zijn, zij genas hen grondig van hun neiging tot afgoderij. En dan zal alles wel zijn, als dit de vrucht is, dat de zonde verzoend is, dan, vers 42, zal Mijn ijver van u afwijken. Ik zal stil zijn en niet meer toornig wezen. Als wij de zonde beginnen te bestrijden, dan zal God vrede met ons maken, want Hij zet de beproeving niet voort, nadat die haar werk heeft gedaan. Als de zonde van ons wijkt, zal Gods ijver eveneens van ons wijken, want Zijn ijver duurt niet langer dan wij Hem reden daartoe geven. Toch verstaan sommigen dit als een bedreiging met volkomen vernietiging, dat God voleindigen zal en, dat het vuur van Zijn toorn branden zal, zolang er brandstof is. Mijn grimmigheid zal op u rusten, en niet wijken. Vergelijk hiermee het vonnis van de ongelovigen, Johannes 3:36. "De toorn Gods" blijft op hen". Zij zullen de droesem des bekers drinken, "en dan zal God niet meer toornig wezen, want Hij zal Zich wreken van Zijn vijanden?" Jesaja 1:24, en daarna zal Hij tevreden zijn, omdat Hij Zich gewroken heeft, en zal niet meer toornig wezen, omdat er niemand meer is, die Zijn toorn gaande maakt. Zij hadden Hem getergd, zolang oordeel en genade met elkaar twistten, maar nu is Hij stil, als bij de eeuwige verdoemenis van de zondaars, waarin Hij verheerlijkt zal worden, en die Hem daarom bevredigen zal.

Ezechiël 16:44-59

De profeet toont hier verder Jeruzalem haar gruwelen, door haar te vergelijken met die plaatsen die haar voorgegaan waren, en haar te tonen dat zij erger is dan een van die en dat zij daarom, als die, volkomen en onherstelbaar verwoest moet worden. Wij zijn allen geneigd ons zelf te beoordelen bij vergelijking, en ons te verbeelden, dat wij goed genoeg zijn, als wij maar zo goed zijn als die en die, die voor draaglijk doorgaan, of dat wij niet gevaarlijk slecht zijn als wij maar niet slechter zijn dan die en die, die, hoewel slecht, toch niet van de ergsten zijn. Nu toont God Jeruzalem door de profeet,

I. Dat zij even slecht is als haar moeder, dat is, als de vervloekte godsdienstige Kanaänieten die de bezitters van het land waren voor haar. Die spreekwoorden gebruiken, zoals de meeste mensen doen, zullen op Jeruzalem het spreekwoord toepassen: Zo de moeder is, is haar dochter, vers 44. Gij zijt de dochter van uw moeder. De Joden zijn in karakter en neigingen zo gelijk aan de Kanaänieten, alsof zij hun kinderen geweest waren. Het karakter van de moeder was, dat zij een walg had van haar man en van haar kinderen, zij had al de eigenschappen van een echtbreekster, en dat is ook het karakter van de dochter: "zij verlaat de leidsman van haar jonkheid, en is wreed tegen de kinderen van haar eigen ingewanden." Toen God Israël in Kanaän bracht, "waarschuwde Hij het vooral, niet te doen naar de gruwelen van de lieden van dit land, die voor u geweest zijn" (waarom het hen uitgespogen heeft, Leviticus 18. 27-28), want de gedenktekenen van hun afgoderij met de overblijfselen van de afgodendienaars zelf, zou hun een voortdurende verzoeking zijn, maar zij leerden hun weg, en traden in hun voetstappen, en hingen de afgoden van Kanaän evenzeer aan, Psalm 106:38, als die voor hen gedaan hadden, en met het oog op die navolging kon naar waarheid van hen gezegd worden:

Uw moeder was een Hethietische en uw vader een Amoriet, vers 45, want zij geleken meer op hen dan op Abraham en Sara.

II. Dat zij erger is dan haar zusters, Sodom en Samaria, die ook echtbreeksters waren, die een walg hadden van haar man en haar kinderen, die de goden van haar vaders zat waren, en er behagen in hadden nieuw goden In te voeren, -a la mode- met de mode mee, die pas opgekomen waren, en nieuw gebruiken m de godsdienst, en naar verandering haakten. Deze vergelijking tussen Jeruzalem en haar zusters werkt de profeet hier uit om, hetzij hen door schaamte tot berouw te brengen, hetzij God in hun ondergang te rechtvaardigen.
1. Die zusters van Jeruzalem waren, vers 45, Sodom en Samaria. Samaria wordt de grote, de oudste, zuster genoemd, omdat het een veel groter stad en koninkrijk was, rijker en aanzienlijker, en nauwer verbonden met Israël. Als Jeruzalem naar het noorden ziet, is het ten dele aan haar linkerhand. Deze stad Samaria, en de steden en dorpen, die als ‘t ware de dochters van deze moederstad waren, deze waren nog voor kort verstoord om haar geestelijke hoererij. Sodom en de omliggende steden en dorpen, die haar dochters waren, woonden tegen Jeruzalems rechterhand, die zuster was kleiner dan zij, minder dan Jeruzalem en Samaria, en deze werd lang geleden verstoord om haar lichamelijke hoererij, Judas 7.

2. De zonden van Jeruzalem waren gelijk aan die van haar zusteren, vooral aan die van Sodom, vers 49: Dit was de ongerechtigheid van Sodom (en ook uw ongerechtigheid, ligt er in opgesloten), hoogmoed, zatheid van brood, en overvloed van ledigheid Het nagaan van vreemd vlees, wat Sodoms schreiendste goddeloosheid was, wordt niet vermeld, omdat het berucht genoeg was, maar de zonden, die niet zo zwart gekleurd waren en slechts de deur openden voor en toegang gaven aan de zwaardere misdrijven en de eerste droppels waren in de maat harer zonden, die ten laatste door hun onnatuurlijke vuilheid vervuld werd. Die mindere zonden waren
a. Hoogmoed, waardoor het hart zich verheft boven en tegen beide God en mensen. "Hoogmoed was de eerste zonde, die engelen in duivels veranderde, en de hof des Heeren in een hel op aarde". Het was de hoogmoed van de bewoners van Sodom, dat zij de rechtvaardige Lot verachtten, en zijn berispingen niet konden verdragen, en dat rijpte hen voor de ondergang.
b. Vraatzucht, hier overvloed van brood genoemd. Het was Gods grote goedheid, dat zij overvloed hadden, maar hun grote zonde, dat zij die misbruikten, dat zij overmatig aten, en overmatig dronken, en tot bevrediging van hun lusten gebruikten, wat hun gegeven was om hen in ‘t leven te houden.
c. Ledigheid, overvloed van ledigheid, vrees voor arbeid en liefde tot luiheid. Hun land was vruchtbaar, en zij kwamen aan hun overvloed op een gemakkelijke manier, wat een verzoeking voor hen was om aan hun luiheid toe te geven, die hen geneigd maakte tot al die gruwelijke vuilheid, die vuur over hen deed regenen. Ledigheid is de toegang voor vele zonden. "De mannen van Sodom, die ledig gingen, waren boos en grote zondaars tegen de Heere, " Genesis 13:13. Stilstaande wateren vervuilen en de vogel, die zit, is het doelwit van de schutter. "Toen David van zijn bed opstond tegen de avondtijd, zag hij Bathseba". "Quaeritur, Aegisthus, quare sit factus adulter? In promptu causa est, desidiosus erat-Wat maakte Aegisthus tot een echtbreker? Luiheid.
d. Onderdrukking: Zij sterkte de hand des armen en nooddruftigen niet, waarschijnlijk is de bedoeling, dat zij hun hand verzwakte en hun armen verbrak, evenwel was het al erg genoeg, terwijl zij zoveel rijkdom, en bijgevolg zoveel macht, invloed en vrije tijd had, dat zij niets deed om de armen te helpen, tot voorziening in wier behoeften die zat van brood zijn, hun tijd wel mogen besteden, zij behoeven niet zo overvloedig leeg te zijn als maar al te vaak het geval is. Dat waren de zonden van de inwoners van Sodom en dat waren ook Jeruzalems

zonden. Hun hoogmoed, de oorzaak van hun zonden, wordt wederom vermeld, vers 50. Zij verhieven zich op de afschuwelijke gevolgen van hun zonden, de gruwelijkheid, die zij voor Zijn aangezicht deden. Trapsgewijze bereikt men het toppunt van boosheid en goddeloosheid. "Nemo repente fit turpissimus- Niemand bereikt in eens het toppunt van de ondeugd." Maar, waar de hoogmoed de heerschappij over de mens verkregen heeft, is hij op de grote weg naar alle gruwelen.

3. De zonden van Jeruzalem gingen die van Sodom en Samaria ver te boven, zij waren afschuwelijker in Gods ogen, 't zij op zich zelf of om reden van verscheidene verzwarende omstandigheden: Gij hebt in haar wegen niet gewandeld en niet in haar voetstappen getreden, maar gij hebt het meer verdorven dan zij, vers 47. Gij vond het wat gerings, om te doen als zij gij lachte om hen als gluipende zondaars en als onnozele zondaars, gij wilde slimmer en brutaler zijn in goddeloosheid, gij wilde vermeteler triomferen over uw overtuiging en God en de godsdienst openlijker trotseren: Als iemand zondigt, moet het ook de moeite waard zijn. "Aldus hebt gij het meer verdorven dan zij, in alle uw wegen." Jeruzalem was meer beschaafd, en zondigde daarom met meer geest, meer kunst en vernuft dan aan Sodom en Samaria mogelijk was. Jeruzalem had meer rijkdom en macht, en haar regering was meer absoluut en willekeurig en had daarom meer gelegenheid de armen te onderdrukken, en boze invloed op haar omgeving uit te oefenen, dan Sodom en Samaria. Jeruzalem had de tempel, de ark en de priesterschap, en koningen uit het huis van David, en daarom was de goddeloosheid van die heilige stad, aan wie zoveel waardigheid was bijgezet, die God zo nabij was en Hem zo ter harte ging, hemeltergender dan de goddeloosheid van Sodom en Samaria, die Jeruzalems voorrechten en genademiddelen niet bezaten. Sodom heeft niet gedaan gelijk gij gedaan hebt, vers 48.
Dit stemt overeen met wat Christus zegt, Mattheüs 11:24: "Het zal de lande van Sodom verdragelijker zijn in de dag des oordeels dan u." Het koninkrijk van de tien stammen was zeer goddeloos geweest, en toch heeft Samaria naar de helft uwer zonden niet gezondigd, vers 51, heeft niet half zoveel afgoden gediend, noch half zoveel profeten gedood. Het was erg genoeg, dat die van Jeruzalem schuldig waren aan de zonden van Sodom, die genoemd wordt in 1 Koningen 14:24 en 2 Koningen 23:7 niet uitgezonderd. En hoewel de Dode Zee, het blijvend gedenkteken van Sodoms zonde en ondergang, aan hun land grensde, Numeri 34:12, en dat zwavelige meer altijd onder hun ogen was (daar God Sodom en haar dochteren weggedaan had op zulke wijze en manier als Hem goeddacht, zoals Hij hier zegt, vers 50, en "tot een voorbeeld gezet voor degenen, die goddeloos zouden leven", 2 Petrus 2:6), lieten zij zich daardoor toch niet waarschuwen, maar hebben hun gruwelen meer vermenigvuldigd dan zij, en a. Daardoor hebben zij Sodom en Samaria gerechtvaardigd, vers 51.
In hun aanmatiging en trots beweerden zij hen te oordelen, en in de dagen vanouds, toen zij zich nog onbevlekt gehouden hadden, oordeelden zij hen werkelijk, vers 52. Maar, vergelijkenderwijs, rechtvaardigen zij hen nu, Sodom en Samaria zijn rechtvaardiger dan gij, dat is, minder goddeloos. Het schijnt hun zonden te verkleinen. dat, hoe slecht zij ook waren, Jeruzalem nog erger was, of schoon Gods eigen stad. Niet dat het een geldig pleidooi is ter rechtvaardiging van Sodom, maar het is de veroordeling van Jeruzalem, en "Sodom en Samaria zullen in het oordeel opstaan tegen haar."

b. Hierom behoren zij grotelijks beschaamd te zijn: Gij, die uw zusters geoordeeld hebt, en schande over hen riep, draag gij ook uw schande, om uw zonde, die gij, of schoon van dezelfde soort als de hare, toch daar zij door u begaan zijn gruwelijker gemaakt hebt dan zij, vers 52. Dit kan opgevat worden, als een voorspelling van hun ondergang: Draag dan uw schande of als een uitnodiging tot berouw: Wees gij dan ook beschaamd en draag uw schande, neem de schande op u, die gij verdiend hebt. Men mag hopen, dat zondaars hun zonden zullen

verlaten, als zij beginnen er van harte beschaamd over te zijn. En daarom zullen zij in gevangenschap gaan, en daar zullen zij blijven, opdat gij te schande gemaakt wordt, om al hetgene dat gij gedaan hebt, omdat zij Sodom en Samaria hadden gesterkt en aangemoedigd, vers 54. Er is niets in de zonde waarover zij meer reden hebben beschaamd te zijn dan dit, dat wij door onze zonde anderen in de zonde bemoedigd hebben, en hen gesterkt in datgene, waarover zij smart gevoelen moeten, of het loopt verkeerd met hen af. Een andere reden, waarom zij nu beschaamd moeten zijn, is, dat zij in de dag van hun voorspoed met zoveel minachting op hun naburen hadden neergezien: Uw zuster Sodom is in uw mond niet gehoord geweest, ten dage van uw grote hoogmoed, vers 56. Zij vonden Sodom niet waard in een adem met Jeruzalem genoemd te worden, en zij dachten er niet aan, dat Jeruzalem ten slotte een slechter en beruchter naam zou krijgen dan Sodom zelf. Die hoog staan kunnen tot hetzelfde peil afdalen als degenen, die zij verachten. Of ook, Sodom is niet gehoord, dit is de waarschuwing, die met de ondergang van Sodom voor u bedoeld was, werd in de wind geslagen. Indien de Joden slechts vaker en ernstiger met elkaar gesproken hadden en met hun kinderen, over de toorn Gods, geopenbaard van de hemel over Sodoms goddeloosheid en ongerechtigheid, zou hen dat in ontzag hebben gehouden en verhinderd, dat zij in hun voetstappen traden, maar zij hielden de gedachte daaraan verre van zich, wilden er niet over horen spreken, en, (zoals de ouden zeggen) brachten Jesaja ter dood, omdat hij er hen aan herinnerd had, toen hij hen "oversten van Sodom en volk van Gomorra noemde", Jesaja 1:10. Zij bereiden slechts oordelen voor zich, die geen kennis willen nemen van Gods oordelen over anderen.

4. De verwoesting die God over Jeruzalem had gebracht en nog brengen zou, om de goddeloosheden, waarin zij Sodom en Samaria overtroffen had.
a. Ze werd reeds sinds lang niet meer ontzien, en was tot minachting geworden onder haar naburen, vers 57: Aleer haar boosheid ontdekt was, voordat haar snoodheid zo groot en openbaar werd, droeg zij de rechtvaardige straf voor haar geheime en meer verborgen wulpsheid, als het de tijd was van de versmading van de dochteren van Syrië, van de dochteren van de Filistijnen, die haar haatten, en over haar beschaamd waren, vers 27, en van alle degenen, die daar rondom waren, hetgeen betrekking schijnt te hebben op de inval, die de Syriërs ten tijde van Achaz in Juda deden en op dien, welke de Filistijnen kort daarop deden, 2 Kronieken 28:5, 18. Die zich zelf onteren door aan hun lusten te voldoen, zullen naar recht tot schande gebracht worden en voor hun vijanden bezwijken, en het is opmerkelijk dat God, voordat Hij machtige vijanden over hen bracht, tot hun verderf, minder geduchte vijanden over hen bracht tot hun versmading. Als de kleinere oordelen voor Gods werk voldoende waren zou Hij de grotere niet zender. Hierin hebt gij uw gruwelen gedragen, vers 58. Die hun zonden niet willen wegwerpen door berouw en verbetering, zullen hun zonden moeten dragen tot hun beschaming.
b. Nu is zij in de gevangenis of op weg daarheen en dat is het strafgericht, niet alleen om haar wulpsheid, vers 58, maar om haar trouweloosheid en verbondsbreuk, vers 59: "Ik zal u doen gelijk als gij gedaan hebt, Ik zal u verlaten gelijk als gij Mij verlaten hebt, en u wegwerpen, gelijk als gij Mij weggeworpen hebt, want gij hebt de eed veracht, brekende het verbond." Bedoeld schijnt hier het verbond, dat God met hun vaders maakte op de berg Sinaï, waarin Hij hen opnam en hen tot Zijn bijzonder volk maakte Zij vleiden zich met de ijdele hoop, dat God hun Zijn gunst zou blijven schenken, omdat Hij dat tot nu toe gedaan had, ondanks hun tergingen. "Nee", zegt God, "gij hebt het verbond met Mij gebroken, gij hebt de beloften en de verplichtingen daarvan veracht, en daarom zal Ik u ook doen, gelijk als gij Mij gedaan hebt." Die God niet willen aanhangen als hun God hebben geen reden te verwachten, dat Hij hen als Zijn volk zal blijven erkennen.

c. De gevangenschap en de ondergang van de goddeloze Joden zal even onherroepelijk zijn, als die van Sodom en Samaria. In deze zin, dus als een bedreiging vatten de meeste uitleggers vers 53 en 54 op: "Als Ik de gevangenen van Sodom en Samaria weerbrengen zal en zij zullen weerkeren tot haar vorige staat, dan zal Ik de gevangenen van uw gevangenis wederbrengen in het midden van haar, en als ‘t ware om hunnentwil en onder hun schaduw en bescherming, omdat zij rechtvaardiger zijn dan gij, en dan zult gij ook weerkeren tot uw vorige staat." Maar Sodom en Samaria werden nooit weer gebracht, en keerden nooit weer tot hun vorige staat, en daarom kan ook Jeruzalem dat niet verwachten, dit is, die daar nog overgebleven waren die God zou overgeven tot een beroering ten kwade, alle koninkrijken van de aarde, Jeremia 24:9, 10. Eer zullen de inwoners van Sodom zich uit de Zoutzee verheffen en de inwoners van Samaria uit het land van Assyrië wederkeren, dan dat zij opnieuw vrede en voorspoed zullen genieten, want tot haar schande zij het gezegd, het is een troost voor die van de tien stammen, die verstrooid en in gevangenschap zijn, te zien hoe die van de twee stammen, die even slecht of erger geweest waren, op dezelfde wijze verstrooid en in gevangenschap waren, en daarom zullen zij tezamen leven en sterven, staan en vallen. De goddelozen van beide zullen tezamen omkomen, de goeden van beide zullen tezamen wederkeren. Die als de ergste zondaars handelen, moeten verwachten, dat het hun op gelijke wijze vergaan zal. "Mijn vijand zij als de goddeloze."

Ezechiël 16:60-63

Na een hoogst beschamende overtuiging van zonde, en een allervreselijkste aankondiging van oordelen, wordt hier, aan het slot van het hoofdstuk aan genade gedacht, en genade bewaard voor hen, die na hen komen zullen. Evenals, toen God in Zijn toorn zwoer, dat die uit Egypte gekomen waren, Kanaän niet zouden binnengaan, Hij zei: Uw kinderen zal Ik daarin brengen, zo ook hier. En sommigen menen ook, dat wat van de terugkeer van Sodom en Samaria gezegd wordt, vers 53, 54, en van Jeruzalem met hen, een belofte is, zo kunnen wij het opvatten, als met Sodom bedoeld wordt (wat de mening van Grotius en van sommige Joodse schrijvers is) de Moabieten en de Ammonieten, de nakomelingschap van Lot, die eens te Sodom woonde, hun gevangenis werd gewend, Jeremia 48:47, 49:6, evenals die van velen van de tien stammen en die van Juda met hen. Maar deze slotverzen zijn zonder twijfel een kostelijke belofte, die ten dele vervuld werd bij de terugkeer van de boetvaardige en bekeerde Joden uit Babel, maar zou haar volledige vervulling ontvangen, wanneer het Evangelie gebracht zou zijn, "predikende bekering en vergeving van de zonden onder alle volken, beginnende van Jeruzalem." I. Deze genade zal haar ontstaan te danken hebben aan God Zelf, als Hij gedachtig zal wezen aan Zijn verbond met hen, vers 60. Hoewel zij Hem zo getergd hadden, en God getergd was in zo’n mate, dat men zou denken, dat van een verzoening nooit meer sprake zou kunnen zijn, "evenwel zal Ik gedachtig wezen aan Mijn verbond met u, dat verbond, dat Ik met u maakte in de dagen uwer jonkheid, en Ik zal het weer oprichten. Of schoon gij het verbond gebroken hebt, vers 59, zal Ik het gedenken en opnieuw doen bloeien." Zie hoe grote troost en zegen het voor ons is, dat het Gode behaagt met ons te handelen op de weg van een verbond, want aldus worden Zijn weldadigheden gewisse weldadigheden en eeuwig, Jeremia 55:3, en zolang deze wortel krachtig blijft in de grond, zolang is er verwachting voor een boom, al wordt hij afgehouwen, dat zijn scheut niet zal ophouden. Wij vinden nergens, dat zij Hem aan het verbond herinneren, "maar ex mero motu, louter uit eigen beweging, " gedenkt Hij het, zoals Hij beloofd had, Leviticus 26:42 "Dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond en aan het land. Hij, die ons gebiedt steeds indachtig te zijn aan het verbond, zal het zonder twijfel Zelf altijd gedenken, het Woord, dat Hij ingesteld heeft, tot in duizend geslachten, en dat blijft in van de eeuwigheid."

II. Voor deze genade zullen zij toebereid en bekwaam worden gemaakt, vers 61. Gij zult aan uw wegen gedenken, uw boze wegen, God zal er u aan doen denken, God zal ze voor uw aangezicht stellen, en gij zult beschaamd zijn. Gods goede werk begint in ons en houdt gelijke tred met Zijn goedgunstigheid jegens ons. Als Hij Zijn verbond gedenkt ter wille van ons, wil Hij onze zonden niet gedenken tegen ons, en daarom doet Hij ons aan onze zonden denken tegen ons zelf. En als wij ons slechts daartoe willen laten brengen, dan kunnen wij niet anders dan beschaamd zijn, dat onze wegen zo krom en verkeerd geweest zijn, en dat wij er op gewandeld hebben, tegen Gods wil, en als wij zover gekomen zijn, dan zijn wij volkomen voorbereid, de eer en de troost van een bezegelde vergiffenis en een gesloten vrede te ontvangen.

III. De genade zelf, die God voor hen bewaard heeft.
1. Hij zal hen opnemen in Zijn verbond, vers 60. Ik zal met u een eeuwig verbond oprichten, en wederom vers 62: Ik zal Mijn verbond met u oprichten, opnieuw oprichten, en vaster dan ooit. Het is een onuitsprekelijke troost voor alle waarlijk boetvaardigen, dat het genadeverbond in elk opzicht zo wel geordend is, dat wij niet uit het verbond verstoten worden door iedere overtreding in het verbond, want dat is onschendbaar.

2. Hij zal de heidenen in kerkelijke gemeenschap met hen brengen, vers 62. "Gij zult uw zusters aannemen, de heidense. volken, die om u heen zijn, die groter en die kleiner zijn dan gij, oude en nieuw volken, en Ik zal u deze geven tot dochteren, zij zullen gefundeerd gevoed, onderwezen en opgevoed worden door dat Evangelie, dat Woord des Heeren, dat uit Sion en uit Jeruzalem zal uitgaan, zodat alle naburen Jeruzalem moeder zullen noemen, omdat de kerk daar blijft, en het Jeruzalem, dat van boven is, zullen erkennen als ons aller moeder, Galaten 4:26. Zij zullen u tot dochters zijn, maar niet uit uw verbond, niet door het verbond van de verbijzondering, niet als proselieten van de Joodse godsdienst en onderworpen aan het juk van de godsdienstige voorschriften van de wet, maar bekeerd met u tot de christelijken godsdienst." "Niet uit uw verbond kan ook betekenen, niet op de voorwaarden, die gij hun als overwonnen volk, als gevangenen en vazallen naar willekeur zoudt kunnen opleggen" (want zulk een heerschappij hopen de vleselijke Joden over de volken te zullen voeren), "neen, zij zullen u tot dochters zijn uit Mijn verbond, het genadeverbond met u en hen tezamen gemaakt, als een verbond tussen drie partijen". Ik zal een vader, een gemeenschappelijk vader zijn, beide voor Joden en heidenen, en zo zullen zij elkanders zusters worden. "En, als gij hen zult aannemen, zult gij beschaamd zijn over uw wegen, waarin gij hen gelijkvormig geworden waart. Gij zult blozen, als gij een van hen aanziet, en u herinnert, hoeveel slechter gij ten dage van uw afval waart dan de heidenen."

IV. De vruchten en resultaten hiervan zullen zijn,
1. God zal hierdoor verheerlijkt worden, vers 62: "Gij zult weten, dat Ik de Heere ben. Het zal hierdoor bekend worden, dat de God van Israël de Heere is, een God van macht, en getrouw aan Zijn verbond, en gij zult het weten, gij, die tot nu toe geleefd hebt alsof gij het niet wist en niet geloofde". "Dikwijls was het in toorn gezegd: Gij zult weten, dat Ik de Heere ben, gij zult het weten tot uw schade, hier wordt het in genade gezegd: Gij zult het weten tot uw vertroosting, en het is een van de kostbaarste beloften van het nieuw verbond, dat God met ons gemaakt heeft, dat allen Hem zullen kennen van hun kleinste af tot hun grootste toe.

2. Zij zullen er te nederiger en te ootmoediger door worden, vanwege hun zonde, vers 63 "Opdat gij u te meer schaamt bij de herinnering aan alle verkeerdheid, die gij gedaan hebt, en uzelf verwijten doet en u duizendmaal dwaas plichtvergeten en ondankbaar noemt en uw mond niet meer opent om God tegen te spreken, Hem te berispen, of over Hem te klagen,

maar voor altijd zwijgt en gehoorzaamt vanwege uw schande." Die op de rechte wijze hun zonden gedachtig zijn zullen er waarlijk beschaamd over zijn, en die waarlijk beschaamd zijn over hun zonden zullen alle reden hebben om geduldig en stom te zijn onder hun beproevingen en hun mond niet te openen tegen wat God doet. Maar wat het meest opmerkelijke is, dat dit alles zijn zal, "wanneer Ik voor u verzoening doen zal, spreekt de Heere HEERE." Het is de genadige oprechtheid van de waarlijk boetvaardigen, dat, hoe klaarder bewijzen en hoe vollediger voorbeelden zij hebben van Gods verzoening met hen, zij des te meer smart en schaamte gevoelen, dat zij God ooit beledigd hebben. God is in Jezus Christus met ons verzoend, Hij is onze vrede, en het is door Zijn kruis, dat wij verzoend zijn, en in Zijn Evangelie, dat God de wereld met Zichzelf verzoent. De overweging hiervan meest machtig zijn, onze harten te doen smelten van godzalige smart over de zonde. Dat is zich bekeren, omdat "het koninkrijk van de hemelen nabij gekomen is." Nadat de verloren zoon de kus ontvangen had, waardoor hij zeker was, dat zijn vader met hem verzoend was, schaamde hij zich en wist met zichzelf geen raad, en zei: "Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u." En hoe meer onze schaamte over de zonde toeneemt door de bevinding van de vergevende genade, te meer zal onze troost in God toenemen.

HOOFDSTUK 17

1 En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende: 2 Mensenkind, stel een raadsel voor, en gebruik een gelijkenis tot het huis Israëls, 3 En zeg: Alzo zegt de Heere HEERE: Een arend, die groot was, groot van vleugelen, lang van vlerken, vol van vederen, die verscheidene verven had, kwam op de Libanon, en nam de oppersten tak van een ceder. 4 Hij plukte de top van zijn jonge takjes af, en bracht hem in een land van koophandel; hij zette hem in een stad van kooplieden. 5 Hij nam ook van het zaad des lands, en legde het in een zaadakker; hij nam het, hij zette het bij vele wateren met grote voorzichtigheid. 6 En het sproot uit, en werd tot een welig uitlopenden wijnstok, doch nederig van stam, ziende met zijn takken naar hem, dewijl zijn wortelen onder hem waren. Zo werd hij tot een wijnstok, die ranken voortbracht en scheuten uitwierp. 7 Nog was er een grote arend, groot van vleugelen en overvloedig van vederen; en ziet, deze wijnstok voegde zijn wortelen naar denzelven toe, en wierp zijn takken tot hem uit, opdat hij hem bevochtigen zou naar de bedden zijner planting toe. 8 Hij was in een goede landouw bij vele wateren geplant, om takken te maken en vrucht te dragen, opdat hij tot een heerlijken wijnstok worden mocht. 9 Zeg: Alzo zegt de Heere HEERE: Zal hij gedijen? Zal hij niet zijn wortelen uitrukken, en zijn vrucht afsnijden, dat hij droog worde? Hij zal aan al de bladeren van zijn gewas verdrogen; en dat niet door een groten arm, noch door veel volks, om dien van zijn wortelen weg te voeren. 10 Ja ziet, zal hij geplant zijnde gedijen? Zal hij niet, als de oostenwind hem aanroert, gans verdrogen? Op de bedden van zijn gewas zal hij verdrogen. 11 Daarna geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 12 Zeg nu tot dat wederspannig huis: Weet gij niet, wat deze dingen zijn? Zeg: Ziet, de koning van Babel is tot Jeruzalem gekomen, en heeft haar koning genomen, en haar vorsten, en heeft ze tot zich gevoerd naar Babel. 13 Daartoe heeft hij van het koninklijk zaad genomen, en daarmede een verbond gemaakt, en heeft hem tot een eed gebracht, en de machtigen des lands heeft hij weggenomen; 14 Opdat het koninkrijk nederig zou zijn, zich niet verheffende, en dat het, zijn verbond houdende, bestaan mocht. 15 Maar hij rebelleerde tegen hem, zendende zijn boden in Egypte, opdat men hem paarden en veel volks bestellen zou; zal hij gedijen? Zal hij ontkomen, die zulke dingen doet? Ja, zal hij het verbond breken en ontkomen? 16 Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo hij niet in de plaats des konings, die hem koning gemaakt heeft, wiens eed hij veracht, en wiens verbond hij gebroken heeft, bij hem in het midden van Babel zal sterven! 17 Ook zal Farao, door een groot heir en door menigte van krijgs vergadering, met hem in oorlog niets uitrichten als men een wal zal opwerpen, en als men sterkten bouwen zal, om vele zielen uit te roeien. 18 Want hij heeft de eed veracht, brekende het verbond, daar hij, ziet, zijn hand gegeven had; dewijl hij al deze dingen gedaan heeft, zal hij niet ontkomen. 19 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Zo waarachtig als Ik leef, zo Ik Mijn eed, dien hij veracht heeft, en Mijn verbond, dat hij gebroken heeft, datzelve niet op zijn hoofd geve! 20 En Ik zal Mijn net over hem uitspreiden, dat hij gegrepen zal worden in Mijn jachtgaren; en Ik zal hem doen brengen naar Babel, en zal daar met hem rechten over zijn overtreding, waardoor hij tegen Mij overtreden heeft. 21 Daartoe zullen al zijn vluchtelingen met al zijn benden door het zwaard vallen, en de overgeblevenen zullen in alle winden verstrooid worden; en gijlieden zult weten, dat Ik, de HEERE, gesproken heb.

22 Alzo zegt de Heere HEERE: Ik zal ook van de oppersten tak des hogen ceders nemen, dat Ik zetten zal; van het opperste zijner jonge takjes zal Ik een tederen afplukken, denwelken Ik op een hogen en verhevenen berg planten zal; 23 Op de berg der hoogte van Israël zal Ik hem planten; en hij zal takken voortbrengen, en vrucht dragen, en hij zal tot een heerlijken ceder worden, dat onder hem wonen zal alle gevogelte van allerlei vleugel; in de schaduw zijner takken zullen zij wonen. 24 Zo zullen alle bomen des velds weten, dat Ik, de HEERE, de hogen boom vernederd heb, de nederigen boom verheven heb, de groenen boom verdroogd, en de drogen boom bloeiende gemaakt heb; Ik, de HEERE, heb het gesproken, en zal het doen.

In het voorgaande hoofdstuk hield God rekening met het volk van Juda en bracht verwoesting over hen om hun verraderlijke bondsbreuk, in dit hoofdstuk houdt Hij rekening met de koning van Juda omdat deze verraderlijk het verbond met de koning van Babel heeft gebroken. Want toen God kwam om daarover met hem te twisten, vond Hij in menig opzicht overtreding. Nu onderhandelde Zedekia in het geheim met de koning van Egypte over onderstand om trouweloos het juk van de koning van Babel af te schudden, en bezworen trouw en gehoorzaamheid jegens hem te breken. Door de profeet,

I. Dreigt God de ondergang van koning en koninkrijk, door de gelijkenis van de twee arenden en de wijnstok vers 1-10, en de verklaring van die gelijkenis, vers 11-21. Maar ten slotte II. belooft Hij het herstel van de koninklijke familie van Juda, het huis van David in de Messias en Diens koninkrijk, vers 22-24.

Ezechiël 17:1-21
Wij moeten al die verzen samen nemen, omdat wij dan de gelijkenis en haar uitlegging met een blik kunnen overzien, en die beide elkaar verklaren.
1. De profeet wordt opgedragen, tot het huis Israëls een raadsel te gebruiken, vers 2, niet om hen in de war te brengen, als Simsons raadsel onder de Filistijnse bruiloftsgasten, niet om de gedachten Gods in een duistere rede voor hen te verbergen en hen in onzekerheid te laten, zodat de een dit raadt en een ander dat, gelijk dat meer met raadsels het geval is. nee, hij deelt onmiddellijk de betekenis van het raadsel mede. "Daarom, die in een vreemde taal spreekt, die bidde, dat hij het moge uitleggen, " 1 Korinthe 14:13. Maar hij moest zijn boodschap onder de vorm van een raadsel of gelijkenis overbrengen, opdat men er meer aandacht aan schenken zou, er meer door getroffen worden, ze beter onthouden en met meer warmte aan anderen vertellen. Om deze redenen gebruikte God menigmaal gelijkenissen, als Hij Zijn dienaren, de profeten, uitzond, en Christus zelf opende Zijn mond in gelijkenissen. Raadsels en gelijkenissen worden gebruikt om ons zelf of onze vrienden te vermaken. De profeet moest er een aanwenden om te zien, of de dingen Gods in dit kleed beter ontvangen werden en zo dieper zinken in het gemoed van dit zorgeloos volk. Zie, predikanten moeten zoeken naar aangename woorden, gelijk de Prediker deed, Spreuken 12:10, en naar onderscheidene wijzen om iets goeds uit te werken, en, voor zover het dienen kan tot stichting, in hun prediking van bekende zaken ter vergelijking gebruik maken en verstaanbare woorden aanwenden, zodat er niet zo’n groot verschil zij tussen hun taal op de preekstoel en die van hun dagelijksen omgang.

2. Hij moet deze gelijkenis voorhouden aan een weerspannig huis, vers 12. Omdat zij weerspannig waren, kon God ze in onwetendheid gelaten hebben, opdat ze ziende zagen en niet bemerkten, toch zal de zaak hun verklaard worden. Weet gij niet, wat deze dingen zijn? Zij, die de geschiedenis kenden en wisten wat nu gevreesd werd, konden met enige scherpzinnigheid naar de betekenis raden, maar, opdat niemand zich zou verontschuldigen, moet de profeet die verklaring in duidelijke woorden geven, vrij van alle figuurlijke taal. Maar eerst werd hun het raadsel gegeven om er een tijdje over na te denken en het hun vrienden te Jeruzalem toe te zenden, opdat ook die er naar zoeken en de komende verklaring verwachten zouden. Laat ons nu de inhoud van de boodschap nagaan.

I. Nebukadnézar had enige tijd geleden Jehojachin gevankelijk weggevoerd, die ook wel Jechonia genoemd wordt, toen hij eerst achttien jaar oud was en slechts drie maanden te Jeruzalem had geregeerd, hem en zijn vorsten en groten, 2 Koningen 24:12. Dit wordt in de gelijkenis voorgesteld door een arend, die de bovenste tak van een ceder en de top van zijn takje afplukte, in een land van koophandel bracht en in een stad van kooplieden zette, vers 2, 4. Vers 12 verklaart dit: De koning van Babel is tot Jeruzalem gekomen, en heeft haar koning genomen, en haar vorsten, en heeft ze tot zich gevoerd naar Babel. Zo min een jonge twijg in staat is, zich tegen de roofvogel te verzetten, evenmin kon de koning van Juda die van Babel weerstaan. In Daniëls gezicht is Nebukadnezer een leeuw, de koning van de dieren. Daniel 7:4, daar heeft hij arendsvleugelen, zo vlug zijn zijn bewegingen en zo snel zijn veroveringen. In onze gelijkenis is hij een arend, de koning van de vogelen, een grote adelaar, die van roof leeft, welks jongen bloed zuipen, Job 39:33. Zijn heerschappij breidt zich ver uit, gelijk de

grote, lange vleugelen eens arends, het volk is talrijk, want hij is vol van veren, zijn hof schitterend, want hij heeft verscheidene kleuren, die er als borduurwerk uitzien. Jeruzalem is de Libanon een woud van huizen, en zeer aangenaam. De koninklijke familie is de ceder, Jehojakim is de opperste tak, de vorsten zijn de top van zijn jonge takjes, die Nebukadnézar afplukt. Babel is het land van koophandel en de stad Babylon de stad van kooplieden, waarheen de ballingen gebracht worden. De koning van Juda, uit het huis van David, zal zich zelf wel diep vernederd en onteerd gevoeld hebben, te midden van kooplieden geplaatst te worden, maar hij moest er zich in schikken.

II. Toen hij hem naar Babel voerde, maakte hij zijn oom Zedekia koning in zijn plaats, vers 5. 6. Zijn naam was Mattanja, de gift des Heeren, die Nebukadnézar veranderde in Zedekia, de gerechtigheid des Heeren, om hem te vermanen, recht te doen gelijk de God, die hij diende, uit vreze voor zijn eigen gerechtigheid. Dit was het zaad van het lands, een inboorling en geen vreemde, niet éé van de Babylonische vorsten, hij werd gelegd in een zandakker, of vruchtbaar veld, naar de Engelse vertaling, want dat was Jeruzalem. Hij werd gezet bij vele wateren, waar hij alle kans had te groeien, als een wilgeboom, die snel groeit en het best tiert in vochtige grond, maar nimmer verwacht kan worden, tot een statige boom op te groeien. Hij zette hem met voorzichtigheid, hij lette wijselijk op de voorwaarden tot voorspoedige wasdom, maar toch niet tot te hogen groei. Hij nam van het koninklijke zaad, zo verklaart vers 13, en maakte daarmee een verbond, dat hij het koninkrijk zou bezitten en koninklijke macht en waardigheid genieten, maar Nebukadnézars vazal en hem verantwoordelijk blijven. Hij bracht hem tot een eed, deed hem trouw zweren, zweren bij zijn eigen God, de God Israëls, dat hij hem onderworpen en trouw zou blijven, Ezech. 36:16. Hij heeft ook de machtigen des lands weggenomen, de voornaamste krijgslieden, gedeeltelijk als gijzelaars, om de onderhouding van het verbond te waarborgen, gedeeltelijk om het land daardoor te verzwakken, om het de koning minder gemakkelijk te maken, het verbond, zo hij daartoe in verzoeking mocht komen, ontrouw te worden. Het doel wordt duidelijk genoemd in vers 14: Opdat het koninkrijk nederig zou zijn, zowel wat zijn eer als wat zijn kracht aangaat, geen mededinger zou worden in verband met machtige naburen, noch de schrik voor zwakke, zoals het geweest was, zich niet verheffende om met het koninkrijk van Babel te wedijveren, of een van de rijkjes, die er aan onderworpen waren, aan te vallen. Tegelijkertijd bedoelde hij, dat het, zijn verbond houdende, bestaan mocht. Hiermede zou de trots en eerzucht van die machtige potentaat bevredigd worden, die "de Allerhoogste wilde gelijk worden", Jesaja 14:14, alles rondom zich onderwerpende.

Zie nu hier,
1. Hoe treurige verandering de zonde in Juda's koningshuis had teweeggebracht. Er was een tijd geweest, dat alle omliggende volken aan Juda belastingplichtig waren, nu was niet alleen die oppermacht verloren, maar het was zelf belastingplichtig geworden. "Hoe was het goud verdonkerd! Door de zonde verkopen de natiën haar vrijheid, en vorsten hun waardigheid, zij ontheiligen hun kroon tegen de aarde."

2. Hoe wijs handelde Zedekia, toen hij deze voorwaarden aannam, al waren ze niet eervol, toen hij geen andere uitweg meer had. Iemand kan in welstand en tevreden leven, al kan hij geen hoge en vooraanstaande plaats innemen als voorheen. Een koninkrijk kan veilig en zeker zijn, al is het van zijn vroegere grootheid omlaag gekomen. En zo kan het ook met een huisgezin gaan.

III. Zolang Zedekia de koning van Babel trouw bleef, handelde hij verstandiglijk, en, wanneer hij nu maar tot God ware teruggekeerd zijn plicht gedaan en zijn koninkrijk hervormd had,

zou hij nog beter hebben gedaan. Ja, hij zou daardoor tot zijn vroegere waardigheid gestegen zijn, vers 6. Deze plant groeide, en al was ze ook een wilgenboom (naar de Engelse vertaling, vers 5, de onze heeft: met grote voorzichtigheid), en al nam men er weinig notitie van, ze werd tot een welig uitlopende wijnstok, doch nederig van stam, een grote zegen voor zijn eigen land, en zijn vruchten verblijdden het hart. Het is beter een nederige, maar welig uitlopende wijnstok te zijn dan een verheven ceder, die geen vruchten draagt." Nebukadnézar was voldaan, want de takken zagen naar hem en steunden op hem gelijk de wijnstok op een muur, en hij ontving zijn deel van de vruchten, zijn wortels waren onder hem te van zijn beschikking". De Joden hadden evenzeer oorzaak om tevreden te zijn, zij zaten onder hun eigen wijnstok, die ranken voortbracht en scheuten uitwierp, en er goed uitzag en vrucht beloofde. Zie, hoe langzaam God Zijn oordelen over dit weerspannig volk brengt, het uitstel geeft en het tijd tot bekering laat. Hij maakte hun koninkrijk nederig, dat is laag, klein, om te zien of dat hen verootmoedigen zou, alvorens Hij ook het koningschap wegnam, Hij maakte het hun degelijk, om ze te winnen, opdat zij tot Hem terugkeerden, en de gedreigde ellende uit mocht blijven.

IV. Zedekia verstond zijn eigen belang niet, maar werd ontevreden over zijn vernedering, als vazal onder de koning van Babel te staan en hem belastingplichtig te zijn. Om zich van die band te ontslaan, begon hij geheime onderhandelingen te voeren met de koning van Egypte. Hij had generlei reden zich over de koning van Babel te beklagen, als zou die hem nieuw vernederingen doen ondergaan of van zijn overmacht misbruik maken, zijn land verdrukken of verarmen. Gelijk de profeet tevoren had gezegd, vers 6, (en hierdoor werd zijn verraad te snoder), hij had het goed: hij was geplant in een zandakker, in goede grond, bij vele wateren, zijn koningshuis genoot eer en zou bevestigd zijn geworden, zijn kas was goed gevuld, spoedig zou weer welvaart gaan heersen, zo hij trouw was geweest, zou hij een welig uitlopende wijnstok geweest zijn. Maar er was nog een grote arend, en daarvoor gevoerde hij genegenheid, en daarin stelde hij zijn vertrouwen, en dat was de koning van Egypte, vers 7. Deze twee grote vorsten, de koningen van Babel en Egypte, waren slechts twee grote arenden, twee machtige roofvogels. Van deze grote Egyptische arend wordt gezegd, dat hij groot van vleugels, maar niet, dat hij lang van vlerken was, als de koning van Babel, omdat het koninkrijk Egypte, hoewel sterk, minder groot van omvang was.
De grote arend, Babel wordt voorgesteld als vol van veren, en de andere Egypte, als overvloedig van veren, dat ziet op de rijkdom en de grote legers, waarop beide vertrouwden, en die toch weer niet met gelijke namen genoemd worden, de een vol, de andere overvloedig. Zedekia beloofde zich zelf vrijheid, maar maakte zich afhankelijk van Egypte, hij verwachtte dwaselijk, verlichting van wat niet kan zijn dan wisseling van meester. "Deze wijnstok nu veegde zijn wortelen naar deze, de koning van Egypte, toe, en wierp zijn takken naar hem uit, dus zocht eerst meer geheim, daarna meer openlijk hulp bij hem, toonde zich dus zeer op diens bijstand gesteld, opdat die hem bevochtigen zou naar de bedden van zijn planting toe, terwijl hij toch geplant was bij vele wateren, en geen betere besproeiing nodig had." Dit wordt in vers 15 duidelijk verklaard. Zedekia rebelleerde tegen de koning van Babel door zijn boden naar Egypte te zenden, opdat men hem paarden en veel volks zou doen toekomen, om hem in staaf te stellen, tegen de koning van Babel te bestaan. Zie welk een verandering de zonde in Gods Volk had teweeggebracht! God had beloofd, dat het een talrijk volk zou zijn, "gelijk het zand aan de oever van de zee, en thans, nu veel volk nodig is, moet hij naar Egypte zenden, omdat de zonde het verminderd en ten ondergebracht had," Psalm 107:39. Zie ook de dwaasheid van die mokkende, ontevreden geesten, die hun eigen ondergang bewerken door hun streven om het beter te hebben dan God verordend had, terwijl zij gelukkig en tevreden hadden kunnen zijn, als zij zich in de huidige omstandigheden hadden willen schikken.

V. God bedreigt Zedekia hier met finale ondergang van zijn persoon en zijn koninkrijk. In Zijn heilig ongenoegen brengt Hij dit vonnis over hen om zijn verraderlijk gedrag jegens de koning van Babel. Dit wordt in de gelijkenis, vers 9, 19, voorgesteld door zijn wortels uit te rukken en zijn vrucht af te snijden, dat hij droog worde, en al de bladeren van zijn gewas te verdrogen, als het nog in Zijn grimmigheid was, Job 8:12, reeds voordat de herfst komt en de bladeren natuurlijk wegblaast. Het voornemen zal verijdeld worden, het zal ten enenmale verdorren. De zaken van deze meinedige vorst zullen onherstelbaar te gronde gaan, gelijk een wijnstok, wanneer de oostenwind hem aanroert, zodat hij nergens meer voor deugen zal dan om verbrand te worden, zoals wij dat reeds in de gelijkenis, Hoofdstuk 15:4, gezien hebben. Hij zal verdrogen op de bedden van zijn gewas, hoe rijkelijk ze ook besproeid waren. Hij zal verwoest worden niet door een groten arm, noch door veel volks, om die van zijn wortelen weg te voeren, vers 9. Want hoe weinig krijgslieden zijn nodig om een wijnstok uit te roeien? Zie, God kan grote dingen doen zonder "veel drukte te maken". Hij heeft geen grote macht noch veel volk nodig om Zijn raad uit te voeren, een handvol is voldoende als het Hem behaagt. Hij vermag zonder enige moeilijkheid een zondige koning en zijn koninkrijk te verderven, gemakkelijker dan wij een boom vellen, die nutteloos de grond beslaat. In de verklaring van de gelijkenis wordt het vonnis in de brede genoemd: Zal hij gedijen? vers 15. Kan hij rekenen op voorspoed en wasdom? Ja, zal hij, die goddeloosheid doet, ontkomen? Zal hij het verbond verbreken en de wraak ontgaan, die de rechtvaardige straf is voor zijn verraad? nee, hij kan niet verwachten, kwaad te doen en goed te ondervinden.

Laat hem zijn vonnis horen.
1. Het wordt door een eed van Godswege bevestigd. "Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo hij niet zal sterven!" Dit toont aan, hoe hogelijk God hem zijn misdaad aanrekent en hoe zeker en streng zijn straf zijn zal. God zweert in Zijn toorn, " als in Psalm 95:11. Zie, als Gods beloften met een eed bevestigd worden, tot troost voor Zijn heiligen, zo is het een schrik voor de goddelozen, als Hij Zijn bedreigingen onder ede uitspreekt. Zo waarachtig als God leeft (ik kan er bijvoegen, en zo lang Hij leeft), zo gewis en zo lang zullen onboetvaardige zondaars ellendig zijn.

2. Het wordt gerechtvaardigd door de schandelijkheid van de misdaad, waaraan hij schuldig stond.
a. Hij was jegens zijn weldoener zeer ondankbaar geweest, die hem koning had gemaakt, hem had beschermd en tot vorst verheven, toen hij hem even gemakkelijk als gevangene had kunnen meevoeren. Zie het is zonde tegen God, als wij onvriendelijk zijn jegens onze vrienden en de rug toekeren aan hen, die ons omhoog gebracht hebben.
b. Hij was zeer vals geweest jegens hem, met wie hij in een verbond stond. Hierop wordt vooraf nadruk gelegd: "Hij heeft mijn eed veracht." Toen zijn geweten of zijn vrienden hem eraan herinnerden, speelde hij met de eed, nam een onbeschaamd besluit en brak dien, vers 15, 16-18, 19. Hij brak de eed en beroemde zich daarop, als een grote tiran in onze dagen wiens grondstelling, naar men zegt deze is. Vorsten moeten geen slaven van hun woord zijn, verder dan hun belang meebrengt. Wat Zedekia’s trouweloosheid verergerde was, dat de eed waardoor hij zich aan de koning van Babel verbonden had, was
c. Een plechtige eed. Daarop wordt nadruk gelegd, vers 18: Daar hij, zie, zijn hand gegeven had, als bondgenoot des konings van Babel, niet maar als zijn onderdaan, maar als zijn vriend, de hand te geven was een teken van zijn hart te binden.
d. Een heilige eed. God zegt, vers 19: Mijn eed, die hij veracht heeft, en Mijn verbond, dat hij gebroken heeft. In iedere plechtige eed wordt God aangeroepen als getuige voor de oprechtheid van degene, die zweert, en ingeroepen als rechter en wreker voor zijn leugen, zo hij valselijk zweert of ooit zijn eed breekt. Maar de eed van trouw aan een vorst wordt

bijzonderlijk een eed Gods genoemd Psalm. 8:2, als was die eed heiliger dan enige andere eed, want vorsten zijn dienaars Gods ons ten goede, Romeinen 13:4.
Nu is Zedekia's breken van deze eed en dit verbond de zonde, die God hem op zijn hoofd geven zal, vers 19, de overtreding, waardoor hij overtreden heeft, waarover God met hem rechten wil, vers 20. Zie, meineed is een afschuwelijke zonde, die de God des hemels zeer vertoornt. Het zou hem geen verontschuldiging zijn:

Ten eerste, dat de eedzweerder koning was, koning uit het huis Davids, wiens vrijheid en waardigheid hem zeker voor de bindende kracht van de eed zou verheffen. nee, al waren vorsten goden genoemd, tegenover God zijn zij mensen en staan ze niet boven de wet en het oordeel. Een vorst is ongetwijfeld voor God door zijn kroningseed even vast gebonden aan zijn volk, als het volk aan de vorst door zijn eed van trouw.

Ten tweede ook niet, dat de eed de koning van Babel gezworen was, een heidens vorst, erger dan een ketter, aangaande wie de kerk van Rome leert, dat men jegens hem aan zijn belofte niet gebonden is. nee, hoewel Nebukadnézar een aanbidder van valse goden was, toch zal de trouw God wrake oefenen, wanneer een van Zijn dienaren zijn eed jegens die heiden breekt, want trouw moet men allen mensen houden. Wanneer belijders van de ware godsdienst trouweloos handelen jegens aanhangers van een valse, dan zal hun belijdenis allerminst een verontschuldiging zijn, veleer een verzwaring van schuld. God zal hun meineed zoveel eer en te meer straffen, omdat zij daardoor de vijanden des Heeren aanleiding geven, Hem te lasteren. Gelijk die Mohammedaanse vorst, die, toen Christenen hun verbond met hem braken, uitriep: "O Jezus! zijn dat christenen?"

Ten derde zou het hem ook niet verontschuldigen, dat die eed hem door een veroveraar was afgedwongen, want het verbond was gemaakt op aannemelijke voorwaarden. Leven en kroon waren hem gegund op voorwaarde, dat hij trouw zou zijn en de koning van Babel onderworpen blijven. Wanneer hij de voordelen van dit verbond genoot, dan was het onrechtvaardig, de plichten te verzaken. Laat hem weten, dat hij, omdat hij de eed veracht en "het verbond gebroken heeft, niet zal ontkomen." En zo de verachting en breuk van zo'n eed en verbond zo streng gestraft werd, hoeveel te zwaarder straf zullen zij dan waardig geacht worden, die hun verbond met God breken (die, zie, er hun hand op gegeven hadden, dat zij getrouw zouden zijn) die het bloed des Testaments onrein hebben geacht. Die twee verbonden zijn niet te vergelijken.

3. Onderscheidenlijk wordt erop gewezen, waarin de straf beantwoordt aan de zonden.
a. Hij had tegen de koning van Babel gerebelleerd, en deze was zijn wezenlijke overwinnaar. In de plaats, waar de koning woont, wiens verbond hij gebroken heeft, bij hem in het midden van Babel zal hij sterven, vers 16. Hij meent uit zijn hand te ontkomen, maar hij zal juist in zijn hand vallen, dieper dan ooit in zijn macht geraken. God zelf zal met de koning van Babel en tegen hem zijn: Ik zal Mijn net over hem uitspreiden, vers 20. God heeft een net voor degenen, die trouweloos handelen en toch Zijn rechtvaardige oordelen denken te ontsnappen. In dat net zullen zij vallen en blijven, die niet gebonden wilden zijn door eed en verbond. Zedekia vreesde Babylon. "Daar heen zal Ik hem brengen", zegt God, "en daar zal Ik met hem rechten". De mens zal rechtvaardig in die ellende vallen, welke hij door zijn zonde tracht te ontvlieden.
b. Hij had op de koning van Egypte vertrouwd, en die zou blijken, geen hulp te kunnen verlenen, Farao zal door een groot leger en door menigte van krijgsvergadering met hem in oorlog niets uitrichten, vers 17, zal hem geen dienst doen, noch de inval van de Chaldeeuwse benden tegenhouden. Hij zal hem in het beleg niet steunen door een wal op te werpen, en sterkten te bouwen, noch in de slag door vele zielen uit te roeien. Zie ieder schepsel is voor ons wat God het voor ons maakt, Hij verzwakt gewoonlijk en maakt krachteloos die vlesen

arm, waarop wij vertrouwen en bouwen. Nu werd opnieuw vervuld wat bij een vroegere gelegenheid was gezegd, Jesaja 30:7: "Egypte zal ijdellijk en tevergeefs helpen". Zo ging het nu weer, want ofschoon de Chaldeeuwse strijdmacht op de nadering van de Egyptische het beleg van Jeruzalem opbrak, ze kwam terug, toen de Egyptenaren weer verdwenen, en nam de stad in. Het schijnt, dat de Egyptenaren dapper en machtig genoeg waren, maar Zedekia niet van harte te hulp kwamen. Zie, degenen, die trouweloos handelen jegens hen, die vertrouwen in hen stellen, zullen op hun beurt trouweloos behandeld worden door hen, op wie zij vertrouwden. Toch waren de Egyptenaren niet de enigen, op wie Zedekia rekende, hij had ook een eigen krijgsmacht, maar, al mogen wij veronderstellen dat die uit geoefende en de beste soldaten bestond die het koninkrijk bezat, ze zouden vluchtelingen worden, hun post verlaten en vallen door het zwaard des vijands. De overgeblevenen zouden in alle winden verstrooid worden, vers 21. Dit werd vervuld, toen de stad werd doorgebroken, en alle de krijgslieden vloden, Jeremia 52:7. "Dan zult gij weten, dat Ik, de Heere, het gesproken heb. Zie, vroeger of later zal Gods Woord blijken waar te zijn, en zij, die het niet geloven willen, zullen bij ervaring de betekenis en werkelijkheid ervan leren verstaan.

Ezechiël 17:22-24
Toen de koninklijke familie van Juda door de verbanning van Jehojakim en Zedekia ondergegaan was, zo mag gevraagd worden, wat was er nu geworden van het verbond met David, "dat hij en zijn kinderen op de troon des koninkrijks zouden zitten tot in eeuwigheid?" "Zijn de gewisse weldadigheden Davids ongewis geworden?" Om deze tegenwerpingen tot zwijgen te brengen, is het genoeg, te antwoorden, dat de belofte voorwaardelijk was. "Indien zij mijn verbond houden, zo zullen ook hun zonen tot in eeuwigheid op uw troon zitten, " Psalm 132:12. Maar Davids nakomelingschap heeft het verbond verbroken en daardoor de belofte verbeurd. Toch zou het ongeloof des mensen Gods belofte niet krachteloos maken. Hij zou een ander zaad Davids stellen en daarin zijn belofte verwezenlijken en dat wordt in deze verzen toegezegd.

I. het huis van David zal weer grootgemaakt worden, en uit zijn as zal een andere phoenix verrijzen. De gelijkenis van een boom, waarvan gebruik was gemaakt als bedreiging, wordt hier weer gebezigd voor de belofte, vers 22, 23.
1. De belofte werd reeds gedeeltelijk vervuld, toen Zerubbábel, een tak van het huis Davids, verheven werd tot een hoofd van de Joden bij hun terugkeer uit de ballingschap, om de stad en de tempel te herbouwen en kerk en staat te herstellen. Maar de volle vervulling zou ze hebben in het koninkrijk van de Messias, "die een wortel was uit een dorre aarde, en Wien God, naar de belofte, de troon van Zijn vader David geven zou, " Lukas 1:32. God zelf neemt op Zich, het huis Davids te doen herleven en te herstellen. Nebukadnézar was de grote arend geweest, die het herstel van Davids huis had beproefd in afhankelijkheid van hem, vers 5. Maar de poging was mislukt, zijn planting verdorde en werd uitgeroeid. "Wel", zegt God, "de volgende poging zal van Mij uitgaan: Ik zal ook van de bovenste tak van de hoge ceder een stekje nemen, dat Ik inzetten zal." Zie, gelijk mensen hun plannen hebben, zo heeft God de Zijne, maar de zijn zullen voorspoedig zijn, terwijl geen mislukken. Nebukadnézar verhovaardigde zich, dat hij koninkrijken stichtte naar Zijn welgevallen, Daniel 5:19. Maar die koninkrijken hadden een spoedig einde, terwijl "de God des hemels een koninkrijk zou verwekken, dat in der eeuwigheid niet zou verstoord worden, " Daniel 2:44.

2. Het huis Davids herleeft in "een tere tak van het bovenste van zijn jonge takjes." Dat was Zerubbábel, wat hem hoop gaf was de dag van de kleine dingen, Zacharia 4:10, toch werden voor hem grote bergen vlak gemaakt. Onze Heere Jezus was de bovenste tak van de hoge ceder, het verst verwijderd (want spoedig na Zijn verschijning werd het huis Davids

afgesneden en uitgeroeid), maar het naast bij de Hemel, want Zijn koninkrijk is niet van deze wereld. Hij werd genomen van de bovenste van zijn jonge takjes, "want Hij is de man, de scheut, de tedere plant, en een wortel uit de dorre aarde, Jesaja 53:2, maar een spruit van de gerechtigheid, de planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde."

3. Deze tak wordt geplant op een hoge en verheven berg, vers 22, Op de berg van de hoogte van Israël, vers 23. Daarheen heeft Hij Zerubbábel gebracht in triomf, daar verwekte Hij Zijn Zoon Jezus, zond Hem om de verlorene schapen van het huis Israëls te vergaderen, zalfde Hem tot koning over Sion, de berg van Zijn heiligheid, zond het Evangelie uit van de berg Sion, het Woord des Heeren van Jeruzalem, daar op de hoogte van Israël, een volk, waarop zijn naburen het oog gericht hadden als uitstekend en verheven, werd de Christelijke kerk het eerst geplant. De kerken in Judea waren de meest oorspronkelijke kerken. De ongelovige Joden deden wat zij konden om die planting te verhinderen, maar wie kan uitroeien wat God heeft geplant?

4. Van daar verspreidt ze zich ver en wijd. De Joodse staat, of schoon die onder Zerubbábel zeer nederig begon, was als een tere tak die gemakkelijk kon afgesneden worden. Maar die schoot wortel breidde zich wonderbaarlijk uit en werd na enige tijd zeer aanzienlijk, uit andere volken kwamen "vogels van allerlei pluimage en nestelden in zijn takken". De Christelijke kerk was eerst als een mosterdzaad, maar werd, als deze tere tak, een grote boom door zijn toename ieders bewondering wekkend. Toen de heidenen de kerk kwamen binnenstromen, toen kwamen "de vogels van allerlei pluimage (zelfs roofvogels, als wolf en lam samen weidende, Jesaja 11:6) en nestelden in zijn takken, " Daniel 4:21.

II. God zelf zal hierin verheerlijkt worden, vers 29. De oprichting van het koninkrijk van de Messias in de wereld zal de kinderen van de mensen duidelijker dan ooit tonen, dat God de koning is van de gehele aarde, Psalm 47:3. Nooit is er krachtiger bewijs van deze waarheid geleverd, dat alle dingen door een wijze en almachtige Voorzienigheid geregeerd worden, dan in de verhoging van Christus en de vestiging van Zijn koninkrijk onder de mensen. Daardoor bleek, dat God alle harten in Zijn hand heeft en soeverein over alle dingen beschikt. Alle bomen des velds zullen weten,
1. Dat de boom, die God wil vernederen en verdrogen, vernederd en verdroogd zal worden, hoe hoog en statig, hoe fris en groen hij ook moge zijn. Geen eer of welvaart, geen uiterlijke voorspoed of innerlijke waardij, is een waarborg tegen Gods vernederende werking.

2. Dat de bomen, die God wil verheffen en doen bloeien, verheven worden en bloeien zullen, al zijn ze nog zo laag en dor. Het huis van Nebukadnézar, dat nu op het toppunt van macht en aanzien stond, zou uitgeroeid worden, en het huis van David, dat nu zo'n pover figuur maakte, zou groot worden, en de Joodse natie, nu veracht, belangrijk. Het koninkrijk van Satan, dat zo lang en zo breed geheerst heeft zal verbroken worden., en Christus' koninkrijk met verachting aangezien, zal bevestigd worden tot in eeuwigheid. De Joden, die door God als Zijn volk rijk begenadigd waren, zouden verworpen worden, en de heidenep, lage en dorre bomen, zouden in hun plaats worden aangenomen, Jesaja 54:1. Al de vijanden van Christus zullen vernederd en een voetbank van Zijn voeten gemaakt, maar Zijn macht bevestigd en uitgebreid worden: "Ik, de Heere, heb het gesproken (het is het besluit, het geopenbaarde besluit, dat Christus moet verhoogd, ten uiterste hoeksteen worden, en Ik heb het gedaan, dit is, Ik zal het op Mijn tijd doen, even zeker als ware het reeds volbracht". Bij mensen zijn zeggen en doen twee, niet alzo bij God. Wat Hij heeft gesproken zal Hij, daarvan kunnen wij zeker zijn, ook doen, geen tittel of jota ervan zal op de aarde vallen, "want Hij is geen mens, dat Hij liegen, noch eens

mensen kind, dat het Hem berouwen zou". En dat geldt zowel Zijn bedreigingen als Zijn beloften.

HOOFDSTUK 18

1 Verder geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 2 Wat is ulieden, dat gij dit spreekwoord gebruikt van het land Israëls, zeggende: De vaders hebben onrijpe druiven gegeten, en de tanden der kinderen zijn stomp geworden? 3 Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo het ulieden meer gebeuren zal, dit spreekwoord in Israël te gebruiken! 4 Ziet, alle zielen zijn Mijne; gelijk de ziel des vaders, alzo ook de ziel des zoons, zijn Mijne; de ziel, die zondigt, die zal sterven. 5 Wanneer nu iemand rechtvaardig is, en doet recht en gerechtigheid; 6 Niet eet op de bergen, en zijn ogen niet opheft tot de drekgoden van het huis Israëls; noch de huisvrouw zijns naasten verontreinigt, noch tot de afgezonderde vrouw nadert; 7 En niemand verdrukt, de schuldenaar zijn pand wedergeeft, geen roof rooft, de hongerige zijn brood geeft, en de naakte met kleding bedekt; 8 Niet geeft op woeker, noch overwinst neemt, zijn hand van onrecht afkeert, waarachtig recht tussen de een en de anderen oefent; 9 In Mijn inzettingen wandelt, en Mijn rechten onderhoudt, om trouwelijk te handelen; die rechtvaardige zal gewisselijk leven, spreekt de Heere HEERE. 10 Heeft hij nu een zoon gewonnen, die een inbreker is, die bloed vergiet, die zijn broeder doet een van deze dingen; 11 En die al die dingen niet doet; maar eet ook op de bergen, en verontreinigt de huisvrouw zijns naasten; 12 Verdrukt de ellendige en de nooddruftige, rooft veel roofs, geeft het pand niet weder, en heft zijn ogen op tot de drekgoden, doet gruwel; 13 Geeft op woeker, en neemt overwinst; zou die leven? Hij zal niet leven, al die gruwelen heeft hij gedaan; hij zal voorzeker gedood worden; zijn bloed zal op hem zijn! 14 Ziet nu, heeft hij een zoon gewonnen, die al de zonden zijn vaders, die hij doet, aanziet, en toeziet, dat hij dergelijke niet doet; 15 Niet eet op de bergen, noch zijn ogen opheft tot de drekgoden van het huis Israëls, de huisvrouw zijns naasten niet verontreinigt; 16 En niemand verdrukt, het pand niet behoudt, en geen roof rooft, zijn brood de hongerige geeft, en de naakte met kleding bedekt; 17 Zijn hand van de ellendige afhoudt, geen woeker noch overwinst neemt, Mijn rechten doet, en in Mijn inzettingen wandelt; die zal niet sterven om de ongerechtigheid zijns vaders; hij zal gewisselijk leven. 18 Zijn vader, dewijl hij met onderdrukking onderdrukt heeft, des broeders goed geroofd heeft, en gedaan heeft, dat niet goed was in het midden zijner volken; ziet daar, hij zal sterven in zijn ongerechtigheid. 19 Maar gijlieden zegt: Waarom draagt de zoon niet de ongerechtigheid des vaders? Immers zal de zoon, die recht en gerechtigheid gedaan heeft, en al Mijn inzettingen onderhouden, en die gedaan heeft, gewisselijk leven. 20 De ziel, die zondigt, die zal sterven; de zoon zal niet dragen de ongerechtigheid des vaders, en de vader zal niet dragen de ongerechtigheid des zoons; de gerechtigheid des rechtvaardigen zal op hem zijn, en de goddeloosheid des goddelozen zal op hem zijn. 21 Maar wanneer de goddeloze zich bekeert van al zijn zonden, die hij gedaan heeft, en al Mijn inzettingen onderhoudt, en doet recht en gerechtigheid, hij zal gewisselijk leven, hij zal niet sterven. 22 Al zijn overtredingen, die hij gedaan heeft, zullen hem niet gedacht worden; in zijn gerechtigheid, die hij gedaan heeft, zal hij leven. 23 Zou Ik enigzins lust hebben aan de dood des goddelozen, spreekt de Heere HEERE; is het niet, als hij zich bekeert van zijn wegen, dat hij leve? 24 Maar als de rechtvaardige zich afkeert van zijn gerechtigheid, en onrecht doet, doende naar al de gruwelen, die de goddeloze doet, zou die leven? Al zijn gerechtigheden, die hij gedaan heeft, zullen niet gedacht worden; in zijn overtreding, waardoor hij overtreden heeft, en in zijn zonde, die hij gezondigd heeft, in die zal hij sterven.

25 Nog zegt gijlieden: De weg des HEEREN is niet recht; hoort nu, o huis Israëls! is Mijn weg niet recht? Zijn niet uw wegen onrecht? 26 Als de rechtvaardige zich afkeert van zijn gerechtigheid, en onrecht doet, en sterft in dezelve, hij zal in zijn onrecht, dat hij gedaan heeft, sterven. 27 Maar als de goddeloze zich bekeert van zijn goddeloosheid, die hij gedaan heeft, en doet recht en gerechtigheid, die zal zijn ziel in het leven behouden; 28 Dewijl hij toeziet, en zich bekeert van al zijn overtredingen, die hij gedaan heeft, hij zal gewisselijk leven, hij zal niet sterven. 29 Evenwel zegt het huis Israëls: De weg des HEEREN is niet recht. Zouden Mijn wegen, o huis Israëls, niet recht zijn? Zijn niet uw wegen onrecht? 30 Daarom zal Ik u richten, o huis Israëls! een ieder naar zijn wegen, spreekt de Heere HEERE, keert weder, en bekeert u van al uw overtredingen, zo zal de ongerechtigheid u niet tot een aanstoot worden. 31 Werpt van u weg al uw overtredingen, waardoor gij overtreden hebt, en maakt u

een nieuw hart en een nieuwen geest; want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls? 32 Want Ik heb geen lust aan de dood des stervenden, spreekt de Heere HEERE; daarom bekeert u en leeft.

Misschien komen wij bij het lezen van sommige van de voorgaande hoofdstukken in de verzoeking te denken, dat wij er niet veel belang bij hebben (hoewel zij ook geschreven werden voor onze lering), maar dit hoofdstuk blijkt op het eerste gezicht, ons zeer van nabij te betreffen en van het hoogste belang voor ons te zijn. want zonder nadere toepassing op Juda en Jeruzalem, stelt het de regel vast, waarnaar de God de kinderen van de mensen zal oordelen en hun een eeuwig verblijf toewijzen, en die stemt volkomen overeen met die zeer oude regel, vastgesteld in Genesis 4:7: "Is er niet, indien gij weldoet, verhoging? Maar, zo niet, de zonde, dit is de straf van de zonde, ligt aan de deur." Hier is,

I. Het goddeloze spreekwoord, gebruikt door de onheilige Joden dat aanleiding gaf tot de boodschap, die hier tot hen gezonden wordt, en die het noodzakelijk maakte, God te rechtvaardigen in Zijn handelingen met hen, vers 1-3.
II. Het antwoord op dit spreekwoord gegeven waarin God in ‘t algemeen Zijn eigen soevereiniteit en rechtvaardigheid betuigt vers 4. Wee de goddelozen, het zal hun kwalijk gaan, vers 4. Maar zeg de rechtvaardige, dat het hem wel zal gaan, vers 5-9. In ‘t bijzonder verzekert bij ons, betreffende het geval waarover geklaagd is.

1. Dat het een goddeloze kwalijk zal gaan, al had hij ook een goede vader, vers 10-13.
2. Dat het een goed man goed zal gaan, al heeft h ook een goddelozen vader vers 14-18. En daarom is God hierin rechtvaardig vers 19, 20.
3. Dat het de boetvaardige wel zal gaan, hoe slecht zij ook begonnen zijn, vers 21-23 en wederom, vers 27, 28, .
4. Dat het de afvalligen kwalijk zal gaan, hoe goed zij ook begonnen zijn, vers 24, 26. En het doel van dit alles is,

a. God te rechtvaardigen en de billijkheid van al Zijn daden in ‘t licht te stellen, vers 25, 29.
b. Om ons te verbinden en te bemoedigen tot berouw over onze zonden en bekering tot God, vers 30-32. En dat zijn dingen, die tot onze eeuwige vrede strekken. O, dat wij ze mogen verstaan en zien, voordat ze voor onze ogen verborgen worden! Ezechiël 18:1-9 Boze daden zijn de oorzaak van goede wetten, en op dezelfde manier zijn onbillijke berispingen soms de oorzaak van een billijke rechtvaardiging, boze spreekwoorden zijn de oorzaak van goede profetieën. Hier is,

I. Een boos spreekwoord, door de Joden in gevangenschap algemeen gebruikt. Tevoren hadden wij er ook een, Hoofdstuk 12:22, met een antwoord er op, hier hebben wij een ander. Dat eerste was een uitdaging van Gods rechtvaardigheid: "De dagen zullen verlengd worden en al het gezicht zal vergaan, al die bedreigingen zijn maar gekheid". En dit beschuldigt Hem van onrechtvaardigheid, alsof de oordelen, die volvoerd werden, onrechtvaardig waren: "Gij gebruikt dit spreekwoord van het land Israëls, nu het verwoest is door de oordelen Gods, zeggende: De vaders hebben onrijpe druiven gegeten en de tanden van de kinderen zijn stomp geworden, " wij worden gestraft voor de zonden van onze vaderen, wat even ongerijmd is in het Goddelijk bestuur, als dat de tanden van de kinderen stomp zouden worden doordat de vaders onrijpe druiven aten, terwijl door het oorzakelijk verband in de natuur degene, die iets verkeerde eet of drinkt, er alleen zelf onder lijden zal.

1. Nu moet erkend worden, dat er voor dit spreekwoord reden gegeven was. God had dikwijls gezegd, dat "Hij de onrechtvaardigheid van de ouders bezoeken zou aan de kinderen, " in ‘t

bijzonder de zonde van de afgoderij, met de bedoeling daardoor de boosheid van de zonde uit te drukken, van die zonde, Zijn walging daarvan, en Zijn billijke verontwaardiging daartegen, en de zware straffen, die Hij over de afgodendienaars brengen zou, opdat de ouders van de zonde teruggehouden zouden worden door de liefde tot hun kinderen, en opdat de kinderen uit eerbied voor hun ouders zich niet tot zonde zouden laten verleiden. Eveneens had hij dikwijls verklaard, bij monde van Zijn profeten, dat Hij bij het verderf, dat Hij nu over Jeruzalem en Juda bracht, rekening hield met de zonden van Manasse en andere koningen, die voor hem geweest waren, want als Hij het volk als een politieke eenheid beschouwde en het met nationale oordelen strafte voor nationale zonden, en volgens het grondbeginsel van onze wet, dat een gemeente niet sterft, nu met hen afrekende wegens de ongerechtigheid van vroeger jaren, dan was dat hetzelfde als iemand "in zijn ouderdom de misdaden van zijn jonkheid te doen erven, " Job 13:26. En er is geen onrechtvaardigheid bij God, als Hij dat doet. Maar,

2. Zij bedoelden God er een verwijt van te maken, en Zijn rechtvaardigheid in staat van beschuldiging te stellen om Zijn handelingen tegen hen. In zover is dit spreekwoord in overeenstemming met de waarheid, dat zij, die willens en wetens zondigen, onrijpe druiven eten, zij doen iets, waar ze vroeger of later de gevolgen van zullen ondervinden. De druiven mogen er alleszins verleidelijk uitzien, maar zij zullen een bittere nasmaak hebben. Zij zullen de tanden van de zondaars stomp maken. Als hun geweten ontwaakt en hun zonden voor hen stelt, zal het hun het genot van de smaak vergallen, alsof hun tanden stomp geworden waren. Maar zij vinden het onredelijk, dat de kinderen de gevolgen dragen van de dwaasheid van de vaders en de nadelen ondervinden van datgene, waarvan zij nooit de voordelen hebben gehad, en dat God onrechtvaardig was door aldus wraak te nemen en het niet kon rechtvaardigen. Zie, welk een goddeloze beschouwing, en welk een vermetele onbeschaamdheid, en zie ook hoe vernuftig het toch weer is, en hoe sluw de vergelijking is. Velen, die goddeloos zijn in hun spot, zijn vernuftig in hun grappen, en zo wordt de boosheid van de hel tegen God en de godsdienst algemeen verbreid. Hier hult zij zich in een spreekwoord, en dat spreekwoord wordt gebruikt, algemeen gebruikt, zij hadden het te allen tijde in de mond. En hoewel het klaarblijkelijk een lasterlijke bedoeling had, dekten zij zich achter deze beeldspraak tegen de aantijging van openlijke godslastering. Hieruit blijkt nu, dat zij zich niet vernederd hadden onder de roede, want in plaats van zichzelf te veroordelen en God te rechtvaardigen, veroordeelden zij Hem en rechtvaardigden zichzelf, maar wee hem, die met zijn Formeerder twist.

II. Een billijke berisping van en antwoord op dit spreekwoord: Wat is ulieden, dat gij het gebruikt? Dat is de berisping: "Wilt gij het tegen God opnemen? Of meent gij, dat gij iets anders doen zult, dan Hem tergen, om tegen u te toornen tot verterens toe? Is dat de manier om u met Hem te verzoenen en uw vrede met Hem te maken?" Het antwoord volgt waarin God hun te kennen geeft,
1. Dat dit spreekwoord niet meer gebruikt zal worden. Dit wordt gezegd en bezworen, vers 3: Gij zult geen gelegenheid meer hebben dit spreekwoord te gebruiken, of (zoals men ook lezen kan): Gij zult dit spreekwoord niet meer gebruiken. In Jeremia 31:29 wordt dit gezegd als een belofte. Hier wordt het gezegd als een bedreiging. Daar betekent het, dat God op de weg van de genade tot hen terugkeren zal, hier betekent het, dat God hen zal tegenkomen op de weg des oordeels. Hij zal hen voor dit onbeschaamde gezegde zo straffen, dat zij het niet meer zullen durven gebruiken, evenals in een ander geval, Jeremia 23:34, 36. God zal afdoende middelen weten te vinden om die bedillers het zwijgen op te leggen. Of God zal hun en anderen zo duidelijk maken, dat zij zelf goddeloos genoeg zijn om al deze oordelen van de verwoesting over hen te brengen, dat zij zich zullen schamen, nog langer aan de zonden hunner vaders de schuld te geven, dat zij gestraft zijn: "Uw eigen geweten zal het u zeggen,

en al uw naburen zullen het bevestigen, dat gij dezelfde onrijpe druiven gegeten hebt, die uw vaders voor u gegeten hebben, anders zouden uw tanden niet stomp geworden zijn."

2. Dat inderdaad het zeggen op zichzelf onrechtvaardig was en een onredelijk verwijt tegen God bestuur. Want,
A. God straft de kinderen niet voor de zonden van de vaders tenzij zij in de voetstappen van hun vaders treden en "de mate van hun ongerechtigheid vervullen, Mattheüs 23:32, en dan hebben zij geen reden zich te beklagen, want, wat zij te lijden hebben is minder dan zij voor hun eigen zonden verdienen. En als God spreekt van de ongerechtigheid van de vaders aan de kinderen te bezoeken dan is dat, wel verre van een harde behandeling van de kinderen, wie Hij slechts vergeldt naar hun werken, een bewijs van Gods geduld met de ouders, die Hij daarom niet onmiddellijk straft, omdat "Hij hun geweld weglegt voor hun kinderen," Job 21:19.
B. Alleen in tijdelijke rampen is het waar dat de kinderen (en soms onschuldig) lijden onder de goddeloosheid van hun ouders, en God kan deze rampen ten goede keren ten bate van hen, die er door bezocht worden maar ten opzichte van geestelijke en eeuwige ellende (en van die dood wordt hier gesproken) zullen de kinderen geenszins voor de zonden van de ouders boeten. Dit wordt hier uitvoerig aangetoond, en het is een wonderbaar voorbeeld van neerbuigende goedheid, dat het de grote God behaagde, de zaak met zulke goddeloze en onredelijke mensen te bespreken, en dat Hij ze niet onmiddellijk met stomheid sloeg of met de dood, maar Zich verwaardigde hun de zaak voor te stellen, om Zich te zuiveren van de beschuldiging. In Zijn antwoord,

a. betuigt en verdedigt Hij Zijn eigen volstrekte en onbetwistbare soevereiniteit: Zie alle zielen zijn van Mij, vers 4. God eist alle zielen van de kinderen van de mensen, de een zowel als de andere, als Zijn eigendom op.

Ten eerste. De zielen zijn van Hem. Hij, die alle dingen geformeerd heeft, is nog in bijzonderen zin de Vader van de Geesten, want de zielen van de mensen dragen Zijn stempel, dat was zo bij hun schepping, het is ook zo bij hun vernieuwing. Hij formeert des mensen geest in zijn binnenste, en wordt daarom genoemd de God van de geesten van alle vlees, of de God van de belichaamde geesten.

Ten tweede. Alle zielen zijn van Hem, zij zijn alle door Hem en voor Hem geschapen en zijn Hem rekenschap schuldig. Gelijk de ziel van de vaders, alzo ook de ziel van de zoon, zijn van Mijn. Onze aardse ouders zijn alleen de vaders van ons lichaam, onze zielen zijn niet van hun, God roept ze ter verantwoording op. Hieruit volgt nu, om deze zaak af te doen,

1. Dat God beide, met vaders en kinderen zeker doen mag, wat Hem behaagt, en niemand kan tot Hem zeggen: Wat doet Gij? Hij, die ons het aanzijn gaf, doet ons geen onrecht, als Hij het ons weer ontneemt, veel minder, als Hij slechts enige van onze steunselen en gemakken wegneemt, het is even ongerijmd met Hem te twisten, als dat het leem tot zijn formeerder zeggen zou: Wat maakt gij?

2. Dat God even zeker goedgunstig is, beide jegens vader en zoon, en geen van beide hard behandelen zal. Wij zijn zeker, dat God niets van wat Hij gemaakt heeft, haat, en daarom (van de volwassenen gesproken, die in staat zijn voor zichzelf te handelen) heeft Hij zoveel liefde voor alle ziel, dat niemand sterft dan door zijn eigen schuld. Alle zielen zijn van Hem, en daarom is Hij niet partijdig in Zijn oordeel over hen. Laat ons erkennen, dat Hij belang bij en heerschappij over ons heeft. Hij zegt: "Alle zielen zijn van Mij, laat ons antwoorden: Heere, mijn ziel is van U, ik wijd ze U om in Uw dienst gebruikt en in U gelukkig gemaakt te

worden." God heeft er goede redenen voor om te zeggen: "Mijn zoon, geef Mij uw hart, want het is van Mij", wat wij moeten inwilligen: "Vader, neem het, het is van U."

b. Hoewel God Zich kan rechtvaardigen met Zijn soevereiniteit, toch doet Hij dat niet, maar stelt de volgende billijke wet vast die geen uitzondering toelaat, en waarnaar Hij alle mensen oordelen zal

Ten eerste. De zondaar die in de zonde blijft zal zeker sterven, zijn ongerechtigheid zal zijn ondergang zijn: De ziel, die zondigt, die zal sterven, zal sterven, zoals een ziel sterven kan, zal uitgesloten worden van Gods gunst, die het leven en de zaligheid van de ziel is, en zal voor altijd onder Zijn toorn liggen die haar dood en rampzaligheid is. Zonde is de daad van de ziel, daar het lichaam alleen het wapen van de ongerechtigheid is, zij wordt genoemd de zonde van de ziel, Micha 6:7. En daarom is de straf van de zonde verdrukking en benauwdheid van de ziel, Romeinen 2:9.

Ten tweede. De rechtvaardige, die blijft in zijn rechtvaardigheid zal zeker leven. Wanneer iemand rechtvaardig is, een goed beginsel, een goeden geest en een goed hart bezit, en ten bewijze daarvan recht en gerechtigheid doet, vers 5, die zal gewis leven, spreekt de Heere HEERE, vers 9. Hij, die zijn geweten in alle dingen aan Gods wil onderwerpt, die er zijn werk van maakt om God te dienen en zijn doel om God te verheerlijken, zal zonder feil hier en hiernamaals in de liefde en gunst van God gelukkig zijn, en, als hij in zijn plicht tekort schiet zal het hem vergeven worden door de Middelaar. Hier volgt een deel van de karaktereigenschappen van de rechtvaardige.

1. Hij houdt zich zorgvuldig rein van de besmetting van de zonde, en ver van allen schijn des kwaads.

a. Van zonde tegen het tweede gebod. Inzake de dienst van God is hij ijverig, want hij weet, dat God dat is. Hij offert niet alleen niet op de hoogten voor de beelden, die daar geplaatst zijn, maar zelfs eet hij niet op de bergen, dit is hij heeft geen gemeenschap met de afgodendienaars, door te eten van wat de afgoden geofferd is, 1 Korinthe 10:20. Niet alleen knielt hij niet met hen voor hun altaren, maar hij zit ook niet met hen aan tafel op de hoogten. Niet alleen verfoeit hij de afgoden van de heidenen, maar ook de drekgoden van het huis Israëls, die niet alleen toegelaten, maar ook algemeen toegejuicht en vereerd werden door hen, die beschouwd werden als het gelovig volk van God. Niet alleen vereert hij die afgoden niet, maar ook heft hij zijn ogen niet op tot hen, hij ziet hen niet welwillend aan, heeft geen oplettendheid voor hen, verlangt geen gunst van hen en vreest hun ontevredenheid niet. Hij heeft zo velen door hen betoverd gezien, dat hij er nog niet naar heeft durven zien, om niet in hun strik gevangen te worden. Er staat in Ezechiel 6:9, dat de ogen van de afgodendienaars hen nahoereren, zie ook Deuteronomium 4:19.

b. Van zonde tegen het zevende gebod. Hij zorgt nauwgezet zijn vat te bezitten in heiligmaking en ere, niet in alle begeerlijkheid en onreinheid, daarom ook waagt hij het niet zijns naasten huisvrouw te verontreinigen, noch iets te zeggen of te doen, dat ook maar de geringste strekking heeft, haar lastig te vallen, verderven of te verleiden, ook zal hij niet op ongepaste wijze tot zijn eigen vrouw naderen, als zij afgezonderd is wegens onreinheid, want dat was door de wet verboden, Leviticus 18:19, 20:18. Het is een bewijs van wezenlijke wijsheid en rechtvaardigheid, zijn lichamelijke lusten steeds onderworpen te houden aan rede en deugd.

c. Van zonde tegen het achtste gebod. Hij is rechtvaardig, die niemand verdrukt, door bedrog en onder de schijn van wet en recht, geen roof rooft met geweld van wapenen, niemand van zijn goederen en bezittingen berooft, veel minder van zijn vrijheid of leven, vers 7. Onderdrukking en geweld waren de zonden van de oude wereld, die oorzaak waren van de zondvloed en het zijn zonden, waarvan God nog altijd de wreker is, en altijd zijn zal. Ja, hij

geeft niet op woeker, en neemt geen overwinst, vers 8, hoewel dat niet onrechtvaardig schijnt als het bij afspraak gaat-(Volenti non fit injuria, Het is geen onrecht, wat men iemand doet, met zijn goedvinden), toch zal hij het niet doen, zover het door de wet verboden is. Een matige rente mocht van vreemden genomen worden, maar niet van de broeders. De rechtvaardige maakt geen misbruik van de nood van zijn buurman om hem ten prooi te kiezen noch om zich over te geven aan gemak en luiheld, en van het zweet en de arbeid van anderen te leven, en daarom neemt hij geen overwinst van hen, die geen overwinst kunnen maken van wat hij leent, en houdt niet hardvochtig vast aan de overeenkomst jegens hen, die door Gods hand buiten staat gesteld zijn, te betalen, maar hij is bereid, evenzeer in het verlies als in de winst te delen. (Qui sentit commodum, sentire debet et onus-Die het gemak geniet, dient ook de last te dragen.)

2. Hij maakt er gewetenswerk van de plichten waar te nemen, die aan zijn plaats verbonden zijn. Hij geeft de schuldenaar zijn pand weer, naar de wet, Exodus 22:26. Indien gij uws naasten kleed als pand neemt, een kleed waar hij niet buiten kan, zo zult gij het hem weergeven, opdat hij onder zijn kleed slapen kan. Ja, hij geeft de arme niet alleen wat hem toekomt, maar hij geeft de hongerige brood Zijn brood wordt het genoemd, omdat hij er eerlijk aan gekomen is, wat men de één geeft moet de ander niet op onrechtvaardige wijze afgenomen worden, want God heeft gezegd: Ik haat de roof in het brandoffer. Wereldse mensen beweren, dat het hun eigen brood is zoals Nabal, die daarom niets aan David geven wilde, 1 Samuel 25:11: maar zij moeten weten dat het niet in die zin het hun is dat zij niet verplicht zijn er anderen mee wei te doen. Kleren zijn even nodig als voedsel en daarom is deze rechtvaardige zo liefderijk, dat hij ook de naakte met kleding bedekt, vers 7. De klederen, die Dorcas voor de armen gemaakt had, worden als getuigen van haar liefdadigheid bijgebracht, Handelingen 9:39. Deze rechtvaardige keert zijn hand van onrecht af, vers 8. Wanneer hij te eniger tijd verwikkeld is in iets, wat hem later onrecht bleek, volhardt hij er niet in, omdat hij er eenmaal mee begonnen is, maar keert zijn hand af van wat hij nu als onrecht herkent, want hij oefent waarachtig recht tussen de een en de anderen, naar dat hij gelegenheid heeft het te doen (als rechter, als getuige, of als scheidsman), en zorgt bij allen handel, dat recht gedaan en niemand verongelijkt wordt, dat wie verongelijkt is, schadeloos gesteld wordt, en dat ieder het zijn krijgt, en is altijd bereid tussenbeide te komen en er moeite voor te doen. Dit wat betreft zijn handel tegenover zijn buren, maar eerlijk en rechtvaardig jegens zijn broeder te zijn, is niet voldoende, opdat zijn karakter volmaakt zij, moet hij het eveneens jegens God zijn, vers 9: Hij wandelt in Mijn inzettingen, namelijk die rechtstreeks betrekking hebben op de dienst van God: hij onderhoudt deze en alle andere rechten, hij heeft er ontzag voor, het is zijn voortdurende zorg en pogen zich daarnaar te voegen en ze na te komen, om trouwelijk te handelen, om zich getrouw te tonen aan zijn verbond met God, en als hij God gevolgd is, keert hij zich niet trouweloos van Hem af, en veinst niet met Hem. Die dat doet is rechtvaardig, hij zal zeker leven. Hij zal het leven hebben, hij zal het overvloediger hebben, hij zal waarlijk, met gerustheid en eeuwig leven. "Onderhoud de geboden, en gij zult het eeuwige leven hebben, " Mattheüs 19:16, 17.

Ezechiël 18:10-20

Nadat God, door de profeet, de algemene regel, waarnaar Hij oordeelt, heeft vastgesteld, dat "Hij het eeuwige leven zal geven aan hen die volharden in goeddoen, maar toorn en wraak aan die van de waarheid ongehoorzaam zijn, doch van de ongerechtigheid gehoorzaam", Romeinen 2:7, 8, begint hij deze verzen met een uiteenzetting, dat afstamming en bloedverwantschap geen verschil maken, ten nadele noch ten voordele.

I. Dit past hij uitvoerig en in bijzonderheden toe op beide gevallen. Evenals het met de koningen van Juda was, zo komt het ook vaak in andere families voor, dat godzalige ouders goddeloze kinderen hebben, en goddeloze ouders godzalige kinderen. Nu betuigt hij,

1. Dat de goddeloze zeker zal omkomen in zijn goddeloosheid, al is hij ook de zoon van een vrome vader. Als die rechtvaardige, hiervoor beschreven, een zoon gekregen heeft, wiens karakter het omgekeerde is van dat van zijn vader, dan zal het met zijn leven zeker ook zo zijn.

a. Als niet ongewoon, maar als zeer droef wordt verondersteld, dat het kind van een zeer godzalige vader, ondanks al de lering hem gegeven, de goede opvoeding, die hij heeft gehad, en de nodige berispingen, die hem gegeven zijn, de tucht, waaraan hij onderworpen is geweest, na al de moeite, die aan hem besteed is en de gebeden, die voor hem opgezonden zijn, toch bij uitstek goddeloos en slecht is, zijn ouders verdriet berokkent, de schande van zijn familie, en de vloek en de plaag van zijn geslacht is. Hier wordt verondersteld, dat hij toegeeft aan al die verzoekingen, die zijn vader vreesde en zorgvuldig vermeed, en dat bij al die plichten, waarvan zijn vader gewetenswerk maakte en waarvan hij de voldoening genoot, van zich afschudt, hij maakt alles ongedaan wat zijn vader gedaan heeft, en gaat in ieder opzicht recht tegen diens voorbeeld in. Hij wordt hier beschreven als een straatrover- een inbreker en een, die bloed vergiet. Hij is een afgodendienaar: hij eet op de bergen, vers 11, en hij heft zijn ogen op tot de drekgoden, hetgeen zijn goede vader nimmer deed, en tenslotte gaat hij niet alleen aanzitten met de afgodendienaars, maar ook met hen offeren, wat hier genoemd wordt gruwel doen, want de weg van de zonde gaat omlaag. Hij is een echtbreker, hij verontreinigt de huisvrouw zijns naasten. Hij verdrukt zelfs de ellendige en de nooddruftige, hij berooft weduwen en wezen, en maakt zich schuldig aan afpersingen tegen hen, die hij weet, dat zich niet verdedigen kunnen, en is er trots op en schept er vermaak in, de zwakken te vertreden en te verarmen, die toch al arm zijn. Hij neemt van hen, wie hij geven moest. Hij rooft roof, hij geeft op woeker, en richt aldus te gronde, volgens overeenkomst, hij geeft het pand niet weer, maar behoudt het ten onrechte, terwijl de schuld gedelgd is. Goede ouders die goddeloze kinderen hebben, moeten niet denken, dat hun geval op zich zelf staat, dat geval wordt hier verondersteld, en daaruit kunnen wij zien, dat genade geen erfgoed is en niet altijd samengaat met de genademiddelen. De loop is niet altijd van de snellen, noch de strijd van de helden, want dan zouden de kinderen, die wel onderricht zijn, ook wel doen, maar God wil, dat wij weten zullen, dat Zijn genade Zijn eigen en Zijn Geest vrijmachtig is, en dat, al zijn wij gebonden onze kinderen een goede opvoeding te geven, Hij niet gebonden is die te zegenen. Hierin blijkt evenzeer als in andere dingen, de kracht van de erfzonde en de noodzakelijkheid van de bijzondere genade.

b. Hier wordt ons verzekerd, dat de goddeloze voor altijd in zijn ongerechtigheid zal omkomen, niettegenstaande hij de zoon van een goede vader is. Hij kan misschien een tijd lang voorspoedig zijn in de wereld, om ter wille van de vroomheid van zijn voorouders, maar terwijl hij alle die gruwelen gedaan heeft, en er nooit berouw van gehad, zal hij niet leven, hij zal niet gelukkig zijn in de gunst van God, al ontsnapt hij aan het zwaard van de mensen, hij zal de vloek Gods niet ontsnappen. Hij zal voorzeker gedood worden, hij zal voor altijd rampzalig zijn, zijn bloed zal op hem zijn. Hij heeft het zichzelf te wijten, hij is zijn eigen verderver. En zijn betrekking tot een goede vader, zal in plaats van hem ten goede te komen, zijn zonde en zijn straf verzwaren. Het maakt zijn zonde te erger, het maakt hem in werkelijkheid slechter en verdorvener, en bijgevolg zal het zijn ellende hiernamaals te onverdragelijker maken.

2. Dat een rechtvaardige zeker gelukkig zal zijn, al is hij ook de zoon van een goddeloos vader. Al heeft de vader van die zure druiven gegeten, als de kinderen zich daar niet mee inlaten, zal het hun daarom niet slechter gaan.
a. Hier wordt verondersteld (en dank zij God, is dat soms werkelijk het geval) dat de zoon van een goddeloze vader godzalig is, dat hij, het noodlottige van zijns vaders dwalingen bemerkende, zo wijs is zich te laten waarschuwen, en niet in zijns vaders voetstappen te wandelen, vers 14. Gewoonlijk erven de kinderen een deel van het karakter van hun ouders en volgen onwillekeurig hun voorbeeld, maar deze zoon, in plaats van de zonden zijns vaders aan te zien, en, zoals 't gewoonlijk gaat evenzo te doen, ziet ze en vreest evenzo te doen. Weliswaar leest men geen druiven van doornen, maar God doet het soms, Hij neemt een tak van een wilde olijfboom en ent die op een tamme in. De goddeloze Achaz gewint een vrome Hizkia, die alle de zonden zijns vaders, die hij doet, aanziet, en hoewel hij niet, als Cham, zijns vaders schaamte openbaar maakt of ze zo slecht mogelijk voorstelt, toch walgt hij er van, en schaamt er zich over, en verfoeit de zonde te meer, omdat zij de schande en de ondergang zijns vaders was. Hij ziet toe dat hij desgelijks niet doet, hij bedenkt, hoe slecht het zijn vader bekwam, zulke dingen te doen, welk een aanstoot het gaf aan God en alle goede mensen, hoeveel schande en nadeel hij er zich mee toebracht, en welke rampen hij zijn familie bezorgde en daarom doet hij dergelijke niet. Als wij slechts behoorlijk de wegen van de goddelozen aanzien, dan zullen wij allen vrezen, hun deelgenoten en navolgers te zijn.

b. De bijzonderheden worden hier opnieuw opgesomd, met bijna dezelfde woorden als die, waarin de eigenschappen van de rechtvaardige beschreven worden, vers 6 enz., om te tonen hoe goede mensen in dezelfde geest en in dezelfde voetstappen wandelen. De rechtvaardige hier zorgt er voor zijn vaders zonden te vermijden en zijn grootvaders deugden nauwgezet na te volgen, en, als wij achter ons zien, zullen wij ook voorbeelden ter navolging vinden, en andere ter waarschuwing. Deze rechtvaardige kan niet, als de Farizeeër zeggen: Ik ben geen echtbreker, geen rover, geen onderdrukker, geen woekeraar, geen afgodendienaar, maar hij geeft de hongerige brood en bedekt de naakte met kleding. Hij houdt zijn hand van de ellendige af, overal, waar hij arme knechten, huurders of naburen vindt, wie zijn vader lasten heeft opgelegd, verlicht hij die. Hij zegt niet: "Wat mijn vader heeft gedaan, daar wil ik bij blijven, en als het een fout is, dan is het de zijn en niet de mijne", zoals Rehabeam, die de schatting, door zijn vader opgelegd, niet wilde verminderen. nee, hij houdt zijn hand van de ellendige af en herstelt hem in zijn rechten en vrijheden, vers 15- 17. Aldus heeft hij recht en gerechtigheid gedaan, en alle Gods inzettingen onderhouden, heeft niet slechts eenmaal zijn plicht gedaan, maar is op de weg van de gehoorzaamheid blijven wandelen.

3. Ons wordt verzekerd, dat de ongelovige vader alleen sterven zal in zijn ongerechtigheid, maar zijn gelovige zoon zal die niet behoeven te dragen. Wat zijn vader betreft, vers 18, omdat hij een wreed verdrukker was, en deed wat niet goed was, ja, omdat hij geen goed onder het volk deed met zijn rijkdom en macht, daarom, zo groot als hij is, zal hij sterven in zijn ongerechtigheid, en voor altijd ten onder gaan, maar die zich onbevlekt gehouden heeft, zal gewis leven, hij zal gerust en gelukkig zijn, en hij zal niet sterven om de ongerechtigheid zijns vaders. Misschien heeft de goddeloosheid van zijn vader het erfgoed verminderd en zijn invloed verzwakt maar dat zal zijn aanneming door God en zijn eeuwig welzijn niet beletten.

II. Hij vraagt hun zelf, of ze God dan geen onrecht deden met hun spreekwoord. Het geval is zo duidelijk en toch zegt gijlieden: " Draagt de zoon niet de ongerechtigheid des vaders?" nee, dat doet hij niet, hij zal dat niet doen, als hij zelf recht en gerechtigheid gedaan heeft, vers 19, maar dit volk, dat de ongerechtigheid van zijn vaders droeg, had geen recht en gerechtigheid gedaan, en leed daarom rechtvaardig om zijn eigen zonden, en had geen reden zich te

beklagen over de onrechtvaardigheid van Gods handelingen tegen hen, maar zij hadden wel reden zich te beklagen over de onvriendelijkheid van het slechte voorbeeld, dat hun vaders hun hadden nagelaten. "Onze vaders hebben gezondigd en zijn niet meer en wij dragen hun ongerechtigheden, " Klaagliederen 5:7. Het is waar, dat goddeloze families de vloek erven, maar het is even waar, dat hij teniet gedaan kan worden, door berouw en verbetering, daarom hebben de onboetvaardigen en de onbekeerden het zich zelf te wijten, als zij er onder vallen. De vastgestelde regel, waarnaar geoordeeld wordt, wordt derhalve herhaald, vers 20: De ziel, die zondigt, die zal sterven, en niet een andere in haar plaats. Het gebod, dat God aan aardse rechters gegeven heeft, Deuteronomium 24:16, is Zijn eigen richtsnoer: "De kinderen zullen niet gedood worden voor de vaders, als zij niet in hun voetstappen wandelen en de vaders niet voor de kinderen, als zij hun plicht aan hen doen, naar vermogen". In de dag des toorns en van de openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods, dat nu bewolkt en verduisterd is, zal de gerechtigheid des rechtvaardigen voor de gehele wereld blijken op hem te zijn tot zijn eeuwige troost en eer, zal op hem zijn als een kleed en als een kroon, en de goddeloosheid des goddelozen zal op hem zijn, tot zijn eeuwig verderf, zal op hem zijn als een keten, als een last, als een berg, die hem neerdrukt in de bodemloze afgrond.

Ezechiël 18:21-29
Hier hebben wij nog een regel, waarnaar God ons oordelen zal, waardoor verder de billijkheid van Zijn bestuur bewezen wordt. De vorige toonde, hoe God beloont of straft naar dat de verandering, die in een familie of bij een opvolging plaats grijpt, ten goede of ten kwade is, hier toont Hij, dat Hij beloont of straft naardat de verandering in de persoon zelf ten goede of ten kwade is. Zolang wij in deze wereld zijn, zijn wij in een staat van beproeving, de tijd van de beproeving duurt even lang als ons leven, en naardat wij aan ‘t eind bevonden worden, zal de eeuwigheid voor ons zijn. Ziehier

I. Het geval duidelijk uiteengezet, vrijwei zoals in Hoofdstuk 2:18 enz., en wel, eerst in vers 21-24, en nog eens in vers 26-28, omdat het een zaak is van het grootste belang, een zaak van leven en dood, van eeuwig leven of eeuwigen dood. Wij hebben hier,
1. Een vriendelijke uitnodiging aan de goddelozen, om zich van hun goddeloosheid te bekeren. De verzekering wordt ons hier gegeven, dat, wanneer de goddeloze zich bekeert, hij gewis leven zal, vers 21, 27.

A. Wat vereist wordt om iemand een oprecht bekeerde te kunnen noemen, hoe hij bekwaam gemaakt moet worden, om recht te hebben op deze vergiffenis.
a. De eerste stap naar bekering is overdenking, vers 28: Dewijl hij toeziet en zich bekeert. De reden, waarom zondaars voortgaan op hun boze weg, is, dat zij niet bedenken, wat het einde zal zijn, maar, als de verloren zoon eenmaal tot zichzelf komt, als hij neerzit en een weinig bedenkt, hoe slecht zijn toestand is, en hoe gemakkelijk die verbeterd kan worden, dan zal hij spoedig "tot zijn vader gaan", Lukas 15:17, en de echtbreekster tot haar vorige man, als zij bedenkt, dat het haar toen beter was dan nu, Hosea 2:6.
b. Deze overdenking moet afkeer van de zonde teweeg brengen. Als hij nadenkt, moet hij zich bekeren van zijn goddeloosheid, hetgeen een verandering is in de gesteldheid van het hart, hij moet zich bekeren van zijn zonden en overtredingen, hetgeen een verandering is in zijn leven, hij moet zijn boze weg verlaten, en hij moet besluiten de ongerechtigheid, die hij gedaan heeft niet meer te doen, en dat uit een beginsel van haat tegen de zonde. Wat heb ik meer met de afgoden te doen?
c. Deze afkeer van de zonde moet volkomen zijn, hij moet zich bekeren van al zijn zonden en van al zijn overtredingen, zonder enige uitzondering, hetzij voor Delila, hetzij in het huis van

Rimmon. Wij bekeren ons niet waarlijk van de zonde, als wij ze niet waarlijk haten, en wij haten ze niet waarlijk, als zodanig, als wij niet alle zonde haten.
d. Dit moet vergezeld gaan van een bekering tot God en plicht, hij moet al Gods inzettingen onderhouden (want, als de gehoorzaamheid oprecht is, zal ze volkomen zijn) en moet recht en gerechtigheid doen, wat overeenstemt met de wil en het Woord van God, dat hij als levensregel moet aannemen, en niet de wil des vleses en de weg van de wereld.

B. Wat beloofd wordt aan degenen, die zich aldus van de zonde tot God bekeren.
a. Zij zullen hun ziel in het leven behouden, vers 27. Zij zullen gewis leven, zij zullen niet sterven, vers 27, en opnieuw vers 28. Hoewel gezegd is: De ziel, die zondigt, die zal sterven, moeten toch zij, die gezondigd hebben, niet wanhopen, omdat de dreigende dood afgewend kan worden, als zij maar bijtijds berouw hebben en zich bekeren. Als David berouwvol erkent: Ik heb gezondigd, wordt hem terstond de vergeving toegezegd: "De Heere heeft uw zonde weggenomen, gij zult niet sterven, " 2 Samuel 12:13, gij zult niet voor eeuwig sterven. Hij zal gewis leven, hij zal opnieuw Gods gunst deelachtig worden, die het leven van de ziel is, en zal niet onder de toorn blijven, die als de bode des doods is voor de ziel.
b. De zonden, waarover zij berouw hebben, en die zij laten varen zullen niet tegen hen opstaan in het oordeel, er zal hun zelfs geen verwijt van worden gemaakt. Alle zijn overtredingen, die hij gedaan heeft, hoe talrijk, hoe snood, hoe tergend ook voor God, en hoezeer zij hen tot oneer zijn, zullen hem niet gedacht worden, vers 22, niet gedacht worden tegen hem, zij zullen hem niet alleen niet toegerekend worden, om hem rampzalig te maken, maar zij zullen ook niet tegen hem gedacht worden om hem smart aan te doen of beschaamd te maken, zij zullen bedekt worden, zij zullen gezocht en niet gevonden worden. Dat betekent de volheid van de vergevende genade, als de zonde vergeven is, dan is ze uitgedelgd, dan wordt ze niet meer gedacht.
c. In zijn gerechtigheid zal hij leven, niet om zijn gerechtigheid, alsof dat de prijs was voor zijn vergiffenis en zaligheid en de verzoening voor zijn zonden, maar in de gerechtigheid, die hem bekwaam maakt voor al de zegeningen, die gekocht zijn door de Middelaar, en die zelf een van die zegeningen is.

C. Welke bemoediging een boetvaardig zondaar heeft, als hij zich bekeert, om op vergeving en het leven te hopen, overeenkomstig deze belofte. Hij is zich bewust, dat zijn gehoorzaamheid in de toekomst nooit een geldige vergoeding kan zijn voor zijn ongehoorzaamheid in het verleden, maar hij kan zich staande houden met de gedachte, dat het Gods natuur, een van Zijn eigenschappen, en Zijn vermaak is, barmhartig te zijn en te vergeven, want Hij heeft gezegd, vers 23: Zou Ik enigszins lust hebben aan de dood des goddelozen? nee, in geen geval, Ik heb u nooit reden gegeven om dat te denken. Het is waar, dat God besloten heeft de zondaars te straffen, Zijn rechtvaardigheid eist hun bestraffing, en dienovereenkomstig zullen de onboetvaardige zondaars voor eeuwig onder Zijn toorn en vloek liggen, dat is de wil van Zijn besluit, die daar het gevolg van is, maar het is niet Zijn voorafgaande wil, de wil van Zijn lust. Hoewel de rechtvaardigheid van Zijn bestuur de dood van de zondaars eist, toch verzet zich de goedheid van Zijn natuur daartegen. "Hoe zou Ik u overgeven, o Efraïm?" Dit is vergelijkenderwijs bedoeld, Hij heeft geen welbehagen in de dood des zondaars want Hij wil liever, dat hij zich bekere en leve, het is Hem welbehagelijker, dat Zijn barmhartigheid verheerlijkt wordt in zijn verlossing, dan dat Zijn rechtvaardigheid verheerlijkt wordt in zijn verdoemenis.

2. Een vriendelijke waarschuwing aan de rechtvaardigen om niet af te wijken van hun rechtvaardigheid, vers 24-26. Hier is,

a. "Het karakter van een afvallige, die zich afkeert van zijn gerechtigheid. Hij was nooit in oprechtheid een rechtvaardige (als blijkt uit 1 Johannes 2:19, indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn), maar hij ging voor rechtvaardig door. Hij had de naam en al de uiterlijke kentekenen van een rechtvaardige, hij dacht zelf, dat hij het was, en anderen dachten het ook. Maar hij werpt zijn belijdenis over boord, verlaat zijn eerste liefde, verloochent en verzaakt de waarheid en de weg van God en aldus keert hij zich van zijn gerechtigheid, als eer, die er van walgt, en toont nu zijn afkeer er van, die hij in 't geheim altijd gehad heeft, en nadat hij zich van zijn gerechtigheid afgekeerd heeft, wordt hij losbandig en onheilig, zinnelijk, onmatig, onrechtvaardig, kortom hij doet naar alle de gruwelen, die de goddeloze doet, want, als de onreine geest opnieuw bezit neemt van het hart, dan neemt hij "met zich zeven andere geesten, bozer dan hij zelf is, en ingegaan zijnde, wonen zij aldaar, " Lukas 11:26.

b. Het vonnis van een afvallige: zou die leven, omdat hij eens rechtvaardig was? nee, - factum non dicitur quod non perseverat- wat niet blijvend is wordt niet als gedaan beschouwd In zijn overtreding, vers 24, en om zijn ongerechtigheid (dat is de reden, waarom hij de dood verdient), in zijn onrecht, dat hij gedaan heeft, zal hij sterven, sterven voor eeuwig, vers 26. Die afkerig van hart is, zal van zijn wegen verzadigd worden. Maar zal dan zijn vroegere belijdenis, zullen zijn vorige daden hem niet baten? zullen zij niet ten minste zijn straf verminderen? Nee: Al zijn gerechtigheden, die hij gedaan heeft, hoezeer ook toegejuicht door de mensen, zullen niet gedacht worden, tot zijn voordeel niet en tot zijn troost niet, de rechtvaardigheid van een afvallige wordt vergeten, zoals de goddeloosheid van een boetvaardige. Als een Nazireër verontreinigd was, onder de wet, waren al de vorige dagen van zijn afzondering ongeldig, Numeri 6:12, zo is ook van hen, die "met de Geest begonnen zin en met het vlees voleindigen, al wat ze gedaan en al wat ze geleden hebben, tevergeefs, Galaten 3:3, 4, als wij niet volharden, verliezen wij, hetgene wij gearbeid hebben, " 2 Johannes : 8.

II. Een beroep op het geweten van het huis Israëls, hoe bedorven ook, betreffende Gods billijkheid in dit alles, want uit hun eigen mond zal Hij gerechtvaardigd en zullen zij geoordeeld worden.
1. De beschuldiging, die zij tegen Hem inbrengen, is lasterlijk, vers 25, 29. Het huis Israëls heeft de onbeschaamdheid te zeggen: De weg des Heeren is niet recht, en niets kan ongerijmder en goddelozer zijn. Zou Hij, die het oog formeert, niet aanschouwen? Kunnen Zijn wegen onrecht zijn, Wiens wil de onveranderlijke wet is van goed en kwaad, van recht en onrecht? Zou de Rechter van de gehele aarde geen recht doen? Dat zal Hij zonder twijfel, Hij kan niet anders.

2. Gods bespreking met hen is zeer genadig en neerbuigend, want zelfs deze lasteraars zou God liever willen overtuigen en redden dan veroordelen. Men zou denken, dat God onmiddellijk de eer van Zijn rechtvaardigheid zou handhaven, door hen, die Hem beschuldigen, tot eeuwige gedenktekenen daarvan te maken. Zal Hij dulden, dat zij, die zulke goddeloze woorden spreken, nog een enkel woord uiten? Zal de tong, die eenmaal gezegd heeft: "De weg des Heeren is niet recht," ooit weer spreken behalve in de hel? Ja, want dit is de dag van Gods geduld, Hij verwaardigt Zich met hen te redeneren, en Hij eist van hen, dat zij 't erkennen, want het is zo klaar, dat zij 't niet kunnen ontkennen.
a. De billijkheid van Zijn weg: Is Mijn weg niet recht? Zonder twijfel. Hij legt iemand nooit meer op dan recht is. In de tegenwoordige straffen van de zondaars en de beproevingen van Zijn eigen volk, ja, en in de eeuwige verdoemenis van de onboetvaardigen, is de weg des Heeren recht.

b. Het onrecht van hun wegen. Zijn niet uw wegen onrecht? Het is duidelijk, dat zij dat zijn, en de ellende, waarin gij zijt, hebt gij u zelf op de hals gehaald. God doet u geen onrecht, maar gij doet u zelf onrecht. "De dwaasheid des mensen zal zijn weg verkeren, maakt die onrecht, en dan vergramt zich zijn hart tegen de Heere, alsof Zijn weg onrecht was", Spreuken 19:3. In al onze geschillen met God, en in al Zijn twisten met ons, zullen wij steeds bevinden, dat Zijn weg recht is, maar de onze onrecht, dat Hij gelijk heeft en wij ongelijk.

Ezechiël 18:30-32
Wij hebben hier het besluit en de toepassing van dit alles. Na een onpartijdig onderzoek voor de balie van het gezond verstand, wordt de uitspraak gedaan ten gunste van God, het blijkt, dat Zijn weg recht is. Daarom moet nu het vonnis uitgesproken worden, en men zou denken, dat het een veroordeling moet zijn, niets minder dan: "Gaat weg, gij vervloekten, in het eeuwige vuur." Maar zie, een wonder van genade, de dag van genade en van Goddelijk geduld wordt nog verlengd, en daarom, al zal God tenslotte een ieder oordelen naar zijn wegen, blijft Hij toch nog genadig, en besluit met een vermaning tot berouw en een belofte van vergiffenis voor de boetvaardige.

I. Hier zijn vier noodzakelijke plichten, waartoe wij geroepen zijn en die alle op hetzelfde neerkomen:
1. Wij moeten ons bekeren, wij moeten ons hart en onze wegen veranderen, wij moeten spijt hebben van wat wij verkeerds gedaan hebben, en er ons over schamen, en, zover het mogelijk is, het ongedaan maken.

2. Wij moeten ons bekeren van al onze overtredingen, vers 30, en opnieuw vers 32. Bekeert u, keert u om, keert u af van de zonde, ja keert u daartegen, als de vijand, die gij haat, keert u tot God, als de vriend, die gij liefhebt.

3. Wij moeten al onze overtredingen van ons wegwerpen, wij moeten ze verlaten en verzaken met het besluit er nimmer toe terug te keren de zonde een scheidbrief geven, alle banden die ons er aan verbinden, verbreken, ze over boord werpen, zoals de zelieden Jonas (want zij heeft de storm verwekt), ze uit de ziel verbannen, en ze als een misdadiger kruisigen.

4. Wij moeten ons een nieuw hart en een nieuw geest maken. Dat werd gezegd als een belofte in Hoofdstuk 11:19. Hier wordt het gezegd als een bevel. Wij moeten ons best doen, dan zal God niet nalaten ons Zijn genade te geven. Augustinus geeft een goede uitlegging van dit bevel. "Deus non iubet impossibilia, sed iubendo monet et facere quod possis et petere quod non possis. -God legt ons geen onmogelijke dingen op, maar Hij vermaant ons door Zijn bevelen, te doen wat in ons vermogen is en te bidden voor wat ons onmogelijk is."

II. Hier worden vier goede bewijsgronden gebruikt om deze vermaningen tot bekering bij ons aan te dringen:
1. Het is de enige weg, en het is een zekere weg, om de ondergang te voorkomen, waar onze zonden rechtstreeks heenvoeren: Dan zal de ongerechtigheid u niet tot een aanstoot worden, wat betekent, dat, als wij ons niet bekeren, de ongerechtigheid ons verderf zal worden, hier en voor eeuwig, maar dat, als wij het doen, wij veilig zijn, als een brandhout, uit het vuur gerukt.

2. Als wij ons niet bekeren, komen wij zeker om, en ons bloed zal op ons hoofd zijn. "Waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?" Hoe ongerijmd van u, dood en verdoemenis te verkiezen boven leven en zaligheid. De reden waarom zondaars sterven, is, dat zij sterven willen, zij willen de weg, die ten dode leidt, afgaan, en zij willen niet de hoogte bereiken van

de voorwaarden, waarop het leven aangeboden wordt. Hierin zijn de zondaars, in ‘t bijzonder de zondaars van het huis Israëls, hoogst onredelijk en handelen zij onverantwoordelijk.

3. De God des hemels heeft geen welgevallen aan ons verderf, maar verlangt ons welzijn, vers 32: Ik heb geen lust aan de dood des stervenden, wat betekent, dat Hij een welgevallen heeft aan de redding van de boetvaardigen, en dat houdt in beide een verplichting en een bemoediging voor ons om ons te bekeren.

4. Als wij ons bekeren, zijn wij voor altijd gered: Bekeert u en leeft. Hij, die tot ons zegt: Bekeert u, zegt daarmee: Leeft, ja, Hij zegt tot ons: leeft, zodat leven en dood hier voor ons worden gesteld.

HOOFDSTUK 19

1 Verder, hef gij een weeklage op over de vorsten van Israël, 2 En zeg: Wat was uw moeder? Een leeuwin, onder de leeuwen nederliggende; zij bracht haar welpen op in het midden der jonge leeuwen. 3 Zij toog nu een van haar welpen op; het werd een jonge leeuw, die leerde roof te roven, hij at mensen op. 4 Dit hoorden de volken van hem, hij werd gegrepen in hun groeve; en zij brachten hem met haken naar Egypteland. 5 Zij nu ziende, dat zij in hope was geweest, doch haar verwachting verloren was, zo nam zij een ander van haar welpen, hetwelk zij tot een jongen leeuw stelde. 6 Deze wandelde steeds onder de leeuwen, werd een jonge leeuw, en leerde roof te roven, hij at mensen op. 7 Hij bekende zijn weduwen, en hij verwoestte hun steden; zodat het land en zijn volheid ontzet werd van de stem zijner brulling. 8 Toen begaven zich de volken tegen hem rondom uit de landschappen, en zij spreidden hun net over hem uit; in hun groeve werd hij gegrepen. 9 En zij stelden hem in gesloten bewaring met haken, opdat zij hem brachten tot de koning van Babel; zij brachten hem in vestingen, opdat zijn stem niet meer gehoord wierde op de bergen Israëls. 10 Uw moeder was als een wijnstok in uw stilheid, geplant bij wateren; hij was vruchtbaar en vol ranken vanwege vele wateren. 11 En hij had sterke roeden tot scepteren der heersers, en de stam van elke roede werd hoog tussen de dichte takken; en hij werd gezien door zijn hoogte, met de menigte zijner takken. 12 Maar hij werd door grimmigheid uitgerukt, en ter aarde geworpen, en de oostenwind heeft zijn vrucht verdroogd; zijn sterke roeden zijn afgebroken en zijn verdroogd; het vuur heeft ze verteerd. 13 En nu is hij geplant in een woestijn, in een dor en dorstig land. 14 Daartoe is een vuur uitgegaan uit een roede zijner ranken, dat zijn vrucht verteerd heeft; zodat aan hem geen sterke roede is tot een scepter, om te heersen. Dit is een weeklage, en is tot een weeklage geworden.

Dit hoofdstuk komt veel met het zeventiende overeen, het voorspelt en betreurt de val van het huis van David, de koninklijke familie van Juda, in het treurig uiteinde van de vier zonen en kleinzonen van Josia, Johoahaz, Jehojakim, Jechonja en Zedekia, in wie dat doorluchte koningshuis werd afgesneden, vers 1. Dat doet hu door gelijkenissen.

I. Het koninkrijk van Juda en het huis Davids wordt hier met een leeuwin en de prinsen met leeuwenwelpen vergeleken die woest en roofzuchtig waren, maar nagejaagd en in netten gevangen werden, vers 2-9.
II. Koninkrijk en huis werden vergeleken met een wijnstok, en de prinsen met takken, die sterk en bloeiend geweest weren, maar nu werden afgebroken en verbrand, vers 10-13. Deze ondergang van de monarchie was nu naderende, en de klacht daarover moest het volk aangrijpen en leren, dat het zich niet zou vleien met ijdele hoop op bestendiging van hun vrede.

Ezechiël 19:1-9

Hier wordt,
I. De profeet bevolen, de val van het koningshuis te bewenen, dat zo lang geschitterd had, krachtens het verbond, met David en zijn zaad gemaakt. Die ondergang en uitroeiing werden terecht betreurd door allen, die wisten welk een gewicht moet gehecht worden aan "het verbond onzes Gods." Zo vinden wij, na een lang betoog over dat verbond met David Psalm 89:4, 21 enz., een droef geklaag over zijn verstoten en verwerpen vers 39, 40. "Maar Gij hebt hem verstoten en verworpen, Gij hebt het verbond uws knechts te niet gedaan, Gij hebt zijn kroon ontheiligd tegen de aarde". De koningen van Juda werden hier Israëls vorsten genoemd, want hun roem was getaand, hun zuiverheid bezoedeld, zij waren niet meer dan vorsten gebleven. Zij waren bedorven en afgodisch geworden als de koningen Israëls, wier wegen zij geleerd hadden. De profeet moest een weeklacht opheffen over hen, dat is, hij moet hun droeve val beschrijven als één, wie die ter harte gaat, en begeren, dat zijn hoorders die ook betreuren. En hoe kunnen wij verwachten, dat anderen ter harte nemen wat ons zelf niet ter harte gaat? Wanneer predikanten aan zondaars het verderf zonder terughouding voorhouden, moeten zij tegelijk die toekomst diep betreuren als die, die dag van wee betreuren. De profeet

wordt niet gezonden tot de vorsten Israëls (dat was al lang en tevergeefs geschied) maar, nu het besluit is uitgevaardigd, heeft hij een rouwklacht daarover op te heffen.

II. Hem wordt gezegd wat hij spreken zal.
1. Hij moet het koninkrijk van Juda vergelijken met een leeuwin, zo ellendig ontaard van wat zij vroeger was geweest, namelijk een koningin onder de natiën, vers 2. Wat was uw moeder? de uwe, o koning? Wij lezen van Salomo's kroon, waarmee zijn moeder hem kroonde, dat is, zijn volk, Hooglied 3:1, de uwe, o Juda! De koninklijke familie is als een moeder voor het koninkrijk, een voedstermoeder. Ze is een leeuwin, trots, wreed, roofzuchtig. Toen zij haar Goddelijke roeping had verzaakt, verloor zij weldra ook haar menselijke, want toen zij God niet langer vreesde, ontzag zij ook de mensen niet. Zij lag neer onder de, dit is te midden der, leeuwen. God had gezegd: Dat volk zal alleen wonen, maar het vermengde zich met de volken en leerde hun werken. Zij bracht haar welpen groot in het midden van de jonge leeuwen, leerde de jongen leeuwen de manieren van de tirannen, die toen als willekeurige monarchen in het Oosten regeerden, vulde hun hoofd met gedachten aan volstrekte despotische macht en maakte hun wijs, dat zij hun onderdanen tot slaven mochten vernederen, en dat vrijheid en eigendom van hun goeddunken afhing. Zo bracht zij haar welpen groot in het midden van de jonge leeuwen.

2. Hij moet de koningen van Juda vergelijken met leeuwenwelpen, vers 3. Jacob had Juda, met name het huis van David, met een leeuwenwelp vergeleken, omdat hij zo sterk en geducht was voor zijn vijanden rondom, Genesis 49:9. Hij legt zich neer als een leeuw, en als een oude leeuw. Wie zal hem doen opstaan? Indien zij zich aan Gods wet en beloften gehouden hadden, zou God hun macht en majesteit en leeuwenheerschappij hebben gehandhaafd en dat toch doet Hij in Christus,"de Leeuw uit de stam van Juda." Maar deze leeuwenwelpen werden voor hun eigen onderdanen wrede verdrukkers, die hun vrijheid en goed zich toe-eigenden. Zo maakten zij zich door hun tirannie tot een schrik voor degenen, die zij hadden moeten beschermen. En het was van Gods zijde rechtvaardig, dat Hij hun tot een schrik maakte degenen, die hun onderworpen moesten zijn.

Hier wordt betreurd:
a. De zonde en de val van Joahaz, een van de welpen van de leeuwin. Het werd een jonge leeuw, vers 3. Hij werd koning, en menende dat hem nu vrijstond wat hij wilde, gaf hij toe aan zijn eigen eerzucht, begerigheid en wrok, naar eigen zin en lust. Zo werd hij spoedig een meester in allerlei tirannie, hij leerde roof te roven, hij at mensen op. Toen hij macht verkreeg, deed hij allen, die hem tevoren mishaagd hadden, zijn ongenoegen gevoelen en offerde hen aan zijn wraak op. Maar waar liep dit op uit? Hij was in zijn tirannie niet lang voorspoedig: Dit hoorden de volkeren van hem, vers 4 hoorden, hoe hij na zijn troonsbestijging te keer ging, hoe hij al wat recht en heilig was met voeten trad, alle verbintenissen schond, zodat ze hem gingen beschouwen als een gevaarlijken buur en hem begonnen te vervolgen,"wanneer ook een volle menigte van de herders samengeroepen wordt tegen een leeuw die over zijn roof huilt," Jesaja 31:4. En hij werd gegrepen, als een verscheurend dier, in hun groeve. Zijn eigen onderdanen durfden hun vrijheid niet verdedigen, maar God verwekt een vreemde macht, die weldra aan zijn tirannie een einde maakte, en hem met haken naar Egypteland bracht. Daarheen werd Joahaz als gevangene weggevoerd, en nimmermeer hoorde men van hem.

b. Dezelfde zonde en dezelfde val van zijn opvolger. Het koninkrijk van Juda verwachtte een poos de terugkeer van Joahaz uit Egypte, maar begon er ten laatste aan te wanhopen. Toen nam de leeuwin een ander van haar welpen en stelde hem tot een jongen leeuw vers 5. Maar

deze, in plaats van zich aan het voorbeeld van zijn broer te spiegelen, zijn macht met matigheid en rechtvaardigheid te gebruiken, en het goede voor zijn volk te zoeken, wandelde in zijns broeders sporen: Hij wandelde steeds onder de leeuwen, vers 6. Hij verkeerde met en raadpleegde degenen, die even woest en wreed waren als hij zelf en leerde hun manieren, gelijk Rehabeam de raad opvolgde van heethoofdige, onbezonnen jonge mannen. Spoedig leerde hij roof te roven en mensen op te eten, vers 6. Hij eigende zich het land van zijn onderdanen toe, beboette hen en zette hen gevangen, vulde zijn schat met roof en onrecht, boete en verbeurdverklaring en verzwolg wat hem in de weg stond. Hij wist op listige wijze te ontdekken, welke schatten iemand verborgen had en waar hij zijn goed had opgestapeld, hij kende hun eenzame plaatsen, (aldus de Engelse vertaling vers 7a), waar zij hun geld en soms zichzelf verscholen hadden, hij wist beide uit te vissen. Door zijn verdrukking verwoestte hij hun steden, ontvolkte ze door de inwoners te dwingen, hun gezinnen naar veiliger plaatsen over te brengen. Het land werd verlaten (aldus wederom de Engelse vertaling, waar de onze heeft: het land werd ontzet) en de dorpen stierven uit, en ofschoon daar overvloed en een volheid van goede dingen was toch verliet het volk ze om de geluid van zijn brullen. Hij verhief er zich op dat al zijn onderdanen bang voor hem waren gelijk de leeuw al de dieren des wouds doet sidderen, Amos 3:8, en door zijn verschrikkelijk gebrul ontzette hij ze, zodat ze van schrik voor hem neervielen, en, geen moed meer bezittende om te ontvluchten, zijn gemakkelijke prooi werden. Hij overblufte, dreigde en sprak grote woorden, zodat ieder hem uit bange vrees wat hij had afstond. Zo dacht hij zijn macht te bevestigen, maar de uitwerking was tegenovergesteld, het verhaastte zijn val, vers 8. Toen begaven zich de volkeren tegen hem rondom uit de landschappen, om zijn overmacht te beperken en te fnuiken, zij verbonden zich tegen hem voor hun gemeenschappelijke veiligheid zij spreidden hun net over hem uit, en volbrachten zo hun plannen. God bracht tegen Jehojakim benden van de Syriërs, Moabieten en Ammonieten, met de Chaldeeën, 2 Koningen 24:2, en in hun groeve werd hij gegrepen. Nebukadnézar, de koning van Babel, toog tegen hem op, en bond hem met twee koperen ketenen, om hem te voeren naar Babylon, 2 Kronieken 36:6. Zij brachten de leeuw achter tralies, in gesloten bewaring vers 9. Wat van hem geworden is weten wij niet, maar zijn stem werd niet meer gehoord op de bergen Israëls. Zijn tirannie was paal en perk gesteld, hij was begraven met een ezels begrafenis, Jeremia 22:9, ofschoon hij een leeuw was geweest, de schrik van de machtigen in het land van de levenden. Zie, de gerechtigheid Gods wordt bekend, wanneer zij, die anderen verschrikt en tot slaven gemaakt hebben, zelf verschrikt en tot slaven gemaakt worden, wanneer zij, die hun macht misbruikt hebben om te verwoesten wat ze hadden moeten opbouwen, en dus wilde dieren, brullende leeuwen en heen en weerlopende beren geworden zijn (want zo beschrijft Salomo de goddeloze heersers over een arm volk, Spreuk. 28:15), als zodanig behandeld worden. Zij, wier hand als die van Ismaël tegen allen is, ervaren eindelijk, dat aller hand tegen hen is. Al lang had men opgemerkt, dat bloedige tirannen zelden in vrede sterven, maar dat hun op hun beurt bloed te drinken gegeven wordt, want zij zijn het waardig. Ad generum Cereris sine caede et sanguine pauci Descendunt reges et sicca morse tiranni- Hoe weinigen, die ‘t recht van de volken sleuren door het slijk. En dalen vreedzaam en met rust. Naar Pluto’s duister rijk. Juvenal.

Ezechiël 19:10-14

Jeruzalem, de moederstad, wordt hier voorgesteld in een andere gelijkenis, zij is een wijnstok, en de vorsten zijn haar ranken. Deze gelijkenis is niet nieuw, Hoofdstuk 15 1. Jeruzalem is een wijnstok, de Joodse natie is dat: een wijnstok in uw bloed, vers 10, (Engelse vertaling) het koninklijke bloed, een wijnstok, geplant in bloed en besproeid met bloed, dat tot bloei en vruchtbaarheid veel bijdraagt, als ware het vergoten bloed bestemd om de grond vet en beter te maken, zo overvloedig was het gestort. Voor een tijd scheen dat doel ook bereikt te worden, de wijnstok was vruchtbaar en vol ranken, vanwege vele wateren, waarbij hij geplant was.

Plaatsen van grote goddeloosheid kunnen een poos voorspoedig zijn, een wijnstok in bloed gezet zou vol ranken zijn. Jeruzalem was vol bekwame heersers, mannen van gezond verstand, van geleerdheid en ervaring, die sterke ranken waren, wijngaardranken van ongewone omvang en kracht, stutten voor de wijnstok, want dat zijn overheidspersonen. De ranken van deze wijnstok waren tot zulken wasdom gekomen, dat zij geschikt waren tot witte staven of scepters van de heersers, vers 11. Het zijn sterke ranken, die tot scepters kunnen dienen, mannen met scherp oordeel en vast besluit, die geschikt zijn te heersen. Toen de koninklijke familie talrijk was en de gerechtshoven gevuld met mannen van verstand en bekwaamheid, toen werd Jeruzalem hoog tussen de dichte takken, toen de regering in goede bekwame handen was, genoot het volk aanzien. Toen hield men hen niet voor een zwakke, lage wijnstok, maar hij werd gezien door zijn hoogte, een stad van aanzien, met de menigte van zijn takken. Tanquam lenta solent inter viburna cypressi, - temidden van nederige wilgen verheft zich de cypres. In uw stilheid (zo leest onze vertaling), vers 10 waart gij als een wijnstok. Toen Zedekia rustig en kalm onder het juk van de koning van Babel verkeerde, bloeide zijn koninkrijk. Zie, hoe traag God is tot toorn, hoe Hij Zijn oordelen uitstelt en wacht, of Hij genadig mocht zijn.

2. Deze wijnstok wordt nu geheel verwoest. Nebukadnézar, door Zedekia's trouwbreuk vertoornd, rekte hem door grimmigheid uit, vers 12 verdelgde stad en koninkrijk en brak al de takken van de koninklijke familie, die hem in de weg traden, af. De wijnstok werd bij de grond afgesneden, ofschoon nog niet uitgeroeid. De oostenwind heeft zijn vrucht verdroogd. De jongelingen zijn door het zwaard gevallen of in gevangenschap gevoerd. Het aanzien van de wijnstok had nu niets bevallige meer, niets dat wat beloofde. Zijn sterke ranken zijn afgebroken en zijn verdroogd, zijn grote mannen zijn gedood, zijn heersers afgezet. De wijnstok zelf is geplant in een woestijn, vers 13. Babel was een woestijn voor diegenen onder het volk die daarheen gevoerd werden, het land van Juda was een woestijn voor Jeruzalem, nu het gehele land door de Chaldeeuwse legerscharen was vertrapt en verwoest,"een vruchtbaar land, in een woestenij veranderd. Het is met vuur verbrand," Psalm 80:16, en dat vuur is uitgegaan uit een roede van zijn ranken, vers 14.
De koning zelf is, door zijn rebellie tegen de koning van Babel, van al die ellende de oorzaak geweest. De wijnstok mag dankbaar zijn, dat het vuur hem verteerd heeft, door zijn goddeloosheid heeft hij zich tot brandhout gemaakt voor het vuur van Gods toorn, zodat zijn eigen takken tot voedsel van het vuur dienen om hem te verteren. In die takken wordt het vuur aangestoken, dat de vruchten verteerd heeft. De zonden van de ouden halen de oordelen op de hals, die de jongen ombrengen, zijn vrucht wordt verteerd met zijn eigen takken, zodat geen sterke rank overblijft om als scepter te heersen, niemand meer gevonden wordt, bekwaam om het bestuur te voeren of moedig genoeg om "deze aanstoot onder zijn hand te nemen," Jesaja 3:6, 7, niemand van het huis van David overig, die recht heeft om te regeren, geen wijs man of verstandig heerser, daartoe in staat.
Het gaat slecht met een staat, en zal waarschijnlijk erger worden, wanneer de zegen van een weldadig bestuur dus gemist wordt en geen sterke roeden tot heersers meer gevonden worden. Wee het land, welks koning een kind is, want een zwakke roede is al even kwaad als in het geheel geen roede. Die sterke roeden, moeten wij vrezen, waren werktuigen van de onderdrukking geweest, de koning helpende om zijn prooi te vangen en mensen op te eten. Tirannie gaat aan regeringloosheid vooraf, en wanneer de roede des bestuurs verkeert in een slang van de verdrukking dan is het slechts recht, als God zegt: "Er zei geen sterke roede meer zijn om als scepter te heersen, de mensen zijn als de vissen van de zee, waarvan de grote de kleine verslinden." Zie, dit is een weeklacht, en is tot een weeklacht geworden. De profeet was gelast, vers 1, een weeklacht op te heffen, en nadat hij zulks gedaan heeft, laat hij ze voor anderen, om er gebruik van te maken. "Het is een weeklacht voor ons in deze tijd, en, indien

de oorlog lang aanhoudt, zal het tot een weeklacht zijn voor degenen, die na ons komen. Het nog niet geboren kind zal rouw dragen over de over Juda en Jeruzalem door de tegenwoordige oordelen gebrachte verwoesting. Zij kwamen niet haastiglijk, de boog werd niet aanstonds gespannen. Maar nu zij gekomen zijn, zullen zij blijven, en de droeve gevolgen zal het nakroost dragen." Zie, degenen, die de zonden hunner vaderen vervullen, leggen voor hun kinderen een schat van toorn op en geven hun reden voor een weeklacht, en niets is in dit opzicht droever dan de omverwerping van het bewind.

HOOFDSTUK 20

1 En het geschiedde in het zevende jaar, in de vijfde maand, op de tienden derzelver maand, dat er mannen uit de oudsten van Israël kwamen, om de HEERE te vragen; en zij zaten neder voor mijn aangezicht. 2 Toen geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 3 Mensenkind, spreek tot de oudsten van Israël, en zeg tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Komt gij, om Mij te vragen? Zo waarachtig als Ik leef, zo Ik van u gevraagd worde, spreekt de Heere HEERE. 4 Zoudt gij hun recht geven, zoudt gij hun recht geven, o mensenkind? Maak hun de gruwelen hunner vaderen bekend; 5 En zeg tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Ten dage als Ik Israël verkoos, zo hief Ik Mijn hand op tot het zaad van het huis Jakobs, en maakte Mijzelven hun in Egypteland bekend; ja, Ik hief Mijn hand tot hen op, zeggende: Ik ben de HEERE, uw God. 6 Tenzelven dage hief Ik Mijn hand tot hen op, dat Ik hen uit Egypteland uitvoeren zou, in een land, dat Ik voor hen uitgespeurd had, vloeiende van melk en honig, hetwelk het sieraad is van alle landen. 7 En Ik zeide tot hen: Een ieder werpe de verfoeiselen zijner ogen weg; en verontreinigt ulieden niet met de drekgoden van Egypte; Ik, de HEERE, ben uw God. 8 Maar zij waren wederspannig tegen Mij, en wilden naar Mij niet horen; niemand wierp de verfoeiselen zijner ogen weg, noch verliet de drekgoden van Egypte; daarom zeide Ik, dat Ik Mijn grimmigheid over hen uitgieten zou, om Mijn toorn tegen hen te volbrengen in het midden van Egypteland. 9 Doch Ik deed het om Mijns Naams wil, opdat hij niet ontheiligd wierde voor de ogen der heidenen, in welker midden zij waren; aan welke Ik Mij, voor derzelver ogen, bekend gemaakt heb, om hen uit Egypteland uit te voeren. 10 En Ik voerde hen uit Egypteland, en bracht hen in de woestijn. 11 Daar gaf Ik hun Mijn inzettingen, en maakte hun Mijn rechten bekend, dewelke, zo ze een mens doet, zal hij door dezelve leven. 12 Daartoe ook gaf Ik hun Mijn sabbatten, om een teken te zijn tussen Mij en tussen hen, opdat zij zouden weten, dat Ik de HEERE ben, Die hen heilige. 13 Maar het huis Israëls werd wederspannig tegen Mij in de woestijn; zij wandelden in Mijn inzettingen niet, en verwierpen Mijn rechten; dewelke, zo ze een mens doet, zal hij door dezelve leven; en zij ontheiligden Mijn sabbatten zeer, dat Ik zeide, Mijn grimmigheid te zullen uitgieten over hen in de woestijn, om hen te verdoen. 14 Maar Ik deed het om Mijns Naams wil, opdat die niet ontheiligd werd voor de ogen van die heidenen, voor welker ogen Ik hen uitvoerde. 15 Evenwel hief Ik ook Mijn hand op tot hen in de woestijn, dat Ik hen niet zou brengen in het land, dat Ik hun gegeven had, vloeiende van melk en honig, hetwelk het sieraad is van alle landen; 16 Daarom dat zij Mijn rechten verwierpen, en in Mijn inzettingen niet wandelden, en Mijn sabbatten ontheiligden; want hun hart wandelde hun drekgoden na. 17 Doch Mijn oog verschoonde hen, dat Ik hen niet verdierf, en geen voleinding met hen maakte in de woestijn. 18 Maar Ik zeide tot hun kinderen in de woestijn: Wandelt niet in de inzettingen uwer vaderen, en onderhoudt hun rechten niet, en verontreinigt u niet met hun drekgoden. 19 Ik ben de HEERE, uw God, wandelt in Mijn inzettingen, en onderhoudt Mijn rechten, en doet dezelve. 20 En heiligt Mijn sabbatten, en zij zullen tot een teken zijn tussen Mij en tussen ulieden, opdat gij weet, dat Ik, de HEERE, uw God ben. 21 Maar die kinderen waren ook wederspannig tegen Mij; zij wandelden niet in Mijn inzettingen, en Mijn rechten namen zij niet waar, om die te doen; dewelke, zo ze een mens doet, zal hij door dezelve leven; zij ontheiligden Mijn sabbatten, dat Ik zeide, Mijn grimmigheid te zullen uitgieten over hen, volbrengende Mijn toorn tegen hen in de woestijn. 22 Doch Ik keerde Mijn hand af, en deed het om Mijns Naams wil, opdat hij voor de ogen der heidenen niet zou ontheiligd worden, voor welker ogen Ik hen uitgevoerd had. 23 Ik hief ook Mijn hand tot hen op in de woestijn, dat Ik hen verspreiden zou onder de heidenen, en hen verstrooien in de landen; 24 Omdat zij Mijn rechten niet gedaan hadden, maar Mijn inzettingen verworpen en Mijn sabbatten ontheiligd hadden, en hun ogen achter de drekgoden hunner vaderen waren. 25 Daarom gaf Ik hun ook besluitingen, die niet goed waren, en rechten, waarbij zij niet leven zouden. 26 En Ik verontreinigde

hen in hun giften, omdat zij door het vuur deden doorgaan al wat de baarmoeder opent; opdat Ik ze verwoesten zou, ten einde dat zij zouden weten, dat Ik de HEERE ben. 27 Daarom, mensenkind, spreek tot het huis Israëls, en zeg tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Hiermede nog hebben Mij uw vaderen gesmaad, dat zij door overtreding tegen Mij overtreden hebben. 28 Als Ik hen in het land gebracht had, over hetwelk Ik Mijn hand opgeheven had, om hetzelve hun te geven, zo zagen zij naar allen hogen heuvel en alle dicht geboomte, en offerden daar hun offeren, en zij gaven daar hun tergende offeranden, en daar zetten zij hun liefelijken reuk, en daar offerden zij hun drankofferen. 29 En Ik zeide tot hen: Wat is die hoogte, waarheen gij gaat? Nochtans is de naam daarvan genoemd hoogte, tot op dezen dag toe. 30 Daarom zeg tot het huis Israëls: Alzo zegt de Heere HEERE: Zijt gij verontreinigd geworden in de weg uwer vaderen, en hoereert gij achter hun verfoeiselen? 31 Ja, met het offeren uwer gaven, met uw kinderen door het vuur te doen doorgaan, zijt gij verontreinigd aan al uw drekgoden tot op dezen dag toe; en zou Ik van u gevraagd worden, o huis Israëls? Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik van u gevraagd worde! 32 Daarom, dat in uw geest opgeklommen is, zal geenszins geschieden, dat gij zegt: Wij zullen als de heidenen en als de geslachten der landen zijn, dienende hout en steen. 33 Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE: Zo Ik niet met een sterke hand, en uitgestrekten arm, en met een uitgegoten grimmigheid over u zal regeren! 34 Want Ik zal u uit de volken voeren, en u vergaderen uit de landen, waarin gij verstrooid zijt, door een sterke hand, en door een uitgestrekten arm, en door een uitgegoten grimmigheid. 35 Daartoe zal Ik u brengen in de woestijn der volken, en Ik zal met u aldaar rechten, aangezicht aan aangezicht; 36 Gelijk als Ik gerecht heb met uw vaderen in de woestijn van Egypteland, alzo zal Ik met u rechten, spreekt de Heere HEERE. 37 En Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder de band des verbonds. 38 Daartoe zal Ik, die rebel zijn, en die tegen Mij overtreden, uit ulieden uitzuiveren; Ik zal hen uit het land hunner vreemdelingschappen uitvoeren, en zij zullen in het landschap Israëls niet weder komen, en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. 39 En gijlieden, o huis Israëls, alzo zegt de Heere HEERE: Gaat heen, dient een ieder zijn drekgoden, ook hierna, dewijl gijlieden naar Mij niet hoort; doch ontheiligt niet meer Mijn heiligen Naam, met uw giften en met uw drekgoden. 40 Want op Mijn heiligen berg, op de hogen berg Israëls, spreekt de Heere HEERE, daar zal Mij het ganse huis Israëls in het land dienen, zij allen; daar zal Ik welgevallen aan hen nemen, en daar zal Ik uw hefofferen eisen, en de eerstelingen uwer heffingen met al uw geheiligde dingen. 41 Ik zal een welgevallen aan ulieden nemen om de liefelijken reuk, wanneer Ik u van de volken uitvoeren, en u vergaderen zal uit de landen, in dewelke gij zult verstrooid zijn, en Ik zal in u geheiligd worden voor de ogen der heidenen. 42 En gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik u in het landschap Israëls gebracht zal hebben, in het land, waarover Ik Mijn hand opgeheven heb, om hetzelve uw vaderen te geven. 43 Daar zult gij dan gedenken aan uw wegen, en aan al uw handelingen waarmede gij u verontreinigd hebt, en gij zult van u zelven een walging hebben over al uw boosheden, die gij gedaan hebt. 44 Zo zult gij weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik met u gedaan zal hebben, om Mijns Naams wil, niet naar uw boze wegen, noch naar uw verdorven handelingen, o huis Israëls, spreekt de Heere HEERE.
45 Verder geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 46 Mensenkind, zet uw aangezicht naar de weg van het zuiden, en drup tegen het zuiden; en profeteer tegen het woud van het veld in het zuiden. 47 En zeg tot het zuiderwoud: Hoor des HEEREN woord: Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal een vuur in u aansteken, hetwelk in u allen groenen boom en allen dorren boom verteren zal; de vlammende vlam zal niet uitgeblust worden, maar daardoor zullen verbrand worden alle aangezichten van het zuiden tot het noorden toe. 48 En alle vlees zal zien, dat Ik, de HEERE, dat aangestoken heb; het zal niet uitgeblust worden. 49 En ik zeide: Ach, Heere HEERE, zij zeggen van mij: Is hij niet een verdichter van gelijkenissen?

In dit hoofdstuk,

I. Wordt de profeet geraadpleegd door enigen van de oudsten van Israël, vers l.

II. Hij wordt door zijn God onderricht, wat hij hun antwoorden moet. Hij moet,

1. Hun Gods ongenoegen betuigen, vers 2, 3.
2. En hij moet hun tonen, welke billijke reden tot ongenoegen God had, door hun een verhaal te doen van Gods genadige handelingen met hun vaders, en hun trouweloze handelingen tegen God.

a. In Egypte, vers 5-9.
b. In de woestijn, vers 10-26
c. In Kanaän, vers 27-32.

3. Hij moet Gods oordelen tegen hen aankondigen, vers 33-36.
4. Eveneens moet hij hun aanzeggen, welke genade God voor hen bewaarde, als Hij een overblijfsel van hen tot bekering brengen zou, hen opnieuw in hun eigen land vestigen, en Zijn heiligdom onder hen oprichten, vers 37 -44.
5. Hier wordt nog een woord gesproken tegen Jeruzalem, dat in het volgende hoofdstuk uitvoerig behandeld wordt, vers 45-49.

Ezechiël 20:1-4
Hier is,
1. De aanleiding tot de boodschap, die wij in dit hoofdstuk hebben. De aanleiding tot de prediking, die wij in hoofdstuk 18 hadden, waren hun aanmatigende aanmerkingen op God, de aanleiding tot deze was hun huichelachtig vragen naar Hem. Een ieder zal hebben wat hem toekomt. De tijd van deze profetie is het zevende jaar van de gevangenschap, omstreeks twee jaar, nadat Ezechiël begon te profeteren, hij wordt hier precies opgegeven. God wilde, dat zij aantekening zouden houden van de duur van hun gevangenschap, opdat zij zouden zien, hoe de jaren voorbij en zij de verlossing tegemoet gingen, al was het dan ook langzaam. "Enigen uit de oudsten Israëls kwamen om de Heere te vragen, niet geregeld, zoals die uit Hoofdstuk 8:1, maar, naar ‘t schijnt, nu en dan, alleen bij bijzondere gelegenheden. Of zij behoorden tot de gevangenen, of dat zij pas van Jeruzalem te Babel gekomen waren, is niet zeker, maar uit wat de profeet tot hen zegt, vers 32, schijnt te volgen, dat hun vraag was, of, nu zij te Babel gevangen waren, ver van hun eigen land, terwijl zij niet alleen geen tempel, maar ook geen synagoge hadden voor de dienst van God, of het hun nu niet geoorloofd was, zich aangenaam te maken bij hun Heeren en meesters, in hun eredienst te delen, en te doen, wat de geslachten van deze landen deden, dienende hout en steen. De bedoeling werd zo aannemelijk mogelijk voorgesteld, evenals Naäman deed, toen hij Eliza verlof verzocht om te buigen in het huis van Rimmon, in dienst van zijn koning, want wij hebben reden te vermoeden, dat de bedoeling van hun vraag was. Verschrikkelijk verhard zijn zij, die God verlof vragen, in de zonde te mogen blijven, en dat, terwijl zij er voor gestraft zijn. Zij kwamen en zaten zeer ootmoedig neer voor zijn aangezicht, Hoofdstuk 33:31, met een vertoon van vroomheid.

2. De inhoud van deze boodschap.
a. Hij moet hen doen weten, dat God tegen hen vertoornd is, hij beschouwt het als een belediging, dat zij hem komen vragen, terwijl zij besloten zijn voort te gaan met hun overtredingen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik van u gevraagd worde, vers 3. Hun vertoon van vroomheid zal niet aannemelijk zijn voor God, en niet voordelig voor hen zelf. God wil geen kennis nemen van hun vragen, en geen bevestigend antwoord geven. Een huichelachtige eerbied voor God en Zijn geboden, wel verre van Hem aangenaam te zijn, is godtergend.
b. Hij moet hun doen weten dat God billijk tegen hen vertoornd is, vers 4 "Zult gij ze oordelen, mensenkind, zult gij ze oordelen? Gij zijt een profeet, zeker zult gij niet voor hen pleiten, als hun bemiddelaar bij God, maar zeker zult gij als rechter in Gods plaats het vonnis over hen vellen. Zie, Ik stel u over het volk, zult gij hun de oordelen des Heeren niet aanzeggen? Daarom, maak hun de gruwelen van hun vaderen bekend". Dat zijn nu zijn bevelen, zoals hij tevoren, hoofdstuk 16:2, hun eigen gruwelen bekend moest maken. Hoewel hun eigen gruwelen voldoende waren om God te rechtvaardigen in Zijn hardste handelingen tegen hen, toch zou het nuttig voor hen zijn, de gruwelen hunner vaderen te kennen, opdat zij

mochten zien, hoe volkomen God gerechtigd was, om hen eindelijk af te snijden, dat zij geen volk meer waren, die Hem van het begin af aan zozeer getergd hadden.

Ezechiël 20:5-9
De geschiedenis van de ondankbaarheid en weerspannigheid van het volk Israëls begint hier terstond bij het begin, evenals de geschiedenis van de afval des mensen van zijn Schepper. Zodra wij de geschiedenis van de schepping van onze eerste ouders hebben gelezen, ontmoeten wij terstond die van hun weerspannigheid, wij zien hier, dat het met Israël evenzo was, een volk, dat bestemd was, de gehele mensheid te vertegenwoordigen beide in hun handelingen met Hem en in Zijn handelingen met hen. Hier is

I. De genadige bedoeling van Gods weg met Israël in Egypte, waar zij Farao's lijfeigenen waren. Het zij gezegd, het zij geschreven, tot onsterfelijke eer van de vrije genade.
1. Dat Hij, dan en daar, Israël tot een bijzonder volk voor Zich verkoos, hoewel hun toestand slecht, en hun karakter nog erger was, opdat Hij de eer zou hebben, beide te verbeteren. Hij verkoos hen, omdat zij "het zaad van het huis van Jakob waren, de nakomelingschap van die vorst Gods, opdat Hij hield de eed, die Hij hun vaderen gezworen had", Deuteronomium 7:7.

2. "Hij maakte Zich hun bekend, met de naam Heere (een nieuwen naam, Exodus 6:, toen zij, door hun slavernij de kennis van de naam, waarmee Hij aan hun vaderen bekend was God Almachtig, bijna verloren hadden". Evenals de grondslag van onze zaligheid gelegd wordt door Gods uitverkiezing, zo ook is de eerste stap in die richting, dat God Zich aan ons bekend maakt. En hoe ver wij ook weg zijn, en in welke ellende wij ook zijn, Hij, die zich aan Israël bekend maakte in het land van Egypte, kan ons vinden, en ons achtervolgen met de genadige ontdekking en openbaring van Zijn gunst.

3. Hij maakte Zich door een verbond tot hun God: Ik hief Mijn hand tot hen op, zeggende, en het met een eed bevestigende: "Ik ben de Heere uw God, Wien gij uw hulde brengen moet, en van Wien en in Wien gij uw geluk verwachten moet."

4. Hij beloofde hen uit Egypte te voeren, en volbracht wat Hij beloofde. Hij hief Zijn hand tot hen op, dit is Hij zwoer hun, dat Hij hen verlossen zou, en daar zij zeer onwaardig waren en hun verlossing zeer onwaarschijnlijk was, was het eis, dat de belofte door een eed bevestigd werd. Of, Hij hief Zijn hand tot hen op, dit is, Hij stelde Zijn almacht om het te doen,"Hij deed het met een uitgestrekten arm," Psalm 136:12.

5. Hij verzekerde hun. dat Hij hen in 't bezit zou stellen van het land Kanaän. Daarom voerde Hij hen uit Egypte, opdat Hij ze bracht in een land, dat Hij voor hen uitgespeurd had, een tweede hof van Eden, dat het sieraad van alle landen was. Zo vond Hij het, daar het klimaat gematigd, de bodem vruchtbaar, de ligging aangenaam, en alles even gunstig was, Deuteronomium 8:7, 11:12, of, hoe dat ook wezen mocht, Hij maakte het zo, door Zijn heiligdom daar op te richten.

II. De zedelijke geboden, die Hij hun gaf, en de gemakkelijke voorwaarden van het verbond, dat Hij met hen maakte. Na hun gezegd te hebben, wat zij van Hem mochten verwachten zegt Hij hun vervolgens, wat Hij van hen verwachtte, het was niet meer dan dit, vers 7: Een ieder werpe weg, de beelden, die hij bij zijn godsdienstige verrichtingen gebruikt, die de verfoeiselen van zijn ogen moeten zijn, maar inderdaad de last er van zijn. Hij moet ze verfoeien en van voor Zijn aangezicht wegdoen en zich niet verontreinigen met de drekgoden van Egypte. Daar waren velen, schijnt het, verzot op, het gouden kalf was er een van. Het was

recht, en het mocht redelijker wijze verwacht worden, dat zij, uit de Egyptische slavernij verlost, de Egyptische afgoderij zouden laten varen, vooral, daar God, toen Hij hen uitvoerde, gerichten had geoefend aan de goden van Egypte, Numeri 33:4 en Zich daardoor boven hen verheven getoond had. En, tot welke andere afgoden zij ook neiging mochten betonen, men zou denken, dat zij een diep gewortelde afkeer zouden hebben van de goden van Egypte, om de wille van Egypte, dat hun een diensthuis was geweest. Toch schijnt het, dat zij deze waarschuwing nodig hadden, en er wordt een goede reden voor opgegeven: "Ik ben de Heere uw God, Die geen hulp nodig heeft en geen mededinger wil dulden." III. Hun onredelijke ongehoorzaamheid aan deze geboden, waarom God hen rechtvaardig had kunnen afsnijden, zodra zij tot een volk geformeerd waren, vers 8: Zij waren weerspannig tegen God, zij weigerden niet alleen zich te houden aan Zijn bijzondere voorschriften, maar zij zeiden Hem de gehoorzaamheid op, en gaven Hem metterdaad te kennen, dat zij vrij wilden zijn om de god te dienen, die zij verkozen. En zelfs, toen God neerkwam om hen te verlossen, en Mozes met dat doel tot hen zond, wilden zij "de drekgoden van Egypte toch niet verlaten, wat hen misschien met zoveel welgevallen deed spreken van de ajuinen van Egypte", Numeri 11:5, want onder andere dingen vereerden de Egyptenaars de ajuin. Het was vreemd, dat alle plagen van Egypte niet in staat waren hen te genezen van hun genegenheid voor de drekgoden van Egypte. Daarom zei God, dat Hij Zijn grimmigheid over hen uitgieten zou, terwijl zij nog in het midden van Egypteland waren. Naar recht zou Hij hebben kunnen zeggen: "Dat zij sterven met de Egyptenaren". Dit is een verheerlijking van de rijkdom van Gods goedgunstigheid, dat het Hem behaagde, zo groot een verlossing voor hen te werken, op hetzelfde ogenblik, dat Hij zag, dat zij rijp waren voor hun ondergang. Wel mocht Mozes tot hen zeggen: "Het is niet om uw gerechtigheid," Deuteronomium 9:4, 5.

IV. De wonderbare verlossing, die God niettemin voor hen gewrocht heeft. Hoewel zij Zijn gunst verbeurden, terwijl die verleend werd, en "hun ongerechtigheid ontdekt werd, terwijl God hen genas." Hosea 7:1, toch roemde de barmhartigheid tegen het oordeel, en God deed, wat Hij van plan was, louter om Zijns naam wil, vers 9. Als niets in ons reden geeft tot gunstbewijzen, dan geeft Hij er Zichzelf reden toe. God maakte zich hun bekend voor de ogen van de heidenen, toen Hij Mozes beval in ‘t openbaar tot Farao te zeggen: Israël is Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, laat hen trekken, dat zij Mij dienen. Indien Hij hen nu had laten omkomen, wat zij om hun goddeloosheid verdienden, dan zouden de Egyptenaren Hem daarom beschimpt hebben en Zijn naam zou bevlekt zijn geweest, die geheiligd moet worden en dat ook zal worden. De kerk wordt beveiligd, ook al is zij bedorven, omdat God Zijn eigen eer beveiligt.

Ezechiël 20:10-26

De geschiedenis van de worsteling tussen de zonden van Israël, waardoor zij zichzelf trachtten te verderven, en de gunsten van God, waardoor Hij hen trachtte te redden en gelukkig te maken, wordt hier voortgezet, en de voorbeelden van die worsteling in deze verzen hebben betrekking op hetgeen tussen God en hen in de woestijn voorviel, waarin God Zich met eer en zij zich met schande overlaadden. Op de geschiedenis van Israël in de woestijn wordt dikwijls gezinspeeld in het Nieuw Testament, 1 Korinthe 10, Hebreeën 3, en dikwijls ook in het Oude, als een waarschuwing voor ons, Christenen, en daarom hebben wij bijzonder belang bij deze verzen.

I. De grote dingen, die God voor hen gedaan heeft en waaraan Hij hen herinnert, niet alsof Hij hun Zijn gunsten misgunde, maar om te tonen, hoe ondankbaar zij geweest waren. En wij zeggen, dat men iemand geen erger naam geven kan dan ondankbare. Het was een grote gunst,

1. Dat God hen uit Egypteland voerde, vers 10, hoewel, als volgt, Hij hen in de woestijn bracht en niet terstond in Kanaän. Het is beter om vrij te zijn in de woestijn dan slaven in een land van overvloed, om ons in de eenzaamheid in God te verblijden dan Hem te verliezen in een bewoond land, toch waren er onder hen veel van die lage slaafse geesten, die dat niet begrepen, maar toen zij in de woestijn op moeilijkheden stieten, wensten, dat zij weer in Egypte waren.

2. Dat Hij hun de wet gaf op de berg Sinaï, vers 11, en hun niet alleen onderricht gaf betreffende goed en kwaad, maar hen door Zijn macht losmaakte van het kwade en bond aan het goede. Hij gaf hun Zijn inzettingen, en dat was een waardevolle gave. "Mozes heeft hun de wet geboden, een erfenis van Jakobs gemeente, Deuteronomium 33:4. God maakt hun Zijn rechten bekend, Hij gaf hun niet alleen wetten, maar toonde hun ook de redelijkheid en de billijkheid van die wetten met hoeveel oordeel ze waren samengesteld". Zij werden aangemoedigd de wetten, die Hij hun gaf, waar te nemen en te gehoorzamen, want "zo ze een mens doet, zal hij door dezelve leven," in het houden van Gods geboden is overvloedige troost en een groot loon. Christus zegt: "Wilt gij in het leven ingaan, en het genieten, onderhoudt de geboden." Hoewel zij, die het meest nauwgezet in hun gehoorzaamheid zijn, in zover onnutte dienstknechten zijn, dat zij niet meer doen dan hun plicht is, toch worden zij rijkelijk beloond. "Doe dit en gij zult leven."
De Chaldeeuwse tekst luidt: "Hij zal een eeuwig leven in hen leven". Paulus haalt dit aan, Galaten 3:12, om te tonen, dat "de wet niet uit het geloof is," maar het leven geeft op voorwaarde van volmaakte gehoorzaamheid, die wij niet in staat zijn in acht te nemen, en daarom moeten wij hulp zoeken bij de genade van het Evangelie, zonder ‘t welk wij allen teniet gaan.

3. Dat Hij de oude instelling van de Sabbatdag hernieuwde, die verloren geraakt en vergeten was, terwijl zij slaaf waren in Egypte: want hun meesters daar wilden hun in geen geval toestaan een van de zeven dagen te rusten. In de woestijn was weliswaar iedere dag een rustdag, want waarvoor zouden zij werken, als zij toch leefden van manna, en hun klederen niet oud werden? Maar een van de zeven dagen moest een heilige rustdag zijn, vers 12: "Ik gaf hun Mijn Sabbaten, om een teken te zijn tussen Mij en tussen hen (de instelling van de Sabbat was een teken van Gods goedgunstigheid jegens hen, en hun waarneming van die dag een teken van hun ontzag voor Hem), opdat zij zouden weten dat Ik de Heere ben, die ze heiligt." Daardoor liet God uitkomen, dat Hij hen van de rest van de wereld had afgescheiden en besloten hen te vormen tot een bijzonder volk voor Hem, en door God te dienen op hun plechtige bijeenkomsten op de Sabbatdagen moesten zij toenemen in de kennis Gods, in de kennis van de ondervinding van de kracht en het welbehagen van Zijn heiligende genade.
a. De Sabbat is een voorrecht, en moet als zodanig beschouwd worden, in dat hoofdstuk, dat een parallel is van dit en hierop terug schijnt te zien, Nehemia 9:14, erkent de kerk als een grote gunst, dat Gij hun Uw heilige Sabbat bekend gemaakt hebt.
b. De Sabbat is een teken, het is een teken, dat de mensen godsdienstig gezind zijn, en dat er een goede verstandhouding is tussen hen en God, als zij er gewetenswerk van maken de Sabbatdag heilig te houden.
c. Als de Sabbat behoorlijk geheiligd wordt, is hij het middel tot onze heiliging, als wij de plichten van die dag waarnemen, dan zullen wij bevinden, tot onze troost, dat het de Heere is, die ons heiligt, die ons hier heilig (dat is, waarlijk gelukkig) maakt, en ons voorbereidt om hiernamaals gelukkig (dat is, volmaakt heilig) te zijn.

II. Hun ongehoorzaam, plichtvergeten gedrag tegen God, waarom Hij hen rechtvaardig het verbond had kunnen opzeggen, zodra Hij hen daarin opgenomen had, vers 13: Zij werden

weerspannig in de woestijn. Daar, waar zij zoveel gunsten van God ontvangen hadden, en zo afhankelijk van Hem waren, op weg naar Kanaän, daar waren zij vele malen openlijk weerspannig tegen de God, die hen leidde en voedde. Niet alleen wandelden zij in Zijn inzettingen niet, maar zij verwierpen Zijn rechten, als het houden niet waardig, in plaats van de Sabbat te heiligen, verontreinigden zij dien, ja zij verontreinigden die grotelijks. Eén van hen las hout, en velen gingen die dag uit om manna te verzamelen. Waarom God soms gereed was hen af te snijden, Hij zei meer de eens, dat Hij hen in de woestijn zou verdoen. Maar Mozes kwam tussenbeide, en de genade van God zelf met groter kracht, maar bovenal het belang van Zijn eigen heerlijkheid, opdat Zijn naam niet ontheiligd wierde voor de ogen van de heidenen, vers 14, opdat de Egyptenaars niet zouden zeggen, dat Hij ze met een boze bedoeling zo ver gebracht had, of, dat Hij niet in staat was hen verder te brengen, of, dat Hij dat goede land in ‘t geheel niet had, waarheen Hij gezegd had, dat Hij hen brengen zou, Exodus 32:12, Numeri 14:13, enz. De krachtigste motieven van Gods sparende genade zijn die, ontleend aan Zijn eigen heerlijkheid.

III. God besluit het levende geslacht in de woestijn af te snijden. Hij, die Zijn hand tot hen ophief, vers 6, hief nu Zijn hand tegen hen op, Hij, die Zijn belofte om hen uit Egypte te voeren, met een eed bevestigde, bevestigde nu met eed Zijn bedreiging, dat Hij hen niet in Kanaän brengen zou, vers 15, 16: "Ik hief Mijn hand tot hen op, zeggende: Zo waarachtig als Ik leve, zo deze mannen, die Mij nu tienmaal verzocht hebben, het land zullen zien, hetwelk Ik hun vaderen gezworen heb," Numeri 14:21-23, Psalm 95:11. Door hun verachting van Gods wetten, en in ‘t bijzonder van Zijn Sabbat, staken zij zichzelf een spaak in ‘t wiel, en hetgeen op de bodem van hun ongehoorzaamheid aan God was, dat was een geheime toeneiging tot de goden van Egypte: Hun hart wandelde hun drekgoden na. De ingenomenheid van hun hart met de wereld en het vlees, het geld en de buik (de twee voornaamste voorwerpen van de geestelijke afgoderij), is de wortel van de bitterheid, waaruit alle ongehoorzaamheid aan de Goddelijke wet ontspruit. Het hart, dat die goden achterna wandelt, veracht Gods rechten.

IV. Het behoud van een zaad, waar een nieuw proef mee zou genomen worden, en de bevelen aan dat zaad gegeven, vers 17. Hoewel zij dus de dood verdienden, en er toe veroordeeld waren, toch verschoonde Mijn oog ze Toen Hij op hen neerzag, had Hij medelijden met hen, en maakte geen voleinding met hen, maar gaf hun uitstel, totdat een nieuw geslacht opgegroeid was. Het is alleen aan Gods genade te danken, dat Hij niet reeds lang een voleinding met ons gemaakt heeft. Dit nieuw geslacht wordt wel onderricht. In Deuteronomium herhaalde Mozes hun de wetten, die gegeven waren aan hen, die uit Egypte kwamen en bekrachtigde die, opdat hun kinderen ze als ‘t ware opnieuw volbrachten, als ze het land Kanaän binnengingen, vers 18. "Ik zei tot hun kinderen in de woestijn, in de velden van Moab: Wandelt in de inzettingen van uw God en wandelt niet in de inzettingen van uw vaderen, volgt hun bijgelovige gebruiken niet na en bewaart hun dwaze goddeloze gewoonten niet, doet weg hun ijdele wandel, waar niets voor te zeggen is, dan dat zij "van de vaderen overgeleverd is," Petrus 1:18. "Verontreinigt u niet met hun drekgoden, want gij ziet hoe gehaat zij zich daardoor bij God maakten. Maar onderhoudt Mijn rechten en heiligt Mijn Sabbatten", vers 19, 20. Als ouders zorgeloos zijn en hun kinderen geen goed onderricht geven, zoals zij behoren te doen, dan moeten de kinderen dat tekort aanvullen door het Woord van God zoveel te nauwlettender en ijveriger zelf te onderzoeken, als zij groot worden, en van het slechte voorbeeld van de ouders moeten de kinderen gebruik maken tot waarschuwing en niet tot navolging.

V. Het verzet van het volgende geslacht tegen God, waardoor zij zich eveneens aan Gods toorn blootstelden, vers 21. Die kinderen waren ook weerspannig tegen Mij. En hetzelfde, dat van de weerspannigheid van de vaders gezegd was, wordt hier van die van de kinderen gezegd, want zij waren een zaad van boosdoeners. Mozes zei tot hen, dat hij "hun weerspannigheid en hun harde nek kende," Deuteronomium 31:27. En Deuteronomium 9:24: "Weerspannig zijt gij geweest tegen de Heere van de dag af, dat ik u gekend heb". Zij wandelden niet in Mijn inzettingen, vers 21, ja, zij verachtten Mijn inzettingen. Die Gods inzettingen niet gehoorzamen, verachten die, zij tonen, dat zij er geen hoge gedachten van hebben, en dus ook niet van Hem, Wiens inzettingen het zijn. Zij ontheiligden Gods Sabbatten, als hun vaders. De ontheiliging van de Sabbat is een open deur voor alle goddeloosheid, die de heilige dag verontreinigen zullen niets heilig houden. Van de vaderen werd gezegd, vers 16: hun hart wandelde hun drekgoden na, zij vereerden hun afgoden, omdat zij ze liefhadden. Van de kinderen wordt gezegd, vers 24: dat hun ogen achter de drekgoden van hun vaderen waren, zij waren aan de godsdienst ontgroeid, en voelden geen genegenheid voor welke god ook, maar zij vereerden de goden hunner vaderen, omdat zij die van hun vaderen waren en zij ze voor ogen hadden. Zij waren er aan gewend, en als zij toch goden moesten hebben, dan wilden zij er hebben, die zij zien konden en die zij hanteren konden. En wat hun ongehoorzaamheid aan Gods inzettingen verzwaarde, was, dat, als zij die gedaan hadden, dan hadden zij daardoor kunnen leven, vers 21.
Zij hadden een gelukkig voorspoedig volk kunnen zijn. Die tegen hun plicht ingaan, gaan tegen hun belang in, zij willen niet gehoorzamen, zij willen niet tot Christus komen, opdat zij het leven hebben Johannes 5:40. En daarom is het rechtvaardig, dat die niet willen leven en voorspoedig zijn, zoals zij zouden doen in hun gehoorzaamheid sterven en omkomen in hun ongehoorzaamheid. Nu was het grootste voorbeeld van de weerspannigheid van dat geslacht en van hun afgoderij "de ongerechtigheid van Peor, zoals die hunner vaderen het gouden kalf was". "Toen ontstak de toorn des Heeren tegen Israël," Numeri 25:3. Er werd een plaag in de vergadering des Heeren, die hen allen afgesneden zou hebben, als zij niet bijtijds door de ijver van Pinehas gestuit was, en toch erkenden zij in Jozua's tijd: "Wij zijn niet gereinigd van die ongerechtigheid tot op deze dag", Jozua 22:17, Psalm 106:29. Toen was het dat God zei, zijn grimmigheid te zullen uitgieten over hen, vers 21, dat Hij Zijn hand tot hen ophief in de woestijn toen zij voor de tweede maal op 't punt stonden Kanaän binnen te gaan, dat Hij ze onder de heidenen verspreiden zou.
Datzelfde zei Hij tot hen door Mozes in Zijn afscheidslied, Deuteronomium 32:20. Omdat zij Hem tot toorn verwekten door vreemde goden, zei Hij: Ik zal Mijn aangezicht van hen verbergen, en vers 26, 27: Ik zou ze in alle hoeken verstrooien, ten ware, dat Ik de toornigheid des vijands schroomde wat een verklaring geeft van vers 21, 22. Ik zei Mijn grimmigheid te zullen uitstoten, doch Ik keerde Mijn hand af, om Mijns Naams wil. Als het bederf in de zichtbare kerk zo groot, en zo hemeltergend geworden is, dat wij reden hebben om te vrezen, dat zij geheel uitgeroeid zal worden, dan mogen wij toch vol vertrouwen zijn, tot onze troost, dat God Zijn eer redden zal, door Zijn plan uit te voeren, namelijk de kerk in stand te houden, zolang de wereld bestaat.

VI. De oordelen Gods over hen, om hun weerspannigheid. Zij wilden de rechten en inzettingen, waarin God ze hun plicht voorschreef, niet in acht nemen, maar verwierpen ze, en daarom gaf God hun beschikkingen, die niet goed waren, en waarbij zij niet zouden leven vers 25. Hieronder kunnen wij verstaan de verschillende wijzen, waarop God hen strafte, toen zij in de woestijn waren -de plagen, die onder hen uitbraken, de vurige slangen, en dergelijke- en die als 't ware de rechten en inzettingen vervingen, omdat God er bevel toe gaf evenals Hij soms verlossingen bevolen had, en plagen over Israël bestelde, zoals hij de plagen over Egypte besteld had. Toen God zei: "Ik zal ze als in een ogenblik verteren" Numeri 16:21, toen

Hij zei: "Neem alle hoofden des volks en hang ze op," Numeri 25:4, toen Hij hen met de vloek dreigde en beval "Amen" te zeggen op iedere vloek, Deuteronomium 27:28 toen gaf Hij hun beschikkingen, waarbij zij niet zouden leven. Hier wordt meer bedoeld dan gezegd, het zijn beschikkingen, waarbij zij moesten sterven. Die niet gebonden willen zijn door de voorschriften van de wet, zullen gebonden worden door het vonnis daarvan, want op de een wijze of op de andere zal God de mensen treffen, Zacharia 1:6. Geestelijke oordelen zijn de verschrikkelijkste, en daarmee strafte God hen. De rechten en inzettingen, die de heidenen in acht namen bij de eredienst van hun afgoden, waren niet goed, en bij de waarneming daarvan konden zij niet leven, en God gaf er hen aan over. Hij maakte hun zonde tot hun straf. Hij gaf hen over aan een verkeerden zin, zoals de heidense afgodendienaars, Romeinen 1:24, 26, gaf hen over aan de lusten van hun eigen hart, Psalm 31:12, strafte hen wegens die bijgelovige gewoonten, die tegen de geschreven wet waren door hen over te geven aan die welke tegen het licht en de wet van de natuur zelf waren hij liet hen over aan zich zelf, om zich schuldig te maken aan de onheiligste afgoderij, als de dienst van Baäl-Peor (Hij verontreinigde hen, dat is Hij liet hen zich verontreinigen, in hun giften, vers 26), en aan de meest barbaarse afgoderij, als de dienst van Moloch, toen zij hun kinderen, en in ‘t bijzonder de eerstgeborenen, op wie God bijzondere aanspraak maakte (de eerstgeborene uwer zonen zult gij Mij geven) door het vuur lieten gaan, als een offer aan hun afgoden, opdat Hij hen aldus verwoesten zou, niet alleen om het rechtvaardig te doen, maar ook met hun eigen handen, want dat moest noodzakelijk een grote verzwakking van hun gezinnen zijn en een vermindering van de eer en de kracht van hun land. God maakt soms de zonde tot haar eigen straf, en toch is Hij niet de auteur van de zonde, en meer is er niet nodig om mensen rampzalig te maken, dan ze over te geven aan hun eigen lage lusten en hartstochten. Geef hen over aan hun eigen raad, en zij zullen zich zelf ten verderve brengen en verwoesten. En aldus maakt God hun bekend, dat Hij de Heere is, en dat Hij een rechtvaardig God is, die zij zullen moeten erkennen, als zij zien hoeveel hun hardnekkige overtredingen tot hun eigen verwoesting bijdragen. Die God niet willen erkennen als de Heere hun heerser, zullen Hem moeten erkennen als de Heere hun Rechter, wanneer het te laat is.

Ezechiël 20:27-32
Hier gaat de profeet voort met de geschiedenis van hun weerspannigheid, om hen nog meer te vernederen, en toont hun,

I. Dat zij er in volhard hadden na hun vestiging in het land Kanaän. Hoewel God zovele malen Zijn ongenoegen betuigd had over hun goddelozen wandel, "toch hebben uw vaderen Mij hiermede gesmaad, dat zij door overtreding tegen Mij overtreden hebben", vers 27. Het is een grote verzwaring van de zonde, als men zich niet wil laten waarschuwen door de slechte gevolgen van de zonde voor degenen, die zijn voorafgegaan: dat is God smaden, het is smadelijk van Zijn oordelen spreken, alsof zij van geen betekenis waren en niet waard er acht op te slaan.
1. God had Zijn belofte vervuld, als Hij hen in het land gebracht had, dat Hij gezworen had hun te zullen geven. "Hoewel hun ongeloof en hun ongehoorzaamheid de vervulling aanmerkelijk hadden vertraagd, toch was de belofte daarmee niet teniet gedaan". Het scheelde dikwijls niet veel in de woestijn, of zij werden afgesneden, er was maar een schrede tussen hen en de dood, en toch kwamen zij tenslotte in Kanaän. Gods Israël gaat de hemel binnen door de poorten van de hel, zo vele zijn hun overtredingen, en zo groot hun gebreken, dat het een wonder van genade is, dat zij tenslotte gelukkig worden, evenals de huichelaars ter helle varen door de poort des hemels. "De rechtvaardige wordt nauwelijks zalig (Per tot discrimina rerum tendimus ad caelum. De weg ten hemel loopt door duizend gevaren.)"

2. Zij hadden zijn gebod overtreden door hun gruwelijke afgoderij. God had hun bevolen, alle gedenktekenen van de afgoderij te vernietigen, opdat er geen verleiding zou zijn om Zijn heiligdom in de steek te laten, maar in plaats van hun de rug toe te keren, werden zij op hen verliefd, en als zij naar alle hoge heuvels zagen, vanwaar zij de schoonste uitzichten hadden, en alle dicht geboomte, waar zij de heerlijkste schaduw hadden (de eerste om de praal van hun afgoderij te tonen, de laatste om de schande er van te verbergen), offerden zij daar hun offers en zetten daar hun liefelijke reuk, die zij alleen op Gods altaar hadden mogen brengen. Daar gaven zij hun tergende offeranden, vers 28, dat is hun offeranden, die in plaats van God te bevredigen, of Hem te behagen, zeer tergend voor Hem waren offeranden, die, ondanks hun kostbaarheid, misplaatst en daarom de Heere een gruwel waren.

3. Hardnekkig bleven zij daarbij, ondanks alle waarschuwingen, hun gegeven, vers 29: Ik zei tot hen: Wat is die hoogte, waarheen gij gaat? Ik gaf hun dat in overweging, door Mijn knechten de profeten, opdat zij er over nadenken en hun geweten raadplegen zouden, wat zij daar eigenlijk deden. Wat is die hoogte, waarheen gij gaat? Wat is daar aanlokkelijks voor u, dat gij Gods altaren verlaat, waar Hij uw dienst opeist, om plaatsen te bezoeken waar Hij u verboden heeft te aanbidden? Weet gij niet, dat die hoogten van heidense afkomst zijn, en dat de dingen, die de heidenen offerden, aan de duivelen geofferd werden en niet aan God? Heeft Mozes u dat niet gezegd? Deuteronomium 32:17. "En wilt gij gemeenschap hebben met de duivelen?" Wat is die hoogte, waarheen gij gaat, als gij Gods altaren de rug toekeert? O gij uitzinnige Israëlieten, wie of wat heeft u betoverd, dat gij de fontein des levens verlaat voor gebroken bakken, de eredienst, die God beveelt, en aannemen wil, voor die, welke Hij verbiedt, die Hij verafschuwt, en die Hij zal straffen? Nochtans is de naam daarvan genoemd: Hoogte, tot op deze dag toe, zij willen hun zin hebben, God en Zijn profeten mogen daartegen zeggen wat hun behaagt. Zij zijn er voor goed mee verbonden, zelfs onder de beste koningen werden zij niet weggenomen, het was een onmogelijkheid de naam "Hoogte" van hun lippen te weren, zij bleven die behouden in plaats van hun eigen eredienst. De zonde en de zondaar zijn niet gemakkelijk te scheiden.

II. Dat dit geslacht, nadat het uit de bezitting verdreven was, onder de heerschappij gebleven was van dezelfde bedorven neigingen tot afgoderij, vers 30. Hij moet tot het tegenwoordige huis Israëls zeggen (van wie nu sommigen van de oudsten voor hem zaten) "Zijt gij verontreinigd geworden in de weg uwer vaderen? Na al wat God door een opeenvolging van profeten tot u gezegd, en door een reeks van oordelen tegen u gedaan heeft, zult gij u toch niet laten waarschuwen? Wilt gij even slecht zijn als uw vaders waren, en dezelfde gruwelen begaan, die zij begingen? Ik zie, dat gij het wilt: gij hebt er uw hart op gezet, tot de oude gruwelen terug te keren, gij offert uw gaven op de hoogten en doet uw kinderen door het vuur doorgaan, of gij doet het metterdaad of gij doet het in gedachte en voornemen, en zo zijt gij nog steeds afgodendienaars tot op deze dag toe." Deze oudsten schijnen nu van plan zich met de heidenen te verbinden, hun hart willen zij bewaren voor de God van Israël, maar zij willen vrij zijn om hun knieën te buigen voor de goden van de volken, waaronder zij leven, om meer aanzien en beter woonplaatsen onder hen te hebben.

Nu wordt hier de profeet bevolen, tot de ontwerpers van dit plan, die een schikking wensen tussen God en Baäl, te zeggen, dat zij geen van beide hulp of troost zullen ontvangen.
1. Zij zouden er geen voordeel van hebben, dat zij in ‘t geheim de profeten des Heeren raadpleegden, want, omdat zij de afgoden nawandelden, wilde God niets met hen te doen hebben, vers 31: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, als Ik van u gevraagd worde. Wat Hij tevoren gezegd had, vers 3, en waarbij Hij uitvoerig de rechtvaardigheid aantoonde van wat Hij zei, herhaalt Hij hier, als dat, waarbij Hij wilde blijven. Zij moeten niet

denken, dat zij Hem eren door hun vragen, noch ook een antwoord des vredes van Hem verwachten, zo lang zij volharden in hun liefde tot en hun verbond met hun afgoden. Die niet volkomen en oprecht zijn in hun godsdienst, zullen er ook de vruchten niet van plukken, ook kunnen wij geen troostrijke gemeenschap met God hebben in de geboden van de eredienst, tenzij wij daarin innerlijk en oprecht met Hem zijn. Wij doen niets met onze belijdenis, als het slechts een belijdenis is. Ja,

2. Zij zullen er geen voordeel van hebben dat zij zich in ‘t openbaar schikken naar de gewoonten van hun buren, vers 32. Wat in uw geest opgeklommen is als de leidraad van een verfijnde politiek in de tegenwoordige moeilijke omstandigheden, en dat gij u wilt laten aanraden tot uw redding, om niet, door op u zelf te staan, u aan mishandeling bloot te stellen, het zal geenszins geschieden, het zal u geen voordeel opleveren. Gij zegt: "Wij zullen als de heidenen zijn, wij zullen met hen meedoen in de verering van hun goden, hoewel wij op hetzelfde ogenblik niet geloven dat het goden zijn maar hout en steen, dan zullen wij als de geslachten van de landen zijn, zij zullen niet weten, of spoedig vergeten zijn, dat wij Joden zijn, en zullen ons dezelfde voorrechten toestaan, als hun landgenoot. "Zegt hun", zegt God,"dat hun plan niet zal slagen. Of hun buren zullen hun niet toestaan deel te nemen aan hun eredienst, of zo zij het wel doen, zullen zij geen betere gedachten van hen hebben, maar wel slechtere, en zullen het beschouwen als veinzerij, en hen zelf als onbetrouwbaar, daar zij zo vals zijn tegenover hun God, en hun buren zouden bedriegen." Men wint niets door zondige inschikkelijkheid, en de vleselijke sluwheid van de huichelaars zal hun niet baten. Alleen zuiverheid en oprechtheid kunnen de mensen behouden, en hen bij God en mensen aanbevelen.

Ezechiël 20:33-44
Het plan, door de oudsten van Israël gevormd was, dat het volk Israëls, verstrooid onder de volken, al zijn eigenaardigheden zou afleggen, en zich schikken naar hen, onder wie zij woonden, maar God had hun gezegd, dat het plan mislukken zou, vers 32. In deze verzen toont Hij nu in bijzonderheden, hoe het plan verijdeld zal worden. Zij bedoelden, dat de geslachten Israëls zich met de geslachten van de landen vermengen zouden, maar de goddeloze Israëlieten zullen, ondanks hun inschikkelijkheid zich niet met hen vermengen in hun voorspoed maar zij zullen van hen afgezonderd worden tot hun verderf, want afgodische Israëlieten, die van God afvallen, zullen vroeger en zwaarder gestraft worden dan de afgodische Babyloniërs, die de weg van de gerechtigheid nimmer gekend hebben. Lees het vonnis, dat hierover hen geveld wordt en sidder, het wordt bevestigd door een onwraakbare eed: "Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE," zo en zo zal Ik met u handelen. Zij menen Jeruzalem en Babylon beide te vriend te houden door tussen hen in te gaan staan, maar God dreigt, dat geen van beide voor hen een rustoord of een schuilplaats zal zijn.

I. Babel zal hen niet beschermen, en ook geen van de landen van de heidenen: want God zal hen buiten Zijn bescherming plaatsen, en welke vorst, welk volk en welke plaats zal dan hun heiligdom zijn? God was vanouds Israëls Koning, en waren zij Zijn getrouw onderdanen gebleven, dan zou Hij over hen geregeerd hebben met tederheid en zorg voor hun welzijn maar nu zal Ik over hen regeren met een uitgestrekte arm en door een uitgegoten grimmigheid, vers 33. De macht, die uitgeoefend zou worden voor hun bescherming, zal uitgeoefend worden voor hun verderf. Gods heerschappij is niet af te schudden, Hij zal regeren met een gouden scepter of met een ijzeren roede, en die niet willen bukken voor de macht van Zijn genade, zullen bezwijken onder de macht van Zijn grimmigheid. En als God tegen hen vertoornd is, en zij denken zich te kunnen verliezen onder de menigte van de heidenen, die hen omringen, dan zullen zij teleurgesteld worden. Want, vers 34: Ik zal u

vergaderen uit de landen, waarin gij verstrooid zijt, evenals, wanneer opstandelingen in de slag verstrooid zijn, degenen, die aan het krijgszwaard ontsnapt zijn, vervolgd worden en bijeengebracht uit alle plaatsen, waarheen zij verstrooid waren, om door het zwaard van de gerechtigheid gestraft te worden. Ze zullen in de woestijn van de volkeren gebracht worden, vers 35, hetzij te Babel, dat een woestijn genoemd wordt, Hoofdstuk 19:13 en "de woestijn aan de zee," Jesaja 21:1, of naar een andere plaats, die hoewel vol volks voor hen zal zijn, wat de woestijn voor Israël was toen zij uit Egypte kwamen, een plaats, waar God met hen rechten zal, van aangezicht tot aangezicht, zoals Hij rechtte met hun vaderen in de woestijn van Egypteland, vers 36, waar hun gebeente zal liggen, en waar Hij zweren zal dat zij nooit naar Kanaän zullen terugkeren zoals Hij hun vaderen zwoer, dat zij nooit in Kanaän zouden komen, waar Hij de overtreding van Zijn wet op hen wreken zal met even grote verschrikking, als die, waarmee Hij Zijn wet gaf in de woestijn van Sinaï. God heeft een grote twist te twisten met de afvalligen en zal niet alleen tijd vinden, maar ook een geschikte plaats om met hen te rechten, een woestijn voor dat doel, ook te midden van de volken.

II. Jeruzalem zal hen evenmin kunnen beschermen als Babel en ook zal hun betrekking tot Gods Volk her, niet meer helpen voor de andere wereld, dan hun inschikkelijkheid voor de afgodendienaars gedaan heeft voor deze wereld, ook zullen zij evenmin in de "vergadering van de oprechten" staan als in de vergadering van de boosdoeners, want er zal een dag van scheiding komen, wanneer God scheiding zal maken tussen hen, die kostelijk zijn, en hen die onwaardig zijn, Hij zal hen onder de roede doen doorgaan, en aanmerken wie voor God is zoals de schaapherder de schapen voor de tienden, Leviticus 27:32. God zal op ieder van hen in ‘t bijzonder letten, één voor één, zoals wanneer de schapen geteld worden, en Hij zal ze onder de band des verbonds brengen, vers 37- Hij zal hen beproeven en oordelen naar de inhoud des verbonds en het verschil, tussen hen gemaakt door de zegen en de vloek van het verbond. Het kan ook betrekking hebben op hen, die berouw hadden en zich verbeterden Hij zal hen onder de roede van de beproeving doen doorgaan, en als dat een goede uitwerking blijkt te hebben, zal hij ze opnieuw onder de band des verbonds brengen, zal voor hen een God des verbonds zijn en hen aannemen als erfgenamen van de belofte.

1. Hij zal de goddelozen van onder hen afscheiden, vers 38: Ik zal onder hen uitzuiveren die rebel zijn, die u tot smart en schande zijn geweest, en die door hun rebellie al deze rampen over u gebracht hebben. De oordelen Gods zullen hen vinden, en dat zij de naam van Israël noemen, zal hun geen bescherming geven. Zij zullen uit het land hunner vreemdelingschappen uitgevoerd worden en zullen er de rust niet hebben, die zij hoopten daar te zullen hebben. Maar zij zullen in het landschap Israëls niet wederkomen, noch de weldaad genieten van die rust, die God Zijn Volk beloofd heeft. Al delen soms de godzaligen de rampen van deze wereld met de goddelozen, toch zullen de goddelozen het hemelse Kanaän niet delen met de godzaligen, maar het zal deel uitmaken van de zaligheid van die wereld, dat zij uit hen uitgezuiverd zullen zijn, het onkruid uit de tarwe, en het kaf uit het koren, Hoofdstuk 13:9. Maar waar deze afgodendienaars van het huis Israëls pogingen deden, om beide God en hun afgoden te dienen, met de bedoeling beide aangenaam te zijn, komt God er hier tegen op, vers 39, zoals Elia in Zijn naam gedaan had: "Zo de Heere God is, volgt Hem na, en zo Baäl God is, volgt Hem na," indien gij uw afgoden wilt dienen, doet dat en neemt de gevolgen voor uw rekening, maar doet dan niet alsof gij betrekking hebt op God en godsdienstige eerbied voor Hem, en "ontheiligt Zijn heiligen naam niet met uw giften" op Zijn altaar. Geestelijke oordelen zijn de zwaarste oordelen. Met twee van die oordelen worden in dit vers bedreigd die hun aandacht wilden verdelen tussen de God van Israël en de goden van de heidenen:

a. Dat zij overgegeven zouden worden aan de dienst hunner afgoden. Ironisch zegt Hij tot hen: "Dewijl gijlieden naar Mij niet hoort, gaat heen, dient een ieder zijn drekgoden, omdat gij meent, dat het uw belang is, nu en ook hierna. Gij zult er mee voortgaan. Efraïm is vergezeld met de afgoden, laat hem varen, laat hem zijn gang gaan, en zien, wat hij er tenslotte bij wint." Die zich menen te bevoordelen door de zonde, zullen tenslotte bevinden, dat zij zich slechts tot slaven van de zonde hebben gemaakt.
b. Dat zij afgesneden zouden worden van de dienst van en de gemeenschap met God. "Ontheiligt niet meer Mijn heilige naam met vergeefs offer, Jesaja 1:13. Gij brengt de giften in uw hart, waarmee gij Mij beweert te eren, maar tegelijker tijd brengt gij de afgoden in uw hart mee en daarom ontheiligt gij Mij maar, wat Ik niet langer dulden wil", Amos 5:21, 22. Naar recht wordt de toegang tot Gods huis verboden aan die Zijn huis ontheiligen.

2. Hij zal ze opnieuw tot Zich vergaderen.
a. Hij zal ze in genade vergaderen uit de landen in dewelke zij verstrooid zijn, tot gedenktekenen van genade, zoals de onverbeterlijken vergaderd werden als vaten des toorns, vers 41. Niet één van Gods kostelijke dingen zal verloren gaan onder de lompen van deze wereld.
b. Hij zal hen in het landschap Israëls brengen, dat Hij beloofd had hun vaderen te geven, en hun verdrijving uit de bezitting zal hun recht er op niet verminderen, het is nog steeds het landschap Israëls, en daar zal God hen in veiligheid terugbrengen, vers 42.
c. Hij zal hun opnieuw Zijn geboden geven, Hij zal Zijn heiligdom op Zijn heilige berg oprichten, die hier de hoge berg Israëls genoemd wordt, want hoewel de berg Sions niet één van de hoogste bergen was, toch was de tempel daar een van de hoogste eretekenen van Israël. Beloofd wordt, dat zij, die zich onbesmet hielden en geen afgoden wilden dienen in andere landen, opnieuw tot voorspoed zullen komen en de waren God zullen dienen in hun eigen land: "Zij zullen Mij dienen in het land, zij allen." Het is het ware geluk van een volk, en een zeker bewijs, dat het hun goed zal gaan, als er een overheersende neiging onder hen is om God te dienen. Terwijl God de afgodendienaars verboden had giften op Zijn altaar te brengen, zal Hij van deze hefofferen eisen en de eerstelingen, en zal ze aannemen, vers 40. Wat Hij niet eist, zal Hij ook niet aannemen, maar wat gedaan wordt met het oog op Zijn voorschriften, zal Hem welbehagelijk zijn. Hij zal een welgevallen aan hem nemen om de liefelijken reuk, vers 41, daar die Hem zeer aangenaam is en Hem voldoening geeft, terwijl hij tot de geveinsde aanbidders zegt: Ik mag uw verbodsdagen niet ruiken.
d. Hij zal hun oprecht berouw geven over hun zonde, vers 43. Als zij bevinden, hoe genadig God jegens hen is, zullen zij door Zijn vriendelijkheid overwonnen worden, en zich schamen bij de gedachte aan hun slecht gedrag tegenover zo’n goede God: "Wanneer gij de voorrechten van Mijn heilige berg opnieuw zult genieten, dan zult gij daar gedenken aan uw handelingen, waarmee gij u verontreinigd hebt." Hoe meer gemeenzaam wij zijn met Gods heiligheid, des te meer zullen wij van het hatelijk karakter van de zonde zien. Daar zult gij van uzelf een walging hebben. Oprecht evangelisch berouw maakt, dat men van zijn zonde walgt, zoals Job in hoofdstuk 42:56.
e. Hij zal hun Zijn kennis geven: Zij zullen bij ondervinding weten, dat Hij de Heere is, dat Hij een God is van oneindige macht en onuitputtelijke goedheid, vriendelijk voor Zijn Volk en getrouw aan Zijn verbond met hen. Alle gunsten, die wij van God ontvangen, behoren ons tot een rauwere gemeenschap met Hem te brengen.
f. Dat alles zal Hij doen, om Zijns Naams wil, hoewel zij niet dat, maar het tegenovergestelde verdienen, vers 44, Hij heeft met hen gedaan, dit is voor hen gedaan, gedaan te hunnen bate, gedaan in wedijver met hen, terwijl zij het hun deden, Hij heeft met hen gedaan louter om Zijns Naams wil. Zijn redenen zijn ontleend aan Hem zelf. Had Hij met hen gedaan naar hun bozen weg en hun verdorven handelingen, dan zou Hij hen losgelaten hebben om met de

anderen verstrooid te worden en verloren te gaan, hoewel zij het betere en gezondere deel van het huis Israëls vormden, maar Hij richtte hen op en herstelde hen om Zijns Naams wil, niet alleen opdat die niet ontheiligd zou worden, vers 14 maar opdat Hij geheiligd zou worden in hen voor de ogen van de heidenen, vers 41, Zich zelf heiligen is eigenlijk de betekenis, want het is Gods werk, Zijn eigen naam te verheerlijken. Hij zal Zijn Volk wel doen om er de eer van te hebben, om Zich te openbaren als een God, die de zonde vergeeft en aldus Zijn belofte houdt, opdat Zijn volk Hem loven zal, en opdat hun naburen insgelijks met Hem bekend zullen worden, zoals geschiedde, toen God hun gevangenis wendde, Psalm 126:4. "Toen zei men onder de heidenen: De Heere heeft grote dingen aan deze gedaan."

Ezechiël 20:45-49
Wij hebben hier een profetie van de toorn tegen Juda en Jeruzalem, die een meer gepast begin zou zijn geweest voor het volgende hoofdstuk dan een besluit van dit, want zij hangt niet samen met wat vooraf gaat, maar wat er in het begin van het volgende hoofdstuk op volgt, is er de verklaring van, toen het volk zich beklaagde, dat dit een gelijkenis was, die zij niet verstonden.
1. In deze gelijkenis is het een woud, waartegen geprofeteerd wordt,"het woud van het veld in het zuiden," Juda en Jeruzalem. Deze lagen ten zuiden van Babel, waar Ezechiël nu was, en daarom wordt hem bevolen zijn aangezicht naar het zuiden te zetten vers 46, om te kennen te geven, dat God Zijn aangezicht tegen hen gezet had, op hen misnoegd was en besloten had hen te vernietigen. Maar, hoewel het een boodschap des toorns is, die hij moet overbrengen, moet hij ze overbrengen met zachtheid en tederheid,"hij moet zijn woorden druppelen tegen het zuiden, zijn lering moet druppen als een regen," Deuteronomium 32:2, opdat het hart des volks er door verzacht mocht worden, zoals de aarde door "de rivier Gods, die de weiden van de woestijn bedruipt," Psalm 65:12, en waarom het zuiden meer in ‘t bijzonder vraagt, Jozua 15:19. Juda en Jeruzalem worden een woud genoemd, niet alleen omdat zij vol volk geweest waren, zoals een woud vol bomen, maar ook omdat zij zonder vrucht geweest waren, want vruchtbomen groeien niet in een woud, een woud is de tegenstelling van een vruchtbaar veld, Jesaja 32:15. Die hadden behoren te zijn als de hof des Heeren en Zijn wijngaard, welke als een woud waren geworden, waar dorens en distels opgroeien, en tegen hen, die zo zijn, die niet voortbrengen de vruchten van de gerechtigheid, tegen hen is het, dat Gods Woord profeteert.

2. Het is een vuur, in dit woud aangestoken, dat geprofeteerd wordt, vers 47. Al die oordelen, die beide stad en land verwoestten en verteerden; het zwaard, de honger, de pestilentie en de gevangenschap, worden door dit vuur afgebeeld.
a. Het is een vuur, dat God zelf aangestoken heeft. "Ik zal een vuur in u aansteken: de adem des Heeren is niet als een druppel, maar als een zwavelstroom om het aan te steken", Jesaja 30:33. Hij, die als een beschermend vuur om de stad was geweest, is nu als een verterend vuur daarin. Alle vlees zal zien, aan het woeden van dit vuur en aan de verwoestingen, die het zal maken, vooral als zij het vergelijken met de zonden, die hen tot brandstof voor dat vuur hebben gemaakt, dat Hij, de Heere dat aangestoken heeft, vers 48, als een heilig Wreker van Zijn geschonden eer.
b. Deze brand zal algemeen zijn: alle rangen en standen zullen er door verteerd worden- jongen en ouden, rijken en armen, aanzienlijken en geringen. Zelfs alle groene bomen, die door het vuur niet licht aangetast wordt, zal door dit vuur verteerd worden, ook van de goede mensen zullen sommigen in deze rampen verwikkeld worden, en,"indien Hij dit doet aan het groene hout, wat zal aan het dorre geschieden?" Het dorre hout zal voor dit vuur zijn als tondel en zwam. "Alle aangezichten (dat is: al wat het gelaat van de aarde bedekt) van het zuiden van Kanaän tot het noorden, van Berseba tot Dan, zullen daardoor verbrand worden."

c. Het vuur zal niet uitgeblust worden. Alle pogingen om de ontbinding tegen te gaan zullen mislukken. Als God een volk verderven wil, wie of wat zal het dan redden? Ziehier 1. Het verwijt van het volk aan de profeet ter gelegenheid van deze prediking. Zij zeiden: "Is hij niet een verdichter van gelijkenissen?" Dat was de taal, hetzij van onwetendheid of ongeloof (de eenvoudigste waarheden waren gelijkenissen voor hen), hetzij van boosaardigheid en kwaadwilligheid tegen de profeet. Het is iets zeer gewoons, dat zij, die zich niet laten bewerken door het Woord, er aanmerkingen op maken, het is of te duidelijk of te duister, al te mooi of al te eenvoudig, te alledaags of te zonderling, altijd is er iets aan, dat niet deugt.
3. Het beklag van de profeet bij God: "Ach Heere HEERE, zij zeggen van mij dat en dat". Het is een troost voor ons, als de mensen ten onrechte kwaad van ons spreken, dat wij een God hebben, bij Wien wij ons beklag kunnen doen.

HOOFDSTUK 21

1 En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende: 2 Mensenkind! zet uw aangezicht tegen Jeruzalem, en drup tegen de heiligdommen, en profeteer tegen het land van Israël; 3 En zeg tot het land van Israël: Alzo zegt de HEERE: Ziet, Ik wil aan u, en Ik zal Mijn zwaard uit zijn schede trekken; en Ik zal van u uitroeien de rechtvaardige en de goddeloze. 4 Omdat Ik dan van u uitroeien zal de rechtvaardige en de goddeloze, daarom zal Mijn zwaard uit zijn schede uitgaan tegen alle vlees, van het zuiden tot het noorden. 5 En alle vlees zal weten, dat Ik, de HEERE, Mijn zwaard uit zijn schede getrokken heb; het zal niet meer wederkeren. 6 Maar gij, mensenkind, zucht; zucht voor hun ogen met verbreking der lenden en met bitterheid. 7 En het zal geschieden, als zij tot u zeggen zullen: Waarom zucht gij, dat gij zeggen zult: Om het gerucht, want het komt! en alle hart zal versmelten, en alle handen zullen verslappen, en alle geest zal inkrimpen, en alle knieën als water heenvlieten; ziet, het komt, en het zal geschieden, spreekt de Heere HEERE. 8 Wederom geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 9 Mensenkind, profeteer en zeg: Alzo zegt de HEERE: Zeg: Het zwaard, het zwaard is gescherpt, en ook geveegd. 10 Het is gescherpt, opdat het een slachting slachte; het is geveegd, opdat het een glinster hebbe; of wij dan zullen vrolijk zijn? het is de roede Mijns Zoons, die alle hout versmaadt. 11 En Hij heeft hetzelve te vegen gegeven, opdat men het met de hand handelen zou; dat zwaard is gescherpt, en dat is geveegd, om hetzelve in de hand des doodslagers te geven. 12 Schreeuw en huil, o mensenkind, want hetzelve zal zijn tegen Mijn volk, het zal zijn tegen al de vorsten van Israël; verschrikkingen zullen vanwege het zwaard bij Mijn volk zijn; daarom klop op de heup. 13 Als er beproeving was, wat was het toen? Zou er dan ook geen versmadende roede zijn, spreekt de Heere HEERE. 14 Daarom gij, mensenkind, profeteer, en sla hand tegen hand; want het zwaard zal verdubbeld worden ten derden male, het is het zwaard dergenen, die verslagen zullen worden; het is het zwaard der groten, die verslagen zullen worden, dat tot hen in de binnenste kameren indringen zal. 15 Ik heb de punt des zwaards gezet tegen al hun poorten, opdat het hart versmelte, en de aanstoten vermenigvuldigen; ach, het is toegemaakt, opdat het glinstere, het is ingewonden om te slachten. 16 Houd u bijeen, o zwaard! keer u rechtsom, schik u, keer u linksom, waarheen uw aangezicht gesteld is. 17 En Ik Zelf zal ook Mijn hand tegen Mijn hand slaan, en Mijn grimmigheid doen rusten; Ik, de HEERE, heb het gesproken.
18 Wederom geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 19 Gij nu, mensenkind, stel u twee wegen voor, waardoor het zwaard des konings van Babel komt; uit een land zullen zij beide voortkomen; en kies een zijde, kies ze aan het hoofd van de weg der stad. 20 Gij zult een weg voorstellen, waardoor het zwaard inkomen zal tegen Rabba der kinderen Ammons, of tegen Juda, tot de vaste stad Jeruzalem. 21 Want de koning van Babel zal aan de wegscheiding staan, aan het hoofd van de twee wegen, om waarzegging te gebruiken; hij zal zijn pijlen slijpen; hij zal de terafim vragen, hij zal de lever bezien. 22 De waarzegging zal aan zijn rechterhand zijn op Jeruzalem, om hoofdmannen te stellen, om de mond te openen in het doodslaan, om de stem op te heffen met gejuich, om stormrammen te stellen tegen de poorten, om sterkten op te werpen, om bolwerken te bouwen. 23 Dit zal hun in hun ogen als een ijdel waarzeggen zijn, omdat zij met eden bedigd zijn onder hen; maar hij zal der ongerechtigheid gedenken, opdat zij gegrepen worden.
24 Daarom zegt de Heere HEERE alzo: Omdat gijlieden uwer ongerechtigheid doet gedenken, doordien uw overtredingen ontdekt worden, zodat uw zonden gezien worden in al uw handelingen;

omdat uwer gedacht wordt, zult gij met de hand gegrepen worden. 25 En gij, o onheilig, goddeloos vorst van Israël, wiens dag komen zal, ten tijde der uiterste ongerechtigheid; 26 Alzo zegt de Heere HEERE: Doe dien hoed weg, en hef dien kroon af, deze zal dezelfde niet wezen; Ik zal verhogen dien, die nederig is, en vernederen dien, die hoog is. 27 Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja, zij zal niet zijn, totdat hij kome, die daartoe recht heeft, en dien Ik geven zal. 28 En gij, mensenkind, profeteer en zeg: Alzo zegt de Heere HEERE, van de kinderen Ammons, en van hun smading; zo zeg: Het zwaard, het zwaard is uitgetrokken, het is ter slachting geveegd om te verdoen, om te glinsteren; 29 Terwijl zij u ijdelheid zien, terwijl zij u leugen voorzeggen, om u op de halzen te stellen dergenen, die van de goddelozen verslagen zijn, welker dag gekomen was ten tijde der uiterste ongerechtigheid. 30 Keer uw zwaard weder in zijn schede! In de plaats, waar gij geschapen zijt, in het land uwer woningen zal Ik u richten. 31 En Ik zal over u Mijn gramschap uitgieten, Ik zal tegen u door het vuur Mijner verbolgenheid blazen; en Ik zal u overgeven in de hand van brandende mensen, smeders des verderfs. 32 Het vuur zult gij tot spijze zijn, uw bloed zal zijn in het midden des lands; uwer zal niet gedacht worden; want Ik, de HEERE, heb het gesproken.

In dit hoofdstuk vinden wij,
I. Een verklaring van de profetie uit het einde van het voorgaande hoofdstuk, aangaande het vuur in het woud, die het volk zich beklaagde niet te kunnen verstaan, vers 1-5.
II. Een verdere voorzegging omtrent het zwaard, dat over het land kwam, waardoor alles zou verwoest worden, hierop wordt met nadruk gewezen, vers 8-17.
III. Het vooruitzicht van de komst van de koning van Babel naar Jeruzalem, waartoe hij naar Goddelijke openbaring was aangewezen, vers 18-24.
IV. Een vonnis over Zedekia, de koning van Juda, vers 25-27.
V. De ondergang van de Ammonieten door het zwaard, voorspeld, vers 28-32. Dit hoofdstuk bevat dus niets dan dreigementen.

Ezechiël 21:1-7
De profeet heeft getrouw de hem opgedragen last volvoerd, aan het einde van het voorgaande hoofdstuk vermeld, en wel in bewoordingen, die Hij ontvangen had, en waaraan hij geen eigen uitlegging durfde toevoegen. Maar nu hij bemerkte, dat het volk aanmerking maakte op het gebruik van gelijkenissen, kwam het woord des Heeren opnieuw tot hem en gaf hem de sleutel tot Zijn beeldspraak, opdat hij het volk de betekenis aan het verstand mocht brengen en hun tegenwerping tot zwijgen brengen. Want, alle mensen zullen voor Gods rechtbank niet te verontschuldigen zijn, en iedere mond zal gestopt worden. "Zie, als iemand in een vreemde taal spreekt, die bidde, dat hij het moge uitleggen," 1 Korinthe 14:13. Wanneer wij tot het volk omtrent hun ziel spreken, moeten wij trachten, eenvoudig te zijn, en ons zo uit te drukken, als wij het best verstaan worden. "Christus verklaarde Zijn gelijkenissen aan Zijn discipelen in het bijzonder," Markus 4:34.
1. Hier wordt de profeet duidelijk gezegd, op wie hij deze pijl van zijn profetie heeft te richten. Hij moet zijn woord druppelen tegen de heiligdommen, vers 2, tegen Kanaän, het heilige land, Jeruzalem, de heilige stad, de Tempel, het heilige huis. Die waren hoogverheven boven alle andere plaatsen, maar, toen zij ontheiligd werden, moest het woord, dat gewoon was in de heiligdommen te druppelen, nu tegen hen uitgaan. Profeteer tegen het land van Israël. Het was Israëls eer, profeten en profetie te bezitten, maar deze, nu ze veracht worden, keren zich tegen hen. En terecht wordt hier geschoten met haar eigen artillerie die tegen haar vijanden placht gericht te worden, aangezien zij ze niet wist te waarderen.

2. Hem wordt meegedeeld, en hij moet het volk meedelen de betekenis van het vuur, dat gedreigd werd, het woud van het veld in het zuiden te zullen verteren, het beduidde een getrokken zwaard, het zwaard des oorlogs dat het land woest zou maken, vers 3: "Zie, Ik wil aan u, o land van Israël!" Er is niets meer nodig om een volk ellendig te maken dan God tegen

zich te hebben. Daarentegen, als Hij voor ons is, dan behoeven wij niet te vrezen, wie ook tegen ons zijn moge. Als Hij tegen ons is, hebben wij geen hoop wie zich ook voor ons verklaart. En Gods belijdend volk, als het tegen Hem opstaat, dan keert het tegen zich diegene, die voor hen placht te zijn. Was het vuur daar door God aangestoken? Het zwaard hier is Zijn zwaard, dat Hij bereid heeft, en dat Hij heeft uitgezonden. Hij is het, die het uit Zijn schede heeft getrokken, waarin het rustig stak, zonder iemand kwaad te doen. Zie, wanneer het zwaard onder de volken uit de schede wordt getrokken, moet daarin Gods hand worden opgemerkt en erkend. "Verteerde het vuur alle groene bomen en alle dorre bomen?" "Het zwaard, op gelijke wijze, roeit uit de rechtvaardige en de goddeloze." Goed en slecht worden op dezelfde wijze in de rampen des volks begrepen, de rechtvaardigen werden van het land van Israël afgesneden, toen zij als gevangenen naar Babel werden gezonden, ofschoon misschien weinigen of geen van hen uit het land van de levenden afgesneden werd. Het was een dreigend teken voor het land Israëls, dat uitnemende mannen als Daniël en zijn vrienden, Ezechiël en anderen in het begin van de ellende uit hun land werden weggevoerd en naar Babel gebracht. Maar of schoon het zwaard beide "rechtvaardigen en goddelozen uitroeide het verteert zowel deze als genen," 2 Samuel 11:25, toch zij het verre van ons, te menen, dat de rechtvaardige zij gelijk de goddeloze, Genesis 18:25. nee, Gods genade en troost maakt wel degelijk onderscheid, al schijnt Zijn voorzienigheid er geen te kennen. De goede vijgen werden, haar ten goede, naar Babel gezonden, Jeremia 24:5.

6. Alleen naar de uiterlijke schijn wedervaart enerlei de rechtvaardige en de goddeloze, Psalm 9:2. Maar het getuigt van Gods groot misnoegen jegens het land van Israël. Wel mocht gezegd worden: "Zijn oog zal niet verschonen, ja zelfs de rechtvaardige niet." Omdat er geen rechtvaardigen genoeg zijn om het land te redden, zullen de weinigen mee lijden, om Gods gerechtigheid te meer te doen uitkomen, maar Gods barmhartigheid zal hun op de een of andere manier daarvoor vergoeding schenken. Heeft het vuur alle aangezichten van het zuiden tot het noorden toe verbrand, nu zal het zwaard uit zijn schede gaan tegen alle vlees, van het zuiden tot het noorden, zal uitgaan als Gods zwaard, met een zending, die niet kan gekeerd worden, met een onweerstaanbare kracht. Moet alle vlees weten, dat God het vuur heeft aangestoken? Zo zullen ook allen weten, dat Hij het zwaard uit de schede heeft getrokken, vers 5. eindelijk, zal het vuur, dat aangestoken is, niet uitgeblust worden? Zo zal dit zwaard des Heeren, dat tegen Juda en Jeruzalem uitgetrokken is, terwijl de schede wordt weggeworpen, niet meer wederkeren, totdat het zijn last ten volle heeft volbracht.

3. De profeet wordt bevolen, door zijn eigen smart en deelneming over deze naderende rampen uit te spreken, te trachten indruk op het volk te maken. Wanneer hij zijn boodschap heeft overgebracht, moet hij zuchten, met verbreking van de lendenen, als zou zijn hart breken, zuchten met bitterheid, met andere uitdrukkingen van diepe droefheid, en dit in het openbaar voor hun ogen, voor de ogen dergenen, wie hij de voorgaande boodschap had overgebracht, opdat die toespraak voor hun ogen zou zijn, wat ze voor hun oren was geweest, opdat die dubbele mededeling hun mocht bewegen. De profeet moest zuchten, of schoon het hem pijnlijk was en zijn gemoed zeer deed, en ofschoon de heiligen onder het volk waarschijnlijk de gek met hem steken zouden en hem een huilebalk een jankerig, gemaakte prediker noemen. Maar, als wij uitzinnig zijn, wij zijn het Gode, en ook zal ik mij nog geringer houden dan alzo. Zie, predikanten, die indruk wensen te maken met hetgeen zij spreken, moeten tonen, dat het hun de diepste ernst is, en geheel meleven met wat zij zeggen, dan zal hun woord beter vrucht dragen. Als het volk de profeet zo zag zuchten en daarvoor geen gerede aanleiding vond, zou het vragen: "Waarom zucht gij " Dit zuchten heeft een verborgen oorzaak, vertel ons die. Dan moest hij hun antwoorden: "om het gerucht, het droeve gerucht," dat wij weldra vernemen zullen, het gerucht komt (namelijk de oordelen,

welker tijding ons bereikt), het komt allengs, en dan zult gij allen zuchten, alle hart zal versmelten, en alle handen zullen verslappen, uw moed zal u bewegen, en geen bemoedigende overweging zal u meer ondersteunen. En wanneer moed en hand u begeven, wanneer alle handen slap hangen en alle knieën knikken, dan kunt gij onmogelijk meer vluchten." Zij, die God tot hun deel hebben, wanneer vlees en hart bezwijken, vinden in Hem sterkte en kracht, maar zij, die God tegen zich hebben, vinden geen hulp tegen een bezwijkende geest, zoals Belsazar, worden zij door hun gedachten verschrikt, Daniel 5:6. Maar sommigen worden meer verschrikt dan werkelijk geschaad, kan dat niet het geval zijn met degenen, die hier, al zijn zij rechtvaardig, getroffen worden, zodat het oordeel hen niet wezenlijk treft? Dat geldt evenwel de goddelozen niet: "Zie, het komt en het zal geschieden, spreekt de Heere HEERE." Het is geen vogelverschrikker, die hen ontstelt, uw verbolgenheid, naar dat Gij te vrezen zijt, erger zelfs dan gevreesd werd.

Ezechiël 21:8-17
Hier vinden wij nog een profetie van het zwaard, die op indrukwekkende wijze wordt verkondigd, de hier gebruikte uitdrukkingen zijn enigszins duister en moeilijk voor uitleggers. Het zwaard was in de voorafgaande verzen uit de schede getrokken, hier wordt het bereid voor zijn werk, dat de profeet geboden wordt, te bewenen. Merk op,

I. Hoe het zwaard hier beschreven wordt.
1. Het is geslepen, opdat het verwonde en snijde, en een slachting aanricht De toorn Gods zal het scherpte geven, welke werktuigen het Gode ook behage te gebruiken, Hij zal ze met kracht moed en volharding toerusten, naar de dienst waartoe ze geroepen worden. "Uit de mond van Christus gaat een scherp zwaard," Openbaring 19:15.

2. Het is gepoetst, opdat het glimt, tot schrik dergenen, tegen wie het gekeerd is. Het is een soort vlammend zwaard. Indien het door niets-doen in de schede verroest mocht zijn, zal het gewreven en gepoetst worden al schijnt Gods rechtvaardigheid voor een tijd verduisterd te zijn gedurende de dag van Zijn lankmoedigheid, ze zal weer glinsteren en schijnen.

3. Het is een overwinnend zwaard, waartegen niets bestand zal blijken, vers 10. het is Mijns zoons roede, welke alle hout versmaadt. Israël heeft God eenmaal gesproken, is Mijn zoon Mijn eerstgeborene. De overheid van dat volk was een roede, een sterke roede, genoemd, Hoofdstuk 19:11: Hij had sterke roeden tot scepters van de heersers. Maar wanneer het zwaard van Gods gerechtigheid getrokken is, dan versmaadt het alle hout, acht het niets als ware dit ook een sterke roede, de roede Mijns zoons is sterker dan alle ander hout. Als Gods belijdend volk tegen Hem opgestaan is, en tegen Hem rebelleert, dan versmaadt Zijn zwaard het. Wat is het voor Hem, boven andere volken? De (Engelse) kanttekening geeft een andere verklaring: "Het is de roede Zijns Zoons, wij weten van wie God gezegd heeft", Psalm 2:7 "Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd", en: "Gij zult ze verpletteren met een ijzeren scepter", vers 9. Dit zwaard is die ijzeren scepter, die alle hout versmaadt en weerhoudt. Of: dit zwaard is Mijns zoons roede, een kastijdende roede, tot betering van Gods overtredend volk, 2 Samuel 7:14, maar niet om het als volk uit te roeien. Het is voor anderen een zwaard, voor Mijn zoon een roede.

II. Hoe het zwaard hier in de hand van de beul gegeven wordt. Het is Mijns zoons roede, en gegeven, opdat men het met de hand hanteren zou, vers 11, opdat het gebruikt worde voor het doel, waartoe het geveegd is. Het wordt gegeven niet in de hand van de schermmeester, om er mee te spelen, maar van de doodslager, om er mee te doden. Het oorlogszwaard gebruikt Mijn Zoon als het zwaard des gerichts en alle oordeel is Hem overgegeven. Het is glinsterend

gemaakt, vers 15, het is ingewonden, om in goeden staat en schoon gehouden te worden, en scherp tegen de dag van de slachting, niet als Goliaths zwaard, dat in een kleed gewonden was, alleen bewaard als aandenken, 1 Samuel 21:9.

III. Waarheen het zwaard wordt gezonden en tegen wie vers 12: Dat zal zijn tegen Mijn Volk, zij zullen vallen door dit zwaard. Het wordt hier herhaald als iets nauwelijks te geloven, dat het zwaard van de heidenen tegen Gods eigen Volk zal gekeerd worden, ja tegen alle de vorsten Israëls, hun waardigheid en macht als vorsten zal hun meerdere waarborg zijn dan hun godsdienst en belijdenis. Maar, wanneer het zwaard te eniger tijd tegen Gods Volk gewet wordt, hebben zij dan in zichzelf niet genoegzaam troost om zich tegen zo iets vreselijks te wapenen? Ja, dat hebben zij, zolang zij zich als Zijn volk gedragen. Maar dat hadden ze niet gedaan, en daarom zullen verschrikkingen vanwege het zwaard op hen vallen, die zich Mijn volk noemen. Zie, terwijl Godvruchtigen vrij blijven niet alleen van het kwaad, maar ook van de vreze des kwaads, worden goddelozen niet enkel door het zwaard verschrikt, maar ook door de vreze ervoor, opkomende uit het besef hunner eigene schuld. Het zwaard wordt vooral gezonden tegen de groten, want die waren de grootste zondaars geweest,"die hadden tezamen het juk verbroken en de banden verscheurd," Jesaja 5:5. Daarom geldt Gods toorn bijzonder hen, die de belhamels in de zonde geweest weren. Het zwaard dergenen, die verslagen zullen worden, is het zwaard van de groten, die verslagen zullen worden, vers 14. Ofschoon zij zichzelf van schuilplaatsen hebben voorzien, waar zij zich vleien, veilig te zullen zijn, zullen zij bevinden, dat het zwaard tot hen in de binnenste kamers indringen zal en hen aldaar vinden, zoals de kikvorsen in een van de Egyptische plagen toegang vonden tot in de kamers van de vorsten. Het zwaard, de punt des zwaards is gezet tegen alle hun poorten, vers 15, tegen al die dingen, waarmee wij meenden het buiten te kunnen houden en zich te versterken. Zie, de sterkste poorten, al waren zij koperen poorten, nog zo goed versperd, nog zo goed bewaakt, zijn geen bescherming tegen de punt des zwaards van Gods oordelen.

Maar wanneer dat tegen zondaars gewet is,
1. Zijn zij geneigd, het ergste te vrezen hun harten bezwijken, zodat zij tot allen tegenstand onbekwaam zijn.

2. Het ergste komt, wat voor tegenstand zij ook bieden, het baat niet, zij worden aangestoten, hun aanstoten vermenigvuldigen. Maar wat behoeven wij de bijzondere taak van dit zwaard na te gaan, als het een algemene taak heeft als het gaat waarheen Zijn aangezicht gesteld is? vers 16. Houd u bijeen, o zwaard, keer u rechtsom, schik u, keer u linksom, gij zult overal kwaaddoeners vinden, want niemand is onschuldig. Gij zijt met gezag over hen bekleed, want niemand is van de straf vrijgesteld, en daarom, waarheen Uw aangezicht gesteld is, welke weg gij ook kiest, ge, gelijk Jonathans zwaard, dat "van het bloed van de verslagenen, van het vette van de helden niet achterwaarts werd gedreven, Samuel 1:22, waar wel sprake is van Jonathans boog, maar welke woorden toch ook op zijn zwaard van toepassing zullen geweest zijn, zie 1 Samuel 14:2. Zie, zo vol is de wereld van goddeloze mensen, dat waarheen Gods oordelen zich ook wenden, zij overal werk vinden en wat te doen hebben. Dat vuur zal nimmer, bij gebrek aan brandstof, uitgaan. En zulke verschillende wegen heeft God om zondaren met het zwaard van Zijn gerechtigheid te vellen, dat het er nog mee is als met het zwaard, dat het eerst met "vlammend lemmer zich omkeerde, dat is, overal ineensloeg" Genesis 3:24.

IV. Wat de aard is van dit zwaard, en wat de bedoeling en de beperking van zijn dienst onder het volk van God zijn, vers 13. Het is tot verbetering, het zwaard is een roede voor hen. Dit is

een troostvol woord, te midden van zoveel verschrikkende, ofschoon enigszins onduidelijk uitgedrukt.
1. Het Volk Gods begint te vrezen, dat er dan ook geen versmadende roede zal zijn, dat het zwaard zal voortgaan met zo'n blinde woede, dat het zijn roeping vergeet, namelijk een roede te zijn, dat het de gestelde perken te buiten gaat en inderdaad een zwaard wordt, zelfs voor Gods eigen Volk. Zij vrezen, dat het Chaldeeuwse zwaard, de roede van Gods toorn, zijn roeping als roede klein achtende, zal worden als "een bijl, die zich beroemt tegen die die daarmee houwt, ls ware het geen hout", Jesaja 10:15.
Of: "zou er dan ook geen versmadende roede zijn?" dat is: wat zou het zijn, als dit zwaard de vorige roeden, als die van Sanherib, beschaamd maakte, als hadden die niets uitgericht? Wat zou het zijn, als dit niet een verbeterende roede, maar een verdelgend zwaard bleek te zijn, die aan kerk en staat beide tegelijk een einde maakte? Daarvoor zijn de wel nadenkende, maar vreesachtige zielen bang. Zie, wanneer naderende onheilen dreigen, dan is het goed het ergste te onderstellen, dat er uit voort zal vloeien, opdat wij daartegen op onze hoede zijn. Wat zou het zijn, indien het zwaard zelfs stam of scepter niet spaart? namelijk die van Juda en het huis Davids (zo vertalen sommigen het woord Shebet), wat, indien het de ondergang van onze regering bedoelde? Als dat geschiedt,"de Heere is rechtvaardig en zal desniettegenstaande genadig zijn." Maar,

2. Deze vrees wordt gerustgesteld door de verzekering, dat het niet zo zijn zal, het zwaard zal zich zelf niet vergeten, noch de zending, die het opgedragen is, het is ter beproeving, en niets meer dan een beproeving Hij, die het zendt, maakt er een gebruik van en gebiedt halt naar Hem behaagt. Zijn trotse golven zullen hier ophouden. Zie, het is een oorzaak van grote troost voor Gods Volk, wanneer Zijn oordelen daar zijn en dat volk beeft uit vreze ervoor, dat, wat ze ook voor anderen zijn, ze voor Zijn kinderen slechts als beproevingen bedoeld worden. Wanneer zij beproefd worden, komen ze er uit als gelouterd goud, en de beproeving huns geloofs zal blijken, deszelfs versterking te zijn.

V. Hier moesten de profeet en het volk tonen, in deze bedreigde oordelen levendig belang te stellen.
1. De profeet moet in volle ernst deze oordelen aankondigen. Hij moet zeggen: Het zwaard, het zwaard! vers 9. Laat hem geen schone woorden bedenken, geen verscheidenheid van uitnemende uitdrukkingen. Wanneer de stad in brand staat, geeft men daarvan geen beredeneerd verslag, maar roept met verschrikte stem: "Brand, brand!" Zo moet de profeet roepen, Het zwaard, het zwaard! en, vers 14: Het zwaard zal in uw prediking verdubbeld worden ten derden male. God spreekt eenmaal, ja tweemaal, ja driemaal, het zou goed zijn, zo de mens tenslotte daarop letten wilde. Het zal in Gods Voorzienigheid ten derden male verdubbeld worden, want het was Nebukadnézars derde inval en tocht tegen Jeruzalem, die er ten enenmale een eind aan maakte. De verwoesting komt allengs, maar komt tenslotte inderdaad, over een God tergend volk.
Toch is dit niet alles, de profeet is niet alleen wapenheraut om de krijg uit te bazuinen, en te roepen: Het zwaard, het zwaard! een en andermaal, en ten derden male, maar als iemand, die er nu in betrokken is, moet hij schreeuwen en huilen, vers 12, moet droevig de verwoesting bewenen, die het zwaard zal maken, als iemand, die niet alleen medegevoelt met de lijders, maar zelf mee lijdt opnieuw, vers 14, Profeteer en sla hand tegen hand, wring de handen, als om de verwoesting te beklagen, of klap in de handen, als om degenen, die er de werktuigen van zullen zijn, op te roepen en aan te sporen, of als iemand, die verbaasd staat voor het plotselinge en strenge van de oordelen. De profeet moet hand tegen hand slaan, want, zegt God, Ikzelf zal ook Mijn hand tegen Mijn hand slaan, vers 17. God spreekt in ernst, als Hij deze straf over hen uitspreekt, en daarom moet de profeet ook zelf in ernst spreken, wanneer

hij die straf mededeelt. Dat God de handen tegen elkaar slaat, en dat de profeet zulks doet, is een teken van heilige verontwaardiging over des volks goddeloosheid, die inderdaad verbazingwekkend mocht genoemd worden. "Toen Balaks toorn tegen Bileam was ontstoken, sloeg hij ook de handen samen," Numeri 24:10. Zie, God en Zijn dienaren zijn terecht verbolgen tegen degenen, die gered konden worden, maar hun verderf verkiezen. Sommigen zien er een uitdrukking van triomf en verheffing, overeenkomende met Jesaja 1:24: "Ik zal Mij troosten van Mijn wederpartijders" en met Spreuken 1:26: "Ik zal ook in ulieder verderf lachen. En zo volgt hier: Ik zal Mijn grimmigheid doen rusten," niet alleen zal zij volbracht, maar ook voldaan wezen. En merk op met welke plechtigheid en met welk ontzag dit vonnis wordt bekrachtigd: "Ik, de Heere, heb het gesproken, die waar kan en waar zal maken wat Ik gezegd heb". Ik heb het gesproken en zal het nimmer herroepen. Ik heb het gesproken, en wie zal het tegenspreken?

2. Het volk moest de aankondiging van deze oordelen evenzo ernstig opnemen, vers 10: Of wij dan zullen vrolijk zijn? schijnt, als tussen haakjes, op zo'n oppervlakkige kennisneming te doelen. Aangezien God het zwaard getrokken heeft en de profeet schreeuwt en zucht, zullen wij dan vrolijk zijn? De profeet schijnt hierin mee en reden te vinden om te zuchten, gelijk Nehemia, Nehemia 2:3,"Hoe zou mijn aangezicht niet treurig zijn, daar de stad mijner vaderen met vuur verteerd is". Zie, alvorens wij aan vrolijkheid toegeven, moeten wij bedenken, of wij vrolijk zullen zijn. Zouden wij vrolijk zijn, wij, die ten zwaarde gedoemd zijn, die onder Gods toorn en vloek liggen? Zullen wij vrolijk zijn als andere lieden, die van onze God afhoereren? Hoz. 9:1. Zouden wij nu vrolijk zijn, nu Gods hand tegen ons is uitgegaan, nu Gods oordelen over het land komen en Hij daardoor "roept tot geween en tot rouwklage?" Jesaja 22:11, 13. Zullen wij nu vrolijk zijn als koning Ahasveros en Haman, toen de kerk in grote rouw was, Esth. 4:3, en ons niet bekommeren over de verbreking van Jozef? Amos 6:6.

Ezechiël 21:18-27
In de vorige verzen heeft de profeet getoond dat het zwaard kwam, nu toont hij dat zwaard zelf, opdat men zich niet zou vleien, dat er middelen zouden gevonden worden om het in een anderen weg af te wenden.

I. Hij moest het Chaldeeuwse leger zien komen tegen Jeruzalem en daarop wijzen, en aantonen, dat een hoogste macht dat bepaald had. De profeet moest zich twee wegen voorstellen, dat is: hij moest op papier twee wegen tekenen, vers 19, gelijk op landkaarten gedaan wordt, en dan de legerscharen uit Babel op het punt brengen, waar die wegen zich scheiden, want daar zouden zij halt houden. Zij komen beide uit hetzelfde land voort, maar waar zij komen aan een plaats, vanwaar een weg naar Rabba, de hoofdstad van de Ammonieten, en de andere naar Jeruzalem leidt, maakt hij een pauze, want, ofschoon tot beider ondergang besloten is, blijft het nog de vraag, welke stad het eerst zal aangevallen worden, hier weten de staatslieden niet wat te kiezen. Het zwaard moet of naar Rabba of naar Jeruzalem in Juda gaan. Vele bewoners van Juda hebben nu bescherming in Jeruzalem gezocht, en alle belangen des lands lagen in de veiligheid van de stad, en daarom heet het "tegen Juda, tot de vaste stad Jeruzalem." Zozeer was ze versterkt, dat ze voor onneembaar werd gehouden, Klaagliederen 4:12. De profeet moet het dilemma beschrijven, waarin de koning van Babel zich bevindt, vers 21, want de koning van Babel zal aan de wegscheiding staan, overwegende welke weg hij zal verkiezen. Hoezeer hij een vorst met een heldere blik en vastberadenheid was, toch schijnt hij nu niet te weten, wat het beste is. Laat dus de wijze zich niet beroemen op zijn wijsheid, noch de machtige op zijn soevereine macht, want zelfs

degenen, die kunnen doen wat zij willen, weten niet altijd wat het voordeligst is. Let nu hierop,

1. De wijze, waarop hij tracht tot een besluit te komen: hij zal tot waarzegging de toevlucht nemen, op een hogere onzichtbare macht steunen, misschien tot een beslissing door het lot besluiten. Daartoe zal hij zijn pijlen slijpen, die voor het werpen van het lot moesten dienen, als om de ceremonie luister bij te zetten. Misschien werd Jeruzalem op de een pijl geschreven, en Rabba op de anderen, en die nu het eerst uit de pijlkoker gehaald werd, zou bepalen waarheen de koning het eerst zou trekken. Of hij wachtte op de aanwijzing van het een of het ander voorgewend orakel: hij zal de therafim vragen, in de verwachting, dat daardoor antwoord zal komen. Of hij raadpleegde de opmerkingen, die de waarzeggers uit de ingewanden van de offerdieren afleidden: hij zal de lever bezien, of die voor- of tegenspoed voorspelt. Zie, het wondt de hoogmoed van wijze mensen op aarde, dat zij in moeilijke omstandigheden blij geweest zijn, bij de hemel om hulp te kunnen aankloppen, het is een bewijs van hun dwaasheid, dat zij zulke belachelijke wegen hebben gekozen om dat te doen, terwijl het in gevallen, dat aardse wijsheid inderdaad te kort schiet, voldoende is te bedenken, dat "het lot in de schoot wordt geworpen, met dit gebed: Toon de onschuldige 1 Samuel 14:41, en een vast geloof, dat het gehele beleid daarvan niet van een toeval afhangt, maar is van de Heere," Spreuk. 16:33.

2. Het besluit, waartoe hij door deze waarzeggerij gebracht werd. Zelfs in dit zondig bedrijf volvoert God Zijn raadslagen en wendt Zijn schreden naar Jeruzalem, vers 22. De waarzegging voor Jeruzalem was aan Zijn rechterhand, die, volgens gebruik bij waarzeggen, hem de weg wees. Zie, voor welke diensten God mensen bestemt, Zijn voorzienigheid zal hen er zeker toe brengen, of schoon zij zelf er wellicht heel niets van vermoeden, onder welke leiding zij verkeren. Wel, nu Jeruzalem als eerste doelwit is aangewezen, begint de veldtocht met beleg van deze belangrijke stad. Hoofdlieden worden gesteld voor het kommando van de troepen, die voor het beleg zullen gebruikt worden, die de mond in het doodslaan moeten openen, de soldaten aanwijzing moeten geven wat te doen en door een krijgsproclamatie aansporen. Bevelen worden uitgevaardigd voor alles wat nodig is om het beleg met kracht aan te vangen en door te zetten, stormrammen zullen gesteld en sterkten opgeworpen worden. O welk een inspanning, welke kosten getroost de mens zich om zijn evenmens om het leven te brengen!

II. Hij moet beiden volk en vorst tonen, dat zij deze verwoesting door hun eigen zonde over zich brengen.
1. Het volk eerst, vers 23, 24. Het geeft geen acht op de aankondiging van het naderend oordeel. Ezechiëls profetie is hun een ijdel waarzeggen, zij worden er niet door ontroerd noch tot berouw opgewekt. Wanneer zij vernemen, dat Nebukadnézar door zijn waarzeggerij naar Jeruzalem is gewezen en van de goede uitslag van deze onderneming verzekerd, dan lachen zij en blijven even gerust, het een ijdel waarzeggen noemende, omdat zij met eden beëdigd zijn onder hen, dat is: omdat zij een plechtig verbond met Egypte hebben gesloten, en op de belofte van de Egyptenaren vertrouwen, dat die het beleg zullen doen opbreken, of op de verzekeringen van de valse profeten, dat de stad zal ontzet worden. Het kan ook slaan op de eed van trouw, aan de Babyloniërs gezworen, die zij gebroken hadden, voor welke trouwbreuk God hen had overgegeven aan geestelijke blindheid, zodat de welwillendste waarschuwingen door hen als valse waarzeggerij werden in de wind geslagen. Zie, het is geen wonder, als zij, die met de heiligste eden spotten, ook de gek steken met de heiligste godsspraken want waar zal een heiligschenner ophouden? Maar zal hun ongeloof de raad Gods teniet doen? Zijn zij veilig, omdat zij gerust zijn? Geenszins, juist de spot, waarmee zij

Goddelijke waarschuwingen ontvangen, is een zonde, die hun overige zonden in gedachtenis brengt, en zij kunnen nog dankbaar zijn, dat die eerst nu gedacht worden.

a. Hun tegenwoordige goddeloosheid wordt ontdekt. Nu God met hen twist, zijn zij zo verdorven en hardnekkig, dat wat ze ook tot hun verdediging aanvoeren, slechts hun schuld verzwaart, nooit gedroegen zij zich zo slecht als nu zij op het luidst tot boete en bekering worden vermaand: "zodat uw zonden gezien worden in al uw handelingen. Gij moogt u wenden waarheen gij wilt, overal vertonen zich uw zwarte zonden." Dit is maar al te waar van een ieder onzer, want niet alleen is er geen mens, die niet zondigt, maar er is ook niemand rechtvaardig, die goed doet. Zelfs onze beste werken zijn niet zuiver voor God, er is zwakheid, dwaasheid, onvolkomenheid in, er is steeds kwaad bij ons zelf, als wij het goede willen doen, zodat ook wij met smart en schaamte moeten getuigen: onze zonden worden gezien in al onze handelingen en klagen ons aan zodat wij, als wij onder de wet waren, verloren zouden zijn.
b. Dit brengt hun vroegere zonden in gedachtenis,"omdat gijlieden uwer ongerechtigheid doet gedenken, niet door u zelf, opdat gij u mocht verootmoedigen, maar door Gods rechtvaardigheid, die ze u toerekent". Uw zonden brengen de zonden van uw vaderen tot uw laste in gedachtenis, die u anders niet zouden toegerekend worden. Zie, God gedenkt alleen dan vroegere zonden, wanneer uw tegenwoordige overtredingen tonen, dat gij ze niet betreurt.
c. Opdat zij voor allen gestraft worden, worden zij de verwoester ter vergelding overgedragen, vers 24. "Gij zult met de hand gegrepen worden, met de hand, die God besteld heeft om u te grijpen en vast te houden, zodat gij niet kunt ontsnappen." Van mensen wordt gezegd, dat ze in Gods hand zijn, wanneer zij handlangers van Zijn gerechtigheid zijn, Psalm 17:14. Zie, degenen, die door het woord van Gods genade niet gegrepen worden, zal de hand van Zijn toorn grijpen.

3. Zo haalt zich ook de vorst zijn ondergang op de hals. Zedekia is de vorst Israëls, tot wie de profeet zich hier, in Gods naam, wendt. Als hij niet in Gods naam had gesproken, zou hij niet zo moedig, zo ronduit gesproken hebben, want betaamt het, tot een koning te zeggen: gij zijt goddeloos?
a. Hij noemt zijn kwaad vers 25. Gij, o onheilig, goddeloos vorst van Israël! Hij was niet zo slecht als sommige van zijn voorgangers, en toch slecht genoeg om die beschuldiging te verdienen. Hij zelf was een onheilige, die alle deugd en alle recht had uitgeschud. En hij was goddeloos, daar hij de zonde onder zijn volk bevorderde, hij zondigde en deed Israël zondigen. Zie, onheiligheid en goddeloosheid zijn in iedereen slecht, maar bovenal in een vorst, een vorst in Israël, die als Israëliet beter weten, en als vorst een beter voorbeeld geven en beter invloed uitoefenen moest op degenen, die rondom hem waren.
b. Hij leest hem zijn vonnis voor. Ten tijde van de uiterste, dat is: laatste ongerechtigheid. De maat is vol, en daarom is zijn dag gekomen de dag van zijn straf, de dag van de Goddelijke wrake. Zie, hoewel zij, die goddeloos en onheilig zijn een wijle bloeien mogen, toch zal hun dag komen, dat zij vallen. Het hier aangekondigde vonnis luidt:
c. Dat Zedekia zal afgezet worden. Hij heeft zijn kroon verbeurd en zal ze niet langer dragen, door zijn onheiligheid heeft hij zijn kroon ontheiligd, ze zal ter aarde geworpen worden. "Neem die hoed weg en zet die kroon af". Hoeden en kronen zijn verliesbare dingen, alleen in de andere wereld wordt een kroon van de heerlijkheid geschonken, die niet verwelkt, daar is een koninkrijk, dat niet verstoord wordt. De Chaldeeuwse paraphrase luidt aldus,"Neem de diadeem van Seraja, de hogepriester, en Ik zal de kroon afnemen van Zedekia, de koning. De een noch de andere zal op haar plaats blijven, maar beide zullen weggenomen worden". Deze zal dezelfde niet wezen, niet dezelfde, wat ze is geweest, deze niet deze (gelijk er oorspronkelijk staat), nu is hij onheilig en goddeloos, gelijk hij geweest is, maar niet de vorst

Israëls, die hij is geweest. Zie, de mens verliest zijn waardigheid door goddeloosheid. Hun onheiligheid en goddeloosheid neemt hun hoed (of diadeem) weg, neemt hun kroon weg en maakt ze het tegenovergestelde van wat zij geweest zijn.
d. De grote verwarring en wanorde in de staat, die hieruit voortspruiten. Alles zal onderstboven gekeerd worden. De overwinnaar zal er behagen in scheppen, te verhogen degene, die nederig is, en te vernederen diegene, die hoog is, sommigen te verheffen en anderen te verlagen, naar zijn willekeur, zonder acht te slaan op recht of verdienste.
e. Pogingen tot herstel van de heerschappij zullen falen en tot niets leiden, vooral die van Gedalia en die van Ismaël, welke van het koninklijke zaad was (op wie de Chaldeeuwse paraphrase doelt), geen van beide zal in staat zijn iets uitte richten. "Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen, eerst het een plan, en dan het andere verijdelen, want wie kan bouwen wat God neerwerpt?"
f. Deze heerschappij zou nimmer hersteld worden, totdat ze in eeuwigheid hersteld werd door de hand van de Messias. Er zullen geen koningen meer zijn uit het huis van David na Zedekia, totdat Christus komt, wie het koninkrijk rechtens toekomt, die dat zaad Davids is, in Wien de belofte haar volle vervulling zal hebben,"Hem zal Ik geven, Hij zal hebben de troon van Zijn vader David," Lukas 1:32 Onmiddellijk voor de komst van Christus is er een langdurige verduistering van de koninklijke waardigheid geweest, en ook de geest van de profetie heeft ontbroken, opdat Zijn verschijning in de volheid des tijds beide als koning en profeet zoveel luisterrijker zou zijn. Zie, Christus heeft ontegensprekelijk recht op de soevereine heerschappij beide in de kerk en in de wereld, het koninkrijk is Zijn recht. En daar Hij het recht heeft, zal Hij ook te van Zijn tijd het bezit erlangen. Ik zal het Hem geven. Eer zal alles onderstboven gekeerd worden dan dat Hij Zijn recht niet zou erven, alles wat Hem in de weg staat, alle tegenstand zal vernietigd worden om voor Hem plaats te maken, Daniel 2:45, 1 Korinthe 15:25. Dat wordt hier vermeid tot troost dergenen, die vreesden, dat de belofte, aan David gedaan, voor immer mocht ondergaan. "Neen", zegt God,"die belofte is onfeilbaar, want het koninkrijk van de Messias zal eeuwiglijk bestaan."

Ezechiël 21:28-32
De voorspelling van de verwoesting van de Ammonieten, die vijf jaar na die van Jeruzalem insgelijks door Nebukadnézar, volgde, schijnt te zijn geschied naar aanleiding van de wijziging van ‘s konings plannen, toen hij zich van Rabba afkeerde en naar Jeruzalem toog. Daarop waren de Ammonieten zeer onbeschaamd geworden en hadden zich vrolijk gemaakt over Jeruzalem, maar de profeet moet hun bekend maken, dat uitstel geen afstel is, opschorting van het vonnis geen. vergiffenis. Ook hun dag komt, het is nu hun beurt, maar het is een armzalige voldoening voor hen, dat nu eerst hun oordeel volgt.

I. De zonde van de Ammonieten wordt hier genoemd, het is hun smading, vers 28.
1. De smaad, die zij zich op de hals haalden, toen zij naar valse profeten luisterden (want dezulken waren er, naar het schijnt, evenzeer onder hen als onder de doden), die beweerden, hun altijddurende veiligheid te kunnen verzekeren te midden van de verwoesting, waarvan omliggende landen ten prooi waren: "Zij zien u ijdelheid, terwijl zij u leugen voorzeggen, vers 29. Zij vleien u met vredesbeloften, en gij zijt dwaas genoeg, u door hen om de tuin te laten leiden en hen in dat bedrog aan te sporen, door hun geloof te schenken." Zie die zich in de dagen van voorspoed met zelfbedrog voeden, leggen zich oorzaak van verwijt op tegen de dag van tegenspoed.

2. De smaad, die zij het Israël Gods aandoen, door zich vrolijk te maken over deszelfs beproevingen en die daardoor nog grievender maken, wat zeer onmenselijk, zelfs barbaars is. Hun priesters, die hun wijs gemaakt hadden, dat zij beter waren dan de Israëlieten, maakten ze

dus opgeblazen, als werden zij daarom gespaard, terwijl genen afgesneden werden, en wekten daarbij het vertrouwen, als zou die voorspoed immer duren. De Ammonieten waren zo hooghartig en onbeschaamd, dat zij zich op de halzen stelden dergenen, die van de goddelozen, door de Chaldeeën, verslagen zijn, die de opdracht hadden, Gods oordelen uit te voeren over de uiterste ongerechtigheid, dat is, toen de mate van de zonde vol was. Wij zullen dit weer ontmoeten in Hoofdstuk 25:3 enz. Zie, zij zijn rijp voor de ellende, die Gods volk in zijn ellende op de nek trappen, terwijl zij moesten beven, wanneer het oordeel van het huls Gods begint.

II. De Ammonieten worden met algehele verwoesting bedreigd. Want smaad, van de kerk door haar naburen aangedaan, wordt aan die naburen gewroken, Psalm. 79:12. Laat ons zien, hoe vreselijk dit dreigement, deze verwoesting zal zijn.
1. Ze zal voortkomen uit Gods gramschap, die wrake doet over de beledigingen en de minachting, Zijn volk aangedaan, als waren ze Hem gedaan, vers 31. En Ik zal over u Mijn gramschap uitgieten, als een vloed van vuur en zwavel. De laatste druppel van Goddelijke verontwaardiging en gramschap zal verdrukking en benauwdheid brengen over alle ziele van de mensen, die het kwade werkt, Romeinen 2:9. Wat zal dan een volle stroom van die verontwaardiging en gramschap doen? "Ik zal tegen u in het vuur van Mijn verbolgenheid blazen, dat is, het zal het vuur van Mijn verbolgenheid tegen u aanblazen, het zal branden met de uiterste hevigheid. Het vuur zult gij tot spijze zijn vers 32. Zie, goddeloze mensen maken zichzelf tot spijze voor het vuur van Gods verbolgenheid, zij worden er door in de brand gestoken, er door verteerd.

2. Dat zal door het oorlogszwaard geschieden, hij moet hun toeroepen, gelijk tevoren aan Israël, omdat zij zich over Israëls onderwerping verblijd hebben: Het zwaard, het zwaard is uitgetrokken, vers 28, verg. vers 9, 10, het is uitgetrokken, het is ter slachting geveegd, om te verdoen, om te glinsteren. Het wordt gezwaaid en glinstert en is geschikt om gebruikt te worden, ten einde Gods oordelen uit te voeren. Dit zwaard, als het eenmaal uitgetrokken is, zal niet in zijn schede weerkeren, vers 30, totdat het de taak volbracht heeft, waartoe het uitgetrokken was. Wanneer het zwaard getrokken is, keert het niet weer dan wanneer God het doet wederkeren, en is Hij tegen iemand, wie zal dan Hem afkeren? Wie kan zijn doen verhinderen?

3. De mensen, die gebruikt worden, zijn ziedende mensen, smeders des verderfs. Mensen, zo slecht als deze, die in staat zijn, het werk van wilde dieren te doen-menselijk vernuft maakt ze bekwaam, maar geen menselijk mededogen tempert dat, zodat zij alleen kunnen verderven, - ofschoon zij de schande van de mensheid zijn worden soms gebruikt om Gods plannen uit te voeren. "God geeft de kinderen Ammons over in de hand van zulke lieden, en dat terecht, want zij waren eerst zelf onmenselijk, toen zij zich verblijdden over de verwoesting van Gods Israël". Wij hebben reden om te bidden, zoals Paulus eens begeerde, dat men bidden zou, namelijk dat wij "verlost mogen worden van de ongeschikte en boze mensen, 2 Thessalonicenzen 3:2, mensen, die geschapen schijnen om kwaad te doen."

4. De plaats, waar dus afrekening met hen zal gehouden worden: Uw bloed zal zijn in het midden des lands, in de plaats, waar gij geschapen zijt, vers 31, 30, waar gij eens tot een volk geworden zijt, en waar gij sinds gewoond hebt, en waar gij dus wortel hebt geschoten. Zie, God kan het verderf over ons brengen op die plaats, waar wij ons het veiligst waanden, en ons uit dat land verbannen, dat ons, naar wij menen, niet kan betwist worden, en uit die bezitting verdrijven, die wij onvervreemdbaar achten. "Uw bloed zal niet alleen aan Uw grenzen maar in het midden des lands zijn." Eindelijk zal het een onherstelbare verwoesting zijn. Al meent

gij u te kunnen herstellen, die Bedachte zal ijdel blijken te zijn: " Aan U zal niet meer gedacht worden," Psalm 9:7. De naam wordt terecht uitgedelgd van hen, die wensten, dat Israël voor immer werd uitgeroeid.

HOOFDSTUK 22

1 Voorts geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 2 Gij nu, mensenkind, zoudt gij der bloedstad recht geven? Zoudt gij haar recht geven? Ja, maak haar bekend al haar gruwelen. 3 En zeg: Alzo zegt de Heere HEERE: O stad, die in haar midden bloed vergiet, opdat haar tijd kome, en drekgoden tegen zichzelve maakt, om zich te verontreinigen! 4 Door uw bloed, dat gij vergoten hebt, zijt gij schuldig geworden, en met uw drekgoden, die gij gemaakt hebt, hebt gij u verontreinigd, en hebt uw dagen doen naderen, en zijt tot uw jaren gekomen; daarom heb Ik u de heidenen overgegeven tot een smaad, en allen landen tot een spot. 5 Die nabij en verre van u zijn, zullen u bespotten, gij onreine van naam en vol van onrust! 6 Ziet, de vorsten Israëls zijn in u geweest, een ieder naar zijn kracht, om bloed te vergieten. 7 Vader en moeder hebben zij in u licht geacht; met de vreemdeling hebben zij in het midden van u door verdrukking gehandeld; zij hebben in u de wees en de weduwe verdrukt. 8 Mijn heilige dingen hebt gij veracht, en Mijn sabbatten hebt gij ontheiligd. 9 Achterklappers zijn in u geweest om bloed te vergieten, en in u hebben zij op de bergen gegeten, zij hebben schandelijkheid in het midden van u gedaan. 10 Men heeft de schaamte des vaders in u ontdekt; die onrein was door afzondering, hebben zij in u verkracht. 11 Daartoe heeft de een gruwel gedaan met zijns naasten huisvrouw, en een ander heeft zijns zoons vrouw met schandelijkheid verontreinigd; nog een ander heeft in u zijn zuster, zijns vaders dochter; verkracht. 12 Zij hebben geschenken in u genomen, om bloed te vergieten; woeker en overwinst hebt gij genomen, en gij hebt gierigheid gepleegd aan uw naaste door verdrukking; maar gij hebt Mijner vergeten, spreekt de Heere HEERE. 13 Ziet dan, Ik heb Mijn hand geslagen, om uw gierigheid, die gij bedreven hebt, en om uw bloed, die in het midden van u geweest zijn. 14 Zal uw hart bestaan? zullen uw handen sterk zijn, in de dagen, als Ik met u handelen zal? Ik, de HEERE, heb het gesproken, en zal het doen. 15 En Ik zal u verstrooien onder de heidenen, en u verspreiden in de landen, en uw ontreinigheid uit u verteren. 16 Zo zult gij in u ontheiligd zijn voor de ogen der heidenen; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. 17 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 18 Mensenkind, die van het huis Israëls zijn Mij tot schuim geworden; zij zijn allen koper, of tin, of ijzer, of lood, in het midden des ovens; zilverschuim zijn zij geworden.

19 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Omdat gijlieden allen tot schuim geworden zijt, daarom ziet, Ik zal u in het midden van Jeruzalem vergaderen. 20 Gelijk zilver, of koper, of ijzer, of lood, of tin in het midden eens ovens vergaderd wordt, om het vuur daarover op te blazen, opdat men het smelte; alzo zal Ik ulieden vergaderen in Mijn toorn, en in Mijn grimmigheid daar laten, en smelten. 21 Ja, Ik zal u bijeenbrengen, en zal op u blazen in het vuur Mijner verbolgenheid, dat gij in het midden van haar zult gesmolten worden. 22 Gelijk het zilver in het midden des ovens gesmolten wordt, alzo zult gijlieden in het midden van haar gesmolten worden; en gij zult weten, dat Ik, de HEERE, Mijn grimmigheid over u uitgegoten heb.

23 Voorts geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 24 Mensenkind, zeg tot haar; Gij zijt een land, dat niet gereinigd is, dat zijn plasregen niet heeft gehad ten dage der gramschap. 25 De verbintenis harer profeten is in het midden van haar als een brullende leeuw, die een roof rooft; zij eten de zielen op, de schat en het kostelijke nemen zij weg; haar weduwen vermenigvuldigen zij in het midden van haar. 26 Haar priesters doen Mijn wet geweld aan, en zij ontheiligen Mijn heilige dingen; tussen het heilige en het onheilige maken zij geen onderscheid, en het verschil tussen het onreine en reine geven zij niet te kennen; daartoe verbergen zij hun ogen van Mijn sabbatten; ja, Ik word in het midden van hen ontheiligd. 27 Haar vorsten zijn in het midden van haar als wolven, die een roof roven, om bloed te vergieten, en om zielen te verderven; opdat zij gierigheid zouden plegen. 28 Haar profeten nu pleisteren hen met loze kalk; ziende ijdelheid en hun leugen voorzeggende, zeggende: Alzo zegt de Heere HEERE! en de HEERE heeft niet gesproken. 29 Het volk des lands pleegt enkel verdrukking, en bedrijft enkel roverij, ook onderdrukken zij de ellendige en nooddruftige, en de vreemdeling verdrukken zij zonder recht. 30 Ik zocht nu een man uit hen, die de muur mocht toemuren, en voor Mijn aangezicht in de bresse staan voor het land, opdat Ik het niet mocht verderven;

maar Ik vond niemand. 31 Daarom heb Ik Mijn gramschap over hen uitgegoten; door het vuur Mijner verbolgenheid heb Ik hen verteerd; hun weg heb Ik op hun hoofd gegeven, spreekt de Heere HEERE.

Hier zijn drie afzonderlijke boodschappen, die God de profeet toevertrouwt, om over te brengen, en alle van dezelfde inhoud, namelijk Juda en Jeruzalem hun zonden te tonen en de oordelen, die om hun zonden over hen komen zouden.

I. Hier is een lijst van de zonden, waardoor zij zich te schande gemaakt hadden, en om welke God hen ten verderve zou brengen, vers 1-16.
II. Zij worden hier vergeleken met schuim en worden evenals schuim ten vure gedoemd, vers 17-28.
III. Alle rangen en standen onder hen worden hier schuldig bevonden aan plichtverzuim, en zij allen hebben het hun bijgedragen tot de nationale schuld, waarom zij er op kunnen rekenen, sinds niemand als bemiddelaar voor hen optreedt, in de straf daarvoor te zullen delen.

Ezechiël 22:1-16
In opdracht van de Hemel zit de profeet in deze verzen op de rechterstoel, en Jeruzalem staat als beschuldigde voor de balie, en als er profeten gesteld werden over andere volken, hoeveel te meer dan over Gods volk, Jeremia 1:10. Deze profeet ontvangt macht om van de bloedstad recht te geven. Jeruzalem wordt zo genoemd niet alleen omdat zij schuldig was aan de bijzondere zonde van bloedvergieten, maar omdat haar misdaden in ‘t algemeen bloedige misdaden waren, Hoofdstuk 7:23, namelijk zodanig, dat zij haar bloed verontreinigden, en waarom zij verdiende, dat haar bloed te drinken werd gegeven. De taak van een rechter tegenover een boosdoener is hem van zijn misdaden te overtuigen, en dan het vonnis wegens die misdaden over hem uit te spreken. Die twee dingen moet Ezechiël hier doen.

I. Hij moet Jeruzalem schuldig bevinden aan vele snode misdaden, die hier opgesomd worden in een lange akte van beschuldiging, en deze beschuldiging wordt waar bevonden, door Hem, Wiens oordeel, daar zijn wij zeker van, in overeenstemming is met de waarheid. Hij moet haar alle haar gruwelen bekend maken, opdat God gerechtvaardigd worde in al de verwoestingen, die Hij over haar gebracht heeft.

Laat ons al de bijzondere zonden, waarvan Jeruzalem hier beschuldigd wordt, bezien, zij zijn alle uitermate zondig.
1. Doodslag: "De stad vergiet bloed, niet alleen in de voorsteden, waar de vreemdelingen wonen, maar in haar midden, waar men denken zou, dat de overheden bovenal waakzaam zouden zijn Zelfs daar werden mensen vermoord, ‘t zij in tweegevechten, of door sluipmoord en vergif, of in de gerechtshoven, onder de bescherming van de wet, en er werden geen maatregelen getroffen om de moordenaars te ontdekken en te straffen, Genesis , 9:6, nee, zelfs werd niet eens de plechtigheid verricht, die gebruikt werd om verzoening te doen voor een doodslag, waarvan de dader onbekend was, Deuteronomium 21:1, en zo blijft de schuld en de verontreiniging op de stad rusten. Zo zijt gij schuldig geworden door uw bloed, dat gij vergoten hebt, vers 4. Op deze zonde wordt de meeste nadruk gelegd, want het was de zonde, die de maat van Jeruzalem vol maakte meer dan enige andere, er staat geschreven, dat dat de zonde was, die de Heere niet wilde vergeven, 2 Koningen 24:4.
a. De vorsten Israëls, die de beschermers hadden moeten zijn van de verdrukte onschuld, zijn geweest, een ieder naar zijn kracht, om bloed te vergieten, vers 6. Zij dorstten er naar, en genoten er van, en ieder, die in hun macht kwam, was er zeker van, die te gevoelen, ieder, die aan hun genade overgeleverd was, konden er zeker van zijn die niet te vinden.

b. Er waren achterklappers om bloed te vergieten, vers 9. Zij vertelden leugens van de mensen aan de vorsten, wie dit, zoals zij wisten, aangenaam was, om ze tegen hen te vertoornen of zij verrieden wat door iemand in een particulier gesprek gezegd was, om buren tegen elkaar op te zetten, opdat zij elkaar in de haren zouden vliegen, en bijten, en verslinden, en elkaar alle kwaad doen tot de dood toe. Die hun buren een hatelijke naam bezorgen en boosaardige dingen van hen vertellen en daardoor tweedracht onder de broeders zaaien, zullen verantwoordelijk zijn voor al het kwaad, dat er uit voortvloeit! evenals hij, die een vuur aansteekt, verantwoordelijk is voor al de schade, die hij aanricht.
c. Er waren er, die geschenken namen om bloed te vergieten, vers 12, die met geld gehuurd werden, om een eed te doen tegen iemands leven, of als zij in de rechterstoel zaten, zich lieten omkopen, om een onschuldig man schuldig te verklaren.
Als er zoveel wreed en bloedig werk verricht werd te Jeruzalem, moeten wij wel tot het besluit komen,
(1). Dat hun geweten schrikkelijk verdorven en verstompt was en dat hun harten verhard waren, want wie voor dit alles niet terugdeinsde, die behoefde voor geen enkele goddeloosheid terug te gaan.
(2). Dat een menigte rustige goede mensen, die niemand kwaad deden, uit de weg geruimd werden, waardoor de schuld van de stad toenam, en het getal van hen, die in de bres konden springen om de toorn van God af te wenden, verminderde.

2. Afgoderij: Zij maakt drekgoden tegen zichzelve om zich te verontreinigen, vers 3. En wederom, vers 4: Gij hebt u verontreinigd met uw afgoden, die gij gemaakt hebt. Die afgoden voor zich maken, zullen bevinden, dat zij die tegen zich zelf gemaakt hebben, want de afgodendienaars bedriegen zich zelf en bereiden zich de ondergang, behalve, dat zij zich daardoor verontreinigen, maken zij zich gehaat in de ogen van de rechtvaardige en ijverige God, en ook hun verstand en consciëntie zijn bevlekt, zodat hun geen ding rein is. Die zelf geen afgoden maakten, werden toch schuldig bevonden aan het eten op de bergen, of hoogten, vers 9, ter ere van de afgoden, en in gemeenschap met de afgodendienaars.

3. Ongehoorzaamheid aan de ouders, vers 7: Vader en moeder hebben de kinderen in u licht geacht, bespot, gevloekt, en geweigerd te gehoorzamen, hetgeen een teken was van meer dan gewoon bederf van de natuur en van de goede manieren, en een neiging tot alle soorten van verkeerdheden, Jesaja 3:5. Die hun ouders licht achten, zijn ver op weg naar alle soorten van goddeloosheden. God had vele nuttige wetten gemaakt tot ondersteuning van het ouderlijk gezag, maar men dacht er niet aan, ze uit te voeren, ja, ten tijde van de Farizeën leerde men de kinderen, onder voorwendsel van eerbied voor de "Korban," hun ouders te minachten en in hun plicht jegens hen te kort te schieten.

4. Verdrukking en afpersing. Om zich te verrijken verongelijkten zij de armen, vers 7: Met de vreemdeling hebben zij door verdrukking gehandeld, zij maakten gebruik van zijn moeilijke omstandigheden, en van zijn onbekendheid met de wetten en gebruiken van het land. Te Jeruzalem, dat een heiligdom had moeten zijn voor de verdekte, hebben zij de wees en de weduwe verdekt door onredelijke eisen en gerechtelijk onderzoek, of bemoeilijkt door processen, waarbij de macht sterker was dan het recht, Woeker en overwinst hebt gij genomen, vers 12, niet alleen dat er in u zijn, die dat doen, maar gij hebt het zelf gedaan. Het was een daad van de stad, van de gemeenschap, het geld van de gemeenschap, dat gebruikt had moeten worden voor algemene liefdadigheid, werd op woeker gezet, vergezeld van afpersing. Gij hebt geldgierigheid gepleegd aan uw naaste door verdrukking. Het is wel, als buren aan elkaar verdienen met eerlijke handel, maar geldgierigheid is niet bestaanbaar met de regelen van de billijkheid.

5. Ontheiliging van de sabbat en andere heilige dingen. Die gaat gewoonlijk samen met de andere zonden, waarvan zij hier beschuldigd worden, vers 8: Mijn heilige dingen hebt gij veracht, Mijn heilige orakels en Mijn heilige geboden. De plechtigheden, die God beval, vond men te gewoon, te alledaags, zij verachtten ze, en waren verzot op de gebruiken van de heidenen. Onzedelijkheid en oneerlijkheid worden gewoonlijk vergezeld door minachting van de godsdienst en van de aanbidding van God. Mijn sabbaten hebt gij ontheiligd. In Jeruzalem was niets te zien van de sabbatsheiliging, die men in de heilige stad verwachten zou. Sabbatschending is een ongerechtigheid, die de toegang geeft tot alle ongerechtigheden. Menigeen heeft erkend, dat die meer dan iets tot zijn ondergang heeft bijgedragen.

6. Onreinheid en alle zonden, die een overtreding zijn van het zevende gebod, vrucht van die begeerlijkheden tot onreinheid, waaraan God de mensen overgeeft op de weg van een rechtvaardig oordeel, om hen te straffen voor hun afgoderij en ontheiliging van heilige dingen. Jeruzalem was beroemd geweest om haar reinheid, maar nu hebben zij schandelijkheid in het midden van haar gedaan, vers 9 de schandelijkste voorbeelden van onreinheid worden hier genoemd, als, dat iemand zijns vaders vrouw heeft, wat de ontdekking is van zijns vaders schaamte, vers 10, en wat een zonde is, die onder christenen niet anders dan met de uiterste walging genoemd moet worden, 1 Korinthe 5:1, en volgens de wet van Mozes een halsmisdaad was, Leviticus 20:11. "De tijd om te omhelzen is niet in acht genomen, Prediker 3:5, want zij hebben verkracht, die onrein was door afzondering". Zij hadden niet het minste bezwaar tegen het doen van gruwel met zijns naasten huisvrouw, of zijn zuster, vers 11. En zou God over die dingen geen bezoeking doen? 7. Verzaking van God was op de bodem van al deze goddeloosheid, vers 12: " Gij hebt Mijn vergeten, anders zoudt gij dat alles niet gedaan hebben". Zondaren doen hetgeen God tot toorn verwekt, omdat zij Hem vergeten, zij vergeten hun schepping door Hem, hun afhankelijkheid van Hem, hun verplichtingen aan Hem, zij vergeten hoeveel waarde Zijn gunst heeft, waarvoor zij zichzelf onbekwaam maken, en hoe geducht Zijn toorn is, waaraan zij zich blootstellen. "Die hun weg verkeren, vergeten de Heere hun God," Jeremia 3:21.

II. Voor deze misdaden moet hij het vonnis over Jeruzalem vellen.
1. Zij moet weten, dat zij de maat van haar ongerechtigheid vervuld heeft, en dat haar zonden van die aard zijn, dat zij uitstel onmogelijk maken en om spoedige wraak roepen. Zij heeft gemaakt dat haar tijd komt, vers 3, zij heeft haar dagen doen naderen, en zij is tot de jaren gekomen, zodat zij rijp is voor de straf, zoals een erfgenaam, die meerderjarig is en tot zijn erfenis kan ingaan, vers 4. God wilde hen nog langer verdragen, maar zij hadden zulk een trap van onbeschaamdheid in de zonde bereikt, dat God hun geen dag meer geven kon, zonder aan Zijn eer tekort te doen. Misbruikt geduld zal tenslotte het verdragen moede worden. En wanneer zondaars, zoals Salomo zegt,"al te goddeloos worden sterven zij buiten hun tijd," Psalm 7:17, en verkorten het uitstel dat God hun geeft.

2. Zij moet weten, dat zij zich ook ontbloot heeft, en daarom heeft God haar rechtvaardig ontbloot, tot verachting en spot van al haar naburen, vers 4: Ik heb u de heidenen overgegeven tot een smaad, beide, die nabij zijn, die ooggetuigen zijn van Jeruzalems afval en ontaarding, en die verre van u zijn, die, hoewel op een afstand, het de moeite waard vonden er op te letten, vers 5, Zij zullen u bespotten. Zolang zij door hun naburen gesmaad werden om hun vasthouden aan God, strekte hun dat tot eer, en zij konden zich verzekerd houden dat God hun smaad weg zou nemen. Maar nu zij bespot worden om hun afval van God, nu moeten zij met hun schande wel genoegen nemen, en zeggen: De Heere is rechtvaardig. Zij bespotten Jeruzalem, beide, omdat haar zonden zeer schandelijk geweest waren (zij was onrein van

naam en vol van onrust), en omdat haar straf zeer zwaar is, zij wordt zeer geplaagd en pijnigt zichzelf over haar ellende. Die zich pijnigen over hun ellende, worden gewoonlijk omringd door mensen, die zich daar gaarne mee vermaken.

3. Zij moet weten, dat God misnoegd is, zeer misnoegd over haar goddeloosheid, en daartegen getuigen zal, vers 13: Ik heb Mijn hand geslagen om uw geldgierigheid Beide, door Zijn profeten en door Zijn leidingen, openbaarde God Zijn toorn van de hemel om hun goddeloosheid en ongerechtigheid, de verdrukking, waaraan zij schuldig waren, en hun doodslagen: "Om uw geldgierigheid en om uw bloed, die in het midden van u zijn, en al uw andere zonden." God heeft voldoende getoond hoe vertoornd Hij is om de goddeloze wandel van Zijn volk, en opdat zij niet zullen zeggen, dat zij niet voldoende gewaarschuwd zijn, slaat Hij Zijn hand om de zonde, voordat Hij Zijn hand op de zondaar legt. "En dat is een goede reden voor ons om de geldgierigheid te verachten, en het gewin van de onderdrukkingen, en om onze handen uit te schudden, dat zij geen geschenken behouden, omdat dat zonden zijn, waartegen God Zijn hand schudt", Jesaja 33:15.

4. Zij moet weten, dat, trots en zeker als zij is, zij voor Gods oordelen niet bestaan kan, vers 14.
a. Haar wordt verzekerd, dat de verwoesting, die zij verdiend heeft, komen zal: "Ik de Heere heb het gesproken en zal het doen." Hij, die getrouw is aan Zijn beloften, zal ook getrouw zijn aan Zijn bedreigingen, want Hij is geen mens, dat Hem iets berouwen zou.
b. De veronderstelling is, dat zij in staat meent te zijn om met God te twisten, en de aanval van Zijn oordelen te doorstaan. Zij daagden de dag des Heeren uit, Jesaja 5:19. Maar,
c. Zij wordt overtuigd van haar volslagen machteloosheid om het tegen Hem op te nemen: "zal uw hart bestaan, zullen uw handen sterk zijn, in de dagen als Ik met u handelen zal?" Gij denkt dat gij alleen te doen hebt met mensen als gij zelf, maar gij zult weten, dat gij valt in de handen des levenden Gods.
d. Er komt een dag, dat God met de zondaars handelen zal, een dag van de bezoeking. Hij handelt met sommigen om hen tot bekering te brengen, en er is geen weerstand te bieden, als hij de overtuiging met kracht aandringt, met anderer handelt Hij om ze ten verderve te brengen. Hij handelt met zondaars in dit leven, wanneer Hij Zijn vreselijke oordelen over hen brengt, maar de dagen van de eeuwigheid zijn in ‘t bijzonder de dagen, dat God met hen handelen zal, als de volle fiolen van Gods toorn onvermengd over hen uitgestort zullen worden.
e. Als God met de zondaars gaat handelen, zal Zijn toorn tegen hen onverdraaglijk en onweerstaanbaar bevonden worden. Geen hart is sterk genoeg om die te verdragen, het is geen ziekte, die de geest van een man ondersteunen zal. Verdoemde zondaars kunnen hun pijniging niet vergeten noch verachten, ook hebben zij niets om hen onder de pijniging te ondersteunen. Geen hand is sterk genoeg om de slagen van Gods toorn af te wenden of de ketenen te verbreken, waarmee de zondaars aan de dag des toorns geklonken zijn. "Wie kent de sterkte van Gods toorn?"

5. Zij moet weten, dat, sinds zij op de weg van de heidenen gewandeld heeft, en hun werken geleerd, zij zelf onder de heidenen zal gaan, vers 15: Ik zal u niet alleen onder de heidenen zenden, uit uw eigen land, maar Ik zal u onder hen verstrooien en u verspreiden in de landen om mishandeld en gehoond te worden door vreemden." En, sinds de onreinheid in haar midden bleef, ondanks alles, wat God gedaan had om haar te zuiveren (zij wilde niet rein worden) Jeremia 13:27), zal Hij door Zijn oordelen haar onreinheid uit haar verteren, Hij zal hen, die ongeneeslijk slecht zijn, vernietigen, en die tot het goede neigen, verbeteren. 6. Zij moet weten, dat God haar verloochend en haar verworpen heeft. Hij was haar erfenis en haar

deel geweest, maar nu, vers 16: "Zult gij uw eigen erfenis zijn, zorg voor u zelf, neem de beste maatregelen, die gij nemen kunt, want God zal niets meer voor u doen". Die zich overgeven aan de heerschappij van hun lusten, zullen rechtvaardig overgegeven worden om hun deel te zijn. Die hun eigen meester willen blijven, kunnen geen anderen troost en geluk verwachten dan dat hun eigen handen hun kunnen verschaffen, en het zal blijken een ellendig deel te zijn. " Voorwaar zeg Ik u, zij hebben hun loon weg, Gij hebt uw goed ontvangen in uw leven." Dat is hetzelfde als: "Gij zult uw eigen erfenis zijn, en dan, als het te laat is zult gij voor de ogen van de heidenen erkennen dat Ik de Heere ben, die alleen een voldoend deel ben voor Mijn volk". Die hun invloed bij God verloren hebben, zullen die weten te waarderen.

Ezechiël 22:17-22
Nog steeds wordt dezelfde droefgeestige melodie gespeeld, met allerlei variaties om ze treffend te maken, opdat zij goede uitwerking hebben mag. De profeet moet hier tonen, of ten minste het wordt hem getoond, dat het gehele huis Israëls als schuim geworden is, en dat het als schuim verteerd zal worden. Wat David gezegd heeft van de goddelozen van de wereld, wordt hier gezegd van de goddelozen van de kerk, nu die bedorven en ontaard is, Psalm 119:119: "Gij doet alle goddelozen van de aarde weg als schuim."

I. Ziehier hoe de ontzettende ontaardheid van het huis Israëls beschreven wordt. De staat, die in de dagen van David en Salomo een gouden hoofd was geweest, was, na de verdeling in twee koninkrijken als armen van zilver. Maar nu
1. Is het ontaard in een lager metaal zonder enige waarde, in vergelijking met wat het vroeger was. Zij zijn allen koper, of tin, of ijzer, of lood, wat volgens sommigen wijst op de verschillende soorten van zonden. Het koper betekent de onbeschaamdheid van sommigen, hun voorhoofd is koper, Jesaja 48:4, en zij kunnen niet blozen, ijzer en koper was onder hun schoen geweest, Deuteronomium 33:25, maar nu is het hun voorhoofd. Tin betekent de huichelachtige belijdenis van vroomheid, waarmee zij hun ongerechtigheid bedekken, zij hebben een vertoon van kostbaarheid, maar geen innerlijke waarde. IJzer betekent het wrede karakter van sommigen, en hun strijdlust, evenals men van de ijzeren eeuw spreekt. Lood betekent hun stompzinnigheid, verdwaasdheid en onverstand, hoewel zacht en buigzaam in het kwade, zijn zij toch log en onbewegelijk in het goede. Hoe is het goud verdonkerd! het goede, fijne goud zo veranderd! Zo wordt Jeruzalems ontaarding beweend, Klaagliederen 4:1. Toch is dat het ergste nog niet, deze metalen, hoewel van minder waarde, zijn toch nuttig. Maar,

2. Het huis Israëls is Mij tot schuim geworden. Dat is Gods mening over haar, daar gelaten wat haar eigen mening en die van haar naburen over haar is. Zij waren zilver, nu zijn zij zilverschuim geworden, dat woord betekent alle vuil, en alle onbruikbare en waardeloze delen, die van het zilver afgescheiden worden, door wassen, smelten en uitzuiveren. Zondaars, en in ‘t bijzonder ontaarde belijders zijn naar Gods mening als schuim, min en verachtelijk, en van geen betekenis, zoals de slechte vijgen die vanwege de slechtheid niet gegeten konden worden. Zij zijn waardeloos en deugen nergens toe: in strijd met zichzelf en van geen nut voor hun medemensen.

II. Hoe de jammerlijke verwoesting van het ontaarde huis Israëls voorspeld wordt. Zij zijn allen bijeenvergaderd te Jeruzalem, uit alle delen des lands is het volk daarheen gevlucht, als naar een toevluchtsoord, niet alleen omdat het een sterke stad was, maar omdat het de heilige stad was. Nu zegt God hun aan, dat hun samenstromen naar Jeruzalem, wat zij deden voor hun veiligheid, zou zijn als het bijeenbrengen van verschillende soorten metaal in de oven of smeltkroes, om opgesmolten te worden, ten einde het schuim er van af te scheiden. Zij zijn in

het midden van Jeruzalem, omringd door des vijands troepen, en, terwijl zij aldus opgesloten zijn,
1. Het vuur van Gods verbolgenheid zal in die oven aangestoken worden, en het zal aangeblazen worden, om het fel en hevig te laten branden, vers 20, 21. God zal ze in Zijn toorn en grimmigheid daar vergaderen. Het blazen van het vuur. maakt een geluid en dat zullen Gods oordelen over Jeruzalem ook doen. Als God zich opmaakt om oordelen te voltrekken aan een volk, dat Hem tergt, uit overweging van Zijn eer en de noodzakelijkheid om voorbeelden te stellen, dan kan men zeggen, dat Hij het vuur van Zijn verbolgenheid aanblaast tegen de zonde en de zondaars, om de oven zevenmaal meer heet te maken.

2. De verschillende soorten metaal, die daarin vergaderd zijn, zullen gesmolten worden, door een vermenging van oordelen, als door een laaiend vuur, zal hun kracht opgelost worden, zij zullen hun vroegere gedaante en schoonheid geheel verliezen, en volkomen machteloos zijn om staande te blijven voor de toorn Gods. De verschillende soorten van zondaars zullen tezamen opgesmolten, en tezamen verdaan worden, als koper en lood in dezelfde oven, en als onkruid, dat men in busselen bindt om het te verbranden. Zij kwamen te Jeruzalem bijeen als in een vesting, maar God bracht ze daar bijeen als op de strafplaats.

3. God zal ze in de oven laten, vers 20. Ik zal u vergaderen in het midden eens ovens en u daar laten. Als God Zijn eigen volk in de oven brengt, dan zit Hij erbij, als de goudsmid bij het goud, om toe te zien, dat zij er niet langer blijven dan nuttig en nodig is, maar deze zal Hij in de oven brengen, zoals men het schuim er in brengt met de bedoeling dat het verteerd zal worden, waaraan men zich niets gelegen laat liggen, maar laat het daar. Vergelijk hiermee Hosea 5:14: "Ik zal verscheuren en heengaan."

4. Hierdoor zal het schuim geheel afgescheiden, en het goede metaal gezuiverd worden, de onboetvaardigen zullen vernietigd en de boetvaardigen verbeterd en voor verlossing bekwaam gemaakt worden. "Doe het schuim van het zilver weg en er zal een vat voor de smelter uitkomen" Spreuk. 25:4. Dit oordeel zal in het huis Israëls tot stand brengen, wat op andere manieren tevergeefs beproefd is, en zij zullen niet meer genoemd worden een verworpen zilver Jeremia 6:30.

Ezechiël 22:23-31
I. Hier wordt een algemene voorstelling gegeven van het land Israëls, hoezeer het de oordelen verdiende, die het kwamen verwoesten, en hoezeer het die oordelen nodig had tot zuivering. De profeet moet het klaarlijk aanzeggen: "Gij zijt een land, dat niet gereinigd is, niet gezuiverd als metaal, en dat daarom opnieuw in de oven gebracht moet worden". Verschillende proeven van verbetering hebben geen uitwerking gehad,"gij hebt uw plasregen gehad ten dage van de gemeenschap." Dat was één van de oordelen, die God over hen bracht in de dag van Zijn verbolgenheid, dat er geen regen op de aarde was, Jeremia 14:4. Of,"als de tekenen van Gods misnoegen bij u zijn, in de dag van de gramschap, hebt gij uw plasregen niet gehad, gij hebt u niet laten onderwijzen door de profeten, van wier leer gezegd wordt, dat zij neerdaalt als de regen. Of, als gij gestraft zijt, zijt gij niet gereinigd, uw vuil is niet weggespoeld, zoals dat op de straat is, door een regenvlaag. Ja, al is het een dag van de gramschap voor u, toch is uw vuilheid, die weggedaan had moeten worden, nog aanstotelijker geworden, zoals die van een stad bij droog weer, als er geen regen valt. Of, gij had niets om u mee te versterken en te troosten ten dage van de gramschap, gij hebt uw regen van Goddelijke vertroostingen niet gehad. Zo had ook de rijke, in de pijn, geen water, of regen, om zijn tong te verkoelen.

II. Een bijzondere beschuldiging wordt ingebracht tegen de verschillende rangen en standen onder hen, die toonden, dat zij allen hadden bijgedragen om de maat van de schuld van het volk vol te maken, maar niemand had iets gedaan om ze leeg te maken, daarom zijn zij allen gelijk.
(1). Zij hebben een ieder zijn weg verdorven, en die de schitterendste voorbeelden van deugd hadden moeten zijn, waren voorgangers in de ongerechtigheid, en voorbeelden van ondeugd.
a. De profeten, die voorgaven hun Gods wil kenbaar te maken, waren niet alleen bedriegers, maar verscheurende dieren, vers 25 en verhardden hen in hun goddeloosheid, beide door hun prediking, waarin zij hun voorspoed en straffeloosheid beloofden, en door hun wandel, waarin zij even verdorven waren als ieder ander. Er is een verbintenis harer profeten tegen God en de godsdienst, tegen de ware profeten en alle goede mensen, zij staken de hoofden bij elkaar om allen hetzelfde te zeggen, zoals de profeten van Achab, om hun de vrede te verzekeren op hun zondige weg. De eenheid, die gevonden wordt onder hen, die op onfeilbaarheid aanspraak maken, en waar zij zo op pochen, is alleen het gevolg van een geheime verbintenis tegen de waarheid. Satan is niet tegen zichzelf verdeeld. De profeten zijn in verbintenis met de moordenaars en verdrukkers, om hun de hand boven het hoofd te houden en te beschermen in hun goddeloosheid en wat zij deden, te rechtvaardigen met hun valse profetieën, mits zij delen mogen in de voordelen. "Zij zijn als een brullende leeuw, die een roof rooft", zij spreken donderende bedreigingen uit tegen degenen, wier ondergang zij bedoelen, verschrikken hen, of maken hen gehaat bij het volk, en zo worden zij meester van de toestand, dit is a. Van hun leven: Zij eten de zielen op, zij zijn medeplichtig aan het vergieten van het bloed van menigen onschuldige, en zo hebben zij tot kommerlijke weduwen gemaakt, die als huisvrouwen onbezorgd leefden. Zij hebben ten dode vervolgd, die tegen hun aanspraken op profetie getuigden en zich niet lieten bedriegen door hun voorgewenden last. Of: Zij eten de zielen op, door de zondaars te vleien met een valse vrede en ijdele hoop en hen te verleiden op het pad van de zonde, dat hun eeuwig verderf zou zijn. Die anderen tot goddeloosheid verleiden, en hen daarin aanmoedigen, verslinden en moorden hun zielen.

b. Van hun bezittingen. Als Naboth gedood is, nemen zij bezit van zijn wijngaard, De schat en het kostelijke nemen zij weg, als verbeurd verklaard, zij wisten er middelen op om "de huizen van de weduwen op te eten," evenals de Farizeën, Mattheüs 23:14. Of, zij kregen deze schat en kostelijke dingen als beloning voor valse en strelende profetieën,"want die niet geeft in hun mond, tegen die heiligen zij een oorlog", Micha 3:5. Het was treurig gesteld met Jeruzalem, als zulke mensen voor profeten doorgingen.

2. De priesters, die leraars waren krachtens hun ambt en met de bewaking van de heilige dingen belast, en de valse profeten ter verantwoording hadden moeten roepen, waren even slecht als die, vers 26.
a. Zij overtraden de wet van God, die zij hadden moeten waarnemen en anderen leren waar te nemen. Zij maakten geen gewetenszaak van de wet des priesterschaps, maar overtraden die openlijk, en minachtend, zoals Hofni en Pinehas. Zij deden wat zij wilden met een uitdrukkelijk "non obstante- ondanks" het Woord van God. En hoe zouden zij het volk hun plicht leren, die in strijd handelden met hun eigen plicht?
b. Zij ontheiligden Gods heilige dingen, waarvan de bediening hun was toevertrouwd, en van wier ontheiliging zij anderen hadden moeten afhouden. Zij lieten van de heilige dingen eten, wie het door de wet verboden was. De tafel des Heeren was bij hen in minachting. Door de heilige dingen met zulke onheilige handen te behandelen, ontheiligden zij die.
c. Zij maakten zelf geen onderscheid tussen het heilige en onheilige en leerden het volk het verschil niet tussen het reine en onreine, naar de geboden, en het onderscheid, dat de wet maakte. Zij hielden niet buiten Gods voorhoven, die daardoor de wet uitgesloten waren, en

maakten het volk niet duidelijk het verschil, dat er, volgens de wet, was tussen rein en onrein voedsel, tussen heilige en gewone tijden en plaatsen, maar zij leefden zelf er op los en moedigden het volk aan om dat ook te doen.
d. Zij verborgen hun ogen van Gods Sabbaten, zij stoorden er zich niet aan, het was hun hetzelfde of Gods Sabbaten heilig gehouden werden of niet, zij steunden niet, die ze waarnamen, en beteugelden niet, die ze ontheiligden ook toonden zij er zelf geen belangstelling en geen verering van. Zij zagen het door de vingers, als er die dag ongeoorloofd werk gedaan werd, en keken een anderen kant op, als zij het gedrag des volks op Sabbatdagen moesten nagaan. De Goddelijke instelling geeft Gods Sabbaten zoveel schoonheid en heerlijkheid, dat men er eerbied voor hebben moet, maar zij verborgen hun ogen daarvan en wilden de voortreffelijkheid er van niet zien.
e. Door dit alles werd God zelf in het midden van hen ontheiligd, Zijn gezag werd geminacht, Zijn goedheid licht geacht, en Zijn heiligheid de grootst mogelijke belediging en minachting aangedaan. De ontheiliging van de eer van de Schrift, van de Sabbaten en heilige dingen, is een ontheiliging van de eer van God zelf, Wien dat alles geldt.

3. De vorsten, die met hun gezag tussenbeide hadden moeten komen, om in dat alles verandering te brengen, waren even vermetele overtreders van de wet als iemand anders vers 27: Zij zijn als wolven, die een roof roven, want dat is macht, zonder rechtvaardigheid en goedheid om die te besturen. Al wat ze deden, deden zij,
a. Uit trots en eerzucht, waarom zij hun macht willekeurig en geducht maakten.
b. Uit boosaardigheid en wraakzucht,"bloed vergieten en zielen opeten, en alles wat hun in de weg stond of hun ergens in mishaagd had, aan hun wreedheid opofferen."
c. Uit hebzucht: hun enige doel is geldgierigheid plegen, door hun onderdanen te verdrukken en te verbrijzelen. "Lucri bonus est odor ex re qualibet. Rem, rem, quacunque modo rem- Lieflijk is de reuk van het geld, hetzelfde waar het vandaan komt. Geld, geld, hoe men er aan komt, doet er niet toe." Maar, hoewel zij macht genoeg hadden, om de verdrukking vol te houden, toch is de vraag, hoe zij die konden verantwoorden voor hun goede naam en hun geweten? Dat wordt ons hier meegedeeld, vers 28: De profeten pleisterden hen met loze kalk, zeiden hun in Gods naam (hoe verschrikkelijk goddeloos!) aan, dat er geen kwaad was in hetgeen zij deden, dat zij over het leven en de bezittingen van hun onderdanen mochten beschikken, zoals hun welgevallig was, en dat zij geen onrecht konden doen, ja, dat zij God een dienst bewezen, met deze en genen, die door hen getekend waren, te vervolgen, en zo stopten zij de mond van hun geweten. Ook rechtvaardigden zij, wat zij deden, voor het volk, ja, zij verhieven het hemelhoog alsof dat alles voor het algemeen welzijn was, en redden zo hun goeden naam en stilden de ontevredenheid van hun verdrukte onderdanen. Zulke profeten zijn de grote steun van roofzuchtige vorsten, maar aan het eind zal blijken dat zij hen bedrogen hebben, want zij pleisteren met loze kalk, die niet houden zal, en ook zal de muur niet lang staan blijven, die daarmee gemetseld is. Zij geven voor zieners te zijn, maar zij zien ijdelheid, zij doen alsof zij voorspellen kunnen, maar zij voorzeggen leugen, zij beweren volmacht van de hemel te hebben voor wat zij zeggen, en dat alles waar is, als Gods Woord, zij zeggen: "Alzo zegt de Heere HEERE, maar het is alles leugen, want de Heere heeft niet gesproken."

4. Ieder, die enige macht had, leerde van de vorsten, die te misbruiken, vers 29. Die moesten klagen over verdrukking van de onderdanen, en een aanklacht indienen ten behoeve van de verongelijkten, die in de bres moesten springen voor vrijheid en eigendom, maakten er zelf inbreuk op: Het volk des lands pleegt verdrukking en bedrijft roverij. De rijken verdrukken de armen, de Heeren hun knechten, de landeigenaars hun pachters, en zelfs ouders hun eigen kinderen, ja kopers en verkopers doen hun best elkaar te verdrukken. Als deze zonde

nationaal is, dan is zij inderdaad een nationaal oordeel, en daar wordt ook mee gedreigd, Jesaja 3:.5. "Het volk zal verdrukt worden, een ieder door zijn nabuur." Het is een verzwaring van de zonde, dat zij de ellendige en de nooddruftige onderdekken, die zij hadden moeten helpen, en de vreemdeling verdrukken zonder recht, voor wie zij niet alleen rechtvaardig, maar ook vriendelijk hadden moeten zijn. Aldus was de afval algemeen en de ziekte epidemisch.

(2). Niemand treedt voor hen op, als bemiddelaar, vers 30 Ik zocht een man, die in de bres mocht staan, maar Ik vond niemand
a. De zonde maakt een bres in de muur van de bescherming, waardoor het volk al wat goed is verliest, en waardoor het kwaad binnenkomt een bres, waardoor God binnenkomt om te verderven.
b. Het is mogelijk, dat iemand in de bres springt en die verdedigt tegen Gods oordelen, door bekering en gebed en verbetering. Mozes stond in de bres, toen hij voor Israël tussenbeide kwam,"om de grimmigheid van God af te keren," Psalm 106:23.
c. Als God tegen een zondig volk optreedt om het te verderven, dan verwacht Hij, dat iemand voor hen tussenbeide komt, en vraagt of er zo iemand is, zozeer verlangt Hij en zo aangenaam is het Hem, genade te tonen. Als er maar iemand is, die in de bres staat, zoals Abraham voor Sodom, dan zal Hij het ontdekken, en er een welgevallen aan nemen.
d. Het is een slecht voorteken voor een volk, wanneer de oordelen over hen komen, en de geest des gebeds ingehouden wordt, en niemand gevonden wordt, die hun een goed woord geeft, of een goed woord voor hen doen wil.
e. Als het er zo mee is, wat kan men dan anders verwachten dan volkomen ondergang? Daarom heb Ik Mijn gramschap over hen uitgegoten, vers 31, heb die de vrije loop gelaten, opdat zij als een stroom over hen kome en toch, als Gods gramschap een volk treft, dan is het hun weg, die op hun kop gegeven wordt, en God handelt met hen niet erger, maar veel beter dan hun ongerechtigheid verdient.

HOOFDSTUK 23

1 Verder geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 2 Mensenkind! daar waren twee vrouwen, dochteren van een moeder. 3 Dezen hoereerden in Egypte; in haar jeugd hoereerden zij; daar werden haar borsten gedrukt, en daar werden de tepelen haars maagdoms betast. 4 Haar namen nu waren: Ohola, de grootste, en Oholiba, haar zuster; en zij werden de Mijne, en baarden zonen en dochteren; dit waren haar namen: Samaria is Ohola, en Jeruzalem Oholiba. 5 Ohola nu hoereerde, zijnde onder Mij; en zij werd verliefd op haar boelen, op de Assyriers, die nabij waren; 6 Bekleed met hemelsblauw, vorsten en overheden, altemaal gewenste jongelingen, ruiteren, rijdende op paarden. 7 Alzo dreef zij haar hoererijen met dezelve, die allen de keure der kinderen van Assur waren; en met allen, op dewelke zij verliefd was, met al derzelver drekgoden, verontreinigde zij zich. 8 Zij verliet ook haar hoererijen niet, gebracht uit Egypte; want zij hadden bij haar in haar jeugd gelegen, en zij hadden de tepelen haars maagdoms betast, en zij hadden hun hoererij over haar uitgestort. 9 Daarom gaf Ik haar in de hand van haar boelen over, in de hand der kinderen van Assur, op dewelke zij verliefd was. 10 Dezen ontdekten haar schaamte, haar zonen en haar dochteren namen zij weg, maar haar doodden zij met het zwaard; en zij kreeg een naam onder de vrouwen, nadat men gerichten over haar geoefend had. 11 Als haar zuster, Oholiba, dit zag, zo verdierf zij haar minne nog meer dan zij, en haar hoererijen meer dan de hoererijen van haar zuster. 12 Zij werd verliefd op de kinderen van Assur, de vorsten en overheden, die nabij waren, bekleed met volkomen sieraad, ruiteren, rijdende op paarden, altemaal gewenste jongelingen. 13 Toen zag Ik, dat zij verontreinigd was; zij hadden beiden enerlei weg. 14 Ja, zij deed tot haar hoererijen nog meer toe; want toen zij geschilderde mannen aan de wand zag, de beelden der Chaldeeën, geschilderd met menie, 15 Gegord met een gordel aan hun lenden, hebbende overvloedig geverfde hoeden op hun hoofden, die allen in het aanzien hoofdmannen waren, naar de gelijkenis der kinderen van Babel, van Chaldea, het land hunner geboorte; 16 Zo werd zij op dezelve verliefd met het opzien van haar ogen, en zij zond boden tot hen, naar Chaldea. 17 De kinderen van Babel nu kwamen tot haar in tot het leger der minne, en verontreinigden haar met hun hoererij; ook verontreinigde zij zich met hen; daarna werd haar ziel van hen afgetrokken. 18 Alzo ontdekte zij haar hoererijen, en ontdekte haar schaamte; toen werd Mijn ziel van haar afgetrokken, gelijk als Mijn ziel was afgetrokken van haar zuster. 19 Doch zij vermenigvuldigde haar hoererijen, gedenkende aan de dagen van haar jeugd, als zij gehoereerd had in het land van Egypte. 20 En zij werd verliefd meer dan derzelver bijwijven, welker vlees is als het vlees der ezelen, en welker vloed is als de vloed der paarden. 21 Alzo hebt gij weder opgehaald de schandelijke daad uwer jeugd, als die van Egypte uw tepelen betastten, vanwege de borsten uwer jeugd. 22 Daarom, o Oholiba! alzo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal uw boelen, van welke uw ziel is afgetrokken, tegen u verwekken, en Ik zal hen van rondom tegen u aanbrengen. 23 De kinderen van Babel en alle Chaldeeën, Pekod, en Soa, en Koa, en alle kinderen van Assur met hen; gewenste jongelingen, die allen vorsten en overheden zijn, hoofdmannen en vermaarde lieden, die allen te paard rijden. 24 Die zullen tegen u komen met karren, wagenen en wielen, en met een vergadering van volken, rondassen, en schilden, en helmen; zij zullen zich rondom tegen u zetten; en Ik zal voor hun aangezicht het gericht stellen, en zij zullen u richten naar hun rechten. 25 En Ik zal Mijn ijver tegen u zetten, dat zij in grimmigheid met u zullen handelen; zij zullen uw neus en uw oren afnemen, en het laatste van u zal door het zwaard vallen; zij zullen uw zonen en uw dochteren wegnemen, en het laatste van u zal door het vuur verteerd worden. 26 Zij zullen u ook uw klederen uittrekken, en uw sieraadtuig wegnemen. 27 Zo zal Ik uw schandelijkheid van u doen ophouden, mitsgaders uw hoererij, gebracht uit Egypteland; en gij zult uw ogen naar hen niet opheffen, en aan Egypte niet meer gedenken. 28 Want alzo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal u overgeven in de hand dergenen, die gij haat, in de hand dergenen, van dewelken uw ziel is afgetrokken. 29 Die zullen met u handelen uit haat, en al uw arbeid wegnemen, en u naakt en bloot laten, dat uw hoerenschaamte ontdekt worde, mitsgaders uw schandelijkheid en uw hoererijen. 30 Deze dingen zal men u doen, dewijl gij de heidenen nagehoereerd hebt, en omdat gij u met hun drekgoden verontreinigd hebt. 31 In de weg uwer zuster hebt gij gewandeld, daarom zal Ik haar beker in uw hand geven. 32 Alzo zegt de Heere HEERE: Gij zult de beker uwer zuster drinken, die diep en wijd is; gij zult tot belaching en spot worden; de beker houdt veel in. 33 Van dronkenschap en jammer zult gij vol worden; de beker van uw zuster Samaria is een beker der verwoesting en der eenzaamheid. 34 Gij zult hem drinken en uitzuigen, en zijn scherven zult gij brijzelen, en uw borsten zult gij afrukken; want Ik heb het gesproken, spreekt de Heere HEERE. 35 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Omdat gij Mijner vergeten, en Mij achter uw rug geworpen hebt, zo draagt gij ook uw

schandelijkheid en uw hoererijen. 36 En de HEERE zeide tot mij: Mensenkind! zoudt gij Ohola en Oholiba recht geven? Ja, vertoon haar haar gruwelen. 37 Want zij hebben overspel gedaan, en er is bloed in haar handen; en zij hebben met haar drekgoden overspel gedaan; daartoe hebben zij ook haar kinderen, die zij Mij gebaard hadden, voor hen door het vuur laten doorgaan, tot spijze. 38 Nog hebben zij Mij dit gedaan; zij hebben Mijn heiligdom ten zelven dage verontreinigd, en Mijn sabbatten ontheiligd. 39 Want als zij hun kinderen hun drekgoden geslacht hadden, zo kwamen zij op dienzelven dag in Mijn heiligdom, om dat te ontheiligen; en ziet, alzo hebben zij gedaan in het midden van Mijn huis.
40 Dit is er ook, dat zij gezonden hebben tot mannen, die van verre zouden komen; tot dewelken als een bode gezonden was, ziet, zo kwamen zij, voor dewelken gij u wiest, uw ogen blankettet en u met sieraad versierdet; 41 En gij zat op een heerlijk bed, voor hetwelk een tafel toegericht was, en op hetwelk gij Mijn reukwerk en Mijn olie gezet had. 42 Als nu het geruis der menigte daarop stil was, zo zonden zij tot mannen uit de menigte der mensen, en daar werden wijnzuipers aangebracht uit de woestijn; die deden armringen aan haar handen, en een sierlijke kroon op haar hoofden. 43 Toen zeide Ik van deze, die van overspelerijen verouderd was: Nu zullen zij hoereren de hoererijen dezer hoer, en die ook. 44 En men ging tot haar in, gelijk men ingaat tot een vrouw, die een hoer is; alzo gingen zij in tot Ohola en tot Oholiba, die schandelijke vrouwen. 45 Rechtvaardige mannen dan, die zullen haar richten naar het recht der overspeelsters, en naar het recht der bloedvergietsters; want zij zijn overspeelsters, en bloed is in haar handen. 46 Want alzo zegt de Heere HEERE: Ik zal een vergadering tegen haar doen opkomen, en zal ze ter beroering en ten roof overgeven. 47 En de vergadering zal ze met stenen stenigen, en dezelve met hun zwaarden nederhouwen; haar zonen en haar dochteren zullen zij doden, en haar huizen met vuur verbranden. 48 Alzo zal Ik de schandelijkheid uit het land doen ophouden; opdat alle vrouwen onderwezen worden, dat zij naar uw schandelijkheid niet doen. 49 Alzo zullen zij uw schandelijkheid op u leggen, en gij zult de zonden uwer drekgoden dragen; en gijlieden zult weten, dat Ik de Heere HEERE ben.

Dit lange hoofdstuk is, evenals 16 en 20, een geschiedenis van de afval van Gods Volk en het al toenemen van die onder de gelijkenis van hoererij en overspel. Hier werden de koninkrijken van Israël en Juda, de tien en de twee stammen, afzonderlijk behandeld met hun hoofdsteden, Samaria en Jeruzalem. Hier is,

I. De afval van Israël en Samaria van God vers 1-8, en hun ondergang als straf, vers 9, 10.
II. De afval van Juda en Jeruzalem van God, vers 11-22, en hun oordeel, op gelijke wijze te zullen ondergaan, vers 23-35.
III. De gezamenlijke goddeloosheid van beide, vers 36-44, en hun gezamenlijke ondergang, vers 45-49. Dit alles is geschreven als waarschuwing tegen de zonde van de afgoderij en van te vertrouwen op vleselijke, en zondige verbonden en overeenkomsten met goddeloze lieden (welke de zonden zijn, hier door hoererij voorgesteld), opdat anderen mogen horen en vrezen en niet zondigen naar het voorbeeld van de overtredingen van Israël en Juda.

Ezechiël 23:1-10
God had menigmaal tot Ezechiël, en door hem tot het volk gesproken, om aan te kondigen, dat Zijn oordeel aanstaande was, en nu komt Zijn woord weer. Want God zegt dezelfde zaak eenmaal, ja tweemaal, ja dikmaals, en toch nog zonder uitwerking, want de mens let er niet op. Zie, om zondaren van het kwaad van de zonde, van de ellende en het gevaar, waarin zij verkeren, te overtuigen, is nodig regel op regel, zo traag zijn wij om het ergst van ons zelf te erkennen. "De zondaren, van wie hier sprake is, zijn twee vrouwen, twee koninkrijken, zusterkoninkrijken, Israël en Juda, dochters van één moeder, die lange tijd slechts een volk geweest zijn". Salomo's koninkrijk was zo groot, zo bevolkt, dat het, onmiddellijk na zijn dood, in tweeën gedeeld werd.
Merk op 1. Hun aard, toen zij nog een waren, vers 3. Zij hoereerden in Egypte, want zij stonden schuldig aan afgoderij, gelijk we reeds lezen in Hoofdstuk 20:8. Deze zonden, die

God bovenmate tot gramschap verwekken en des volks ondergang na zich slepen, worden met hoererij vergeleken, waaruit duidelijk blijkt, hoe ontzettend zondig, hoe beledigend, hoe verwoestend onreinheid is. Ongetwijfeld is het de ergste zonde, want de ergste andere zonden worden er hier en dikwijls op andere plaatsen mee vergeleken, hetgeen onze afschuw van en vrees voor allerlei vleselijke lust, alle schijn ervan zelfs, moet vermeerderen, als strijd voerende tegen de ziel, de zondaars verdwazende en betoverende, hun geest van God en van alle goed afkerende, hun geweten bevlekkende hen verwerpelijk makende in de ogen vaneen heilig en rein God, en ze ten laatste in verderf en ondergang verzwelgende.

2. Haar namen, toen zij twee werden, vers 4. Het koninkrijk van Israël wordt de oudste zuster genoemd, omdat zij het eerst haar trouw brak en zich afscheidde van het huis van koningen zowel als van priesteren, die God gesteld had, -de grotere zuster, (zo luidt het letterlijk), want zij stelt de tien stammen van het koninkrijk voor, terwijl de andere slechts twee afbeeldt. God zegt van haar beide: Zij werden van Mij, want zij waren het zaad Abrahams, Gods vriend, en van Jakob, Zijn uitverkorene, zij waren in een verbond met God begrepen en droegen daarvan het zegel met zich om, namelijk de besnijdenis. Zij werden van Mij, en daarom was hun afval het grootste onrecht. Het was van God vervreemden wat Zijn eigendom was, het was de zwartste ondankbaarheid jegens de beste Weldoener, een bedrieglijke verraderlijke schending van de heiligste verbintenis. Zie, degenen, die beleden hebben Gods Volk te zijn maar tegen Hem zijn opgestaan, laden grotere verantwoordelijkheid op zich dan die noodt zo'n belijdenis uitspraken. "Zij werden van Mij, zij werden Mij getrouwd en baarden zonen en dochteren." Velen onder hen leefden tot Gods eer en dienden Hem, zij waren de kracht en schoonheid van deze koninkrijken, gelijk kinderen van de huisgezinnen, waarin zij geboren zijn. In deze gelijkenis zal Samaria en het rijk van Israël de naam van Ohola, haar eigen tabernakel dragen, omdat de plaatsen ter godsverering, die dat koninkrijk had, haar eigen maaksel, haar eigen keuze waren en die dienst zelf haar eigen vinding, nooit heeft God die goedgekeurd. Haar zelf een tabernakel, zo vertalen sommigen, laat ze zich ermee tevreden stellen en zo goed mogelijk ervan gebruik maken. Jeruzalem en het rijk van Juda dragen de naam "Oholiba, mijn tabernakel is in haar," omdat haar tempel de plaats was, door God zelf verkoren om Zijn Naam daar te doen wonen. Hij erkende die als Zijn eigen en vereerde allen met de tekenen van Zijn tegenwoordigheid. Zie, sommigen dergenen, die in betrekking tot God staan en Zijn naam belijden, hebben groter voorrechten dan anderen, zij, die deze voorrechten genieten, zijn daarom te minder te verontschuldigen, indien zij tegen God opstaan, terwijl de minder bevoorrechten ook minder schuldig staan.

3. De verraderlijke afval van het rijk van Israël van God, vers 5. Ohola nu hoereerde, zijnde onder Mij. Ofschoon de tien stammen van Davids huis waren afgevallen, erkent God ze nog als de Zijnen. Hoewel Jerobeam zondigde, toen hij de gouden kalveren oprichtte, en Israël deed zondigen, toch, zolang zij de God Israëls nog alleen vereerden, zij het ook met beeldendienst, sneed Hij hen niet geheel af. Maar de weg van de zonde gaat naar beneden. Ohola bedreef hoererij toen zij de Baälsdienst invoerde, 1 Koningen 16:31, die anderen god diende, die drekgod, en JHWH de rug toekeerde, 1 Koningen 18:21, gelijk een vuile overspeelster op haar hoerenlopers verliefd is. En waarom?
Omdat zij goed gekleed zijn en een goed voorkomen hebben, omdat zij jong en schoon zijn, vers 6, bekleed met hemelsblauw, vorsten en overheden, allemaal gewenste jongelingen, edel en van aanzien. Zo werd zij verliefd op de Assyriërs, die nabij waren, die hun veroveringen tot nabij het land Kanaän hadden uitgestrekt. Zij bewonderde hun afgoden en aanbad ze, bewonderde de praal van hun hoven en hun militaire macht en zochten op iedere voorwaarde een verbond met hen te maken, alsof haar eigen God niet sterk genoeg ware om op Hem te vertrouwen. Wij lezen van een koning van Israël, dat hij de koning van Assyrië duizend

talenten gaf, om hem voor zijn belangen te winnen, 2 Koningen 15:19. Zij werd verliefd op de keur van de kinderen van Assur, als waardig om vertrouwd en in de dienst van de staat gebruikt te worden, vers 7, en met alle hun drekgoden verontreinigde zij zicht Zie, als wij op welk schepsel ook verliefd worden, dat wij vereren en waarop wij ons vertrouwen zetten, dan maken wij van dat schepsel ons een afgod, en wanneer wij iets ten afgod maken, dan verontreinigen wij ons daarmee. En nu loopt haar zonde terug tot aan de aanvang van haar bestaan: zij verliet ook niet haar hoererijen, gebracht uit Egypte, vers 8. Dat zij in Egypte afgoderij gepleegd had, werd nimmer geheel door haar vergeten, verliefd op de Egyptische afgoden, zelfs toen zij in gestadige vreze verkeerde voor de Egyptische aandrijvers Maar (zoals sommigen bij deze plaats opmerken) daarom, toen "Satan zich beroemde, de aarde als zijn eigendom omgetrokken en doorwandeld te hebben", Job 1:7, zei God, om zijn aanmatiging te logenstraffen, niet: "Hebt gij gezien Mijn volk in Egypte (want zij waren afgodendienaren geworden en gaven geen aanleiding tot roem), maar: hebt gij gezien Mijn knecht Job in het land Uz?" En deze verdorven gezindheid, toen zij voor het eerst een volk werden, is een beeld van de algemene verdorvenheid, waarin wij allen geboren worden en die als in ons gestel geweven is, een sterke neiging naar de wereld en het vlees, gelijk die van de kinderen Israëls naar afgoderij. Het zat hun in het gebeente, en lang daarna werd het hun ten laste gelegd, dat zij ook haar hoererijen, gebracht uit Egypte, niet verlaten had zij had die natuur niet verloochend, hoewel Egypte een huis van de dienstbaarheid voor haar was geweest. Zo hebben wij de verdorven neigingen en genegenheden, die wij mee op de wereld brachten, niet verloren, niet afgezworen, maar behouden, zodat de zonde, waarin wij geboren zijn, de bron is gebleken van alle ellende, die het menselijk leven verbittert.

4. De verwoesting van het rijk Israël om zijn afval van God, vers 9, 10. Ik gaf haar in de hand harer hoerenlopers over. God gaf haar eerst naar recht over aan haar lust (Efraïm is vergezeld met de afgoden, laat hem varen), en daarna gaf Hij haar in de hand harer hoerenlopers. De naburige volken, naar welker afgoderij zij zich gevoegd had, en op welker vriendschap zij vertrouwd had, waardoor zij telkens God had gehoond, worden nu de werktuigen voor haar verderf. De Assyriërs, op wie zij verliefd was, ontdekten spoedig de naaktheid van het land, bemerkten haar zwakke zijde, waar ze haar konden aanvallen, ontroofden haar al haar versierselen en verdedigingsmiddelen, zij ontdekten haar schaamte, haar zonen en dochteren namen zij weg in ballingschap, doodden haar met het zwaard, verwoestten het rijk en maakten er een eind aan. Wij vinden deze geschiedenis in de brede in 2 Koningen 17:6 enz., waar de reden van de ondergang van dat eens bloeiende koninkrijk door de Assyriërs wordt aangetoond, te weten, dat het de God Israëls had veracht, andere goden gediend en gewandeld in de inzettingen van de heidenen. Daarom had God zich grotelijks over hen vertoornd en had ze weggedaan van Zijn aangezicht, vers 18. En dat de Assyriërs, op wie zij zo verliefd was geweest, zouden gebruikt worden, om gerichten over haar te oefenen, was hoogst merkwaardig en toont, hoe God, als rechtvaardig oordeel, dikwijls datgene als roede bezigt om zondaren te geselen, waarop zij juist hun hart gezet hebben. De duivel zal altijd die onboetvaardige zondaren kwellen en pijnigen, die nu naar hem luisteren en zich door hem laten verleiden.
Zo kreeg Samaria een naam onder de vrouwen, een schandnaam, zij werd een naam (zo staat er letterlijk). Niet alleen werd zij het onderwerp van de dagelijkse gesprekken en ging overal over de tong, gelijk de ondergang van steden en koninkrijken de nieuwsbladen vullen, maar ze werd dus verwoest om haar afgoderijen in te voeren, om schrik in te boezemen aan al het volk, om niet desgelijks te doen. Zo is ook de openbare voltrekking van de doodsstraf aan beruchte misdadigers een middel om hun een naam te maken, maar een slechte naam, zo’n slechte naam dat anderen erdoor kunnen afgeschrikt worden van goddeloze wegen, die tot een

dergelijk ellendig en schandelijk einde leiden. Deuteronomium 21:21: Dat het geheel Israël hore en vreze.

Ezechiël 23:11-21
De profeet Hosea merkte, in zijn tijd, op, dat de twee stammen in grote mate gerechtigheid bewaard hadden, toen de tien stemmen afvallig waren geworden,"Efraïm heeft Mij omsingeld met leugen, maar Juda heerste nog met God, en was met de heiligen getrouw," Hosea 12:1, en dit werd terecht van hen verwacht, Hosea 4:15: "Zo gij, Israël, wilt hoereren, dat immers Juda niet schuldig worde." Maar dit heeft niet lang geduurd. Door sommige ongelukkige verbintenissen tussen het huis van David en dat van Achab was de Baälsdienst ook in het rijk van Juda ingevoerd, maar later door hervormende koningen weer uitgeroeid. Ten tijde van de wegvoering van de tien stammen, hetwelk onder de regering van Hiskia voorviel, was de toestand in Juda niet zo slecht, maar het was niet van lange duur. Tijdens de regering van Manasse, nadat Juda de ondergang van het rijk van Israël had aanschouwd, werd Juda nog dieper verdorven dan Israël in zijn verliefdheid op de afgoden geweest was, vers 11. In plaats van zich door die ondergang te laten waarschuwen, gaf die aanleiding tot erger zonden, alsof zij ontstoken waren, omdat de Heere een scheur gescheurd had aan Israël, en dies de Heere nog meer de rug toekeerden en Zijn dienst al meer verlieten. In plaats van ontzag voor Hem te koesteren als een ijverig God, werden zij nog meer van Hem vervreemd en hadden de vreemde goden liever dan derzelver dienaren zelf. Zie, zij kunnen naar recht Gods oordelen over zich verwachten, die geen acht geven op de oordelen, die op anderen neerkomen, die niet willen zien, waarop de zonde uitloopt en er in voortleven, als ware het een kleinigheid. Het staat inderdaad slecht met dezulken, die erger worden door wat hen beter moest maken, en wier lusten nog geprikkeld en versterkt worden door wat bestemd was om die te onderdrukken en te overwinnen. Jeruzalem werd erger in haar hoererij dan haar zuster in de haar geweest was. Dit was reeds tevoren opgemerkt, Hoofdstuk 16:51. Samaria heeft ook naar de helft uwer zonden niet gezondigd.

I. "Jeruzalem, dat een getrouw stad was geweest, was tot een hoer geworden," Jesaja 6:21, Ook zij was verliefd geworden op de Assyriërs vers 12, had een verbond met hen gemaakt, hun afgodendienst overgenomen, werd verliefd op hun vorsten en overheden en vond ze schoner en volkomener edellieden dan ooit het land van Israël had voortgebracht. Zie hoe rijk, hoe net ze gekleed zijn met volkomen sieraad, hoe goed ze te paard zitten. Het zijn ruiters, rijdende op paarden, hoe flink en bekoorlijk zien ze er uit, allemaal gewenste jongelingen. Zij leerden zo alles mooi vinden wat vreemd was en het inlandse, ja hun eigen volk verachten, zelfs hun eigen godsdienst werd hun te min en te burgerlijk, niet te vergelijken met de schoonheid en sierlijkheid van de heidense tempels.
Zo deed zij tot haar hoererijen nog meer doe, zij werd verliefd op en ging een verbond aan met de Chaldeeën. Hizkia zelfs maakte zich daaraan schuldig, toen hij, gevleid door een bezoek van de gezanten van Babel, hun al zijn schatten liet zien, Jesaja 39:2. Maar het was heel wat erger geworden, Juda was verliefd geworden op de geschilderde mannen van de wand, vers 14, 15, had zich met Babel verbonden, hen uitgenodigd, naar Jeruzalem te komen en zich daar te vestigen, om de geest van de Joodse natie te verfijnen en te beschaven. Ja, zij zond om afbeeldingen van Babels beelden, altaren of afgodsdienst, om dat alles na te maken en na te doen. Zo werd zij verontreinigd met hun hoererij, vers 17, en ontdekte zij haar hoererijen, vers 18, haar sterke neiging tot afgoderij. En toen zij genoeg had van de Chaldeeën, en het verbond met hen wilde verbreken, gelijk Jehojakim en Zedekia deden, werd haar ziele van hen afgetrokken, vers 17, en werd zij weer verliefd op de Egyptenaren, vers 19, begeerde met hen een verbond te sluiten, nam hun afgoderij over en vertrouwde op hun bescherming tegen alle andere volken. Zo wijs, zo rijk, zo sterk, was het Egyptische volk, en

zo volmaakt is zijn afgodsdienst dat geen andere natie haar kon voldoen. Zij gedacht aan de dagen harer jeugd, vers 19, de schandelijke daad harer jeugd, vers 21.
1. Zij vermaakte zich in die herinnering. Toen zij haar hoop op Egypte ging stellen, gaf zij toe aan dwaze verwachting, om de oude banden, als had zij nog de smaak van de ajuinen en het knoflook, die zij daar om niet gegeten had, of juister, van de afgodendienst, die zij daar geleerd had en mee naar Kanaän genomen. Toen de kennismaking met Egypte hernieuwd werd, gedacht zij, hoe haar vaders het gouden kalf hadden aangebeden, hoe vrolijk zij daarom gedanst en muziek gemaakt en gezongen hadden. Daarop had ze nu weer haar zinnen gezet. Zo vermenigvuldigde zij haar hoererijen herhaalde haar vroegere afval en had een welgevallen aan haar verleiding, gedenkende aan de dagen harer jeugd. Zie, degenen, die, in plaats van hun vroegere zonden met smart en schaamte te gedenken, zich die met blijdschap en hoogmoed herinneren, vermeerderen de schuld, worden nog dieper verdorven en maken waar berouw al moeilijker. Dit heet: "de hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel."

2. Zij bracht die zonde harer jeugd daardoor Gode in gedachtenis en lokte zijn straf daarover uit. "God had inderdaad gezegd, dat Hij de zonde met het gouden kalf, die Egyptischen afgod, zou gedenken," Exodus 32:34. Maar zo groot was zijn geduld, dat Hij ze scheen vergeten te hebben, totdat Jeruzalem, door haar verbintenis met Egypte tegen de Chaldeeën, er God als het ware, weer opmerkzaam op maakte, en in de dag van de bezoeking, naar Hij gezegd had, zou Hij ze bezoeken. Het is opmerkelijk, hoe deze overspeelster van hoerenlopers wisselt, eerst wordt ze verliefd op de Assyriërs, toen ze de Chaldeeën aantrekkelijker vond, maakte zij deze het hof, daarna werd haar ziel weer vervreemd van Babel en achtte ze de Egyptenaren machtiger, vers 20, en sloot ze zich bij hen aan. Dit toont de dwaasheid aan,
a. van vleselijke lust, wanneer men daaraan toegeeft, wordt men humeurig en prikkelbaar begeert telkens weer en wordt nooit verzadigt. Men wil afwisseling, wat men vandaag liefheeft, is morgen een walg. "Unius adulterium matrimonium vocant. Een overspel noemen zij huwelijk, zegt Seneca."
b. Van afgoderij. Zij, die aan de een god niet genoeg hebben, zullen honderd nog onvoldoende vinden, maar altijd weer iets nieuws zoeken en nooit voldaan zijn.
c. Van bij schepselen hulp te zoeken. Wij gaan van de een naar de ander, worden in allen teleurgesteld en vinden nergens rust, totdat wij die in de God Israëls zoeken.

II. De trouw God geeft van de trouweloze stad, die een hoer geworden is, haar scheidbrief. Zijn na-ijver ontdekte spoedig, dat zij verontreinigd was, vers 13, dat zij Hem ontrouw was geworden, waarheen hun verlangen uitging, en dat de twee zusters beide enerlei weg hadden ja, dat Jeruzalem nog meer verdorven werd dan Samaria. Want, zo wij onze hand uitstrekken naar een vreemden god, zou God dat niet uitvinden? Ongetwijfeld, en wanneer Hij het heeft uitgevonden, zou het Hem dan behagen? Geenszins, vers 18. Toen werd Mijn ziel van haar afgetrokken, gelijk als Mijn ziele was afgetrokken van haar zuster. Hoe kon de reine, heilige God langer lust hebben aan zo’n lichtzinnig geslacht? Zie, de zonde vervreemdt Gods welgevallen van de zondaar, en wee, duizendmaal wee dengenen, van wie God afgetrokken is, want van wie Hij is afgetrokken, tegen die is Hij gekeerd.

Ezechiël 23:22-35
Jeruzalem staat getekend met de naam "Oholiba," want dat is ze, een valse verraadster jegens haar soevereine Heere, de God des hemels, Wiens vreze niet voor haar ogen is, zij wordt bewogen door de ingevingen des duivels, heeft haar trouw aan God gebroken, bedacht en volvoerd Zijn heerschappij af te schudden, heeft gemeenschap gezocht met Zijn vijanden en zich met hen verbonden, en, met versmading van Zijn kroon en waardigheid, gewaande goden gediend. Op deze beschuldiging heeft ze geantwoord: "Niet schuldig, ik ben niet

verontreinigd, ik heb de Baäls niet nagewandeld." Maar haar schuld wordt door ontegensprekelijke bewijzen duidelijk aan de dag gebracht, zij wordt overtuigd en kan niets aanvoeren ter verontschuldiging, opdat het oordeel afgewend worde. In deze verzen, derhalve, volgt haar vonnis.

I. Haar oude bondgenoten worden haar beulen, degenen, met wie zij gehoereerd heeft en die haar tot zonde verleid hebben, worden nu werktuigen om haar te straffen, vers 22: "Ik zal uw ontuchtbedrijvers tegen u verwekken, namelijk de Chaldeeën, die gij tevoren zo zeer bewonderde en zo zeer tot uw hulp begeerde", maar van wie uw ziel is afgetrokken en wier verbond gij verraderlijk gebroken hebt." Zij heten haar ontuchtbedrijvers, vers 22, en tevens, vers 28, degenen, die zij haar. Zie, het is niets ongewoons voor zondaars, dat hun liefde ras in haat verkeert, gelijk bij Ammon tegenover Thamar. Sterke en onredelijke hartstochten zijn vaak vol afkeer tegen personen en dingen, die zij even te voren vurig liefhadden. Zotten vallen in uitersten, maar wijzen overdenken een verandering eerst. En daarom, gelijk wij moeten blijde zijn en wenen als niet blij zijnde en niet wenende, zo moeten wij ook liefhebben, en haten als niet liefhebbende en niet hatende. "Ita ama tanquam osurus, liefhebben als iemand, die reden kan krijgen om een afkeer te hebben."

II. De uitvoering van het vonnis zal vreselijk zijn.
1. Haar vijanden zullen tot haar komen van rondom, vers 22, van de verschillende volken die het Chaldeeuwse leger vormden, vers 23 alle vorsten en overheden en vermaarde lieden, wier pracht en grootheid en schitterend aanzien hen beminnelijk maakten, toen zij als vrienden kwamen om Jeruzalem te verdedigen en te beschermen, maar te verschrikkelijker, toen zij naderden om haar trouweloosheid te straffen en het op niets minder dan haar verderf toeleiden.
a. Zij zullen komen met militaire macht, vers 24, met karren, wagenen en wielen, voorzien van al wat voor een legerkamp nodig is, wat wapens en ammunitie, met pek en zak met een groot leger, wel bewapend.
b. Zij zullen het recht aan hun zijde hebben: Ik zal voor hun aangezicht het gericht stellen (zij zullen met recht, zowel als met macht komen, om oorlog te voeren tegen de koning van Juda, omdat die trouweloos het verbond met hen heeft gebroken) en derhalve zullen die u richter naar hun rechten, niet alleen naar Gods recht als werktuigen van Zijn gerechtigheid, en u te vergelden wat gij Hem hebt misdaan, maar ook naar hun eigen recht, naar volkerenrecht, om u te tuchtigen voor uw verbondsbreuk.
c. Zij zullen die oorlog in woede en verbolgenheid voeren. Het is een strijd van de wraak, die zullen met u handelen uit haat, vers 29. Dit zal de straf te strenger maken, dat hun zwaarden in vergif gedompeld zijn. Gij haat hen, en zij zullen uit haat met u handelen.
d. God zelf zal hen leiden, en Zijn gramschap zal met de hun gepaard gaan, vers 25: En Ik zal Mijn ijver tegen u zetten, die zal dat vuur aanblazen, en dan zullen zij in grimmigheid met u handelen. Hoe hatelijk en hoe verwoed mensen ook met ons handelen, als wij God aan onze zijde hebben, kunnen zij ons niet wezenlijk schaden. Maar wanneer mensen in haat met ons handelen en God zet ze tegen ons op, wat zal dan van ons worden?

2. De enkele artikelen van het vonnis, hier over deze overspeelster geveld, zijn,
a. Dat al het hare zal weggenomen worden. De kleden en het sieraadtuig, waarmee zij getracht heeft, zich in de ogen van haar ontuchtbedrijvers beminnelijk te maken, zullen haar ontrukt worden, vers 26. Al die dingen, waarmee zij zich versierd had, zullen in de hand des vijands vallen: Zij zullen al uw arbeid wegnemen, al wat gij u door uw arbeid verworven hebt, zij zullen u naakt en bloot laten, vers 29. Beide, land en stad, zullen verarmen, en al hun welvaart zal verdwijnen.

b. Dat haar kinderen in ballingschap zullen gaan. Zij zullen uw zonen en uw dochteren wegnemen vers 25, en tot slaven maken, want zij zijn kinderen uwer hoererij, de waardigheden en voorrechten van Israëlieten onwaardig, Hosea 2:4.
c. Dat zij verminkt en mismaakt zal worden. Zij zullen uw neus en uw oren afnemen, u als een hoer tekenen en ze voor altijd afzichtelijk maken, vers 25. Dit beduidt de vele wreedheden van de Chaldeeuwse krijgslieden jegens de Joden, die in hun handen vallen en aan wie zij hun barbaarse woede koelen zouden. Sommigen vatten deze woorden als beeldspraak op, zij zien in de neus de koninklijke waardigheid en in de oren de priesterlijke.
d. Dat ze aan schande zal blootgesteld worden: Uw hoerenschaamte zal ontdekt worden, mitsgaders uw hoererij, vers 29. Wanneer een misdadiger gestraft wordt, haalt men al zijn misdaden op en stelt ze tot zijn schande in het licht, wat geheim was wordt dan geopenbaard, en wat vergeten was opnieuw in gedachtenis gebracht.
e. Dat zij geheel afgesneden en verwoest zal worden: Het laatste van u, van uw volk, dat door hongersnood en pestilentie gespaard is, zal door het zwaard vallen, en het laatste van uw huizen, dat niet omver gerammeid is zal door het vuur verteerd worden, vers 25. Zo zal het einde van Jeruzalem zijn.

III. Omdat zij in het spoor van Samaria's zonden gewandeld heeft, maar zij niets anders dan Samaria's lot verwachten. Bij het vellen van een oordeel sluit men zich bij vroegere oordelen aan. Zo doet ook God als Hij Jeruzalems vonnis strijkt: Gij hebt in de weg van uw zuster gewandeld, ondanks de vermaning die u gegeven was door de noodlottige uitkomst van haar handelingen. "Daarom zal Ik haar beker in uw hand geven, haar deel van ellende, de beker van Gods gramschap, die voor u zal zijn een beker van de verschrikking. Nu wordt,
1. Van deze beker gezegd, dat die diep en wijd is, en veel inhoudt, overvloed van Goddelijke gramschap en overvloed van ellende, als vrucht dier gramschap. Het is een beker, als waarvan wij lezen in Jeremia 25:15, 16. De beker van Gods toorn bevat zeer veel, dat zullen zij ondervinden, op wier hand hij wordt gezet.

2. Zij zal zelf de droesem van deze beker moeten drinken, zoals van de goddelozen gezegd wordt, Psalm 75:8 "Alle goddelozen van de aarde zullen zijn droesem uitzuigende drinken," niet omdat die zo smakelijk is, maar noodgedwongen, vers 34, gij zult hem drinken en uitzuigen, en zijn scherven zult gij verbrijzelen, en uw borsten zult gij afrukken, uit wanhoop over de ontzettende bitterheid van deze beker, vol van de grimmigheid des Heeren, Jesaja 51:20, gelijk mensen soms in vertwijfeling zich het haar uitrukken en alles van zich werpen. Als gij ziet, dat er geen redding mogelijk is, maar de beker moet gedronken worden (want Ik heb het gesproken, zegt de Heere God) zult gij er op generlei wijze aan kunnen ontkomen.

3. Zij zal er door dronken gemaakt worden, en ten einde raad zijn, gelijk dronken lieden, waggelende en op het punt van te vallen, vers 33. Gij zult van dronkenschap en jammer vol worden. Zie, dronkenschap brengt jammer met zich, in zulke mate, dat de uiterste verwarring en verbazing er mee vergeleken worden. Wie zou denken, dat wat met de natuur des mensen zozeer in strijd is, zo'n schande voor hem, wat hem van zijn verstand berooft en hem uitermate verlaagt, en daarom uitdrukking geeft aan de grootste ellende, -desondanks zulk een gezochte zonde kan zijn, dat de mens om haar zijn ziel laat verdoemen en zijn lichaam opoffert? "Bij wie is ach? bij wie is wee? bij wie geklaag?" Spreuken 23:29.

4. Dus dronken gemaakt, zal zij worden gelijk dronkaards, tot belaching en spot van allen rondom, vers 32, door de dwaasheid van al wat gij dan doet, als God een volk verderven wil,"maakt Hij zijn rechters uitzinnig en giet verachting over de prinsen uit", Job 12:17, 21.

IV. In dit alles zal God gerechtvaardigd worden, en Zijn Volk hervormd, zo zal de uitkomst God verheerlijken en hun goed werken.
1. Zij zijn slecht, zeer slecht geweest, en dat rechtvaardigt God in alles wat Hij over hen brengt, vers 30: Deze dingen zal men u doen, dewijl gij de heidenen nagehoereerd hebt, en, vers 35, omdat gij Mij vergeten en Mij achter uw rug geworpen hebt. Zie, God vergeten en Hem niet achten, Zijn oog, dat op ons ziet, en Zijn gezag, dat ons wetten geeft, niet erkennen, ligt op de bodem van alle trouweloos en overspelig afkeren van Hem. Daarom wandelt de mens afgoden na, omdat hij God vergeet en zijn verplichting jegens Hem, hij kon niet met zo'n begeerte en wellust het lokaas van de zonde volgen, als hij niet eerst God achter zijn rug had geworpen, als niet waardig aangezien te worden. En degenen, die God zo diep beledigen, wat kunnen zij anders verwachten dan dat het hun ten laatste op hun hoofd zal gegeven worden? "Daarom zo draagt gij ook uw schandelijkheid en uw hoererijen, dat is: gij zult de straf daarvoor ondergaan, en dat zal alleen uw schuld en schande zijn." Niemand zal lager zinken dan waar het gewicht van zijn eigen zonden hem brengt en wie zijn schandelijkheid en zijn hoererij niet wil laten varen, moet ze dan ook dragen.

2. Zij zullen beter, veel beter worden, en dit vuur, verterend voor velen, zal voor een overblijfsel een louterend vuur zijn, vers 27: Zo zal Ik uw schandelijkheid van u doen ophouden. De oordelen, die om uw zonden wil over u gekomen zijn, zullen scheiding maken tussen u en uw zonden, en u tenslotte doen zeggen: Wat hebben wij nog met afgoden te doen? Merk op.
a. Hoe ingekankerd de ziekte was: "Uw hoererij was gebracht uit Egypteland." Hun neiging tot afgoderij was oud, ja aangeboren, de daad zelf van oude datum en als een tweede natuur geworden.
b. Hoe volledig, desondanks, de genezing was. "Ofschoon die wortel geschoten had, toch zal zij geheel ophouden, zodat gij uw ogen naar hen, dit is naar de afgoden van Egypte, niet meer zult opheffen, en aan Egypte niet meer gedenken". Gij zult elke aanleiding en gelegenheid tot deze zonde vermijden, want gij zult uw ogen op geen afgod meer slaan, opdat niet uw hert hen onwillekeurig nawandele. Gij zult alle neiging daartoe laten varen: Gij zult aan Egypte niet meer gedenken, u zal alle lust tot afgoderij vergaan, waartoe gij van uw jeugd af aan zo'n voorliefde had. In het diensthuis van Egypte voerde uw zondige natuur u daartoe, maar in de Babylonische ballingschap zal Gods genade u als de vrucht daarvan, van die neiging ganselijk verlossen, de zonde, zelfs die zonde zal weggenomen worden. Gelijk, voorde ballingschap geen volk (alles wel beschouwd) meer op afgoden en afgoderij verzot was dan gij, zo zal, na de ballingschap geen volk een zo hartgrondiger afkeer hebben van afgoden en afgoderij, zodat niets de Joden zo sterk tegen het Christendom zal innemen als juist de beeldendienst in de Roomse kerk.

Ezechiël 23:36-49
Nadat de tien stammen in ballingschap waren weggevoerd, was dat rijk geheel verwoest en werden gedurig gedeelten bij Juda ingelijfd, en vonden verscheidene bewoners een toevlucht in Jeruzalem, zodat de twee zusters inderdaad weer één waren geworden. Daarom voegt de profeet ze in de volgende verzen samen: "Zoudt gij Ohola en Oholiba recht geven? Vers 36. Wilt gij een beschuldiging beramen om haar voor straf te vrijwaren? ge ziet, dat haar zonde zo erg is, dat geen verontschuldiging mogelijk is." Of, liever,"gij zult nu, in Gods naam, dienen om ze te oordelen, Hoofdstuk 20:4. De zaak is door haar vereniging eer slechter dan beter geworden."
I. Laat haar de zonde zien, waaraan zij schuldig staan. Ja, vertoon haar openlijk en onomwonden haar gruwelen.

1. Zij hebben beide grove afgoderij, hier overspel genoemd, bedreven, vers 37, zij hebben haar huwelijkstrouw jegens God gebroken, hebben naar de lust van een vleselijk zinnelijk hart begeerd. Dit is de eerste en ergste van el haar afschuwelijkheden, waarvan de profeet haar beschuldigt.

2. Zij hebben de meest barbaarse moorden begaan door haar kinderen aan Moloch te offeren een zo onnatuurlijke zonde, dat zij daaraan wel ten allen tijde mogen herinnerd worden: Er is bloed in haar handen, onschuldig bloed, het bloed van haar eigen kinderen, die zij door het vuur hadden laten doorgaan, vers 37, niet om ze de afgoden te wijden, maar om ze te verteren, ten teken dat zij haar afgoden meer liefhadden dan wat haar op de wereld het naast aan het hart moest liggen.

3. Zij hebben de heilige dingen ontheiligd, waarmee God haar verwaardigd en onderscheiden had. Dat hadden zij Mij gedaan, deze smaad, deze hoon, vers 38. Elke belediging van wat heilig is, gaat Hem aan, die de fontein van alle heiligheid is, wijl wat heilig is met Hem in onmiddellijk verband staat. God had Zijn heiligdom in hun midden opgericht, maar zij hadden het verontreinigd, door er een huis van koophandel, een kuil van moordenaren van te maken, ja, nog erger, gij hebt er uw afgoden gezet en het bloed van Zijn profeten vergoten. God had haar Zijn heilige sabbaten gegeven, maar zij hadden die ontheiligd, door allerlei slaafse arbeid, of wellicht door allerlei ongeoorloofde ontspanning en uitspanning op die dag, door de overheid veroorloofd en zelfs aangemoedigd. Zij hebben Mijn heiligdom ten zelf dage verontreinigd en Mijn sabbatten ontheiligd, vers 38. Het heiligdom te verontreinigen was erg genoeg op iedere dag, maar dat op een Sabbatdag te doen, maakte de zonde nog ernstiger.
Wij zeggen gewoonlijk: hoe beter dag, hoe beter daad. Maar hier was het: hoe beter dag hoe slechter daad. God geeft acht op de omstandigheden, die de zonde en de schuld vermeerderen. Hij toont, vers 39, wat hun ontheiliging beide van het heiligdom en de Sabbat betekende. Zij hebben haar kinderen aan haar drekgoden geslacht, tot smaad voor God en de menselijkheid, en kwamen dan, op dienzelfden dag, hun handen bezoedeld en hun klederen bevlekt met het bloed harer kinderen, om de dienst in Gods heiligdom bij te wonen, niet om vergeving te zoeken voor wet zij gedaan hadden, maar om zich gelijk andere Israëlieten deden, voor God te stellen, in de verwachting door Hem aangenomen te worden, ondanks de goddeloosheid, waaraan zij zich schuldig hadden gemaakt, alsof God hun misdaad niet had gezien of niet haatte. Zo verontreinigden zij Zijn heiligdom, als ware dat een toevluchtsoord voor de ergste misdadigers, want dat deden zij in het midden van Zijn huis. Zie, het is een ontheiliging van Gods heilige ordinantiën, wanneer onbeschaamde, openbare overtreders zich zonder blikken of blozen onder degenen mengen, die Hem in Zijn heiligdom vereren. "Geeft het heilige de honden niet. Vriend, waartoe zijt gij hier?"

4. Zij hebben met vreemden verbonden gesloten, zijn daarop trots geweest en hebben daarop vertrouwd. Ook dit wordt overspel genoemd, want het was God verlaten, Wien alleen zij haar hulde moesten brengen, en in Wien alleen zij haar vertrouwen moesten stellen. Israël was een bijzonder volk, dat alleen moest wonen en onder de heidenen niet zou gerekend worden. Zij ontheiligden haar kroon en legden die in het stof, wanneer zij zich met de heidenen gelijk stelden en zich met hen verbonden. En dit hebben zij nu gedaan, zij hebben een innig verbond gemaakt met de Assyriërs, met de Chaldeeën, en met de Egyptenaren, de beroemdste en machtigste rijken van die tijd. Zij wilden zich niet verbinden met de rijkjes en staatjes, die aan haar land grensden, en waarvan zij wellicht meer nut konden gehad hebben. Zie, de vriendschap en gunst van de groten zoeken is dikwijls voor Godvrezenden een valstrik geweest. Laat ons zien hoe Jeruzalem haar voorname bondgenoten bewierookt, om zich zelf daardoor groot te maken.

a. Zij heeft heimelijk gevraagd, dat haar een openbaar gezantschap zou gezonden worden, vers 40, zij heeft gezonden tot mannen, die van verre zouden komen. Het schijnt, dat de buren zelf geen begeerte hadden, met Jeruzalem in verbond te treden, daarom wierp zij zich zelf op hen en zond ondershands om haar wens te kennen te geven, en zie, zij kwamen. De wijsten en besten kunnen soms onvermijdelijk in het gezelschap en de omgang van onheilige, goddeloze lieden geraken, maar het is geen teken van wijsheid of goedheid, zo iemand zulk gezelschap begeert en er naar zoekt.

b. Grote toebereidselen waren gemaakt om die vreemde gezanten te ontvangen, ze publiekelijk in te halen, en in publieke audiëntie te ontvangen, hetgeen vergeleken wordt met de pogingen van een overspeelster om zich bekoorlijk te maken. Evenals Izebel, hebt gij u gewassen, uw ogen geblanket en u met sieraad versierd, vers 40. De koning en de vorsten maakten zich nieuw klederen, brachten de kamers hunner paleizen in goeden staat, verfraaiden hun meubelen en gaven alles een schoon aanzien. Zi zaten op een heerlijk bed, vers 41, een prachtige troon, voor hetwelk een tafel was toegericht, en op hetwelk zij Gods reukwerk en Gods olie hadden gezet. Dit was of

c. Een feest voor de gezanten, een feestelijk onthaal, overeenkomende met de overige toebereidselen. Er was wierook om de kamer met geur te vervullen, en olie om de hoofden te zalven. Of,

d. Er was reeds een altaar voor de gezanten gereed gemaakt, om hun afgoden te vereren, om hen te laten weten, dat de Israëlieten niet zo enghartig waren om vreemdelingen niet toe te laten, dat zij in Kanaän de vrije uitoefening van hun godsdienst hadden. Zij bereidden kapellen voor hen, ja, dreven de verdraagzaamheid zo ver, dat zij deel namen aan die heidense plechtigheden, al verbood Gods wet hun dat ook. Zij moesten er wat voor over hebben, een vriend ter wille te zijn. Olie en wierook noemt God het Zijne, niet alleen omdat het gaven van Zijn hand zijn, maar ook omdat Hij die bestemd had voor Zijn eigen altaar. Het was dus grote zonde, ze voor afgoden en afgodendienaars te gebruiken. Zie Hosea 2:8.

e. Er was grote vreugde bij hun komst, alsof Jeruzalem nooit zo'n voorrecht genoten had, vers 42: het geruis van de menigte was daarop stII. Het volk was gerust, want het achtte zich thans veilig en gelukkig, nu het zulke machtige bondgenoten had, daarom haalde het hen met luide jubelkreten en vreugdegejuich in. Menigten volks stroomden bij die gelegenheid naar het hof. Zij zonden tot mannen uit de menigte van de mensen om de plechtigheden bij te wonen en ze luisterrijker te maken, en er werden wijnzuipers aangebracht uit de woestijn, die op de voorspoed en de zegen van dit grote verbond moesten drinken en anderen daartoe aansporen en alle mogelijke drukte maken. Wie zij ook waren, ter ere van de gezanten deden die wijnzuipers armringen aan haar handen, en een sierlijke kroon op haar hoofden, zodat de optocht nog schitterender werd.

I. God en Zijn profeten waarschuwden tegen zulke gevaarlijke verbonden met vreemden, vers 43: Toen zei Ik van deze, die van overspelingen verouderd was, die van het begin af aan zo verzot was op bondgenootschap met de heidenen en vermaagschapping met hun families, Richteren 3:6, en later verbonden met hun koninkrijken, hoewel daarin menigmaal bedrogen, maar nimmer tot bezinning gebracht (in die hoererij was ze verouderd), - toen zei Ik: "Nu zullen zij hoereren de hoererijen van deze hoer, en die ook." De ervaring moest haar toch eindelijk geleerd hebben, dat een verbond tussen het Joodse volk en een heidens voor geen van beide ooit enig voordeel kon opleveren. Zij zijn ijzer en leem, die zich met elkaar vermengen, zo'n verbond kan God niet zegenen noch het goedkeuren. Maar het schijnt, dat de

lange ervaring harer hoererijen, in plaats van haar ervan te genezen, gelijk men zou verwachten, haar te onbeschaamder en onverzadelijker gemaakt hebben, ondanks alle waarschuwing over haar dwaasheid. Men ging tot haar in, vers 44. Men werd het spoedig over de voorwaarden eens, een verbond kwam tot stand, nu met dit, dan met dat vreemd land. Samaria had zo gehandeld, en Juda deed zo, als schandelijke vrouwen. Zij konden niet tevreden zijn met de liefde van Gods wet en zorg, en de verzekering van Zijn bescherming, zij achtten Zijn verbond niet vast en veilig genoeg. Maar zij wierpen zich door overeenkomsten en verbonden, in haar voorzichtige politiek, naar zij geloofden, in de armen van buitenlandse vorsten en stelden zich onder dier bescherming. "Zie, die harten zijn het, die van God afhoereren, die behagen scheppen in de praal van de wereld, vertrouwen op haar weelde en vlees tot hun arm stellen," Jeremia 17:5.

II. Laat ze leren, de oordelen te verwachten, die om al deze zonden over haar komen zullen vers 45. Rechtvaardige mannen dan, die zullen ze richten. Sommigen houden de werktuigen van de verwoesting voor die rechtvaardige mannen, die ze zullen richten. De Assyriërs, die Samaria, en de Chaldeeën, die Jeruzalem verwoestten, waren naar verhouding rechtvaardig, hadden een besef van recht tussen mensen en mensen en waren terecht verbolgen over het verraad van de Joden. Ook voerden zij Gods oordelen uit, die alle rechtvaardig waren. Anderen verstaan die woorden van de profeten, wier taak het was, in Gods naam, hen te richten en het vonnis over hen uit te spreken. Of wij kunnen ze beschouwen als een oproeping aan alle rechtvaardige mannen, aan allen, die gevoel voor recht bezitten, zij allen zullen aangaande die steden oordelen, dat ze rechtvaardig verwoest zijn, zullen met haar vonnis instemmen wijl zij zich klaarblijkelijk aan hoererij en moord hebben schuldig gemaakt en die zonde een nationale is. Daarom moesten zij de straf en het oordeel dragen, welke de wet over die misdaden uitspreekt. Rechtvaardige mannen zullen zeggen: "Waarom zouden deze bloedvergietende, overspelige steden vrijkomen meer dan bloedvergietende, overspelige personen? "Oordeelt toch tussen Mij en Mijn wijngaard", Jesaja 5:3. Als dit oordeel door rechtvaardige mannen geveld is, zal de rechtvaardige God het ook uitvoeren.

Zie hier
1. Wat de voltrekking zal zijn, vers 46, 47. Ik zal een vergadering tegen haar doen opkomen, een vergadering van vijanden, die Zijn heilige doeleinden zullen dienen, terwijl zij menen, hun eigen zondige lusten en hartstochten te vieren. Deze vijanden zullen gemakkelijk de bovenhand krijgen, want God tal ze ter beroering en ten roof overgeven. Deze vergadering zal ze met stenen stenigen als misdadigers, zal ze met hun zwaarden nederhouwen, en, gelijk soms in strenge gerichten geschiedde (getuige dat van Achan) hun kinderen doden en hun huizen verbranden.

2. Wat daarvan het gevolg zal zijn.
a. Zij zullen op deze wijze om haar zonden lijden. Zij zullen uw schandelijkheid op u leggen, vers 49: gij zult de zonden van uw afgoden dragen, vers 35, 49. Zo zal God de eer van Zijn gebroken wet en van Zijn gehoonde regering wreken, en de gehele wereld zal weten, dat Hij een rechtvaardig en ijverig God is.
b. Zo zullen zij haar zonden leren afzweren: Ik zal alzo de schandelijkheid uit het land doen ophouden, vers 27, 48. De verwoesting van Gods stad, evenals de dood van Gods heiligen, zal datgene uitrichten wat Zijn ordinantiën en zorg niet vermochten, ze zal haar zonde wegnemen, zodat Jeruzalem zal herrijzen als een nieuw dag, als goud, dat uit het vuur komt, gereinigd van zijn schuim.
c. Zo zullen andere steden en volken gewaarschuwd worden om zich van de afgoden te onthouden. "Opdat alle vrouwen onderwezen worden, dat zij naar uw schandelijkheid niet

doen." Dit is de bedoeling van de straf van misdadigers, dat zij waarschuwende voorbeelden zijn voor anderen, die het "zullen eren en vrezen. Sla de spotter zo zal de slechte kloekzinnig worden," Spreuk., 9:25. De oordelen Gods over enkelen moeten anderen leren, en gelukkig degenen, die daardoor onderwezen worden, niet te wandelen op de weg van de zondaren, opdat zij in die strik niet gevangen worden. Wie zich zo laten leren, moeten weten, dat God de Heere HEERE is, vers 49, dat Hij de wereld regeert, een God, die de aarde richt, en bij Wien geen aanneming des persoons is.

HOOFDSTUK 24

1 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, in het negende jaar, in de tiende maand, op de tienden der maand, zeggende: 2 Mensenkind! schrijf u de naam van de dag op, even van dezen zelfden dag; de koning van Babel legt zich voor Jeruzalem, even op dezen zelfden dag. 3 En gebruik een gelijkenis tot dat wederspannig huis, en zeg tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Zet een pot toe, zet hem toe, en giet ook water daarin. 4 Doe zijn stukken tezamen daarin, alle goede stukken, de dij en de schouder, vul hem met de keur der beenderen. 5 Neem de keur van de kudde, en stook ook een brandstapel van de beenderen daaronder; doe hem wel opzieden; ook zullen zijn beenderen daarin gekookt worden. 6 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Wee der bloedstad, de pot, welks schuim in hem is, en van welken zijn schuim niet is uitgegaan! trek stuk bij stuk daaruit, en laat het lot over hem niet vallen. 7 Want haar bloed is in het midden van haar; op een gladde steenrots heeft zij dat gelegd; zij heeft het op de aarde niet uitgestort, om hetzelve met stof te bedekken. 8 Opdat Ik de grimmigheid doe opgaan om wraak te oefenen, heb Ik ook haar bloed op een gladde steenrots gelegd, opdat het niet bedekt worde. 9 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Wee der bloedstad! Ik zal ook de brandstapel groot maken! 10 Draag veel houts toe, steek het vuur aan, verteer het vlees, en kruid het met specerijen, en laat de beenderen verbranden. 11 Stel hem daarna ledig op zijn kolen, opdat hij heet worde, en zijn roest verbrande, en zijn onreinheid in het midden van hem versmelte, zijn schuim verteerd worde. 12 Met ijdelheden heeft zij Mij moede gemaakt; nog is haar overvloedig schuim van haar niet uitgegaan; haar schuim moet in het vuur. 13 In uw onreinheid is schandelijkheid, omdat Ik u gereinigd heb, en gij niet gereinigd zijt, zo zult gij van uw onreinheid niet meer gereinigd worden, totdat Ik Mijn grimmigheid op u zal hebben doen rusten. 14 Ik, de HEERE, heb het gesproken; het zal komen, en Ik zal het doen; Ik zal er niet van wijken, en Ik zal niet verschonen noch berouw hebben; naar uw wegen en naar uw handelingen zullen zij u richten, spreekt de Heere HEERE. 15 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 16 Mensenkind! zie, Ik zal de lust uwer ogen van u wegnemen door een plage; nochtans zult gij niet rouwklagen, noch wenen, en uw tranen zullen niet voortkomen. 17 Houd stil van kermen, gij zult geen dodenrouw maken, bind uw hoed op u, en doe uw schoenen aan uw voeten; en de bovenste lip zult gij niet bewinden, en zult der lieden brood niet eten. 18 Dit sprak ik tot het volk in de morgenstond, en mijn huisvrouw stierf in de avond; en ik deed in de morgenstond, gelijk mij geboden was. 19 En het volk zeide tot mij: Zult gij ons niet te kennen geven, wat ons deze dingen zijn, dat gij aldus doet? 20 En ik zeide tot hen: Het woord des HEEREN is tot mij geschied, zeggende:

21 Zeg tot het huis Israëls: Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal Mijn heiligdom ontheiligen, de heerlijkheid uwer sterkte, de begeerte uwer ogen, en de verschoning uwer ziel; en uw zonen en uw dochteren, die gij verlaten hebt, zullen door het zwaard vallen. 22 Dan zult gijlieden doen, gelijk als ik gedaan heb; de bovenste lip zult gij niet bewinden, en der lieden brood zult gij niet eten. 23 En uw hoeden zullen op uw hoofden zijn, en uw schoenen aan uw voeten; gij zult niet rouwklagen, noch wenen, maar gij zult in uw ongerechtigheden versmachten, en een iegelijk tegen zijn broeder zuchten. 24 Alzo zal ulieden Ezechiel tot een wonderteken zijn; naar alles, wat hij gedaan heeft, zult gij doen; als dit komt, dan zult gij weten, dat Ik de Heere HEERE ben.

25 En gij, mensenkind! zal het niet zijn, ten dage, als Ik van hen zal wegnemen hun sterkte, de vreugde huns sieraads, de lust hunner ogen en het verlangen hunner zielen, hun zonen en hun dochteren; 26 Dat tenzelfden dage een ontkomene tot u zal komen, om uw oren dat te doen horen? 27 Ten zelven dage zal uw mond bij dien, die ontkomen is, opengedaan worden, en gij zult spreken, en niet meer stom zijn; alzo zult gij hun tot een wonderteken zijn, en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

In dit hoofdstuk zijn twee preken, bij een bijzondere gelegenheid gehouden, en zij zijn beide van de berg Sinaï, de berg van de verschrikking, en van de berg Ebal, de berg van de vervloekingen, beide voorspellen de ondergang van Jeruzalem. De aanleiding er toe was, dat de koning van Babel het beleg sloeg om Jeruzalem, en het doel er van is te tonen, dat hij niet alleen de meester, maar ook de verwoester van de stad zal worden. als het beleg ten einde loopt.

I. Door middel van het teken van vlees, dat in een pot boven het vuur gekookt wordt, wordt het lijden getoond, dat Jeruzalem onder het beleg zal moeten verduren, en naar recht, om haar onreinheid vers 1-14.
II. Door middel van Ezechiels weigering om over de dood van zijn vrouw te treuren, wordt betekend, dat de rampen, die over Jeruzalem zouden komen, te groot waren om betreurd te worden, zo groot, dat zij, in stille wanhoop, er onder bezwijken zouden, vers 15-27.

Ezechiël 24:1-14
Wij hebben hier I. De mededeling, die God aan Ezechiël te Babel doet, dat Nebukadnézar het beleg slaat voor Jeruzalem, op dezelfde dag, dat het plaats vond, vers 2: "Mensenkind, let er op, de koning van Babel, die met zijn leger uitgetrokken is, gij weet niet waarheen, legt zich voor Jeruzalem op deze zelfden dag." De afstand van Jeruzalem tot Babel bedroeg vele mijlen, verscheidene dagreizen. Misschien was het laatste bericht, dat zij ontvangen hadden, dat Rabba van de kinderen Ammons het doel was, en dat de veldtocht geopend zou worden met het beleg van die stad. Maar God wist en kon de profeet zeggen: "Op deze dag, om deze tijd, wordt Jeruzalem belegerd, en het Chaldeeuwse leger heeft zich er voor gelegerd". Evenals alle tijden, zo zijn ook alle plaatsen, zelfs de verst verwijderde bij God tegenwoordig en voor Zijn ogen. Hij laat de profeet het volk aanzeggen, dat, als het nauwkeurig waar bleek te zijn, wat zij binnen kort door officiële berichten zouden weten, het een bevestiging zou zijn van de zending van de profeet en zij konden er uit afleiden, dat, sinds hij gelijk had met dat bericht, hij ook gelijk had met zijn voorspellingen, want beide had hij aan zijn betrekking tot de Hemel te danken.

II. Het bevel, dat hij er aantekening van moet maken. Hij moet in een boek optekenen, dat in het negende jaar van Jojachims gevangenschap (want dat was het begin van Ezechiëls tijdrekening, Hoofdstuk 1:2, het was ook het negende jaar van Zedekia's regering, want hij begon te regeren, toen Jojachim weggevoerd werd), in de tiende maand, op de tiende van de maand, de koning van Babel het beleg sloeg voor Jeruzalem, en die datum stemt nauwkeurig overeen met de datum in de geschiedenis, 2 Koningen 25:1. Zie, hoe God aan Zijn knechten de profeten, vooral die dingen openbaart, die dienen om hun woord te bevestigen, en zodoende hun geloof te bevestigen. Het is goed om aantekening te houden van merkwaardige gebeurtenissen, hetgeen er soms toe bij kan dragen, dat Gods heerlijkheid daardoor te meer openbaar wordt en de profetieën van de Schrift te beter worden uitgelegd en bevestigd, Gode zijn alle Zijn werken bekend.

III. De boodschap, die hij Hem voor het volk geeft, waarvan de inhoud is, dat het beleg van Jeruzalem, dat nu begonnen is, onfeilbaar eindigen zal met de verwoesting ervan. Dat moet hij zeggen tot het weerspannig huis, tot diegenen van hen, die te Babel waren, opdat die het zouden mededelen aan degenen, die nog in hun eigen land waren. Een weerspannig huis zal spoedig een vervallen huis zijn.
1. Dit moet hij hun tonen door een teken want dat stompzinnige volk moest onderwezen worden als kinderen. De gelijkenis, hier gebruikt, is die van een kokenden pot. Dit doet denken aan Jeremia's visioen, vele jaren vroeger, toen hij voor 't eerst begon te profeteren, en was waarschijnlijk bedoeld als een herinnering daaraan, Jeremia 1:13: "Ik zie een ziedende pot welks voorkant tegen het noorden is," en de uitlegging daarvan, vers 15, geeft als de betekenis aan de belegering van Jeruzalem door volken uit het noorden, en evenals deze gelijkenis bedoeld is als een bevestiging van Jeremia's visioen, zo dient ze eveneens om het ijdel vertrouwen van de vorsten van Jeruzalem te beschamen die gezegd hadden, Hoofdstuk 9:3: Deze stad is de pot en wij zijn het vlees, waarmee zij bedoelden: "Wij zijn hier zo veilig alsof wij door koperen muren omringd waren". "Goed", zegt God,"zo zal het zijn, gij zult in

Jeruzalem gekookt worden, als het vlees in de pot, hij moet met water opgezet worden, vers 3, en met vlees van de keur van de kudde, vers 5 met alle goede stukken, vers 4, en de mergpijpen en gebruik de andere beenderen als brandstof opdat alle stukken gebruikt worden, of in de pot of er onder". Een vuur van beenderen, al brandt het langzaam (want het beleg zou lang duren), is toch een zeker en aanhoudend vuur, en dat was Gods gramschap tegen hen ook, en niet als het geluid van de doornen onder een pot wat wel een grote vlam, maar geen grote hitte geeft. Die uit alle delen van het land naar Jeruzalem vluchtten, ter wille van hun veiligheid, zouden jammerlijk teleurgesteld worden, als het beleg van de stad hun het vuur aan de scheen zou leggen, en toch was geen ontkomen mogelijk maar zij waren gedwongen er te blijven, zoals het vlees in een kokende pot.

2. Hij moet hun een verklaring geven van dit teken. Het betekent: Wee van de bloedstad vers 6. En wederom, vers 9: Wee van de bloedstad, de pot, laat haar inwoners daarin het vlees zijn. Laat ons hier zien

A. Welke weg God er mee inslaat. Gedurende het beleg is Jeruzalem als een pot, die boven het vuur kookt.

a. Er wordt voor gezorgd, dat het vuur onder de pot heet blijft, zo nauw is de stad ingesloten, en zo krachtig zijn de vele aanvallen, die de belegeraars op de stad doen, en bovenal betekent het de hitte van Gods toorn, die tegen hen branden blijft, vers 9: Ik zal ook de brandstapel groot maken. De Chaldeeën hebben als last, veel hout aan te dragen, en het vuur aan te steken, vers 10 om het de inwoners van Jeruzalem steeds benauwder te maken. Het vuur, dat God aansteekt tot het verteren van de onboetvaardige zondaars zal nooit minder worden, veel minder uitgaan, bij gebrek aan brandstof. "Het vuur en hout van zijn brandstapel is veel," Jesaja 30:33.

b. Eenmaal gekookt, wordt het vlees eruit genomen en aan de Chaldeeën gegeven, om er een maaltijd van te houden. "Verteer het vlees, laat het lang koken, tot het uiteenvalt. Kruid het met specerijen, en maak het smakelijk voor hen, die het eten zullen". Laat de beenderen verbranden, hetzij die onder de pot (laat ze verteerd worden met de andere brandstof), of als sommigen denken, de beenderen in de pot laat alles zo hard koken, dat het vlees niet alleen gaar is, maar ook de beenderen zacht geworden zijn, laat al de inwoners van Jeruzalem door de pestilentie, het zwaard en de honger tot de grootste ellende gebracht worden. Vervolgens, vers 6. Trek stuk bij stuk daaruit, laat iedereen in ‘s vijands hand vallen, ‘t zij om over de kling gejaagd, of gevangen genomen te worden. Laat ze een lichte prooi zijn, en laat de Chaldeeën zo begerig op hen aanvallen, als een hongerige op een goeden schotel vlees, die hem voorgezet wordt. "Laat het lot over hem niet vallen, ieder stuk in de pot zal er uitgehaald worden en verslonden, en daarom bestaat er geen reden, om het lot te werpen, welk stak er eerst uitgehaald zal worden". Het was een zeer strenge militaire strafoefening, toen David Moab mat "met twee snoeren om te doden. en met een vol snoer om in het leven te laten," 2 Samuel 8:2. Maar hier wordt geen barmhartig snoer of lot gebruikt, alles gaat dezelfde weg op, en die gaat ten verderve.

c. Als al het vlees verkookt is dan wordt de pot leeg op de kolen gezet, om ook te verbranden, wat betekent, het verbranden van de stad, vers 11. De roest van het metaal en het schuim van het vlees hebben zich zo vastgehecht aan de pot, dat hij niet schoongemaakt kan worden door wassen en schuren en daarom moet het door vuur gedaan worden zo moet het vuil uitgebrand, of liever versmolten worden en verbrand. De adders en hun nest moeten tezamen verteerd worden.

B. Wat de reden is, dat God met haar twist. Hij zou deze strenge maatregelen tegen Jeruzalem niet nemen, als Hij niet getergd was zij verdient het, aldus behandeld te worden want,

a. Het is een bloedstad, vers 7, 8 Haar bloed is in het midden van haar. Veel wrede moorden zijn tot in het hart van de stad gepleegd, ja, en zij hebben liefde tot wreedheid in hun hart, inwendig verheugen zij zich, als zij bloed vergieten kunnen, en aldus is het in het midden van haar. Ja, zij plegen hun moorden op klaarlichte dag, en komen er openlijk en onbeschaamd voor uit, ten spijt van de rechtvaardigheid beide van God en mensen. Zij heeft het bloed, dat zij vergoot, niet op de aarde uitgestort, om het met stof te bedekken, als beschaamd over de zonde en bevreesd voor straf. Zij zag er niet op neer als op iets onreine dat verborgen moest worden, Deuteronomium 23:13, veel minder als op iets gevaarlijks. nee, zij stortte het onschuldig bloed, dat zij vergoot, op een rots, waar het niet kon wegzakken, boven op een steenrots, zichtbaar voor God en ten spijs van Zijn wraak. Zij vergoten onschuldig bloed onder de schijn van recht, zodat zij er in roemden alsof zij God en het land er een gewichtiger dienst mee bewezen, en zo legden, zij het, als het ware boven op een steenrots. Of het heeft betrekking op het offeren van hun kinderen op hun hoogten, misschien boven op een steenrots. Daardoor deden zij de grimmigheid opgaan om wrake te oefenen, vers 8. Het is onvermijdelijk, God moest in Zijn toorn over die dingen bezoeking doen, zou Mijn ziele zich niet wreken aan zo'n volk als dit is?
Als zulke onbeschaamde doodslagen, als deze, die zelfs de Goddelijke wraak uittartten, ongestraft bleven dan zou men zeggen, dat God het land verlaten had. Het is absoluut noodzakelijk, dat een bloedstad als deze, bloed te drinken gegeven wordt want zij is het waard, tot handhaving van de eer van de Goddelijke rechtvaardigheid. En daar de misdaad wijd en zijd bekend is, is het gepast, dat de straf eveneens in het openbaar plaats vindt: "Ik heb haar bloed bovenop een steenrots gelegd." Aan Jeruzalem moest een voorbeeld gesteld worden, en daarom werd het tot een schouwspel gemaakt voor de wereld, God handelde met haar naar de wet van de wedervergelding. Het is billijk, dat zij, die in 't openbaar zondigen "in tegenwoordigheid van allen bestraft worden" en dat geen rekening gehouden wordt met de naam van hen, die zo onbeschaamd waren, het verbergen van hun zonde niet te verlangen, door het verbergen van hun straf.

b. Het is een onreine stad. In de verklaring van deze gelijkenis wordt veel aandacht geschonken aan het schuim van de pot, waarmee de zonde van Jeruzalem bedoeld wordt, die bovendrijft, en zich vertoont als de oordelen Gods reeds gekomen zijn. Het is de pot welks schuim in hem is en van welke zijn schuim niet is uitgegaan, vers 6. Haar overvloedig schuim, dat van haar niet is uitgegaan, vers 12, dat aan de pot bleef, toen alles opgekookt en gesmolten was, vers 11, een deel er van loopt over in het vuur, vers 12, doet het opvlammen en te feller branden, maar alles zal tenslotte verteerd worden, vers 11, Toen de hand Gods tegen hen uitgestrekt was, vernederden zij er zich niet onder, om zich te bekeren en te verbeteren, en namen de straf voor hun ongerechtigheid niet aan, maar werden onbeschaamder en losbandiger in de zonde, twistten met God, vervolgden Zijn profeten, waren verbitterd tegen elkaar, haatten de Chaldeeën met een dodelijken haat, gromden tegen de stenen, beten op hun ketting, en deden als een wilde stier in een net. Dat was hun schuim,"in hun ellende maakten zij des overtredens tegen de Heere nog meer, zoals koning Achaz", 2 Kronieken 28:22.
Er is weinig hoop voor degenen, die erger gemaakt worden door wat hen beter maken moest, wier gebreken geprikkeld en getergd worden door de bestraffing beide van het Woord en de leiding Gods, die bestemd waren om hen klein en nederig te maken, of voor hen, wier schuim eens boven dreef in hun overtuiging van zonde en hun belijdenis daarvan, alsof het door verbetering afgeschept zou worden, maar later weer zakte in de afval van hun goed begin, en als het hart, dat zacht scheen te worden, opnieuw verhard werd. Zo was het met Jeruzalem: "Met leugens heeft zij God moede gemaakt", zij heeft God moede gemaakt met voornemens en beloften van verbetering, die zij nooit vervuld heeft, ook heeft zij zich moe gemaakt met

vleselijk vertrouwen, dat haar bedrogen heeft, vers 12. Die ijdele leugens navolgen, maken zich zelf moe.

c. Nu volgt haar vonnis. Omdat haar goddeloosheid ongeneselijk is, wordt zij aan ‘t verderf overgegeven, onherroepelijk.

Ten eerste Allerlei middelen waren tot haar verbetering beproefd, maar tevergeefs, vers 13: In uw onreinheid is schandelijkheid, gij zijt er verhard en onbeschaamd in geworden, het is u een gewoonte geworden, wat bevestigd wordt door veelvuldige daden. In uw onreinheid is een ingewortelde schandelijkheid, dat blijkt want Ik heb u gereinigd en gij zijt niet gereinigd. Ik heb u medicijnen gegeven, maar zij hebben u niet geholpen. Ik heb middelen aangevoerd om u te reinigen, maar zonder resultaat, het doel is er niet mee bereikt. Het is treurig te moeten denken hoevelen er zijn, aan wie Gods geboden en leidingen verspild zijn.

Ten tweede Daarom wordt besloten, dat er geen pogingen meer gedaan zullen worden: "Gij zult van uw onreinheid niet meer gereinigd worden." Het vuur zal niet meer een louterend vuur, maar een verterend vuur zijn, en daarom zal het niet getemperd en verkort worden, als voorheen, maar zal blijven branden ten einde toe, totdat het zijn vernielend werk gedaan heeft. Die niet genezen willen, worden met recht opgegeven, en hun geval onder de hopeloze opgenomen. Eens zal er een dag komen, dat er gezegd zal worden: "Die vuil is, dat hij nog vuil worde".

Ten derde. Er blijft niets over dan hen volkomen te verderven: "Ik zal Mijn grimmigheid op u doen rusten". Dit is hetzelfde, wat van de latere Joden gezegd wordt,"dat de toorn over hen gekomen is tot het einde," I Thessalonicenzen 2:16. Zij verdienen het: Naar uw handelingen zullen zij u richten, vers 14. En dat zal God doen.

Het vonnis wordt door herhaalde betuigingen bekrachtigd, opdat zij opgewekt mochten worden om te zien hoe zeker hun verderf was: "Ik de Heere heb het gesproken, die in staat ben te doen, wat Ik gesproken heb, het zal komen, niets zal het verhinderen, want Ik zal het doen, Ik zal er niet van wijken, al zoudt gij bidden en smeken, het besluit is uitgevaardigd, en Ik zal niet verschonen uit medelijden met hen, noch berouw hebben". Hij zal noch van plan, noch van weg veranderen. Hierdoor werd de profeet verboden voor hen tussenbeide te komen, hun werd verhinderd zich te vleien met de hoop op ontkoming. God heeft het gezegd en Hij zal het doen. De besluiten van Gods toorn tegen de zondaars zijn even onschendbaar als de verzekeringen van gunst, die Hij Zijn volk gegeven heeft, en inderdaad treurig staat het geval van dezulken, die het zo gemaakt hebben, dat God vals moet zijn, of dat zij verdoemd worden.

Ezechiël 24:15-27

Deze verzen zijn het besluit van datgene waarmee wij ons van het begin van dit boek af hadden bezig te houden, namelijk Ezechiels profetieën van de verwoesting van Jeruzalem, want, hoewel hij hierna nog veel van andere volken profeteerde, zei hij niets meer betreffende Jeruzalem, totdat hij van de verwoesting hoorde bijna drie jaar later, Hoofdstuk 33:21. In het vorige deel van dit hoofdstuk had hij hun verzekerd, dat er in het geheel geen hoop was om de ramp te voorkomen, hier verzekert hij hun, dat zij zelfs de troost niet zouden hebben, er over te wenen.

I. Het teken, waardoor hun dit werd voorgesteld, en het was een teken, dat de profeet diepe smart veroorzaakte, te meer schande was het voor hen, dat, waar het hem zo duur te staan kwam, om hen te treffen met hetgeen hij hun zeggen moest, zij ‘t dan ook op Goddelijk bevel, zij er toch niet door getroffen werden.

1. Hij moet een goede vrouw verliezen, die hem plotseling door de dood ontnomen wordt. God gaf er hem tevoren kennis van, opdat het hem minder verrassen zou, vers 16: Zie, Ik zal de lust uwer ogen wegnemen door een plaag.
a. De gehuwde staat kan zeer goed samengaan met het profetisch ambt, het is eerbaar onder allen, en daarom geen zonde onder predikanten.
b. Veel van de troost van het menselijk leven ontvangen wij van liefhebbende betrekkingen. Zonder twijfel vond Ezechiël een verstandige tedere echtgenote, die zijn smart en zorgen deelde, en een gelukkig deelgenoot was van zijn gevangenschap.
c. "Echtgenoten moeten elkaar een deksel van de ogen zijn", Genesis 20:16, om te beletten, dat hun ogen naar anderen afdwalen, maar een lust van de ogen om elkanders vriendelijke blikken tot zich te trekken. Een geliefde vrouw is een lust van de ogen, waardoor iedere andere minder is dan zij.
d. Het is minst veilig, wat het meest dierbaar is, wij weten niet, hoe spoedig de lust van onze ogen kan weggenomen worden en het verdriet van ons hart worden, wat een goede reden is, voor hen,"die vrouwen hebben, om te zijn als niet hebbende, en die blij zijn, over haar als niet blij zijnde". I Korinthe 7:29, 30. De dood is een plaag zelfs voor de vroomste de nuttigste, en de beminnelijkste zijn er niet van vrijgesteld.
e. Als de lust van onze ogen door een plaag weggenomen wordt, moeten wij daar de hand Gods in zien en erkennen: Ik zal de lust uwer ogen wegnemen. Hij neemt de troost van de wereld van ons af, wanneer en zoals Hem behaagt, Hij gaf ons dien, maar behield Zichzelf het eigendomsrecht voor, en is het Hem niet geoorloofd te doen met het Zijn wat Hij wil?
f. Onder beproevingen als deze is het goed voor ons, ons te herinneren, dat wij mensenkinderen zijn, want zo noemt God de profeet hier. Indien gij een zoon van Adam zijt, dan is uw vrouw een dochter van Eva, en dus een sterfelijk schepsel. Het is een beproeving, waaraan de mensenkinderen onderworpen zijn, en zal de aarde om onzentwil verlaten worden? In overeenstemming met deze voorspelling, verhaalt hij ons, vers 18: Ik sprak tot het volk in de morgenstond, want God zond Zijn profeten, vroeg op zijnde en zendende, zo ooit, dan zouden zij op dat uur geneigd zijn naar Hem te luisteren.
(1). Al had God Ezechiël het zekere vooruitzicht op deze beproeving gegeven, toch ontrukte hem dat niet aan zijn werk, maar hij besloot er mee voort te gaan.
(2). Wij kunnen een beproeving makkelijker dragen, als die ons op de weg van onze plicht vindt, want niets kan ons deren, niets kan verkeerd met ons gaan, zolang wij in de liefde Gods blijven.

2. Hij moet zich de troost ontzeggen, van over zijn vrouw te treuren, wat beide, een eer voor haar en een verlichting van de gedruktheid van zijn eigen gemoed zou geweest zijn. Hij mag zijn smart niet op de gewone wijze uiten, vers 16. Hij mag geen lucht geven aan zijn geprangd gemoed door te wenen of zijn tranen te laten voortkomen, hoewel tranen een schatting zijn, die men aan de doden verplicht is en, als het lichaam gezaaid wordt, past het het aldus te besproeien. Maar Ezechiël mag dat niet doen, hoewel hij dacht, dat hij er evenveel reden toe had als iemand, en men misschien minder goede gedachten van hem hebben zou, als hij het naliet. Veel minder mag hij de vormelijke gebruiken van de rouwdragenden navolgen. Hij moet zich kleden in zijn gewone kleding, hij moet zijn turban opzetten, hier hoed genoemd, hij moet zijn schoenen aan zijn voeten doen, en niet barrevoets gaan, zoals in zulke gevallen gebruikelijk was, hij moet "de bovenste lip niet bewinden, geen doek over zijn hoofd werpen, (zoals onder die rouwklaagden gebruikelijk was), Leviticus 13:45 geen droevig gezicht tonen, om te laten zien, dat hij vastte" Mattheüs 6:16. "Hij mag het brood van de lieden niet eten, en niet verwachten, dat zijn buren en vrienden hem levensmiddelen zullen zenden, zoals zij gewoonlijk in zulke gevallen deden omdat men veronderstelde, dat de treurenden geen moed hadden om voor zichzelf iets klaar te maken". Als er iets gezonden werd, mocht hij er niet van

eten, maar hij moest zijn werkzaamheden, evenals anders, voortzetten. Het was haast te veel voor vlees en bloed de dood niet te mogen betreuren van iemand, die hij zo teder liefhad, maar God beveelt het: en ik deed in de morgenstond, gelijk mij geboden was.

Hij verscheen in het openbaar, in zijn gewone kleding, en zag er uit als altijd, zonder enig teken van rouw.
a. Het was hier iets zeer bijzonders, en om het volk een teken te kunnen zijn, moet Ezechiël zich geweld aandoen, en een buitengewone zelfbeheersing in toepassing brengen. Onze neigingen moeten altijd onderworpen blijven aan Gods bevelen, en Zijn gebod moet zelfs gehoorzaamd worden, als het uiterst moeilijk en onaangenaam voor ons is het te volbrengen.
b. Hoewel het treuren over een dode plicht is, moet het toch altijd onder de heerschappij blijven van de godsdienst en het gezond verstand, en wij moeten "niet bedroefd zijn als die geen hope hebben" en het verlies van geen enkel schepsel ook niet van dat, ‘t welk de grootste waarde voor ons heeft, en dat wij ‘t moeilijkste kunnen missen, betreuren, alsof wij onze God verloren hadden, of, alsof al ons geluk te gelijk daarmee verdwenen was, en van die gematigdheid in het treuren moeten predikanten, wanneer zij in dat geval verkeren, het voorbeeld geven. Op zo’n ogenblik moeten wij er ons op toeleggen uit de beproeving voordeel te trekken, ons er naar te schikken, en onze betrekkingen tot andere mensen uit te breiden, na de wegneming van onze dierbare verwanten en leren om met Job "de naam des Heeren te loven," zowel wanneer Hij neemt, als wanneer Hij geeft.

II. De uitlegging en toepassing van dit teken. De mensen vroegen, wat dat te betekenen had, vers 19: Zult gij ons niet te kennen geven, wat ons deze dingen zijn, dat gij aldus doet? Zij wisten, dat Ezechiël een liefhebbend echtgenoot was, dat de dood van zijn vrouw een grote beproeving voor hem was, en, dat hij niet de schijn zou aannemen, dat het hem onverschillig was, zonder goede reden en de bedoeling hun iets te leren, en misschien koesterden zij de hoop, dat het een gunstige betekenis had en begrepen zij er uit, dat God hen nu opnieuw troosten zou, naar de tijd dat Hij hen beproefd had, en hun reden geven er vrolijk uit te zien. Als wij naar de dingen Gods vragen, dan moet onze vraag zijn: "Wat zijn ons deze dingen? Welk belang hebben wij er bij? Welke overtuiging, welke raad, welke troost spreekt er ons uit toe? Welke betrekking hebben zij tot ons geval?" Ezechiël geeft hun antwoord, verbatim-woord voor woord, zoals hij het van de Heere ontvangen had, die Hem meegedeeld had, wat hij het huis Israëls zeggen moest.

1. Zij moeten weten, dat, zoals Ezechiels vrouw door de dood van hem weggenomen was, God hun ontnemen zou wat hun ‘t dierbaarste was, vers 21. "Indien dit gedaan werd aan het groene hout, wat zou aan het dorre geschieden!" Indien een getrouw dienaar van God aldus bedroefd werd, alleen tot zijn beproeving, zou dan een heel geslacht van weerspannigen tegen God ongestraft blijven? Door deze waarschuwende leiding toonde God, dat Hij Zijn bedreigingen ernstig meende, en onverbiddelijk was. Wij mogen veronderstellen, dat Ezechiël bad, dat, als het de wil van God was, Zijn vrouw gespaard mocht worden, maar dat God niet naar hem wilde horen, en zou Hij dan naar hem horen als hij tussenbeide kwam voor dit tergende volk? nee, het besluit is genomen: "God zal de lust uwer ogen van u wegnemen." Het wegnemen van de vertroostingen van anderen behoort ons op te wekken, om er aan te denken, dat de onze ook wel weggenomen konden worden, wat zijn wij beter dan zij? Wij weten niet hoe spoedig dezelfde beker, of een, die nog bitterder is, aan ons te drinken gegeven zal worden, en daarom behoren wij te wenen met de wenenden, daar wij ook in het vlees zijn. "God zal wegnemen de verschoning van uw ziel," dat is: datgene waarvan men zegt: Hoe jammer, dat het afgesneden en vernietigd moet worden! Dat waarvoor uw ziel bevreesd is

(lezen sommigen), gij zult datgene verliezen, wat gij het meest vreest te verliezen. En wat is dat?

a. Wat hun openbare trots was, de tempel: "Ik zal Mijn heiligdom ontheiligen, door het in des vijands hand te geven, om geplunderd en verbrand te worden." Dit werd betekend door de dood van een vrouw, een dierbare vrouw, om ons te leren, dat Gods heiligdom ons dierbaarder behoort te zijn, en meer de lust van onze ogen, dan enige wereldse troost, welke dan ook. De kerk van Christus, die Zijn bruid is, behoort ook de onze te zijn. Hoewel dit volk zeer bedorven was, en zij zelf het heiligdom hadden ontheiligd, toch wordt het de lust van hun ogen genoemd. Velen, die de kracht van de godzaligheid missen, zijn toch zeer gesteld op de gedaante van de godzaligheid, en het is rechtvaardig van God hen te straffen voor hun huichelarij door hen daar ook van te beroven. Het heiligdom wordt hier genoemd de heerlijkheid van hun sterkte, zij hadden vele sterkten en vestingen, maar de tempel overtrof ze alle. Het is de trots van hun sterkte, zij roemden er in als hun sterkte, dat zij "de tempel des Heeren waren", Jeremia 7:4. De kerkelijke voorrechten, waarop de mensen trots zijn, worden door hun zonden ontheiligd, en het is rechtvaardig van God hen te ontheiligen door Zijn oordelen. En met hen zal God wegnemen,
b. De genietingen van de bloedverwantschap, die een bron van genot voor hen was "Uw zonen en uw dochters (die u te dierbaarder zijn, omdat er maar weinig van de vele zijn overgebleven, daar de anderen door honger en pestilentie zijn omgekomen) zullen door het zwaard van de Chaldeeën vallen." Welk een vreselijk schouwspel zou het voor hen zijn als zij hun eigen kinderen, als ‘t ware een deel van hen zelf, en hun eigen beeltenis, die zij met zoveel moeite en zorg groot gebracht hadden, en die zij liefhadden als hun eigen ziel, opgeofferd zagen aan de woede van de onbarmhartige overwinnaars! Dat, dat was de straf van de zonde.

2. Zij moeten weten, dat zij evenmin over hun beproeving zullen wenen, als Ezechiël over de zijne. Hij moet zeggen: Gijlieden zult doen, gelijk als ik gedaan heb, vers 22. Gij zult niet rouwklagen noch wenen, vers 23. Jeremia had hun hetzelfde gezegd: "Men zal de doden niet begraven, noch zichzelf insnijden," Jeremia 16:6, niet dat hun smart gematigd en verzacht zei worden door genadige omstandigheden, buiten hen, of door hun eigen wijsheid en zelfbeheersing, maar zij zullen niet rouwklagen, want,
a. Hun smart zal zo groot zijn, dat zij er geheel door overstelpt zullen zijn, hun gemoedsaandoening zal hun het spreken beletten, en zij zullen niet bij machte zijn er uiting aan te geven.
b. De rampen zullen zo snel over hen komen de een vlak achter de andere, dat zij op de lange duur door hun smart verhard, verstompt en versuft zullen worden.
c. Zij zullen niet wagen hun smart onder woorden te brengen, uit vrees hun overwinnaars onaangenaam te zijn, die hun weeklachten zouden beschouwen als een belediging en storing van hun overwinningsvreugde.
d. Zij zullen geen moed, geen tijd en geen geld hebben om zich in de rouw te steken en zich het genoegen te verschaffen de voorschriften betreffende de uiting hunner smart in acht te nemen. "Gij zult zo geheel in beslag genomen worden door wezenlijke, ernstige smart, dat er geen plaats zal zijn voor de schijn er van."
e. Niemand zal nodig hebben om zijn smart te laten zien door de bovenste lip te bewinden, en zijn sieraden af te leggen, en barrevoets te gaan, want het is bekend, dat er niemand is, die geen rouw draagt.
f. Op niemand zal zijn beproeving en smart de uitwerking hebben, hem tot bekering te brengen, maar ze zullen hem tot wanhoop brengen: "Gij zult in uw ongerechtigheden versmachten met een verdorven hart en een toegeschroeid geweten, en gij zult zuchten, niet in

het gebed tot God en belijdenis uwer zonden, maar een ieder tegen zijn broeder", zij zullen ontevreden zijn en morren en zich over God beklagen, en aldus hun last zwaarder en hun wond pijnlijker maken, zoals iemand doet, die ongeduldig is, door zijn ongeduld met zijn beproevingen te vermengen.

III. Een beroep op de afloop ter bevestiging van dit alles, vers 24: Als dit komt, zoals voorspeld is, wanneer Jeruzalem dat vandaag belegerd wordt, geheel verstoord en verwoest is, wat gij nu niet geloven wilt, dat ooit gebeuren zal, dan zult gij weten, dat Ik de Heere ben, die u deze waarschuwing tijdig gegeven heeft. Dan zult gij u herinneren, dat Ezechiël u tot een teken was. Die geen acht slaan op de bedreigingen van het Woord, wanneer het gepredikt wordt, zullen zich die wel moeten herinneren, als zij uitgevoerd worden.

Hier vinden wij:
1. De grote verwoesting, waarmee het beleg van Jeruzalem zou eindigen, vers 25: Op dezelfde dag, op die verschrikkelijke dag, als de stad doorgebroken zal worden, zal Ik van hen wegnemen,
a. Datgene, waarop zij steunden - hun sterkte, hun muren, hun schatten, hun vestingen hun krijgslieden, niets van dat alles zal hen kunnen helpen.
b. Datgene, waarop zij zich beroemden - de vreugde van hun sieraad, wat zij beschouwden als hun grootste sieraad en waarin zij zich het meest verblijdden, de tempel van hun God en de paleizen hunner vorsten.
c. Datgene, wat hun vreugde uitmaakte,"wat de lust van hun ogen was, en het verlangen van hun ziel." De ziel van vleselijke mensen verlangt datgene, waarop zij hun ogen vestigen, zij zien, en zijn verzot op de dingen, die gezien worden, en het is hun dwaasheid dat te verlangen, waarvan zij geen ogenblik zeker zijn en wat in een ogenblik van hen weggenomen kan worden, Spreuk. 23:5. Hun zonen en hun dochteren waren dat alles - hun sterkte, hun vreugde en hun sieraad, en deze zullen in gevangenschap gaan.
2. Het bericht, dat de profeet gebracht zou worden, niet door openbaring, zoals het bericht van het beleg hem gebracht werd, vers 2, maar op de gewone wijze, vers 26: Een ontkomene zal op dezelfde dag op uitdrukkelijk bevel van de Voorzienigheid tot u komen, om u het nieuws mee te delen, en dat dat gebeurd is, vinden wij in Hoofdstuk 33:21. Het slechte nieuws kwam langzaam, en toch voor Ezechiël en zijn medegevangenen te vroeg.

3. De Goddelijke kracht, die in hem werken zou, als hij dat bericht ontving, vers 27. Terwijl Ezechiël van deze tijd af tot die toe, in zoverre stom was, dat hij niet meer profeteerde tegen het land van Israël, maar tegen de naburige volken, zoals wij zullen vinden in de volgende hoofdstukken, zal hij daarna bevel krijgen, om tot kinderen van zijn volk te spreken, Hoofdstuk 2:22, dan zal zijn mond opengedaan worden. In die tussentijd werd de profetie tegen hen geschorst, omdat Jeruzalem belegerd werd, en zijn profetieën niet in de stad konden komen, - omdat, terwijl God zo luide sprak door de roede, er minder behoefte was aan het gesproken woord, -en omdat daarna de vervulling van zijn profetieën de volledige bevestiging zou zijn van zijn zending, en de weg volkomener voor hen banen zou om opnieuw te beginnen. Daar naar die afloop verwezen was, moest op die afloop gewacht worden. Zo verbood ook Christus Zijn discipelen openlijk te prediken, dat Hij de Christus was tot na Zijn opstanding, omdat dat het volledig bewijs er van zou zijn. Maar dan zult gij spreken met te meer verzekerdheid, en uitwerking, hetzij tot hun overtuiging, hetzij tot hun verbrijzeling. Godsprofeten wordt nooit het zwijgen opgelegd dan met wijze en heilige bedoelingen. En, als God hun mond opnieuw opendoet (zoals Hij te van Zijn tijd doen zal, want zelfs de getuigen, die gedood zijn, zullen opstaan) dan zal blijken dat het tot Zijn eer geweest is, dat zij een tijd lang zwegen, opdat een ieder zeker en ten volle wete, dat God de Heere is.

HOOFDSTUK 25

1 En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende: 2 Mensenkind! zet uw aangezicht tegen de kinderen Ammons, en profeteer tegen dezelve; 3 En zeg tot de kinderen Ammons: Hoort des Heeren HEEREN woord: Alzo zegt de Heere HEERE: Omdat gij gezegd hebt: Heah! over Mijn heiligdom, als het ontheiligd werd, en over het land Israëls, als het verwoest werd, en over het huis van Juda, als zij in gevangenis gingen; 4 Daarom, ziet, Ik zal u aan die van het oosten overgeven tot een bezitting, dat zij hun burgen in u zetten, en hun woningen in u stellen, die zullen uw vruchten eten, en die zullen uw melk drinken. 5 En Ik zal Rabba tot een kemelstal maken, en de kinderen Ammons tot een schaapskooi; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. 6 Want alzo zegt de Heere HEERE: Omdat gij met de hand geklapt, en met de voet gestampt hebt, en van harte verblijd zijt geweest in al uw plundering, over het land Israëls; 7 Daarom, ziet, Ik zal Mijn hand tegen u uitstrekken, en u de heidenen ten buit geven, en zal u uit de volken uitroeien, en u uit de landen verdoen; Ik zal u verdelgen; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. 8 Alzo zegt de Heere HEERE: Omdat Moab en Seir zeggen: Ziet, het huis van Juda is gelijk al de heidenen; 9 Daarom, ziet, Ik zal de zijde van Moab openen, van de steden af, van zijn steden, die van zijn grenzen af zijn, het sieraad des lands, Beth-jesimoth, Baal-meon, en tot Kiriathaïm toe; 10 Voor die van het oosten, met het land der kinderen Ammons, hetwelk Ik ter bezitting zal overgeven; opdat der kinderen Ammons onder de heidenen niet meer gedacht worde. 11 Ik zal ook in Moab gerichten oefenen; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

12 Alzo zegt de Heere HEERE: Omdat Edom met enkel wraakgierigheid gehandeld heeft tegen het huis van Juda; en zij zich zeer schuldig gemaakt hebben, dat zij zich aan hen gewroken hebben: 13 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Ik zal ook Mijn hand uitstrekken tegen Edom, en Ik zal mens en beest uit haar uitroeien; en zal haar tot een woestheid stellen van Theman af; en zij zullen tot Dedan toe door het zwaard vallen. 14 En Ik zal Mijn wraak doen aan Edom, door de hand van Mijn volk Israël; en zij zullen tegen Edom naar Mijn toorn en naar Mijn grimmigheid handelen; alzo zullen zij Mijn wraak gewaar worden, spreekt de Heere HEERE. 15 Alzo zegt de Heere HEERE: Omdat de Filistijnen door wraak gehandeld hebben, en van harte wraak geoefend hebben door plundering, om te vernielen door een eeuwige vijandschap; 16 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik strek Mijn hand uit tegen de Filistijnen, en zal de Cherethieten uitroeien, en het overblijfsel van de zeehaven verdoen. 17 En Ik zal grote wraak met grimmige straffingen onder hen doen; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik Mijn wraak aan hen gedaan zal hebben.

Het oordeel begint van het huis Gods, en daarom begint de profeet met hen, die de rechters waren, maar het eindigt daarmee niet en daarom houdt de profeet met hen niet op.

Ezechiël heeft zijn getuigenis aangaande de verwoesting van Jeruzalem geëindigd. Daaromtrent heeft hij niets meer te zeggen: toch moet hij daarom niet stil zijn. Er zijn verschillende natiën, wier land aan Israël grenst, tegen welke hij eveneens moet profeteren, zoals Jesaja en Jeremia tevoren hadden gedaan. Hij moet getuigenis geven van Gods twist met haar, voornamelijk om de beledigingen en mishandelingen, die zij het Volk Gods in de dag ven deszelfs bezoeking hadden aangedaan. In dit hoofdstuk hebben wij zijn profetie.

I. Tegen de Ammonieten, vers 1-7.
II. tegen de Moabieten, vers 8-11,
III. Tegen de Edomieten, vers 12-14,
IV. tegen de Filistijnen, vers 15-17. wat ieder van deze volken ten laste wordt gelegd, is hun barbaars en onbeschaamd gedrag jegens het Israël Gods, waarom God hen dreigt, dezelfde beker van de verschrikking op hun hand te zullen zetten. Dat God dit gedrag aan hen bezoekt, moet Israël tot bemoediging strekken, om te geloven dat, hoewel Hij streng met hen gehandeld had, Hij hen nog niet heeft verworpen, maar ze nog erkent en hun twistzaak twist.

Ezechiël 25:1-7

Hier,
I. Wordt de profeet bevolen, zich tot de Ammonieten te richten,"in de naam des Heeren Heeren, de God van Israël, die de God is van de gehele aarde". Maar wat kan Chamos, de god van de kinderen Ammons, daarop antwoorden?
Hem wordt gezegd, zijn aangezicht te stellen tegen de Ammonieten, want hij is als profeet Gods vertegenwoordiger, en dit moet betekenen, dat God Zijn aangezicht tegen hen zet,"want des Heeren aangezicht is tegen degenen, die kwaad doen", Psalm 34:16. Hij moet met stoutmoedigheid en volle verzekerdheid spreken, als iemand, die weet wiens boodschap hij overbrengt, en ook weet dat hij in dat overbrengen zal staande gehouden worden. Hij moet dus zijn aangezicht "als een keisteen zetten," Jesaja 50:7. Hij moet zijn ongenoegen tonen over de trotse vijanden van Israël en ze beschamen, ofschoon ze zeer onbeschaamd zijn. Hij moet tonen, dat, hoewel hij zo lang en zoveel tegen Israël geprofeteerd had, God nog voor Israël was, en, terwijl Hij getuigde tegen deszelfs verdorvenheid, het verbond met Israël nog gedacht en zich Zij n verbond met Israël herinnerde. Zie, diegenen zijn ellendig, tegen wie Gods profeten prediken en bidden, tegen wie hun aangezichten gezet zijn.

II. Wordt hem vertoond wat hij zeggen zal.
Ezechiël is nu een banneling in Babel, reeds sinds vele jaren, en weet weinig van zijn eigen volk, veel min van de natiën rondom, maar God zegt hem beide wat zij doen en wat Hij met hen gaat doen. Zo wordt hij door de geest van de profetie bekwaam gemaakt even beslist over hun lot te spreken als wanneer hij in hun midden was geweest.
1. Hij moet de Ammonieten bestraffen om hun onbeschaamd en barbaars triomferen over het volk Israëls in deszelfs ellende, vers 3. De Ammonieten zeiden, toen alles de Joden tegen was: Heah! dat is: zo bevalt het ons. Zij waren blij, te zien,
a. De tempel verbrand, het heiligdom ontheiligd door de zegevierende Chaldeeën. Dit wordt vooropgesteld om aan te wijzen wat de oorzaak was van deze twist, zij haatten de Joden om hun godsdienst, of schoon het alleen nog maar een arm overblijfsel was van hun godsdienst, dat nog onder hen gevonden werd.

b. De natie ondergegaan. Zij verheugden zich over het land Israëls, als het verwoest werd, de steden verbrand, beide ontvolkt, en het huis van Juda in de gevangenis ging. Toen zij zelf de macht niet bezaten, Gods Israël te onderdrukken, deed het hun genoegen ze door de Chaldeeën te zien mishandelen, ten dele omdat zij hun de welvaart en ‘t goede land benijdden, ten dele omdat zij hun toenemende macht vreesden, en ten dele omdat zij hun godsdienst en de godsspraken, waarmee Israël begunstigd werd, haatten. Weer wordt herhaald, vers 6: Zij hebben met de hand geklapt, om de verbolgenheid van de Chaldeeën nog meer te prikkelen en ze als honden op het wild af te jagen, of: zij klapten in de handen van genot en woonden het treurspel bij met hun "Plaudite, Geef ons uw toejuiching," menende, dat zij hun rol wel gespeeld hadden. Nooit was hun iets zo onderhoudend en aantrekkelijk geweest. Zij hebben met de voet gestampt gereed om bij deze gelegenheid te springen en te dansen van vreugde. Zij konden niet nalaten daaraan uiting te geven, ofschoon een gevoel van eer en menselijkheid daarover schande zou geroepen hebben, vooral als zij bedachten dat zij bij Israëls val heel geen voordeel hadden (indien wel, dan kon dat te hunner verontschuldiging dienen, want de meeste mensen zijn op hun eigen voordeel uit). Het was bij hen echter niets dan boosaardigheid, vijandschap en leedvermaak. Gij zijt van harte verblijd geweest in al uw plundering over het land Israëls. Zie, de goddeloze wereld heeft Gods Volk altijd een boos hart toegedragen, zijn ellende is haar vermaak geweest. Zie, welke onnatuurlijke voorbeelden van kwaadaardigheid de vijandschap van het zaad van de slang tegen het zaad van de vrouw heeft aan de dag gelegd. Indien enig volk, dan moesten de Ammonieten zich van leedvermaak bij Jeruzalems val hebben onthouden, veleer hebben gebeefd, omdat zij zelf ternauwernood

ontsnapt waren. "Het was als kruis of munt", dat kinder-kansspel, welke stad het eerst zou aangevallen worden. Rabba of Jeruzalem, Hoofdstuk 21:20. En zij hadden reden gehad, te verwachten, dat de koning van Babel eerst hen zou aanvallen. Maar aldus waren hun harten verhard, tot eigen verderf, en hun onbeschaamdheid jegens Jeruzalem was een bewijs des verderfs, Filippenzen 1:28. Het is goddeloos, blijde te zijn over iemands tegenspoed, vooral over die van Gods volk, een zonde, die God zeker straffen zal. Zoveel behagen als God schept in het betoon van barmhartigheid, en zo traag is Hij om te straffen, dat niets Hem aangenamer is dan dat een voorbede Hem in de weg van Zijn oordelen tegenkomt, maar ook niets dat meer Zijn toorn verwekt, dan "ten kwade te helpen, wanneer Hij maar een weinig toornig is", Zacharia 1:15.

2. Hij moet de Ammonieten met algehele verwoesting dreigen om de onbeschaamdheid waaraan zij zich hadden schuldig gemaakt. God keert Zijn toorn van Israël af, tegen hen, naar Spreuk. 24:17, 18. God is naijverig op de eer van Zijn volk, omdat Zijn eigen eer daarmee gemoeid is. En daarom, wie Zijn volk aanraakt, die raakt Gods oogappel aan. Hij had tevoren de ondergang van de Ammonieten voorzegd, Hoofdstuk 21:28. Hadden zij berouw gehad dan zou het vonnis zijn opgeschort nu wordt het bevestigd.
a. Een vernielende vijand wordt tegen hen in het veld gebracht: Ik zal u de heidenen ten buit geven, eerst de Chaldeeën, die uit het noord-oosten kwamen, en wier leger onder aanvoering van Nebukadnézar, het land van de Ammonieten verwoestte, ongeveer vijf jaren na de verwoesting van Jeruzalem (naar Josephus verhaalt), (Antiq. lib. X cap. 1) en daarna de Arabieren, die meer bepaald de kinderen van het oosten waren, die, toen de Babyloniërs het land verwoest en daarop verlaten hadden, kwamen en er voor zichzelf bezit van namen, waarschijnlijk met goedvinden van de veroveraars. Herderstenten waren hun paleizen, deze werden in het land van de Ammonieten gespannen, daar maakten zij hun woningen, vers 4. Zij genoten de opbrengst des lands. Die zullen uw vruchten eten en die zullen uw melk drinken, en de melk is de tweede hands-opbrengst des lands. Zij gebruikten de koninklijke stad voor hun vee, vers 5. Ik zal Rabba, dat een prachtige stad was, tot een kamelenstal maken, want deszelfs nieuw meesters, wier rijkdom in vee bestond, zullen menen, dat zij de paleizen van Rabba niet beter konden benutten. Rabba was de woning van ruw lieden geweest, terecht wordt het dus nu een kamemelenstad en het land tot een schaapskooi, onschuldige dieren dan waarmee het vroeger was vervuld geweest.

b. God zelf treedt als hun vijand op, vers 7, Ik zal Mijn hand tegen u uitstrekken, een hand, die ver zal reiken en gevoelig treffen, tegen welker slagen geen weerstand mogelijk is, want het is een machtige hand, en welker gewicht alles neerdrukt, want het is een ware hand. Gods hand tegen de Ammonieten uitgestrekt, zal ze niet alleen de heidenen ten buit geven, zodat al hun naburen ze zullen beroven, maar Hij zal ze ook uit de volkeren uitroeien en uit de landen verdoen, zo dat van hen in die streken niets overblijft. Vergelijk hiermede Jeremia 49:1, enz. Wat kan vreselijker klinken dan dit besluit, vers 7: Ik zal u verdelgen? Want de almachtige God is machtig ons te verlossen en om te verderven, en het is vreselijk in Zijn handen te vallen. Beide de bedreigingen hier, vers 5, 7, eindigen met deze betuiging: "Gij zult weten dat Ik de Heere ben." Want, c. Zo handhaaft God Zijn eigen eer en laat duidelijk verstaan, dat Hij de God Israëls is, hoewel Hij toelaat, dat het voor een tijd in Babel gevangen is.
d. Zo brengt Hij hen, die Hem vreemd waren, in betrekking tot Hem, en dat zal het gezegend gevolg hunner rampen zijn. Het is beter, God te kennen in armoede, dan Hem in rijkdom niet te kennen.

Ezechiël 25:8-17

Drie andere aartsvijanden van Israël worden nu beschuldigd, van schuld overtuigd en ten ondergang gedoemd, omdat zij meegeholpen hebben tot en zich verblijd over Israëls val.

I. De Moabieten. Seïr, de zetel van de Edomieten, heeft zich met hen verbonden, vers 8, maar daarmee wordt later afgerekend, vers 12.
Let nu hierop,
1. Wat de zonde van de Moabieten was, zij hadden gezegd: Zie, het huis van Juda is gelijk alle de heidenen. Zij hadden getriomfeerd.
a. In de afval van Israël, en er vermaak in gehad, dat het God verlaten en afgoden gediend had. Zij hadden gehoopt, dat zijn godsdienst weldra in onbruik en vergetelheid geraakt zou zijn, en het huis van Juda, gelijk alle de heidenen, volmaakte afgodendienaars. Als zij, die de ware godsdienst belijden, hun belijdenis verloochenen, dan geven ze de vijanden van die godsdienst aanleiding, te hopen, dat die te eniger tijd geheel verdwijnen zal. Laat de Moabieten evenwel weten, dat, al hebben die van Juda zich gedragen als de heidenen, er nog een overblijfsel getrouw gebleven is, en de godsdienst van Juda in ere hersteld zal worden en zijn dienaren weer op de voorgrond treden zullen, Juda zal onder de heidenen niet opgelost, maar steeds van hen onderscheiden blijven, dat zijn godsdienst heerlijker zal geopenbaard worden.
b. In de rampen van Israël. Zij hadden gezegd: "Het huis van Juda is gelijk alle de heidenen", is in even slechte toestand als zij, hun God kan hen evenmin van deze overvloeienden gesel uit geen landen verlossen, als de goden van de heidenen daartoe in staat zijn. Waar zijn de beloften, waarin zij zich beroemden, waar al de wonderen, die zij en hun vaderen ons verteld hebben? Wat zijn zij beter om dat bijzonder verbond, waaraan zij zoveel waarde gehecht hebben? Zij, die met zoveel minachting op alle de heidenen neerzagen, staan nu met hen gelijk, of liever: zij zijn dieper gezonken. Zie, degenen, die alleen naar uiterlijke schijn oordelen, menen spoedig, dat Gods volk al zijn voorrechten verloren heeft, als zijn uitwendige voorspoed verdorven is, hetgeen echter voor Gods kinderen niet het geval is, zelfs niet in beproeving, in gevangenschap onder de heidenen. Ook dan hebben zij nog genade en troost in hun gemoed, genoeg om hen van de heidenen te onderscheiden. Al schijnt het, dat enerlei de rechtvaardigen en de goddelozen wedervaart, toch is er groot verschil tussen beide.

2. Wat de straf voor Moab zou zijn, voor deze zonde.
Omdat zij gejuicht hebben over de ondergang van Juda, zal hun land op gelijke wijze verwoest worden als dat de Ammonieten, die aan dezelfde zonde schuldig stonden, vers 9, 10. Ik zal de zijden van Moab openen zal zijn schouder ontbloten, al zijn verweermiddelen wegnemen, opdat het een gemakkelijke prooi worde voor een ieder, die er buit roven wil.
a. Zie hier, hoe het zal overgeleverd worden: de grenssteden, die zijn krachten bescherming waren, zullen door de Chaldeeën gesloopt en opengelegd worden. Enkele dier steden worden hier genoemd, die het sieraad des lands heten, waarop zij vertrouwden en zich als onneembaar beroemden, die zullen vervallen, verlaten of verraden worden, of in de hand des vijands vallen, zodat Moab onbeschermd is, en wie wil gemakkelijk tot in het hart des lands dan doordringen. Zie, wie zich beroemen in een andere bescherming en verdediging dan die van de Goddelijke macht en voorzienigheid en belofte, zullen vroeger of later over die roem beschaamd worden.
b. Ziehier waaraan zij overgegeven worden. Die van het oosten zullen, als zij bezit nemen van het land van de Ammonieten, ook dat van de Moabieten vermeesteren. God, de Heere aller landen, zal hun dat land geven, want Hij geeft de koninkrijken van de aarde wie Hij wil. De Arabieren, die herders waren en vreedzaam leefden, eenvoudige lieden in tenten wonende, zullen door de allesbeheersende Voorzienigheid in bezit gesteld worden van het land van de Moabieten, die krijgslieden en listige jagers waren en een rumoerig leven leidden. De

Chaldeeën zullen het door oorlog veroveren, en de Arabieren het in vrede bezitten. Aangaande de Ammonieten staat geschreven: zij zullen onder de heidenen niet moet gedacht worden, want zij waren mee schuldig aan de moord op Gedalia, Jesaja 40:14. Maar van de Moabieten wordt getuigd: "Ik zal ook in Moab gerichten oefenen, zij zullen het gewicht van Gods misnoegen gevoelen, wellicht niet zo diep als de Ammonieten, maar zij zullen weten dat Ik de Heere ben, de God Israëls die een machtig God ben, en Wiens verbond met zijn volk niet verbroken is."

II. De Edomieten, de nakomelingschap van Ezau, tussen wie en Jacob een oude vijandschap bestaan had.
En hier is,
1. De zonde van de Edomieten, vers 12. Zij hadden zich niet alleen verheugd over de verwoesting van Juda en Jeruzalem, gelijk de Moabieten en de Ammonieten, maar zij hadden ook partij getrokken van de tegenwoordige treurige toestand, waartoe de Joden vervallen waren om hun wezenlijk kwaad te berokkenen, waarschijnlijk om invallen in het land te doen en te plunderen. Edom heeft uit enkel wraakgierigheid gehandeld tegen het huis van Juda. De Edomieten waren vanouds aan de Joden cijnsbaar geweest, naar de profetie, dat "de meerdere de mindere zou dienen." In de tijd van Joram stonden zij op. Amazia tuchtigde ze strengelijk, 2 Koningen 14:7, en hierover oefende zij nu wraak. Nu zochten zij verhaal voor al die vroegere vernederingen en hitsten niet alleen de Babyloniërs tegen Jeruzalem op, roepende: "Ontbloot het, ontsloot het, Psalm 137:7, maar zij brachten ook om die van het zwaard ontvloden waren," gelijk wij vinden in de profetie van Obadja, die geheel tegen Edom gericht is, vers 11, 12. Hier heet het, dat zij zich aan hen gewroken hebben, met wraakgierigheid gehandeld, hetgeen beduidt, dat zij wreed zijn te werk gegaan, en de Joden meer dan dubbel vergolden hebben. Hierin hebben zij zich zeer schuldig gemaakt. Zie, het is een grote overtreding tegen de Heere, ons op onze broeder te wreken, want God heeft gezegd: Mij is de wrake. Gesteld, dat Juda vroeger hard voor de Edomieten geweest was, dan was het laag van de Edomieten om zich daarover te wreken en het heimelijk te slaan. Ons is verboden, ons te wreken of wrok te koesteren. Maar de Joden hadden een Goddelijke waarborg, dat zij over de Edomieten heersen zouden, daarom hadden zij nog geen vergeldingsmaatregelen mogen nemen. Het was te meer onbehoorlijk van hen, de oude vijandschap te blijven koesteren, nu God Zijn volk uitdrukkelijk bevolen had, die vijandschap te vergeten, Deuteronomium 23:7: "De Edomiet zult gij voor geen gruwel houden, want hij is uw broeder."

2. De oordelen, om deze zonde over Edom gedreigd. God zal het daarvoor bezoeken, vers 13: Ik zal ook Mijn hand uitstrekken tegen Edom. Hun land zal woest worden van Theman af dat in het zuiden lag, en zij zullen tot Dedan toe, dat in het noorden lag, door het zwaard vallen, de verwoestingen des oorlogs zullen de gehele natie treffen.
a. Edom had wraak genomen, en daarom zal Hij Zijn wraak doen aan Edom, vers 14. Zij, die de wrake niet aan God overlaten, kunnen verwachten, dat God wraak op hen zal nemen. En zij, die Zijn wraak niet geloven en niet verwachten, zullen moeten knielen en Zijn wraak gevoelen, met hen zal gehandeld worden naar Gods toorn en naar Zijn grimmigheid, niet naar de zwakheid van de werktuigen, die daartoe gebruikt worden, maar naar de kracht des arms, die ze aanwendt.
b. Zij hadden zich gewroken op Israël, en God legt wraak op hen door de hand van Zijn volk Israël. Zij hebben veel van de Chaldeeën geleden, waarop dit woord schijnt te zinspelen, Jeremia 49:8. "Maar behalve dat zouden er heilanden opkomen op de berg Sion, die de berg van Ezau zouden oordelen", Obadja: 21, en "Israëls Verlosser komt met besprenkelde klederen, van Bozra," Jesaja 63:1. Dit bevat een belofte, dat Israël zich in zulke mate zou herstellen, dat het in staat zou zijn, de onbeschaamdheid van zijn nabuur te straffen.

Wij vinden, I Makk. 5:3, dat Judas Makkabeus tegen de kinderen van Ezau in Idumea streed, ze met kracht overwon, hun moed neerwierp en hun buit roofde, en Josefus zegt,"Antiq. Lib. 17 cap. 17, dat Hircanus de Edomieten aan Israël cijnsbaar maakte". Zie, het recht van Gods oordelen moet opgemerkt worden, wanneer Hij niet alleen het kwaad straft aan degenen, door wie het gedaan is, maar ook door hen, wie het gedaan is.

III. De Filistijnen.

1. Hun zonde is ongeveer dezelfde als die van de Edomieten. Ook zij hebben door wraak gehandeld en van harte wraak geoefend, niet alleen om Israël te verontrusten, maar door plundering om te vernielen door een eeuwige vijandschap, een vijandschap, die sinds lang bestaan had en die zij nog niet gedachten op te geven. De haat was onverzoenlijk, zij handelden door wraak, met boosaardigheid. Het was hun aanhoudend zinnen, daarop spitste zich hun wraakgierig hart aanhoudend.

2. Hun straf is ook weinig verschillend, vers 16. Zij, die Gods volk helpen verwoesten, zullen zelf afgesneden en verwoest worden, en, vers 17 zij, die wraak zochten, zullen vinden, dat God grote wraak onder hen doen zal met grimmige straffingen. Dit werd vervuld, toen het Chaldeeuwse leger hun land verwoestte, niet lang na de verovering van Jeruzalem, die in Jeremia 47 voorspeld is. Het was vreemd, dat die volken, welke aan de grenzen van Kanaän woonden, niet verschrikt werden door de voorspoed van de Babylonische wapenen en door hun eigen gevaar niet ontzet. Als iemands buurmans huis in brand staat, is het tijd, dat hij naar zijn eigen huis omziet, maar hun goddeloosheid en boosaardigheid deed hen de wijsheid vergeten, totdat God door Zijn oordelen hen overtuigde, dat Zijn beker rondging, en dat zij minder veilig dan zeker waren.

HOOFDSTUK 26

1 En het gebeurde in het elfde jaar, op de eersten der maand, dat des HEEREN woord tot mij geschiedde, zeggende: 2 Mensenkind! daarom dat Tyrus van Jeruzalem gezegd heeft: Heah! zij is verbroken, de poort der volken; zij is tot mij omgewend; ik zal vervuld worden, zij is verwoest! 3 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan u, o Tyrus! en Ik zal vele heidenen tegen u doen opkomen, alsof Ik de zee met haar golven deed opkomen. 4 Die zullen de muren van Tyrus verderven, en haar torens afbreken; ja, Ik zal haar stof van haar wegvagen, en zal haar tot een gladde steenrots maken. 5 Zij zal in het midden der zee zijn tot uitspreiding van netten; want Ik heb het gesproken, spreekt de Heere HEERE; en zij zal de heidenen ten roof worden. 6 En haar dochteren, die in het veld zijn, zullen met het zwaard gedood worden; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben. 7 Want alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal Nebukadrezar, de koning van Babel, de koning der koningen, van het noorden tegen Tyrus brengen, met paarden en met wagenen, en met ruiteren, en krijgs vergaderingen, en veel volks. 8 Hij zal uw dochteren op het veld met het zwaard doden, en hij zal sterkten tegen u maken, en een wal tegen u opwerpen, en rondassen tegen u opheffen. 9 En hij zal muurbrekers tegen uw muren stellen, en uw torens met zijn zwaarden afbreken. 10 Vanwege de menigte zijner paarden zal u derzelver stof bedekken; uw muren zullen beven vanwege het gedruis der ruiteren, en wielen, en wagenen, als hij door uw poorten zal intrekken, gelijk door de ingangen ener doorgebroken stad. 11 Hij zal met de hoeven zijner paarden al uw straten vertreden; uw volk zal hij met het zwaard doden, en elk een van de kolommen uwer sterkten zal ter aarde neerstorten. 12 En zij zullen uw vermogen roven, en uw koopmanswaren plunderen, en uw muren afbreken, en uw kostelijke huizen omwerpen; en uw stenen, en uw hout, en uw stof zullen zij in het midden der wateren werpen. 13 Zo zal Ik het gedeun uwer liederen doen ophouden, en het geklank uwer harpen zal niet meer gehoord worden. 14 Ja, Ik zal u maken tot een gladde steenrots; gij zult zijn tot uitspreiding der netten, gij zult niet meer gebouwd worden; want Ik, de HEERE, heb het gesproken, spreekt de Heere HEERE. 15 Alzo zegt de Heere HEERE tot Tyrus: Zullen niet de eilanden van het geluid uws vals beven, als de dodelijk verwonde zal kermen, wanneer men in het midden van u schrikkelijk zal moorden? 16 En alle vorsten der zee zullen afdalen van hun tronen, en hun mantels van zich doen, en hun gestikte klederen uittrekken; met sidderingen zullen zij bekleed worden, op de aarde zullen zij neerzitten, en telken ogenblik sidderen, en over u ontzet zijn; 17 En zij zullen een klaaglied over u opheffen, en tot u zeggen: Hoe zijt gij uit de zeeen vergaan, gij welbewoonde, gij beroemde stad, die sterk geweest is ter zee, zij en haar inwoners; die hunlieder schrik gaven aan allen, die in haar woonden! 18 Nu zullen de eilanden sidderen ten dage uws vals; ja, de eilanden, die in de zee zijn, zullen beroerd worden vanwege uw uitgang. 19 Want alzo zegt de Heere HEERE: Als Ik u zal stellen tot een verwoeste stad, gelijk de steden, die niet bewoond worden; als Ik een afgrond over u zal doen opkomen, en de grote wateren u zullen overdekken. 20 Dan zal Ik u doen nederdalen met degenen die in de kuil nederdalen tot het oude volk, en zal u doen nederliggen in de onderste plaatsen der aarde, in de woeste plaatsen, die vanouds geweest zijn, met degenen, die in de kuil nederdalen, opdat gij niet bewoond wordt; en Ik zal het sieraad herstellen in het land der levenden. 21 Maar u zal Ik tot een groten schrik stellen, en gij zult er niet meer zijn; als gij gezocht wordt, zo zult gij niet meer gevonden worden in eeuwigheid, spreekt de Heere HEERE.

De profeet had spoedig afgedaan met de vier volken tegen wie hij zijn aangezicht gezet had in het voorgaande hoofdstuk, want zij waren omstreeks die tijd niet zeer groot in de wereld, en hun val zou geen grote opschudding onder de volken teweegbrengen noch sporen in de. geschiedenis achterlaten. Maar nu komt de stad Tyrus voor de balie, deze was over de gehele wereld bekend, daar het een plaats van uitgebreide handel was, en daarom worden hier drie hele hoofdstukken, dit en de volgende twee, besteed aan de voorspelling van de verwoesting van Tyrus. Wij hebben "de last van Tyrus", Jesaja 23.
In Jeremia wordt alleen vermeld, dat zij met de andere volken zou delen in het algemene onheil, Hoofdstuk 15:22, 27:3, 47:4. Maar aan Ezechiël wordt bevolen uitvoerig te zijn op dat punt. In dit hoofdstuk hebben wij,

I. De zonde, die Tyrus ten laste wordt gelegd namelijk het juichen over de verwoesting van Jeruzalem, vers 2.
II. De voorspelling van de verwoesting van Tyrus zelf.

1. De volledigheid van deze verwoesting: het zal volkomen verwoest worden, vers 4-6, 12-14, 2. De werktuigen van deze verwoesting, vele volken, vers 3, en met name de koning van Babel met zijn groot, overwinnend leger, vers 7- 11. De grote verrassing, die dit zou geven aan de naburige volken, die zich alleen zouden verbazen over de val van zo'n grote stad en er ontsteld door worden, vers 15-21.

Ezechiël 26:1-14
Deze profetie dateert van het elfde jaar, het jaar, waarin Jeruzalem ingenomen werd, de eerste van de maand, maar van welke maand wordt niet gezegd, sommigen menen van de maand, waarin Jeruzalem ingenomen werd, dus de vierde, anderen menen van de daaropvolgende maand, of misschien was het de eerste maand, en dan was het de eerste maand van het jaar. Hier valt op te merken,

I. Het genoegen, waarmee de Tyriërs zagen dat Jeruzalem in puin lag.
Ezechiël was ver weg, te Babel, maar God zei hem, wat men te Tyrus tegen Jeruzalem zei, vers 2: "Heah! zij is verbroken, die de poort van de volkeren was, waar alles heenstroomde, en waar alle volken gewoon waren elkaar te ontmoeten, de één om deze reden, en de ander om een andere reden, en ik zal er winst mee doen, al de rijkdom, macht en invloed, die Jeruzalem bezat, zal nu op Tyrus overgaan, dat is ten minste te hopen, en nu zij verwoest is, zal ik vervuld worden". Wij vinden nergens, dat de haat en de vijandschap van de Tyriërs tegen Jeruzalem en het heiligdom zo groot was als die van de Ammonieten en Edomieten, of dat zij even wrevelig en boosaardig waren tegenover de Joden. Het waren handelaars, met uitgebreide betrekkingen en vrij in de omgang, en daarom waren zij niet zo dweepziek en tot vervolging geneigd als bekrompen zielen, die in afzondering leven en de wereld niet kennen. Hun enige zorg was, zich een vermogen te verwerven, en de handel uit te breiden, en zij beschouwden Jeruzalem niet als een vijand, maar als een mededingster.
Hiram, de koning van Tyrus, was een goed vriend van David en Salomo, en wij lezen nergens van twisten tussen de Joden en de Tyriërs, maar Tyrus vleide zich met de hoop dat de val van Jeruzalem een voordeel voor haar zou zijn ten opzichte van handel en nering dat zij nu de klanten van Jeruzalem trekken zou, en dat de aanzienlijken uit alle delen, die gewoon waren naar Jeruzalem te komen om hun opvoeding te voltooien, en hun inkomen daar te verteren, nu naar Tyrus zullen komen, om het daar te verteren, en, terwijl velen naar Jeruzalem gevlucht waren, sinds het Chaldeeuwse leger die delen bezette, en hun vermogen daar in veiligheid brachten, zoals de Rechabieten deden, zullen zij nu naar Tyrus komen, dat als 't ware door de zee omringd is, en daarom voor een sterkere plaats gehouden zal worden dan Jeruzalem, en zo zal uit de puinhopen van Jeruzalem de voorspoed van Tyrus rijzen.
Een geheim welgevallen te hebben aan de dood of het verval van anderen, wanneer het waarschijnlijk is, dat wij er bij winnen zullen, en aan hun val, wanneer wij er van groeien, is een zonde, waar wij allen voor bloot liggen, maar men denkt gewoonlijk niet, dat het zo slecht is en zo godtergend, als werkelijk het geval is. Als zij, die ons licht betimmerden, en ons in de weg stonden, weggenomen worden, als zij achteruit gaan of in ongenade vallen, zijn wij geneigd te zeggen: "Nu zij verwoest zijn, zullen wij vervuld worden." Maar dit ontspruit uit een zelfzuchtig hebzuchtig beginsel en een verlangen om alleen inwoners te worden in het midden des lands, alsof wij niemand het leven gunden. Dat ontspruit uit een gebrek aan die liefde voor onze naaste als voor ons zelf, die de wet van God zo uitdrukkelijk eist, en uit die onmatige liefde tot de wereld als ons geluk, die de liefde van God zo uitdrukkelijk verbiedt.

En het is rechtvaardig van God te blazen in de plannen en bedoelingen van hen, die zich groot willen maken op de puinhopen van anderen, en wij zien, dat zij dikwijls teleurgesteld worden.

II. Het ongenoegen van God daarover tegen hen. Gods leiding had Tyrus welgedaan. Tyrus was een vrolijke en rijke stad, en had dat kunnen blijven, als het medelijden had gehad met Jeruzalem in haar rampen en haar een adres van condoleantie had gezonden, zoals het had behoren te doen, maar nu het, in plaats daarvan, een welgevallen toonde aan de val van zijn nabuur, en misschien wel een adres van felicitatie zond aan de overwinnaars, nu zegt God: Zie, Ik wil aan u, o Tyrus! vers 3. En als God tegen haar is, verwachtte zij niet langer voorspoedig te zijn.
1. God zal geduchte vijanden over haar brengen: "Ik zal vele heidenen tegen u doen opkomen, een leger samengesteld uit vele volken, of een volk, dat zo sterk is als vele volken". Die God tegen zich hebben, kunnen verwachten, dat alle schepselen tegen hen zullen zijn, want welke vrede kunnen zij hebben, die geen vrede met God hebben? Zij zullen binnen komen stromen als de zee met haar golven, de een golf na de andere, met onweerstaanbare kracht. De man, die dat leger over hen brengen zal, wordt genoemd. "Nebukadnézar, de koning van Babel, de koning van de koningen", aan wie vele koningen schatting betaalden, en van wie velen afhankelijk waren, behalve die zijn gevangenen waren, Daniel 2:37, 38, Hij is dat gouden hoofd Hij zal komen met een groot leger, paarden en wagens, enz., alle strijdkrachten te land. Wij vinden niet, dat hij een vloot had, of iets dergelijks om haar ter zee aan te vallen, wat de aanval zoveel moeilijker maakte, zoals wij vinden in Hoofdstuk 29:18, waar het een groter dienst genoemd wordt, die hij zijn leger heeft doen dienen tegen Tyrus. Hij zal het formeel belegeren, vers 8, hij zal sterkten maken en een wal opwerpen, en, vers 9, muurbrekers tegen haar muren stellen. Zijn troepen zullen zo talrijk zijn, dat de stofwolk, die zij veroorzaken, de stad bedekken zal, vers 10. De muren zullen beven van het gedruis dat zij maken zullen, en bij iedere aanval zullen zij juichen, als soldaten, die een doorgebroken stad intrekken, de paarden zullen rennen met zoveel vuur en onstuimigheid, dat zij de straten vertreden zullen, hoe degelijk zij ook geplaveid zijn.

2. Zij zullen een schrikkelijk strafgericht houden.
a. De vijanden zullen zich meester maken van al haar versterkingen, zij zullen de torens en de muren af breken, vers 4. Want welke muur is zo sterk gebouwd, dat zij tegen de oordelen Gods beschermen kan? De kolommen van haar sterkte zullen ter aarde neerstorten, vers 11. De stad heeft het beleg lang uitgehouden, maar is tenslotte genomen.
b. Veel bloed zal vergoten worden: Haar dochters op het veld, de steden in het binnenland, die aan Tyrus als de moederstad onderworpen waren, zullen met het zwaard gedood worden, vers 6. De invallers beginnen met hen, die hun het eerst in de weg komen. En vers 11, hij zal uw volk met het zwaard doden, niet alleen de soldaten, die onder de wapens gevonden worden, maar ook de burgers zullen over de kling gejaagd worden, daar de koning van Babel uiterst verbolgen was over de langdurige tegenstand.
c. Al de rijkdom van de stad zal de buit worden van de overwinnaar, vers 12: Zij zullen uw koopmanswaren plunderen. Het was het vooruitzicht op de plundering, dat de stad met zoveel kracht deed aanvallen. Zie de ijdelheid des rijkdoms, dat hij van zijn bezitters bewaard wordt tot hun eigen kwaad, hij lokt de dieven aan en beloont hun moeite, niet alleen houdt hij op te bevoordelen, die er moeite voor gedaan hebben, en die er alle recht op hadden, maar hij stelt zich in dienst van hun vijanden, die daardoor in staat gesteld worden, hun zoveel te meer kwaad te doen.
d. De stad zelf zal in de as gelegd worden. Al de kostelijke huizen zullen omgeworpen worden, vers 12, die schoon gelegen, rijk versierd en gemeubeld waren, zullen tot puinhopen worden. Laat men het zich niet al te aangenaam maken in die aangename huizen, want men

weet niet, hoe spoedig men die verwoest zal zien. Tyrus zal volkomen verwoest worden, de vijand zal niet alleen de huizen neerhalen, hij zal ook het hout en de stenen wegslepen, opdat zij er de stad niet meer mee kunnen opbouwen, en zullen die in het midden van de wateren werpen, zodat zij niet meer verzameld kunnen worden en men er geen gebruik meer van maken kan. Ja, vers 4, Ik zal haar stof van haar wegvagen, niet alleen zal het losse stof weggeblazen worden, maar de grond waarop zij gebouwd is, zal door de verbitterde vijand omgewoeld en uitgegraven en in het midden van de wateren geworpen worden vers 12. De fundamenten staan in het stof, dat stof zal geheel weggenomen worden, en dan moet de stad natuurlijk vallen. "Toen Jeruzalem verwoest werd, werd Sion als een akker geploegd," Micha 3:12. Maar de verwoesting van Tyrus zal nog verder gaan, de grond zelf zal weggemaakt worden, en de gladde steenrots zal bloot liggen, vers 4, 14, rots, zonder de aarde, die ze bedekt heeft, er zal alleen gelegenheid zijn om netten uit te spreiden, vers 5, 14, zij zal de vissers dienen, om hun netten op te drogen en te boeten.
e. Er zal een eind gemaakt worden aan haar vreugde en blijdschap, vers 13: Ik zal het gedeun uwer liederen doen ophouden. Tyrus was een vrolijke stad geweest, Jesaja 23:7, met haar liederen had zij haar klanten verlokt om handel met haar te drijven. Maar nu is het uit met haar voordelige handel en aangename vriendschap, Tyrus is geen plaats meer voor handel noch voor vermaak. Tenslotte, zij zal niet meer gebouwd worden, vers 14, niet meer, zoals zij geweest is, met zoveel pracht en praal, niet meer op dezelfde plaats, als ‘t ware in de zee, een lange tijd zelfs in het geheel niet, de tegenwoordige inwoners zullen verstrooid of verspreid worden, zodat dit Tyrus niet meer zijn zal. Want God heeft het gesproken, ver 5, 14, en als het vervuld is, wat Hij gesproken heeft, dan zullen zij daaraan weten dat Hij de Heere is en geen mens, dat Hij liegen zou, en geen mensenkind, dat Hem iets berouwen zou.

Ezechiël 26:15-21
De volkomen verwoesting van Tyrus wordt hier voorgesteld in krachtige en levendige beeldspraak, die uitermate treffend is.
1. Zie hoe hoog verheven, hoe groot Tyrus geweest was, en hoe onwaarschijnlijk het was, dat het ooit hiertoe komen zou. De herinnering aan zijn vroegere grootheid en overvloed is een aanmerkelijke verzwaring van iemands tegenwoordige schande en armoede. Tyrus was een beroemde stad, vers 17, heinde en ver bekend bij de volken, de kronende stad (zo wordt zij genoemd in Jesaja 23:8), een stad, die kronen weggeven kon, die eerde, wie zij toelachte, die zich zelf kroonde en de kroon was van die haar omringden. Zij werd bezocht door allen, die de zee bevaren, die van alle delen daarheen kwamen en met zich brachten de overvloed van de zeeën en de bedekte verborgene dingen des zands. Zij is sterk geweest ter zee, gemakkelijk toegankelijk voor haar vrienden, maar ontoegankelijk voor haar vijanden, verdedigd door een muur van water, die haar onneembaar maakte. Zodat zij met haar praal, en haar inwoners met hun trots hunlieder schrik gaven aan allen, die haar bezochten en met haar handelden. Zij was wel versterkt en geducht in de ogen van allen, die haar kenden. Iedereen had ontzag voor de Tyriërs en was bevreesd hun te mishagen. Die. hun eigen kracht kennen, zijn maar al te geneigd schrik te veroorzaken, en er trots op te zijn, dat zij de zwakkeren schrik kunnen aanjagen.

2. Zie hoe Tyrus wordt vernederd en hoe klein het wordt gemaakt, vers 19, 20. Deze beroemde stad wordt gesteld tot een verwoeste stad, zij wordt niet meer bezocht als voorheen, er stromen geen kooplieden meer samen, zij is gelijk de steden, die niet bewoond worden, die geen steden zijn, en, daar niemand ze onderhoudt, van zelf instorten. Tyrus zal zijn als een stad, door een overstroming verzwolgen, die het overdekt, en als een afgrond is over haar opgekomen. Zoals de golven vroeger haar verdediging waren, zo zullen zij nu haar verwoesting zijn. Zij zal neerdalen met degenen, die in de kuil neerdalen, met de steden van

de oude wereld, die onder water gezonken waren, en met Sodom en Gomorra, die op de bodem van de Dode Zee liggen. Of, zij zal zijn, als degenen die sinds lang begraven zijn, als het oude volk, die oud geworden zijn als bewoners van het stille graf, die geheel vergaan zijn onder de grond, en geheel vergeten boven de grond, zo zal Tyrus nederliggen in de onderste plaatsen van de aarde, vernederd, geplaagd, ten onder gebracht. Zij zal zijn als de woeste plaatsen, die vanouds geweest zijn, en als de mensen, die als vanouds gestorven zijn, zij zal gelijk zijn aan andere steden, die vroeger op gelijke wijze verlaten en verwoest zijn. Zij zal niet weer bewoond worden, niemand zal de moed hebben een poging te doen om haar op dezelfde plaats te herbouwen, zodat zij niet meer zijn zal, de Tyriërs zullen verloren gaan onder de volken, zodat men naar Tyrus zoeken zal op de plaats waar het geweest is, maar vergeefs: "Als gij gezocht wordt, zo zult gij niet meer gevonden worden."
Andere mensen zullen een nieuw stad bouwen op een andere plaats, dicht bij de oude, die zij Tyrus zullen noemen, meer Tyrus het Tyrus van vroeger en van nu, zal niet meer zijn. De sterkste steden ter wereld, die het best verdedigd en het best voorzien zijn, zijn onderhevig aan verval, en kunnen in korte tijd teniet gedaan worden. In de geschiedenis van ons eigen eiland (Engeland en Schotland) wordt van vele steden gesproken, die bestonden, toen de Romeinen hier waren, maar nu weten oudheidkundigen nauwelijks waar zij die zoeken moeten, en is er van hun bestaan geen ander bewijs meer over dan de Romeinse kruiken en munten, die soms toevallig worden opgegraven. Maar in de andere wereld verwachten wij een stad, die altijd zal blijven bestaan, en in volmaaktheid bloeien door alle tijden van de eeuwigheid.

3. Zie, in welk een ellende de bewoners van Tyrus zijn, vers 15: In het midden van u zal men schrikkelijk moorden, velen en aanzienlijken zal men doden. Het is waarschijnlijk, dat, toen de stad genomen werd, het gros van de inwoners over de kling gejaagd werd. Toen kermde de dodelijk verwonde, en tevergeefs, tot de onbarmhartige overwinnaars, zij riepen om genade, maar zij werd hun niet gegeven, de gewonden zijn gedood zonder genade, of liever, de enige genade, die hun betoond wordt, is, dat de tweede slag hen uit hun lijden verlossen zal.

4. Zie in welk een ontsteltenis alle naburen van Tyrus zijn, als zij horen, dat zij gevallen is. Dat wordt hier sierlijk uitgedrukt, om te tonen, hoe verbazend die val zou zijn.
a. De eilanden zullen van het geluid uws vals beven, vers 15, evenals, wanneer een groot koopman failleert, allen, die zaken met hem doen, de schok gevoelen, en onrustig beginnen te worden, misschien hadden zij wissels op hen, die zij nu vrezen, dat alle waarde verloren hebben. Of, wanneer zij iemand plotseling bankroet zien gaan, met veel meer schuld dan bezit, maakt hen dat bevreesd, dat het hun ook zo zal gaan. Zo zullen ook de eilanden, die veilig dachten te zijn in de omarming van de zee als zij Tyrus zien vallen, beven en sidderen zeggende: "Wat zal er van ons worden?" En het is wel, als zij er een goed gebruik van maken, om zich er door te laten waarschuwen niet zeker te zijn, maar God en Zijn oordelen te vrezen. De plotselinge val van een grote toren doet de grond in de rondte beven, zo zullen al de eilanden in de Middellandse Zee gevoelig getroffen worden door de verwoesting van Tyrus, daar zij de plaats zo goed kennen, er zulke grote belangen hadden, en er zo voortdurend mee in gemeenschap stonden.
b. De vorsten van de zee, die op deze eilanden heersten, zullen er door getroffen worden. Of de rijke kooplieden, die als vorsten leven, Jesaja 23:8 en de eigenaars van de schepen, die heersen als vorsten, deze zullen de val van Tyrus op hartstochtelijke en aandoenlijke wijze betreuren vers 16: Zij zullen afdalen van hun tronen, daar zij de werkzaamheden er van veronachtzamen en de praal er van verachten zullen. Zij zullen hun mantels van zich doen en hun gestikte klederen uittrekken, en zullen zich kleden met sidderingen, met zakken, die hen zullen doen huiveren, in schaamte en smart zullen zij op de aarde nederzitten, zij zullen elk

ogenblik sidderen bij de gedachte aan wat Tyrus overkomen is, en uit vrees voor wat hun zelf overkomen kan, want welk eiland is veilig als Tyrus het niet is? Zij zullen een klaaglied over u opheffen, er zullen treurzangen en klaagliederen geschreven worden op de val van Tyrus, vers 17. Hoe zijt gij vergaan!
c. Het zal een grote verrassing voor hen zijn, en zij zullen versteld staan, dat een plaats, door natuur en kunst zo wel bevestigd, zo beroemd om macht en rijkdom, die de zenuw van de oorlog is, die het zo lang en met zoveel dapperheid uithield, tenslotte toch genomen is, vers 21: Ik zal u tot een schrik stellen. Het is rechtvaardig van God tot een schrik hunner naburen te stellen door een plotselinge en vreemde straf, die zichzelf een schrik hunner naburen maken door misbruik van macht. Tyrus had hun haar schrik gegeven, vers 17, en wordt nu tot een schrikkelijk voorbeeld gesteld.
d. Het zal een grote beproeving voor hen zijn, en zij zullen smartelijk getroffen worden, vers 17, zij zullen een klaaglied over Tyrus opheffen, daar zij het duizendmaal jammer vinden, dat zulk een rijke en schitterende stad aldus verwoest is. Toen Jeruzalem, de heilige stad, verwoest werd, waren er zulke klaagliederen niet,"allen, die over de weg gingen, ging het niet aan," Klaagliederen 1:12, maar, toen Tyrus, de handelsstad viel, werd zij algemeen betreurd. Die de wereld in het hart hebben, betreuren het verlies van de aanzienlijke mensen meer dan dat van de goede mensen.
e. Het zal een alarmkreet voor hen zijn: "Zij zullen sidderen ten dage van uw val, omdat zij reden hebben te denken, dat het nu hun beurt is. Als Tyrus valt, wie kan dan staan blijven? Huilt gij dennen, dewijl de anderen gevallen zijn. De val van anderen behoort ons uit onze zekerheid op te wekken. De dood of het verval van anderen in de wereld is een domper op onze overmoed, als wij dromen, dat onze berg vast staat en niet zal wankelen in eeuwigheid.

5. Zie hoe de onherstelbare verwoesting van Tyrus verergerd wordt door het vooruitzicht op het herstel van Israël. Aldus zal Tyrus zinken, als Ik het sieraad herstellen zal in het land van de levenden, vers 20.
a. Het heilige land is het land van de levenden, want andere dan heilige zielen zijn geen levende zielen, in eigenlijken zin. Waar levende offeranden aan de levenden God geofferd worden en waar de levende orakels zijn, daar is "het lam van de levenden, daar hoopte David het goede des Heeren te zien," Psalm 27:13. Dat was een type van de hemel, die in volstrekte zin, het land van de levenden is.
b. Al ligt dit land van de levenden een tijd lang onder Gods toorn, toch zal God daarin het sieraad herstellen, het sieraad, dat verdwenen was, zal terugkeren, en het herstel van datgene, waarvan zij beroofd waren, zal zoveel te groter sieraad voor hen zijn. God zelf zal het sieraad zijn van de landen, die de landen van de levenden zijn.
c. Het zal de ellende verzwaren van hen, wier deel in het land van de stervenden is, van hen, die eeuwig sterven, het geluk te zien dergenen wier eeuwig deel in het land van de levenden is Toen de rijke man zelf in de pijn was, zag hij Lazarus in de schoot van Abraham, het sieraad hem gegeven, in het land van de levenden.

HOOFDSTUK 27

1 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 2 Gij dan, mensenkind! hef een klaaglied op over Tyrus; 3 En zeg tot Tyrus, die daar woont aan de ingangen der zee, handelende met de volken in vele eilanden: Zo zegt de Heere HEERE: O Tyrus! gij zegt: Ik ben volmaakt in schoonheid. 4 Uw landpalen zijn in het hart der zeeen; uw bouwers hebben uw schoonheid volkomen gemaakt. 5 Zij hebben al uw denningen uit dennebomen van Senir gebouwd; zij hebben cederen van de Libanon gehaald, om masten voor u te maken. 6 Zij hebben uw riemen uit eiken van Basan gemaakt; uw berderen hebben zij gemaakt uw welbetreden elpenbeen, uit de eilanden der Chittieten. 7 Fijn linnen met stiksel uit Egypte was uw uitbreidsel, dat het u tot een zeil ware; hemelsblauw en purper, uit de eilanden van Elisa, was uw deksel. 8 De inwoners van Sidon en Arvad waren uw roeiers; uw wijzen, o Tyrus! die in u waren, die waren uw schippers. 9 De oudsten van Gebal en haar wijzen waren in u, verbeterende uw breuken; alle schepen der zee en haar zelieden waren in u, om onderlingen handel met u te drijven. 10 Perzen, en Lydiers, en Puteers waren in uw heir, uw krijgslieden; schild en helm hingen zij in u op, die maakten uw sieraad. 11 De kinderen van Arvad en uw heir waren rondom op uw muren, en de Gammadieten waren op uw torens; hun schilden hingen zij rondom aan uw muren; die maakten uw schoonheid volkomen. 12 Tarsis dreef koophandel met u vanwege de veelheid van allerlei goed; met zilver, ijzer, tin, en lood handelden zij op uw markten. 13 Javan, Tubal en Mesech waren uw kooplieden; met mensenzielen en koperen vaten dreven zij onderlingen handel met u. 14 Uit het huis van Togarma leverden zij paarden, en ruiteren, en muilezels op uw markten. 15 De kinderen van Dedan waren uw kooplieden; vele eilanden waren de koophandel uwer hand; hoornen van elpenbeen en ebbenhout gaven zij u weder tot een verering. 16 Syrie dreef koophandel met u, vanwege de veelheid uwer werken; met smaragden, purper, en gestikt werk, en zijde, en Ramoth, en Cadkod, handelden zij op uw markten. 17 Juda en het land Israëls waren uw kooplieden; met tarwe van Minnit en Pannag, en honig, en olie, en balsem, dreven zij onderlingen handel met u. 18 Damaskus dreef koophandel met u, om de veelheid uwer werken, vanwege de veelheid van allerlei goed; met wijn van Chelbon en witte wol. 19 Ook leverden Dan en Javan, de omreizer, op uw markten; glad ijzer, kassie en kalmus was in uw onderlingen koophandel. 20 Dedan handelde met u met kostelijk gewand tot wagens. 21 Arabie en alle vorsten van Kedar waren de kooplieden uwer hand; met lammeren, en rammen, en bokken, daarmede handelden zij met u. 22 De kooplieden van Scheba en Raema waren uw kooplieden; met alle hoofdspecerij, en met alle kostelijk gesteente en goud, handelden zij op uw markten. 23 Haran, en Kanne, en Eden, de kooplieden van Scheba, Assur en Kilmad, handelden met u. 24 Die waren uw kooplieden met volkomen sieradien, met pakken van hemelsblauw en gestikt werk, en met schatkisten van schone klederen; gebonden met koorden, en in ceder gepakt, onder uw koopmanschap. 25 De schepen van Tarsis zongen van u, vanwege de onderlingen koophandel met u; en gij waart vervuld, en zeer verheerlijkt in het hart der zeeen. 26 Die u roeien, hebben u in grote wateren gevoerd; de oostenwind heeft u verbroken in het hart der zeeen. 27 Uw goed, en uw marktwaren, uw onderlinge koophandel, uw zelieden, en uw schippers; die uw breuken verbeteren, en die onderlingen handel met u drijven, en al uw krijgslieden, die in u zijn, zelfs met uw ganse gemeente, die in het midden van u is, zullen vallen in het hart der zeeën, ten dage van uw val. 28 Van het geluid des geschreeuws uwer schippers zullen de voorsteden beven. 29 En allen, die de riem handelen, zelieden, en alle schippers van de zee, zullen uit hun schepen neerklimmen; op het land zullen zij staan blijven. 30 En zij zullen hun stem over u laten horen, en bitterlijk schreeuwen; en zij zullen stof op hun hoofden werpen, zij zullen zich wentelen in de as. 31 En zij zullen zich over u gans kaal maken, en zakken aangorden; en zullen over u wenen met bitterheid der ziel, en bittere rouwklage. 32 En zij zullen in hun gekerm een klaaglied over u opheffen, en over u weeklagen, zeggende: Wie is geweest als Tyrus, als de uitgeroeide in het midden der zee? 33 Als uw marktwaren uit de zeeën voortkwamen, hebt gij vele volken verzadigd; met de veelheid uwer goederen en uw onderlingen koophandel, hebt gij de koningen der aarde rijk gemaakt. 34 Ten tijde, dat gij uit de zeeën verbroken zijt in de diepte der wateren, zijn uw onderlinge koophandel en uw ganse gemeente in het midden van u gevallen. 35 Alle inwoners der eilanden zijn over u ontzet, en hun koningen staan de haren te berge, zij zijn verbaasd van aangezicht. 36 De handelaars onder de volken fluiten u aan; gij zijt een grote schrik geworden, en zult er niet meer zijn tot in eeuwigheid.

Nog wonen wij de begrafenis van Tyrus bij en horen de klaagliederen over de val van die beroemde stad. In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Een breed verslag van de waardigheid, de rijkdom en de pracht van Tyrus Terwijl het op zijn toppunt stond, zijn uitgebreide handel en zijn betrekkingen met andere volken, vers 1-25, hetgeen zijn val te betreurenswaardiger maakt.
II. Een voorzegging van zijn val en ondergang en de verwarring en ontsteltenis, die daarom de naburen zal aangrijpen, vers 26-38. En het doel daarvan, de hoogmoed van wereldse roem te brandmerken door het één tegenover het andere te stellen, om ons de ijdelheid en onzekerheid van rijkdom, eer en aards genoegen te tonen, tevens om te laten zien hoe weinig reden wij hebben, ons geluk daarvan te verwachten, en ons vertrouwen op derzelver duurzaamheid te stellen. Alles is dus geschreven tot onze lering.

Ezechiël 27:1-25
Hier,
I. Wordt de profeet bevolen, een klaaglied op te heffen over Tyrus, vers 2. Het was toen nog in de gouden tijd van zijn voorspoed, en nog niet het minste teken van zijn naderende val. Toch moet de profeet het beklagen, omdat die voorspoed zijn valstrik en de oorzaak van zijn hoogmoed en zekerheid is, waardoor zijn val te smartelijker zijn zal. Zelfs zij, die gerust leven, zijn te beklagen, als zij zich op tegenspoed voorbereiden. Hij moest de stad beklagen, omdat ze snel haar verderf tegemoet ging, zeker en nabij was dat, en, hoezeer de profeet het voorzegt en er God in rechtvaardigt, moet hij er een klaaglied over aanheffen. Zie, wij moeten treuren over de ellende van andere volken zowel als over onze eigen ellende, uit genegenheid voor het mensdom in het algemeen. Het is een deel van de eer, die wij allen mensen schuldig zijn, hun rampen te bewenen, zelfs van hen, welke die rampen door hun eigen dwaasheid zich berokkend hebben.

II. Wordt hem meegedeeld wat hij zeggen moet "in de naam des Heeren Heeren", een naam in Tyrus niet onbekend, en die er beter bekend zou worden, Hoofdstuk 26:6.
1. Hij moet Tyrus om zijn hoogmoed bestraffen: O Tyrus, gij zegt: Ik ben volmaakt in schoonheid, vers 3, van universele schoonheid (gelijk de grondtekst letterlijk luidt), in ieder opzicht schoon, en daarom overal bewonderd. Sion, dat "de volkomenheid van de schoonheid heet, Psalm 50:2, en de schoonheid van de heiligheid bezat, toonde de schoonheid des Heeren." Maar Tyrus, omdat het welgebouwd en vol was met geld en handel, acht zich een volkomen schoonheid. Zie, het is de dwaasheid van van de mensen kinderen, zelf de praal en het genoegen, waarin zij leven, te schatten, ze om zichzelf schoonheid te noemen, en als ze andere overtreffen, ze voor volmaakt te houden. Maar God geeft acht op de zotte verwaandheid, die de mens in zijn voorspoed koestert, wanneer de geest zich met de omstandigheden verheft. Om die trots te vernederen, vindt Hij dan een middel om die voorspoed te doen tanen. Laat niemand zich schoon noemen dan voor zoverre hij geheiligd is, noch van volkomen schoonheid spreken totdat hij in de hemel komt.

2. Hij moet Tyrus bestraffen om zijn voorspoed, wijl daarin de grond voor zijn hoogmoed lag. In lofliederen pleegt men veel heerlijkste vertellen van degenen, wier val men beklaagt, zo prijst ook de profeet Tyrus voor alles wat het prijzenswaardig bevat. Hij heeft niets te melden omtrent zijn godsdienst vroomheid, milddadigheid, zijn bereidvaardigheid om verdrukten te beschermen of zijn invloed te gebruiken ten dienste van naburen. Het leefde in grootheid, had een uitgebreide handel, en overal werd de stad gehuldigd. De profeet moet zijn hoogte en pracht beschrijven, opdat God te meer in zijn val verheerlijkt worde, als de God,"die ziet allen

hoogmoedige en brengt hem ten onder, verbergt ze tezamen in het stof, verbindt hun aangezichten in het verborgen," Job 40:7, 8.

A. De stad Tyrus lag hoogst gunstig, aan de ingangen van de zee, vers 3, met verschillende uitnemende havens, niet gelijk steden aan rivieren gelegen, waar de schepen slechts van één zijde komen. Ze lag aan het einde van de Middellandse Zee, zeer gemakkelijk voor de landhandel met de streken om de Levant (het oostelijk deel van die zee), zodat ze "handelde met de volken op veel eilanden. Tussen Griekenland en Azië liggende, werd zij de voornaamste stapelplaats of markt, waar de kooplieden uit alle landen samenkwamen: Uw landpalen zijn in het hart van de zeeën, vers 4. Ze was door water omringd, een ontzaglijk voordeel voor de handel, ze was als de lieveling van de zee, rustte in haar boezem, aan haar hart. Zie, het heeft grote voordelen in meer dan een opzicht, op een eiland te wonen. Zeeën zijn de oudste landgrenzen, die onze vaderen niet hebben gesteld, maar de God van onze vaderen, en die niet, gelijk landgrenzen, verzet kunnen worden. Het volk, dat daar woont, kan te gemakkelijker alleen wonen, als het verkiest, en niet onder de volken gerekend worden. En tegelijk kan het gemakkelijker met het buitenland handel drijven en verbintenissen aanknopen met andere natiën. Wij moeten derhalve erkennen, dat Hij, die de plaats bepaalt van ieders woning, het wel met ons gemaakt heeft.
B. Tyrus was wonderlijk gebouwd, en daar het op een heuvel lag, verschafte het een heerlijk gezicht en nodigde om zo te zeggen de schepen uit, haar havens binnen te varen, vers 4: Uw bouwers hebben uw schoonheid volkomen gemaakt, zij hebben het uit bouwkundig oogpunt zo volkomen gemaakt, dat in alle gebouwen van de stad geen gebrek was aan te wijzen. En toch kon ze niet wedijveren met de volkomenheid van de schoonheid, die God aan Jeruzalem had voorbehouden.
C. Zijn haven lag vol met een overvloed van voortreffelijke schepen, Jesaja 33:21. De scheepsbouwmeesters hadden hun best gedaan, evenzeer als die de huizen hadden gebouwd. Men gelooft dat de Tyriërs het eerst de zeevaartkunst hebben uitgevonden, ze hebben ze in ieder geval verbeterd en tot de hoogste volkomenheid gebracht, voor zover dat toen mogelijk was, zonder kompas en zonder andere ontdekkingen en uitvindingen van de latere tijd.

a. Zij bouwden de dekken en de romp van het schip, uit dennebomen van Senir, een berg in het land Israëls nabij de Hermon, Hooglied 4:8. Dennen planken waren glad en licht, maar niet zo duurzaam als eikenhout.
b. Zij haalden ceders van de Libanon, een ander gebergte in het noorden van Israël, voor hun masten, vers 5. Zij kregen eiken uit Basan, Jesaja 2:13, om riemen te maken, want het is waarschijnlijk, dat hun schepen voor het merendeel galeien waren, door riemen voortbewogen. Het volk Israëls bouwde weinig schepen voor zich zelf, maar het voorzag de Tyriërs van timmerhout om ze te vervaardigen. Zo gebruikt het éne land wat het andere voortbrengt, en zo helpen zij elkaar, zodat geen een tot een ander zeggen kan: Ik heb u niet van node.
c. Zulk een pracht spreidden zij in hun schepen ten toon, dat zij zelfs de banken van elpenbeen maakten hetwelk zij haalden van de eilanden van de Chittieten uit Italië of Griekenland, zij hadden werklieden van de Assurieten of Assyriërs om ze te vervaardigen, zo rijk begeerden zij de kajuiten van hun schepen.
d. Zo verkwistend waren zij zelfs, dat zij hun zeilen maakten van fijn linnen uit Egypte, en dat bovendien stikten, vers 7. Of: daarmee wordt bedoeld hun vlaggen, die zij hesen om hun nationaliteit aan te duiden, en die zeer kostbaar waren.
e. Zij behingen hun scheepsvertrekken met hemelsblauw en purper, de rijkste stoffen en schoonste kleuren, die zij konden verkrijgen op de eilanden, waarmee zij handel dreven.

Want, hoewel Tyrus zelf beroemd was om zijn purper, waarom men van Tyrisch purper spreekt, begeerden zij het "wat van verre komt".

d. Deze voortreffelijke schepen waren goed bemand, door lieden van grote vlijt en vindingrijkheid. De kapiteins en schippers, die de schepen bestuurden, waren mannen van Tyrus in wie zij vertrouwen konden stellen, vers 8. Uw wijzen, o Tyrus, die in u waren, die waren uw schippers. Maar voor gewoon scheepsvolk hadden ze lieden uit andere landen: de inwoners van Sidon en Arvad waren uw roeiers. Die kwamen uit naburige landen, Sion was de zusterstad van Tyrus, geen twee mijlen verder naar het noorden, daar werden bekwame zelieden gevormd, waarom het in het belang van Tyrus was, die steden te steunen en te vriend te houden. Zij zond naar Gebal in Syrië om wijzen, herstellende haar breuken, om spleten en naden te stoppen, in één woord, om de schepen op te kalfateren, als ze van lange reizen terugkeerden. Daarvoor hadden ze de ouden en wijzen van Gebal nodig, vers 9. Er is namelijk meer behoefte aan wijsheid en overleg om wat gebrekkig geworden is weer in goede staat te herstellen dan om wat nieuws te maken. "In het algemeen moet men oude en wijze mannen hebben om de bressen toe te muren en de paden weer op te maken, om te bewonen," Jesaja 58:12. Ja, alle landen, waarmee zij handel dreven stonden hun ten dienste, waren gewillig om voor loon te arbeiden en hun jongelingen als leerlingen naar Tyrus te zenden of als scheepsvolk aan boord van zijn schepen te plaatsen, zodat alle schepen van de zee en hun zelieden in haar waren, om onderlinge handel met haar te drijven. Wie goed betaalt, kan handen genoeg voorden arbeid vinden.

e. Hun stad werd door een aanzienlijke krijgsmacht bewaard, vers 10, 11. De Tyriërs zelf gaven zich geheel aan de handel, maar een goed leger te voet was nodig, en daarom wierven zij soldaten uit andere landen, die het best konden verdedigen, al kwamen die ook van verre (wat misschien uit een politiek oogpunt geschiedde), uit Perzië, Lud en Put. Die droegen de wapenen, wanneer daarvoor aanleiding was, en in vredestijd hingen zij hun schilden in het tuighuis als om vrede uit te roepen en van de wereld te verkondigen, dat er voor het ogenblik geen behoefte aan hen was, maar dat zij gereed stonden om ze voor de dag te halen, wanneer daarvoor ook maar de minste reden bestond. Hun muren worden bewaakt door de mannen van Arvad, hun torens door de Gamadieten bezet, forse krijgers met krachtige armen. In plat Latijn wordt het vertaald door "pygmeeën," mannen niet langer dan een arm. Zij hingen hun schilden rondom aan hun muren in de wapenmagazijnen, en aan de stadsmuren, ten teken dat niemand het wagen zou de stad met boze bedoelingen te naderen, ziende hoe flink ze verdedigd werd. Die maakten hun sieraad, vers 10, en maakten hun schoonheid volkomen, vers 11. Het bracht zeer veel aan de roem van Tyrus toe, dat het mannen uit alle omliggende landen in zijn dienst had, uit het land Israëls, of schoon dat aan zijn landpalen grensde, had het wel timmerhout, maar geen mensen, hetgeen aan de vrijheid en waardigheid van de Joodse natie zou te kort gedaan hebben, 2 Kronieken 2:17, 18. Het was ook de roem van Tyrus, zo’n militie te bezitten, zo geschikt voor de dienst, in voortdurende soldij, en zulke wapenen als die van Davids toren, die gebouwd is tot ophanging van wapentuig, allemaal zijnde schilden van de helden, Hooglied 4:4. Het is van de vermelding waard dat hier en daar het wapentuig gezegd wordt, ook schilden en helmen te bevatten, wapenen ter verdediging, maar geen zwaarden noch spiesen ten aanval, al zijn er waarschijnlijk ook zulke geweest, als om aan te kondigen, dat de krijgsmacht van een volk moet strekken tot zijn verdediging, en niet om aan te vallen of naburig gebied te veroveren om eigen recht te handhaven, maar niet om eens anders recht te verkorten.

f. Zij hadden een uitgebreide handel en gemeenschap met alle delen van de wereld. Met sommige volken handelden zij in deze waren met andere in wat anders, al naar de

voortbrengselen van die landen, hetzij natuurproducten hetzij fabrikaat van nijverheid. Daarover wordt hier veel gezegd, wijl dat de voornaamste glorie van Tyrus was, die al het andere mogelijk maakte. Wij vinden in de Heilige Schrift zoveel volken te zamen vermeld, dat dit hoofdstuk, naar de mening van sommigen, veel licht geeft bij de eerste opsomming van de vestiging van volken na de vloed, Genesis 10. Onderzoekers vinden heel wat werk om de verschillende hier vermelde plaatsen en volken uit te speuren. Aangaande vele zijn hun veronderstellingen uiteenlopend en laten ons in onzekerheid en duisternis, gelukkig hangt daarvan niet veel af. Geografen van onze tijd schieten te kort in de bepaling van de oude aardrijkskunde. En daarom zullen wij ons niet begeven in een onderzoek aangaande de handelaars of de goederen, waarin zij handelden.

Wij laten dat aan anderen over en bepalen ons tot hetgeen ons nuttig is.
(1). Wij hebben reden om aan te nemen, dat Ezechiël uit zichzelf weinig van de handel van Tyrus wist. Hij was priester, als banneling weggevoerd uit de nabijheid van Tyrus, toen hij waarschijnlijk nog jong was, en was daar nu elf jaren geweest. En toch spreekt hij van de bijzondere handelsartikelen van Tyrus even nauwkeurig als ware hij kommies van het douanekantoor aldaar geweest, waardoor duidelijk blijkt, dat hij door Goddelijke ingeving gesproken en geschreven heeft. Het is God, die aldus gesproken heeft, vers 3.
(2). Dit verslag van de handel van Tyrus doet ons zien, dat Gods oog over de mensen gaat, dat Hij kennis heeft van hetgeen zij doen, als zij hun wereldse zaken nagaan, niet alleen wanneer zij in de kerk bidden en luisteren, maar ook wanneer zij op de markt of hun kantoor zijn, kopende en verkopende. Een dringende reden dus, om in alle dingen een onergerlijk geweten te bewaren en altijd om Hem te denken, wiens oog altijd op ons gevestigd is.
(3). Wij kunnen hier Gods wijsheid en goedheid opmerken als de Vader van het gehele menselijk geslacht, dat Hij het een land doet overvloeien van dit, en een ander van dat voortbrengsel, en alles voor de nooddruft, het gemak of de veredeling van het menselijk leven. "Non omnis fert omnia tellus niet een land brengt alles voort." De Voorzienigheid schenkt haar gaven verschillend, hier deze daar andere, nergens alle, opdat er een gestadige uitwisseling van producten zij onder schepselen die Hij uit één bloed heeft gemaakt, om op de gehele aardbodem te wonen, Handelingen 17:26. Laat daarom ieder volk God danken voor wat zijn bodem oplevert, al zij die opbrengst niet zo rijk als die van andere, toch helpt ze mee voor de behoeften van de wereld.
(4). Zie, welk een zegen handel en verkeer voor de mens zijn, vooral wanneer daarbij de vreze Gods voor ogen gehouden wordt, en men niet alleen op zijn eigen belang, maar ook op dat van het algemeen acht geeft. "Het aardrijk is vol van zijn goederen," Psalm 104:24. Daar is een veelheid van allerlei goed, vers 12, verzameld van de oppervlakte van de aarde of opgegraven uit haar ingewanden. Ook is de aarde vol van de voortbrengselen van ‘s mensen scherpzinnigheid en vlijt, al naar zijn genie hem leidt. Door ruil en koophandel werden die alle meer productief gemaakt en zijn ze van algemeen nut, wat hier overschiet, kan elders dienen, wat nodig is maar hier ontbreekt, is ergens andere te bekomen, soms in de verste landen. Wie niet zelf kooplieden zijn, hebben reden God te danken voor handelaars en fabrikanten, door wie wat andere landen opleveren hierheen wordt gevoerd en bewerkt, gelijk door onze landgenoten wordt verzonden wat onze eigene bodem geeft.
(5). Behalve de handel in wat tot levensonderhoud dient, welk een overvloed van dingen worden hier genoemd, die alleen tot vermaak strekken en door smaak en gewoonte op prijs worden gesteld, en toch veroorlooft God ons er gebruik van te maken en er handel in te drijven en ze in te ruilen voor wat wij zelf meer dan genoeg hebben of elders op groteren prijs wordt gesteld. Hier zijn elpenbeen en ebbehout vers 15, die gegeven worden tot een verering te koop of in ruil aangeboden, of, gelijk sommigen menen, aan de stad of haar grote mannen, aangeboden om hun gunst te verwerven. Hier zien smaragden, Ramoth (koraal) en Cadkod

(agaat), vers 16, met alle kostelijk gesteente en goud, vers 22, waar de wereld beter buiten kan dan buiten ijzer en gewone stenen. Hier zijn, om de smaak en de reuk te strelen alle hoofdspecerij, vers 22, kassie en kalmus vers 19, en tot versiering, purper en gestikt werk en zijde, vers 16, kostelijke grondstoffen voor wagens vers 20, hemelsblauw (waarom Tyrus vooral beroemd was) en gestikt werk, met schatkisten van schone klederen, gebonden met koorden en in ceder gepakt, een welriekend hout om de daarin geborgen waren te doorgeuren, vers 24. Bij het overzicht van deze inventaris kunnen wij terecht zeggen: Welk een menigte dingen worden hier genoemd, die wij niet nodig hebben, en zonder welke wij heel wel kunnen leven!
(6). Het is opmerkenswaardig, dat ook Juda en het land van Israël in die koophandel begrepen waren, als handelaars mochten zij met de heidenen omgaan. Maar zij handelden voornamelijk in tarwe, een noodzakelijk artikel, tarwe van Minnish en van Pannag, twee streken in Kanaän, beroemd om haar uitmuntende tarwe, naar sommigen aannemen. Het gehele land was inderdaad een land van tarwe, Deuteronomium 8:8, het had het vette van de nieren van tarwe (aldus de Eng. vertaling, de onze laat, natuurlijker, het vette van de nieren op het voorafgaande vee terugslaan). Tyrus werd onderhouden door koren uit het land Israëls, Handelingen 12:20 hun land werd gespijzigd van het land van de koning. Zij handelden eveneens in honing, en olie, en balsem, alle nuttige zaken, niet dienende tot weelde of hoogmoed. En het land, waar dit de hoofdproducten waren, was de roem van alle landen, dat God voor Zijn uitverkoren volk had bestemd, geen land van specerijen en kostelijke stenen. Het Israël Gods moest zich welvoorzien rekenen, als het passend voedsel had. Zij, die met de blijdschap van de kinderen Gods bekend zijn, zetten hun hart niet op de wellustigheden van de mensenkinderen en schatten van koningen en landschappen. Wij vinden inderdaad, dat het Nieuwtestamentisch Babylon in dezelfde dingen handelt als Tyrus, Openbaring 18:12, 13. Want ondanks zijn roep van heiligheid, het zijn louter menselijke belangen.
(7). Ofschoon Tyrus een stad was van grote handel en er overvloed gevonden werd door koop en verkoop, waren van de een plaats invoerende, en waren naar een andere plaats uitvoerende, toch werd de nijverheid niet verwaarloosd. De veelheid harer werken, haar eigen fabricaat wordt in vers 16 en 18 genoemd. Het is verstandig van een volk, zo het kunst en nijverheid bevordert en de handwerksman niet bemoeilijkt, want hierdoor wordt welvaart en eer van een natie verhoogd, dat ze haar eigen maaksel naar het buitenland zendt, hetgeen haar allerlei rijkdom toevoert.
(8). Dit alles maakte Tyrus zeer groot en zeer trots: De schepen van Tarsis zongen van u, vanwege de onderlinge koophandel met u, vers 25. Gij werd bewonderd en geroemd door alle volken, die met u handel dreven, want gij waart vervuld met schatten en mensen, waart verfijnd en zeer verheerlijkt in het hart van de zeeën. Zij, die zeer rijk worden, heten roemrijk, want rijkdom is in de ogen van vleselijk gezinde mensen een oorzaak van roem.

Ezechiël 27:26-36
Wij hebben de bloei van Tyrus beschouwd nu volgt de val van die stad. Een grote val was het, te groter naarmate ze vroeger een hoger toppunt bereikt en in de wereld luisterrijker geschitterd had. Zie, de machtigste en heerlijkste koninkrijken en staten gaan, vroeger of later, hun ondergang tegemoet. Zij hebben hun tijd, en na hun hoogtepunt komt hun omlaag dalen. Maar dat van Tyrus was plotseling. Haar zon ging op de middag onder. En al haar rijkdom en grootheid, haar praal en macht, verergerde slechts haar verwoesting, maakte die te bitterder voor haar zelf en te groter wonder voor allen rondom. Let nu hierop,
1. Hoe die ramp over Tyrus kwam, vers 26. Ze was als een groot rijk beladen schip, dat door de onhandigheid van haar stuurlieden doormidden brak en zonk. Die ze roeien, hebben zelf u in grote gevaarlijke wateren gevoerd, de overheid van de stad en zij, die de leiding van de openbare aangelegenheden hadden, wikkelden, door de een of andere onvoorzichtige daad,

haar in een oorlog met de Chaldeeën, hetwelk haar ondergang werd. Door een onbeschaamde, honende daad jegens de Chaldeeën, of door een aanslag, vertrouwende op haar bekwaamheid om het tegen dat machtige volk op te nemen, verbitterden zij Nebukadnézar, die nu tegen haar oprukte. Haar hardnekkig volhouden tergde hem zozeer, dat hij ten laatste haar ondergang besloot en ze, als de oostenwind, verbroken heeft in het hart van de zeeën, vers 26. Zie, het staat slecht met een volk, wanneer zij, die aan het roer zitten, het vaartuig niet in een veilige haven sturen maar aan de grond laten lopen.

2. Hoe groot en algemeen die verwoesting zou zijn. Al haar rijkdom zal met haar begraven worden, haar goed, en haar marktwaren, en haar onderlinge koophandel, vers 27. Alles wat van haar afhankelijk was of in handel, oorlog, omgang met haar te maken had, zal met haar vallen in het hart van de zeeën, ten dage van haar val. Zie, die op schepselen hun vertrouwen stellen, hun geluk en hun belang ervan verwachten en hun hoop erop bouwen, zullen natuurlijk in haar val delen. "Welgelukzalig is hij, die de God Jakobs tot zijn hulp heeft, wiens verwachting op de Heere zijn God is," Psalm 146:5, die leeft eeuwig.

3. Welke droeve klaagzang de val van Tyrus zou vereeuwigen. De stuurlieden, haar vorsten en regenten, zullen, wanneer zij zien, hoe ellendig zij zich misdragen, en hoezeer zij tot hun eigen verderf bijgedragen hebben, luid schreeuwen zodat de voorsteden beven, vers 28. Zo zal hun eigen slecht gedrag hen zelf aangrijpen. De mindere overheden, die als de scheepslieden van de staat zijn, zullen gedwongen worden, uit hun schepen af te klimmen, vers 29, hun posten te verlaten, zullen de stem over u laten horen, vers 30, omdat zij misleid zijn door meerderen, die minder bekwaam gebleken zijn dan men meende. Zij zullen bitterlijk schreeuwen om de algemene verwoesting in hun aandeel daaraan. Zij zullen op allerlei manier hun diepe smart uiten, zij zullen stof op hun hoofden werpen in verontwaardiging over zichzelf, zullen zich wentelen in de as, als een afscheid aan alle gemak en genoegen. Zij zullen zich over u, de stad, geheel kaal maken, vers 31, en hun haar uittrekken, naar de gewoonte bij grote rouw, zakken aangorden, zij, die gewoon waren hen lijnwaad te dragen, en in plaats van vrolijke gezangen, over u wenen met bitterheid van de ziel. Zie, verliezen en kruisen zijn zeer grievend en moeilijk te dragen, vooral voor degenen die lang gewend waren geweest, zich in weelde te waden en de slaap van de vleselijke gerustheid te slapen.

4. Hoe de vroegere eer en voorspoed aan Tyrus zou verweten worden, vers 32, 33, de vroeger beroemde stad zou nu worden de uitgeroeide in het midden van de zee. Wie is geweest als Tyrus? Is ooit enige stad van zo’n toppunt van voorspoed tot zo’n diepte van tegenspoed gedaald? Er is een tijd geweest, dat uw marktwaren, uw eigen fabricaat en het van buiten ingevoerde, uit de zeeën voortkwamen en naar alle delen van de wereld werden uitgevoerd. Toen hebt gij vele volken verzadigd en de koningen en hun koninkrijken van de aarde rijk gemaakt. De Tyriërs, al hadden zij zo’n ver uitgestrekte handel, waren, naar hieruit blijkt, eerlijke kooplieden geweest, zij lieten hun naburen niet alleen leven, maar ook voordelen genieten. Ieder, die met hen handelde won daarbij, zij bedrogen noch verdrukten het volk, maar verrijkten het met de menigte koopwaren. Maar nu werden degenen, die door hen verrijkt waren, in hun val meegesleept, gelijk vaak in de handel plaats heeft, ten tijde, dat gij verbroken zijt, zijn uw onderlinge koophandel en uw gehele gemeente in het midden van u gevallen, vers 34. Er kwam een einde aan Tyrus, dat eens zoveel drukte en arbeid in de wereld had gebracht. De grote vlam doofde eindelijk uit.

5. Hoe de val van Tyrus voor deze en oorzaak van schrik, voor genen een aanleiding tot lachen zou zijn, al naar het belang, dat ze bij die val hadden. Sommigen zullen over haar ontzet en verbaasd van aangezicht zijn, vers 35, daaruit besluitende, dat het weldra hun beurt

zal zijn. Anderen zullen haar aanfluiten, vers 36 zullen om haar hoogmoed en ijdelheid en wanbeheer uitlachen en haar val welverdiend noemen. Zij had getriomfeerd over Jeruzalems val, en nu was men blijde om de hare. Wanneer God Zijn oordelen over de zondaar brengt, dan zal een "ieder over hem met zijn handen klappen en over hem fluiten uit zijn plaats," Job 27:22-23. "Is dit de stad, die men de volkomenheid van de schoonheid noemde?"

HOOFDSTUK 28

1 Voorts geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 2 Mensenkind! zeg tot de vorst van Tyrus: Zo zegt de Heere HEERE: Omdat uw hart zich verheft en zegt: Ik ben God, ik zit in Godes stoel, in het hart der zeeen! daar gij een mens en geen God zijt, stelt gij nochtans uw hart, als Gods hart. 3 Zie, gij zijt wijzer dan Daniel; zij hebben niets toegeslotens voor u verborgen. 4 Door uw wijsheid en door uw verstand, hebt gij vermogen voor u verkregen; ja, gij hebt goud en zilver verkregen in uw schatten. 5 Door de grootheid uwer wijsheid in uw koophandel hebt gij uw vermogen vermeerderd, en uw hart verheft zich vanwege uw vermogen. 6 Daarom zegt de Heere HEERE alzo: Omdat gij uw hart gesteld hebt als Gods hart; 7 Daarom zie, Ik zal vreemden over u brengen, de tirannigste der heidenen; die zullen hun zwaarden uittrekken over de schoonheid uwer wijsheid, en zullen uw glans ontheiligen. 8 Ter groeve zullen zij u doen nederdalen; en gij zult sterven de dood eens verslagenen in het hart der zeeen. 9 Zult gij dan enigszins, voor het aangezicht uws doodslagers, zeggen: Ik ben God? daar gij een mens zijt en geen God, in de hand desgenen, die u verslaat? 10 Gij zult de dood der onbesnedenen sterven; door de hand der vreemden; want Ik heb het gesproken, spreekt de Heere HEERE.

11 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 12 Mensenkind! hef een klaaglied op over de koning van Tyrus, en zeg tot hem: Zo zegt de Heere HEERE: Gij verzegelaar der som, vol van wijsheid en volmaakt in schoonheid! 13 Gij waart in Eden, Gods hof; alle kostelijk gesteente was uw deksel, sardisstenen, topazen en diamanten, turkooizen, sardonixstenen en jaspisstenen, saffieren, robijnen, en smaragden, en goud; het werk uwer trommelen en uwer pijpen was bij u; ten dage als gij geschapen werd, waren zij bereid. 14 Gij waart een gezalfde, overdekkende cherub; en Ik had u alzo gezet; gij waart op Gods heiligen berg; gij wandeldet in het midden der vurige stenen. 15 Gij waart volkomen in uw wegen, van de dag af, dat gij geschapen zijt, totdat er ongerechtigheid in u gevonden is. 16 Door de veelheid uws koophandels hebben zij het midden van u met geweld vervuld, en gij hebt gezondigd; daarom zal Ik u ontheiligen van Gods berg, en zal u, gij overdekkende cherub! verdoen uit het midden der vurige stenen! 17 Uw hart verheft zich over uw schoonheid; gij hebt uw wijsheid bedorven, vanwege uw glans; Ik heb u op de aarde heengeworpen, Ik heb u voor het aangezicht der koningen gesteld, om op u te zien. 18 Vanwege de veelheid uwer ongerechtigheden, door het onrecht uws koophandels, hebt gij uw heiligdommen ontheiligd; daarom heb Ik een vuur uit het midden van u doen voortkomen, dat u heeft verteerd, en Ik heb u gemaakt tot as op de aarde, voor de ogen van al degenen, die u zien. 19 Allen, die u kennen onder de volken, zijn over u ontzet; gij zijt een grote schrik geworden, en zult er niet meer zijn tot in eeuwigheid. 20 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 21 Mensenkind! zet uw aangezicht tegen Sidon, en profeteer tegen haar, 22 En zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik wil aan u, o Sidon! en zal in het midden van u verheerlijkt worden; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik gerichten in haar zal hebben geoefend, en in haar geheiligd zal zijn. 23 Want Ik zal de pestilentie in haar zenden, en bloed op haar straten, en de verslagenen zullen vallen in het midden van haar, door het zwaard, dat tegen haar zal zijn van rondom; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben. 24 En het huis Israëls zal geen smartenden doorn noch wee doende distel meer hebben, van allen, die rondom hen zijn, die henlieden beroven; en zij zullen weten, dat Ik de Heere HEERE ben.

25 Alzo zegt de Heere HEERE: Als Ik het huis Israëls zal vergaderd hebben uit de volken, onder dewelke zij verstrooid zijn, en Ik onder hen voor de ogen der heidenen zal geheiligd zijn, dan zullen zij in hun land wonen, dat Ik aan Mijn knecht, aan Jakob gegeven heb. 26 En zij zullen daarin zeker wonen, en huizen bouwen, en wijngaarden planten; ja, zij zullen zeker wonen; als Ik gerichten zal hebben geoefend tegen allen, die henlieden beroofd hebben, van degenen, die rondom hen zijn; en zij zullen weten dat Ik, de HEERE, hunlieder God ben.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Een voorspelling van de val en ondergang van de koning van Tyrus die bij de verwoesting van de stad bovenal het doelwit van Gods pijlen is, vers 1-10.
II. Een klaaglied om de koning van Tyrus, als hij zo gevallen is, hoewel hij valt door zijn eigen ongerechtigheid, vers 11-19.
III. Een profetie van de verwoesting van Sidon, dat in de nabijheid van Tyrus lag en er afhankelijk van was, vers 20-23.
IV. Een belofte van het herstel van het Israël Gods, hoewel op de dag zijn naburen er over juichten vers 24-26.

Ezechiël 28:1-10
In het voorgaande hoofdstuk hadden wij met Tyrus afgedaan, maar nu wordt aan de vorst van Tyrus gedacht. Hier is iets dat tot hem alleen gezegd moet worden, een woord Gods aan hem, dat hem de profeet zenden moet, hetzij, dat hij het horen zal, of hetzij, dat hij het laten zal.

I. Hij moet tot hem spreken van zijn trots. Zijn volk is trots, Hoofdstuk 27:3, en hij zelf ook, en zij zullen beide moeten weten, dat God de hovaardige wederstaat.
1. Laat ons zien, wat de uitingen van zijn trots waren: Zijn hart heeft zich verheven, vers 2. Hij was zeer wijs bij zich zelf, hij was opgeblazen door de gedachte aan zijn eigen algenoegzaamheid en zag met minachting op ieder ander neer. Uit de overvloed van de trots van zijn hart, zei hij: Ik ben God, hij zei het niet alleen in zijn hart, maar had de onbeschaamdheid het ook uit te spreken. "God heeft van de vorsten gezegd: Het zijn goden," Psalm 82:6, maar het past hun niet dat van zich zelf te zeggen, het is een grote belediging voor Hem, die alleen God is, en Zijn eer geen andere geeft. Hij dacht, dat de stad Tyrus hem evenzeer nodig had en even afhankelijk van hem was als de wereld van God, die ze gemaakt heeft, en dat hij zelf onafhankelijk van God en niemand verantwoording schuldig was. Hij dacht, dat hij evenveel wijsheid en kracht als God zelf had, en dat zijn gezag even onbetwistbaar was en dat zijn koninklijke voorrechten even absoluut en zijn woord evenzeer wet was als het woord van God. Hij eiste Goddelijke eer en verwachtte geprezen en bewonderd te worden als een god, en hij twijfelde er niet aan, dat hij na zijn dood, onder andere helden, als een groot weldoener van de wereld vergood zou worden. Zo zei ook de koning van Babel: "Ik zal de Allerhoogste gelijk worden" Jesaja 14:44, en niet: gelijk de Allerheiligste. "Ik ben de sterke God, en daarom wil ik niet tegengesproken worden, omdat niemand mij kan nagaan. Ik zit in Gods stoel, Ik ben even hoog als God, mijn troon is gelijk aan de Zijne". "Divisum imperium cum Jove Caesar habet- Caesar deelt de heerschappij met Jupiter. Ik zit even veilig als God, even veilig in het hart van de zeeën, en even ver buiten het bereik van gevaar, als die in de hoogte van de hemelen zit." Hij denkt, dat de krijgslieden van zijn lijfwacht even machtig en luisterrijk zijn troon omringen, als de heirscharen van de engelen de troon van God. Hij wordt herinnerd aan zijn kleinheid en sterfelijkheid, en, sinds hij er behoefte aan heeft, dat het hem gezegd wordt, zal het hem ook gezegd worden, hoewel het een waarheid is, die van zelf spreekt: "Gij zijt een mens, en geen God, een afhankelijk schepsel, een sterfelijk schepsel. Gij zijt vlees en geen geest," Jesaja 31:3. De mensen moeten leren,"dat zij mensen zijn" en anders niet, Psalm 9:21.
De grootste geesten, de grootste machthebbers, de grootste heiligen zijn mensen en geen goden. Jezus Christus was beide God en mens. Al heeft de koning van Tyrus machtige invloed op zijn omgeving en al oefent hij grote macht uit door middel van zijn rijkdom, al worden schatting en geschenken aan zijn hof gebracht, met evenveel wijding alsof het offers op zijn altaar waren, al wordt hij gevleid door zijn hovelingen, en door de dichters tot een god gemaakt, toch is hij, per slot van rekening,"een mens en anders niet", hij weet het, daarom

vreest hij. "Maar hij stelt zijn hart als Gods hart." Gij hebt u zelf wijs gemaakt, dat gij een god zijt, hebt u zelf met God vergeleken, menende, dat gij even wijs en sterk zijt en even goed in staat om de wereld te regeren als Hij. Het was de val van onze eerste ouders en in hen van ons, dat zij als God willen zijn, Genesis 3:5. En nog steeds verleidt die bedorven natuur de mensen om hun eigen meester te zijn, te doen wat zij willen, te geloven, dat zij hun eigen maker zijn, hun eigen zin te doen, hun eigen doel na te jagen, voor zich zelf te leven, voor hun eigen geluk, zich vrolijk te maken en "hun hart te stellen als Gods hart," inbreuk te maken op Zijn koninklijke voorrechten en Hem naar de kroon te steken-een aanmatiging, die niet ongestraft kan blijven.

2. Hier wordt ons gezegd, wat het was, waarop hij trots was.
a. Zijn wijsheid. Het is waarschijnlijk, dat deze vorst van Tyrus een man was van een zeer goede aanleg, een wijsgeer, en doorkneed in alle vakken van wetenschap, die in die tijd onderwezen werden, ten minste een staatsman, en één, die een grote bekwaamheid had in ‘t behandelen van staatszaken. En hij vond zich wijzer dan Daniël, vers 3. Hiervoor vonden wij, dat Daniël, hoewel nog een jong man, beroemd was om de kracht van zijn gebed, Hoofdstuk 14:14 Hier vinden wij, dat hij beroemd was om zijn wijsheid in de behandeling van wereldse zaken, een groot geleerde en staatsman, en tevens een groot heilige, en toch geen vorst, maar een arme gevangene. Het was vreemd, dat onder zulke grote uiterlijke nadelen zijn luister uitblinken kon, zodat zijn wijsheid tot een spreekwoord geworden was. Als de koning van Tyrus droomt, dat hij een god is, zegt hij: "Ik ben wijzer dan Daniël. Zij hebben niets toegeslotens voor u verborgen." Waarschijnlijk eiste hij van alle hovelingen, dat zij hem met raadselen verzoeken zouden, zoals Salomo verzocht werd, en had hij al hun raadsels opgelost en al hun vragen beantwoord, en kon niets hem in de war brengen. Misschien was hij voorspoedig geweest in het ontdekken van samenzweringen, en het raden van de plannen van de naburige vorsten, en dacht daarom dat hij alwetend was, en dat niets hem verborgen blijven kon, daarom zei hij: "Ik ben God. Kennis maakt opgeblazen," het is moeilijk veel te weten en het niet al te goed te weten en er zich op te verheffen. Hij was wijzer dan Daniël, maar trotser dan Lucifer. Die veel weten, moeten daarom trachten naar nederigheid en bewijzen, dat zij het zijn.

b. Zijn rijkdom. Daartoe bracht hem zijn wijsheid, er wordt niet gezegd, dat hij door zijn wijsheid in de geheimen hetzij van de natuur of van de politiek doordrong, de staat beter inrichtte dan hij tot nu toe was ingericht, of betere wetten maakte, of de belangen bevorderde van het rijk van de wetenschap, maar zijn wijsheid en zijn verstand waren hem van nut in de handel. Evenals sommige koningen van Juda liefhebbers van de landbouw waren, 2 Kronieken 26:10, zo had de koning van Tyrus voorliefde voor de handel, en daardoor heeft hij vermogen verkregen, zijn vermogen vermeerderd, goud en zilver in zijn schatten verkregen, vers 4, 5. Zie, wat de wijsheid van de wereld is. Als de wijste mannen te worden beschouwd, die geld weten te maken, en door recht of onrecht zich een vermogen weten te verwerven, en toch inderdaad is "deze hun weg een dwaasheid van hen," Psalm 49:13. Het was de dwaasheid van de koning van Tyrus.

c. Dat hij het toenemen van zijn rijkdom aan zich zelf en niet aan de leiding van God toeschreef,"en vergat wie hem kracht gaf om vermogen te verkrijgen," Deuteronomium 8:17, 18.

d. Dat hij zich zelf voor wijs hield, omdat hij rijk was, terwijl ook een dwaas soms vermogen heeft, Prediker 2:19, ja, een dwaas verwerft soms vermogen, want men heeft dikwijls

opgemerkt, dat de wereld dezulken begunstigt, en dat "de spijze niet is van de wijzen," Prediker 3:11.

e. Dat zijn hart zich verhief vanwege zijn vermogen, om het toenemen van zijn rijkdom, wat hem zo hooghartig en zeker maakte, zo onbeschaamd en heerszuchtig, en dat hij zijn hart stelde als Gods hart. "Toen de mens van de zonde veel wereldse praal en macht had, vertoonde hij zichzelf, dat hij God was", 2 Thessalonicenzen 2:4. Die rijk zijn in deze wereld, hebben er behoefte aan, dat hun bevolen wordt, wat het woord Gods hun beveelt, dat zij niet hoogmoedig zijn, 1 Timotheüs 6:11.

II. Omdat hovaardigheid voor de verbreking is, en hoogheid des geestes voor de val, moet hij hem die verbreking, die val aanzeggen, die nu met snelheid naderde als de rechtvaardige straf voor de aanmatiging zich te willen meten. "Omdat gij u voor een god uitgegeven hebt, vers 6, daarom zult gij niet langer een mens zijn", vers 7. Ziehier,
1. De werktuigen van Zijn verbreking: Ik zal vreemden over u brengen -de Chaldeeën, die wij niet vermeld vinden onder de vele volken en landen, die met Tyrus handel dreven, Hoofdstuk 27. Indien er één van die volken tegen haar afgezonden was, zou zij enig medelijden met haar gehad hebben, als oude kennissen, maar dat zullen deze vreemden niet hebben. Zij zijn een volk, dat een vreemde taal spreekt, welke de koning van Tyrus zelf, zo wijs als hij is, misschien niet verstaat. Zij zijn de tiranniekste van de heidenen, hun leger was samengesteld uit vele volken, en in deze tijd was het 't meest geduchte, beide in kracht en in wreedheid. Dezen staan ter beschikking van God, en deze zal Hij over de koning van Tyrus brengen.

2. De volkomenheid van de verwoesting: Zij zullen hun zwaarden uittrekken over de schoonheid uwer wijsheid, vers 7, over al die dingen waarin gij roemt als uw schoonheid en het voortbrengsel van uw wijsheid. Het is rechtvaardig van God, dat onze vijanden datgene buit maken, wat wij onze trots maken. Het paleis van de koning van Tyrus, zijn schatkist, zijn vloot, zijn leger, daar roemt hij in als zijn glans deze meent hij, maken hem luisterrijk en heerlijk als een god op aarde. Maar die alle zal de overwinnende vijand ontheiligen, ontwijden en ontsieren. Hij dacht, dat die dingen heilig waren dat niemand ze durfde aan te raken, maar de overwinnaars zullen ze nemen als alledaagse dingen, en de glans er van bezoedelen. Maar wat daarmee ook gebeurt, zijn persoon is toch zeker heilig. nee, vers 8: Ter groeve zullen zij u doen neerdalen, ter groeve, gij zult de dood sterven. En,
a. Het zal geen eervolle maar een schandelijke dood zijn. Hij zal op zo’n vernederende wijze gedood worden, dat hij er aan zal wanhopen na zijn dood vergood te worden. Hij zal sterven de dood van de verslagenen in het hart van de zeeën, wie bij hun dood geen eer bewezen wordt, maar hun lijken worden onmiddellijk over boord gezet, zonder enige plechtigheid of onderscheiding, als een maaltijd voor de vissen. Tyrus zal waarschijnlijk zijn als de uitgeroeide in het midden van de zee, Hoofdstuk 27:32, en de vorst van Tyrus zal het niet beter gaan dan zijn volk.
b. Het zal geen gelukkige, maar een ellendige dood zijn. Hij zal de dood van de onbesnedenen sterven, dat is: van degenen, die vervreemd zijn van God, en niet in verbond met Hem, en die daarom onder Zijn toorn en vloek sterven. Het doodvonnis, hier over de koning van Tyrus geveld, wordt bekrachtigd door een woord van Goddelijk gezag: "Ik heb het gesproken, spreekt de Heere HEERE. En wat hij gezegd heeft, zal Hij doen. Niemand kan het tegenspreken, en ook zal Hij het niet herroepen.

3. Het krachtdadig bewijs, dat dit alles leveren zal van de onrechtmatigheid van al zijn aanspraken op Goddelijkheid, vers 9: "Als de overwinnaar u zijn zwaard op de borst zet, en gij geen uitweg ziet om te ontsnappen, zult gij dan zeggen: Ik ben God. Zult gij dan zoveel

verbeelding en zoveel vertrouwen in u zelf hebben als gij nu hebt? nee, als gij overweldigd zijt door de dood, en door de vrees er voor, zult gij gedwongen zijn te erkennen dat gij geen god zijt, maar een zwak, vreesachtig, sidderend sterveling". In de hand desgenen, die u verslaat (in de hand van God, en van de werktuigen, die Hij gebruikt) zult gij een mens en geen god zijn, volkomen machteloos om tegenstand te bieden, en u zelf te helpen. "Ik heb gezegd: gij zijt goden, nochtans zult gij sterven als een mens," Psalm 82:6, 7. die beweren even hoog te staan als God, zullen op de een of andere wijze gedwongen worden, hun eisen te laten vallen. Als het niet vroeger geschiedt dan zal de dood ons leren, dat wij mensen zijn, wanneer wij in zijn handen vallen.

Ezechiël 28:11-19
Evenals na de voorspelling van de verwoesting van Tyrus, Hoofdstuk 26, een treffende klaagzang volgde, Hoofdstuk 27, zo wordt ook de dood van de koning van Tyrus, na de voorspelling, beweend.

I. Gewoonlijk past men het toe op de vorst, die toen over Tyrus regeerde, die toegesproken wordt in vers 2. Zijn naam was Ethbaal, of Ithobalus, zoals Dioderus Siculus hem noemt, die koning van Tyrus was, toen Nebukadnézar het verwoestte. Het schijnt, dat hij een man was, die in elk opzicht uitmuntte, zeer groot en beroemd, maar zijn ongerechtigheid was zijn ondergang. Vele uitleggers hebben verondersteld, dat, behalve de letterlijke zin van deze treurzang, hij tevens een allegorie is, en dat hij een toespeling is op de val van de engelen, die gezondigd hadden, en die zichzelf door hun trots teniet deden. En, zoals gewoonlijk in teksten, die een mystieke betekenis hebben, wijzen sommige passages hier op de koning van Tyrus, als die van haar koopwaar, andere op de engelen die op Gods heilige berg zijn. Maar, als er iets mystieks in is (wat misschien het geval is), dan zou ik er eer een toespeling in zien op de val van Adam, waar vers 13 aan denken doet: Gij waart in Eden, Gods hof, ten dage als gij geschapen werdt.

II. Sommigen menen, dat met de koning van Tyrus de hele koninklijke familie bedoeld wordt, ook de vroegere koningen inbegrepen, tot Hiram, de koning van Tyrus toe. De toenmalige heerser wordt vorst genoemd, vers 2, maar die hier betreurd wordt, wordt koning genoemd. Het hof van Tyrus met zijn koningen was vele eeuwen lang beroemd geweest, maar de zonde verdierf het. Nu kunnen wij hier twee dingen opmerken:
1. Waarin de roem van de koning van Tyrus bestond. Hier wordt van hem gesproken, als van één, die in grote pracht geleefd heeft, vers 12- 15. Hij was een mens, maar hier wordt erkend, dat hij een man van grote betekenis was, en een, die in zijn tijd grote naam maakte.

a. Hij overtrof anderen ver. Van Hiram en andere koningen van Tyrus geldt hetzelfde, en de regerende koning stond misschien bij geen van hen achter. "Gij verzegelaar van de som, vol van wijsheid en volmaakt in schoonheid." Beide, de vermogens van de menselijke natuur en de voorspoed van het menselijk leven, scheen in hem het toppunt te hebben bereikt. Men beschouwde hem als zo wijs als het menselijk verstand hem maken kon, en zo gelukkig als de rijkdom en de genietingen van deze wereld hem konden maken, aan hem kon men zien, hoever die beide konden gaan, en daarom,"verzegel de som," want er kan niets aan toegevoegd worden, hij is een volkomen man, volmaakt (in suo genere-)in zijn soort.

b. Hij scheen zo wijs en gelukkig te zijn, als Adam in de staat van de onschuld, vers 13: " Gij waart in Eden, ja in Gods hof, gij hebt uw gehele leven als ‘t ware in ‘t paradijs gewoond, gij hebt ten volle genoten van al wat begeerlijk voor het gezicht en goed ter spijze is, en de onbetwiste heerschappij over allen, die bij u waren, evenals Adam." Een voorbeeld van de

pracht van de koning van Tyrus is, dat hij alle andere vorsten in juwelen overtrof, waarvan de meeste hebben zij, die de grootste buitenlandse handel hebben, waartoe hij behoorde: "Alle kostelijk gesteente was uw deksel." Er zijn zeer veel soorten van kostelijke stenen, maar hij bezat alle soorten, en in zo'n overvloed, dat zijn kleding er mee bezet was, behalve die hij bij zijn schatten bewaarde, en, die zijn kroon versierden. Ja, vers 14: hij wandelde in het midden van de vurige stenen, dat is: van de kostelijke stenen, die glinsterden en vonkelden als vuur. Zijn kamers waren in zekere zin afgezet met juwelen, zodat hij te midden ervan wandelde en verbeeldde zich dan, dat zijn heerlijkheid zo groot was, alsof hij, evenals God, omringd was door zoveel engelen, die vergeleken werden met "een vlam des vuurs." En als hij zo'n bewonderaar is van kostelijke stenen, dat hij ze even schitterend vindt als engelen, dan is het geen wonder, dat hij zo'n bewonderaar van zich zelf is, dat hij zich even groot als God waant. Negen verschillende soorten van kostelijke stenen worden hier genoemd, die alle op de efod des hogepriesters waren. Misschien worden zij met name genoemd, omdat hij, in zijn trots, gewoon was, er in 't bijzonder over te spreken, en er een dwaas genoegen in vond, tot zijn hovelingen te zeggen: De waarde van deze kostelijke steen is zo en zo groot, en dat zijn zijn deugden. Daarom wordt hem zijn ijdelheid verweten. Goud wordt het laatst vermeld, als van veel minder waarde dan die kostelijke stenen, en in die geest sprak hij er over. Iets anders, dat hem zijn paleis als een paradijs deed beschouwen was de eigenaardige muziek, die hij er op na hield, de trommels en pijpen, slag- en blaasinstrumenten. Het werk er van was iets buitengewoons, en zij waren opzettelijk voor hem gemaakt. Zij werden gemaakt "ten dage als hij geschapen werd," dit is of geboren, of koning gemaakt, zij werden opzettelijk gemaakt, om of zijn geboorte, of zijn kroningsdag te vieren. Hij was er zeer trots op en liet ze zien aan ieder, die hem in zijn paleis bezocht.

c. Hij zag er uit als een vleesgeworden engel, vers 14: Gij waart een gezalfde overdekkende Cherub, dat is: hij beschouwde zich als de beschermengel van zijn volk, zo schitterend, zo sterk, zo getrouw, tot dit ambt aangesteld en bekwaam gemaakt. Gezalfde koningen behoren voor hun onderdanen gezalfde Cherubim te zijn, die hen met de vleugels hunner macht overdekken, en als zij dat zijn, dan zal God ze erkennen. Hun bevordering was van Hem: Ik had u alzo gezet. Sommigen menen, omdat er melding wordt gemaakt van Eden, dat dit een toespeling is op de Cherub, die tegen het oosten van Eden gesteld werd om de hof te bewaren, Genesis 3:24. Hij meende evengoed in staat te zijn om zijn stad tegen alle aanvallers te beschermen als die engel om zijn last uit te voeren. Het kan ook wijzen op de Cherubim in het heilige van de heiligen, wier vleugels de ark bedekten, hij vond zichzelf even schitterend als een van die.

d. Hij verscheen in dezelfde pracht als de hogepriester, wanneer hij bekleed was met zijn heerlijke en schone klederen: "Gij waart op Gods heilige berg als hogepriester van de tempel op die berg gebouwd, gij zaagt er uit even groot, en met evenveel majesteit en gezag bekleed, als de hogepriester, wanneer hij in de tempel wandelde die met kostelijke stenen overtogen was", 2 Kronieken 3:6, en zijn kleed aan had, waarop kostelijke stenen waren beide op de borst en op de schouders, daarin scheen hij te wandelen te midden van de vurige stenen. Zo heerlijk is de koning van Tyrus, ten minste dat denkt hij zelf.

2. Laat ons nu zien, wat de ondergang van de koning van Tyrus was, wat het was, dat zijn heerlijkheid bezoedelde en al zijn eer in het stof wierp, vers 15: Gij waart volkomen in uw wegen, gij waart voorspoedig in al uw wegen en in alles ging het u goed, gij had niet alleen een onbevlekten, maar ook een schitterenden naam, van de dag af, dat gij geschapen zijt, de dag van uw troonsbestijging, totdat er ongerechtigheid in u gevonden is, en dat bedierf alles. Dit is misschien een toespeling op het beklagenswaardig lot van de gevallen engelen, en van

onze eerste ouders, die beide volkomen in hun wegen waren, totdat er ongerechtigheid in hen gevonden is. En toen er eenmaal ongerechtigheid in hem gevonden werd, nam zij toe, hij werd erger en erger, zoals blijkt, vers 18: Gij hebt uw heiligdommen ontheiligd, gij hebt de weldaad verloren van al, wat gij heilig hieldt, en waarin gij, als in een heiligdom, een toevlucht dacht te vinden, gij hebt ze ontheiligd en aldus u zelf bloot gegeven vanwege de veelheid uwer ongerechtigheden.

Zie hier,
A. Wat de ongerechtigheid was, die de ondergang was van de koning van Tyrus.
a. De ongerechtigheid van zijn koophandel (zo wordt het genoemd in vers 18), beide die van hem en van zijn volk, want hun zonde wordt hem ten laste gelegd, omdat hij ze door de vingers zag en hun een slecht voorbeeld gaf vers 16: Door de veelheid van uw koophandel hebben zij het midden van u met geweld vervuld en aldus hebt gij gezondigd De koning had het zo druk met zijn koophandel, en legde zich zozeer toe op het maken van winst daarmee, dat hij geen tijd had om recht te doen, die onrecht leden, in hun recht te herstellen en hen tegen geweld te beschermen, ja, bij de veelheid van de bezigheden, werd menigeen onrecht gedaan bij vergissing, en in zijn handelingen maakte hij gebruik van zijn macht om inbreuk te maken op de rechten van hen, met wie hij handelde. Die veel in de wereld te doen hebben, zijn in groot gevaar veel verkeerds te doen, en het is moeilijk, als men met velen te doen heeft, niet soms iemand onrecht te doen. De handel wordt een mysterie genoemd, en maar al te velen maken er een mysterie van ongerechtigheid van.
b. Zijn trotse ijdelheid, vers 17: Uw hart verheft zich over uw schoonheid, gij waart verliefd op u zelf en op uw schaduw. En aldus hebt gij uw wijsheid bedorven, vanwege uw glans, de pracht en praal, waarin gij leeft. Hij zag er zo vaak naar, dat het zijn ogen verblindde en hem verhinderde de weg te zien, die hij bewandelde. Het bleek, dat hij zo opgeblazen was door zijn grootheid, dat die hem beroofde van zijn wijsheid en van zijn roem, die hij daaraan ontleende. Hij was inderdaad roemende onwijs geworden. Een slechte koop sluiten zij, die afstand doen van hun wijsheid ter voldoening aan hun vrolijkheid, en een werkelijke uitnemendheid verliezen, om hun ijdelheid te voldoen.

B. Wat die ondergang was, waartoe zijn ongerechtigheid hem bracht.
a. Hij werd van zijn troon geworpen en zijn paleis werd hem ontnomen, dat hij voor zijn paradijs en tempel hield, vers 16: Ik zal u ontheiligen van Gods berg. Zijn koninklijke macht was hoog als een berg, daar zij hem ver boven anderen plaatste, het was Gods berg, want de bestaande machten zijn van God verordineerd, en dus is er iets heiligs in, maar, daar hij zijn macht misbruikte wordt hij als onheilig beschouwd en wordt daarom afgezet en verdreven. Hij onteert de kroon, die hij draagt, en daarom heeft hij die verbeurd, en zal uitgeroeid worden uit het midden van de vurige stenen, de kostelijke stenen, waarmee zijn paleis bezet was, evenals de tempel, en zij zullen hem niet beschermen.
b. Hij werd blootgesteld aan schande en aan verachting, en door zijn buren mishandeld: Ik heb u heengeworpen op de aarde, vers 17, Ik zal u uit het midden van uw kostelijke stenen op de straatstenen werpen. Ik heb u, als een akelig schouwspel, voor het aangezicht van de koningen gesteld, om op u te zien, opdat zij zich aan u spiegelen en niet trots zijn en geen onderdrukkers.
c. Hij werd geheel verdaan, zijn stad en hij daarmee: Ik heb een vuur uit het midden van u doen voortkomen. Als de overwinnaars de stad geplunderd hebben, zullen zij een vuur aansteken in het hart er van, dat haar en in ‘t bijzonder het paleis in de as zal leggen. Men kan het ook opvatten als het vuur van Gods oordelen, dat beide vorst en volk zal verteren en de heerlijkheid van beide tot as op de aarde maken zal, en dit vuur zal voortkomen uit het

midden van u. Alle Gods oordelen over de zondaars vinden hun oorsprong in de zondaars zelf, zij worden verteerd door een vuur, dat zij zelf ontstoken hebben.
d. Daardoor wordt hij tot een verschrikkelijk voorbeeld van de Goddelijke wraak gesteld. Aldus is hij vernederd voor de ogen van al degenen, die hem zien, vers 18: Allen, die hem kennen, zijn ontzet over hem, en zullen zich verbazen, hoe iemand, die zo hoog stond, zo diep vernederd kon worden. Het paleis van de koning van Tyrus, zal, evenals de tempel te Jeruzalem, een spreekwoord en een spotrede zijn, wanneer het verwoest is, 2 Kronieken 7:20. Zo viel de koning van Tyrus.

Ezechiël 28:20-26
Zijn heerlijkheid is het grote einddoel van God, beide in al het goede en in al het kwade dat "uit de mond des Allerhoogsten gaat," dat vinden wij ook in deze verzen.
1. God zal verheerlijkt worden in de verwoesting van Sidon, een stad, die dicht bij Tyrus lag, ouder dan Tyrus was, maar niet zo aanzienlijk, die afhankelijk was van Tyrus, en met haar stond en viel. God zegt hier: Ik wil aan u, o Sidon, en zal in het midden van u verheerlijkt worden, vers 22. En wederom,"die een zachtere behandeling niet begrepen, zullen weten dat Ik de Heere ben, en Ik alleen, en, dat ik een rechtvaardig en ijverig God ben, als Ik gerichten in haar zal hebben geoefend, gerichten van verwoesting, als Ik gericht geoefend heb, naar recht en naar het vonnis, dat geveld is, en aldus zal Ik in haar geheiligd zijn". Het schijnt, dat de Sidoniërs meer aan de afgoderij overgegeven waren dan de Tyriërs, die, als mannen van zaken, en van verkeer met allerlei volken, minder onder de macht stonden van dweepzucht en bijgeloof. De Sidoniërs stonden bekend om de eredienst van Asthoreth, die Salomo invoerde, 1 Koningen 11:5. Izebel was de dochter van de koning van Sidon, die de eredienst van Baäl onder Israël invoerde, 1 Koningen 16:31, zodat God door de Sidoniërs veelvuldig gehoond was. En nu zegt Hij: "Ik zal verheerlijkt worden, Ik zal geheiligd zijn."
De Sidoniërs woonden op de grens van het land van Israël, waar God bekend was, en waar zij bekend met Hem konden worden en leren Hem te verheerlijken, maar, in plaats daarvan verleidden zij Israël de afgoden te dienen. Als God geheiligd wordt, wordt Hij verheerlijkt, want Zijn heiligheid is Zijn heerlijkheid, en die Hem niet heiligen en verheerlijken, in hen zal Hij zich zelf heiligen en verheerlijken, door gerichten aan hen te oefenen, die bewijzen, dat Hij een rechtvaardig wreker is van de gekrenkte eer van Zijn volk en van Hem zelf. De gerichten, die over Sidon geoefend zullen worden, zijn: krijg en pestilentie, twee oordelen, die verwoesten en ontvolken, vers 23. Het zijn twee boodschappers die Hij uitzendt met een opdracht, en zullen volbrengen hetgeen, waartoe hij hen uitzendt. Ik zal de pestilentie in haar zenden, en bloed op haar straten, daar zullen de dode lichamen liggen van hen, die omgekomen zijn, sommigen door de plaag, veroorzaakt misschien door ongezond voedsel gedurende de belegering, en sommigen door het zwaard van de vijand, hoogstwaarschijnlijk de Chaldeeuwse legers na de inneming van de stad, toen allen over de kling gejaagd werden. Aldus zullen de gewonden geoordeeld worden, als zij aan hun wonden stervende zijn, zullen zij zich zelf oordelen en anderen zullen zeggen: Zij vallen rechtvaardig. Of, zoals sommigen lezen: "Zij zullen door het zwaard gestraft worden, dat zwaard ‘t welk last heeft te verwoesten van rondom." Het is God, die oordeelt, en Hij zal overwinnen Ook zijn het Tyrus en Sidon niet alleen, aan wie God gerichten oefenen zal, maar aan allen, die Zijn volk Israël verachten en over zijn rampen juichen, want God heeft een twist met de volken, die rondom hen zijn, vers 26. Als Gods Volk om zijn overtredingen onder Zijn straffende hand is, dan draagt Hij zorg, zoals Hij deed voor de misdadigers, die gegeseld werden,"dat zij niet verachtelijk gehouden worden voor de ogen van die rondom hen zijn, en daarom neemt Hij het ook kwalijk degenen, die hen verachten, en aldus ten kwade helpen, als Hij maar een weinig toornig is," Zacharia 1:15. God heeft het oog op hen, zelfs in hun eigen lage staat, laat dus niemand hen verachten.

2. God zal verheerlijkt worden in het herstel van Zijn Volk tot hun vroegere voorspoed en veiligheid. God was van Zijn eer beroofd door de zonden van Zijn Volk, en ook had hun lijden de vijand gelegenheid gegeven om te lasteren, Jesaja 52:5, maar nu zal God beide, hen genezen van hun zonden en hen uit hun ellende verlossen, en zo zal Hij onder hen geheiligd zijn voor de ogen van de heidenen. Hij zal de eer van Zijn heiligheid terugnemen, ter voldoening van de gehele wereld, vers 25. Want,

a. "Zij zullen opnieuw in ‘t bezit komen van hun eigen land: Ik zal het huis Israëls vergaderen uit hun verstrooiing, in antwoord op dat gebed, Psalm 106:47, Verlos ons, Heere onze God, verzamel ons uit de heidenen, en in overeenstemming met deze belofte, Deuteronomium 30:4: Van daar zal u de Heere uw God vergaderen." En als zij vergaderd zijn, zullen zij tot een geheel samengevoegd worden, om te "wonen in het land, dat Ik aan Mijn knecht, aan Jakob gegeven heb". God had het oog op die oude schenking, toen Hij hen terugbracht, want die bleef van kracht, en de schorsing van het bezit was geen vernietiging van hun recht. Hij, die het gaf, zal het opnieuw geven.

b. Zij zullen daar grote rust genieten. Als degenen, die hen gekweld hebben, weggenomen worden, zullen zij in gerustheid leven, er zal geen smartende doorn noch wee doende distel meer zijn, vers 24. Zij zullen gelukkig leven, want zij zullen huizen bouwen en wijngaarden planten, en zij zullen daar een zeker en onbewolkt geluk genieten, zij zullen zeker wonen en niemand zal er zijn, om hen te verontrusten of bevreesd te maken, vers 26. Dit is nooit volkomen vervuld aan dat volk, want na hun terugkeer uit de gevangenschap werden zij herhaaldelijk lastig gevallen door een of andere slechte nabuur. En ook is de kerk van het Evangelie nooit geheel vrij geweest van smartende doornen en wee doende distelen, toch heeft de kerk soms rust, en de gelovigen zijn altijd veilig onder de Goddelijke bescherming en kunnen gerust zijn van de vreze des kwaads. Maar de volkomen vervuiling van deze belofte blijft bewaard voor het hemelse Kanaän, wanneer al de heiligen bijeen zullen zijn, en alles wat aanstoot geeft, verwijderd, en alle smart en vrees voor altijd verbannen is.

HOOFDSTUK 29

1 In het tiende jaar, in de tiende maand, op de twaalfden der maand, geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 2 Mensenkind! zet uw aangezicht tegen Farao, de koning van Egypte, en profeteer tegen hem, en tegen het ganse Egypte. 3 Spreek en zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik wil aan u, o Farao, koning van Egypte! dien groten zeedraak, die in het midden zijner rivieren ligt; die daar zegt: Mijn rivier is de mijne, en ik heb die voor mij gemaakt. 4 Maar Ik zal haken in uw kaken doen, en de vis uwer rivieren aan uw schubben doen kleven; en Ik zal u uit het midden uwer rivieren optrekken, en al de vis uwer rivieren zal aan uw schubben kleven. 5 En Ik zal u verlaten in de woestijn, u en al de vis uwer rivieren; op het open veld zult gij vallen; gij zult niet verzameld noch vergaderd worden; aan het gedierte der aarde en aan het gevogelte des hemels heb Ik u ter spijze gegeven. 6 En al de inwoners van Egypte zullen weten, dat Ik de HEERE ben, omdat zij de huize Israëls een rietstaf geweest zijn. 7 Als zij u bij uw hand grepen, zo werdt gij gebroken, en spleet hun alle zijden; en als zij op u leunden, zo werdt gij verbroken, en liet alle lenden op zichzelven staan. 8 Daarom zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal het zwaard over u brengen, en Ik zal uit u mens en beest uitroeien. 9 En Egypteland zal worden tot een wildernis en woestheid, en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben; omdat hij zegt: De rivier is mijn, en ik heb die gemaakt. 10 Daarom, zie, Ik wil aan u en aan uw rivier; en Ik zal Egypteland stellen tot woeste wilde eenzaamheden, van de toren van Syene af, tot aan de landpaal van Morenland. 11 Geen mensenvoet zal door hetzelve doorgaan, en geen beestenvoet zal door hetzelve doorgaan, en het zal veertig jaren onbewoond zijn. 12 Want Ik zal Egypteland stellen tot een verwoesting in het midden der verwoeste landen, en zijn steden zullen een woestheid zijn in het midden der verwoeste steden, veertig jaren; en Ik zal de Egyptenaars verstrooien onder de heidenen, en zal hen verspreiden in de landen. 13 Maar zo zegt de Heere HEERE: Ten einde van veertig jaren zal Ik de Egyptenaars vergaderen uit de volken, waarheen zij verstrooid zijn geworden. 14 En Ik zal de gevangenis der Egyptenaren wenden, en hen wederbrengen in het land van Pathros, in het land huns koophandels; en aldaar zullen zij een nederig koninkrijk zijn. 15 En het zal nederiger zijn dan de andere koninkrijken, en zich niet meer verheffen boven de heidenen; want Ik zal hen verminderen, dat zij niet zullen heersen over de heidenen. 16 En het zal de huize Israëls niet meer zijn tot een vertrouwen, dat der ongerechtigheid doet gedenken, wanneer zij naar henlieden omzien; maar zij zullen weten, dat Ik de Heere HEERE ben. 17 Voorts gebeurde het in het zeven en twintigste jaar, in de eerste maand, op de eersten der maand, dat het woord des HEEREN tot mij geschiedde, zeggende: 18 Mensenkind! Nebukadrezar, de koning van Babel, heeft zijn heir een groten dienst doen dienen tegen Tyrus; alle hoofden zijn kaal geworden, en alle zijden zijn uitgeplukt; en noch hij, noch zijn heir heeft loon gehad vanwege Tyrus, voor de dienst, dien hij tegen haar gediend heeft. 19 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal Nebukadrezar, de koning van Babel, Egypteland geven; en hij zal deszelfs menigte wegvoeren, en deszelfs buit buiten, en deszelfs roof roven, en het zal het loon zijn voor zijn heir. 20 Tot zijn arbeidsloon, omdat hij tegen haar gediend heeft, heb Ik hem Egypteland gegeven, omdat zij voor Mij gewrocht hebben, spreekt de Heere HEERE.
21 Te dien dage zal Ik de hoorn van het huis Israëls doen uitspruiten, en u opening des monds geven in het midden van hen; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

Drie hoofdstukken waren gewijd aan Tyrus en zijn koning, nu volgen er vier aangaande Egypte en zijn koning. Dit is het eerste. Egypte was vroeger een huis van de dienstbaarheid voor Gods volk geweest, de laatste tijd had het evenwel in te goede verstandhouding met Israël gestaan, en had dit rijk te zeer op Egypte geleund. Daarom, of deze voorspelling Egypte bereikte of niet, ze moest van nut zijn voor Israël, om het af te trekken van zijn vertrouwen op deze bondgenoot. De profetieën tegen Egypte, die in deze vier hoofdstukken zijn samengebracht, waren van verschillende datums, de eerste in het 10de jaar van de ballingschap, vers 1, de tweede in het 27ste, vers 17 de derde in het 11de jaar, de eerste maand, Hoofdstuk 30:20, de vierde in het 11de jaar, de derde maand, Hoofdstuk 31:I, de vijfde in het 12de jaar Hoofdstuk 32:1, en de zesde in hetzelfde jaar, vers 17. In dit hoofdstuk hebben wij,

I. De ondergang van Farao voorspeld omdat hij bedrieglijk met Israël gehandeld had, vers 1-7.

II. De verwoesting van Egypte voorzegd, vers 8-12.
III. Een belofte van deszelfs gedeeltelijk herstel, na veertig jaren, vers 13-16.
IV. Dat Nebukadnézar het land zou bezitten, vers 17-20, .
V. Een belofte van genade aan Israël, vers 21.

Ezechiël 29:1-7
Hier is,
I. De datum van deze profetie tegen Egypte: het tiende jaar van de gevangenschap, en toch is ze geplaatst na de profetie tegen Tyrus, die in het elfde jaar geschiedde, omdat in de vervulling van de profetieën, de verwoesting van Tyrus plaats vond vóór die van Egypte, Nebukadnézars verovering van Egypte een beloning zijnde voor zijn dienst tegen Tyrus. Om dit beter te doen uitkomen, vermeldt de profeet eerst de voorzegging aangaande Tyrus. Maar vooral moet de aandacht gevestigd worden op het feit, dat de profetie tegen Egypte werd afgekondigd juist op de tijd, dat de koning van dit land optrok om Jeruzalem te hulp te komen en het beleg van deze stad te doen opbreken, Jesaja 37:5, maar de verwachtingen van de Joden teleurstelden. Zie, het is goed, de dwaasheid van ons vertrouwen op mede-schepselen te voorzien, juist dan als wij in de verzoeking verkeren, daarin te vallen, opdat wij afleren,"op mensen te vertrouwen." II. De omvang van deze profetie. Ze wordt gericht tegen Farao, de koning van Egypte en tegen het gehele Egypte, vers 2. De profetie tegen Tyrus begon met het volk en ging daarna tegen de vorst. Maar deze vangt met de vorst aan, omdat opstand en rebellie van het volk tegen de vorst, niet lang daarna, de voltooiing van Egypte's val werd.

III. De profetie zelf. Farao Hophra (zo heette de toenmalige koning) wordt hier voorgesteld als een grote zeedraak of krokodil, die in het midden van zijn rivieren ligt, als een leviathan in de wateren, om daarin te spelen, vers 3. De Nijl, de rivier van Egypte, was bekend om zijn krokodillen. En wat was de koning van Egypte, in Gods oog, dan een grote zeedraak, vergiftig en boosaardig? Daarom zegt God: "Ik wil aan u, Ik sta boven u, gelijk sommigen lezen. Hoe hoog de vorsten en potentaten van de aarde ook zijn, er is Eén hoger dan de hoge," Psalm 5:7, een God boven hen, die ze nagaat, en, zo zij dwingelanden en verdrukkers zijn, tegen hen zich keert en rekening met hen houdt.

Merk hier op.
1. De hoogmoed en de zekerheid van Farao. "Hij ligt in het midden van zijn rivieren, vermaakt zich daar met grote zelfvoldoening in weelde en genot en zegt: Mijn rivier is van mij." Hij verheft zich er op, een soeverein vorst te zijn, zijn onderdanen zijn zijn slaven, want Jozef had ze, lang geleden, voor hem gekocht, Genesis 47:23. Hij meent alleen vorst te zijn, zonder mede-regent of mededinger, zonder schuld, want al wat hij heeft is het zijne, en geen van zijn naturen heeft iets van hem te vorderen. Hij is onafhankelijk, aan niemand cijnsbaar of verantwoordelijk. Zie, werelds-, vleselijk-gezinden scheppen er behagen in en beroemen zich op hun eigendommen, vergetende dat zij er alleen het gebruik van hebben, terwijl alles aan God toebehoort. Wij zijn niet van onszelf, maar van God. Onze tongen zijn niet van ons, Psalm 12:4. Onze rivier is niet van ons, want haar oorsprongen zijn in God. De machtigste vorst kan niets het zijn noemen, want, al kunnen zij dat beweren tegenover de gehele wereld, tegenover God bezitten zij niets. Maar Farao's beweringen zijn nog ongerijmder: "Mijn rivier is van mij want ik heb die voor mij gemaakt. Hij noemt de rivier de zijn en ziet niet opwaarts op Hem, die dat van verre tijden geformeerd heeft," Jesaja 22:11. Wat wij hebben, hebben wij van God ontvangen, en moeten wij in Zijn dienst gebruiken, zodat wij niet kunnen zeggen: Wij hebben het gemaakt, veel minder: wij hebben het voor ons zelf gemaakt. En waarop zijn wij dan trots? Zie, zelf is de grote afgod, die door de gehele wereld aangebeden wordt, met terzijdestelling van Gods soevereiniteit.

2. Welke weg God met deze trotsaard houden wil om hem te vernederen. Hij is een grote zeedraak in de wateren, en dienoverkomstig zal God met hem handelen, vers 4, 5.
a. Hij zal hem uit zijn rivier trekken, want Hij heeft een haak en een koord voor deze leviathan, waarmee Hij hem bedwingt, al kan dat niemand op aarde, Job 41:1. "Ik zal u uit het midden van uw rivieren optrekken, u uit uw paleis halen, uit uw rijk voeren, en van alle die dingen beroven, waarin gij genoegen schept en waarop gij vertrouwt". Herodotus verhaalt van deze Farao, die nu koning van Egypte was, dat hij vijf en twintig jaren in grote voorspoed geregeerd had, en dat die voorspoed hem zo zelfverzekerd had gemaakt, dat hij zei: "God zelf kon hem niet uit zijn koninkrijk werpen". Weldra zal hij zijn dwaling inzien en dat, waarop hij vertrouwde, zal hem ontzinken. God kan de mens ontnemen zelfs datgene, wat hem de grootste veiligheid en gewisheid bood.
b. Al de vis zal met hem uitgetrokken worden, zijn dienaren, zijn krijgslieden, allen, die van hen afhankelijk waren, naar hij meende, maar van wie hij inderdaad afhankelijk was. Die zal God aan zijn schatten doen kleven, in hun konings lot delen. vast besloten met hem te sterven of met hem te leven. Maar,
c. De koning en zijn leger, de zeedraak met al de vis, die aan zijn schubben kleeft, zal samenkomen, als vis op het droge, en aan het gedierte van de aarde en aan het gevogelte des hemels ten spijze gegeven worden, vers 5. Nu wordt geacht, dat dit woord zijn vervulling vond, toen Farao, om Aricius, koning van Lybië, te verdedigen, die door de Cyreniërs uit zijn rijk verdreven was, een groot leger op de been bracht en tegen de Cyreniërs optrok om zijn vriend in diens heerschappij te herstellen. Farao werd echter in de strijd verslagen en al zijn legerscharen op de vlucht gedreven, waardoor in zijn eigen rijk zo'n ontevredenheid ontstond, dat het volk tegen hem opstond. Toen werd hij in de woestijn losgelaten, hij en al de vis van zijn rivieren met hem. Daarop loopt 's mensen hoogmoed, zijn aanmatiging, zijn vleselijke gerustheid uit. Zo verliest de mens naar recht wat hij het zijn kon noemen, door Gods bestel, wanneer hij het het zijn noemt, tegen Gods recht in.

3. De reden, waarom God met de Egyptenaren twist, namelijk omdat zij Zijn volk misleid hebben. Zij gaven Israël grond om van hen steun en bijstand te verwachten, toen het in nood verkeerde, maar bleven in gebreke, vers 6, 7: omdat zij voor het huis Israëls een rietstaf geweest zijn. Zij beweerden een staf voor Israël te zijn om op te leunen, maar wanneer het een stut zocht, bleek de staf te zwak of verraderlijk, hij kon niet of wilde niet doen wat van hem verwacht werd. Hij brak toen men hem bij de hand greep, tot grote verbazing en teleurstelling, zodat alle zijden gespleten werden en alle lendenen op zich zelf bleven staan. Waarschijnlijk had de koning van Egypte Zedekia aangemoedigd om zijn verbond met de koning van Babel te breken, en hem beloofd, dat hij hem zou bijstaan. Toen die bijstand faalde, kwam Israël in te groter ellende. God had Zijn volk, lang tevoren voorspeld, dat de Egyptenaren een gebroken rietstaf waren, Jesaja 30:6, 7. Rabsaké had hun dat al gezegd, Jesaja 36:6. En nu maakten zij die ervaring. Het was inderdaad Israëls dwaasheid, hen te vertrouwen, en het was zijn verdiende loon, dat het met hen bedrogen uitkwam. God was rechtvaardig in dit oordeel. Maar dat was geen verontschuldiging voor Egypte's valsheid en verraad, en kan het ook niet vrijwaren tegen de Goddelijke strafgerichten, wijl God een wreker is van zo'n euveldaad. Het is een grote zonde, waarmee de mens God tergt, een onrechtvaardige, ondankbare, oneerlijke en onvriendelijke daad, iemand te bedriegen, die zijn vertrouwen op ons stelt.

Ezechiël 29:8-16
Dit verklaart de voorafgaande profetie, die in beeldspraak is gesteld, en gaat iets verder. Hier volgt een voorspelling I. Van de verwoesting van Egypte. De bedreiging treedt in bijzonderheden en is zeer volledig, de zonde, voor welke die verwoesting over het land wordt

gebracht, is zijn hoogmoed vers 9. Zij zeiden: De rivier is van mij, en ik heb die gemaakt, daarom zal het land ze uitspuwen.
1. God is tegen hen, zowel tegen de koning als tegen het volk,"tegen u en tegen uw rivier. Wateren betekenen volken, en scharen, en natiën, en tongen," Openbaring 17:15.

2. Menigten van hen zullen door het zwaard afgesneden worden, een zwaard, dat God over hen zal brengen om te verderven "beide mens en beest," het zwaard van de burgeroorlog.

3. Het land zal ontvolkt worden. En Egypteland zal worden tot een wildernis en woestheid, vers 9, het land onbebouwd, de steden onbewoond. De rijkdom van beide was hun rijkdom en die zal God wegnemen. Ik zal Egypteland stellen tot woeste wilde eenzaamheden, vers 10, geen mensenvoet zal daardoor doorgaan, en geen beestenvoet zal daardoor doorgaan, en het zal veertig jaar onbewoond zijn, vers 11. Het zal een verwoesting zijn in het midden van de verwoeste landen, vers 12. Dit was de uitwerking niet zozeer van de hierboven genoemde oorlogen, die zij voerden, maar van de oorlog, die de koning van Babel hun aandeed. Het zal woest worden van het een einde tot het andere,"van de toren van Syene af, tot aan de landpaal van Morenland". De zonde van de hoogmoed is voldoende om een geheel volk ten verderve te voeren.

4. Het volk zal verstrooid worden onder de heidenen en verspreid in de landen, vers 12, Zodat degenen, die het staatkundig evenwicht in hun hand meenden te hebben, nu een versmaad volk zullen wezen.

II. Van het herstel van Egypte, na een tijd, vers 13. Egypte zal veertig jaren tot een verwoesting zijn, vers 12, en daarna zal Ik de gevangenis van Egypte wenden, vers 14. Sommigen tellen die veertig jaren van de tijd af, dat Nebukadnézar Egypte verwoest had, anderen van een vroeger tijdstip. Zij eindigen in ieder geval met het eerste jaar van Cyrus toen de zeventig jaren van de Babylonische ballingschap voorbij waren, of spoedig daarna. Toen werd de voorzegging vervuld,
1. Dat God de Egyptenaren zou wederbrengen uit alle landen, waarheen zij verstrooid waren doen terugkeren naar het land van hun koophandel en hen daar weer vestigen, vers 14. Zie, ofschoon God een weg zal vinden om de hoogmoedigen te vernederen, toch zal hij niet altijd twisten, zelfs niet in deze wereld.

2. Zij zullen evenwel niet tot de vroegere macht terugkeren. Egypte zal weer een koninkrijk worden, maar geringer dan de andere koninkrijken, vers 15. Het zal weinig rijkdom en macht bezitten, en zijn veroveringen niet als weleer uitbreiden. Het zal als de staart van de natiën zijn, en niet het hoofd. Barmhartigheid is het, dat het weer een koninkrijk zal wezen, maar, om het nederig te houden, zal het een gering koninkrijk zijn, het zal lang duren, eer het iets van zijn aloude luister herwint. Om twee redenen zal het dus gedeemoedigd worden:

a. Opdat het niet meer heerse over de heidenen, noch zich verheffen boven de volken, maar leert verstaan wat het betekent, laag en veracht te wezen. Zie, zij, die hun macht misbruiken, zullen die rechtvaardig verliezen. God, als de koning van de natiën, zal wegen vinden om de geschonden rechten en vrijheden te handhaven, niet alleen zijn eigene, maar ook die van andere volken.

b. Opdat het Gods volk niet meer misleide, vers 16. Het zal het huis Israëls niet meer zijn tot een vertrouwen, Israël zal niet meer in verzoeking komen, op Egypte te steunen, gelijk het gedaan had, hetwelk een zonde is, die van de ongerechtigheid doet gedenken, dat is: God tergt

om het niet alleen voor die zonde, maar tevens voor al zijn andere zonden te tuchtigen. Of: het herinnert hen aan hun afgoderijen, om daartoe niet meer terug te keren, wanneer zij naar henlieden omzien, vers 16, en in verzoeking komen mochten, hen weer na te volgen. Zie, de schepselen, waarop wij ons vertrouwen stellen worden dikwijls daarom ten val gebracht, omdat er geen beter middel bestaat om ons van dat vertrouwen te genezen. Eer Israël weer in dat garen gevangen worde, zal geheel Egypte tot een woestijn worden. "Hij, die eenmaal Egypte tot Israëls losgeld had gegeven in zijn plaats," Jesaja 43:3, zal Egypte nu geven tot zijn genezing. Het zal verwoest worden, liever dan Israël niet in deze zin genezen. Niet alleen in zijn rechtvaardigheid meer ook in zijn goedheid jegens ons breekt God die steun van schepselen waarop wij maar al te veel leunen, en vernietigt dien, opdat wij er niet meer op vertrouwen zullen.

Ezechiël 29:17-21

De datum van deze profetie is opmerkelijk: het was in het zeven en twintigste jaar van Ezechiëls ballingschap, zestien jaren na de profetie in het voorafgaand gedeelte van dit hoofdstuk, en bijna even lang na die, welke in de volgende hoofdstukken komen. Ze staat hier als een uitlegging van alles wat tegen Egypte gezegd was. Na de verwoesting van Jeruzalem wijdde Nebukadnézar twee of drie veldslagen aan de overwinning van de Ammonieten en Moabieten en de onderwerping van hun land. Daarop bracht hij dertien jaren door met de belegering van Tyrus. Gedurende al die tijd waren de Egyptenaren in de oorlog met de Syriërs en in onderlinge strijd gewikkeld, hetgeen hen zeer verzwakte en verarmde. Juist ten einde van het beleg van Tyrus openbaart God deze profetie aan Tyrus, om hem te tonen, dat de eindelijke verwoesting van Egypte die hij vijftien of zestien jaren tevoren voorzegd had, en reeds ten dele vervuld was, nu door Nebukadnézar voltooid zou worden. De profetie die hier begint, schijnt in het 20ste vers van het volgende hoofdstuk voortgezet te worden.
En Dr. Lightfoot merkt op, dat dit de laatste profetie is, die wij van deze profeet bezitten en dus aan het einde van zijn boek moest staan, maar hier een plaats gevonden heeft om al wat op Egypte betrekking heeft, bijeen te brengen. De bijzondere val van Farao Hophra, in het voorgaande gedeelte van het hoofdstuk voorspeld, was ook reeds aangekondigd in Jeremia 44:30. De algemene verwoesting van Egypte door Nebukadnézar was reeds voorzegd in Jeremia 43:10.
Merk op,

I. Welk een voorspoed God aan Nebukadnézar en zijn heirscharen tegen Egypte schonk. God gaf hem Egypteland, opdat Hij de buit daarvan buiten en de roof daarvan roven zou, vers 19, 20. Het was een goedkope en gemakkelijke prooi. Het onderwierp het met weinig moeite, het vergoten bloed en de gemaakte onkosten waren onbeduidend. Maar het was een rijke buit, en wat hij wegvoerde, vertegenwoordigde een aanzienlijke waarde. Hun onderlinge verdeeldheid had ongetwijfeld, de gemeenschappelijke vijand een groot voordeel over hen gegeven, die, na lang elkaar te hebben beroofd, nu gezamenlijk de prooi van de overweldiger werden. (En! quo discordia cives perduxit miseros. Wat ellende brengt burgertwist toch!) Jeremia had voorspeld,"dat Nebukadnézar zich Egypteland zou aantrekken, gelijk als een herder zijn kleed aantrekt," Jeremia 43:12, hetgeen te verstaan geeft welk een rijke en gemakkelijke buit Egypte zijn zou.

II. Om welke overwegingen God aan Nebukadnézars wapenen tegen Egypte deze voorspoed zou geven. Het was een arbeidsloon voor zijn dienst tegen Tyrus, vers 18, 20.
1. De inneming van Tyrus was een moeilijk stuk werk geweest en had Nebukadnézar overvloed van bloed en schatten gekost. Ze had dertien jaar geduurd, al die tijd had het Chaldeeuwse leger het hard te verantwoorden gehad, eer het zich van de stad had meester

gemaakt. Een brede zee-engte tussen Tyrus en het vaste land werd met aarde opgevuld, menige andere moeilijkheid, die onoverkomelijk scheen, moest uit de weg geruimd worden. Maar een machtig vorst als de koning van Babel meende, nu hij eenmaal de onderneming op touw had gezet, aan zich zelf verplicht te zijn, het beleg voort te zetten, het mocht kosten wat het wilde. Hoeveel duizenden levens zijn opgeofferd om een eergevoel als dit! Bij de voortzetting van dit beleg waren alle hoofden kaal geworden en alle zijden uitgeplukt, door lasten te dragen en in het water te werken, met een sterke stroming om te overwinnen en een sterke stad om te belegeren. Egypte, een innerlijk verdeeld koninkrijk, werd gemakkelijk veroverd, Tyrus, een enkele stad, maar eendrachtig, werd met veel moeite ten onder gebracht. Zij, die in deze wereld veel te doen hebben, vinden de dingen soms veel gemakkelijker dan ze verwacht hadden. Maar,

2. In deze dienst zegt God, dat hij voor Hem gearbeid heeft, vers 20. Hij heeft hem aan het werk gezet, om de trotse stad en haar koning te vernederen, al meenden zij dat niet noch dacht hun hart dat, namelijk dergenen, die daartoe gebruikt werden. Zie, zelfs grote mannen en slechte lieden zijn zijn werktuigen, hoewel zij hun eigen eer- en heerszuchtige plannen volvoeren, zo wondervol beheerst God alles naar Zijn eigen raad. Toch,

3. Had hij noch zijn leger voor deze dienst arbeidsloon. Hij had grote onkosten te maken om Tyrus te nemen, en toen hij het had genomen, viel het hem, hoewel hij zich voor zijn troepen een rijke buit beloofd had, tegen: de Tyriërs hadden per scheepsgelegenheid hun tilbare have medegevoerd en lieten hem niets dan de naakte muren. Zo worden de kinderen van deze wereld gewoonlijk in hun hoogste verwachtingen teleurgesteld. Daarom

4. Zal hij de buit van Egypte tot beloning hebben van zijn dienst tegen Tyrus. Zie, God blijft nimmer in gebreke, hen te belonen, die Hem enigen dienst bewijzen, Hij beloont hen op de een of andere wijze, niemand offert iets op zijn altaar om niet. De dienst, die wereldse mensen Hem doen, met wereldse bedoelingen, wordt slechts met werelds loon betaald, waarmee echter Zijn getrouw knechten, die Zijn wil eerbiedigen en Zijn eer bedoelen, niet afgescheept worden. Dit verklaart de voorspoed van wereldse mensen in dit leven. God betaalt hun daarmee de een of andere dienst waarvan Hij heeft gebruik gemaakt. Zeker hebben zij hun loon. Laat niemand hen evenwel bevrijden. De verovering van Egypte wordt Nebukadnézars volle loon genoemd, want dat voltooide zijn heerschappij over de toenmaals bekende wereld, tot op zekere hoogte althans, want dat was het laatste rijk dat hij onderwierp. Toen hij daarvan meester was geworden, was hij dat gouden hoofd.

III. De genade, die God spoedig daarna aan het huis Israëls bewijzen zou. Wanneer het getij zijn hoogste punt heeft bereikt, begint het water spoedig te vallen. Nebukadnézar stond op het toppunt van zijn heerlijkheid, toen hij Egypte had veroverd, maar binnen een jaar daarna werd hij krankzinnig, Daniel 4, bleef het zeven jaar lang, en leefde, na de verkrijging van zijn verstand, nog een paar jaren voordat hij stierf. Toen hij Zijn hoogste punt had bereikt, stond Israël het laagst, toen waren zij het diepst in de ellende van hun gevangenschap gedompeld, hun gebeente dor en droog, maar in die dagen zal Ik de hoorn van het huis Israëls doen uitspruiten, vers 21. De dag van hun verlossing begon te dagen, spoedig zou hun dienstbaarheid een weinig verlicht worden, in de eer, die,
1. Hun vorsten zou te beurt vallen. "Zij zijn de hoorn van het huis Israël, de zetel van zijn glorie en macht'. Dit begon, toen Daniël en zijn vrienden met hoge posten in Babel bekleed werden." Daniel zat in de poort van de stad, Sadrach, Mesach en Abed-Nego werden over de bediening van het landsap van Babel gesteld," Daniel 2:49. Dezen waren allen uit het koninklijke zaad, uit de prinsen, Daniel 1:3. Die verheffing vond plaats binnen het jaar na de

verovering van Egypte. Spoedig daarna ontvingen drie van hen nog groter eer, toen God ze in de oven van brandend vuur bewaarde, en zij er levend en ongeschonden weer uit tevoorschijn traden. Dit kon terecht een uitspruiten van de troon van het huis Israëls genoemd worden. Enige jaren werd die belofte nog verder vervuld, toen Jehojakim uit de gevangenis bevrijd en verhoogd werd, Jesaja 52:31, 32. Beide zaken waren bewijzen van Gods gunst over Israël en gelukkige voortekenen.

2. Aan de profeten: Ik zal u opening des monds geven in het midden van hen. Ofschoon geen van Ezechiëls profetieën, na deze tijd, staan opgetekend, hebben wij toch grond om aan te nemen, dat hij voortgegaan is te profeteren, met meer onverschrokkenheid en vrijmoedigheid, toen Daniël en zijn vrienden in hoogheid gezeten waren, en hem zeker tegen de Babyloniërs niet alleen, maar ook tegen de goddelozen van hun eigen volk zouden beschermd hebben. Zie, het geeft goede hoop, wanneer God de vrijheid van Zijn dienaren vermeerdert, en zij in hun arbeid aangemoedigd en gesterkt worden.

HOOFDSTUK 30

1 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 2 Mensenkind! profeteer, en zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Huilt: Ach die dag! 3 Want de dag is nabij, ja, de dag des HEEREN is nabij, een wolkige dag, het zal der heidenen tijd zijn. 4 En het zwaard zal komen in Egypte, en er zal grote smart zijn in Morenland, als de verslagenen zullen vallen in Egypte; want zij zullen derzelver menigte wegnemen, en haar fondamenten zullen verbroken worden. 5 Morenland, en Put, en Lud, en al de gemengde hoop, en Cub, en de kinderen van het land des verbonds zullen met hen vallen door het zwaard. 6 Zo zegt de HEERE: Ja, zij zullen vallen, die Egypte ondersteunen, en de hovaardij harer sterkte zal nederdalen; van de toren van Syene af zullen zij daarin door het zwaard vallen, spreekt de Heere HEERE. 7 En zij zullen verwoest worden in het midden der verwoeste landen; en haar steden zullen zijn in het midden der verwoeste steden. 8 En zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik een vuur in Egypte zal hebben gelegd, en al haar helpers zullen verbroken worden. 9 Te dien dage zullen er boden van voor Mijn aangezicht in schepen uitvaren, om het zorgeloze Morenland te verschrikken; en er zal grote smart bij hen zijn, als in de dag van Egypte; want ziet, het komt aan! 10 Zo zegt de Heere HEERE: Ja, Ik zal de menigte van Egypte doen ophouden, door de hand van Nebukadrezar, de koning van Babel. 11 Hij, en zijn volk met hem, de tirannigste der heidenen zullen aangevoerd worden, om het land te verderven; en zij zullen hun zwaarden tegen Egypte uittrekken, en het land met verslagenen vervullen. 12 En Ik zal de rivieren tot droogte maken, en het land verkopen in de hand der bozen; en Ik zal het land met zijn volheid verwoesten door de hand der vreemden: Ik, de HEERE, heb het gesproken. 13 Zo zegt de Heere HEERE: Ik zal ook de drekgoden verdoen, en de nietige afgoden doen ophouden uit Nof; en er zal geen vorst meer zijn uit Egypteland; en Ik zal een vreze in Egypteland stellen. 14 En Ik zal Pathros verwoesten, en een vuur leggen in Zoan; en Ik zal gerichten oefenen in No. 15 En Ik zal Mijn grimmigheid uitgieten over Sin, de sterkte van Egypte; en Ik zal de menigte van No uitroeien. 16 En Ik zal een vuur in Egypte leggen; Sin zal zeer grote pijn hebben, en No zal gespleten worden, en Nof zal dagelijks zeer bang zijn. 17 De jongelingen van Aven en Pibeseth zullen door het zwaard vallen, en de dochters zullen gaan in de gevangenis. 18 En te Tachpanhes zal de dag verduisterd worden, als Ik het juk van Egypte aldaar zal verbreken, en de hovaardij harer sterkte in haar zal ophouden; haar zal een wolk bedekken, en haar dochters zullen gaan in de gevangenis. 19 Alzo zal Ik gerichten oefenen in Egypte; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben. 20 Ook gebeurde het in het elfde jaar, in de eerste maand, op de zevenden der maand, dat het woord des HEEREN tot mij geschiedde, zeggende: 21 Mensenkind! Ik heb de arm van Farao, de koning van Egypte, verbroken; en ziet, hij zal niet verbonden worden, met pleisters op te leggen, met een windeldoek aan te doen, om dien te verbinden, om dien te sterken, dat hij het zwaard houde. 22 Daarom zegt de Heere HEERE alzo: Ziet, Ik wil aan Farao, de koning van Egypte, en zal zijn armen verbreken, beide de sterken en de verbrokenen; en Ik zal het zwaard uit zijn hand doen vallen. 23 En Ik zal de Egyptenaars verstrooien onder de heidenen, en zal hen verspreiden in de landen. 24 En Ik zal de armen des konings van Babel sterken, en Mijn zwaard in zijn hand geven; maar Farao's armen zal Ik verbreken, dat hij voor zijn aangezicht zal kermen, gelijk een dodelijk verwonde kermt. 25 Ja, Ik zal de armen des konings van Babel sterken, maar Farao's armen zullen daarheen vallen; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik Mijn zwaard in de hand des konings van Babel zal hebben gegeven, en hij datzelve over Egypteland zal hebben uitgestrekt. 26 En Ik zal de Egyptenaars verstrooien onder de heidenen, en zal hen verspreiden in de landen; alzo zullen zij weten, dat Ik de HEERE ben.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Een voortzetting van de profetie tegen Egypte, die wij in het laatste deel van het vorig hoofdstuk hadden, juist voordat de verwoesting van dat eens bloeiende koninkrijk door Nebukadnézar was voltooid, waarin de verwoesting van al haar bondgenoten en verbondenen voorspeld wordt, en van al haar invloed en belangen, en tevens de verschillende stappen, die de koning van Babel moet nemen om deze verwoesting voort te zetten, vers 1-19.

II. De herhaling van een vroegere profetie tegen Egypte, juist voordat de verwoesting er van door zijn slecht gedrag begonnen was, die hen trapsgewijze verzwakte en de weg effende voor de koning van Babel, vers 20-26. Dat alles komt hoofdzakelijk op hetzelfde neer, als hetgeen wij tevoren hadden.

Ezechiël 30:1-19
De profetie van de verwoesting van Egypte is hier zeer volledig en gedetailleerd, en tevens in 't algemeen zeer schrikwekkend. Wat kan een volk beschermen, dat de rechtvaardige God tergt, wanneer Hij zich opmaakt om met hen te twisten?
I. Het zal een zeer bejammerenswaardige verwoesting zijn en een, die grote smart veroorzaken zal, vers 2, 3:Huilt, het is tijd om te jammeren, nu zij op komst is, want men zal u reden geven om te jammeren, en uw noodkreten zullen ontzettend zijn, als zij komt. Schreeuw het uit: Ach die dag! Die vreselijke dag! Ach en wee. Want de dag is nabij, de dag, die wij reeds zolang verdiend en gevreesd hebben. Het is de dag des Heeren, de dag, waarop Hij zich openbaren zal als een God van de wraak. Nu hebt gij nog uw dag, dat gij alles voor u neerwerpt, en die bij u zijn, vertreedt, maar binnenkort zal God Zijn dag hebben, de dag van de openbaring van Zijn rechtvaardig oordeel, Psalm 37:13. "Het zal een bewolkte dag zijn, dit is donker en somber, zonder enig troostrijk licht, wolken, die met storm dreigen, vuur en zwavel, en een geweldige stormwind". Het zal de tijd van de heidenen zijn, de tijd van het afrekenen met de heidenen om al hun heidense praktijken, de tijd waarvan David sprak, toen hij bad: "Stort Uw grimmigheid uit over de heidenen, die U niet kennen, Psalm 79:6. De heidenen zijn gezonken", Psalm 9:16.

II. Het zal de verwoesting zijn van Egypte, en van alle staten en landen, die met haar in verbond en in haar nabijheid zijn.
1. Egypte zelf zal vallen, vers 4: Het zwaard zal komen in Egypte, het zwaard van de Chaldeeën, en het zal een overwinnend zwaard zijn, want de verslagenen zullen vallen in Egypte, vallen door het zwaard en vallen voor het zwaard. Is het land volkrijk? Zij zullen zijn menigte wegnemen. Is het sterk en wel gefundeerd? Zijn fundamenten zullen verbroken worden, en dan moet het hele gebouw, hoe schoon en hoog ook opgetrokken, natuurlijk vallen.

2. Haar buren en bijwoners zullen met haar vallen. Als de verslagenen zo talrijk zijn, zal er grote smart zijn in Morenland, beide dat in Afrika, dat in de nabijheid van Egypte ligt, aan de een zijde, en dat in Azië, dat er dicht bij ligt, aan de andere zij. Als het huis van hun buurman in brand staat, moeten zij wel vrezen, dat het hun in gevaar is, ook was hun vrees niet zonder grond, want zij zullen met hen vallen door het zwaard, vers 5. Ethiopië en Libië (Cas en Put zijn de Hebreeuwse namen, naar twee zonen van Cham, de derde is Mizraim, Egypte, Genesis 10:6) en de Lydiërs (Lud), die beroemd waren als boogschutters, en als bondgenoten van Egypte genoemd worden in Jeremia 46:9, deze zullen vallen met Egypte en Cub (de Chaldeeën, de inwoners van het binnenland van Libië), deze waren de gemengde hoop, van al deze en vele van andere volken waren er, die om een of andere reden in Egypte woonden, zoals onder anderen de kinderen van het land des verbonds, enige overgeblevenen van het volk van Juda en Israël,"de kinderen des verbonds", zoals zij genoemd worden in Handelingen 3:25,"de kinderen van de belofte", Galaten 4:28. Dezen woonden in Egypte in strijd met Gods bevel, en deze zullen met hen vallen. Die hun deel verkiezen met Gods vijanden, zullen hun lot delen, al zijn zij volgens hun belijdenis de kinderen van het land, dat in verbond is met God.

III. Allen, die voorgeven de zinkende macht van Egypte te ondersteunen, zullen met haar, zullen onder haar vallen, vers 6: Zij zullen vallen, die Egypte ondersteunen, en dan moet Egypte natuurlijk vallen. Zie de rechtvaardigheid van God: Egypte deed alsof het Jeruzalem op de been hield, toen het wankelde, maar bleek te zijn een gebroken rietstok, en nu zullen die

voorgeven Egypte te ondersteunen, niet beter blijken te zijn. Die anderen bedriegen worden gewoonlijk met hun eigen munt betaald, zij worden zelf bedrogen.
1. Meent Egypte door de volstrekte macht en heerschappij van haar koning staande te worden gehouden? De hovaardij harer sterkte zal nederdalen, vers 6. De kracht van de koning van Egypte was haar trots, maar die zal verbroken en vernederd worden.

2. Is de menigte van haar volk haar steun? "Dezen zullen vallen door het zwaard, van de toren van Syene af," die in de uitersten hoek van het land is, tegenovergesteld aan de zijde, waar de vijand zal binnenkomen. Beide de landen en de steden, de landbouwers en de kooplieden, zullen verwoest worden, vers 7, zoals tevoren, Hoofdstuk 29:12. Ik zal de menigte van Egypte doen ophouden, vers 10. Dat volkrijke land zal ontvolkt worden. Het land zal met verslagenen vervuld worden, vers 11.

3. Steunt zij op de rivier de Nijl, en wordt zij door de verschillende kanalen daarvan verdedigd? "Ik zal de rivieren tot droogte maken, vers 12, zodat de natuurlijke versterkingen, die men voor onneembaar hield, omdat zij onoverkomelijk waren, hen niet zullen helpen".

4. Steunt zij op haar afgoden? Zij zullen omvergeworpen worden, die gefingeerde helpers zullen meer dan ooit blijken gefingeerd te zijn, want dat zijn beelden, als men voorgeeft, dat zij bevrijders en sterkten zijn, vers 13: Ik zat de afgoden doen ophouden uit Nof.

5. Steunt zij op haar koninklijke familie? Er zal geen vorst meer zijn uit Egypteland, de koninklijke familie zal met wortel en tak uitgeroeid worden, nadat zij zo lang bestaan heeft. 6. Steunt zij op haar moed, en meent zij zich te kunnen staande houden door de dapperheid van haar krijgslieden, die in de laatste tijd in de dienst gehard zijn? Zij zullen te kort schieten: Ik zal een vreze in Egypteland stellen. 7. Steunt zij op het opkomende geslacht? Wordt zij staande gehouden door haar kinderen, en denkt zij, dat zij gelukkig is, omdat haar pijlkoker er mee gevuld is? Helaas, de jongelingen zullen door het zwaard vallen, vers 17 en de dochters zullen gaan in de gevangenis vers 18, en zo zal zij van al haar verwachtingen beroofd worden.

IV. God zal deze verwoestende oordelen over Egypte brengen, vers 8: Zij zullen weten dat Ik de Heere ben, en groter dan alle goden dan al hun goden, als Ik een vuur in Egypte zal gelegd hebben. Het vuur, dat volken verteert, is door de Heere ontstoken, en, als Hij ‘t aansteekt in een volk, zullen al zijn helpers verbroken worden. Die het vuur trachten te blussen, zullen er zelf door verteerd worden, want wie kan voor Hem bestaan, als Hij toornig is? Als Hij Zijn grimmigheid uitgiet over een plaats, als Hij er vuur aansteekt, vers 15, 16, kan noch haar kracht, noch haar menigte haar helpen.

V. De koning van Babel en zijn leger zullen als werktuigen voor deze verwoesting gebruikt worden: De menigte van Egypte zal ophouden en afgesneden worden door de hand van de koning van Babel, vers 10. Die op zich namen Israël te beschermen tegen de koning van Babel zullen niet in staat zijn zichzelf te beschermen. Van de Chaldeeën, die Egypte zullen verwoesten, wordt gezegd,
1. Dat zij vreemden zijn, vers 12, die dus geen medelijden zullen tonen, als oude kennissen, maar als vreemden tegenover hen zullen handelen.

2. Dat zij de tirannigste van de heidenen zijn, vers 11, beide in kracht en in wreedheid, en daar zij verschrikkelijk zijn, zullen zij ook verschrikkelijk huishouden.

3. Dat zij de bozen zijn, die zich niet door verstand en geweten, de wetten van de natuur en het volkerenrecht laten leiden, want zij kennen geen wet. Ik zal het land verkopen in de hand van de bozen. Zij doen geweld en onrecht, daar zij boos zijn, maar toch, in zover zij werktuigen in Gods hand zijn om Zijn oordelen uit te voeren wordt er van Zijn kant geen onrecht gedaan. God maakt dikwijls de een goddeloze tot een gesel van de andere, en zelfs goddelozen krijgen recht op hun prooi, (inre telli-door het recht van de oorlog) want God verkoopt het in de hand van de bozen.

VI. Geen plaats in Egypte zal vrij blijven van het Chaldeeuwse leger, ook de sterkste en verst verwijderde niet. Zij zullen hun zwaarden uittrekken tegen Egypte. Verschillende plaatsen worden hier genoemd: Pathros, Zoan, en No, vers 14, Sin en Nof, vers 15, 16, Aven en Pi-Beseth, vers 17, Thachpanhes, vers 18. Deze zullen verwoest en verbrand worden, en Gods oordelen zullen aan hen geoefend worden, en Zijn grimmigheid over hen uitgestort. Hun kracht en menigte zal uitgeroeid worden, zij zullen zeer grote pijn hebben, zij zullen gespleten worden, en zeer bang zijn. Hun dag zal verduisterd worden, hun eer, hun troost en hoop zal vernietigd worden. Hun juk zal verbroken worden, zodat zij niet meer zullen verdrukken en tiranniseren, zoals zij gedaan hebben. De hovaardij van hun sterkte zal ophouden, en een wolk zal hen bedekken, een wolk, zo dik, dat zij er geen hoop door zullen zien, ook zal hun heerlijkheid niet meer blinken of gezien worden. En, tenslotte, de Moren, die op enige afstand van hen wonen, en degenen, die met hen vermengd zijn, zullen hun pijn en vrees delen. Door Zijn leiding zal God het gerucht verspreiden, en het zorgeloze Morenland zal verschrikt worden, vers 9. God kan schrik verspreiden onder hen, die het meest zeker zijn, bevreesdheid zal, als het Hem behaagt, de meest aanmatigende huichelaars verrassen.

Het slot van deze voorspelling
1. Laat Egypte in die treurige toestand: Alzo zal Ik gerichten oefenen in Egypte, vers 19. De verwoesting van Egypte is het oefenen van gerichten, wat niet alleen betekent, dat het rechtvaardig geschiedt, om haar zonden, maar ook dat het met orde en volgens de wet, door een rechterlijk vonnis geschiedt. Alle gerichten, die God oefent, zijn in overeenstemming met Zijn vonnissen.

2. Verheerlijkt de God Israëls in dit alles: "Zij zullen weten, dat Ik de Heere ben." De Egyptenaren zullen het weten, en het volk van God zal het nog beter weten. "De Heere is bekend geworden. Hij heeft recht gedaan."

Ezechiël 30:20-26
Deze korte voorspelling van het verzwakken van de macht van Egypte werd geprofeteerd omstreeks de tijd, dat de onderneming van het leger van de Egyptenaren, hetwelk een poging deed om het beleg van Jeruzalem te doen opbreken, verijdeld werd, en waar zijn hand terugkeerde (re infecta- zonder zijn doel bereikt te hebben) waarop de koning van Babel het beleg opnieuw begon en zijn doel bereikte. Het koninkrijk van Egypte was zeer oud, het was vele eeuwen lang zeer aanzienlijk geweest. Dat van Babel was pas onlangs op het toppunt van macht en majesteit gekomen, daar het gebouwd werd op de puinhopen van het koninkrijk Assyrië. Het gaat er dus mee, als met families en staten, de een komt op en de andere vervalt en gaat achteruit, de een moet toenemen en de andere natuurlijk afnemen.

I. Hier wordt voorspeld, dat de koning van Egypte zwakker en zwakker zal worden. De uitgestrektheid van zijn grondgebied zal inkrimpen, zijn rijkdom en macht zullen verminderen, en hij zal minder dan ooit in staat zijn, om zichzelf of zijn vriend te helpen.

1. Gedeeltelijk was dit reeds gedaan, vers 21: Ik heb de arm van Farao verbroken, en wel kort tevoren. Men kan rekenen, dat een arm van dat koninkrijk gebroken was, toen de koning van Babel de troepen van Farao te Carchemis versloeg, Jeremia 46:2 "en zich meester maakte van al wat van Egypte was van de rivier van Egypte tot aan de rivier Frath", 2 Koningen 24:7. Egypte had veel tijd nodig gehad om kracht te verzamelen en zijn gebied uit te breiden, en daarom, opdat er evenwicht zal zijn in Gods leidingen, verliest het zijn kracht langzaam en trapsgewijze. Het was kort nadat de koning van Egypte de goede koning Josia sloeg en onder dezelfde regering, dat zijn arm aldus verbroken werd, en die noodlottige slag ontving, waarvan het zich nooit meer herstelde. Voordat Egypte's hart en nek gebroken werd, was zijn arm gebroken. Gods oordelen komen over een volk, stap voor stap, opdat zij Hem met berouw tegenkomen mogen. Als de arm van Egypte verbroken is, zal hij niet verbonden worden ter genezing, want niemand kan de wonden helen, die God slaat, dan Hij zelf. Dien Hij ontwapent, die Hij krachteloos maakt, kan het zwaard niet meer opnemen.

2. Hetzelfde zal opnieuw gebeuren. De een arm was tevoren gebroken, en er was een en ander gedaan om die weer te zetten, om de dodelijke wond te genezen, die aan het beest was toegebracht. Maar nu, vers 22: Ik wil aan Farao de koning van Egypte, en zal zijn armen verbreken, beide de sterken en de verbrokenen, die weer gezet was. Als kleinere oordelen niet voldoende zijn om zondaars te vernederen en te verbeteren, zendt God grotere. God zal het zwaard uit zijn hand doen vallen, dat hij in de hand nam, met de gedachte, dat hij sterk genoeg was om het te voeren. Herhaald wordt, vers 24: Ik zal Farao's armen verbreken. Hij was vanouds een wreed verdrukker geweest van het volk van God, en in de laatsten tijd een gebroken rietstaf, nu rekent God om beide met hem af, door zijn armen te verbreken. Met recht verbreekt God de macht, die misbruikt wordt om Zijn volk onrecht aan te doen of te bedriegen.
Maar dit is niet alles
a. De koning van Egypte zal ontmoedigd zijn als hij bevindt, dat hij zelf gevaar loopt door de troepen van de koning van Babel,"hij zal voor zijn aangezicht kermen, gelijk een dodelijk verwonde kermt." Het is iets zeer gewoons, dat die het overmoedigst zijn in voorspoed, het meest neergeslagen en ontmoedigd zijn in tegenspoed. Zelfs voordat het zwaard hem aanraakt zal Farao kermen, alsof hij de dodelijke wond reeds ontvangen had.
b. Het volk van Egypte zal verstrooid worden vers 23, en wederom vers 26: ik zal ze verstrooien onder de heidenen. Andere volken hadden zich met hen gemengd vers 5, nu zullen zij onder andere volken gemengd worden, en er een schuilplaats zoeken en zo zullen zij weten, dat de Heere rechtvaardig is.

II. Hier wordt voorspeld, dat de koning van Babel sterker en sterker worden zal, vers 24, 25. Herhaaldelijk wordt gezegd, dat God,
1. De armen van de koning van Babel sterken zal, opdat hij de dienst, waarvoor hij bestemd is, zal kunnen verrichten.

2. Een zwaard, Zijn zwaard, in de hand van de koning van Babel geven zal, wat betekent, dat Hij hem opdracht geeft, en wapens, om oorlog te voeren, in 't bijzonder tegen Egypte. Rechters op de stoel, als Pilatus, Johannes 19:11, en generaals te velde, als Nebukadnézar, hebben geen macht dan die hun van boven gegeven is.

HOOFDSTUK 31

1 Het gebeurde ook in het elfde jaar, in de derde maand, op de eersten der maand, dat des HEEREN woord tot mij geschiedde, zeggende: 2 Mensenkind! zeg tot Farao, de koning van Egypte, en tot zijn menigte: Wien zijt gij gelijk in uw grootheid? 3 Zie, Assur was een ceder op de Libanon, schoon van takken, schaduwachtig van loof, en hoog van stam, en zijn top was tussen dichte takken. 4 De wateren maakten hem groot, de afgrond maakte hem hoog; die ging met zijn stromen rondom zijn planting, en zond zijn waterleidingen uit tot alle bomen des velds. 5 Daarom werd zijn stam hoger dan alle bomen des velds; en zijn takjes werden menigvuldig, en zijn scheuten lang, vanwege de grote wateren, als hij uitschoot. 6 Alle vogelen des hemels nestelden op zijn takjes, en alle dieren des velds teelden onder zijn scheuten; en alle grote volken zaten onder zijn schaduw. 7 Alzo was hij schoon in zijn grootheid en in de lengte zijner takken, omdat zijn wortel aan grote wateren was. 8 De cederen in Gods hof verduisterden hem niet, de dennenbomen waren zijn takken niet gelijk, en de kastanjebomen waren niet gelijk zijn scheuten; geen boom in Gods hof was hem gelijk in zijn schoonheid. 9 Ik had hem zo schoon gemaakt door de veelheid zijner takken, dat alle bomen van Eden, die in Gods hof waren, hem benijdden. 10 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Omdat gij u verheven hebt over uw stam, ja, hij stak zijn top op boven het midden der dichte takken, en zijn hart verhief zich over zijn hoogte; 11 Daarom gaf Ik hem in de hand van de machtigste der heidenen, dat die hem rechtschapen zou behandelen; Ik dreef hem uit om zijn goddeloosheid. 12 En vreemden, de tirannigste der heidenen, roeiden hem uit en verlieten hem; zijn takken vielen op de bergen en in alle valleien, en zijn scheuten werden verbroken bij alle stromen des lands; en alle volken der aarde gingen af uit zijn schaduw, en verlieten hem. 13 Alle vogelen des hemels woonden op zijn omgevallen stam, en alle dieren des velds waren op zijn scheuten; 14 Opdat zich geen waterrijke bomen verheffen over hun stam, en hun top niet opsteken boven het midden der dichte takken, en geen bomen, die water drinken, op zichzelven staan vanwege hun hoogte; want zij zijn allen overgegeven ter dood, tot het onderste der aarde, in het midden der mensenkinderen, tot degenen, die in de kuil nederdalen. 15 Zo zegt de Heere HEERE: Ten dage, als hij ter helle nederdaalde, maakte Ik een treuren; Ik bedekte om zijnentwil de afgrond, en weerde de stromen van dien, en de grote wateren werden geschut; en Ik maakte de Libanon om zijnentwil zwart, en al het geboomte des velds was om zijnentwil bewonden. 16 Van het geluid zijns vals deed Ik de heidenen beven, als Ik hem ter helle deed nederdalen, met degenen, die in de kuil nederdalen; en alle bomen van Eden, de keur en het beste van Libanon, alle bomen, die water drinken, troostten zich in het onderste der aarde. 17 Diezelve daalden ook met hem neder ter helle, tot de verslagenen van het zwaard; en die zijn arm geweest waren, die onder zijn schaduw in het midden der heidenen gezeten hadden. 18 Wien zijt gij alzo gelijk in heerlijkheid en grootheid, onder de bomen van Eden? Ja, gij zult nedergevoerd worden met de bomen van Eden, tot het onderste der aarde; in het midden der onbesnedenen zult gij liggen, met de verslagenen door het zwaard. Dat is Farao, en zijn ganse menigte, spreekt de Heere HEERE.

De profetie van dit hoofdstuk is, evenals de beide vorige, tegen Egypte gericht en behandelt de vernedering en de val van Farao. Bij het vellen van een vonnis over grote misdadigers is het gebruikelijk, zich bij vroegere vonnissen aan te sluiten, om zoveel mogelijk naar gelijke gevallen te oordelen, wat zowel als richtsnoer als tot rechtvaardiging van het nieuw vonnis dient. Farao werd voor de rechtbank van de Goddelijke rechtvaardigheid schuldig verklaard aan hoogmoed en trots en onrecht, Gods volk aangedaan, maar hij rekent zich te hoog en te groot om enig gezag boven zich verantwoording schuldig te zijn, en te goed versterkt om door iemand wie ook overwonnen te worden. De profeet wordt dus gelast, hem het geval van de koning van Assyrië voor te stellen wiens hoofdstad Ninevé geweest was.

I. Hij moest hem aantonen, hoe groot een monarch de koning van Assyrië was geweest, welk een uitgestrekt gebied en grote macht hij had gehad, de koning van Egypte hoe groot die ook was, zou hem niet te boven gaan vers 3-9.
II. Hij moest hem duidelijk maken, hoe hij op de koning van Assyrië geleek, in trots en vleselijke gerustheid, vers 18.

III. Hij moest hem vervolgens de geschiedenis van de val en de ondergang van de Assyrische vorst voorlezen, welk een ontzetting dat onder de natiën wekte en hoe daardoor alle machtige vorsten werden gewaarschuwd, tegen de hoogmoed op hun hoede te zijn, vers 11-17.
IV. Hij moest de koning dit alles op zich zelf laten toepassen, om zijn eigen beeld in de spiegel van deze geschiedenis te aanschouwen en zijn eigen ondergang te voorzien, vers 18.

Ezechiël 31:1-9
Deze profetie draagt de datum van een maand voor de inneming van Jeruzalem, gelijk die aan het slot van het vorige hoofdstuk ongeveer vier maanden vroeger. Toen Gods volk in de diepste ellende verkeerde, kon het hun in zekere mate troosten en de hoogmoed en de kwaadgezindheid van hun naburen, die hen plaagden, enigszins neerzetten, als hun meegedeeld werd, dat de hemel de beker van de verschrikking deed rondgaan, die spoedig van Gods volk zou afnemen en op de hand zetten dergenen, die het haatten, Jesaja 51:22, 23. in deze profetie I. Wordt de profeet bevolen, Farao aan te bevelen de berichten aangaande een soortgelijk geval als het zijn te onderzoeken, vers 2: Zeg tot Farao, de koning van Egypte, en tot zijn menigte, tot de menigte van zijn dienaren, die mede zijn heerlijkheid uitmaken, tot de menigte van zijn legerscharen, waarin zijn kracht bestaat. Daarop was hij trots, daarin stelde hij zijn vertrouwen, gelijk die op hem trots waren en op hem hun vertrouwen stelden. Vraag hem nu: "Wien zijt gij gelijk in uw grootheid?" Wij zijn geneigd, om zelf naar vergelijking met kinderen te oordelen. Zij, die hoog van zichzelf denken, verbeelden zich even groot en even goed te zijn als die en die, welke zeer goede naam hebben. Wie vorsten vleien vertellen hun, dat zij die en die in pracht en grootheid gelijk zijn of verheffen. "Nu", zegt God,"laat hij zich met de machtigste potentaat gelijkstellen, hij zij even groot, en in geen enkel opzicht minder, laat hij zich vergelijken met wie hij verkiest, hij zal zien dat de dag van zijn val nadert, hij zal ervaren dat er een eind komt aan zijn volkomenheid en dat hij zijn ondergang als die van anderen kan verwachten". Zie, de val van anderen, zowel in zonde als in ellende, moet ons vermanen, niet hooggevoelende of zeker te zijn, maar te bedenken, dat wij voortdurend in gevaar verkeren.

II. Hem wordt gelast, Farao een voorbeeld te tonen van iemand, die hij in grootheid evenaart, en dat was het Assyrische rijk, vers 3 dat reeds van Nimrod af bestaan had. Sanherib was één van de machtigste vorsten van dat rijk geweest, maar was het spoedig na hem vervallen en de monarchie van Nebukadnézar was op dezelfde puinhopen gebouwd en op dezelfde stam ingeënt. Laat ons nu eens zien, hoe ‘n machtige koning de vorst van Assyrië was. Hij wordt hier vergeleken met een prachtvolle ceder, vers 3. De glorie van Davids huis wordt met dezelfde boom vergeleken, Hoofdstuk 17:3. De olijfboom, de vijgenboom en de wijnstok, alle drie vruchtbomen, hadden geweigerd, over de bomen te zweven, dat is te regeren, omdat zij hun vruchtbaarheid niet wilden verliezen, Richteren 9:8 enz., en daarom valt de keuze op de ceder, die statig en sterk is en veel schaduw geeft, maar geen vrucht draagt.
1. De koning van Assyrië was de hoge ceder, zoals die van de Libanon,"hoog van stam, en zijn top was tussen dichte takken" hij was omringd door andere vorsten, die hem cijnsbaar waren, en omstuwd door een lijfwacht van dappere mannen. Hij ging alle vorsten in zijn nabuurschap te boven, zij waren als takken met hem vergeleken, vers 5: zijn stam was hoger dan alle bomen des velde, die waren meest heel hoog, maar hij overtrof ze alle, vers 8. De ceders, zelfs die van de hof van Eden, die zeker zeer uitnemende bomen waren, verduisterden hem niet, maar zijn opperste takken staken boven die uit.

2. Hij was een wijdvertakte boom, zijn takken schoten niet alleen omhoog, maar ook in de breedte uit, wat zeggen wil, dat deze machtige vorst niet alleen tot grote waardigheid en eer gestegen was en een naam had boven de namen van alle groten van de aarde, maar dat hij ook

een uitgestrekte heerschappij en macht bezat. Zijn gebied had een geduchte omvang, hij strekte zijn veroveringen zeer ver uit en zijn invloed nog verder. "Deze ceder schoot, als een wijnstok, zijn ranken uit tot aan de zee, en zijn scheuten tot aan de rivier," Psalm 80:12. Zijn takjes werden menigvuldig, en zijn scheuten lang, vers 5, zodat hij schaduwachtig van loof werd, vers 3. Dit droeg ontzaglijk tot zijn schoonheid bij, zodat hij even breed als hoog werd. Hij was schoon in zijn grootheid, en in de lengte van zijn takken, vers 7, zo schoon als groot en statig, schoon door de veelheid van zijn takken, vers 9. Zijn uitgestrekte landen werden goed bestuurd, gelijk een wijdvertakte boom, die door de bekwaamheid van de tuinman wel verzorgd en gesnoeid wordt, en een wellust voor het oog is. Zijn bestuur was uitstekend in de ogen van de wijzen, en bewonderenswaardig in de ogen van alle mensen. De dennebomen waren zijn takken niet gelijk, zo recht, zo groen, zo regelmatig, en de kastanjebomen waren niet gelijk zijn scheuten, zo dik en wijd uitgespreid.
Kortom, geen boom in Gods hof in Eden, in Babel (want daar is het paradijs geweest), "waar al het geboomte was, begeerlijk voor het aangezicht," Genesis 2:9, was zo schoon als deze ceder, dat is: in alle omliggende landen was geen koning, zo bewonderd, zo geëerd zo bemind als de koning van Assyrië. Vele vorsten handelden deugdelijk, maar hij ging die alle te boven. Alle bomen van Eden benijdden hem, vers 9. Toen zij zagen, dat zij zich met hem niet konden vergelijken, werden zij naijverig op hem en gunden hem eigenlijk die lof en die eer niet. Zie, het is het ongeluk dergenen die anderen overtreffen, dat zij zichzelf daardoor voorwerpen van nijd maken, en wie zal voor nijdigheid bestaan?

3. Hij was nuttig, als een groeiende ceder dat kan zijn, en wel door zijn schaduw, vers 6. Alle vogelen des hemels nestelden op zijn takken waar zij tegen de ruwheid van het weer beschut waren. Alle dieren des velds begaven zich onder de bescherming van zijn scheuten. Daar lagen zij neer en stonden zij op, daar teelden zij, brachten jongen voort, want de boom bood hun een veilige schuilplaats. Dat alles beduidt, dat grote natiën onder zijn takken woonden, alle kwamen tot hem om bescherming en wilden hem trouw zweren als hij ze maar onder zijn hoede nam, gelijk reizigers, door een regenbui verrast, onder een groten boom beschutting zoeken. Zie, zij, die macht hebben, moeten die aanwenden tot bescherming en steun van degenen, die onder hun macht staan, want daarom is hun die macht gegeven. Zelfs de doornenbos, toen hij tot koning verkoren was, nodigde de bomen uit om te komen en zich onder zijn schaduw te vertrouwen, Richteren 9:15. Maar de uiterste veiligheid, die enig schepsel, zelfs de koning van Assyrië zelf, geven kan, is niet meer dan de schaduw van een boom, welke slechts een betrekkelijk armoedige bescherming geeft en niet in alle gevaar beschut. Laat ons daarom tot God om bescherming vluchten, dan neemt Hij ons onder de schaduw van zijn vleugels, waar wij warmer en veiliger zijn de onder die van de sterkste en statigste ceder, Psalm 17:9, 91:4.

4. Hij scheen in zijn grootheid en macht bevestigd te zijn, want,
a. Het was God, die hem schoon gemaakt had, vers 9. Door Hem regeren de koningen. Hij was schoon door de schoonheid, die God op hem gelegd had. Zie, Gods hand moet gezien en erkend worden in de vooruitgang van de grote mannen op aarde, en daarom moeten wij hen niet benijden. Toch zal dat de voortgang van hun voorspoed niet verzekeren, want die hen hun schoonheid geeft, kan hun die weer ontnemen en ze in misvormdheid veranderen.
b. Hij scheen een goede bodem te hebben. "De ceder was niet gelijk de heide in de wildernis, die blijft in de dorre plaatsen van de woestijn, Jeremia 17:6, hij heeft niet een wortel in een dorre aarde", Jesaja 53:2. nee, hij had overvloed van rijkdom om zijn macht en grootheid te steunen, vers 4. De wateren maakten hem groot, hij had uitgebreide schatten, overvloedige voorraden in grote magazijnen, de afgrond maakte hem hoog. Aanhoudend stroomden hem inkomsten, belastingen, cijns en kroonrechten toe, die waren als stromen rondom zijn planten.

Dit stelde hen in staat, zijn belangen overal te behartigen en te verzekeren want hij zond waterleidingen uit tot alle bomen in het veld, vers 4,"zij trokken salaris uit het paleis des konings, Ezra 4:14, en hun land werd gespijzigd van des konings land," Handelingen 12:20, daarom waren zij hem getrouw en dienden hem. Degenen, wie de welvaart in grote stromen toevloeit, vinden zich verplicht die in kleinere rivieren weer te doen uitvloeien want, naar het goed vermeerdert, vermeerderen ook degenen, die het eten, en hoe meer iemand heeft, des te meer kan hij uitgeven. De scheuten van deze ceder werden lang, vanwege de grote wateren, die hij uitschoot, vers 5, 7, zijn wortel was aan grote wateren, die een waarborg scheen,"dat zijn blad nimmer zou af vallen, Psalm 1:3, en dat hij het niet voelen zou wanneer er een hitte kwam," Jeremia 17:8. Zie, het kan schijnen, dat wereldse mensen een gevestigde voorspoed genieten, en dat het toch niet meer dan schijn is. Job 5:3: Psalm 37:35.

Ezechiël 31:10-18
Wij hebben gezien, dat de koning van Egypte bij die van Assyrië wordt vergeleken, in praal en macht en voorspoed, hoe hij hem geleek in grootheid. Hier zien wij nu,

I. Hoe hij hem ook in trots gelijk was, vers 10, gelijk het aangezicht in een spiegel aan het aangezicht beantwoordt, zo gelijkt het een bedorven vleselijk gemoed op het andere, en dezelfde verzoekingen van een toestand van voorspoed, die de één ten val brengen, zijn ook het ongeluk van menig ander. Gij, o koning van Egypte! hebt u verheven over uw stam, zijt hoogmoedig geweest op uw rijkdom en macht, Hoofdstuk 29:3. En gelijk hij, dat is: gelijk de koning van Assyrië, toen hij zijn top opgestoken had in het midden van de dichte takken verhief ook zijn hart zich over zijn hoogte, Hij werd onbeschaamd en heerszuchtig, achtte God niet en mishandelde Zijn volk, getuige de boodschapper en de brief, die de grote koning de koning van Assyrië aan Hizkia zond, Jesaja 34:4. Hoe hooghartig spreekt hij daar van zijn heldendaden en van zichzelf! hoe verachtelijk van de grote, godvruchtige Hizkia! Er waren nog meer zonden, waarin de Egyptenaren en Assyriërs overeenstemden, vooral die, dat zij Gods volk verdrukt hadden, wat hun beide ten laste wordt gelegd, Jesaja 52: 4. Maar hier wordt die zonde in haar oorzaak nagegaan, en die oorzaak was hoogmoed, want zij waren vervuld met de spot van de weelderige. Zie, wanneer de uiterlijke omstandigheden van een mens vooruitgaan, neemt gewoonlijk ook zijn hoogmoed toe, zelden vindt men een nederige geest te midden van de welvaart.

II. Hoe hij daarom hem ook in zijn val gelijk zal zijn, en als inleiding tot dit deel van de vergelijking.
1. Volgt nu de geschiedenis van de val van de Assyrische koning. Wat hem betreft, zegt God, vers 11, daarom gaf Ik hem in de hand van de machtigste van de heidenen. Cyaxares, de koning van de Meden, vernietigde, in het zes en twintigste jaar van zijn regering, in gemeenschap met Nebukadnézar, de koning van Babel in diens eerste regeringsjaar, Ninevé en daarmee het Assyrische rijk. Nebukadnézar was toen nog niet wat hij later werd, de machtigste onder de heidenen, die later boven allen uitstak.

A. Omtrent de val van de Assyrische boom worden hier drie dingen betuigd.
a. God zelf verordent zijn ondergang. "Ik gaf hem in de hand van de machtigste onder de heidenen als Zijn beul, Ik dreef hem uit." Zie, God is Rechter, die deze vernedert en gene verhoogt, Psalm 75:7, als het Hem behaagt, roeit hij degenen uit en verdrijft ze, die zelf wanen en door anderen geacht worden, als hadden ze de diepste wortel geslagen. En de machtigste van de heidenen konden zich niet staande houden in hun strijd met anderen, als de Almachtige zelf hen niet overgeeft in de hand hunner vijanden.

b. Het is zijn eigen zonde, die zijn ondergang veroorzaakt: Ik dreef hem uit om zijn goddeloosheid, vers 11. Niets van wat ons leven veraangenaamt verliezen wij, of wij hebben het duizendmaal verbeurd. Indien de goddelozen weggedreven worden, is dat om hun goddeloosheid.
c. Het is de machtigste onder de heidenen, die het werktuig van zijn val zijn, God gebruikt vaak de een goddeloze om de anderen te straffen. Hij zal zeker met hem richten, zal weten hoe Hij met hem moet handelen, hoe groot hij ook zij. Zie, trotsaards zullen, vroeger of later, hun man vinden.

B. Let in de geschiedenis van de val van het Assyrische rijk op,
a. Een voortzetting van de gelijkenis van de ceder. Hij werd zeer hoog en spreidde zijn takken ver uit, maar zijn dag kwam.

Eerst werd deze statige ceder ontworteld: De tirannigste van de heidenen roeiden hem uit. Krijgslieden, die met hun wapens uitgezonden werden om te slaan en te doden en te verderven, kunnen wel onder de tirannigste van de heidenen gerekend worden. Zij hebben eerst zijn takken afgehouwen, enkele delen van zijn rijk hem afgenomen, zodat op de bergen en in alle valleien van de omliggende landen, in hoge laagland, en alle stromen, steden en staten van de Assyrische monarchie afvielen, die haar eerst onderworpen waren, maar nu opstonden of veroverd werden. Haar veren waren geleend, en toen iedere vogel zijn eigen veren had teruggenomen, bleef er zoveel als de kale stronk van de boom over.

Ten tweede werd hij verlaten: Alle volken van de aarde gingen weg uit zijn schaduw, die eerst tot hem gevloden waren om beschutting. Toen hij niet langer in staat was, hun die beschutting te verlenen zeiden zij hem de gehoorzaamheid op. Laat grote mannen niet trots zijn op het aantal dergenen, die hen dienen of van hen afhangen, dat is alleen voor zolang hun invloed duurt. Wanneer de Voorzienigheid het voorhoofd over hen fronst, wordt hun gevolg verstrooid en uiteengedreven.

Ten derde werd hij bespot, en zijn val verheerlijkt, vers 13: Alle vogels des hemels woonden op zijn omgevallen stam en traden op de gebroken takken van deze ceder. Andere bomen maakten zich vrolijk over zijn val, die eerst jaloers waren geweest om zijn overmacht en grotere hoogte. "Alle bomen van Eden, die voor hem afgehouwen en gevallen waren, die in de dauw des hemels nat gemaakt waren, gelijk de afgestroopte stam van die machtigen boom, Daniel 4:23, zullen van de reuk van de wateren uitspruiten, Job 14:9 en zich troosten in het onderste van de aarde," vers 16, wanneer zij zien, dat deze trotse ceder even diep vernederd is als zij zelf. Solamen miserie socios habuisse doloris, in de ellende deelgenoten te hebben is een troost voor de lijdenden. Maar de ceders van de Libanon daarentegen, die nog hoog en sterk stonden, waren zwart om zijnentwille en de bomen des velds waren om zijnentwille bewonden, vers 15, omdat zij in zijn val hun eigen toekomstig lot zagen. "Huilt, gij dennen, dewijl de cederen gevallen zijn, Zacharia 11:2 want dan kunt ook gij niet lang meer blijven staan".

b. Een verklaring van de gelijkenis van de ceders. Het afhouwen van deze boom stelt de slachting van deze machtige monarch voor met al zijn aanhangers en helpers, zij allen zijn overgegeven ter dood, om door het zwaard te vallen gelijk de ceder door de bijl. Hij en zijn vorsten, die, naar hij zei, al tezamen koningen waren, zijn allen op weg naar hun graf, naar het onderste van de aarde, in het midden van de mensenkinderen,"als gewone mensen zonder rang of onderscheiding. zij sterven als een mens", Psalm 82:2, zij worden weggevoerd ais degenen, die in de kuil nederdalen, en hun praal kon hen niet beschermen noch met hen meegaan. Weer, vers 16, Ik deed hem ter hel nederdalen, hij werd aan de doden toegevoegd en werd begraven gelijk anderen, in duisternis en vergetelheid. Wederom, vers 17, die zijn arm geweest waren, op wie hij had gesteund, door wie hij had gehandeld en zijn macht

uitgeoefend, allen, die in zijn schaduw hadden gewoond, zijn onderdanen en bondgenoten, en allen, die van hem afhankelijk geweest waren, daalden met hem neer ter helle, tot de verslagenen met het zwaard, tot degenen, die door een ontijdige dood voor hen waren afgesneden, onder het gewicht van schuld en schaamte. Wanneer grote mannen vallen, vallen velen met hen, en velen zijn voor hen gevallen.

c. Wat God bedoelde met deze machtige vorst en zijn rijk ten val te brengen. Hij bedoelde daarmee, eerst de volken rondom wakker te roepen, ze te waarschuwen door hun dit schouwspel te tonen, vers 16. Van het geluid van zijn val deed Ik de heidenen beven. Zij allen werden met verbazing bevangen, zo'n heerlijke vorst zo te zien ondergaan. Het gaf een schok aan aller vertrouwen, en ieder vroeg: Wie zal nu volgen? Ten dage, als hij ter helle nederdaalde, maakte Ik een treuren, vers 15, gelijk een geheel koninkrijk rouwt bij de dood van een koning. Ten teken van die algemene smart, bedekte Ik om Mijnentwil de afgrond, zodat niemand die zien kon, deed alle bedrijvigheid stilstaan, in overeenstemming met de algemene zonde. Ik weerde de stromen van die, en de grote wateren werden geschut, opdat ze in een ander bed stroomden namelijk dat van de weeklacht.

Ten eerste. Vooral de Libanon en het koninkrijk Syrië, dat soms de bondgenoot van Assyrië was geweest, treurden om hem, gelijk de bondgenoten van Babylon, Openbaring 18:9.

Ten tweede om alle volken rondom te vermanen, en tevens hun vorsten, vers 14: Opdat zich geen waterrijke bomen, hoe voordelig ook geplant, verheffen over hun stam, hoogmoedig en verwaand zijn, en hun top niet opsteken boven het midden van de dichte takken, met minachting op anderen neerziende, en geen bomen, die water drinken, op zichzelf staan vanwege hun hoogte, vertrouwende op hun eigen staatkunde en macht, alsof zij nimmer konden vallen. Laat ze alle gewaarschuwd worden door de Assyriërs, want ook die hielden eens hun hoofd hoog en stonden op vasten bodem. Maar hun hoogmoed kwam voor de val, en hun vertrouwen begaf hen. Zie, de val van de hoogmoedige en aanmatigende mensen moet zijn een waarschuwing aan anderen, om nederig te blijven. Het zou voor Nebucadnezar goed geweest zijn, die zelf de Assyriërs ten onder bracht, zo hij die vermaning ter harte had genomen.

2. Hier volgt de profetie van Egypte's val op dezelfde wijze, vers 18. Hij achtte zich de Assyriër gelijk in heerlijkheid en grootheid boven alle bomen in Eden, gelijk de cipres boven de struiken. Gij zult nedergevoerd worden, naar de benedenste of onderste delen van de aarde, in het midden van de onbesnedenen zult gij liggen, dergenen, die in onreinheid, zonder roem, sterven, onder de vloek en verre van God. Dan zullen degenen, die gij onder de voet getrapt hebt, over u juichen, zeggende: "Dat is Farao, en zijn gehele menigte. Zie, hoe vervallen zij er uitzien, hoe laag zij liggen, zie wat er van al zijn praal en zijn hoogmoed geworden is, dit alleen is van hem overgebleven." Zie, grote mannen en grote menigten, met hun groot figuur en hun grote drukte in de wereld, wanneer God komt om met hen te twisten, worden zij spoedig klein, minder dan niets, zoals Farao en zijn gehele menigte.

HOOFDSTUK 32

1 Het gebeurde ook in het twaalfde jaar, in de twaalfde maand op de eersten der maand, dat het woord des HEEREN tot mij geschiedde, zeggende: 2 Mensenkind! hef een klaaglied op over Farao, de koning van Egypte, en zeg tot hem: Gij waart een jongen leeuw onder de heidenen gelijk; en gij waart als een zeedraak in de zeeen, en braakt voort in uw rivieren, en beroerde het water met uw voeten, en vermodderde hunlieder rivieren. 3 Alzo zegt de Heere HEERE: Ik zal daarom Mijn net over u uitspreiden door een vergadering van vele volken; die zullen u optrekken in Mijn garen. 4 Dan zal Ik u laten op het land, Ik zal u heenwerpen op het open veld; en Ik zal al het gevogelte des hemels op u doen wonen, en het gedierte der ganse aarde van u verzadigen. 5 En Ik zal uw vlees heengeven op de bergen, en de dalen met uw hoogheid vervullen. 6 En Ik zal het land, waarin gij zwemt, van uw bloed drenken tot aan de bergen; en de stromen zullen van u vervuld worden. 7 En als Ik u zal uitblussen, zal Ik de hemel bedekken, en zijn sterren zwart maken; Ik zal de zon met wolken bedekken, en de maan zal haar licht niet laten lichten. 8 Alle lichtende lichten aan de hemel, die zal Ik om uwentwil zwart maken; en Ik zal een duisternis over uw land maken, spreekt de Heere HEERE. 9 Daartoe zal Ik het hart van vele volken verdrietig maken, als Ik uw verbreking onder de heidenen zal brengen in de landen, die gij niet gekend hebt. 10 En Ik zal maken, dat zich vele volken over u ontzetten, en hun koningen zullen de haren over u te berge staan, als Ik Mijn zwaard zal zwaaien voor hun aangezichten; en zij zullen elk ogenblik sidderen, een ieder voor zijn ziel, ten dage uws vals. 11 Want zo zegt de Heere HEERE: Het zwaard des konings van Babel zal u overkomen. 12 Ik zal uw menigte vellen door de zwaarden der helden, die al te zamen de tirannigste der heidenen zijn; die zullen de hovaardij van Egypte verstoren, en haar ganse menigte zal verdelgd worden. 13 En Ik zal haar beesten verdoen van bij de grote wateren; en geen mensenvoet zal ze meer beroeren, en geen beestenklauwen zullen ze beroeren. 14 Dan zal Ik hunlieder wateren doen zinken, en Ik zal hunlieder rivieren doen gaan als olie, spreekt de Heere HEERE: 15 Als Ik Egypteland zal hebben gesteld tot een verwoesting, en het land van zijn volheid zal woest zijn geworden, als Ik geslagen zal hebben allen, die daarin wonen; alzo zullen zij weten, dat Ik de HEERE ben. 16 Dat is het klaaglied, en dat zullen zij klagelijk zingen; de dochteren der heidenen zullen het klagelijk zingen; zij zullen het klagelijk zingen over Egypte en over haar ganse menigte, spreekt de Heere HEERE.

17 Voorts gebeurde het in het twaalfde jaar, op de vijftienden der maand, dat het woord des HEEREN tot mij geschiedde, zeggende: 18 Mensenkind! weeklaag over de menigte van Egypte, en doe ze nederdalen, (haar en de dochteren der prachtige heidenen) in de onderste plaatsen der aarde, bij degenen, die in de kuil zijn nedergedaald. 19 Boven wien zijt gij liefelijk! Daal neder, en leg u bij de onbesnedenen. 20 In het midden der verslagenen van het zwaard zullen zij vallen; zij is aan het zwaard overgegeven; trek haar heen met al haar menigte. 21 De machtigste der helden zullen hem, met zijn helpers, toespreken, uit het midden der hel; zij zijn nedergedaald, de onbesnedenen liggen er, verslagen van het zwaard; 22 Daar is Assur met haar gansen hoop, zijn graven zijn rondom hem; zij zijn allen verslagen, gevallen door het zwaard; 23 Welker graven gesteld zijn in de zijden des kuils, en haar hoop is rondom haar graf; zij zijn allen verslagen, gevallen door het zwaard, die een schrik gaven in het land der levenden. 24 Daar is Elam met haar ganse menigte rondom haar graf; zij zijn allen verslagen, de gevallenen door het zwaard, die onbesneden zijn nedergedaald tot de onderste plaatsen der aarde, die hun schrik hadden gegeven in het land der levenden; nu dragen zij hun schande met degenen, die in de kuil zijn nedergedaald. 25 In het midden der verslagenen hebben zij haar een legerstede gesteld onder haar ganse menigte, rondom hem zijn haar graven; zij zijn allen onbesneden, verslagenen van het zwaard, omdat een schrik van hen gegeven is in het land der levenden; nu dragen zij hun schande met degenen, die in de kuil zijn nedergedaald; hij is geleid in het midden der verslagenen. 26 Daar is Mesech, en Tubal, met haar ganse menigte; rondom hem zijn haar graven; zij zijn allen onbesneden, verslagenen van het zwaard, omdat zij hun schrik gegeven hebben in het land der levenden. 27 Maar zij liggen niet met de helden, die onder de onbesnedenen gevallen zijn; die ter helle zijn nedergedaald met hun krijgswapenen, en welker zwaarden men gelegd heeft onder hun hoofden; welker ongerechtigheid nochtans op hun beenderen is, omdat der helden schrik in het land der levenden geweest is. 28 Gij ook zult verbroken worden in het midden der onbesnedenen, en zult liggen met de verslagenen van het zwaard. 29 Daar is Edom, haar koningen en al haar vorsten, die met hunlieder macht geleid zijn bij de verslagenen van het zwaard; diezelve liggen met de onbesnedenen en met degenen, die in de kuil zijn nedergedaald. 30 Daar zijn de geweldigen van het Noorden, zij allen, en alle Sidoniers, die met de verslagenen zijn nedergedaald, beschaamd zijnde vanwege hun

schrik, die uit hun macht voortkwam, en zij liggen onbesneden bij de verslagenen van het zwaard, en dragen hun schande met degenen, die in de kuil zijn nedergedaald. 31 Farao zal henlieden zien, en zich troosten over zijn ganse menigte; de verslagenen van het zwaard van Farao en zijn ganse heir, spreekt de Heere HEERE. 32 Want Ik heb ook Mijn schrik gegeven in het land der levenden; dies zal hij geleid worden in het midden der onbesnedenen bij de verslagenen van het zwaard, Farao en zijn ganse menigte, spreekt de Heere HEERE.

Nog steeds zijn wij aan de verwoesting van Farao en Egypte, waarover wonderlijk wordt uitgeweid, en met grote nadruk. Als wij zo heel veel lezen van de ondergang van Egypte, niet minder dan zes verschillende profetieën, op verschillende tijdstippen uitgesproken, dan zijn wij geneigd te denken dat er een bijzondere reden voor is En,

I. Misschien is die te vinden in het boek Genesis, waar staat, Hoofdstuk 15:14, dat God besloot Egypte te oordelen om de onderdrukking van Zijn volk, en, hoewel het besluit gedeeltelijk uitgevoerd was door de plagen van Egypte en het verdrinken van Farao, toch werd bij de verwoesting, hier voorspeld, de oude rekening vereffend, en het besluit van God volkomen uitgevoerd.
II. Misschien ook vinden wij die in het boek van de Openbaring, waar wij lezen, dat de grote vijand van de kerk van het Evangelie, die oorlog voert tegen het Lam, geestelijk Egypte genoemd wordt, Openbaring 11:8. En, als dat zo is, dan was de verwoesting van Egypte en zijn Farao een type van de verwoesting van die trotse vijand, en er is enige overeenkomst tussen deze profetie van de ondergang van Egypte en de profetie van de verwoesting van het antichristelijk geslacht.
Wij hebben twee onderscheiden profetieën in dit hoofdstuk betreffende Egypte, beide in dezelfde maand, een op de eerste dag, de andere veertien dagen later, waarschijnlijk beide op de Sabbatdag. Het zijn beide klaagzangen, om te betekenen, niet alleen hoe beklagenswaardig de val van Egypte zal zijn, maar ook om te kennen te geven, hoezeer de profeet die zelf zou betreuren, uit een algemeen beginsel van mensenliefde. De verwoesting van Egypte wordt hier voorgesteld door twee gelijkenissen:
1. Het doden van een leeuw, een walvis, of ander verscheurend dier, vers 1-16.
2. De begrafenis van een groot aanvoerder of kapitein-generaal, vers 17-32. De twee profetieën van dit hoofdstuk zijn vrij wel even lang.

Ezechiël 32:1-16
I. Hier wordt de profeet bevolen, een klaaglied on te heffen over Farao, de koning van Egypte, vers 2. Dienaren past het ernstig gestemd te zijn, en daartoe herhaaldelijk klaagzangen op te heffen om de val en ondergang van zondaars, als die de noodlottige dag niet begeerd, maar gevreesd hebben. Predikanten, die anderen willen treffen met de dingen Gods moeten laten zien, dat zij zelf getroffen zijn door de ellende, die de zondaars door de zonde over zich brengen. Het past ons te wenen en te sidderen voor hen, die niet willen sidderen en wenen over zichzelf, om te beproeven of wij ze daardoor kunnen doen wenen en sidderen.

II. Hem wordt bevolen de reden aan te geven voor die klaagzang.
1. Farao is een broeder van de volken geweest, ook van zijn eigen volk, voor welks rust hij had moeten zorgen. Hij is een jonge leeuw onder de heidenen gelijk, vers 2, luid en rumoerig, vrees aanjagend en dreigend, als een leeuw, die brult. Als grote potentaten tiranniek zijn en verdrukken, zijn zij in Gods oog niet beter de roofdieren. Hij is als een zeedraak, of walvis, als een krokodil (volgens sommigen) in de zeeën, zeer woelig en lastig, als "de Leviathan, die de diepte doet zieden gelijk een pot," Job 41:22. Toen Farao een onnodige oorlog begon met die van Cyrene, braakte hij voort in zijn rivieren, in zijn legers, beroerde het water, verstoorde zijn eigen koninkrijk, en de naburige volken vermodderde hun rivieren, en bevuilde ze. Zeer

veel onrust wordt dikwijls in de wereld veroorzaakt door de rusteloze eerzucht en de onverzoenlijke wrok van trotse vorsten. Achab is het, die Israël verontrust, en niet Elia.

2. Hij, die anderen verontrust heeft, moet wel verwachten zelf verontrust te worden, want de Heere is rechtvaardig, Jozua 7:25.
a. Dit wordt hier uiteengezet door een vergelijking. Is Farao een grote vis, die, als hij de rivier opkomt, grote beroering veroorzaakt een leviathan, die Job niet met de angel trekken kan, Job 48, 20? Toch heeft God een net voor hem, dat groot genoeg is om hem te besluiten en sterk genoeg om hem vast te houden, vers 3: Ik zal Mijn net over u uitspreiden, het leger van de Chaldeeën, een vergadering van vele volken, zij zullen hem zijn sterkte met geweld ontnemen hem uit zijn bezittingen verdrijven, hem als een groten vis op het droge werpen, op het open veld, vers 4, waar hij natuurlijk sterven moet, omdat het zijn element niet is, en een prooi van vogels en wilde dieren worden, zoals voorspeld was, Hoofdstuk 29:5. Wat kan de sterkste vis doen om zichzelf te helpen, als hij naar adem ligt te snakken, op het droge? Het vlees van deze groten vis zal op de bergen weggegeven worden, vers 5, en de dalen zullen met zijn hoogheid vervuld worden. Zulk een groot aantal van Farao's soldaten zal gedood worden, dat hun dode lichamen over de heuvels verspreid en in de dalen opgehoopt zullen liggen. Het bloed zal zo overvloedig vergoten worden dat de rivieren in de dalen er van zullen zwellen of, zo groot zal de omvang en de hoogte van deze leviathan zijn, dat hij op de aarde liggende, de dalen vullen zal. Zulke grote hoeveelheden bloed zullen uit zijn wonden stromen, dat zij het land zullen drenken. waarin hij nu zwemt, en speelt, vers 6. Het zal reiken tot aan de bergen, en de wateren van Egypte zullen op deze wijze opnieuw in bloed veranderd worden. De stromen zullen van u vervuld worden. De gerichten, vanouds aan Farao geoefend, worden uitgedrukt door het verbreken van de koppen van de draken in de wateren, Psalm 73:13, 14. Maar nu gaan ze verder, nu wordt niet alleen de kop van deze oude slang verbroken, maar in stukken geslagen.

b. Verder wordt het uiteengezet door een profetie van de diepe indruk, die de verwoesting van Egypte maken zal op de naburige volken, zij zullen er alle van ontsteld zijn, evenals door de val van het Assyrische rijk, Hoofdstuk 31:15, 16. Wanneer Farao, die als een vlammende, brandende toorts was geweest, uitgeblust wordt, zullen daarvan allen om hem heen zwart zien, vers 7. De hemelen zullen als met zwart behangen worden, de sterren zullen geen licht geven, de zon zal verduisterd, en de maan van haar geleend licht beroofd worden. Van de hogere wereld is het, dat deze lagere haar licht ontvangt, en daarom, vers 8, als de lichtende lichten aan de hemel zwart gemaakt worden, zal ten gevolge daarvan een duisternis over het land vallen, over het land van Egypte. Hier schijnt gezinspeeld te worden op de plaag van de duisternis, die vanouds drie dagen over Egypte was, evenals, hiervoor op de plaag, die het water in bloed veranderde. Want, wanneer de vroegere oordelen vergeten zijn, is het rechtvaardig, dat zij herhaald worden. Wanneer hun raadslieden en staatslieden en die het bestuur hebben over de zaken van de staat, van hun wijsheid beroofd en dwaas worden, en de dingen, die tot hun vrede dienen, voor hun ogen verborgen zijn, dan zijn hun lichten verdonkerd, en het land is in duisternis. Dit wordt voorspeld in Jesaja 19:13. De vorsten van Zoan zijn zot geworden. Als het gerucht van de val van Egypte zich verspreidt, en het nieuws naar verre landen gebracht wordt, landen, die zij niet gekend hebben, vers 9, dan zal men er zeer door aangedaan en gevoelig door getroffen zijn. Het zal hen verdrietig maken, zo'n rijk, oud, machtig koninkrijk zo vernederd en ten onder gebracht te zien, en de trots op hun wereldse roem, die zij op zo'n hoge prijs stellen, bezoedeld. "Het hart van vele volken zal verdrietig zijn, als zij zien, dat het woord van de God Israëls door de verwoesting van Egypte vervuld wordt, en dat al de goden van Egypte niet in staat waren, het te verlossen". De verwoesting van de een goddeloze is een verdriet voor de anderen goddeloze.

A. Het zal hen met verbazing vervullen, vers 10: Zij zullen zich over u ontzetten en zich verbazen, hoe zoveel macht en zo grote rijkdom verwoest is, Openbaring 18:16. Die met voldoening de praal van deze wereld bewonderen, zullen met ontsteltenis over de verwoesting van die praal zich verwonderen, die volstrekt geen verrassing is voor diegenen, die de ijdelheid ver: alle dingen hier beneden kennen.

B. Het zal hen met vrees vervullen: zelfs hun koningen (die menen, dat het hun koninklijk voorrecht is veilig te zijn) zullen de haren over u ten berge rijze, daar zij besluiten, dat hun eigen huis gevaar loopt, als dat van hun buurman in brand staat. "Als Ik Mijn zwaard zal zwaaien voor hun aangezichten, zullen zij elk ogenblik sidderen." Als het zwaard van Gods rechtvaardigheid tegen de een getrokken is, om af te snijden, dan wordt het tevens voor de ogen van anderen gezwaaid, om te waarschuwen. En die er zich niet door willen laten waarschuwen en zich niet verbeteren, zullen er toch door verschrikt worden, en sidderen. Zij zullen elk ogenblik sidderen, ten dage van uw val. Als anderen door de zonde verdorven worden, hebben wij reden om te sidderen van vrees daar wij weten, dat ook wij schuldig en straf baar zijn. "Wie zou kunnen bestaan voor het aangezicht van deze heilige God."

C. Het wordt uiteengezet door een duidelijke en uitdrukkelijke voorspelling van de verwoesting zelf, die over Egypte komen zal.
a. De werktuigen van de verwoesting blijken hier zeer geducht te zijn. Het is het zwaard des konings van Babel, van die oorlogszuchtiger, overwinnende vorst, dat u overkomen zal, vers 11, de zwaarden van de helden, de tirannigste van de heidenen, al te samen, vers 12, een leger, waarvoor niemand bestaan kan. Die vermaak hebben in de oorlog, en bij iedere gelegenheid twist maken, kunnen te van een of andere tijd verwachten, in strijd te raken met degenen, die hun te sterk zullen blijken. Farao was haastig geweest, om met zijn naburen te twisten en voort te braken in zijn rivieren, in zijn legers, vers 2. Maar God zal hem er nu voor doen boeten.

b. De voorbeelden van de verwoesting blijken hier zeer vreselijk te zijn, over het geheel dezelfde, die wij tevoren hadden, Hoofdstuk 29:10- 12-30.
Ten eerste. De menigte van Egypte zal uitgeroeid worden, niet gedecimeerd, niet enigen er uit genomen en tot voorbeeld gesteld, maar allen zullen afgesneden worden. Het aantal van de zondaars, al vormen zij ook een menigte, zal hen niet tegen Gods macht beveiligen, en hun ook geen recht verlenen op Zijn medelijden.
Ten tweede: De praal van Egypte zal verdorven worden, de praal van hun hof, waarop zij trots geweest zijn. Toen wij van de praal van deze wereld afstand deden, bewezen wij ons zelf een grote dienst, want die dingen zijn spoedig bedorven en stellen hun bewonderaars teleur.
Ten derde. Het vee van Egypte, dat placht te weiden aan de rivieren zal vernietigd worden, vers 13, of afgesneden, of buit gemaakt. Egypte was beroemd om zijn paarden, die een begeerlijke buit weren voor de Chaldeeën. De rivieren zullen niet meer bezocht worden door mens of beest, zoals vroeger, toen zij daar kwamen drinken.
Ten vierde. De wateren van Egypte, die tevoren levendig vloeiden, zullen nu zinken, en gaan als olie, langzaam en zwaar, vers 14, een figuurlijke uitdrukking, die betekent, dat er zo'n algemene somberheid en droefgeestigheid over het hele volk zal zijn, dat zelfs de rivieren zacht en stil zullen gaan als treurenden, en hun snelheid van beweging geheel zullen vergeten.
Ten vijfde. Het hele land van Egypte zal van zijn rijkdom beroofd worden, het zal woest werden van zijn volheid, vers 15, koren en vee, en alle smakelijke vruchten, die de aarde voortbrengt, als die daarin wonen, geslagen zijn, wordt de grond niet meer bebouwd, en wat geoogst is wordt een gemakkelijke prooi voor de invaller. God kan spoedig de goederen van deze wereld ontnemen aan hen, die de grootste volheid van deze dingen hebben en er van

verzadigd zijn, die er het meest van genieten, en hun hart op die genietingen gesteld hebben. De Egyptenaars waren vol van hun aangenaam land met zijn rijke, overvloedige voortbrengselen. Ieder, die met hen sprak, kon bemerken, hoe vol zij er van waren. Maar God kan hun land woest maken van zijn volheid, in weinig tijds, daarom is het wijs van ons, vol te zijn van schatten in de hemel.

Als het land woest wordt,
1. Zal dat tot hun onderricht zijn: Dan zullen zij weten, dat Ik de Heere ben. Een verstandelijke overtuiging van de ijdelheid van de wereld, en van de veranderlijke en onzekere aard van de dingen daarvan, zal veel bijdragen tot onze rechte kennis van God als ons deel en onze zaligheid.

2. Het zal een reden tot weeklagen zijn voor allen, die rondom hen zijn: De dochters van de heidenen zullen het klagelijk zingen, vers 16 hetzij omdat zij, als haar bondgenoten, deel nemen in haar ellende en met haar lijden, of als haar bewonderaars, ten minste delen in haar smart en met haar medegevoelen. Zij zullen klagen over Egypte en zijn gehele menigte: het zal hun medelijden opwekken, zo'n grote verwoesting te zien. Door de oorzaken van onze blijdschap te vermeerderen, vergroten wij de mogelijkheid van smart voor ons.

Ezechiël 32:17-32
Deze profetie besluit en voltooit de last van Egypte en laat het met zijn gehele menigte in de afgrond des verderfs achter.

I. Hier worden wij uitgenodigd, de begrafenis bij te wonen van dat eens bloeiende koninkrijk, zijn val te beklagen, en te zien, wie het volgen naar het graf, en wie het vergezellen In het graf.
1. Dit dode lichaam van een koninkrijk wordt hier ten grave gebracht. De profeet wordt bevolen ze te doen neerdalen in de kuil, vers 18, hun verwoesting te voorspellen, als één, die gezag heeft, evenals Jeremia gesteld was over de koninkrijken, Jeremia 1:10. Hij moet spreken in Gods naam, als Degene, die hen zal doen nederdalen. Toch moet hij het voorspellen, als één, die hun hartelijk toegedaan is, hij moet weeklagen over de menigte van Egypte, terwijl hij ze doet nederdalen. Als Egypte geslagen is, moet hij een eervolle begrafenis hebben, in overeenstemming met zijn rang. Hij moet begraven worden bij de dochters van de prachtige heidenen, in hun graf en met dezelfde plechtigheden. Het is een armzalige troost, vergeleken met de smaad en de schrik des doods, begraven te worden bij de aanzienlijken, toch is dit alles, wat Egypte wordt toegestaan. Zal Egypte menen, dat hij alleen ontkomen zal aan het gemeenschappelijk lot van trotse en heerszuchtige volken? nee, hij zal delen in hun lot, vers 19: "Boven wie zijt gij liefelijk? Zijt gij zoveel liefelijker dan enig ander volk, dat dat een reden van verschoning voor u zou zijn? nee, anderen, even schoon als gij, zijn in de kuil nedergedaald, daal dus neer en leg u bij de onbesnedenen. Gij zult hun gelijk zijn en zeer zeker bij hen liggen. De menigte van Egypte zal vallen in het midden van de verslagenen van het zwaard, nu er een algemene slachting is onder de volken." Egypte moet de bloediger beker drinken met de anderen, en daarom is het aan het zwaard overgegeven, aan het krijgszwaard (maar in Gods hand, het zwaard van de gerechtigheid), het is overgeleverd om in 't openbaar gevonnist te worden. Trek het heen met al zijn menigte trek ze, of als de dode lichamen van de aanzienlijken met ere ten grave gebracht worden, in een koets, of, zoals misdadigers met schande naar de gerechtsplaats gevoerd worden, op een horde, trek ze naar de kuil, en maak ze tot een schouwspel voor de gehele aarde.

2. Dit lijk van een koninkrijk wordt verwelkomd in het graf, en Farao krijgt toegang tot de vergadering van de doden, en wordt in hun rijk toegelaten, niet zonder enige praal en plechtigheid. Evenals de verrassende val van de koning van Babel aldus wordt voorgesteld: De hel van onderen was beroerd om uwentwille om u tegemoet te gaan, als gij kwam, en u binnen te leiden in het rijk van de duisternis, Jesaja 15:9 enz., zo hier, vers 21. Zij zullen hem toespreken uit het midden van de hel, hem als 't ware verwelkomen bij zijn aankomst, en hem oproepen zich met hen te verenigen in de erkentenis van hetgeen hij noch zij wilden erkennen, zolang zij in pracht en praal leefden, dat het ijdel is, met God te twisten, en dat niemand ooit zijn hart tegen Hem verhardde en voorspoed had. Zij zullen tot hem, en tot die hem zouden helpen zeggen: Waar zijt gij nu? Hoever zijt gij nu gekomen met uw plannen? Verschillende volken worden hier vermeld, die ten grave gedaald zijn voor Egypte, en die gereed staan het met verachting te ontvangen en het te honen, omdat het tenslotte bij hen gekomen is. De volken, waarvan hier gesproken wordt, waren waarschijnlijk die, welke in de laatste jaren door de koning van Babel verwoest en onderworpen, en wier vorsten afgesneden waren, Egypte moet weten, dat hem enerlei wedervaart met zijn naburen. Als hij ten grave daalt, doet hij niet anders dan (migrare ad plures-verhuizen naar een groot getal), dergenen, die voor hem geweest zijn, is geen getal. Maar het is opmerkelijk, dat, hoewel Juda en Jeruzalem, omstreeks deze tijd, of een weinig daarvoor, volkomen verwoest en onderworpen worden, zij toch niet vermeld worden onder de volken, die Egypte in de kuil verwelkomen, want, hoewel zij hetzelfde lot ondergingen als deze volken, en door dezelfde hand, toch kreeg het hun een heel ander karakter door de vriendelijke bedoeling, waarmee zij beproefd werden, en de gelukkige eindelijke uitkomst, en de genade, die God nog voor hen bewaarde. Het was voor hen geen neerdalen in de kuil, als voor de heidenen, zij zijn niet geslagen als anderen, en niet gedood als hun gedoden, Jesaja 27:7.

Maar laat ons zien, wie het waren, die neergedaald zijn vóór Egypte, de onbesnedenen, die van het zwaard verslagen liggen, bij wie het nu zijn intrek nemen moet.
a. Daar ligt het Assyrische rijk, en al de vorsten en machtigen van dat rijk, vers 22: Daar is Assur met zijn ganse hoop, al de landen die er schatplichtig aan waren en afhankelijk van zijn kroon. Die machtige potentaat, die in staatsie placht te liggen, met zijn lijfwacht en groten om zich heen, ligt nu in de duisternis met zijn graven rondom hem en zijn soldaten er in, niet in staat hem nog enige dienst of eer te bewijzen, zij zijn allen verslagen, gevallen door het zwaard. Het getal hunner maanden werd afgesneden, en als mannen des bloeds en bedrogs, zullen zij hun dagen niet voor de helft brengen. Hun graven zin gesteld in de zijden van de kuil, allen in een rij, als bedden in een gemeenschappelijke kamer, vers 23. Allen, die haar gezelschap houden, zijn verslagen, gevallen door het zwaard, er is een grote verzameling van die, welke een schrik gaven in het land van de levenden. Maar evenals de dood van degenen, voor wie zij een schrik waren, een eind maakte aan hun vrees in het graf zijn de gebondenen tezamen in ruste en horen de stem van de drijvers niet, Job 3:18), zo zal de dood van deze machtigen een einde maken aan hun verschrikkingen. Wie is bevreesd voor een dode leeuw? De dood zal een koning van de verschrikking zijn voor hen, die, in plaats van zich tot een zegen te stellen, zich tot een schrik maken van hun tijdgenoten.

b. Daar ligt het koninkrijk van Perzië, dat misschien nog bij heugenis van de toen levenden verwoest en ten onder gebracht was: Daar is Elam met zijn gehele menigte, de koning van Elam met zijn talrijke legers, vers 24, 25. Ook zij hadden een schrik gegeven in het land van de levenden, hadden in hun dagen een vreselijk gedruis en opschudding gemaakt onder de volken. Maar Elam heeft nu zijn graf gevonden en de graven van zijn menigte zijn nu rondom hem gevallen door het zwaard, zijn legerstede is gesteld in het midden van de verslagenen, die nedergedaald zijn, onbesneden, niet geheiligd, en niet in verbond met God. Zij dragen hun

schande met degenen, die in de kuil zijn neergedaald: zij zijn gevallen met de gewone schande en pijn die het deel van de mensen zijn, dat zij sterven, en begraven worden, ja, zij sterven met de bijzondere tekenen van schande, die God en mensen hun aandoen. Die een schrik geven, zullen, vroeger of later, hun schande dragen, en zichzelf tot een schrik zijn. De koning van Elam is gelegd in het midden van de verslagenen. Al de eer, waarop hij nu aanspraak maken kan, is begraven te worden in het voornaamste graf.

c. Daar ligt de macht van Scythië, die omstreeks die tijd de wereld in beweging had gebracht. Mesech en Tubal, die barbaarse noorse volken, hadden onlangs een aanval gedaan op de Meden, en hun een schrik gegeven, leefden enige jaren op hun kosten, en maakten zich van alles meester, waar zij de hand op leggen konden, maar tenslotte kreeg Cyaxares hen, door een list, in zijn macht, doodde een groot aantal van hen en dwong hen zijn land te verlaten, vers 26. Daar liggen Mesech en Tubal met hun gehele menigte, er is een begraafplaats voor hen, met hun voornaamste aanvoerder in hun midden, allen onbesnedenen, verslagen van het zwaard. Deze Scythen, die roemloos stierven zoals zij geleefd hadden worden niet, zoals de andere volken, waarvan tevoren gesproken is, op het bed van eer gelegd, vers 27: Zij liggen niet met de helden, zullen niet met staatsie begraven worden, zoals die welke op het slagveld gedood zijn, die ter helle zijn nedergedaald met hun krijgswapenen, die voor de lijkbaar uit gedragen, of er achterna gebracht worden, en dat met toestemming van de vijand, welker zwaarden men gelegd heeft onder hun hoofden, alsof zij zoeter zouden slapen, als hun hoofd op zo'n peluw lag. De Scythen worden niet met deze eerbewijzen begraven, maar hun ongerechtigheid is op hun beenderen, zij zullen, om hun ongerechtigheden, onbegraven blijven liggen, hoewel zij van de helden schrik in het land van de levenden geweest zijn.

d. Daar ligt het koninkrijk van Edom, dat lang gebloeid had, maar in deze tijd, ten minste voor de verwoesting van Egypte, geheel woest gemaakt werd, zoals voorspeld was, Hoofdstuk 25:13. Onder de graven van de volken, is Edom, vers 29. Daar liggen, niet geëerd door gedenktekenen of opschriften, maar gemengd met het algemene stof, zijn koningen en zijn vorsten, zijn wijze staatslieden, waarom Edom beroemd was, en zijn dappere soldaten. Dezen met hunlieder macht zijn gelegd bij de verslagenen van het zwaard, hun macht kon het niet beletten, ja, hun macht deed er het hare toe, want die moedigde hen aan de oorlog te beginnen, en hitste hun naburen tegen hen op, die het noodzakelijk achtten, hun toenemende grootheid te knotten. Zeer veel moeite deden zij, om zich zelf te verderven, als zovelen, die met hun macht, met al hun macht gelegd worden bij de verslagenen van het zwaard. De Edomieten behielden de besnijdenis, daar zij van Abrahams zaad waren. Maar dat zal hun niet helpen, zij zullen liggen met de onbesnedenen.

e. Daar liggen de geweldigen van het noorden en alle Sidoniers. Dezen waren even goed bekend met zeezaken als de Egyptenaars, die groot vertrouwen stelden op dat deel van hun kracht, maar zij zijn nedergedaald met de verslagenen, vers 30, nedergedaald in de kuII. Nu zijn zij beschaamd vanwege hun schrik, beschaamd, als zij bedenken, hoezeer zij er op stoften en vertrouwden, en, evenals de Edomieten met hun macht, zo worden deze met hun schrik gelegd bij de verslagenen van het zwaard, en gedwongen hun lot te delen. Zij dragen hun schande met degenen, die in de kuil zijn neergedaald, zij sterven in even grote schande, als die door de hand van de openbare gerechtigheid afgesneden zijn.

f. Dit alles is zeer toepasselijk op Farao en de Egyptenaars, die geen reden hebben zich te vleien met de hoop op gerustheid, als zij zien, hoe de wijsten, de rijksten, de sterksten van hun naburen verwoest zijn, vers 28: Gij ook zult verbroken worden in het midden van de

onbesnedenen, als God de volken, die zich niet vernederen en verbeteren willen, ter neer werpt, moet gij er op rekenen, eveneens ter neer geworpen te worden.

g. Het zal een vermindering van de ellende van Egypte zijn, op te merken, dat hun lot het lot van zovele en zo grote volken is geweest vóór hen, vers 31: Farao zal hen zien en zich troosten, het zal zijn gemoed enigszins verlichten, dat hij niet de eerste koning is, die in de slag gevallen is-dat zijn leger niet het eerste was dat verslagen werd, dat zijn koninkrijk niet het eerste was, dat verwoest is. Greenhill merkt hier op: De troost, die de goddelozen na hun dood hebben, is een armzalige troost, niet wezenlijk, maar denkbeeldig. Het zal hun luttel voldoening geven, dat zij zoveel lotgenoten in hun lijden hebben de rijke man in de hel was er bevreesd voor. Alleen ten opzichte van de eer kan Farao zien en zich troosten.

h. Maar door niets zal deze ellende verlicht worden, want, vers 32: Ik heb ook Mijn schrik gegeven in het land van de levenden. De groten van de wereld hebben hun schrik gegeven en er werk van gemaakt om iedereen vrees in te boezemen. (Oderim dum metuant- Zij mogen mij haten, als zij mij maar vrezen.) Maar nu heeft de grote God Zijn schrik gegeven in het land van de levenden, en daarom lacht Hij om de hunne, want hij ziet, dat Zijn dag komt, Psalm 37:12. In die dag van de verschrikking zal Farao en zijn gehele menigte gelegd worden bij de verslagenen met het zwaard.

II. De blik, die deze profetie ons geeft op verwoeste staten, kan ons iets leren:
1. Van deze tegenwoordige wereld en het rijk des doods daarin. Kom en zie de rampzalige toestand van het menselijk leven, zie, hoe alles in deze wereld sterft. De sterken sterven, de machtigen sterven, Farao en zijn gehele menigte. Zie, hoevelen in deze wereld gedood worden. Zij worden allen met het zwaard verslagen. Alsof men toch al niet snel genoeg stierf, spitsen de mensen hun vernuft om middelen te vinden, elkaar te vernietigen. Het is niets anders dan een groot slagveld.

2. Van de andere wereld. Hoewel het de verdelging van volken als zodanig is, die misschien in de eerste plaats hier bedoeld wordt, toch is het tevens een klaarblijkelijke toespeling op de eindelijke en altijddurende verdoemenis van de onboetvaardige zondaars, dergenen die onbesneden van hart zijn, zij worden verslagen door het zwaard van de Goddelijke gerechtigheid, hun ongerechtigheid is op hen, en daarbij dragen zij hun schande. De vijanden van Christus, die niet wilden, dat Hij over hen regeren zou, zullen tot hen gebracht en voor hem doodgeslagen worden, al zijn zij even prachtig, al zijn zij even talrijk als Farao en zijn gehele menigte.

HOOFDSTUK 33

1 En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende: 2 Mensenkind! spreek tot de kinderen uws volks, en zeg tot hen: Wanneer Ik het zwaard over enig land breng, en het volk des lands een man uit hun einden nemen, en dien voor zich tot een wachter stellen; 3 En hij het zwaard ziet komen over het land, en blaast met de bazuin, en waarschuwt het volk; 4 En een, die het geluid der bazuin hoort, wel hoort, maar zich niet laat waarschuwen; en het zwaard komt, en neemt hem weg, diens bloed is op zijn hoofd. 5 Hij hoorde het geluid der bazuin, maar liet zich niet waarschuwen, zijn bloed is op hem; maar hij, die zich laat waarschuwen, behoudt zijn ziel. 6 Wanneer daarentegen de wachter het zwaard ziet komen, en blaast niet met de bazuin, zodat het volk niet is gewaarschuwd; en het zwaard komt, en neemt een ziel uit hen weg; die is wel in zijn ongerechtigheid weggenomen, maar zijn bloed zal Ik van des hand des wachters eisen. 7 Gij nu, o mensenkind! Ik heb u tot een wachter gesteld over het huis Israëls; zo zult gij het woord uit Mijn mond horen, en hen van Mijnentwege waarschuwen. 8 Als Ik tot de goddeloze zeg: O goddeloze, gij zult de dood sterven! en gij spreekt niet, om de goddeloze van zijn weg af te manen; die goddeloze zal in zijn ongerechtigheid sterven, maar zijn bloed zal Ik van uw hand eisen. 9 Maar als gij de goddeloze van zijn weg afmaant, dat hij zich van dien bekere, en hij zich van zijn weg niet bekeert, zo zal hij in zijn ongerechtigheid sterven; maar gij hebt uw ziel bevrijd. 10 Daarom, gij mensenkind! zeg tot het huis Israëls: Gijlieden spreekt aldus, zeggende: Dewijl onze overtredingen en onze zonden op ons zijn, en wij in dezelve versmachten, hoe zouden wij dan leven? 11 Zeg tot hen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls? 12 Gij dan, o mensenkind! zeg tot de kinderen uws volks: De gerechtigheid des rechtvaardigen zal hem niet redden ten dage zijner overtreding; en aangaande de goddeloosheid des goddelozen, hij zal om dezelve niet vallen, ten dage als hij zich van zijn goddeloosheid bekeert; en de rechtvaardige zal niet kunnen leven door dezelve zijn gerechtigheid, ten dage als hij zondigt. 13 Als Ik tot de rechtvaardige zeg, dat hij zekerlijk leven zal, en hij op zijn gerechtigheid vertrouwt, en onrecht doet, zo zullen al zijn gerechtigheden niet gedacht worden, maar in zijn onrecht, dat hij doet, daarin zal hij sterven. 14 Als Ik ook tot de goddeloze zeg: Gij zult de dood sterven! en hij zich van zijn zonde bekeert, en recht en gerechtigheid doet; 15 Geeft de goddeloze het pand weder, betaalt hij het geroofde, wandelt hij in de inzettingen des levens, zodat hij geen onrecht doet; hij zal zekerlijk leven, hij zal niet sterven. 16 Al zijn zonden, die hij gezondigd heeft, zullen hem niet gedacht worden; hij heeft recht en gerechtigheid gedaan, hij zal zekerlijk leven. 17 Nog zeggen de kinderen uws volks: De weg des HEEREN is niet recht; daar toch hun eigen weg niet recht is. 18 Als de rechtvaardige afkeert van zijn gerechtigheid, en doet onrecht, zo zal hij daarin sterven. 19 En als de goddeloze zich bekeert van zijn goddeloosheid, en doet recht en gerechtigheid, zo zal hij daarin leven. 20 Nog zegt gij: De weg des HEEREN is niet recht; Ik zal ulieden richten, een ieder naar zijn wegen, o huis Israëls!

21 En het geschiedde in het twaalfde jaar onzer gevankelijke wegvoering, in de tiende maand, op de vijfden der maand, dat er een tot mij kwam, die van Jeruzalem ontkomen was, zeggende: De stad is geslagen. 22 Nu was de hand des HEEREN op mij geweest des avonds, eer die ontkomene kwam, en had mijn mond opengedaan, totdat hij des morgens tot mij kwam. Alzo werd mijn mond opengedaan, en ik was niet meer stom. 23 Toen geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 24 Mensenkind! de inwoners van die woeste plaatsen in het land Israëls spreken, zeggende: Abraham was een enig man, en bezat dit land erfelijk; maar onzer zijn velen; het land is ons gegeven tot een erfelijke bezitting. 25 Daarom zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Gij eet vlees met het bloed, en heft uw ogen op tot uw drekgoden, en vergiet bloed; en zoudt gij het land erfelijk bezitten? 26 Gij staat op ulieder zwaard; gij doet gruwel, en verontreinigt, een ieder de huisvrouw zijns naasten; en zoudt gij het land erfelijk bezitten? 27 Alzo zult gij tot hen zeggen: De Heere HEERE zegt alzo: Zo waarachtig als Ik leef, indien niet, die in die woeste plaatsen zijn, door het zwaard zullen vallen, en zo Ik niet dien, die in het open veld is, het wild gedierte overgeve, dat het hem vrete, en die in de vestingen en in de spelonken zijn, door de pestilentie zullen sterven! 28 Want Ik zal het land tot een verwoesting en een schrik stellen, en de hovaardij zijner sterkte zal ophouden; en de bergen Israëls zullen woest zijn, dat er niemand overga. 29 Dan zullen zij weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik het land tot een verwoesting en een schrik zal gesteld hebben, om al hun gruwelen, die zij gedaan hebben.

30 En gij, o mensenkind! de kinderen uws volks spreken steeds van u bij de wanden en in de deuren der huizen; en de een spreekt met de ander, een iegelijk met zijn broeder, zeggende: Komt toch en

hoort, wat het woord zij, dat van de HEERE voortkomt. 31 En zij komen tot u, gelijk het volk pleegt te komen, en zitten voor uw aangezicht als Mijn volk, en horen uw woorden, maar zij doen ze niet; want zij maken liefkozingen met hun mond, maar hun hart wandelt hun gierigheid na. 32 En ziet, gij zijt hun als een lied der minnen, als een, die schoon van stem is, of die wel speelt; daarom horen zij uw woorden, maar zij doen ze niet. 33 Maar als dat komt (zie, het zal komen!) dan zullen zij weten, dat er een profeet in het midden van hen geweest is.

De profeet heeft thans zijn rondgang als rechter in Gods naam, volbracht, heeft de naburige volken alle verhoord en hun vonnis geveld, dat uitgesproken en hun bekendgemaakt. Na deze acht hoofdstukken keert hij weer tot de kinderen van zijn volk, en ontvangt verder bevelen, wat hu hun te zeggen heeft.

I. Hij moet hun te kennen geven, welk een bediening als profeet hij onder hen vervulde, dat hij was een wachter, en last aangaande hen had ontvangen, waarvoor hij verantwoordelijk was, vers 19. In hoofdzaak hebben wij dit reeds gehad, hoofdstuk 3:17, .enz.
II. Hij moet hun te kennen geven, hoe zij tegenover God staan, dat hun schuld onderzocht wordt, hoe zij zich gedragen hebben dat een goddeloze, die zich bekeert, niet zal omkomen, vers 10-20.
III. Hier volgt een bijzondere boodschap voor degenen, die nog in het land Israëls bleven, en (wat zeer vreemd klinkt) weer zorgeloos werden en vertrouwden, dat zij daar weer wortel zouden schieten, om hun aan te kondigen, dat hun hoop ijdel was, zo zij volhardden in hun zonden, vers 21-29.
IV. Een bestraffing voor hen die wel naar Ezechiël luisterden, maar in hun belijdenis van ootmoed niet oprecht waren, vers 30-33.

Ezechiël 33:1-9
Volgens Gods uitdrukkelijk bevel had de profeet de profetie tegen de Joden laten rusten, juist toen de tijding kwam, dat Jeruzalem was ingesloten en nauw belegerd werd, Hoofdstuk 24:27. Maar nu Jeruzalem, twee jaren later, genomen is, wordt hij weer gezonden om tot hen te spreken, zijn last wordt vernieuwd. Had God hen ganselijk begeven, dan zou Hij hun geen profeten meer hebben gezonden. Had hij geen barmhartigheid meer voor hen, dan zou Hij hun niet zulke dingen als deze getoond hebben. In deze verzen vinden wij,

I. De taak van een wachter aangetoond, het vertrouwen, dat hij geniet, de taak, hem gegeven, en de voorwaarden genoemd, die tussen hem en degenen, die hem geplaatst hebben, zijn vastgesteld, vers 2, 6.
1. Verondersteld wordt een openbaar gevaar, dat aanleiding geeft tot de aanstelling van een wachter, wanneer namelijk God het zwaard over enig land brengt, vers 2. Het krijgszwaard, wanneer het over een land komt, wordt door God gezonden, het is het zwaard des Heeren, hoe onrechtvaardig ook zij zijn, die het trekken. Op zo'n tijd, wanneer een land in gevaar is van een vijandelijke inval, opdat het ingelicht wordt omtrent al de bewegingen des vijands, opdat geen aanval het onverwachts verschrikke, opdat het zijn wapens ter rechter tijd in gereedheid brenge om de indringer een warme ontvangst te bereiden, -neemt het een man uit hun einden, een geschikt iemand, die aan de grenzen woont, waar het gevaar dreigt of verwacht wordt, en die daarom met alle wegen wel bekend is, en stellen hem zich tot een wachter. Zo wijs zin de kinderen van deze wereld in hun geslacht. Zie, een man kan zijn gehele land een openbare dienst bewijzen. Vorsten en staatslieden zijn de wachters van een koninkrijk, zij zijn gedurig bezig en zien aanhoudend op de openbare veiligheid toe.

2. Algemeen vertrouwen wordt in de wachter gesteld, hij is het gehele volk verantwoordelijk voor de wijze, waarop hij zijn post waarneemt. Zijn taak is:

a. De nadering en de voortgang van de vijand te verkennen, en daarom moet hij noch blind noch slaperig zijn, want dan ken hij het zwaard niet zien komen.
b. Daarvan onmiddellijk kennis te geven door op de bazuin te blazen, wij zouden zeggen: door een schot te lossen, ten teken van gevaar. Bijzonder vertrouwen wordt dus in hem gesteld, doen degenen, die hem daar als wachter hebben geplaatst, dat hij twee dingen getrouwelijk doen zal, en zij wagen hun leven trouw. Nu, c. Indien hij zijn plicht vervult, indien hij bijtijds let op al de gevaren, die binnen zijn bereik vallen, en daarvan kennis geeft, dan kwijt hij zich van zijn last, hij behoudt zijn ziel en ontvangt zijn loon. Als het volk zijn waarschuwing in de wind slaat, als het hem niet gelooft of er geen acht op geeft, niet aanneemt, dat het gevaar wezenlijk zo groot en zo nabij is, en de vijand komt en verrast die zekeren, dan is dat hun eigen schuld. De fout ligt niet bij de wachter, hun bloed is op hun hoofd. Zo iemand overmoedig het gevaar in de mond loopt, hoezeer hij het geluid van de bazuin gehoord heeft en hem gezegd is waar gevaar was, en het zwaard komt en neemt hem weg in zijn dwaasheid, dan is hij een (felo de se, een zelfmoordenaar) een zot, die zichzelf verderft. Maar d. Indien de wachter zijn plicht niet doet, als hij het gevaar kon gezien hebben maar het niet zag, sliep of niet oplette of een anderen kant uitkeek, of zo hij, het gevaar ziende, (dit geval wordt hier gesteld), alleen op zijn eigen veiligheid bedacht is, en niet met de bazuin blaast om het volk te waarschuwen, zodat het volk niet is gewaarschuwd en sommigen worden verrast en weggenomen in hun ongerechtigheid, vers 6, plotseling, zonder dat hun tijd gegund werd te roepen: Heere, wees mij genadig, tijd om zich te bekeren en vrede met God te maken (hetgeen de zaak veel erger maakt), en de arme zondaar wordt weggenomen in zijn ongerechtigheid zijn bloed zal van de hand des wachters geëist worden. Hij zal schuldig worden bevonden aan diens dood, omdat hij hem voor het gevaar niet heeft gewaarschuwd. Maar zo de wachter zijn plicht doet, en het volk de zijnen, dan is alles wel, beide hij, die waarschuwt, en hij, die zich laat waarschuwen, hebben hun ziel behouden.

II. De toepassing van deze woorden op de profeet, vers 7, 9.
1. Hij is een wachter over het huis Israëls. Hij had nu en dan de volken buiten Israël gewaarschuwd, maar een wachter over het huis Israëls was zijn hoofdtaak, want zij waren kinderen van de profeten en des verbonds. Niet zij hadden hem ten wachter voor het volk, vers 2 (want zo wijs waren zij niet geweest om ter veiligheid van hun zielen iemand aan te stellen gelijk ze vol zorg waren om hun tijdelijke welvaart), maar God had hem tot een wachter gemaakt.

2. Zijn werk als wachter was, de zondaren te waarschuwen voor het gevaar, waarin hun zonde hen had gebracht. Dat is het woord, hetwelk hij moest horen uit des Heeren mond en tot hen spreken.
a. God had gezegd, De goddeloze zal zeker sterven, hij zal ellendig sterven. Zo hij zich niet bekeert, zal hij ten God worden afgesneden en allen troost en alle hoop verliezen, van alle goed verstoken worden. Hij zal vallen en voor eeuwig onder Gods toorn liggen, die de dood is voor de ziel, gelijk Zijn gunst haar leven is. De rechtvaardige God heeft het gezegd en zal het nimmer intrekken, ook kan de gehele wereld het niet onwaar maken dat "de bezolding van de zonde de dood is. De zonde voleindigd zijnde, baart de dood". De toorn Gods wordt geopenbaard van de hemel, niet alleen over goddeloze volken in het algemeen maar ook over goddeloze mensen hoofd voor hoofd.
b. Het is Gods wil, dat de goddelozen gewaarschuwd worden: "gij zult hen van Mijnentwege waarschuwen." Dit wil zeggen, dat er een mogelijkheid bestaat, het verderf te ontvlieden, anders zou de waarschuwing slechts misleiding zijn, ja God begeert, dat de zondaar zich bekere en leve. "Zondaren worden daarom gewaarschuwd voor de toekomende toorn, dat zij die ontvlieden zullen," Mattheüs 3:7.

c. Het is het werk van de predikanten, de goddeloze te waarschuwen en tot hem te zeggen, dat het hem kwalijk gaan zal, Jesaja 3:11. God zegt in het algemeen: "De ziel, die zondigt, zal sterven". Het is de taak van de predikant, dat tot bijzondere personen te herhalen en te zeggen: "O, gij goddeloze! gij zult zeker sterven, wie gij ook zijt, indien gij in uw overtredingen voortgaat, zal uw verderf onherroepelijk zijn. O, overspeler! o rover! o dronkaard! o vloeker! o sabbatschender! gij zult zeker sterven". En hij moet dit niet in boosheid zeggen, zodat hij de zondaar verbittert, maar met medelijden, om de goddeloze van zijn weg af te manen, hem te waarschuwen, die te verlaten, opdat hij leve. Dit moet geschieden door getrouw prediking in het openbaar en door persoonlijk vermaan aan iedere openbare zondaar in het bijzonder.

3. Indien zielen verloren gaan door zijn plichtverzuim, dan brengt hij schuld over zichzelf. Indien de profeet de goddeloze niet waarschuwt voor het verderf, dat hem aan het einde van zijn weg wacht, dan zal de ongerechtige in zijn ongerechtigheid sterven. Want, ofschoon de wachter hem niet heeft gewaarschuwd, de zondaar had acht kunnen geven op het geschreven Woord op de stem van zijn eigen consciëntie, en op Gods oordelen over anderen, waardoor zijn mond gestopt en God in zijn verderf gerechtvaardigd wordt. Zie, het zal onboetvaardige zondaars in de grote dag niet baten, of zij al aanvoeren, dat zij door de wachter niet gewaarschuwd zijn, dat die zorgeloos en ontrouw geweest is, want, al is dat zo geweest, het zal blij ken, dat God hen niet ongewaarschuwd heeft gelaten. Maar hij zal niet alleen vergaan in zijn goddeloosheid, ook de wachter zal ter verantwoording geroepen worden: des zondaars bloed zal God van zijn hand eisen. De blinde leidsman zal met de volgeling van de blinde in de gracht vallen. Zie, hoezeer God begeert, dat de zondaars gered worden, als Hij dengenen, die hen zouden waarschuwen maar die plicht slecht nakomen, dat zeer kwalijk neemt. En zie ook, hoeveel die predikanten hebben te verantwoorden, die de zonde verbloemen, de zondaars in hun boze weg vleien en, door hun eigen slecht leven, hen zelfs aanmoedigen en in hun zonde verharden, zodat die zondaars gaan geloven, dat zij in vrede kunnen voortgaan.

4. Doet de wachter zijn plicht, dan kan hij zich daarmee troosten, ofschoon hij er niet altijd vrucht van ziet, vers 9: Maar als gij de goddeloze van zijn weg afmaant, als gij hem getrouw meedeelt wat daarvan het einde zal zijn, hem ernstig vermaant die te verlaten, maar deze erin volhardt, zo zal die onboetvaardige zondaar in zijn ongerechtigheid sterven, en de ernstige waarschuwing zal zijn oordeel verzwaren, maar gij hebt uw ziel behouden. Zie, het is troost voor predikanten, dat zij door genade zelf behouden worden, al kunnen zij er door hun dienst niet zoveel redden als zij gaarne gewild hadden.

Ezechiël 33:10-20

Deze verzen behelzen in hoofdzaak wat wij reeds gehad hebben Hoofdstuk 17:20, enz. zij bevatten een verklaring van de verhouding, waarin de mens tot God staat (gelijk de vorige van de verhouding van predikanten tot God). Geen wonder dus, dat ze hier wordt herhaald als gene, ofschoon wij de hoofdinhoud reeds gehad hebben. Merk hier op,

I. De tegenspraak van het volk tegen Gods handeling met hen. God twistte nu, in Zijn voorzienigheid met hen, maar hun onbesneden harten waren nog niet verootmoedigd, al bracht het hen tot nadenken over God. Op twee dingen drongen zij, in hun verwijt aan God, aan, en in beide deden zij ongerechtigheid tot hun zonde toe, en ellende tot hun straf.

1. Zij maakten aanmerking op Gods beloften en gunsten, als ware daarin geen vriendelijkheid of oprechtheid, vers 10. God had hun het leven voorgesteld, maar zij beweerden, dat Hij het buiten hun bereik had gezet, en daarom spotten zij als zij ervan spraken. De profeet had enige tijd tevoren gezegd, Hoofdstuk 24:23: Gij zult in uw ongerechtigheden versmachten. Met dat

woord had hij zijn bedreiging tegen Juda en Jeruzalem besloten, en daarover twistten zij nu met hen, als had hij in volstrekte zin gesproken om hen tot wanhoop te drijven. En toch had de profeet voorwaardelijk gesproken om hen tot boete te brengen. Zo worden de woorden van Gods dienaren verdraaid door mensen met een verdorven verstand, die gaarne twist zoeken. Hij opent voor hen hoop op leven en geluk, en nu willen ze Hem op tegenspraak met zichzelf betrappen, want, zeggen ze: "Dewijl onze overtredingen en onze zonden op ons zijn, zo als Gij van ons hebt gezegd, en wij moeten daarin versmachten, en in nutteloos berouw een ellendige ballingschap ondergaan, hoe zouden wij dan leven? Indien dat ons lot is, dan is er niets aan te doen. Wij sterven, wij vergaan, wij allen vergaan". Zie, het is zeer gewoon, dat degenen, die zich hooghartig verharden, wanneer zij tegen de zonde gewaarschuwd worden, wanhopig worden als men hen tot bekering roept en dan besluiten, dat er voor hen toch geen hoop meer is.

2. Zij twistten met bedreigingen en oordelen, als ware daarin geen billijkheid of rechtvaardigheid. Zij zeiden: De weg des Heeren is niet recht, zie Hoofdstuk 17:20, als om te zeggen: de Heere is partijdig in Zijn handelen, Hij neemt de persoon aan, en Hij is strenger tegen zonde en zondaars dan zij verdienen.

II. Hier wordt op deze tegenwerpingen behoorlijk, afdoend antwoord gegeven.
1. Hun, die wanhoopten of God hun nog genade wilde bewijzen, wordt geantwoord met een plechtige verklaring, dat God bereid staat hun barmhartigheid te betonen, vers 11. Toen zij spraken van in hun zonden te versmachten zond God de profeet tot hen, zich haastende om hun te verkondigen, dat, hoewel hun toestand droevig was, er toch nog geen reden tot vertwijfeling, maar nog hoop voor Israël was.
a. Het is zeker, dat "God geen lust heeft in de dood des goddelozen, dat Hij die niet begeert". Indien hij de weg des verderfs toch niet verlaten wil, zal God in zijn straf verheerlijkt worden, maar heeft er daarom geen lust in. Hij begeert, dat zij zich bekeren en leven, want Zijn goedheid gaat het al te boven, Zijn goedheid duurt in eeuwigheid. Hij ziet liever, dat zondaars zich bekeren en leven dan dat zij voortgaan en sterven. Hij heeft dit gezegd en gezworen, opdat wij "in deze twee onveranderlijke dingen, in welke het onmogelijk is, dat God liege, een sterke vertroosting zouden hebben, Hebreeën 6:18. Wij hebben Zijn woord en Zijn eed, en wijl Hij bij niemand, die meerder was, had te zweren, zo zwoer Hij bij Zichzelf", Hebreeën 6:13: Zo waarachtig als Ik leef. Zij trokken in twijfel, of zij zouden leven, al hadden zij berouw en bekeerden zich. Ja, zegt God, zo waarachtig als Ik leef, ware boetvaardiger zullen leven, want hun leven is met Christus verborgen in God.
b. Zeker is God oprecht, en spreekt Hij in volle ernst, als Hij zondaars tot bekering roept: "Bekeert u, bekeert u van uw verkeerde weg." Berouw hebben is van zijn verkeerde weg terugkeren, dit vraagt God van de zondaars, dit wil God, dat de zondaars doen, daartoe roept Hij herhaaldelijk en dringend op: "Bekeert u, bekeert u. O, dat gij u liet overhalen om u te bekeren, spoedig u te bekeren, u zonder uitstel te bekeren! Dit zal Hij hen leren doen, indien zij hun handelingen aanstellen om zich tot hun God te bekeren," Hosea 5:4. Want Hij heeft gezegd: "Ik zal Mijn Geest ulieden overvloedig uitgieten," Spreuk. 1:23. Daarin wil Hij hen aannemen, want dat is niet alleen wat Hij beveelt, maar waartoe Hij dringend aanhoudt.
c. Het is zeker, dat, zo zondaars omkomen, het door hun eigen schuld is, zij sterven omdat zij sterven willen, en daarin handelen zij allerdwaast en alleronredelijkst. "Waarom wilt gij sterven, o huis Israëls?" God had naar hen willen horen, maar zij wilden niet gehoord worden.

2. Zij, die er aan wanhoopten bij God rechtvaardigheid te vinden, worden hier beantwoord met een plechtige verklaring van de regel, die God volgt ten opzichte van de kinderen van de mensen, welke regel in zich het bewijs harer billijkheid draagt, iedereen kan dat duidelijk

proeven. De Joodse natie was nu, als natie, dood, ze was in elk opzicht ondergegaan. De profeet handelt nu met ieder persoonlijk, en de rechte regel voor ieder gelijkt zeer veel op die voor het gehele volk, Jeremia 18:7-10. Indien God aangaande het volk spreekt van bouwen en planten, en het handelt goddelooslijk, dan herroept Hij Zijn beloften van gunst te bewijzen en laat het aan het verderf ten prooi. Maar als Hij spreekt van uitroeien en verdelgen, en het doet boete, dan herroept Hij Zijn vonnis en verlost het volk. Zo gaat het ook hier. In het kort, de uitnemendste belijders zullen, indien zij afvallen, in die afval van God zeker voor eeuwig vergaan, en de grootste zondaars zullen, zo ze zich bekeren, in hun terugkeer tot God gewis voor eeuwig zalig worden. Dit wordt hier telkens en telkens weer herhaald, omdat het gedurig weer bedacht en overwogen en aan onze harten gelegd moet worden. Dit moest noodzakelijk aan dat dwaze, verstandeloze volk, dat zei: "De weg des Heeren is niet recht," ingeprent worden, want deze rechtsregels zijn zo klaarblijkelijk rechtvaardig, dat ze geen andere bevestiging behoeven dan gedurige herhaling.

A. Indien zij, die hun godsdienst luide beleden hebben, die belijdenis verloochenen, de rechte wegen Gods verlaten en vleselijk, zinnelijk en werelds worden, dan baat hun de vroegere belijdenis en al hun vroegere godsdienst, waarmee zij die belijdenis bevestigden, niets. Zij zullen zeker in hun ongerechtigheid sterven, vers 12, 13, 18.

a. God zegt tot de rechtvaardige, dat hij zeker zal leven vers 13. Hij zegt het door Zijn woord en laat het herhalen door Zijn dienaren. Hij, die godzalig leeft, diens eigen hart zegt hem, en zijn naasten zeggen hem, dat hij zal leven. Zulk een mens kan niet anders dan gelukkig zijn. En zeker zal hij, als hij in zijn gerechtigheid volhardt, oprecht en in waarheid, niet in schijn, alleen maar in werkelijkheid leven, als hij in de liefde Gods blijft, zal hij in die liefde eeuwig gelukkig zijn.

b. Rechtvaardigen, die voor zichzelf en voor wie anderen goede hope hebben, verkeren toch in gevaar tot ongerechtigheid te vervallen, indien zij op hun gerechtigheid vertrouwen. Dat geval wordt hier verondersteld: "Indien hij op zijn gerechtigheid vertrouwt en onrecht doet, in de zonde gaat wandelen, niet alleen een mistred doet, maar zich afkeert en daarin voortgaat". Zo kan het met een rechtvaardige gaan, en is het gevolg van zijn vertrouwen op zijn eigen gerechtigheid. Zie, uitstekende belijders zijn afgevallen door een hoogmoedige verwaandheid en vertrouwen op zichzelf. Zij steunden op de verdienste hunner eigen gerechtigheid en meenden, dat zij God reeds tot hun schuldenaar gemaakt hadden, zodat zij het nu wel wagen konden, onrecht te doen, want hun gerechtigheid bedekt dat onrecht wel. Zij meenden, dat slechte daden na hun bekering geen gevaar opleverden, omdat zij daartegenover zo veel goeds in de weegschaal konden leggen. Of: zij vertrouwden op de kracht hunner eigen gerechtigheid en achtten zich zo wel bevestigd op de weg van de godzaligheid, dat zij zich aan elke verzoeking konden wagen en onkwetsbaar waren, juist door deze overmoed kwamen zij ten val. Door zich tegen de zonde verzekerd te wanen, werden zij in de diepte van de hel neergetrokken. Dit was het ongeluk van de Farizeeën: zij vertrouwden van zichzelf rechtvaardig te zijn, en meenden, dat hun lange gebeden en hun twee maal per week vasten, goed zou maken, dat zij van de weduwen huizen opaten.

c. Indien de rechtvaardige zich aan onrecht overgeeft en niet tot zijn gerechtigheid wederkeert, hij zal zeker in zijn ongerechtigheid omkomen en al zijn gerechtigheid, die hij vroeger heeft gedaan, al zijn gebeden en aalmoezen zullen vergeten worden. Er zal geen melding van gemaakt noch gedachtenis van gehouden worden, al zijn goede werken zijn van de vergetelheid prijs gegeven, of ze nooit gedaan waren. De gerechtigheid des rechtvaardigen zal hem niet redden van Gods toorn, van de vloek van de wet, ten dage van zijn overtreding.

Wanneer hij een verrader, een opstandeling wordt, en de wapens opvat tegen zijn Vorst, dan zal het hem niet baten, of hij al pleit op zijn voormalige bouw en goede diensten. nee, hij zal niet kunnen leven. De gedachtenis van zijn vroegere gerechtigheid zal geen voldoening geven noch aan de Goddelijke rechtvaardigheid noch aan zijn eigen consciëntie, ten dage als hij zondigt, maar veleer de zonde en dwaasheid van zijn afval nog verzwaren. En daarom, in zijn onrecht, dat hij doet, daarin zal hij sterven, vers 13. En wederom, vers 18, Hij zal daarin sterven, en dat door eigen schuld.

B. Zo degenen, die een goddeloos leven geleid hebben, berouw hebben en zich bekeren, hun goddeloze wegen verlaten en godsdienstig worden, dan zullen hun zonden vergeven worden, zij worden gerechtvaardigd en gered, zo zij in die nieuwen weg volharden.
a. God zegt tot de goddeloze: "Gij zult zeker sterven." De weg, die gij bewandelt, leidt tot het verderf. De bezolding van de zonde is de dood, en uw ongerechtigheid zal uw ondergang zijn. Tot de rechtvaardige wordt gezegd: Gij zult zeker leven, om hem te bemoedigen om voort te gaan, en te volharden in de weg van de gerechtigheid, maar hij maakte er een verkeerd gebruik van en verstoutte zich, om onrecht te doen. Tot de goddeloze wordt gezegd: Gij zult zeker sterven, om hen te waarschuwen, niet voort te gaan in zijn goddeloze wegen, hij maakt daarvan een goed gebruik en laat zich vermanen, tot God terug te keren en recht te doen. Zo zijn bedreigingen voor sommigen, door Gods genade,"een reuk des levens ten leven," terwijl zelfs de beloften voor anderen, door hun eigen verdorvenheid,"een reuk des doods ten dode" worden. Wanneer God tot de goddeloze zegt: Gij zult zeker sterven, voor eeuwig sterven, dient dat om hem te verschrikken, niet om zijn verstand te benevelen, maar om zijn zonden te verlaten.
b. Menig goddeloze snelt zijn verderf tegemoet, maar wordt er nog door de genade Gods toe gebracht, tot God terug te keren en boete te doen en een heilig leven te beginnen. Hij bekere zich van zijn zonde, vers 14, vastbesloten, niets meer met haar te doen te hebben, en, ten bewijze van zijn berouw over zijn begane kwaad, geeft hij het pand weer, vers 15, dat hij onbarmhartig van de armen genomen had, hij betaalt het geroofde, dat hij wederrechtelijk de rijken ontnomen had. Niet alleen doet hij geen onrecht meer, maar leert ook recht en gerechtigheid te doen en legt er zich op toe, voor God en mensen zijn plicht te volbrengen-een grote verandering, daar hij, een wijle tevoren, God niet vreesde en geen mens ontzag. Maar zulke wonderlijke en gezegende veranderingen zijn door de macht van de Goddelijke genade gewrocht. Die eerst op paden des doods wandelde en verwoestte, wandelt nu in de geboden des levens, in de weg van Gods inzettingen, die zowel het leven geven, Spreuk. 12:28, als het leven toezeggen Mattheüs 19:17. En in deze rechte weg volhardt hij, zonder opnieuw ongerechtigheid te bedrijven, hoewel niet vrij van overblijvende zwakheid, toch niet onder de heerschappij van de zonde. Zijn berouw berouwt hem niet, hij keert niet weer tot de grove zonden van weleer.
c. Wie alzo boete doet en zich bekeert, zal het verderf, dat hij tegemoet snelde, ontkomen, en zijn vroegere zonden zullen geen hinderpaal zijn, dat God hem niet zou aannemen. Hij zal in zijn ongerechtigheid niet versmachten, als hij ze belijdt en laat, zal hij barmhartigheid verkrijgen. Hij zal zeker leven, hij zal niet sterven, vers 15. Wederom: Hij zal zeker leven, vers 16. En wederom, vers 19, Hij doet recht en gerechtigheid, hij zal daarin leven. Maar zal niet zijn ongerechtigheid tegen hem gedacht worden? nee, hij zal er niet voor gestraft worden, vers 12: Aangaande de goddeloosheid van de goddelozen, ofschoon die gruwelijk was hij zal om haar niet vallen, ten dage als hij zich van zijn goddeloosheid bekeert. Wat nu zijn smart is geworden, zal niet zijn verderf worden. Nu er een diepe kloof gekomen is tussen hem en de zonde, zal er niet langer scheiding zijn tussen hem en God.
Ja, zij zal hem zelfs niet verweten worden, vers 16: Al zijn zonden zullen hem niet meer gedacht worden, noch als beletsel voor zijn vergiffenis noch als demper op zijn troost, noch

om de heerlijkheid ook maar enigszins te verduisteren, die hem bereid is. Neem dit alles samen en oordeel dan, of de weg des Heeren niet recht is, of hierdoor God niet wordt gerechtvaardigd, als Hij de zondaars verdelgt, en verheerlijkt, als Hij boetvaardiger zalig maakt. Het besluit van de gehele zaak is vers 20: O, huis Israëls, of schoon gij nu allen in de algemene ellende begrepen zijt, er zal onderscheid gemaakt worden in geestelijke en eeuwige zin: Ik zal ulieden richten, een ieder naar zijn wegen . Al zijn allen, goeden en bozen, in gevangenschap gezonden, goede en kwade vissen in hetzelfde net, toch zal Hij scheiding maken tussen wat kostbaar en wat niets waard is, en een ieder vergelden naar zijn werken. Dus is Gods weg recht en onberispelijk, maar, wat de kinderen uws volks betreft God geeft ze over aan de profeet, gelijk Hij eens Mozes gedaan had Exodus 32:7. "Zij zijn uw volk, Ik kan ze nauwelijks de Mijn noemen." Wat hun aangaat, hun wegen zijn onrecht, de weg, waarin zij met God en Zijn profeten twisten, is onredelijk en dwaas. In al dit spreken van God met Zijn schepselen zal zeker aan het licht treden, dat Hij gelijk heeft en zij ongelijk hebben.

Ezechiël 33:21-29
Hier hebben wij,
I. De tijding, die Ezechiël van de verbranding van Jeruzalem door de Chaldeeën overbrengt. De stad werd verbrand in het elfde jaar van de ballingschap, de vijfde maand, Jeremia 52:12, 13. Het bericht hiervan werd de profeet gebracht door iemand, die ooggetuige van de verwoesting was geweest, in het twaalfde jaar, de tiende maand, vers 21, dus een jaar en bijna vijf maanden na de gebeurtenis zelf. Wij kunnen wel veronderstellen, dat hij, daar toen meer dan ooit geregeld verkeer met Jeruzalem gehouden werd het nieuws reeds lang tevoren had vernomen. Maar thans hoorde hij het voor het eerst van een vluchteling, die zelf ontsnapt was en dus nauwkeurige informatie kon geven en dat zeker met gevoel zou doen. En het teken, hem gegeven, was de komst van zulk een, die zelf ternauwernood aan de vlammen was ontsnapt, Hoofdstuk 24:26: Dat op dezelfde dag een ontkomene tot u zal komen, om uw oren dat te doen horen, meer in bijzonderheden dan ooit te voren, van iemand, die zeggen kan. (Quaeque ipse miserrima vidi, deze tonelen van ellende heb ik zelf gezien.)

II. De Goddelijke indruk en invloed, waaronder hij verkeerde, om hem op deze vreselijke berichten voor te bereiden, vers 22: De hand des Heeren was op mij geweest, eer die ontkomene kwam, en had mijn mond opengedaan, om tot het huis Israëls te spreken wat wij in het voorafgaande deel van dit hoofdstuk hebben gevonden. En nu was hij niet meer stom, hij profeteerde thans met meer vrijmoedigheid en stoutmoedigheid, nu deze gebeurtenis had bewezen, dat hij waarlijk een profeet was, tot beschaming dergenen, die hem tegengesproken hadden. Alle profetieën van Hoofdstuk vier en twintig af tot dit hoofdstuk toe, hebben enigszins betrekking op de volken rondom, en het is waarschijnlijk, dat de profeet, toen hij die openbaringen had ontvangen, ze niet mondeling maar schriftelijk heeft meegedeeld. Want hij kon niet spreken tot de Ammonieten, tot Tyrus, tot Farao enz. maar moest door brieven hun die bekend maken. Evenzo schreef Zacharias, toen hij stom was en niet spreken kon, *ook op die wijze oefende hij zijn profetisch ambt uit.*
Zie, zelfs predikanten, die niet meer kunnen spreken, kunnen heel wat goeds doen door te schrijven. Maar nu is de mond van de profeet opengedaan, zodat hij kan spreken tot de kinderen van zijn volk. Waarschijnlijk heeft hij die drie jaren tot hen gesproken als een vriend, hun herinnerende wat hij vroeger tot hen gezegd had, maar nooit als profeet met enige nieuw openbaring. Maar nu was de hand des Heeren op hem geweest, had hem weer een nieuw last opgedragen, zijn mond opengedaan, en Hem met kracht toegerust om weer tot het volk te spreken gelijk hij behoorde te spreken.

III. De bijzondere boodschap, waarmee hij werd belast, met betrekking tot de Joden, die in het land Israëls waren en die woeste plaatsen bewoonden, vers 24. Zie, welk werk de zonde had teweeggebracht. De steden Israëls waren nu geworden de woeste plaatsen Israëls, want zij lagen alle in puin, enkele waren het zwaard ontkomen, bleven nog in het land en dachten er aan, weer te gaan bouwen. Dit was zo lang na Jeruzalems val, dat het nog enige tijd was voordat Gedalia, een nederig, bescheiden man, en zijn vrienden gedood werden, maar waarschijnlijk ten tijde, toen Johanan en alle trotse mannen, die zich bij hem hadden gevoegd, hun grootste macht bezaten, Jeremia 43:2. Voordat zij het besluit genomen hadden, naar Egypte te gaan, een besluit, dat Jeremia afkeurde hebben zij waarschijnlijk het plan gevormd zich in de woeste plaatsen van het land Israëls te vestigen, dat Ezechiël hun afraadt, en is degene, door wie hij deze boodschap zond, dezelfde, die hem het nieuws van Jeruzalems verwoesting gebracht had. Of, mogelijk, zijn degenen, tegen wie hij hier profeteert, de een of andere partij onder de Joden, die in het land gebleven waren, hopende er zich te wortelen en de enige meesters ervan te worden, nadat Johanan en de zijnen naar Egypte waren gegaan.

Nu hebben wij hier
1. Een verhaal van de hoogmoed van de achtergebleven Joden, die in de woeste plaatsen in het land Israëls woonden. Ofschoon Gods bezoeking over hen hen zeer vernederd had en nog immer dreigde, bleven zij onduldbaar hooghartig en zeker en beloofden zich vrede. Hij, die de profeet het nieuws had gebracht, dat Jeruzalem verwoest was, kon hem waarschijnlijk niet vertellen wat deze lieden zeiden, maar God vertelt het hem. Zij zeggen: "Het land is ons gegeven tot een erfelijke bezitting, vers 21. Onze medegenoten zijn heengegaan, het is nu voor ons, die overgebleven zijn, bij gebrek aan erfgenamen behoort het ons als die het nu bezitten, wij zijn nu geplaatst in het midden van de aarde en ze hoort ons toe." Dit verraadt grote onwetendheid omtrent Gods zwaar op hen rustende hand, grote zelfzucht en bekrompenheid. Zij schiepen vermaak in de verwoesting van hun land, zolang zij daaruit winst meenden te kunnen afleiden, bekommerden zij zich niet om die woestheid, als zij het maar alleen mochten hebben, een arme erfenis, om trots op te zijn! Zij zich onbeschaamd genoeg om hun toestand bij die van Abraham te vergelijken en roemen: Wij hebben Abraham tot een vader. "Abraham", zeggen zij, was een enig man, een huisgezin, hij bezat dit land erfelijk en leefde vele jaren in het vreedzaam bezit ervan. Maar onze zijn velen, vele gezinnen, talrijker dan het zijne, het land is ons gegeven tot een erfelijke bezitting."
a. Zij menen er evenveel recht op te hebben als Abraham,"als God het hem gegeven heeft, die slechts een dienaar Gods was, als loon voor zijn diensten, hoeveel te meer zal Hij het ons geven, die vele dienaren Gods zijn, als loon voor onze diensten." Dit toont, hoe grote gedachte zij omtrent hun eigen verdiensten hadden, als waren deze nog groter dan die van Abraham, hun vader, die toch niet uit de werken, maar uit het geloof gerechtvaardigd is.
b. Zij menen het bezit van dit land te kunnen handhaven tegenover de Chaldeeën en andere veroveraars, evengoed als Abraham tegen andere mededingers, indien hij, die maar een enig man was, het kon behouden, hoeveel te meer dan wij, die velen zijn, en die meer mannen tot onze verdediging hebben dan zijn driehonderd achttien geoefenden ten strijde. Hieruit blijkt hun vertrouwen op hun eigen macht, zij hadden het land in bezit en waren besloten, het te houden.

2. Een domper op hun hoogmoed. Nu Gods tuchtroede hen niet verootmoedigd noch verschrikt heeft, zendt Hij hun een boodschap, die beide zal doen.
A. Om hen te verootmoedigen, spreekt Hij hun over de goddeloosheid waarin zij volharden en die hen ten enenmale onwaardig maakt, dit land te bezitten, zodat zij onmogelijk kunnen verwachten, dat God het hun zou geven. Het een oordeel na het andere had hen getroffen maar zij hadden van deze genademiddelen geen gebruik gemaakt, gelijk men had mogen

verwachten, zij waren nog onbekeerd, en hoe konden zij dan verwachten, het land te bezitten? Zult gij het land bezitten? Wat, zulke goddeloze lieden als gij zijt? "Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten, en u geven het gewenste land?" Jeremia 3:19. Zeker, gij keert nooit tot u zelf in, anders zoudt gij veleer verbaasd staan, dat gij nog in het land van de levenden zijt, dan verwachten, dit land te bezitten. Want weet gij wel, hoe slecht gij zijt?
a. Gij gebruikt zonder gewetenswroeging verboden vrucht, verboden voedsel, gij eet vlees met het bloed, in lijnrechte tegenspraak met wat Noach en zijn gezin was voorgeschreven, toen God hun de aarde tot bezitting gaf, Genesis 9:4.
b. Afgoderij, die zonde van bondsbreuk, die zonde, die een jaloers God bijzonder vertoornt zodat hij het land heeft laten verwoesten, is de zonde, die u nog lichtelijk omringt en waartoe gij bijzonder geneigd zijt. Gij heft uw ogen op tot uw drekgoden, hetgeen bewijst, dat gij, hoezeer gij misschien uw knieën niet zó diep buigt als voorheen, toch uw hert erop zet en ernaar hunkert.
c. Gij zijt even ruw en wreed, en barbaars als ooit, gij vergiet bloed, onschuldig bloed.
d. Gij vertrouwt op eigen kracht, op uw eigen arm, op uw eigen boog, en niet op God en Zijn hulp, gij staat op ulieder zwaard, vers 26, gij waant alles voor u uit te drijven, alles uw eigen te maken, door kracht van wapens. Hoe kunnen zij de erfenis van Izaäk verwachten, die Ismaëls aard hebben, wiens hand tegen alles was, Genesis 16:12, en Ezau's besluit, te leven op zijn zwaard," Genesis 27:40. Wij hebben dezulken ontmoet, die, als zij stierven, meenden dat zij niet onder de grond konden liggen, tenzij zij hun zwaarden onder hun hoofd hadden, Hoofdstuk 32:27. Hier ontmoeten wij mensen, die, terwijl zij leven, menen, dat zij niet vast op de grond kunnen staan, als zij niet hun zwaard onder hun voet hebben, als ware een zwaard zowel het zachtste kussen als de hechtste pilaar, of schoon hij zonde deed, die het eerst het zwaard trok. Maar, geloofd zij God, er zijn er ook, die beter weten, die staan op de steun van de Goddelijke macht en belofte, en hun hoofd neerleggen in de boezem van de Goddelijke liefde, niet vertrouwende op hun eigen zwaard, Psalm 44:3.
e. "Gij zijt schuldig aan allerlei gruwelijkheid, en vooral, gij verontreinigt een ieder de huisvrouw van zijn naaste hetgeen een vreselijke zonde is, en zoudt gij het land bezitten? Wat, zulke godvergeten lieden als gij zijt?" Zie, dezulken kunnen niet verwachten, het land te bezitten, noch enige troost of geluk hier of hiernamaals te snaken, die in opstand tegen de Heere leven.

B. Om ze te verschrikken, vertelt Hij hun van de verdere oordelen, die God over hen zou brengen, waardoor het hun ten enenmale onmogelijk zou worden, het land te bezitten, zodat zij het in 't geheel niet tegen de vijand zouden kunnen uithouden. Zeggen zij, dat zij het land zullen bezitten? God heeft gezegd van nee, heeft gezworen: Zo waarachtig als Ik leef. Ofschoon Hij heeft gezworen, dat Hij geen lust heeft in de dood van de zondaar, toch heeft Hij ook gezworen, dat degenen, die in hun onbekeerlijkheid en ongeloof volharden, in Zijn rust niet zullen ingaan.
a. Zij, die in de steden, hier woeste plaatsen genaamd, wonen, zullen vallen door het zwaard, hetzij het zwaard van de Chaldeeën, die de moord op Gedalia komen wreken of door eens anders zwaard, of door inwendige verdeeldheid.
b. Zij, die in het open veld zijn, zullen door het wild gedierte omkomen dat natuurlijk in een ontvolkt land zich vermenigvuldigde, nu er niemand was, om het in toom te houden, Exodus 23:29. Toen het vijandelijke leger het land verlaten had, was het er nog niet veilig: het boos gedierte was één van de vier strenge oordelen, Hoofdstuk 14:15.
c. Zij, die in de vestingen en in de spelonken zijn, die zichzelf in kunstmatige of natuurlijke versterkingen veilig achten, omdat geen menselijk oog hen zien noch een menselijke pijlen bereiken kan, zullen de pijlen van de Almachtigen uitvinden: zij zullen door de pestilentie sterven.

d. Het gehele land, ja het land Israëls, dat de roem van alle landen was geweest, zou tot een verwoesting en een schrik gesteld worden, vers 28. Het zou worden verwoesting, een en al verwoesting, zo woest als alleen verwoesting het maken kon. De bergen Israëls, de vruchtbare bergen, de heilige berg Sion zelfs niet uitgezonderd, zouden woest worden, de wegen verlaten, de huizen onbewoond, dat er niemand over- of doorga, gelijk, Deuteronomium 28:62, gedreigd was. Gij zult weinige in getal zijn.
e. De hovaardij zijner sterkte zal ophouden, hoe heerlijk en hoe sterk Israëls ook geweest was.
f. De reden van dit alles was alleen zonde: het was om al hun gruwelen, die zij gedaan hadden. Niets dan zonde had aan al die verwoesting en ellende schuld, heeft aan alle ondergang van hele volken schuld, en daarom noemt de Schrift het gruwelen.
g. Toch zal er iets goeds uit voortspruiten: dan zullen zij weten, dat Ik de Heere ben, hun Heere, en zullen zij terugkeren tot Mijn verbond, als Ik het land tot een verwoesting zal gesteld hebben. Zij zijn inderdaad onhandelbare, onleerzame schepselen, die niet leren verstaan hun afhankelijkheid van God zelfs dan als alle menselijke hulp hun ontgaat en verwoesting van allen kant omringt.

Ezechiël 33:30-33
De voorgaande verzen dienden tot overtuiging van de Joden, die in het land Israëls gebleven waren, als gedenktekenen van Gods sparende barmhartigheid, en toch niet tot de Heere terugkeerden. In deze verzen worden zij bestraft, die nu in gevangenschap in Babel verkeerden, door God getuchtigd maar zonder zich te bekeren. Zij worden wel niet beticht met dezelfde grove zonden als de anderen. Zij vertoonden nog enige godsdienst en vroomheid, maar hun harten waren niet recht voor God. Zij worden hier beschuldigd, met de profeten des Heeren te spotten, één van de zonden, die de maat vol maakten, die deze jammer ook hun bracht, terwijl ze er toch niet door gebeterd werden. Op tweeërlei wijze spotten zij met de profeet Ezechiël.

I. Door lasterlijke, boosaardige gedachten over hem, onder elkaar geuit, terwijl zij hem op allerlei manier verachtelijk zochten te maken. De profeet wist dit niet, maar dacht in zijn argeloosheid, dat zij, die in zijn aangezicht zo mooi praatten, en hem zozeer scheen te eren en te ontzien, achter zijn rug zeker geen kwaad van hem zouden spreken. Maar God komt hem mededelen, o mensenkind, de kinderen uws volks, die spreken steeds van u, vers 30, of, tegen u, en ongetwijfeld niet veel goeds. Zie, openbare personen worden gewoonlijk door iedereen besproken, elkeen neemt de vrijheid, hen onbeschroomd te beoordelen. Getrouw predikanten weten niet, hoeveel kwaad iedere dag van hen wordt gezegd, en dat is goed ook, als zij het wisten, zou het hen kunnen ontmoedigen en hun arbeid bemoeilijken. Maar God geeft acht op hetgeen tot hun nadeel wordt gezegd, niet alleen op hetgeen tegen hen wordt besloten of gescholden, niet alleen op wat men tegen hen schrijft of op plechtige toon spreekt, maar ook op wat in meer huiselijke of intieme kring, tussen buren als zij elkaar ontmoeten, bij de wanden en in de deuren van de huizen gepraat wordt. Daar kan men nog vrijer zich uiten, maar wat men hun ook verwijt of waarmee men hun ook belastert, God hoort het en houdt eens afrekening. Zijn dienaren blijven niet altijd het voorwerp van de spot van de goddelozen. Zij konden de profeet van geen misdaad beschuldigen, maar zij spraken gaarne van hem op een lichtzinnige, spottende, gekscherende toon: zij zeiden schertsende: "Komt toch en hoort wat het woord zij, dat van de Heere voortkomt. Misschien is er wat nieuws of onderhoudende in, dat wat te praten geeft." Zij, zij hebben het ver in heiligschennis gebracht, die wat zo'n onwaardeerbaar voorrecht en zo dure plicht is, het prediken van en het horen naar Gods Woord, een voorwerp van vermaak en ontspanning achten, of in onderlinge gesprekken of zelfs in 't openbaar. Ernstige dingen dienen ook ernstig besproken te worden.

II. Door hem te misleiden, wanneer zij naar zijn woord kwamen luisteren. Huichelaars spotten met God en met Zijn profeten. Maar hun huichelarij ligt bloot voor God, en de dag nadert, dat Hij ze zal openbaar maken. Let hier op,
1. De aannemelijke belijdenis, die deze mensen afleggen, en de nauwkeurigheid hunner beweringen. Zij zijn gelijk degenen, Mattheüs 15:8 die God naderen met hun mond en Hem eren met hun lippen, maar hun hart is verre van Hem.

a. Zij woonden vlijtig en aanhoudend de openbare eredienst bij: zij komen tot u, gelijk het volk pleegt te komen, vers 31. In Babel hadden zij geen tempel of synagoge, maar gingen naar het huis van de profeet, Hoofdstuk 8:1, waarschijnlijk vierden zij daar ook hun nieuw manen en hun Sabbaten en godsdienstige verrichtingen, 2 Koningen 4:23. Wanneer de profeet gebonden was, was het woord des Heeren, niet gebonden, en het volk, wanneer hun ziel niet ontving wat ze wensten, was dankbaar voor wat het had, het was nog een verademing in hun ballingschap. Nu kwamen deze huichelaars, gelijk het volk placht te komen, even trouw en even vroeg als de oprechte hoorders. Dat er staat, dat zij kwamen gelijk het volk placht te komen, schijnt te betekenen, dat de reden van hun komen was de gewoonte van anderen om te komen, zij kwamen niet uit behoefte, maar om de gezelligheid, fatsoenshalve en onder hun landgenoten. Zie, degenen, in wier hart geen beginsel van liefde is tot Gods geboden, tonen toch soms uiterlijke gehoorzaamheid. Kaïn bracht de Heere evenzeer een offer als Abel, en de Farizeeër ging even goed naar de tempel op om te bidden als de tollenaar.
b. Zij gedroegen zich in die openbare samenkomsten zeer eerbiedig en betamelijk, geen van hen zat te fluisteren of te lachen of rond te kijken of te slapen. Zij zitten voor uw aangezicht als mijn volk, met alle tekenen van ernst en oprechtheid en heilbegerigheid. Zij blijven de gehele dienst uit, zonder vermoeidheid, zonder tekenen van ongeduld over de "lange duur van de preek".
c. Zij zijn zeer oplettend bij de prediking van het Woord. Zij denken niet aan iets anders, maar zij "horen uw woorden en geven acht op wat gij zegt".
d. Zij toonden grote eerbied en vriendelijke gezindheid jegens de profeet. Hoewel zij achter zijn rug geen goed woord voor hem hebben, maken zij, in zijn tegenwoordigheid, liefkozingen met hun mond, zij geven blijk van grote bezorgdheid in zijn persoon, dat hij zich met prediken niet te zeer vermoede of zich aan de Chaldeeën blootstelle, want zij willen voor zijn beste vrienden en welgezinden doorgaan.
e. Zij horen zijn woord, naar het schijnt, gaarne, zij hebben een lust aan de kennis van Gods wegen, Jesaja 58:2. Herodes hoorde Johannes de Doper gaarne, Markus 6:20. Gij zijt hun als een lied van de minne. De inhoud van Ezechiëls woord was verrassend, zijn taal beschaafd, zijn uitdrukkingen welgekozen, zijn vergelijkingen juist en gepast, zijn stem en zijn voordracht aangenaam, zodat zij met evenveel genoegen naar zijn preek konden zitten luisteren (om de taal van onze tijd te gebruiken), als zij een toneelstuk of een opera of een concert gingen horen.
Ezechiël was hun als een, die schoon van stemme is, of die wel speelt. Zie, de mens wordt wel eens gestreeld door het kwaad, terwijl hun gemoed niet geroerd en hun consciëntie niet geraakt wordt, noch hun hart veranderd, het oor hoort gaarne maar de bedorven natuur blijft onveranderd.

2. De huichelarij van deze belijdenis en uiterlijke schijn, want schijn is het, meer niet.
a. Zij koesteren geen hartelijke genegenheid voor Gods Woord. Zij tonen wel veel liefde, maar alleen met de mond, terwijl hun hart hun geldgierigheid nawandelt. Zij hebben de wereld even lief als vroeger en gaan nog evenzeer in haar op. Het Woord te horen is hun alleen uitspanning en amusement, nu en dan voor een paar uren. Maar hun hoofdzaak is toch hun hoeve of koopmanschap of bedrijf, de liefde en genegenheid huns harten gaat daarnaar

uit, hun binnenste gedachten houden zich daarmee bezig. Zie, geldgierigheid is de verdervende zonde van duizenden, die de godzaligheid belijden, de liefde van de wereld verteert in hun gemoed langzaam aan de liefde Gods. De zorgvuldigheden van deze wereld en de verleiding des rijkdoms zijn de doornen, die het zaad onvruchtbaar maken. Dezulken behagen Gode niet noch winnen er voor zichzelf iets bij, wanneer zij wel Gods woord horen, maar terwijl hun eigene zaken najagen. God ziet het hart aan dergenen, die zo doen.
b. Zij onderwerpen er zich niet aan. Zij horen uw woorden, maar meer dan horen is het niet, want zij doen ze niets, vers 31. En wederom, vers 32, zij doen ze niet. Zij verkiezen door hetgeen de profeet zegt niet overtuigd te worden, noch door zijn gezag, noch door zijn argumenten, zichzelf het kruis op te leggen, hun boezemzonde te laten varen, of zich aan hun plicht te wijden, gaat hun tegen vlees en bloed. Zie, er zijn er velen, die het woord gaarne horen, maar er niet aan denken, het te doen, zo bouwen zij op zand en bedriegen zichzelf.

3. Laat ons zien, wat hiervan het einde zal zijn. Zal hun ongeloof en zorgeloosheid het woord van God teniet doen? Geenszins.
a. God zal des profeten woord bevestigen, of schoon zij het verachten en het niet tellen, vers 33. Wat hij zegt, zal geschieden, en geen jota of tittel zal op de aarde vallen. Zie, de vloek van de wet, al spot onheilige gerechtigheid daarmee, kan niet verijdeld worden.
b. Zij zelf zullen hun dwaasheid betreuren, wanneer het te laat is. Wanneer het geschiedt, zullen zij weten, tot hun schade weten, tot hun beschaming weten, dat er een profeet in het midden van hen geweest is, ofschoon zij er niet meer acht op sloegen dan om de schone stem. Zie, zij, die niet bedenken, dat er een profeet in hun midden is en de dag hunner bezoeking, zolang die duurt niet bekennen, zullen inzien, dat er inderdaad een profeet onder hen geweest is, maar dan zullen die dingen verborgen zijn voor hun ogen. De dag komt, dat ijdele en wereldse mensen andere gedachten koesteren dan zij nu hebben en het gewicht gevoelen van wat hun nu licht dunkt. Zij zullen weten, dat er een profeet in het midden van hen geweest is, als zij zien, dat de gebeurtenissen aan de voorspelling nauwkeurig beantwoorden, en de profeet zelf zal getuige tegen hen zijn, omdat hij hen heeft gewaarschuwd, maar zij er niet naar hebben willen luisteren. Wanneer Ezechiël zal heengegaan zijn, die zij nu tegenspreken, en er geen profeet meer zal zijn noch iemand, om hun aan te tonen hoe lang nog, dan zullen zij zich herinneren, dat er eens een profeet geweest Is, maar dat men naar zijn woorden niet heeft geluisterd. Zie, degenen, die de waarde van Gods barmhartigheid niet kennen, omdat zij er niet van begeerden te genieten, zullen er rechtvaardig de waarde van leren inzien, als zij ze ontberen moesten, gelijk zij, die begeren zullen een an de dagen van de Zoon des mensen te zien, die zij nu niet achten, en zullen die niet zien.

HOOFDSTUK 34

1 En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende: 2 Mensenkind! profeteer tegen de herders van Israël; profeteer en zeg tot hen, tot de herders: Alzo zegt de Heere HEERE: Wee de herderen Israëls, die zichzelven weiden! zullen niet de herders de schapen weiden? 3 Gij eet het vette, en bekleedt u met de wol, gij slacht het gemeste, maar de schapen weidt gij niet. 4 De zwakke sterkt gij niet, en het kranke heelt gij niet, en het gebrokene verbindt gij niet, en het weggedrevene brengt gij niet weder, en het verlorene zoekt gij niet; maar gij heerst over hen met strengheid en met hardigheid. 5 Alzo zijn zij verstrooid, omdat er geen herder is; en zij zijn al het wild gedierte des velds tot spijze geworden, dewijl zij verstrooid waren. 6 Mijn schapen dolen op alle bergen en op allen hogen heuvel, ja, Mijn schapen zijn verstrooid op de gansen aardbodem; en er is niemand, die er naar vraagt, en niemand, die ze zoekt. 7 Daarom, gij herders! hoort des HEEREN woord! 8 Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik niet! Omdat Mijn schapen geworden zijn tot een roof, en Mijn schapen al het wild gedierte des velds tot spijze geworden zijn, omdat er geen herder is, en Mijn herders naar Mijn schapen niet vragen; en de herders weiden zichzelven, maar Mijn schapen weiden zij niet; 9 Daarom, gij herders! hoort des HEEREN woord! 10 Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan de herders, en zal Mijn schapen van hun hand eisen, en zal ze van het weiden der schapen doen ophouden, zodat de herders zichzelven niet meer zullen weiden; en Ik zal Mijn schapen uit hun mond rukken, zodat zij hun niet meer tot spijze zullen zijn. 11 Want zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik, ja, Ik zal naar Mijn schapen vragen, en zal ze opzoeken. 12 Gelijk een herder zijn kudde opzoekt, ten dage als hij in het midden zijner verspreide schapen is, alzo zal Ik Mijn schapen opzoeken; en Ik zal ze redden uit al de plaatsen, waarheen zij verstrooid zijn, ten dage der wolke en der donkerheid. 13 En Ik zal ze uitvoeren van de volken, en zal ze vergaderen uit de landen, en brengen ze in hun land; en Ik zal ze weiden op de bergen Israëls, bij de stromen en in alle bewoonbare plaatsen des lands. 14 Op een goede weide zal Ik ze weiden, en op de hoge bergen Israëls zal hun kooi zijn; aldaar zullen zij nederliggen in een goede kooi, en zullen weiden in een vette weide, op de bergen Israëls. 15 Ik zal Mijn schapen weiden, en Ik zal ze legeren, spreekt de Heere HEERE. 16 Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken; maar het vette en het sterke zal Ik verdelgen, Ik zal ze weiden met oordeel. 17 Want gij, o Mijn schapen! de Heere HEERE zegt alzo: Ziet, Ik zal richten tussen klein vee en klein vee, tussen de rammen en de bokken. 18 Is het u te weinig, dat gij de goede weide afweidt? Zult gij nog het overige uwer weide met uw voeten vertreden? En zult gij de bezonkene wateren drinken, en de overgelatene met uw voeten vermodderen? 19 Mijn schapen dan, zullen zij afweiden, wat met uw voeten vertreden is, en drinken, wat met uw voeten vermodderd is?

20 Daarom zegt de Heere HEERE alzo tot hen: Ziet Ik, ja, Ik zal richten tussen het vette klein vee, en tussen het magere klein vee. 21 Omdat gij al de zwakken met de zijde en met de schouder verdringt, en met uw hoornen stoot, totdat gij dezelve naar buiten toe verstrooid hebt; 22 Daarom zal Ik Mijn schapen verlossen, dat zij niet meer tot een roof zullen zijn; en Ik zal richten tussen klein vee en klein vee. 23 En Ik zal een enigen Herder over hen verwekken, en Hij zal hen weiden, namelijk Mijn knecht David; die zal ze weiden, en Die zal hun tot een Herder zijn. 24 En Ik, de HEERE, zal hun tot een God zijn; en Mijn knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen, Ik, de HEERE, heb het gesproken. 25 En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, en zal het boos gedierte uit het land doen ophouden; en zij zullen zeker wonen in de woestijn, en slapen in de wouden. 26 Want Ik zal dezelve, en de plaatsen rondom Mijn heuvel, stellen tot een zegen; en Ik zal de plasregen doen nederdalen op zijn tijd, plasregens van zegen zullen er zijn. 27 En het geboomte des velds zal zijn vrucht geven, en het land zal zijn inkomst geven, en zij zullen zeker zijn in hun land; en zullen weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik de disselbomen huns juks zal hebben verbroken, en hen gerukt uit de hand dergenen, die zich van hen deden dienen. 28 En zij zullen de heidenen niet meer ten roof zijn, en het wild gedierte der aarde zal ze niet meer vreten; maar zij zullen zeker wonen, en er zal niemand zijn, die ze verschrikke. 29 En Ik zal hun een plant van naam verwekken; en zij zullen niet meer weggeraapt worden door honger in het land, en de smaad der heidenen niet meer dragen. 30 Maar zij zullen weten, dat Ik, de HEERE, hun God, met hen ben, en dat zij Mijn volk zijn, het huis Israëls, spreekt de Heere HEERE. 31 Gij nu, o Mijn schapen, schapen Mijner weide! gij zijt mensen; maar Ik ben uw God, spreekt de Heere HEERE.

De ongerechtigheden en rampen van Gods Israël werden tevoren uitvoerig en treffend betreurd, in dit boek. In dit hoofdstuk worden de herders van Israël, zijn heersers, beide in kerk en staat, ter verantwoording geroepen, daar zij zeer veel bijgedragen hebben tot de zonde en de ondergang van Israël, door hun ambtsplichten te verzuimen. Hier is,

I. De indiening van een aanklacht tegen hen, wegens verzuim, onbekwaamheid en ontrouw bij de waarneming van de zaken des volks, vers 1-6, en wederom vers 8.
II. Hun afzetting als herders, wegens nalatigheid en verraad, vers 7- 10.
III. Een genadige belofte, dat God voor Zijn kudde zorgen zal, al deden zij het niet, en dat deze niet altijd zal lijden onder hun slecht bestuur, gelijk tot nu toe, vers 11-26.
IV. De indiening van een aanklacht tegen die van de kudde, welke vol en sterk waren, wegens het onrecht dat zij de armen en zwakken aandeden, vers 17-22.
V. Nog een belofte, dat God in de volheid des tijds de Messias zenden zal om de grote en goede Herder van de schapen te zijn, die al hun bezwaren uit de weg ruimen, en alle dingen voor de kudde recht maken zal, vers 23- 31.

Ezechiël 34:1-6
De profetie van dit hoofdstuk is niet gedateerd, en die van de volgende hoofdstukken evenmin tot aan hoofdstuk 40. Hoogst waarschijnlijk werd zij uitgesproken na de voltooiing van Jeruzalems verwoesting, wat een zeer gepaste tijd was om een onderzoek in te stellen naar de oorzaken ervan.

I. De profeet wordt bevolen te profeteren tegen de herders van Israël -de vorsten en overheden, de priesters en Levieten, het grote Sanhedrin of Staatsraad, en wie het verder waren, die de algemene zaken te besturen hadden in hoger of lager kring, de koningen vooral, want er waren er nu twee te Babel gevangen, wie, evenzeer als het volk, hun overtredingen getoond worden, opdat zij zich mochten bekeren, zoals Manasse in zijn gevangenschap. God heeft iets te zeggen tot de herders, want zij zijn slechts herders onder Hem, die de grote Herder Israëls is, Psalm 80:1. En wat Hij zegt, is: Wee de herders van Israël! Hoewel zij herders zijn, en wel herders van Israël, toch moet hij ze niet sparen noch vleien. Als de mensen door hun waardigheid en macht niet van de zonde teruggehouden worden, zoals behoort dan zullen zij daardoor ook niet gevrijwaard worden voor verwijten, ook zal het hun geen verontschuldiging zijn of hen beschermen tegen de oordelen Gods, als zij zich niet bekeren. Wij hadden een: Wee van de herders, Jesaja 23:1. God zal op bijzondere wijze met hen afrekenen, als zij niet getrouw zijn aan hun opdracht.

II. Hier wordt hem bevolen, waarvan hij de herders, in Gods naam, beschuldigen moet, als de grond van Gods twist met hen, want het is geen twist zonder reden. Van twee dingen worden zij beschuldigd:
1. Dat al hun zorg gericht was op hun eigen vooruitgang, om zichzelf rijk en groot te maken. Het was hun werk te zorgen voor degenen, die aan hun zorg waren toevertrouwd: Zullen niet de herders de schapen weiden? Zonder twijfel zullen zij dat, als zij het niet doen, zijn zij ontrouw aan hun plicht. Niet, dat zij ze moeten voeren, maar zij moeten voor het voedsel zorgen en ze er bij brengen. Maar deze herders zorgden daar in de laatste plaats voor, zij weidden zichzelf, zij legden er zich op toe hun eigen eetlust toe te geven en te voldoen, en zichzelf rijk en groot, vet en voldaan te maken. Zij verzekerden zich van de voordelen van hun ambt, zij aten het vette, de room (lezen sommigen), want "wie een kudde weidt, eet van de melk van de kudde," 1 Korinthe 9:7, en zij namen het beste van de melk. Zij verzekerden zich van de wol, en bekleedden zich daarmee, daar zij de hand legden op al wat zij krijgen konden van het vermogen hunner onderdanen, ja zij slachtten het gemeste, zoals Naboth

gedood werdom zijn wijngaard. Er is een wee voor degenen, die een openbaar ambt bekleden maar alleen hun persoonlijk belang raadplegen en meer belang stellen in geschenken dan in hun werk, hoeveel geld zij kunnen krijgen dan wat voor goeds zij kunnen doen. Het is een oude klacht, dat ieder het zijn wil hebben, en velen nog meer dan dat.

2. Dat zij geen zorg droegen voor het welzijn en de bloei van die aan hun zorg waren toevertrouwd: Gij weidt de schapen niet. Zij wisten niet, hoe zij dat doen moesten, zo onwetend waren zij, en zij wilden er geen moeite voor doen, zo lui en traag waren zij, ja, zij verlangden en bedoelden het niet, zo verraderlijk en trouweloos waren zij.
a. Zij deden hun plicht niet jegens diegenen van hun kudde, die ziek waren, zij gaven hun geen versterkende middelen, ze genazen ze niet en verbonden ze niet, vers 4. Als een van de kudde ziek of gekwetst, gekweld of gewond werd, dan was het hun volmaakt hetzelfde of zij bleven leven of stierven, zij zagen niet naar hen om. De vorsten en rechters droegen er geen zorg voor, dat de verongelijkten recht gedaan werd, of de mishandelde onschuld beschermd. Zij zagen niet toe, dat de armen verzorgd werden, wat hun betreft, mochten zij verhongeren. De priesters zorgden niet, dat de onwetenden onderricht werden, dat die dwaalden hun fouten verbeterden, zij waarschuwden de onrustige niet, en troostten de arme van geest niet. De hoofden van de staat zorgden niet de verergerende krankheden van het koninkrijk te genezen, zodat zij de edele delen ervan bedreigden. Vooral gingen de zaken verkeerd, en uit de koers, en niets werd gedaan om ze te herstellen.

b. Zij deden hun plicht niet jegens die van de kudde, welke verstrooid waren die door de invallen van de vijanden verdreven en gedwongen waren naar een schuilplaats te zoeken, of die vrijwillig op alle bergen doolden, vers 6, waar ze in gevaar waren van de roofdieren en hun tot spijze te worden, vers 5. iedereen is gereed wat verdwaald is en zwerft, in bezit te nemen. Sommigen verlieten het land en bedelden, anderen verlieten het land en dreven handel, en zodoende werd het land leeg van inwoners, verzwakte en verarmde, en had gebrek aan handen beide op de korenvelden, en op de slagvelden, beide in de oogst en in de krijg. Mijn schapen zijn verstrooid over de hele aardbodem, vers 6. Nooit werd naar hen gevraagd, nooit werden zij aangemoedigd naar hun eigen land terug te keren: Er is niemand, die er naar vraagt, en niemand, die ze zoekt. Ja, zij heersten over hen met strengheid en met hardigheid, hetgeen er nog meer verdreef, en die al verdreven waren, ontmoedigde om ook maar aan terugkeer te denken. Een slecht lot hebben zij, die reden hebben een betere behandeling te verwachten van vreemden dan in hun eigen land. Hiermee kunnen bedoeld zijn die van de kudde, welke van God en hun plicht afdwaalden, en de priesters, die de goede kennis van de Heere moesten onderwijzen, gebruikten de middelen niet om hen te overtuigen en terug te brengen, zodat zij een gemakkelijke prooi werden van verleiders. Aldus werden zij verstrooid, omdat er geen herder is, vers 5. Er waren er, die zich herders noemden, maar in werkelijkheid waren zij het niet. Die het werk van herders niet doen, zijn die naam onwaardig. En als zij, die de taak van herder op zich nemen, dwaze herders zijn, Zacharia 11:15, als zij trots zijn en te hoog staan voor hun werk, ijdel, en zonder liefde voor hun werk, of trouweloos en onverschillig er voor, dan is het voor de kudde hetzelfde, als wanneer zij in ‘t geheel geen herder had. Beter geen herder dan zulke herders. "Christus klaagt, dat zijn kudde was gelijk schapen, die geen herder hebben, terwijl toch de schriftgeleerden en Farizeeën in Mozes’ stoel zaten", Mattheüs 9:36. Het staat er slecht met de zieke voor, als zijn geneesheer zijn ergste ziekte is, en met de kudde, als de herder de schapen verdrijft en verstrooit door met strengheid te heersen.

Ezechiël 34:7-16

Als wij de voorgaande artikelen van de beschuldiging, opgesteld in Gods naam, tegen de herders van Israël lezen, dan moeten wij wel met billijke verontwaardiging op de herders, en met teder medelijden op de kudde neerzien. God geeft hier in hoge mate uitdrukking aan beide door middel van de profeet, en de herders worden opgeroepen, om des Heeren woord te horen, om dit woord te horen. Zij moeten horen hoe weinig Hij ze telt, die zichzelf hoog in de rekening hebben, en hoeveel Hij de kudde telt, die zij laag in de rekening hebben, beide zal vernederend voor hen zijn. Die des Heeren woord niet willen horen, als het hun bevelen geeft, zullen het woord des Heeren moeten horen, als het hun vonnis velt. Zie hier,

I. Hoezeer God misnoegd is tegen de herders. Hun misdaden worden herhaald, vers 8. Gods kudde werd eerst een prooi van de bedriegers, die hen tot afgoderij brachten, en daarna van de verstoorders, die hen in gevangenschap voerden, en deze herders droegen geen zorg het een of het ander te beletten, maar deden alsof zij geen herders waren, en daarom zegt God, vers 10, en bevestigt het met een eed, vers 8: Ik wil aan de herders. Zij hadden opdracht van God de kudde te weiden, en maakten gebruik van Zijn naam bij wat zij deden, in de stellige verwachting, dat Hij hen ter zijde zou staan. "Neen", zegt God,"verre vandaar, Ik wil aan hen". Dat wij de naam en het gezag van herders hebben zal God niet aan onze zijde brengen, als wij het werk niet doen, dat ons opgedragen is, en niet beantwoorden aan het vertrouwen in ons gesteld. God wil aan hen, en dat zullen zij weten, want,
1. Zij zullen verantwoording moeten doen van de wijze waarop zij de hun toevertrouwde belangen behartigd hebben: "Ik zal Mijn schapen van hun hand eisen, en het hun ten laste leggen, dat er zoveel ontbreken." Zij hebben zeer veel te verantwoorden in de oordeelsdag, die de zorg voor zielen op zich nemen en er toch niet voor zorgen. Predikanten moeten waken en werken, als die rekenschap geven zullen, Hebreeën 13:17.

2. Zij zullen beroofd worden, (officio et beneficio- van het werk en zijn beloning). Zij zullen ophouden van het weiden van de schapen, dat is: van voor te geven, dat zij die weiden. Het is rechtvaardig van God, dat Hij uit de hand des mensen neemt de macht, die hij misbruikt heeft, en het vertrouwen, dat hij geschonden heeft. Maar, als dat al hun straf was, dan was zij wel te dragen, daarom wordt er aan toegevoegd: "De herders zullen zichzelf niet meer weiden, want Ik zal Mijn schapen uit hun mond rukken, die zij tot hun prooi hadden gemaakt, in plaats van ze beschermen". Die zichzelf verrijken met de roof van het volk, kunnen niet verwachten, dat hun dat altijd zal toegestaan blijven. Ook zal God niet blijven dulden, dat Zijn volk vertreden wordt door die hen moeten ondersteunen, maar zal tijd vinden hen te verlossen van de herders, hun valse vrienden, en van de leeuwen, hun openlijke vijanden.

II. Hoeveel belang God stelt in de kudde, Hij spreekt alsof Hij er te meer belang instelt, omdat Hij ziet, dat zij zo verwaarloosd worden, want bij Hem zal een wees ontfermd worden. Kostelijke beloften worden bij deze gelegenheid gedaan, die hun vervulling zouden hebben bij de terugkeer van de Joden uit de gevangenschap en hun herstelling in hun eigen land. De herders moeten het woord de Heeren horen, en weten, dat zij part noch deel hebben in deze zaak. Maar de arme schapen mogen het horen en er zich mee troosten. Al verzuimen overheden en predikanten het hun te doen, ten bate van de kerk, toch zal God niet verzuimen het zijn te doen, Hij zal de kudde in Zijn eigen hand nemen, liever dan dat de kerk enige vriendelijkheid missen zal, die Hij er voor bestemd heeft. De huurlingen kunnen blijken zorgeloos te zijn, maar de "Herder zelf slaapt noch sluimert. Zij kunnen vals zijn, maar God blijft getrouw."
1. God zal Zijn schapen vergaderen, die verstrooid waren, en die verdwaald waren bij de kudde terugbrengen: "Ik, ja Ik, die het alleen doen kan, zal het doen, en zal er al de eer van hebben. Ik zal naar Mijn schapen vragen, en ze opzoeken, vers 11, gelijk een herder doet, vers

12, en ze terugbrengen, zoals hij de verdwaalde schapen op zijn schouders terugbrengt, uit alle de plaatsen, waarheen zij verstrooid zijn ten dage van de wolk en van de donkerheid. Er zijn bewolkte en donkere dagen, dagen van wind en van storm, die Gods schapen verstrooien, die ze her en derwaarts drijven, naar verschillende en afgelegen plaatsen, waar ze veiligheid en verberging zoeken. Maar,
a. Waar zij ook zijn, het oog van God zal ze weten te vinden, want Zijn ogen doorlopen de aarde om ze te zoeken. Ik zal Mijn schapen opzoeken, en niet een, die tot de kudde behoort, hoever ook weggedreven, zal verloren gaan. De Heere kent degenen, die de zijn zijn, Hij weet hun werken en waar zij wonen, Openbaring 2:13, en waar zij verborgen zijn.
b. Als Zijn tijd komt, zullen Zijn armen hen terug halen, vers 13: Ik zal ze uitvoeren van de volken. God zal beide, door Zijn genade hun hart neigen, en door Zijn leiding een deur voor hen openen en iedere moeilijkheid wegruimen, die op de weg ligt. Zij zullen niet één voor één terugkomen, heimelijk wegsluipende, maar zij zullen terugkeren als een geheel: "Ik zal ze vergaderen uit de landen, waarheen ze verspreid zijn, niet alleen de aanzienlijkste families van hen, maar ieder persoon afzonderlijk. Het verlorene zal Ik zoeken en het weggedrevene zal Ik weerbrengen, vers 16. Dit gebeurde, toen zoveel duizend Joden triomfantelijk uit Babel terugkwamen, onder leiding van Zerubbabel, Ezra en anderen. Als dezen, die van God op paden van de zonde verdwaald zijn, door bekering teruggebracht worden, als die dwaalden tot erkenning van de waarheid komen, als Gods uitgeworpenen vergaderd en hersteld worden, en de godsdienstige samenkomsten, die verspreid waren, weer gehouden werden, na het ophouden van de vervolging, en als de kerken rust en vrijheid hebben, dan wordt deze belofte opnieuw vervuld.

2. God zal Zijn volk weiden als de schapen van Zijn weide, die verhongerd waren. God zal de terugkerende gevangenen veilig naar hun eigen land brengen, vers 13, zal ze weiden op de bergen Israëls, en dat is een goede weide en een vette weide, vers 14, daar zal hun weide, en daar zal hun kooi zijn, en het zal een goede kooi zijn. Daar zal God ze niet alleen weiden, maar ook legeren, vers 15, hetgeen een aangename rust betekent na hun vermoeiende omzwervingen, en een voortdurende blijvende woonplaats, zij zullen niet weer uit deze groene weiden verdreven worden, zoals vroeger, ook zullen zij niet verontrust worden, maar zij zullen nederliggen in liefelijke rust, en "er zal niemand zijn die ze verschrikke, Psalm 23:2. "Hij doet mij nederliggen in grazige weiden."
Vergelijk dit met eenzelfde belofte, Jeremia 23:34, als God hun niet alleen de melk en honing van hun eigen land teruggaf, en het genot van zijn vruchten, maar ook de voorrechten van Zijn heiligdom op de berg Sion, de voornaamste van de bergen Israëls. Toen zij weer een tempel en altaar hadden, en de weldaad van een gevestigde priesterschap, toen werden zij geweid in een goede weide.

3. Hij zal al hun verdriet wegnemen,"Hij zal het gebrokene verbinden, en het zieke sterken de treurigen Sions met Sion troosten". Als predikanten, die van vrede moeten spreken tot die bedroefd van geest zijn, hun plicht verzuimen, dan zal toch de Heilige Geest, de Trooster, getrouw zijn in Zijn werk. Maar als volgt, het vette en het sterke zal Ik verdelgen. Hij, die rust heeft voor verontruste heiligen, heeft van schrik te spreken tot hoogmoedige zondaars. "Evenals alle dal gevuld zal worden, zo zal alle berg en heuvel vernederd worden," Lukas 3:5.

Ezechiël 34:17-31
De profeet heeft niets meer te zeggen tot de herders, maar hij heeft nu een boodschap over te brengen aan de kudde. God had hem bevolen met tederheid tot hen te spreken, en hen te verzekeren van de genade, die Hij voor hen bewaard had. Maar hier wordt hem bevolen verschil te maken tussen hen, scheiding te maken tussen hetgeen van hen kostelijk en hetgeen

waardeloos was, en hun dan de belofte te doen van de Messias, door wie deze scheiding tot werkelijkheid gemaakt zou worden, deels bij zijn eerste komst "want tot een oordeel is Hij in deze wereld gekomen, Johannes 9:39. "Hongerigen heeft hij met goederen vervuld en rijken ledig weggezonden," Lukas 1:5, maar volkomen bij Zijn tweede komst, wanneer Hij, zoals hier gezegd wordt,"ze van elkaar scheiden zal, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt en Hij zal de schapen tot Zijn rechterhand zetten, maar de bokken tot Zijn linkerhand," Mattheüs 25:32, 33, wat hiermee verband schijnt te houden. Hier hebben wij I. De schuldverklaring van diegenen van de kudde, die sterk en vet waren, de rammen en de bokken, vers 17, namelijk die, welke, al hadden zij geen macht als herders en heersers om te verdrukken, toch, daar zij rijk en aanzienlijk waren, gebruik maakten van deze gunstige omstandigheden, om hun arme buren hard te behandelen. Die veel hebben, willen meer hebben, en, als zij er zich op toe leggen, zullen zij meer hebben, wijl zij zoveel middelen hebben om hun arme buren te beroven, en hun het enig ooilam te ontweldigen, 2 Samuel 12:4. Verdrukken niet de rijken de armen alleen met behulp van hun rijkdommen en "trekken zij hen niet tot de rechterstoelen," Jakobus 2:6?
Arme knechten en pachters worden hard behandeld door hun rijke Heeren en meesters. De rammen en bokken hielden niet alleen al de goede weiden voor zich, aten het vette en dronken het lieflijke, maar zij lieten de armen van de kudde zelfs het vreedzaam genot niet van het weinige, dat hun gelaten was, zij vertraden het overige van hun weiden en vermodderden de overgelatene wateren zodat de kudde verplicht was te eten, wat zij vertreden hadden, en te drinken, wat zij vermodderd hadden, vers 18, 19. Dit betekent, dat de aanzienlijken hun buren niet alleen arm hielden door afpersing en verdrukking, en hun nauwelijks genoeg lieten om van te bestaan, maar het hun ook zo lastig maakten, dat hun weinige grove kost er door verbitterd werd. En dat was nog weinig voor hen, zij meenden, dat er geen kwaad in stak, alsof het een voorrecht was van hun rang, al hun buren te mogen verongelijken. Velen, die zelf prachtig en gemakkelijk leven, bekommeren zich er niet om, in welke benarde omstandigheden hun buren leven, als zij maar alles naar hun zin hebben. Die trots en weelderig zijn gunnen een ander geen enkel levensgenot. Maar dit was niet alles, zij beroofden niet alleen de armen om ze nog armer te maken, maar zij waren lastig voor de zieken en zwakken van de kudde, vers 21. Zij verdrongen de zwakken met de zijde en met de schouder (want de zwakste moet op zij gaan) en stieten ze met hun hoornen, omdat zij wisten, dat ze sterker waren, terwijl zij zich met huns gelijken niet durfden te bemoeien. Bij schapen heeft men opgemerkt, dat als een van de kudde ziek en zwak is, de anderen het, zo goed zij kunnen in veiligheid brengen, en tegen de zengende hitte van de zon beschutten, dezen, daarentegen, deden de zieken het meeste onrecht aan. Die ze niet aan zich dienstbaar konden maken, zochten zij met alle middelen uit het land te drijven, en verstrooiden ze naar buiten toe, alsof de armen, die wij, zoals Christus zegt, altijd bij ons moeten hebben, een last waren voor ‘t algemeen, zodat zij niet geholpen, maar ver van ons vandaan gezonden moeten worden. Het is wreedheid aan de verdrukte verdrukkingen toe te brengen.
Misschien moeten deze rammen en bokken de schriftgeleerden en Farizeeën voorstellen, want zij verontrusten de kerk zozeer, dat Christus zelf komen moet, om haar van hen te verlossen, vers 23. Zij aten de huizen van de weduwen op, namen de sleutel van de kennis weg, bedierven het zuivere water van de Goddelijke waarheden, en verdrukten het geweten van de mensen met de overleveringen van de ouden, behalve dat zij bij voortduring "de ellendigen onder de schapen, die op de Heere wachtten," Zacharia 11:11, kwelden en verongelijkten. Het is niets nieuws voor de kudde van God om grote schade en kwaad te ontvangen van die zelf tot de kudde behoren en er een hoge plaats innemen, Handelingen 20:30.

II. Troost voor diegenen van de kudde, welke arm en zwak zijn, en die wachten op de vertroosting Israëls, vers 22: Ik za Mijn schapen verlossen, en zij zullen niet meer verscheurd

worden door de roofdieren, door hun eigen herders of door de rammen en bokken onder hen, zoals tot nu toe. Bij deze gelegenheid zoals gewoonlijk in de profeten, wordt een voorspelling ingevoegd van de komst van de Messias, en de oprichting van Zijn koninkrijk en de buitengewoon grote en kostelijke weldaden, die de kerk genieten zal onder bescherming en invloed van dat koninkrijk. Opmerking verdient, wat hier voorspeld wordt I. Van de Messias zelf.
a. God Zelf zal Hem Zijn opdracht geven, Ik zal Hem verwekken, vers 23, en wederom vers 29. Hij heiligde en bevestigde Hem, gaf Hem Zijn aanstelling en zalfde Hem.
b. Hij zal de grote Herder van de schapen zijn, die voor Zijn kudde doen zal, wat niemand anders kon doen. Hij is de enige Herder, onder Wien Joden en heidenen een kudde zullen zijn.
c. Hij is Gods knecht, werkzaam in Zijn dienst, en alles doende in gehoorzaamheid aan Zijn wil, met het oog op Zijn eer-Zijn knecht, om Zijn koninkrijk onder de mensen te herstellen en de belangen van dat koninkrijk te bevorderen. d Hij is David, de man naar Gods hart, als Zijn koning op de heiligen berg Sions gevestigd, tot een hoofd des hoeks gemaakt, met Wien het verbond des koninkrijks is gemaakt en Wien God de troon van zijn vader David geven zal. Hij is beide, de wortel en het geslacht Davids.
e. Hij is de "Plante van naam, omdat Hij een rechtvaardige Spruit is", Jeremia 23:5,"een Spruit des Heeren die tot sieraad en tot heerlijkheid is," Jesaja 4:2. Hij heeft een naam boven allen naam, een troon boven alle tronen, en daarom mag Hij wel genoemd worden een "Plant van Naam." Sommigen passen dit toe op "de kerk, de planting des Heeren", Jesaja 61:3. "Ik zal Uw naam doen gedenken en in haar de Naam van Christus".

2. Van de grote grondwet, waarop het koninkrijk van de Messias gegrondvest zal worden, vers 25: Ik zal een verbond des vredes met hen maken. Het verbond van de genade is een verbond des vredes. Daarin maakt God vrede met ons, spreekt tot ons van vrede, en verzekert ons de vrede, en alle goeds, dat wij nodig hebben om gelukkig te zijn. De strekking van dit verbond is: Ik de Heere zal hun tot een God zijn, een algenoegzaam God, vers 24, Ik zal ze erkennen, en door hen erkend worden, hiertoe zal Mijn knecht David Vorst zijn in het midden van hen, om hen tot gehoorzaamheid te brengen, om hun hulde te ontvangen, en over hen te regeren, in hen en voor hen. "Zij, en zij alleen, die de Heer Jezus als hun Vorst hebben, hebben de Heere God als hun God. En dan zullen zij, het huis Israëls, Mijn volk zijn". Als wij God als onze God aannemen, zal Hij ons als Zijn volk aannemen. Uit dit verbond tussen God en Israël volgt gemeenschap: "Ik, de Heere hun God, ben met hen, om met hen te verkeren: en zij zullen het weten en er de troost van hebben." 3. Van de voorrechten van hen, die getrouw onderdanen zijn van dit koninkrijk van de Messias en die belang hebben bij dit vredesverbond. Deze worden hier figuurlijk voorgesteld, als de zegeningen van de kudde. Maar wij hebben er de sleutel van, vers 31. Die tot deze kudde behoren, al worden zij schapen genoemd, zijn in werkelijkheid mensen, mensen, die de Heer als hun God hebben, en met Hem in verbond zijn.

Hun wordt hier beloofd,
A. Dat zij een heilige veiligheid zullen genieten onder Goddelijke bescherming. Christus, onze goede Herder, heeft het boos gedierte uit het land doen ophouden, vers 25, daar Hij al onze geestelijke vijanden overwonnen, hun macht verbroken, en over hen getriumfeerd heeft, de brullende leeuw is voor hen geen brullende verslindende leeuw,"Zij zullen de heidenen niet meer ten roof zijn, en de heidenen zullen hun niet meer tot schrik zijn, en het wild gedierte van de aarde zal ze niet meer vreten." Zonde en Satan, dood en hel zijn overwonnen. En dan zullen zij zeker wonen, niet alleen in hun kooi, maar ook in de velden, in de woestijn en in de wouden, waar de roofdieren zijn, niet alleen zullen zij daar wonen, maar zij zullen daar slapen, hetgeen betekent, dat zij daar niet alleen niet in gevaar zullen zijn, omdat het gedierte

daar opgehouden heeft, maar omdat hun geweten gezuiverd en bevredigd is, zullen zij niet vrezen voor enig gevaar, niet alleen beveiligd tegen gevaar, maar ook gerust ten opzichte van de vrees voor gevaar. Zij kunnen gerust neerliggen en veilig slapen, die Christus als hun vorst hebben, want Hij zal hun beschermer zijn, en hun veilig doen wonen. Niemand zal hun leed doen, ja, niemand zal ze verschrikken. "Als God voor ons is, wie kan tegen ons zijn? Daarom zullen wij niet vrezen, al veranderde de aarde haar plaats." Door Christus verlost God Zijn volk niet alleen van datgene waarvoor zij reden hebben te vrezen, maar ook van hun vrees voor de dood, van alle vrees, die een kwelling is. Deze veiligheid tegen het kwaad wordt beloofd, vers 27: Zij zullen zeker zijn in hun land, zonder gevaar, dat een inval gedaan en zij tot slaaf gemaakt zullen worden, hoewel hun grote overvloed een verzoeking zal zijn voor hun naburen, om hun land te begeren, en wat hun een gevoel van veiligheid zal geven, is hun vertrouwen in de wijsheid, macht en goedheid van God: Zij zullen weten, dat Ik de Heere ben. Alle vrees, die ons verontrust, ontslaat uit ons gebrek aan kennis van God en onze verkeerde begrippen van Hem. Hun ondervinding van Zijn bijzondere zorg voor hen, zal hun vertrouwen in Hem aanmoedigen: Ik heb de disselbomen van hun juk verbroken, waardoor zij onderworpen en onderdrukt zijn, en hen gered uit de hand dergenen die zich van hen deden dienen, waaruit zij het besluit zullen trekken: Hij, die ons verlost heeft, zal het ook verder doen, daarom zullen wij veilig wonen. Dit wordt verklaard en toegepast op de tijd van het Evangelie, waarin wij leven, Lukas 1:74. "Dat wij, verlost zijnde uit de hand van onze vijanden, Hem dienen zouden zonder vrezen, zoals zij kunnen doen, die Hem in het geloof dienen."

B. Dat zij geestelijke overvloed zullen hebben van alles wat goed is, van het beste, tot hun troost en geluk: Zij zullen niet meer weggeraapt worden door honger in het land, vers 29. Als Israël gestraft werd met het oordeel van honger en gebrek, dan verkeerde dat evenzeer in hun smaad onder de heidenen, als enig ander oordeel, omdat over de vruchtbaarheid van Kanaän zoveel gesproken werd. Maar nu zullen zij de smaad van de heidenen niet meer dragen. Want de plasregen zal nederdalen op zijn tijd, ja plasregens van zegen, vers 26. Christus is een herder, die Zijn volk weiden zal, en zij zullen inen uitgaan, en weide vinden.

a. Zij zullen niet van honger omkomen, want zij zullen niet met de wereld als hun deel afgescheept worden, hetgeen geen brood is, hetgeen niet verzadigt, en hetgeen hen, die er mee afgescheept worden, van honger laat omkomen. De geboden van de wet van de godsdienstplechtigheden worden zwakke en arme eerste beginselen genoemd, want, vergeleken met de christelijke instellingen, was er weinig in, waarmee de maaier zijn hand vult, en de garvenbinder zijn arm. "Die hongeren en dorsten naar gerechtigheid, zullen niet van honger omkomen, want zij zullen verzadigd worden. En die drinkt van het water, dat Christus hem geeft, de stille wateren, waaraan Hij Zijn schapen leidt, zal in eeuwigheid niet dorsten".

b. Plasregens van zegen zullen op hen neerdalen, vers 26. De hemel zal zijn dauw geven, het geboomte des velds zal zijn vrucht geven, vers 27. De zetel van deze overvloed is de berg Gods, Zijn heilige berg Sion, want op die berg is het, dat God, in de kerk van het Evangelie, alle volken een maaltijd bereid heeft, daar moeten aanzitten allen, die deel willen hebben aan de weldaden van het Evangelie. De oorzaak van deze overvloed is de plasregen, die op zijn tijd nederdaalt, die neerdaalt op de bergen van Sion, de genade van Christus, Zijn leer, die druppelt als de dauw, de genade van Christus en de gaven en vertroostingen van Zijn Geest, waardoor wij vruchtbaar worden in de vruchten van de gerechtigheid. De voorbeelden van deze overvloed zijn de zegeningen des hemels op ons uitgestort en de voortbrengselen van de genade, door ons voortgebracht, onze troost in Gods gunst en Gods eer in onze

vruchtbaarheid. De uitgestrektheid van deze overvloed is zeer groot in "alle plaatsen rondom Mijn heuvel, want uit Sion zal de wet uitgaan, zal licht uitgaan over een duistere wereld, en de rivier, die een droge en woeste wereld zal beproeven, allen, die in de nabijheid van Sion wonen zullen welvaren, en hoe nader bij de kerk, hoe neer bij God". En, tenslotte, het resultaat van deze overvloed is: Ik zal hen tot een zegen maken een buitengewone en voorbeeldiger zegen, een voorbeeld van geluk, Jesaja 19:24.
Of, zij zullen een zegen zijn voor allen om hen heen, zij zullen zegen verspreiden. Die van de Heere gezegend zijn, moeten er zich op toeleggen een zegen voor de wereld te zijn. Hij, die goed is, dat hij goed doe, hij, die de gave, de genade ontvangen heeft, geve ze weer aan anderen. Deze belofte van de Messias en Zijn koninkrijk gaven veel troost aan hen, aan wie ze toen gedaan werd, want zij konden er zeker van zijn, dat God hun volk niet volkomen vernietigen zou, hoezeer het ook vernederd mocht worden zolang die zegen in zijn schoot rustte, Jesaja 65:8 Maar zij geeft ons veel meer troost, voor wie zij vervuld is, die de schapen zijn van deze goeden Herder, in Zijn weide geweid worden en "gezegend met alle geestelijke zegening in de hemel door Hem."

HOOFDSTUK 35
1 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 2 Mensenkind! zet uw aangezicht tegen het gebergte Seir, en profeteer tegen hetzelve, 3 En zeg tot hetzelve: Alzo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik wil aan u, o gebergte Seir! en Ik zal Mijn hand tegen u uitstrekken, en zal u stellen tot een verwoesting en een strik. 4 Ik zal uw steden stellen tot eenzaamheid, en gij zult een verwoesting worden, en zult weten, dat Ik de HEERE ben. 5 Omdat gij een eeuwige vijandschap hebt, en hebt de kinderen Israëls doen wegvloeien door het geweld des zwaards, ten tijde huns verderfs, ten tijde der uiterste ongerechtigheid; 6 Daarom, zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE; Ik zal u voorzeker ten bloede bereiden, en het bloed zal u vervolgen; alzo gij het bloed niet hebt gehaat, zal u het bloed ook vervolgen. 7 En Ik zal het gebergte Seïr tot de uiterste verwoesting stellen; en Ik zal uit hetzelve uitroeien dien, die er doorgaat, en dien, die wederkeert. 8 En Ik zal zijn bergen met zijn verslagenen vervullen; uw heuvelen, en uw dalen, en al uw stromen, in dezelve zullen de verslagenen van het zwaard liggen. 9 Tot eeuwige verwoestingen zal Ik u stellen, en uw steden zullen niet bewoond worden; alzo zult gij weten, dat Ik de HEERE ben. 10 Omdat gij zegt: Die twee volken en die twee landen zullen mij geworden, en wij zullen ze erfelijk bezitten, ofschoon de HEERE daar ware; 11 Daarom, zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE: Ik zal ook handelen naar uw toorn en naar uw nijdigheid, die gij uit uw haat tegen hen hebt te werk gesteld; en Ik zal bij hen bekend worden, wanneer Ik u zal gericht hebben. 12 En gij zult weten, dat Ik, de HEERE, al uw lasteringen gehoord heb, die gij tegen de bergen Israëls gesproken hebt, zeggende: Zij zijn verwoest, zij zijn ons ter spijze gegeven. 13 Alzo hebt gij u met uw mond tegen Mij groot gemaakt, en uw woorden tegen Mij vermenigvuldigd; Ik heb het gehoord. 14 Alzo zegt de Heere HEERE: Gelijk het ganse land verblijd is, alzo zal Ik u de verwoesting aandoen. 15 Gelijk gij u verblijd hebt over de erfenis van het huis Israëls, omdat zij verwoest is, alzo zal Ik aan u doen; het gebergte van Seir, en gans Edom, zal geheel een verwoesting worden; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

In het voorgaande hoofdstuk was beloofd dat wanneer de tijd om Sion genadig te zijn, de beste de tijd zou komen, bijzonder de tijd voor de zending van de Messias en de stichting van Zijn Koninkrijk in de wereld, God de vijanden van Zijn kerk zou doen ophouden en de zegeningen en de troost overvloedig maken. Dit hoofdstuk gaat daar verder op in, vooral wat betreft de ondergang van de vijanden van de kerk het volgende hoofdstuk aangaande de laatste belofte de vervulling van Zijn kerk met Zijn zegeningen. Dit gebergte Seïr, dat is, Edom, is de vijand, tegen wie in dit hoofdstuk wordt geprofeteerd maar hier geschikt ingevoegd, als in de profetie van Obadja, als voorbeeld voor al de vijanden van de kerk. Want, gelijk allen, die Abel haatten, in de weg van Kaïn wandelden, zo wandelden allen in de weg van Ezau, die Jacob haatten, maar over wie Jacob, krachtens bijzonderen zegen, heerschappij zou hebben. Hier nu hebben wij,

I. De zonden waarvan de Edomieten beschuldigd worden, namelijk hun boosaardigheid en na-ijver tegen Israël, vers 5, 10-13, .
II. De bedreigde ondergang, die om deze zonde over Edom komen zou. God wil aan hem, vers 3, en dan zal hun land verwoest worden vers 4, ontvolkt en geheel verlaten, vers 6-9, en zo blijven, wanneer andere volken, die een gelijk lot hadden ondergaan, hersteld worden, vers 14, 15.

Ezechiël 35:1-9
Het gebergte Seïr wordt genoemd als deelgenoot met Moab in een van de vroegere bedreigingen, Hoofdstuk 25:8, maar het wordt hier afzonderlijk gericht en veroordeeld, tot eigen ellende. De profeet moet onverschrokken zijn aangezicht zetten tegen het gebergte Seïr en daartegen afzonderlijk profeteren, want de God Israëls heeft gezegd: "Ziet, Ik wil aan u, o gebergte Seïr." Zie, degenen, tegen wie God is, tegen die is ook Zijn woord, en het aangezicht van Zijn dienaren, de profetie kan hun geen goed, maar alleen kwaad voorspellen. De profeet moet de Edomieten aanzeggen, dat God een twist met hen heeft en hen laten weten,

1. Om welke oorzaak God een twist met hen heeft, vers 5. God strijdt voor de zaak Zijns volks, beschouwt wat Zijn volk aangedaan is als Hem zelf aangedaan en eist daarvan rekenschap, om hunnentwille twist God nu met de Edomieten,
1. Om de vijandschap tegen Gods volk, die in hun hart wortelde. "Gij hebt een eeuwige vijandschap tegen hen, zelfs tegen de naam Israël." De Edomieten koesterden een erfelijke haat tegen Israël, dezelfde, die Ezau tegen zijn broeder had, omdat deze het eerstgeboorterecht en de zegen had verkregen. Ezau had zich met zijn broeder verzoend, hem omhelsd en gekust, Genesis 33, en wij vinden geen spoor van een later hernieuwde vijandschap. Maar de nakomelingen van Ezau wilden zich niet verzoenen met Jacobs zaad, ze haatten het met een dodelijke haat. Zie, kinderen volgen gemakkelijker de ondeugden dan de deugden hunner ouders na, en treden eer in de sporen van hun zonde dan in die van hun berouw. Daarom te meer moeten ouders zich hoeden, dat ze hun kinderen geen slecht voorbeeld geven, want, al kunnen zij door Gods genade terugkeren, en zelf het gedane kwaad zoveel doenlijk herstellen en bij God vergeving vinden, de invloed van hun slecht voorbeeld kunnen zij niet meer uitwissen. Het is vreemd, hoe diep nationale afkeer soms ingeworteld is en hoe lang die voortduurt, maar het is geen wonder, dat de goddeloze Edomieten de vrome Israëlieten haatten,"omdat de oude vijandschap tussen het zaad van de vrouw en het zaad van de slang gezet," Genesis 3:15, tot het einde zal voortduren. Verwonder u niet, als u de wereld haat.

2. Om het kwaad, dat zij Gods volk gedaan hadden. Zij hadden de kinderen Israëls doen wegvloeien door het geweld des zwaards, ten tijde huns verderfs. Zij hadden hen niet als open vijanden aangevallen, maar hun hinderlagen gelegd, om af te snijden die van hen ontkomen waren, Obadja 1:14, of teruggedreven naar het zwaard van de vervolgers, waardoor zij gevallen waren. Het was laf en barbaars, van hun ellende partij te trekken, en voor naburen, met wie zij in vrede hadden geleefd, hen heimelijk te doden, nu vreemden een openlijken inval deden. Het was ten tijde van de uiterste ongerechtigheid, toen de maat vol en de verwoesting gekomen was. Zie, zelfs degenen, die terecht lijden, om hunner zonden wil, moet men met medelijden bejegenen en niet onder de voet lopen. Als een vader een kind bestraft, verwacht hij, dat de overigen ontzag hebben en er zich niet over verblijden.

II. Wat de uitslag van deze twist zou zijn. Als God Zijn hand tegen Edom uitstrekt, zal Hij het tot een verwoesting en een schrik stellen, vers 3.
1. De inwoners zullen met het zwaard geslagen worden, vers 6. Ik zal u voorzeker ten bloede bereiden. Edom zal allengs verzwakt, en dan te gemakkelijker overwonnen worden, en de vijand zal kracht verzamelen om het ten onder te brengen. De voorbereiding gaat dus geruimer tijd aan de volvoering vooraf. Gij hebt het bloed niet gehaat, dat wil zeggen, gij hebt u erin verlustigd en ernaar gedorst. Zij, die geen ingewortelde haat tegen de zonde koesteren, zijn in gevaar, bij sterke verzoeking, aan de zonde toe te geven. Sommigen lezen: "Tenzij gij bloed haat," dat is: tenzij gij berouw hebt en uw bloeddorst beteugelt,"zal het bloed u vervolgen." En dan is het een vermaning, dat het oordeel nog kan gekeerd worden door een tijdige bekering. "Indien hij zich niet bekeert, zo zal Hij Zijn zwaard wetten, Psalm 7:13. Maar, als hij zich bekeert, blijft het in de schede". Het bloed zal u vervolgen, de schuld van het bloed of het oordeel des bloeds, dat gij vergoten hebt, de bloeddorstige vijanden zullen u vervolgen, door welke weg gij ook moogt trachten te ontsnappen. een grote, algemene slachting zal onder de Idumeeërs aangericht worden, zoals voorzegd was, Jesaja 34:6, 8. De bergen en de heuvels, de valleien en de rivieren zullen vervuld worden met de verslagenen. De vervolgers zullen de vluchtenden inhalen en geen kwartier geven, maar allen met het zwaard doden. Zie, als God komt om naar vergoten bloed te onderzoeken, naar bloed van Zijn volk Israël, dat vreemden hebben doen vloeien, dan zal deze ook bloed te drinken gegeven

worden, want zij zijn het waardig. (Satia te sanguine quem sitisti, verzadig u met bloed, waarnaar gij gedorst hebt.)

2. Het land zal verwoest worden. De steden zullen tot eenzaamheid gesteld worden, vers 4 het gebergte Seïr tot de uiterste verwoesting vers 7, want God zal daaruit uitroeien degene, die er doorgaat, en degene, die wederkeert, en wanneer de inwoners uitgeroeid zijn, die de steden moesten onderhouden, dan zullen deze vervallen en in puinhopen verkeren, en het land met doornen en distelen bedekt, zodat het spoedig een wildernis wordt. Zie, wie de verwoesting van Israël helpen bevorderen, zullen zelf in verwoesting vallen. En wat het oordeel over Edom voltooit, is, dat het tot eeuwige verwoestingen zal gesteld worden, vers 9, de steden zullen nimmer tot haar vorige toestand terugkeren noch de inwoners wederkomen uit hun gevangenschap en verstrooiing. Zie, degenen, die een eeuwige vijandschap tegen God en Zijn volk koesteren, zoals de vleselijk gezinde, kan niet anders verwachten dan een eeuwige verwoesting. Onverzoenlijke boosheid wordt rechtvaardig gestraft met onherstelbare ondergang.

Ezechiël 35:10-15
Hier is,
I. Een verdere mededeling van de zonde van de Edomieten en hun wangedrag jegens het volk van God. Wij vinden de kerk, klagende over hen, dat zij de Babyloniërs aangehitst hebben en opgezet tegen Jeruzalem, zeggende: "Ontbloot het, ontbloot het, weg er mee", Psalm 137:7, een toorn ontstekende, die reeds brandde. Voorts wordt hun verweten, dat zij zich verheugd hebben over de val van Jeruzalem en de verwoesting van het land. Vele lasteringen hebben zij gesproken tegen de bergen Israëls, zeggende met zelfverheffing en genot: "Zij zijn verwoest, ze zijn ons ter spijze gegeven, vers 12. Zie, de ellende van de kerk geeft aan de een zijde bewijzen van de standvastigheid en trouw harer vrienden, maar aan de anderen kant van de verdorvenheid harer vijanden, in wie meer lage boosheid openbaar wordt dan men zou vermoed hebben. Hier wordt gezegd, dat hun vreugde over Jeruzalems val voortspruit,
1. Uit een zondige hartstocht tegen het volk Israëls, uit toorn en nijdigheid en haat, vers 11, 5. Al waren ze niet tegen Israël opgewassen, en konden ze hun dus zelf weinig kwaad doen, zij werden verheugd, toen de Chaldeeën dat bestonden.

2. Uit een zondige begeerte naar het land van Israël. Zij verkneuterden zich in de hoop, dat, wanneer het volk Israëls overwonnen was zij het land konden bezitten, dat zij hun zo dikwijls benijd hadden. Zij meenden er ook enig recht op te hebben, (ob defectum sanguinis bij ontstentenis van andere erfgenamen,) als Jakobs nageslacht ontbrak, dan waren zij de naaste rechthebbenden, als tredende in de nalatenschap van hun broeder. Die twee volken en die twee landen zullen mij geworden, vers 10. Nu is het de tijd, ze in bezit te nemen. Zij hopen ten minste, als naaste buren, het land het eerst te bezetten, wij zullen ze erfelijk bezitten, wanneer het land verlaten is. (Ceditur occupanti. Wijk voor de bezitter.) Zie, degenen bezielt de geest van de Edomieten, die de dood van anderen wensen om zichzelf te verrijken, en verblijd zijn als het hun slecht gaat, in de verwachting, daarbij te winnen. Wanneer wij de ijdelheid van de wereld zien in de teleurstellingen, verliezen en moeilijkheden, die anderen bejegenen, dan behoren wij, liever dan begerig te zijn naar wet anderen verliezen, en door te leren, meer en meer los van de wereld te worden, onze verwachtingen dienaangaande lager te spannen en er minder belang in te stellen. Maar in dit geval was de begerigheid van de Edomieten naar het land Israëls een bijzondere belediging jegens God, toen zij zeiden: "Zij zijn ons ter spijze gegeven, wij zullen onze buik vullen met haar rijkdom". God zegt: "Alzo hebt gij u met uw mond tegen Mij groot gemaakt, en uw woorden tegen Mij vermenigvuldigd." Zij verwachtten het verlaten land te bezitten, omdat Israël uitgedreven

was, ofschoon ook de Heere daar was, vers 10. Wel was zijn tempel verbrand en andere tekenen van zijn tegenwoordigheid weggenomen, maar de belofte, dit land de zade Jacobs te geven tot een erfelijke bezitting, was daarmee niet ingetrokken, die bleef in volle kracht, en door die belofte bleef Hij het land Israëls voor Jacob behouden, tot die te van zijn tijd zou terugkeren.
Het was Emmanuëls land, Jesaja 8:8, in dat land zou Hij geboren worden, en daarom moest dat land het bezit blijven van dat volk, voor hetwelk Hij zou geboren worden, tot Zijn tijd gekomen was, en daarna mocht het nemen wie wilde. "De Heere is daar," de Heere Jezus zou daar zijn, en daarom is Jacobs ballingschap slechts tijdelijk, geen blijvende uitdrijving, het land wordt voor hem bewaard, hij zal het weer hebben, houden en genieten, krachtens de Goddelijke gift, totdat de belofte van dit Kanaän door de Messias zou vervangen worden door de belofte van een veel beter Kanaän. Zie, het is een daad van aanmatiging, die God grotelijks vertoornt, voorrechten en goed in bezit te nemen, dat bepaaldelijk voor Gods verkoren volk is bestemd en bewaard wordt. Het is lastering tegen de bergen Israëls, de heilige bergen, zo men zegt: omdat zij voor het ogenblik een prooi zijn van en vertreden door de heidenen, Openbaring 11:2 zelfs de heilige stad,"daarom heeft ze de Heere verlaten, heeft Hij ze vergeten." De apostel zal deze gedachte geen voet geven,"dat God zijn volk zou verstoten hebben," Romeinen 11:1. nee, al wordt het voor een ogenblik ter neergeworpen, het is niet voor eeuwig verworpen. Zij bezondigen zich aan God, die dat beweren.

II. God geeft acht op de barbaarse onbeschaamdheid van de Edomieten en spreekt daarover vonnis uit. Ik heb alle uw lasteringen gehoord, vers 12. En wederom, vers 13:Gij hebt uw woorden tegen Mij vermenigvuldigd, en Ik heb ze gehoord, Ik heb ze opgemerkt, Ik houd er rekening mede. Zie, bij de veelheid van de woorden ontsnapt geen enkel aan zijn oplettendheid. Al spreekt de mens nog zoveel nog zo snel, al vermenigvuldigt men de woorden, die men zelf weer vergeet, geen enkel gaat verloren, ook niet de ijdelste. God heeft ze gehoord en zal ze de zondaar eenmaal voorhouden. Alle hoogmoedige en harde redenen, vooral zo die gesproken zijn tegen de God Israëls, als men zich met zijn mond tegen God groot maakt, vers 13, zowel als de woorden, die vermenigvuldigd worden, zijn voor Gods aangezicht geschreven. Want, gelijk ook de onbeduidendste woorden niet te min zijn om door God gehoord te worden, zo omgaan ook de onbeschaamdste woorden Zijn ongenoegen niet. Ik heb alle uw lasteringen gehoord Dat is een goede reden, waarom wij een onverdiend verwijt moeten dragen als hoorden wij het niet, omdat God het hoort, Psalm 38:14, 16. God heeft Edoms lastertaal gehoord, laat Edom nu zijn vonnis vernemen, vers 14, 15. Het was een nationale zonde (de lasteringen, waarvan hij beschuldigd wordt, waren in de mond van alle Edomieten), daarom zal het met een nationale ramp gestraft worden. En 1. Het zal een bijzondere straf wezen. Gelijk God bijzondere gunsten voor de Israëlieten had, zo had Hij ook bijzondere plagen voor de Edomieten, zodat, gelijk het gehele land verblijd is, alzo zal Ik u de verwoesting aandoen, vers 14, wanneer andere volken weer uit de verdrukking oprijzen en verblijd zijn, zal uw verdrukking eeuwig zijn, vers 9.

2. De straf zal aan de zonde beantwoorden. "Gelijk gij u verblijd hebt over de erfenis van het huis Israëls, dat is over zijn bezoeking, zo zal God u bezoeken, naardien gij zo op verwoesting gesteld zijt, zal Ik u de verwoesting aandoen". Zie, zij, die, in plaats van te treuren met de treurenden, van hun smart een grap maken, worden dan terecht zelf treurende gemaakt en gevoelen het gewicht van de smart, die ze zo onbeduidend hebben geacht. Sommigen lezen vers 14 als een voltooiing van de vergelijking tussen de zonde en de straf. De gehele aarde zal zich verheugen, als Ik u zal verwoesten, gelijk gij u verheugd hebt, toen Ik Israël verwoestte. Zij, die blij zijn over de val en de dood van anderen kunnen verwachten, dat anderen zich gelukkig voelen, als ze hun val en dood aanschouwen.

3. In de verwoesting over de vijanden van Gods kerk werkt Hij Zijn eigen heerlijkheid, en wij kunnen zeker zijn, dat Hij die bedoeling ook verwezenlijkt.
a. Wat Hij wil is, Zichzelf te openbaren als een rechtvaardig, jaloers God trouw aan Zijn verbond en aan Zijn volken aan deszelfs zaak, vers 11. Ik zal bij hen bekend worden, wanneer Ik u zal gericht hebben. De Heere is bekend en zal bekend worden door de oordelen, die Hij uitricht.
b. Zijn doel zal volkomen bereikt worden, niet alleen Zijn eigen volk zal dat, tot zijn troost, weten, maar ook de Edomieten zelf, en alle andere vijanden van Zijn naam en volk, zullen weten, dat Hij de Heere is, vers 4, 9, 15. Gelijk de werken van Zijn schepping en van Zijn voorzienigheid aantonen, dat er een God is, zo bewijst de zorg voor Israël, dat JHWH, de God Israëls, alleen God, de ware en levende God is.

HOOFDSTUK 36

1 En gij, mensenkind! profeteer tot de bergen Israëls, en zeg: Gij bergen Israëls! hoort des HEEREN woord. 2 Alzo zegt de Heere HEERE: Omdat de vijand van u zegt: Heah! zelfs de eeuwige hoogten zijn ons ten erve geworden! 3 Daarom profeteer en zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Daarom, omdat men u van rondom verwoest en opgeslokt heeft, opdat gij voor het overblijfsel der heidenen ten erve zoudt zijn, en gij gebracht zijt op de klapachtige lip en in opspraak des volks; 4 Daarom, gij bergen Israëls! hoort het woord des Heeren HEEREN: Zo zegt de Heere HEERE tot de bergen en tot de heuvelen, tot de stromen en tot de dalen, tot de verwoeste eenzame plaatsen en tot de verlaten steden, die tot een roof en tot een spot geworden zijn voor het overblijfsel der heidenen, die rondom zijn; 5 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zo Ik niet in het vuur Mijns ijvers gesproken heb tegen het overblijfsel der heidenen, en tegen het ganse Edom; die Mijn land zichzelven ten erve gegeven hebben met blijdschap des gansen harten, met begerige plundering, opdat de landerij daarvan ten rove zou zijn! 6 Daarom profeteer van het land Israëls, en zeg tot de bergen en tot de heuvelen, tot de stromen en tot de dalen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik heb in Mijn ijver en in Mijn grimmigheid gesproken, omdat gij de smaad der heidenen gedragen hebt; 7 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Ik heb Mijn hand opgeheven; zo niet de heidenen, die rondom u zijn, zelf hun schande zullen dragen! 8 Maar gij, o bergen Israëls! gij zult weder uw takken geven, en uw vrucht voor Mijn volk Israël dragen, want zij naderen te komen. 9 Want ziet, Ik ben bij u, en Ik zal u aanzien, en gij zult gebouwd en bezaaid worden. 10 En Ik zal mensen op u vermenigvuldigen, het ganse huis Israëls, ja, dat geheel; en de steden zullen bewoond, en de eenzame plaatsen bebouwd worden. 11 Ja, Ik zal mensen en beesten op u vermenigvuldigen, en zij zullen vermenigvuldigd worden en vruchtbaar zijn; en Ik zal u doen bewonen, als in uw vorige tijden, ja, Ik zal het beter maken dan in uw beginselen; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. 12 En Ik zal mensen op u doen wandelen, namelijk Mijn volk Israël, die zullen u erfelijk bezitten, en gij zult hun ter erfenis zijn, en gij zult ze voortaan niet meer beroven. 13 Zo zegt de Heere HEERE: Omdat zij tot u zeggen: Gij zijt een land, dat mensen opeet, en gij zijt een land, dat uw volken berooft; 14 Daarom zult gij niet meer mensen opeten, en uw volken niet meer doen struikelen, spreekt de Heere HEERE. 15 En Ik zal maken, dat men de schimp der heidenen niet meer over u hore, en gij zult de smaad der natiën niet meer dragen; en gij zult uw volken niet meer doen struikelen, spreekt de Heere HEERE. 16 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 17 Mensenkind! het huis Israëls, als zij in hun land woonden, toen verontreinigden zij datzelve met hun weg en met hun handelingen; hun weg was voor Mijn aangezicht als de onreinheid ener afgezonderde vrouw. 18 Daarom goot Ik Mijn grimmigheid over hen uit, om des bloeds wil, dat zij in het land vergoten hadden, en om hun drekgoden, waarmede zij dat verontreinigd hadden. 19 En Ik verstrooide hen onder de heidenen, en zij werden verspreid in de landen; Ik oordeelde ze naar hun weg en naar hun handelingen. 20 Als zij nu tot de heidenen kwamen, waarheen zij getogen waren, ontheiligden zij Mijn heiligen Naam, omdat men van hen zeide: Dezen zijn het volk des HEEREN, en zijn uit Zijn land uitgegaan. 21 Maar Ik verschoonde hen om Mijn heiligen Naam, dien het huis Israëls ontheiligde onder de heidenen, waarheen zij gekomen waren.

22 Daarom zeg tot het huis Israëls: Zo zegt de Heere HEERE: Ik doe het niet om uwentwil, gij huis Israëls! maar om Mijn heiligen Naam, dien gijlieden ontheiligd hebt onder de heidenen, waarheen gij gekomen zijt. 23 Want Ik zal Mijn groten Naam heiligen, die onder de heidenen ontheiligd is, dien gij in het midden van hen ontheiligd hebt; en de heidenen zullen weten, dat Ik de HEERE ben, spreekt de Heere HEERE, als Ik aan u voor hun ogen zal geheiligd zijn. 24 Want Ik zal u uit de heidenen halen, en zal u uit al de landen vergaderen; en Ik zal u in uw land brengen. 25 Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinigheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen. 26 En Ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwen geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlesen hart geven. 27 En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken, dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewaren en doen. 28 En gij zult wonen in het land, dat Ik uw vaderen gegeven heb, en gij zult Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn. 29 En Ik zal u verlossen van al uw onreinigheden; en Ik zal roepen tot het koren, en zal dat vermenigvuldigen, en Ik zal geen honger op u leggen. 30 En Ik zal de vrucht van het geboomte en de inkomst des velds vermenigvuldigen; opdat gij de smaadheid des hongers niet meer ontvangt onder de heidenen. 31 Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en uw handelingen, die niet goed waren; en gij zult een walging van u zelf hebben over uw ongerechtigheden

en over uw gruwelen. 32 Ik doe het niet om uwentwil, spreekt de Heere HEERE, het zij u bekend! Schaamt u en wordt schaamrood van uw wegen, gij huis Israëls!
33 Alzo zegt de Heere HEERE: Ten dage, als Ik u reinigen zal van al uw ongerechtigheden, dan zal Ik de steden doen bewonen, en de eenzame plaatsen zullen bebouwd worden. 34 En het verwoeste land zal bebouwd worden, in plaats dat het een verwoesting was, voor de ogen van een ieder, die er doorging. 35 En zij zullen zeggen: Dit land, dat verwoest was, is geworden als een hof van Eden; en de eenzame, en de verwoeste en verstoorde steden zijn vast en bewoond. 36 Dan zullen de heidenen, die in de plaatsen rondom u zullen overgelaten zijn, weten, dat Ik, de HEERE, de verstoorde plaatsen bebouw, en het verwoeste beplant. Ik, de HEERE, heb het gesproken en zal het doen. 37 Alzo zegt de Heere HEERE: Daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe; Ik zal ze vermenigvuldigen van mensen, als schapen. 38 Gelijk de geheiligde schapen, gelijk de schapen van Jeruzalem op hun gezette hoogtijden, alzo zullen de eenzame steden vol zijn van mensenkudden; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

Wij hebben afgedaan met het gebergte Seïr, en het woest achtergelaten, wat het blijven zal, en nu moeten wij ons wenden naar de bergen Israëls, die wij ook verwoest vinden, maar die wij in een gelukkiger toestand hopen te verlaten voordat wij met dit hoofdstuk afgedaan hebben. In dit hoofdstuk zijn twee afzonderlijke profetieën:

I. Hier is er een, die hoofdzakelijk betrekking schijnt te hebben op de wereldse staat van de Joden, waarin hun tegenwoordige jammerlijke toestand beschreven wordt, en de triomfen van hun naburen daarin, dat al hun bezwaren weggenomen zullen worden, en dat zij te hunner tijd opnieuw in hun eigen land gevestigd zullen worden, te midden van vrede en overvloed, vers 1- 15.
II. Hier is er een die hoofdzakelijk hun geestelijke staat schijnt te betreffen, waarin zij herinnerd worden aan hun vroegere zonden en Gods oordelen over hen, om hen te vernederen om hun zonden en onder Gods machtige hand, vers 16-20. Maar de belofte wordt gegeven

1. Dat God Zich verheerlijken zal door hun genade te betonen, vers 21 -24.
2. Dat Hij hen heiligen zal door hun Zijn genade te geven en hen bekwaam te maken voor zijn dienst, en dat om Zijns Naams wil en in antwoord op hun gebeden, vers 25-38.

Ezechiël 36:1-15
De profeet was bevolen zijn aangezicht te zetten tegen de bergen Israëls en tegen deze te profeteren, Hoofdstuk 6:2. Toen maakte God Zich op om met Zijn volk te twisten, maar nu God in genade tot hen terugkeert, moet hij goede woorden en troostrijke woorden tot deze bergen spreken, vers 1, en wederom vers 4. Gij bergen Israëls, hoort het woord des Heeren en wat Hij tot deze zegt, dat zegt Hij ook tot de heuvelen, tot de beken en tot de dalen, tot de verwoeste eenzame plaatsen en tot de verlatene steden, vers 4 en wederom vers 6. De mensen waren weg, sommigen hier- en anderen daarheen, er was niets om tegen te spreken dan de plaatsen, de bergen en de dalen, deze konden de Chaldeeën niet met zich menemen. De aarde staat in der eeuwigheid. Om nu de genade te tonen, die God voor Zijn volk bewaard had, moet hij van Hem spreken als van Eén, die een stille vriendelijkheid voor de plaats heeft, en als het de Heere behaagd had, die voor altijd te verlaten, dan zou Hij ze niet opgeroepen hebben, des Heeren woord te horen, ook zou Hij ze niet zulke dingen als deze getoond hebben, zoals te deze tijde.
Hier is

I. De meedogende kennis, die God neemt van de tegenwoordige jammerlijke toestand van het land Israëls. Het is beide een roof en een spot geworden voor de heidenen, die rondom zijn, vers 4.

1. Het is hun tot een prooi geworden, en zij zijn allen verrijkt door de buit. Toen de Chaldeeën hen overwonnen hadden, snelden al hun naburen naar de buit als naar een gestrand schip, en ieder maakte zich meester van ‘t geen, waar hij zijn hand op leggen kon, vers 3: Men heeft u van rondom verwoest en opgeslokt, opdat gij voor het overblijfsel van de heidenen ten erve zoudt zijn, voor degenen, die zelf ternauwernood aan dezelfde verwoesting ontsnapt waren. Niemand vond het een misdaad een Israëliet te plunderen. (Turba Romane sequitur fortunam ut semper- het gepeupel van Rome aanbidt het geluk en veracht het ongeluk). Als iemand gevallen is, is de gewone kreet: "Weg met hem."

2. Het is hun tot een spot geworden. Zij namen hun alles af en bespotten hen dan. " De vijand zegt: Heah! zelfs de eeuwige hoogten zijn ons ten erve geworden, vers 2. Noch de oudheid, noch de waardigheid, noch de heiligheid, noch de vestingen van het land Israël zijn zijn bescherming, maar wij zijn meester van dat alles geworden." Met hoe meer eer dat land versierd was, en hoe aanzienlijker de plaats was, die het onder de volken ingenomen had, des te meer trots en genoegen hadden zij erin het tot hun roof te maken, wat een teken is van een laffe en laaghartige inborst, want hoe heerlijker de voorspoed was, zoveel treuriger was de tegenspoed. God neemt er hier kennis van als een verzwaring van de tegenwoordige ellende Israëls: Gij zijt gebracht op de klapachtige lip en in opspraak des volks, vers 3. De vernietiging van het Joodse volk was bij de volken rondom in ieders mond, en ieder, die er van sprak, had een of andere hatelijke, boosaardige opmerking te maken. "Zij waren de spot van de weelderigen, de verachting van de hovaardigen," Psalm 123:4. Er zijn er, die bekend staan als klapachtig, die van iedereen iets te zeggen hebben, maar het niet over zich kunnen krijgen van iemand iets goeds te zeggen, onder dezulken moest Gods volk wel een smaad worden, toen de kroon hun van het hoofd gevallen was. Zo was het het lot van het christendom, in de dagen van zijn lijden overal tegengesproken te worden.

II. De uitingen van Gods rechtvaardig misnoegen tegen degenen, die triomfeerden in de verwoestingen van het land Israëls, zoals velen van zijn naburen deden, het overblijfsel van de heidenen, en Idumea in het bijzonder. Laat ons zien,
1. Hoe zij handelden met het Israël Gods. Zij maten grote stukken lands voor zichzelf uit hun land, uit Gods land. want dat was het inderdaad: "Zij hebben Mijn land zichzelf ten erve gegeven, vers 5, en zo maakten zij niet alleen inbreuk op het eigendom van hun buurman, maar schonden Gods koninklijke voorrechten." Het was het heilige land, waaraan zij hun schendende hand sloegen. Zij erkenden geen afhankelijkheid van God, als de God des lands, ook erkenden zij niet, dat Israël recht bleef houden op het land maar het was hun tot roof, alsof zij het rechtens in de oorlog veroverd hadden. En dat deden zij zonder enige vrees voor God en Zijn oordelen en zonder enig meedogen voor Israël en zijn rampen maar met blijdschap van het hele hart, omdat zij er bij wonnen, en met een boosaardig gemoed tegen Israël, dat er bij verloor. Het toenemen des rijkdoms door recht of onrecht, is de enige blijdschap van een werelds hart, en de rampen van Gods volk zijn de enige blijdschap van een boosaardig gemoed. En die geen gelegenheid hadden om Gods volk tot een roof te maken, maakten hen tot een smaad, zodat zij de smaad van de heidenen waren, vers 6. Iedereen bespotte en belachtte hen, en de waarheid is, dat zij zich door hun zonde zelf verachtelijk hadden gemaakt, zodat God hierin rechtvaardig was, maar de mensen waren onrechtvaardig en zeer wreed.

2. Hoe God zal handelen met degenen, die Zijn volk met woorden en daden zo mishandelden. Hij heeft gesproken tegen de heidenen, Hij heeft het vonnis over hen geveld, Hij heeft besloten daarom met hen af te rekenen, en dat in het vuur van Zijn ijver, beide voor Zijn eigen eer en de eer van Zijn volk, vers 5. Daar Hij voor beide een liefde, sterk als de dood, heeft,

heeft Hij voor beide een ijver, vreselijk als het graf. Zij spraken in hun boosheid tegen Gods volk en Hij zal in Zijn ijver tegen hen spreken, en het is gemakkelijk te zeggen, wie op de krachtigste wijze spreken zal. God zal spreken in Zijn ijver en in Zijn grimmigheid, vers 6. Bij God is geen grimmigheid, maar Hij zal Zijn macht tegen hen uitoefenen en hen even streng behandelen, als mensen in hun grimmigheid doen. Hij zal tot hen spreken in Zijn toorn en in Zijn grimmigheid zal Hij ze verschrikken. Wat Hij zegt, dat zal Hij doen, want Hij bevestigt het met een eed. Hij heeft Zijn hand opgeheven en gezworen bij Zichzelf, Hij heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen. En wat is het, dat met zoveel hittigheid gezegd wordt, en toch met zoveel vastberadenheid? Het is dit, vers 7: Zo niet de heidenen, die rondom u zijn, zelf hun schande zullen dragen. De rechtvaardige God, Wien de wrake toekomt, zal schande met schande vergelden. Die Gods volk verachting en smaad aandoen, zullen vroeger of later hetzelfde ondervinden, misschien in deze wereld (hun dwaasheden of hun rampen, hun wangedrag of hun ongeluk zal hun smaad zijn), maar op zijn laatst opdien dag, als alle onboetvaardigen zullen ontwaken tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing.

III. De beloften van Gods gunst aan Zijn Israël en de verzekering van de grote genade, die Hij voor hen bewaard heeft. God neemt aanleiding uit de woede en onbeschaamdheid van hun vijanden om te meer belangstelling in hen te tonen, en bereidheid om hun goed te doen, zoals David hoopte, dat God hem belonen zou, omdat Simeï hem gevloekt had. "Laat ze vloeken, maar zegen Gij." Op deze wijze en op andere manieren, doen de vijanden van Gods volk hun werkelijk dienst, zelfs door het onrecht, dat zij hun aandoen, tegen hun wil en bedoeling. Wij zullen geen reden hebben om ons te beklagen, hoe onvriendelijker de mensen zijn, zoveel vriendelijker is God; hoe vriendelijker Hij tot ons spreekt door Zijn woord en Geest, zoveel vriendelijker handelt Hij voor ons door Zijn leiding. De profeet moet thans tot de bergen Israëls, die nu verwoest en tot een spot zijn, zeggen, dat God bij hen is en hen zal aanzien, vers 9. Evenals de vloek van God om de mens de grond treft, zo wordt hij ook door de zegen bereikt.
Hetgeen beloofd wordt, is,
1. Dat de rechtmatige eigenaars in hun bezitting zullen terugkeren: Mijn volk Israëls nadert te komen, vers 8. Hoewel zij op grote afstand zijn van hun eigen land, hoewel zij in vele landen verstrooid zijn, en hoewel zij door de macht hunner vijanden opgehouden worden, toch "zullen zij wederkomen tot hun landpaal", Jeremia 31:17. De tijd van hun terugkomst nadert. Hoewel nog veertig jaar van de zeventig overbleef (misschien vijftig), wordt er over gesproken, alsof zij nabij is, omdat zij zeker is, en er waren er onder hen, die het beleven zouden. Duizend jaren zijn bij God als één dag. De bergen Israëls zijn nu verwoest, maar God zal mensen op hen doen wandelen, namelijk Zijn volk Israël, niet als reizigers, die daar passeren, maar als inwoners, - niet als pachters, maar als eigenaars: Die zullen u bezitten, niet voor een bepaalde tijd, maar voor zichzelf en hun erfgenamen,"Gij zult hen ter erfenis zijn." Het was een type van het hemelse Kanaän, waarvan al Gods kinderen erfgenamen zijn, in werkelijkheid iedere Israëliet, en waar zij binnen kort allen tezamen gebracht zullen worden uit de landen, waarin zij nu verstrooid zijn.

2. Dat zij een overvloedige, weelderige opbrengst zullen leveren aan hun teruggekeerde eigenaars. Wanneer het land aan zijn Sabbatten een welgevallen heeft gehad, zoveel jaren achtereen, dan zal het daarna zoveel te vruchtbaarder zijn, zoals wij ook behoren te zijn, na de rust, in ‘t bijzonder na een Sabbatsrust: Gij zult gebouwd en bezaaid worden, vers 9, en zult uw vrucht voor Mijn volk Israël dragen, vers 8. Het is een zegen voor de aarde, als zij dienstbaar gemaakt wordt aan de mensen, in ‘t bijzonder aan goede mensen, die God met blijmoedigheid willen dienen, in het gebruik van die goede dingen, die de aarde hun oplevert.

3. Dat het volk Israëls niet alleen een rijk bestaan, maar ook een aangename woonplaats hebben zal in zijn eigen land: De steden zullen bewoond, de eenzame plaatsen bebouwd worden, vers 10. En Ik zal u doen bewonen als in uw vorige tijden, vers 11. Hun eigen zonde had hen verdreven, maar nu zal Gods gunst hen daar opnieuw doen wonen. Als de verloren zoon berouw heeft gekregen, wordt hij opnieuw in Zijns vaders huis ingeburgerd, als in zijn vorige tijd. "Breng hier het beste kleed, en doe het hem aan". Ja, Ik zal het beter maken dan in uw eerste tijden. Er is meer blijdschap over het schaap dat teruggebracht is, dan er geweest zou zijn, als het nooit verdwaald was. En soms vermenigvuldigt God de vertroostingen van Zijn volk naar verhouding van de tijd, dat Hij ons gedrukt heeft. Zo zegende God het laatste: van Job meer dan zijn eerste en gaf hem het dubbele van wat hij gehad had.

4. Dat het volk, na zijn terugkeer vruchtbaar zal zijn, vermenigvuldigd worden, en het land vervullen zal, zodat dit niet alleen opnieuw bewoond, maar even dicht bevolkt zal zijn, als vroeger. God zal er wederbrengen het gehele huis Israëls, ja dat geheel (let op de nadruk' die daarop gelegd wordt vers 10), een ieder wiens geest God verwekt om terug te keren, en die alleen werden als het huis Israëls beschouwd, de anderen hadden zichzelf afgesneden, of, hoewel in 't begin, vergelijkenderwijs, maar weinigen terugkeerden, toch keerden later, op verschillende tijdstippen, allen terug, en dan, zegt God, Ik zal mensen vermenigvuldigen, vers 10, mensen en beesten vermenigvuldigen, en zij zullen vermenigvuldigd worden, vers 11. Gods koninkrijk in de wereld is een groeiend koninkrijk, en al kan Zijn kerk een tijd lang minder worden, zij zal zich herstellen, en opnieuw toenemen.

5. Dat de smaad, lang geleden op het land van Israël geworpen, door de boze verspieders dat het een land was, dat zijn inwoners verteert door honger, ziekte en het zwaard, volkomen weggenomen zal worden, en, dat er nooit meer oorzaak voor bestaan zal. Kanaän had een slechten naam gekregen. "Het had vanouds het volk uitgespogen", Leviticus 18:28, namelijk de oorspronkelijke inwoners, de inboorlingen, hetgeen in een smaad verkeerd was door degenen die daarvoor een andere verklaring hadden moeten zoeken, Numeri 13:32. Het had kort geleden de Israëlieten verteerd, en uitgespogen bovendien, zodat het tot een spreekwoord geworden was. Het is een land, dat, in plaats van de volken of stammen, die het bewonen, te onderhouden, hen belooft, opeet, en doet struikelen, het is een huis, dat al zijn huurders tot armoede brengt. Die naam had het onder zijn naburen gekregen, maar God belooft nu, dat het niet meer zo wezen zal: Gij zult ze voortaan niet meer beroven, vers 12, zult niet meer mensen opeten. Maar zijn inwoners zullen een gezegende leeftijd bereiken, en het getal hunner maanden zal niet meer vroegtijdig afgesneden worden. Vergelijk deze belofte met die van Zacharia 8:4. God zal de smaad van Zijn volk wegnemen door weg te nemen, wat er de aanleiding toe was. Als het volk in vrede tot bloei, overvloed en macht wordt gebracht, dan zullen zij de schimp van de heidenen niet meer horen, vers 15, in 't bijzonder, als zij verbeterd zijn, als de zonde, die de smaad van ieder volk is, vooral van Gods gelovig volk, weggenomen is, dan dragen zij niet meer de smaad van de natiën. Als God in genade terugkeert tot een volk, dat in gehoorzaamheid tot Hem terugkeert, zullen al hun bezwaren spoedig uit de weg geruimd zijn en hun eer hersteld.

Ezechiël 36:16-24

Toen God de arme gevangenen een heerlijke terugkeer, te Zijner tijd, beloofde, was het een grote teleurstelling voor hen, dat zij onwaardig volkomen onwaardig waren om die gunst deelachtig te worden. Daarom toont God hun, om hem te bemoedigen, dat Hij het doen zal, louter om Zijn heilige naam, opdat Hij in hen en door hen verheerlijkt worde, om Zijn genade en goedheid te openbaren en groot te maken, die de grootste ere van Hem is, van al Zijn eigenschappen. En, daar het herstel van dat volk een voorbeeld is van onze verlossing door

Christus, is de bedoeling hiervan verder, te tonen, dat het doel, waarop in laatste instantie bij onze verlossing aangelegd wordt, waaraan alle toebereidselen daartoe ondergeschikt gemaakt zijn, de ere Gods is. Dat dat het doel was van alles wat Hij deed, maakte Christus duidelijk in dat korte gebed: "Vader, verheerlijk Uw naam, en God verklaarde, dat dat Zijn doel was bij alles wat Hij deed, door Zijn antwoord dat onmiddellijk op dat gebed gegeven werd, door een stem uit de hemel: "Ik heb hem verheerlijkt en zal hem wederom verheerlijken," Johannes.12:28. Hier dient opgemerkt te worden, hoezeer Gods naam geleden had, beide door de zonden en de rampen van Israël, en dat was meer te betreuren dan al de ellende, die zij over zichzelf gebracht hadden, want de ere Gods gaat goeden mensen meer ter harte dan hun eigen belangen.

1. Gods eer was gekrenkt door de zonden van Israël, toen zij in hun eigen land waren, vers 17. Het was een goed land, een heilig land, een land, waarop Gods oog gevestigd was. Maar zij verontreinigden dat met hun weg, hun goddelozen weg, onze weg is de weg van onze keus, en wij moeten er zelf de blaam en de schande van dragen. De zonde van een volk verontreinigt hun land, maakt het gruwelijk voor God en onbewoonbaar voor hen zelf, zodat zij geen heilige gemeenschap kunnen hebben met Hem, noch met elkaar. Wat onrein was, mocht niet gebruikt worden. Door het misbruik van de gaven van Gods overvloed aan ons, verbeuren wij het gebruik er van, en als ons hart en geweten door schuld verontreinigd zijn, dan wordt ons alle troost geweigerd, alles is ons onrein. Hun weg was in het oog van God als de onreinheid van een vrouw gedurende de dagen van haar afzondering, die haar buiten het heiligdom sloot en alles wat zij aanraakte, naar de wet onrein maakte. Leviticus 15:19.
Zonde is de gruwelijke zaak, die de Heere haat, en waarvan Hij het gezicht niet verdragen kan. Zij vergoten bloed en dienden de drekgoden, vers 18, en door die zonden verontreinigden zij het land. Daarom goot God Zijn grimmigheid over hen uit, en verstrooide ze onder de heidenen. Hun eigen land was hen moede, en zij werden naar andere landen verdreven. Hierin was God rechtvaardig en Hij werd gerechtvaardigd door wat Hij deed, niemand kon zeggen, dat Hij hem enig onrecht deed, ja, Hij deed recht aan Zijn eigen eer, want Hij oordeelde ze naar hun wegen hun handelingen, vers 19. En toch, daar dit niet recht begrepen werd, werd Hij er niet in verheerlijkt, want de vijanden zeiden, wat, zoals Mozes God voorhield, de Egyptenaars zeggen zouden, als Hij hen in de woestijn verdorven had, dat Hij hen in kwaadheid uitgevoerd had. Hun naburen beschouwden hen meer als een heilig dan als een zondig volk, en daarom namen zij aanleiding uit de ellende, waarin zij verkeerden om, in plaats van God te verheerlijken, zoals zij met recht hadden kunnen doen, Hem te smaden en veracht te maken, en "Gods naam werd gedurig de gehele dag gelasterd door hun verdrukkers", Jesaja 52:5.

2. Als zij nu tot de heidenen kwamen, ontving God daar geen ere van hen ú maar integendeel werd Zijn heilige naam ontheiligd, vers 20.
a. Hij werd ontheiligd door de zonden van Israël, zij waren nergens een eer voor hun belijdenis, maar overal een smaad. "De naam van God en Zijn heilige dienst werden om hunnentwille gelasterd," Romeinen 2:24. Als zij, die beweerden tot God in betrekking te staan, en in verbond en gemeenschap met Hem te zijn, werden bevonden te zijn: zedelijk bedorven, slaven van hun lusten en hartstochten, oneerlijk in hun handel, ontrouw aan hun woord, vals tegenover wie hen iets toevertrouwden, dan werd daarmee aan de vijanden van de Heere gerede aanleiding gegeven om te lasteren, vooral, als zij twistten met hun God, omdat Hij hen kastijdde, en niets kan schandelijker zijn dan dat.
b. Hij werd ontheiligd door het lijden van Israël, want daaruit namen de vijanden van God aanleiding God te smaden, alsof Hij niet in staat was Zijn vereerders te beschermen en Zijn geschenken te doen gedijen. Zij zeiden verachtelijk: "Dezen zijn het volk des Heeren, dit

goddeloze volk (men kon wel zien, dat Hij niet in staat was hen in gehoorzaamheid aan Zijn geboden te houden), dit erbarmelijke volk, -het was duidelijk, dat Hij hen niet in het genot van Zijn gunsten laten kon. Dezen zijn het volk dat uit Zijn land is uitgegaan. Zij zijn het schuim van de volken. Zijn deze het, wier inzettingen zo rechtvaardig, en wier wandel zo onrechtvaardig was? Is dit het volk, dat zo beroemd is, als een wijs en verstandig volk en hetwelk de Heere God zo nabij is? Behoren deze tot dat dappere, dat heilige volk, dat zo laag en verworpen blijkt te zijn?" Aldus verkocht God Zijn volk en verhoogde hun prijs niet, Psalm 44:13. De schande, waaronder zij gebukt gingen, viel op Hem terug.

II. Laat ons nu zien, hoe God Zijn eer herstellen, beveiligen en bevorderen zal door een grote verbetering in hen en een grote verlossing voor hen te werken. "Hij zou ze verstrooien in alle hoeken, ten ware, dat Hij de toornigheid des vijands schroomde", Deuteronomium 32:26, 27. Maar, hoewel zij Zijn mededogen onwaardig waren, toch verschoonde Hij hen om Zijn Heilige naam, en duizendmaal jammer was het, dat die vertreden en gehoond werd. Met mededogen zag Hij neer op Zijn eigen eer, die bloedend onder de heidenen lag, op dat juweel, dat in het stof vertreden was, 't welk het huis Israëls, zelfs in het land van zijn gevangenschap, ontheiligd had, vers 21. Uit mededogen daarmee voerde God hen uit van onder de heidenen, omdat hun zonden daar aanstotelijker waren dan in hun eigen land." Daarom zal Ik u uit de heidenen halen en u in uw land brengen vers 24. Niet om uwentwille, als zijt gij die gunst waardig, want gij zijt ze onwaardig in de hoogste mate, maar om Mijn heilige naam vers 22, om Mijn grote naam te heiligen" vers 24. In 't voorbijgaan, Gods heilige naam is Zijn grote naam. Zijn heiligheid is Zijn grootheid, zo beschouwt Hij het zelf. Ook maakt niets iemand waarlijk groot, dan dat hij waarlijk goed, en Gods heiligheid deelachtig is. God zal Zijn naam groot maken als een heiligen naam, want Hij zal die heiligen: Ik zal Mijn naam heiligen, allen gijlieden ontheiligd hebt. Als God volbrengt, wat Hij gezworen heeft bij Zijn heilige naam, dan heiligt Hij Zijn naam. Het gevolg hiervan zal zeer gelukkig zijn. De heidenen zullen weten, dat Ik de Heere ben, als Ik aan u geheiligd zal zijn voor hun ogen en de uwe. Als God Zijn heilige naam handhaaft, en Zijn heiligen die loven, dan wordt Hij aan hen geheiligd, en dat is een bijdrage tot de verbreiding van de kennis des Heeren.
1. De redenen voor Gods genade zijn alle ontleend aan Hem zelf, Hij zal Zijn volk uit Babel voeren, niet om hunnentwille, maar om Zijn heilige naam, opdat Hij verheerlijkt zal worden.

2. Gods goedheid neemt aanleiding uit de slechtheid des mensen om zoveel te schitterender uit te komen, daarom zal Hij Zijn naam heiligen door de vergeving van de zonde omdat die ontheiligd is door het bedrijven van de zonde.

Ezechiël 36:25-38
Het volk van God kan niet veel moed hebben om op herstel te hopen, in 't besef niet alleen van hun eigen onwaardigheid om zo'n gunst te ontvangen (waarop, in de vorige verzen, bij wijze van antwoord gezegd wordt, dat God het zal doen met het oog op Zijn eigen eer, en niet op hun verdienste), maar ook van hun onbekwaamheid voor zo'n gunst, daar zij nog steeds bedorven en zondig zijn, en, als antwoord daarop, wordt in deze verzen de belofte gedaan, dat God hen door Zijn genade zal voorbereiden en bekwaam maken tot Zijn barmhartigheid, en dan hun die schenken zal. En dat werd ten dele vervuld door de verwonderlijke uitwerking die de gevangenschap te Babel op de Joden daar had, dat zij namelijk krachtdadig genezen werden van hun neiging tot afgoderij. Maar zij is ook bedoeld als een teug van het genadeverbond, en als een proeve van die geestelijke zegeningen, waarmee wij door dat verbond in hemelse dingen gezegend worden. Evenals (Hoofdstuk 34) na een belofte van hun terugkeer de profetie onmerkbaar overging in een belofte van de komst van Christus, de grote Herder, zo gaat zij hier onmerkbaar over in een belofte van de Geest, en Zijn genadige

invloed en werkingen, die wij evenzeer nodig hebben voor onze heiligmaking, als Christus' verdienste voor onze rechtvaardigmaking.

I. God belooft hier, dat Hij een goed werk in hen zal werken, om hen bekwaam te maken tot het goede werk, dat Hij bedoelde voor hen te weeg te brengen, vers 25-27. Wij vonden beloften met dezelfde strekking in Hoofdstuk 1:18-20. God belooft hun,
1. Dat Hij hen reinigen zal van de zondesmet, vers 25: Ik zal rein water op u sprengen, hetgeen betekent, beide, het bloed van Christus, dat op het geweten gesprengd wordt, om het te zuiveren en het schuldbesef weg te nemen (zoals die met het water van de afzondering besprengd werden, daardoor verlost werden van hun onreinheid naar de wet) en de genade van de Geest op de gehele ziel gesprengd om die te zuiveren van alle bedorven neigingen en gebreken, zoals Naäman van zijn melaatsheid gereinigd werd door zich te wassen in de Jordaan. Christus was zelf rein, anders kon Zijn bloed ons niet reinigen, en het is een Heilige Geest, die ons heilig maakt: Van al uw onreinheden en van alle uw drekgoden zal Ik u reinigen. vers 29, En, Ik zal u verlossen van alle uw onreinheden. De zonde verontreinigt, afgoderij in 't bijzonder, zij maakt de zondaars gehaat bij God en een last voor hen zelf. Als de schuld vergeven, en de bedorven natuur geheiligd is, dan zijn wij gereinigd van onze onreinheid, en er is geen andere weg om er van verlost te worden. Dit belooft God hier aan Zijn volk, opdat Hij Zelf in hen geheiligd worde, vers 23. Wij kunnen Gods naam niet heiligen, tenzij Hij onze harten heiligt, noch tot Zijn eer leven, dan door Zijn genade.

2. Dat God hun een nieuw hart geven zal, een geestesgesteldheid, die op zichzelf uitnemend is, en grotelijks verschilt van wat die tevoren was. God zal een innerlijke verandering werken, om een algehele verandering te bereiken. Allen, die deel hebben in het nieuw verbond, en recht op het nieuw Jeruzalem, hebben een nieuw hart en een nieuw geest, en deze zijn noodzakelijk, opdat zij kunnen wandelen in nieuwigheid des levens. Dit is die Goddelijke natuur, die de gelovigen door de beloften deelachtig worden.

3. Dat, in plaats van een stenen hart, dat ongevoelig en onbuigzaam is, niet in staat om Goddelijke indrukken te ontvangen en met vrome gevoelens te beantwoorden, God een vlesen hart geven zal, een zacht en teder hart, dat geestelijke gevoelens geoefend heeft, zich bewust van geestelijke smarten en genoegens, en, dat zich in alles voegt naar de wil van God. Vernieuwende genade werkt een even grote verandering in de ziel als het veranderen van een dode steen in levend vlees.

4. Dat, wijl, behalve hun geneigdheid tot zonde, zij zich beklagen over onbekwaamheid tot hun plicht, God zal maken, dat zij in Zijn inzettingen zullen wandelen. Hij zal hun niet alleen de weg van Zijn inzettingen wijzen, maar hen geneigd maken er in te wandelen, en hen rijkelijk voorzien van wijsheid en gewilligheid en kracht om te handelen, voor ieder goed werk. Hiertoe zal Hij Zijn Geest in het binnenste van hen geven, als leraar, gids en heiligmaker. God dwingt de mensen niet om in Zijn inzettingen te wandelen, door uiterlijk geweld, maar maakt, dat zij in Zijn inzettingen wandelen door een innerlijk beginsel. En dan behoren wij gebruik te maken van deze kracht en dit beginsel van de genade, dat ons beloofd, en in het binnenste van ons gegeven is: Gij zult Mijn rechten bewaren. Als God het zijn doet, overeenkomstig de belofte, dan moeten wij het onze doen, overeenkomstig het gebod. De belofte van Gods genade om ons bekwaam te maken tot onze plicht moet ons verbinden en ijverig maken tot voortdurende zorg en pogen om onze plicht te doen. Gods beloften moeten ons uitdrijven tot Zijn geboden als onze leefregel, en dan moeten Zijn geboden ons terug doen gaan tot Zijn beloften en kracht, want zonder Zijn genade kunnen wij niets doen.

II. God belooft hier, dat Hij hen zal opnemen in Zijn verbond. De samenvatting van het genadeverbond hebben wij in vers 28. Gij zult Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn. Niet,"Als gij Mijn volk wilt zijn, zal Ik uw God zijn", (hoewel het zeer waar is, dat wij niet kunnen verwachten, dat God ons tot een God zal zijn, tenzij wij Hem tot een volk zijn), maar Hij heeft ons verkoren, en eerst liefgehad, niet wij Hem, daarom is de voorwaarde, zowel als de beloning, uit genade, uit de belofte, niet door verdienste, niet uit de werken: "Gij zult Mij tot een volk zijn, Ik zal het u maken, Ik zal u de aard en de geest van Mijn volk geven, en dan zal Ik tot u een God zijn" En dit is het fundament en de hoeksteen van de zaligheid van de gelovigen, het is de hemel zelf, Openbaring 21:3, 7.

III. Hij belooft, dat Hij al het goede voor hen teweegbrengen zal, dat door hun toestand vereist wordt. Wanneer zij aldus voor de genade voorbereid zijn,
1. Dan zullen zij tot hun bezittingen terugkeren en er opnieuw in bevestigd worden vers 28: Gij zult wonen in het land, dat Ik uw vaderen gegeven heb. God zal hen terugbrengen, niet met het oog op enige verdienste van hen, maar op de belofte hun vaderen gegeven, want daarom gaf Hij hun die in ‘t begin, Deuteronomium 7:7, 8. Daarom betoont Hij genade omdat Hij gezegd heeft, dat Hij het doen zal. Dit zal volgen op de gezegende verbetering die God onder hen werken zal, vers 33: "Ten dage, als Ik u reinigen zal van alle uw ongerechtigheden, en u aldus bekwaam maken voor uw erfenis, zal Ik de steden doen bewonen door u, en u aldus in ‘t bezit stellen van uw erfenis". Dat is altijd de wijze, waarop God genade bewijst, eerst de mensen van hun zonde scheiden, en dan hen opnieuw in ‘t bezit stellen van de genadegaven.

2. Dan zullen zij overvloed van alle goed genieten. Als zij verlost zijn van hun onreinigheden, van hun zonden, die een muur vormden tussen hen en al wat goed is, dan zal Ik roepen tot het koren en zal het vermenigvuldigen, vers 29 De overvloed komt, als God hen roept en de overvloed, die Hij roept, zal steeds toenemen, en als Hij spreekt wordt boomvrucht en veldvrucht vermenigvuldigd. Gelijk de inwoners zich vermenigvuldigen, alzo zullen de voortbrengselen voor hun onderhoud vermenigvuldigd worden, want Hij, Die de zonden zendt, zal ook het voedsel geven. Honger was één van de oordelen, waaronder zij gezucht hadden, en het was een smaad voor hen geweest, evenzeer als ieder ander oordeel, dat zij verhongerden in een land, dat zo beroemd was om zijn vruchtbaarheid. Maar nu zal Ik geen honger op u leggen, en niemand wordt door die roede gekastijd, die er zelf niet de oorzaak van is. Dan zullen zij ook de smaadheid des hongers niet meer ontvangen, zullen er nooit om gehoond worden, en ook zal nooit meer gezegd worden, dat God een Meester is, die Zijn knechten bekrompen leven laat. Ja, zij zullen niet alleen gezuiverd worden van de smaad des hongers, maar zij zullen de lof des overvloeds ontvangen.
Het land, dat lang een verwoesting was, voor de ogen van een ieder, die er doorging, en die er op neerzag met verachting of medelijden, zal opnieuw bebouwd worden, vers 34, en daar het lang braak gelegen heeft, zal het nu te vruchtbaarder zijn. God zal roepen tot het koren, en toch moeten zij de grond bebouwen Ook voor de genade, die beloofd is, moet gewerkt worden, want de belofte dient niet om onze ijver en ons pogen te vervangen, maar om die aan te sporen en aan te moedigen. En zo’n zegen zal God bevelen voor de hand des vlijtigen dat allen, die voorbij gaan, er op letten zullen met verbazing vers 35. Zij zullen zeggen: "Zie, welk een gezegende verandering hier is, hoe dit land, dat verwoest was, is geworden als een hof van Eden de woestijn tot een paradijs geworden. God heeft voldoende eer bewaard, om Zijn volk te kronen als tegenwicht van de verwachting, waarmee het nu beladen is, en daarin zal Hij geëerd worden. Deze wonderbare vermeerdering, beide van het volk des lands en van deszelfs voortbrengselen, wordt vergeleken, vers 38, met de grote kudden vee, die naar Jeruzalem gebracht worden, om op een van de plechtige feesten geofferd te worden. Ook de steden, die nu woest zijn, zullen "vervuld worden van mensenkudden, niet als de kudden,

waarmee de velden bekleed zijn", Psalm 65:14, maar als de heilige kudde, die in de hoven van het huls des Heeren gebracht worden. En dan is de vermeerdering van het getal des volks inderdaad eervol en troostrijk, wanneer zij allen aan God gewijd zijn, als een heilige kudde, om Hem geofferd te worden als levende offeranden. Een grote menigte is een liefelijk gezicht in Gods tempel.

IV. Hij toont welke de gelukkige gevolgen zullen zijn van deze gezegende verandering.
1. Zij zal een gelukkige uitwerking hebben op het volk van God zelf, want hij zal hen tot een oprecht berouw brengen over hun zonder, vers 31. Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en gij zult een walging hebben van uzelf. Zie hier, wat zonde is, het is een gruwel, een walgelijk iets, dat de Heere haat. Zie wat de eerste stap is tot berouw, het is gedenken aan onze boze wegen, en ernstig nadenken over de zonden, die wij begaan hebben, en ze stuk voor stuk optellen. Wij moeten niet alleen onze grove overtredingen, onze boze wegen gedenken, maar al onze gebreken en zwakheden, onze handelingen, die niet goed waren, niet zo goed als zij hadden moeten zijn, niet alleen dadelijke overtredingen van de wet, maar ook onze verzuimen in dat opzicht. Zie wat altijd en immer een waar berouw vergezelt, en dat is een walging van zichzelf, een heilige schaamte en beschaamdheid des aangezichts: "Gij zult een walging van uzelf hebben, als gij ziet, hoe walgelijk gij in Gods ogen zijt". Eigenliefde ligt op de bodem van de zonde, en wij kunnen niet anders dan blozen, als wij er de ongerijmdheid van zien, maar, dat wij met onszelf twisten, is opdat wij, op goede gronden, met onszelf verzoend worden. En tenslotte, zie wat de machtigste drijfveer is tot een Evangelisch berouw, en dat is een besef van Gods genade als God hen te midden van overvloed vestigt, dan zullen zij van zichzelf walgen over hun ongerechtigheden en over hun gruwelen. De goedheid van God behoort onze slechtheid te overwinnen en ons tot bekering te leiden. Hoe meer wij van Gods bereidheid zien om ons na berouw in gunst aan te nemen, des te meer reden zullen wij zien om beschaamd te zijn over onszelf, dat wij ooit konden zondigen tegen zoveel liefde. Hard is inderdaad het hart, dat zodoende niet vertederd wordt.

2. Het zal een gelukkige uitwerking op hun naburen hebben, want het zal hen tot een klaarder kennis van God brengen, vers 36: Dan zullen de heidenen, die in de plaatsen rondom u overgelaten zullen zijn, die over God spraken als onwetenden (want dat doen allen, die kwaad van Hem spreken), toen zij het land van Israël nog woest zagen, beter beginnen te weten, met meer verstand van God te spreken, overtuigd, dat Hij in staat is de woeste steden te herbouwen, en de meest woeste landen te bebouwen, en dat, hoezeer de stroom van Zijn gunsten naar Zijn volk een tijd lang belemmerd moge zijn, zij toch niet voor altijd afgesneden zullen worden. Zij zullen de waarheid van de Goddelijke openbaring leren kennen door de nauwkeurige overeenstemming, die zij zullen opmerken tussen Gods woord, dat Hij tot Israël gesproken heeft, en Zijn werken, die Hij voor hem gedaan heeft. "Ik, de Heere heb het gesproken en zal het doen." Bij ons zijn zeggen en doen twee maar bij God niet.

V. Hij stelt deze dingen aan hen voor, niet als de beloning van hun verdienste, maar als de verhoring van hun gebed.
1. Zij moeten niet denken dat zij het verdiend hebben: Niet om uwentwille doe Ik het, het zij u bekend, vers 22, 32, nee, schaamt u en wordt schaamrood van uw wegen. God doet dit, alles wat Hij beloofd heeft, het zal zo zeker gedaan worden, alsof het al gedaan was en de tegenwoordige gebeurtenissen hebben er de strekking toe. Maar dan,
a. Moeten zij de verdienste van hun eigen goede werken opgeven en tot de erkenning gebracht worden dat het niet om hunnentwille gebeurt, zo werd ook, toen God Israël de eerste maal in Kanaän bracht, een uitdrukkelijk "caveat" tegen deze gedachte ingelast, Deuteronomium 9:4-6: "Niet om uw gerechtigheid." Het is niet om een of andere goede eigenschap of goed werk,

niet, omdat God hen nodig had, of van hen iets goeds verwachtte. nee, als Hij genade bewijst, handelt Hij uit Zijn koninklijk voorrecht, niet om onze verdiensten, maar voor Zijn eigen eer. Zie met hoeveel nadruk dit gezegd wordt: Het zij u bekend, het is niet om uwentwille, hetgeen betekent, dat wij geneigd zijn een hoge dunk te hebben van onze eigene verdienste, en niet dan met moeite overreed worden, daar geen vertrouwen meer in te stellen. Maar op de een of andere wijze zal God al Zijn gunstgenoten doen weten en erkennen, dat het Zijn genade en niet hun goedheid, Zijn barmhartigheid en niet hun verdienste is, die dat alles voor hen gedaan heeft, en dat daarom niet aan hen maar Hem alleen, alle eer toekomt.
b. Zij moeten berouw hebben van de zonde van hun eigen boze wegen. Zij moeten erkennen, dat de gunsten, die zij van God ontvangen niet alleen niet verdiend, maar duizendmaal verbeurd zijn, en daarom moeten zij, wel verre van te roemen in hun goede werken, beschaamd zijn en zich schamen over hun boze wegen en dan zijn zij het best voorbereid voor genade.

2. Toch moeten zij weten, dat zij die moeten vragen en verwachten, vers 37: Hierom zal Ik van het huis Israëls verzocht worden. God heeft gesproken en Hij zal het doen, en Hij wil erom verzocht worden. Hij eist, dat Zijn volk naar Hem vragen zal, en Hij zal hun harten neigen om het te doen, als Hij tot hen komt op de weg van de genade.

a. Zij moeten er om bidden, want als zij bidden, vragen zij naar God en zoeken Hem. Dat de inhoud van Gods belofte is moet ook de inhoud van ons gebed zijn. Door te vragen om de beloofde genade, moeten wij ere geven aan de Schenker, onze waardering uit spreken van de gave, onze afhankelijkheid erkennen, en het gebed eren, dat God eervol gemaakt heeft. Christus Zelf moet vragen, en dan zal God de heidenen tot Zijn erfdeel geven, Hij moet "de Vader bidden en dan zat Hij de Trooster zenden," en nog veel meer moeten zij vragen, opdat zij ontvangen mogen.

b. Zij moeten de orakels van God raadplegen, en aldus wordt God gezocht en naar Hem gevraagd. De genade moet niet alleen een daad van de Voorzienigheid, maar ook een kind van de belofte zijn, en daarom moeten zij op de belofte zien en er om bidden met het oog op de belofte gevestigd, die beide de leidsvrouw en de grond van onze verwachtingen moet zijn. Wij vinden, dat Daniël, in naam van het huis Israëls op beide manieren God zocht, toen Hij op ‘t punt was de grote dingen voor hen te doen. Hij raadpleegde de orakels van God, want hij merkte in de boeken, het boek van de profeet Jeremia beide, wat hij verwachten kon, en wanneer, en dan stelde hij zijn aangezicht om God in het gebed te zoeken, Daniel 9:23 Onze gemeenschap met God moet onderhouden worden bij alle werkingen van Zijn leiding met ons, door het Woord en het gebed, en in beide moet Hij gezocht worden.

HOOFDSTUK 37

1 De hand des HEEREN was op mij, en de HEERE voerde mij uit in de geest, en zette mij neder in het midden ener vallei; dezelve nu was vol beenderen. 2 En Hij deed mij bij dezelve voorbijgaan geheel rondom; en ziet, er waren zeer vele op de grond der vallei; en ziet, zij waren zeer dor. 3 En Hij zeide tot mij: Mensenkind! zullen deze beenderen levend worden? En ik zeide: Heere HEERE, Gij weet het! 4 Toen zeide Hij tot mij: Profeteer over deze beenderen, en zeg tot dezelve: Gij dorre beenderen! hoort des HEEREN woord. 5 Alzo zegt de Heere HEERE tot deze beenderen: Ziet, Ik zal de geest in u brengen, en gij zult levend worden. 6 En Ik zal zenuwen op u leggen, en vlees op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en de geest in u geven, en gij zult levend worden; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. 7 Toen profeteerde ik, gelijk mij bevolen was, en er werd een geluid, als ik profeteerde, en ziet een beroering! en de beenderen naderden, elk been tot zijn been. 8 En ik zag, en ziet, en er werden zenuwen op dezelve, en er kwam vlees op; en Hij trok een huid boven over dezelve, maar er was geen geest in hen. 9 En Hij zeide tot mij: Profeteer tot de geest; profeteer, mensenkind! en zeg tot de geest: Zo zegt de Heere HEERE: Gij geest! kom aan van de vier winden, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden. 10 En ik profeteerde, gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heir. 11 Toen zeide Hij tot mij: Mensenkind! deze beenderen zijn het ganse huis Israëls; ziet, zij zeggen: Onze beenderen zijn verdord, en onze verwachting is verloren, wij zijn afgesneden. 12 Daarom, profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal uw graven openen, en zal ulieden uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk! en Ik zal u brengen in het land Israëls. 13 En gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik uw graven zal hebben geopend, en als Ik u uit uw graven zal hebben doen opkomen, o Mijn volk! 14 En Ik zal Mijn Geest in u geven, en gij zult leven, en Ik zal u in uw land zetten; en gij zult weten, dat Ik, de HEERE, dit gesproken en gedaan heb, spreekt de HEERE.

15 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 16 Gij nu, mensenkind! neem u een hout, en schrijf daarop: Voor Juda, en voor de kinderen Israëls, zijn metgezellen; en neem een ander hout, en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Efraim, en van het ganse huis Israëls, zijn metgezellen. 17 Doe gij ze dan naderen, het een tot het ander tot een enig hout; en zij zullen tot een worden in uw hand. 18 En wanneer de kinderen uws volks tot u zullen spreken, zeggende: Zult gij ons niet te kennen geven, wat u deze dingen zijn? 19 Zo spreek tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal het hout van Jozef, dat in Efraims hand geweest is, en van de stammen Israëls, zijn metgezellen, nemen, en Ik zal dezelve met hem voegen tot het hout van Juda, en zal ze maken tot een enig hout; en zij zullen een worden in Mijn hand. 20 De houten nu, op dewelke gij zult geschreven hebben, zullen in uw hand zijn voor hunlieder ogen. 21 Spreek dan tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal de kinderen Israëls halen uit het midden der heidenen, waarheen zij getogen zijn, en zal ze vergaderen van rondom, en brengen hen in hun land; 22 En Ik zal ze maken tot een enig volk in het land, op de bergen Israëls; en zij zullen allen te zamen een enigen Koning tot koning hebben; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan meer in twee koninkrijken verdeeld zijn. 23 En zij zullen zich niet meer verontreinigen met hun drekgoden, en met hun verfoeiselen, en met al hun overtredingen; en Ik zal ze verlossen uit al hun woonplaatsen, in dewelke zij gezondigd hebben, en zal ze reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. 24 En Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn; en zij zullen allen te zamen een Herder hebben; en zij zullen in Mijn rechten wandelen, en Mijn inzettingen bewaren en die doen. 25 En zij zullen wonen in het land, dat Ik Mijn knecht Jakob gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; ja, daarin zullen zij wonen, zij en hun kinderen, en hun kindskinderen tot in eeuwigheid, en Mijn Knecht David zal hunlieder Vorst zijn tot in eeuwigheid. 26 En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal ze inzetten en zal ze vermenigvuldigen, en Ik zal Mijn heiligdom in het midden van hen zetten tot in eeuwigheid. 27 En Mijn tabernakel zal bij hen zijn, en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. 28 En de heidenen zullen weten, dat Ik de HEERE ben, Die Israël heilige, als Mijn heiligdom in het midden van hen zal zijn tot in eeuwigheid.

De bedreiging met de verwachting van Juda en Jeruzalem om hun zonden, waarvan in het vorige gedeelte van dit boek sprake was, was streng, maar de belofte van hun herstel en verlossing ter ere Gods, die wij in het laatste gedeelte vinden, is even troostvol. Gelijk geen met vele gezichten en gelijkenissen werd verduidelijkt om een heilige vrees te wekken, zo

gaat het ook met deze om een nederig geloof te kweken. God had hen in het vorige hoofdstuk verzekerd, dat hij het huis Israëls, ja het gehele huis Israëls, zou verzamelen, uit zijn ballingschap bevrijden en in hun land terugvoeren, maar twee dingen maakten dat hoogst onwaarschijnlijk:

I. Dat zij overal onder hun vijanden verspreid waren, zo ontbloot van alle hulp en gemak, dat hun terugkeer kon begunstigen en bevorderen, en zo moedeloos van harte, Om deze redenen worden zij hier in een visioen vergeleken met een vallei vol beenderen, dorre doodsbeenderen, die samengevoegd en met nieuw leven bezield zouden worden. Dit gezicht vinden wij vers 1- 10, en de verklaring met toepassing op dit geval, vers 11-14.
II. Dat zij onderling zo verdeeld weren, nog altijd levende in de oude vijandschap tussen Juda en Efraïm. Maar dienaangaande wordt, onder het teken van twee stokken, in de hand des profeten één gemaakt, voorspeld, dat bij hun terugkeer de gelukkige toestand zal geboren worden, dat de oude vijandschap in hartelijke vriendschap verkeerd wordt, vers 15-22. Dit was tegelijk een type van de samensmelting van Judea en Heidenen, Joden en Samaritanen, in Christus en Zijn kerk. En zo gaat de profeet over tot een voorspelling van Christus' koninkrijk dat in de wereld, met Gods tabernakel, zou gesticht worden, en andere heerlijkheden en voorrechten van dat rijk, vers 23-28.

Ezechiël 37:1-14
Hier ontmoeten wij
I. Het gezicht van een opstanding uit de dood tot het leven, een glorievolle opstanding. Dit is iets, zo totaal onbekend in de natuur en zozeer in strijd met wat men waarneemt (a privatione ad habitum non datur regressus, van gemis is geen terugkeer tot bezit), dat wij er niet aan gedacht zouden hebben zonder het woord des Heeren. Maar nu is het zeker, om dat woord, dat er een algemene opstanding van de doden zal zijn, sommigen zien daarvoor een bewijs in dit gezicht. Want, zeggen zij, anders kan het niet als een teken gezet worden ter bevestiging van hun geloof in de belofte van de verlossing uit Babel, gelijk de komst van de Messias wordt vermeld als een bevestiging van hun geloof in een vroegere verlossing, Jesaja 7:14. Maar,
1. Of het daarvan al dan niet een bevestiging is, het is zonder twijfel een zeer levendige voorstelling van een drievoudige opstanding, naast die, waarvan het in de eerste plaats een teken moet zijn.
a. De opstanding van de ziel uit de dood van de zonde tot een leven van rechtvaardigheid, tot een heilig, hemels, geestelijk, Goddelijk leven, door de macht van de Goddelijke genade, die het woord van Christus verzegelt, Johannes : 24, 25.
b. De opstanding van de Evangelie-kerk of enig gedeelte daarvan, uit een toestand van jammerlijke vervolging, vooral onder het Nieuwtestamentisch Babylon, tot vrijheid en vrede.
c. De opstanding des vleses op de grote dag, vooral de opstanding van de rechtvaardigen tot het eeuwige leven.

2. Laat ons de trekken van dit gezicht nagaan.
A. De droevige toestand van deze dorre beenderen. De profeet moet,
a. ze nauwkeurig bezien. Door profetische aandrang en Goddelijke macht, werd hij in de geest uitgevoerd en in het midden van een vallei neer gezet, waarschijnlijk de vlakte, waarvan Hoofdstuk 3:22 gesproken is, waar God tot hem sprak. Ze was vol beenderen, menselijke doodsbeenderen, niet, als in een knekelhuis, opgestapeld maar over de grond verspreid, als ware daar een bloedige veldslag geleverd, totdat al het vlees verteerd of vergaan was en niets dan de geraamten overgebleven, uit elkaar gevallen en verspreid. Hij ging aan die voorbij geheel rondom, en bespeurde niet alleen, dat er zeer vele waren (want menigten waren reeds gegaan tot de vergadering van de doden), maar ook, zie, dat ze zeer dor waren, lange tijd aan

zon en wind blootgesteld. "De beenderen, wier merg bevochtigd is, Job 21:24, verliezen, als ze enige tijd dood zijn geweest, al hun vochtigheid en worden droog en dor als stof. Het lichaam is nu met beenderen samengevlochten," Job 10:11, maar daar lagen die beenderen naakt en kaal. De Joden in Babel waren gelijk deze dode, droge beenderen, die wel nimmer zouden samenkomen, zelfs geen geraamte zouden kunnen vormen, veel minder een levend lichaam helpen samenstellen. Zij lagen echter onbegraven in een open vallei, hetgeen de hoop op een opstanding verlevendigde evenals van de twee getuigen, Openbaring 11:8, 9. De beenderen van Gog en Magog zullen begraven worden, Hoofdstuk 39:12, 15, want hun verwoesting is het einde, maar de beenderen van Israël liggen in de open vallei, onder het oog des Hemels, want daar is ten laatste hope.
b. Hij moest hun geval als droevig leren kennen, waarvoor geen hulp was dan bij God zelf vers 3. "Mensenkind, zullen deze beenderen levend worden? Is dat waarschijnlijk? Kunt gij raden, hoe dat mogelijk is? Kan uw wijsheid een middel vinden om in deze dorre doodsbeenderen leven te gieten, of uw staatkunde om een gevangen volk in vrijheid te stellen?" "Neen", antwoordt de profeet,"ik weet daar heel geen raad op, maar Gij weet het." Hij zegt niet: dat is een onmogelijkheid, want hij kan de macht van de Heilige Israëls niet beperken, maar: "Heere, Gij weet, of dat kan en of dat zal geschieden, indien Gij geen leven in deze dorre beenderen stort, is het zeker, dat zij niet leven zullen." Zie, God kent eigen kracht en eigen raadslag volkomenlijk, en wil, dat wij daarop zullen letten, opdat wij zien en erkennen, dat Zijn wonderbare werken zodanig zijn, als geen raad of macht dan Zijn eigene kan tot stand brengen.

B. De middelen, die gebruikt worden om deze verspreide beenderen samen en deze dorre doodsbeenderen tot nieuw leven te brengen. Het moet geschieden door profetie.
Ezechiël wordt bevolen, te profeteren over deze beenderen, vers 4, 9, en tot de geest. Dus profeteerde hij, gelijk hem bevolen was, vers 7, 10.
a. Hij meest prediken en deed dat, en de doodsbeenderen herleefden door een macht, die zich met het gepredikte woord Gods paarde.
b. Hij moest bidden en deed dat, en de doodsbeenderen herleefden in antwoord op zijn gebed, want een geest des levens kwam in hen. Zie de invloed van woord en gebed, en de noodzakelijkheid van beide, voor de opwekking van dode zielen. God beveelt Zijn dienaar te profeteren over de dorre beenderen Zeg tot hen: Leeft, ja, hij zei tot hen: Leeft, en zij deden wat hun bevolen was, terwijl hij tot hen zei: "Gij dorre beenderen, hoort des Heeren woord." Maar wij roepen tevergeefs, zij blijven dood, zij zijn nog dor. Wij moeten derhalve in volle ernst God bidden om de werking van Zijn Geest met het woord: "Gij Geest, kom aan, en blaas in deze gedoden."
Gods genade vermag zielen te redden zonder onze prediking, maar onze prediking kan geen zielen redden zonder Gods genade, en genade moet door het gebed gezocht worden. Zie, predikanten moeten getrouwelijk de middelen van de genade gebruiken, zelfs bij degenen, die heel waarschijnlijk daarvoor niet vatbaar zijn. Over dorre beenderen te profeteren schijnt al even moeilijk of onvruchtbaar als een droge stok te doen groeien, en toch, of ze willen horen of niet, wij moeten onze last volbrengen, profeteren gelijk ons bevolen wordt, in de naam van Hem, die de fontein des levens is, en de doden levend maakt.

C. De wondervolle uitwerking van deze profetie. Zij, die doen naar hun bevolen wordt en wat hun bevolen wordt, zelfs in het gezicht van de grootste teleurstellingen, behoeven aan de uitwerking niet te wanhopen, want God zal Zijn raad ten uitvoer brengen.
a. Ezechiël zag neer en profeteerde over de beenderen in de vallei, en ze werden menselijke lichamen.

Voreerst, wat hij hun had te zeggen, was, dat God onfeilbaar leven in hen zou wekken: alzo zegt de Heere Heere tot deze beenderen, gij zult levend worden, vers 5, 6. En Hij, die spreekt, doet tegelijk het werk, Hij die zegt: zij zullen levend worden, maakt ze levend: Hij bekleedt ze met vlees en huid, vers 1, gelijk Hij in het eerst heeft gedaan, Job 10:11. Hij, die ons zo vreselijk en wonderbaarlijk gemaakt heeft en verbazingwekkend geformeerd, kan ons nog scheppen, Zijn arm is niet verkort.

Ten tweede wat onmiddellijk aan hen verricht werd, was dat hun opnieuw een vorm gegeven werd. Wij kunnen wel veronderstellen, dat de profeet levendig en met grote nadruk profeteerde, vooral toen hij zag, dat wat hij zei geschiedde. Zie, de opening, verzegeling en toepassing van de beloften zijn de gewone middelen, waardoor een nieuwe, geestelijke natuur ons wordt meegedeeld. Toen Ezechiël in dit gezicht profeteerde, was daar een geluid, een woord van bevel van de hemel, die zijn woord steunde, of het betekent de beweging van de engelen, die gebruikt werden als dienaren van de Goddelijke Voorzienigheid in de verlossing van de Joden, waar wij lezen, Ezechiel 1:24, van een geruis hunner vleugelen, en het geruis van een gang, II Samuel 5:24. "En, zie, een beroering, een beweging onder de beenderen". Zelfs dorre doodsbeenderen beginnen zich te bewegen, wanneer zij geroepen worden om het woord des Heeren te horen. Dit werd vervuld, toen Cyrus hun vrijheid uitriep, en zij, wier geest door God opgewekt werd, begonnen gebruik te maken van die vrijheid en zich gereed te maken om op te trekken. "Toen, daar een geluid was, werd er een beroering, toen David een geruis hoorde in de toppen van de moerbeziënbomen, toen maakte hij zich op, daar was een beroering". Toen Paulus de stem hoorde vragen: "Waarom vervolgt gij Mij? zie, daar was een beroering van dorre beenderen, hij beefde en was verbaasd." Maar dit was niet alles.
"De beenderen naderden, elk been tot zijn been," onder Goddelijke leiding, en of schoon het menselijk lichaam een zeer groot aantal beenderen bevat, toch ontbrak er niet een been van al die verslagenen, en geen één, dat niet zijn juiste plaats en samenvoeging vond, als bij instinct kwam elk been waar het thuis behoorde. De verspreide beenderen kwamen bij elkaar, en de losse beenderen werden een geheel, Goddelijke macht maakt van die samenvoeging gewrichten en geraamten, waarin ieder been zijn plaats had als in een levend lichaam. Zo zal het ook zijn in de opstanding van de doden, de verspreide delen zullen samenkomen en samengevoegd worden in hun eigen plaats, ieder been tot zijn been, door dezelfde wijsheid en macht, die de beenderen eerst formeerde in de baarmoeder. Zo was het bij de terugkeer van de Joden, die in verschillende gewesten van het Babylonische rijk verstrooid waren, kwamen familie-gewijze bijeen, allen als het ware naar onderlinge afspraak in een gemeenschappelijk rendez-vous, ten einde van daar de terugreis te aanvaarden. Allengs kwamen zenuwen en vlees op deze beenderen, en een huid bedekte ze, vers 9. Dit werd vervuld, toen de ballingen hun goed verzamelden, en de lieden van hun plaats hun bevorderlijk waren met zilver en goud en wat zij meer nodig hadden voor hun reis, Ezra 1:4.

"Maar nog was er geen geest in hen". Zij hadden opgewektheid en moed nodig voor zo'n moeilijke en gevaarvolle reis als de terugkeer naar hun vaderland was".
b. Ezechiël zag toen weer op en profeteerde tot de geest, en zei: Gij, geest, kom aan van de vier winden en blaas in deze gedoden. De doodsbeenderen waren nog dor, nog dode lichamen, maar Gods werk is volkomen, Hij is geen God van de doden, maar van de levenden, daarom blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden. In antwoord op deze roepstem, kwam de geest in hen, vers 10. Zie, de geest des levens is van God, in de schepping blies Hij eerst de adem des levens in de mens, en dat zal Hij weer doen, ten laatste, in de opstanding. De moedeloze wanhopende ballingen werden wonderlijk aangemoedigd tot het besluit om door alle ontmoediging heen te breken, die hun terugkeer belemmerde, en met alle mogelijke macht de reis voor te bereiden. En dan stonden zij op hun voeten, een heel groot leger, vers 10 niet alleen levende mensen, maar mensen met energie, bekwaam voor de krijgsdienst en

geducht voor wie tegenstand mocht bieden. Zie, bij God is geen ding onmogelijk. Hij kan uit stenen Abraham kinderen verwekken, en uit dorre doodsbeenderen een geheel zeer groot leger doen verrijzen, gereed om te strijden en eigen zaak te bepleiten.

II. De toepassing van dit gericht op de tegenwoordige ellendige toestand van de Joden in hun ballingschap: "Deze beenderen zijn het gehele huis Israëls, beide de tien en de twee stammen. Zie nu wat zij zijn en wat ze zullen zijn."
1. De diepe wanhoop, waartoe zij zijn vervallen, vers 11. Zij achten zich onherstelbaar verloren, zij zeggen: "Onze beenderen zijn verdord, onze kracht is uitgeput, onze geest uitgeblust, onze verwachting verloren, alles waarvan wij hulp en steun verwachten, ontbreekt ons, en wij zijn afgesneden. Laat hoop koesteren wie wil, wij zien nergens uitkomst." Zie, wanneer de ellende lang aanhoudt, onze hoop verijdeld wordt, alle verwachting van medeschepselen de bodem wordt ingeslagen, is het niet vreemd, als alle moed vergaat, niets dan een wezenlijk geloof in de macht, belofte en voorzienigheid Gods kan voor algeheel wegkwijnen behoeden.

2. De hoge voorspoed, waartoe zij, ondanks dit alles, zullen stijgen: "Daarom, omdat de toestand tot dit uiterste gekomen is, profeteer tot hen, en zeg hun, dat het nu Gods tijd is, hun te verschijnen. JHWH-jireh, op de berg des Heeren zal het voorzien worden, vers 12 -14. Zeg hun,
a. Dat zij uitgevoerd zullen worden uit het land hunner vijanden, waar zij als het ware levend begraven zijn: "Ik zal hun graven openen. Zij zullen hersteld worden, niet alleen wier beenderen verstrooid waren aan de mond des grafs, Psalm 141:7, maar ook die in het graf waren begraven, al is de macht des vijands als die des kuils, die men meent, dat onmogelijk kan verbroken worden, sterk als de dood en wreed als het graf, toch zal ze overwonnen worden". God kan Zijn volk weer ophalen uit de afgronden van de aarde, Psalm 71:20.
b. Dat zij in hun eigen land zullen gebracht worden, waar zij in voorspoed zullen leven. Ik zal u brengen in het land Israëls, vers 12, en u daar zetten, vers 14, en zal Mijn Geest in u geven, en gij zult leven Zie, dan geeft God moed in ons tot goede doeleinden, zodat wij inderdaad leven, en Hij giet Zijn Geest in ons uit. En, ten laatste, in dit alles wordt God verheerlijkt: Gij zult weten, dat Ik de Heere ben, vers 13, dat Ik het gesproken en gedaan heb, vers 14. Zie, dat God de doden ten leven wekt, verheerlijkt Hem meer dan iets anders, en evenzo Zijn woord, dat hij groot heeft gemaakt en meer en meer zal groot maken door de nauwkeurige vervulling van iedere tittel zelfs.

Ezechiël 37:15-28
Hier vinden wij nog voortreffelijker en kostelijker beloften omtrent de toestand van de Joden na hun terugkeer in hun eigen land, maar zien ook verder op het rijk van de Messias en de tijd van het Evangelie.

I. Hier wordt beloofd, dat Efraïm en Juda, in broederlijke liefde en wederzijdse dienstvaardigheid, gelukkig verenigd zullen zijn, zodat, terwijl er altijd, van de tijd van de afscheiding van de tien stammen onder Jerobeam van het huis van David, aanhoudende veten en vijandelijkheden tussen de twee koninkrijken van Juda en Israël waren geweest, naar gevreesd wordt, zelfs in het land van de ballingschap (Efraïm Juda benijdende, en Juda Efraïm benauwende), dat alles nu anders zou worden, er zou thans een verbond tussen hen zijn. Ondanks de vroegere verschillen zouden ze elkaar nu liefhebben en zoveel mogelijk van dienst zijn. Dit wordt door een teken duidelijk gemaakt. De profeet moest twee stokken nemen en schrijven op de ene: voor Juda (Benjamin, de kinderen Israëls, zijn metgezellen ingesloten), op de anderen: voor Jozef, de andere tien stammen inbegrepen, vers 16. Hij moest

die twee stokken zo tot elkaar doen naderen, dat ze één werden in zijn hand, vers 17. Het volk lette daarop en vroeg de betekenis daarvan, want ze begrepen, dat de handeling met de twee stokken geen kinderspel tot tijdverdrijf was. Zij, die de betekenis willen weten, moeten vragen naar de betekenis van het woord van God, dat zij lezen en horen, en van de ingestelde tekenen waardoor ons geestelijke zaken worden voorgesteld,"de lippen des predikers moeten wetenschap bewaren en het volk zal uit zijn mond de wet zoeken," Maleachi 2:7. Het is een gepaste vraag, in de mond van groten zowel als van kleinen: Wat hebt gij daar voor een dienst? Of: voor een teken? Exodus 12:26. De betekenis was, dat Juda en Israël één zouden worden in de hand Gods, vers 19.
1. Zij zullen één zijn, één volk, vers 22. Zij zullen geen tegenstrijdige belangen hebben en dus geen tegenstrijdige genegenheden. Er zal geen onderlinge ijverzucht of vijandschap, geen gedachtenis van vroegere onenigheid meer zijn. Er zal integendeel een volmaakte verstandhouding, volkomen harmonie onder hen zijn, bereidheid tot alle goede diensten voor elkanders welzijn en goeden naam. Zij waren twee stokken geweest, dwaas over en tegen elkaar, elkander benijdende en benauwende, ja elkaar slaande en beoorlogende, maar nu zijn ze één, steunende en sterkende elkaar. (Vis unita fortior, verenigde kracht is sterker). "Zie, hoe goed en liefelijk is het, als broeders ook samenwonen," Juda en Israël, die zolang in onenigheid geleefd hadden. Dan zullen zij Gode aangenaam zijn, bemind door hun vrienden en geducht voor hun vijanden, Jesaja 11:13, 14.

2. Zij zullen één zijn in Gods hand, door Zijn kracht zullen zij verenigd zijn, en eens samengebracht, zal Zijn hand ze samenhouden, zodat ze niet weer uit elkaar gaan of gescheiden zullen worden. Zij zullen een zijn in Zijn hand, want Zijn toom zal de band zijn, die ze samenbindt, het cement, waardoor ze samengevoegd zijn. In Hem, in Zijn dienst, in opzien tot Hem, zullen ze één worden. Van beide zijden zal men het erover eens zijn, dat men zich in Zijn hand stelt, en zo zullen ze waarlijk een zijn. (Qui conveniant in aliqua tertio inter se conveniunt, als twee met een derde overeenstemmen, stemmen ze ook onderling overeen.) Zie, zij zijn het best verenigd, die één zijn in Gods hand, wier onderlinge vereniging het gevolg is van hun eenheid in Christus en hun gemeenschap met God door Hem, Eféze 1:10. "Eén in ons," Johannes 17:21.

3. Zij zullen één zijn in hun terugkeer uit de ballingschap, vers 21. Ik zal ze halen uit het midden van de heidenen en zal ze vergaderen van rondom, samen als een lichaam, en brengen ze in hun land. Ze zullen één zijn in hun scheiding van de heidenen, waaronder zij gemengd waren, zij zullen erin overeenstemmen, hen te verlaten, hun genegenheden van hen af te trekken, en zich niet langer naar hun gebruiken te schikken, en dan zullen ze spoedig ook daarin overeenstemmen, dat zij samen wandelen naar de regel van Gods. Woord. Dat zij samen geleden hebben zal deze gezegende verstandhouding in de hand werken, wanneer zij tot zichzelf komen om de dingen te overdenken. Doe vele stukken metaal samen in een oven, en wanneer zij gesmolten zijn, zullen zij één massa vormen. Het was tijd voor hen, elkaar te sterken, toen hun verdrukkers zo bezig waren, hen te verzwakken en uit te roeien. Evenzo, nu ze gezamenlijk des Heeren gunst genieten en de grote, gemeenschappelijke verlossing smaken, zal dit hen helpen tot die vereniging. Dat God hen allen liefheeft, is een goede reden waarom zij elkaar moeten liefhebben. Tijden van gemeenschappelijke vreugde, evenals tijden van gemeenschappelijke smart, moeten ook de onderlinge liefde versterken.

4. Zij zullen allen onderdanen zijn van één koning, en zo ook onderling één worden. De Joden zijn, na hun terugkeer, onder één bestuur geweest, en niet als vroeger verdeeld. Maar dit heeft gewis een verder reikende betekenis, namelijk voor het rijk van Christus: Hij is die éne Koning, in gehoorzaamheid aan Wien Gods geestelijk Israël met vrolijkheid één, en onder

Wiens bescherming allen zullen vergaderd worden. Alle gelovigen samen "één Heere één geloof één doop." En de vereniging van joden en heidenen in de kerk van het Nieuw Verbond, hun samenkomen tot een kudde onder één, de grote Herder, is ongetwijfeld de grote vereniging waarop al de profetie doelt. Door Christus is de muur des afscheidsels verbroken en de vijandschap teniet gedaan, zodat deze beide één gemaakt worden, Eféze 2:14, 15.

II. Hier wordt beloofd, dat de Joden door hun ballingschap van hun geneigdheid tot afgoderij zullen genezen worden, dit zal de gelukkige vrucht van deze beproeving zijn, de wegneming dier zonde, vers 23. En zij zullen zich niet meer verontreinigen met hun drekgoden en met hun verfoeiselen, en met alle hun overtredingen. Zie, wanneer een bijzondere zonde overwonnen wordt, dan wordt alle zonde verlaten, want hij, die een zonde haat als zonde zal alle zonde haten. En degenen, die van hun geestelijke afgoderij, hun liefde voor de wereld en het vlees genezen zijn, zodat ze niet langer van hun geld of hun buik hun god maken hebben in beginsel al hun zonden overwonnen.
Twee wegen zijn er, om ze van hun afgoderij te helen:

1. Door hen ver van de verzoeking te houden: "Ik zal ze verlossen uit al hun woonplaatsen, in dewelke zij gezondigd hebben, omdat zij daar gedurig met verzoeking en allerlei aanlokselen te kampen hadden." Zie, wij handelen wijs, als wij de plaatsen mijden waar wij verleid zijn, er niet terugkeren, gelijk wij met besmette plaatsen zouden doen, zie Zacharia 2-:7, Openbaring 18:4. En het is een grote genade, zo God in Zijn voorzienigheid ons verlost uit de plaatsen, in dewelke wij gezondigd hebben en ons voorde zonde bewaart, door ons voor de verzoeking te bewaren, is antwoord op ons gebed: "Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze."

2. Door de neiging huns harten te veranderen "Ik zal ze reinigen, dat is: Ik zal ze heiligen vers 23, 28, zal in hen een afkeer wekken tegen de verontreiniging van de zonde en een welbehagen in heiligheid, en dan kunnen wij zeker zijn, dat zij zichzelf niet meer met hun afgoden zullen ontwijden." Dien God gereinigd heeft, houdt Hij rein.

III. Hier wordt beloofd, dat zij Gods volk zullen zijn, en Hij hun God, en de onderdanen en schapen van Christus, hun Koning en Herder. Deze beloften hebben wij tevoren al gehad, hier worden ze herhaald, vers 23, 24, tot bemoediging van Israëls geloof: Zij zullen Mij tot een volk zijn, om Mij te dienen, en Ik zal hun tot een God zijn, en hen te verlossen en gelukkig te maken. Mijn knecht David zal koning over hen zijn, om hun strijd te strijden, ze tegen mishandeling te beschermen, hen te regeren en alles wat hun ten goede dienen kan, te beschikken Hij zal hun goede Herder zijn, hen weiden en hoeden. Christus is deze David, Israëls Koning vanouds, en degenen, die Hij aan Zich onderwerpt, en gewillig maakt op de dag van Zijn heirkracht, leert Hij wandelen in Zijn inzettingen en Zijn geboden onderhouden.

IV. Hier wordt beloofd, dat zij behaaglijk zullen wonen, vers 25, 26. Zij zullen wonen in het land Israëls, want waar andere zouden Israëlieten wonen? Vele dingen zullen medewerken om hun woning aangenaam te maken.
1. Zij zullen die krachtens het verbond bezitten, zij zullen binnenkomen op grond van hun oude aanspraak, om de belofte aan Jacob, Gods knecht. Als Christus David, Gods knecht is, dan is de kerk Jacob, ook Zijn knecht, en de leden van de kerk zullen binnenkomen, elk voor zijn deel, als ingeborenen van Gods huis. Hij zal een verbond des vredes met hen maken, vers 26, en volgens dit verbond zal Hij hen inzetten en vermenigvuldigen. Zie, tijdelijke zegeningen zijn dubbel aangenaam, wanneer zij uit het verbond voortvloeien, en niet uit Zijn algemene voorzienigheid.

2. Zij zullen binnenkomen volgens voorschrift. "Het is het land, waarin uw vaders gewoond hebben, en daarom moet ge er wel een bijzondere voorliefde voor koesteren, waaraan God tegemoet komt." Het was de erfenis hunner voorvaderen en zal daarom de hun zijn. Zij zijn beminden om van de vaderen wil.

3. Het zal op hun naam geschreven worden en op die hunner erfgenamen, hun gezinnen zullen gebouwd worden, zodat het land hun niet kan ontvreemd worden bij gebrek aan erfgenamen. "Zij zullen daarin wonen al de tijd, en nimmer uit de bezitting verdreven worden, zij zullen het hun kinderen en hun kindskinderen overlaten als een erfenis, die zullen het genieten na hun dood, en dit vooruitzicht zal hun een voldoening zijn."

4. Zij zullen wonen onder een goed bestuur, wat zeer veel zal bijdragen tot veraangenaming huns levens "Mijn knecht David zal koning over hen zijn voor eeuwig. Dit kan niemand anders wezen dan Christus, van Wien, komende in de wereld, gezegd is: Hij zal over het huis Jacobs koning zijn in der eeuwigheid," Lukas 1:33. Zie, het is een onuitsprekelijke troost voor al Christus' getrouw onderdanen, dat Zijn koninkrijk een eeuwig koninkrijk, en Hij een eeuwig koning is die leeft en regeert in alle eeuwigheid. En zolang Hij leeft en regeert, zolang zullen zeker ook zij leven en regeren.

5. Het verbond, krachtens hetwelk zij al hun voorrechten genieten, is onverbrekelijk. Gods verbond met hen zal een eeuwig verbond zijn, het verbond van de genade, want het verzekert een eeuwige zaligheid.

V. Hier wordt beloofd, dat God onder hen wil wonen, en dit vooral zal hun wonen vol genot maken: Ik zal Mijn heiligdom in het midden van hen zetten tot in eeuwigheid, en Mijn tabernakel zal bij hen zijn, vers 26, 27.
1. Zij zullen de tekenen van Gods bijzondere tegenwoordigheid in hun midden en zijn genaderijk wonen onder hen bezitten. God zal inderdaad op de aarde onder hen wonen, want waar Zijn heiligdom is, daar is Hij. Toen zij Zijn heiligdom ontheiligden, nam Hij het van hen weg, Jesaja 14:11, maar nu zij gereinigd zijn, woont God weer onder hen.
2. Zij zullen gelegenheid hebben, met God omgang te hebben, Hem te horen, tot Hem te spreken, en zo met Hem te wandelen, wat de troost van hun leven zijn zal.
3. Zij zullen de genademiddelen hebben. Door de godsspraken in hun tabernakel zullen zij wijzer en beter gemaakt worden, en al hun kinderen zullen van de Heere geleerd zijn.
4. Zo zal hun verbondsbetrekking tot God inniger en sterker worden: "Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn," zij zullen dat weten, als Mijn heiligdom onder hen is en zij daarvan de troost genieten.

VI. Beiden, God en Israël, zullen daarom onder de heidenen geëerd worden, vers 26. Nu zullen de heidenen opmerken, dat Israël zijn eigen kroon had ontheiligd door zijn zonden, en God die had ontwijd door Zijn oordelen. Maar dan, als Israël weergekeerd is en God in genade tot hen is wedergekeerd, dan zullen diezelfde heidenen leren verstaan, dat de Heere Israël heiligt, recht op hen heeft en belang in hen stelt, meer dan in enig ander volk, omdat Zijn heiligdom onder hen is en zal blijven. Zie God bedoelt de heiliging van degenen, onder wie Hij Zijn heiligdom zet. Welgelukzalig en heilig zijn zij, die, de zegeningen Zijns heiligdoms genietende, zulke duidelijke bewijzen van hun heiliging geven, dat de heidenen het niet minder zien dan de almachtige genade Gods, die hen heiligt. Dezulken hebben Gods heiligdom in hun midden het koninkrijk Gods in hun binnenste, in de voorschriften van het geestelijk leven, en zullen dat eeuwiglijk bezitten in de zaligheid des eeuwigen levens.

HOOFDSTUK 38

1 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 2 Mensenkind! zet uw aangezicht tegen Gog, het land van Magog, de hoofdvorst van Mesech en Tubal; en profeteer tegen hem, 3 En zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik wil aan u, o Gog, gij hoofdvorst van Mesech en Tubal! 4 En Ik zal u omwenden, en haken in uw kaken leggen, en Ik zal u uitvoeren, mitsgaders uw ganse heir, paarden en ruiteren, die altemaal volkomen wel gekleed zijn, een grote vergadering, met rondas en schild, die altemaal zwaarden handelen; 5 Perzen, Moren en Puteers met hen, die altemaal schild en helm voeren; 6 Gomer en al zijn benden, en het huis van Togarma, aan de zijden van het noorden, en al zijn benden; vele volken met u. 7 Zijt bereid en maakt u gereed, gij en uw ganse vergadering, die tot u vergaderd zijn; en wees gij hun tot een wacht. 8 Na vele dagen zult gij bezocht worden; in het laatste der jaren zult gij komen in het land, dat wedergebracht is van het zwaard, dat vergaderd is uit vele volken, op de bergen Israëls, die steeds tot verwoesting geweest zijn; als hetzelve land uit de volken zal uitgevoerd zijn, en zij allemaal zeker zullen wonen. 9 Dan zult gij optrekken, gij zult aankomen als een onstuimige verwoesting, gij zult zijn als een wolk, om het land te bedekken; gij en al uw benden, en vele volken met u. 10 Alzo zegt de Heere HEERE: Te dien dage zal het ook geschieden, dat er raadslagen in uw hart zullen opkomen, en gij zult een kwade gedachte denken, 11 En zult zeggen: Ik zal optrekken naar dat dorpland, ik zal komen tot degenen, die in rust zijn, die zeker wonen, die altemaal wonen zonder muur, en grendel noch deuren hebben. 12 Om buit te buiten, en om roof te roven; om uw hand te wenden tegen de woeste plaatsen, die nu bewoond zijn, en tegen een volk, dat uit de heidenen verzameld is, dat vee en have verkregen heeft, wonende in het midden des lands. 13 Scheba, en Dedan, en de kooplieden van Tarsis, en alle hun jonge leeuwen zullen tot u zeggen: Komt gij, om buit te buiten? hebt gij uw vergadering vergaderd, om roof te roven? om zilver en goud weg te voeren, om vee en have weg te nemen, om een groten buit te buiten? 14 Daarom profeteer, o mensenkind! en zeg tot Gog: Zo zegt de Heere HEERE: Zult gij het, te dien dage, als Mijn volk Israël zeker woont, niet gewaar worden? 15 Gij zult dan komen uit uw plaats, uit de zijden van het noorden, gij en vele volken met u; die altemaal op paarden zullen rijden, een grote vergadering, en een machtig heir; 16 En gij zult optrekken tegen Mijn volk Israël, als een wolk, om het land te bedekken; in het laatste der dagen zal het geschieden; dan zal Ik u aanbrengen tegen Mijn land, opdat de heidenen Mij kennen, als Ik aan u, o Gog! voor hun ogen zal geheiligd worden. 17 Zo zegt de Heere HEERE: Zijt gij die, van welken Ik in verleden dagen gesproken heb, door de dienst Mijner knechten, de profeten Israëls, die in die dagen geprofeteerd hebben, jaren lang, dat Ik u tegen hen zou aanbrengen? 18 Maar het zal geschieden te dien dage, ten dage als Gog tegen het land Israëls zal aankomen, spreekt de Heere HEERE, dat Mijn grimmigheid in Mijn neus zal opkomen. 19 Want Ik heb gesproken in Mijn ijver, in het vuur Mijner verbolgenheid: Zo er niet, te dien dage, een groot beven zal zijn in het land Israëls! 20 Zodat van Mijn aangezicht beven zullen de vissen der zee, en het gevogelte des hemels, en het gedierte des velds, en al het kruipend gedierte, dat op het aardrijk kruipt, en alle mensen, die op de aardbodem zijn; en de bergen zullen neergeworpen worden, en de steile plaatsen zullen neervallen, en alle muren zullen ter aarde neervallen. 21 Want Ik zal het zwaard over hem roepen op al Mijn bergen, spreekt de Heere HEERE; het zwaard van een ieder zal tegen zijn broeder zijn. 22 En Ik zal met hem rechten, door pestilentie en door bloed; en Ik zal een overstelpenden plasregen, en grote hagelstenen, vuur en zwavel regenen op hem, en op zijn benden, en op de vele volken, die met hem zullen zijn. 23 Alzo zal Ik Mij groot maken, en Mij heiligen, en bekend worden voor de ogen van vele heidenen; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

Dit hoofdstuk en het volgende betreffen Gog en Magog, een machtige vijand van het volk Israël, en die een geduchte aanval op hen doen, en hen in ontsteltenis brengen zou, maar hun leger zal verslagen worden, en hun plan mislukken, en het is hoogst waarschijnlijk, dat deze profetie vervuld werd, na de terugkeer van Israël uit hun gevangenschap, hetzij in de oorlogen, die zij met de koningen van Syrië voerden, in ‘t bijzonder met Antiochus Epifanes, of misschien op een andere wijze, die niet vermeld is. Als de gewijde geschiedenis van het Oude Testament even ver voortgezet was als de profetieën, dan zouden wij beter in staat geweest zijn deze hoofdstukken te begrijpen, maar bij gebrek aan die sleutel, zijn wij uitgesloten van de betekenis ervan. God had Zijn volk door de profeet gelukkige tijden

verzekerd na de terugkeer naar hun eigen land, maar opdat zij de beloften, die betrekking hadden op het koninkrijk van de Messias en de geestelijke voorrechten van dat koninkrijk, niet verkeerd zouden opvatten, alsof hun daarin onafgebroken tijdelijke voorspoed beloofd werd, zegt Hij hun hier, zoals Christus aan Zijn discipelen zei, om eenzelfde verkeerde opvatting te voorkomen, dat zij in de wereld verdrukking zullen hebben, maar zij moeten goeden moed hebben, want tenslotte zullen zij overwinnaar blijven. Op deze profetie van Gog en Magog wordt zonder twijfel gezinspeeld in die profetie, die betrekking heeft op het laatste van de dagen, en die nog steeds onvervuld schijnt te zijn, Openbaring 20:8, dat Gog en Magog vergaderd zullen worden om te krijgen tegen de legerplaats van de heiligen, evenals in de Oudtestamentische profetieën van de verwoesting van Babel gezinspeeld wordt Openbaring 18 Maar in beide gevallen werden de Oudtestamentische profetieën vervuld in de Joodse kerk zoals de Nieuwtestamentische zullen worden als de tijd komt, in de Christelijke kerk. In dit hoofdstuk zijn doreen geweven:

I. De aanval, die Gog en Magog op het land van Israël zullen doen, het grote leger, dat zij in het veld zullen brengen, en hun grote toebereidselen, vers 4-7, hun plan en bedoeling daarmee, vers 8-13, Gods hand daarin, vers 4.
II. De grote schrik, die dat in het land van Israël veroorzaken zou, vers 15, 16, 18-20.
III. Het Goddelijk bedwang, waaronder deze vijanden zullen zijn, vers 2 -4 en wederom vers 14.
IV. De nederlaag, die hun toegebracht zal worden door Gods eigen hand, vers 21-23, waarvan wij in het volgende hoofdstuk meer zullen horen.

Ezechiël 38:1-13
De critici en uitleggers hebben hier werk in overvloed in het onderzoek naar Gog en Magog. Wij kunnen aan hun opmerkingen niets toevoegen en hun geschillen niet uitmaken. Gog schijnt de koning en Magog het koninkrijk te zijn, zodat Gog en Magog als Farao en de Egyptenaars zijn. Sommigen zoeken ze veraf, in Scythië, Tartarije en Rusland. Anderen menen ze dichter bij het land Israël te vinden, in Syrië en Klein-Azië.
Ezechiël wordt opgedragen tegen Gog te profeteren en hem te zeggen, dat God tegen hem is, vers 2 en 3. God ziet niet alleen degenen, die op ‘t ogenblik de vijanden van Zijn kerk zijn, die Hij tegenstaat, maar Hij voorziet ook wie het in de toekomst zullen zijn en laat hen weten door Zijn woord, dat Hij ook hen tegenstaat, en toch behaagt het Hem gebruik van hen te maken om Zijn eigen doel te bereiken, voor de ere van Zijn eigen naam, zeker "hun grimmigheid zal Hem loffelijk maken, en het overblijfsel daarvan zal Hij opbinden," Psalm 76:11. Hier moeten wij opmerken,

I. De nederlaag, die, naar Gods bestel de vijand zou toegebracht worden. Opmerkelijk is dat dit in de profetie voorop gaat, voordat voorspeld wordt, dat hij tegen Israël optrekken zal, wordt voorspeld, dat God haken in hun kaken leggen en hen omwenden zal, vers 4, opdat zij verzekerd zouden zijn van hun verlossing, voordat hun het gevaar in het vooruitzicht werd gesteld. Zo teder gevoelt God voor Zijn volk, en zo bezorgd is Hij, dat zij schrikken zullen nog voordat de ramp begint, zegt Hij hun, dat alles goed aflopen zal.

II. De onderneming, die zij, naar Zijn bestel, zouden aanvangen, en die op deze nederlaag en teleurstelling uitlopen zou.
1. De volken, die zullen helpen in deze onderneming tegen Israël, zijn vele, en groot en machtig vers 5, 6, Perzen, Moren enz. Antiochus had een leger, samengesteld uit al de volken, die hier genoemd worden, en nog veel meer. Deze volken waren met elkaar in twist geweest, en toch verenigd tegen Israël. Hoe worden zij vermenigvuldigd, die Gods volk verontrusten!

2. Zij zijn wel voorzien van wapens en ammunitie, en brengen een menigte gewapenden in het veld-paarden en ruiteren, vers 4, goed toegerust, volkomen wel gekleed, met rondas en schild voor verdediging, en zij hanteren allemaal zwaarden voor de aanval. Er worden bevelen gegeven voor alle mogelijke toebereidselen voor deze onderneming, vers 7: Wees bereid en maak, u gereed. Zie, welke krijgsvoorraad gij reeds bezet, en maak nog meer gereed, gij en uw gehele vergadering, voor het geval, dat die niet voldoende is. Gog zelf moet een wacht zijn voor de andere verbondenen. Als opperbevelhebber moet hij de zorg voor hun veiligheid op zich nemen, hij moet voor hun veiligheid instaan, en hen onder zijn bijzondere bescherming nemen. In plaats van hun soldaten nodeloos en verwaten bloot te geven, en hun leven te verspillen aan wanhopige ondernemingen, moeten de leiders van een leger zich er op toeleggen, hun tot een wacht te zijn, en, wanneer zij hen in het gevaar zenden, voor ondersteuning en dekking de nodige maatregelen nemen. Deze aansporing om zich voor te bereiden schijnt ironisch bedoeld te zijn. "Doe zoveel kwaad, als gij kunt, maar Ik zal u omwenden, evenals in Jesaja 8:9: Omgordt u doch wordt verbroken." 3. Hun doel is de bergen Israëls, vers 8, het land, dat teruggebracht is van het zwaard.
Het is nog niet lang geleden, dat het door het zwaard gekweld werd, en het is altijd min of meer woest geweest, door het een oordeel of door het andere, het is pas onlangs vergaderd uit vele volken, en uit de volken uitgevoerd, het heeft, vergelijkenderwijs, maar korte tijd gehad om op adem te komen, het heeft ter nauwer nood zijn kracht teruggekregen, sinds het door oorlog en gevangenschap ten onder gebracht was, en daarom behoeven zijn naburen niet te vrezen, dat het al te groot zal worden, en daarom is het zeer wreed er zo spoedig twist mee te zoeken. Het is een volk, dat zeker woont, allemaal zonder muur, zonder grendel noch deuren, vers 11.
Het is een zeker bewijs, dat zij geen boze bedoelingen hebben tegen hun naburen, want zij vrezen geen kwaad van hen. Het is ondenkbaar, dat zij, die geen voorzorgen nemen om zich te kunnen verdedigen, anderen aanvallen, en dat verzwaart de zonde van deze aanvallers. "Het is laag en wreed kwaad te smeden tegen zijn naaste, zolang hij met vertrouwen bij hem woont, en hem niet wantrouwt", Spreuk. 3:29. Maar ziehier, hoe in deze wereld de wolken weerkomen na de regen, en hoe weinig reden wij hebben om zeker te zijn, voordat wij in de hemel komen. Het is nog niet leng geleden dat Israël weergebracht is van het zwaard van een van zijn vijanden, en ziedaar, reeds trekt een ander het zwaard. Vroegere rampen beschermen ons niet tegen verdere rampen, maar als wij menen ons, ten minste voor een tijd, losgemaakt te hebben, kunnen wij door een nieuw en plotseling alarm geroepen worden ons opnieuw aan te gorden, en daarom moeten wij nooit roemen noch de waakzaamheid laten verslappen.

4. Hetgeen de vijand op het oog heeft met het maken van dit plan, is zich te verrijken en zich meester te maken, niet van het land, maar van zijn rijkdom, te roven en te plunderen, en het tot zijn prooi te maken. Te die dage, dat God van plan is dit teweeg te brengen, zullen er raadslagen in het hart van deze vijand opkomen, en hij zal een kwade gedachte denken, vers 10. Al het kwaad, dat de mensen doen aan de kerk van God, is het gevolg van slechte gedachten, die in hun hart opkomen, eerzuchtige gedachten, hebzuchtige gedachten, wrevelige gedachten tegen hen, die goed zijn, om van de wille van hun goedheid. In Antiochus' hart kwam de gedachte op, wat een zonderling volk deze godsdienstige Joden waren, en hoezeer hun eredienst getuigde tegen de afgoderij van hun naburen en die veroordeelde, en daarom kwelde hij ze, uit vijandschap tegen hun godsdienst. Hij bedacht, wat een rijk volk zij waren, dat vee en have verkregen heeft in het midden des lands, en tevens hoe zwak zij waren, hoe onmachtig om weerstand te bieden, hoe gemakkelijk het zou zijn, hun bezittingen weg te voeren, en hoeveel roem deze roof zijn overwinnend zwaard zou brengen, toen dit alles in zijn hart opkwam, en de een boze gedachte de andere kweekte,

kwam hij ten laatste tot dit besluit, vers 11, 12: "Ik zal optrekken naar dat dorpenland, ja, dat zal ik, het zal mij niets kosten, mij dat alles toe te eigenen.
Ik zal komen en verstoren, degenen, die in ruste zijn, zonder hen te waarschuwen, niet om hun toenemende grootheid te verpletteren, of hun onbeschaamdheid te kastijden, of wraak op hen te nemen, voor een of ander onrecht, dat zij ons aangedaan hebben (zij hadden geen enkel voorwendsel om hun de oorlog aan te doen), maar alleen om buit te buiten en loof te roven", vers 12, in flagrante strijd met alle wetten van recht en billijkheid, ongeveer zoals een straatrover de reiziger doodt om zijn geld te kunnen nemen. Dat waren de gedachten, die in het hart van deze goddeloze vorst opkwamen, en God kende ze, ja, Hij kende ze, voordat zij in zijn hart opkwamen, want "Hij verstaat onze gedachten van verre," Psalm 139:2.

5. In overeenstemming met het aldus gemaakte plan stort hij zijn troepen over het land van Israël uit, en vindt er, die gereed zijn hem te hulp te komen met deze vooruitzichten, vers 9: "Gij zult optrekken en aankomen als een onstuimige verwoesting, met alle mogelijke kracht, woede en hevigheid, en gij zult zijn als een wolk om het land te bedekken, het te verduisteren en te bedreigen, gij en niet alleen alle uw benden, de gehele macht, die gij in het veld kunt brengen, maar ook vele volken met u", die waarvan gesproken wordt in vers 13," Scheba en Dedan, de Arabieren en de Edomieten, en de kooplieden van Tarsis, van Tyrus en Sidon en andere zeesteden, zij en hun jonge leeuwen, die begerig zijn naar buit en er van leven, zullen zeggen: Komt gij om buit te buiten van dit land?" Zo is het, en daarom wensen zij hem voorspoed. Of misschien benijden zij hem die, of gunnen hem die niet. "Komt gij om schatten, gij, die zelf reeds zo rijk zijt?" Of, wetende, dat God aan Israëls zijde staat, bespotten zij aldus zijn pogingen daar zij vooruitzien, dat zij mislukken zullen, en dat hij teleurgesteld zal worden in de prooi, die hij zichzelf beloofd heeft. Of, als hij komt om buit te buiten, zullen zij komen en zich met hem verenigen en hun troepen bij de zijn voegen. Toen Lysias, die de aanvoerder was van Antiochus' leger, tegen de Joden oprekte, sloten zich de naburige volken bij hem aan, I Macc. 3:41, om in de schuld te delen in de hoop deel te hebben aan de buit. Indien gij een dief ziet, zo loopt gij met hem.

Ezechiël 38:14-23
Het tweede deel van het hoofdstuk is een herhaling van het eerste, de profetie is dubbel, want de zaak is zeker en er moet zorgvuldig op gelet worden.
I. Opnieuw wordt hier voorspeld, dat deze wrevelige vijand een geduchte aanval zal doen op het land van Israël, vers 15: Gij zult komen uit de zijden van het noorden (Syrië lag ten noorden van Kanaän) met een machtig leger, gij zult optrekken als een wolk, tegen Mijn volk Israëls, om het land te bedekken, vers 16. Deze woorden, vers 14: Zult gij het, te die dage als Mijn volk Israël zeker woont, niet gewaar worden? kan op twee manieren opgevat worden:

1. Als aanduiding van de aanlokselen tot deze aanval. U zal bericht gebracht worden hoe zeker en hoe zorgeloos het volk van Israël woont, wat u reden zal geven tot uw plan tegen hen, want, als gij weet niet alleen wat een rijke, maar ook, wat een gemakkelijke prooi zij denkelijk zullen zijn, dan zult gij spoedig besluiten hen te overvallen. Gods leiding moet. erkend worden in de aanleiding, de geringe aanleiding misschien, die hem gegeven wordt, en dat niet eens opzettelijk, tot die eerste gedachten, waaruit grote ondernemingen haar oorsprong nemen. Om Zijn eigen doel te bereiken, laat God de mensen weten, waarvan Hij weet, dat zij een slecht gebruik zullen maken, zoals hier. Of,

2. Als een aanduiding van zijn teleurstelling in deze onderneming, waarmee de profetie zoals hiervoor, ook hier begint: "Als Mijn volk Israël zeker woont, niet alleen in hun eigen schatting, maar in werkelijkheid, nademaal zij zeker wonen onder de Goddelijke bescherming

zult gij dat niet gewaar worden door de vruchteloosheid van uw pogingen om hen te vernietigen?" Zij zullen spoedig ondervinden, dat "er geen toverij tegen Jakob is, dat alle instrument tegen hem bereid, niet gelukken zal," gij zult tot uw schade en schande ondervinden, dat al hebben zij geen muren, noch grendels noch poorten, zij God zelf hebben, als een vurige muur rondom, en dat wie hen aanraakt Zijn oogappel aanraakt, wie zich met hen bemoeit, bemoeit zich tot zijn eigen schade. En het is om dit aan de gehele wereld te tonen, dat God deze machtige vijand tegen Zijn volk brengen zal. Die optrokken tegen Israël, zeiden: "Laat ons buitmaken en roof roven, maar zij wisten de gedachten des Heeren niet," Micha 4:11, 12. "Ik zal u aanbrengen tegen Mijn land." Dat is vreemd nieuws, dat God Zijn vijanden niet alleen toelaten zal tegen Zijn eigen kinderen op te trekken, maar dat Hij ze zelf brengen zal, maar, als wij verstaan, wat het doel daarvan is, zullen wij ons ook hiermede kunnen verzoenen, het is, opdat de heidenen Mij kennen als de enige levende en ware God, als ik aan u zal geheiligd worden, o Gog! dit is in uw nederlaag en vernietiging voor hun ogen, opdat alle volken zien mogen en zeggen: "Niemand is er gelijk de God van Jeschurun, die op de hemel vaart tot hulpe van Zijn volk." God brengt Zijn volk in gevaar en ellende om de eer te hebben van hun verlossing te weeg te brengen en duldt dat de vijanden van Zijn kerk een tijd lang de overhand hebben, hoewel zij Zijn naam door hun zonde ontheiligen, om de ere te hebben, tenslotte de sterkste te zijn en Zijn eigen naam te heiligen in hun verderf.
Nu wordt gezegd: Dit zal zijn in het laatste van de dagen, namelijk van de Oudtestamentische kerk, dat geldt van het kwaad, ‘t welk Antiochus aan Israël deed.
Maar in het laatste van de dagen van de Nieuwtestamentische kerk zal nog zo’n vijand opstaan, die op gelijke wijze verslagen zal worden. Krachtdadige beveiliging wordt in de schatkamer van Gods Woord bewaard tegen de moeite en gevaren, waarin de kerk over langen tijd, zelfs in het laatste van de dagen, komen kan.

II. Een toespeling wordt hier gemaakt op de voorspellingen van vroegere profeten, vers 17: Zijt gij die, van welke Ik in verleden dagen gesproken heb, van wie Mozes sprak in Zijn profetie van het laatste van de dagen, Deuteronomium 32:43 "Hij zal de wraak op Zijn tegenpartijen doen weerkeren, en David, Psalm 9:15, De heidenen zijn gezonken in de groeve, die zij gemaakt hadden," en op vele andere plaatsen in de Psalmen? Dit is de Leviathan, van wie Jesaja sprak, Jesaja 27:1, de vergadering van de heidenen, waarvan Joël sprak, Joël 3:1. Velen van de profeten hadden misschien in ‘t bijzonder van deze gebeurtenis gesproken, al staat het niet geschreven, zoals zij allen gesproken en tevens geschreven hadden, wat op ons toepasselijk is. Er is een liefelijke, bewonderenswaardige samenstemming en gelijkheid tussen de profeten des Heeren, al leefden zij ook in verschillende eeuwen, want zij werden allen door een en dezelfde Geest geleid.

III. Hier wordt voorspeld, dat deze woedende en geduchte vijand volkomen afgesneden zal worden bij zijn aanval op Israël, en dat die met zijn eigen verderf zal eindigen. Velen veronderstellen, dat dit zijn vervulling heeft gehad in de vele nederlagen door de Maccabeën aan de troepen van Antiochus toegebracht en de opmerkelijke oordelen, die God aan zijn persoon geoefend heeft, want hij stierf aan een afschuwelijke ziekte. Maar deze dingen worden hier, als gewoonlijk, in beeldspraak voorspeld, waarvan wij geen letterlijke vervulling verwachten moeten, en toch is het mogelijk, dat zij meer letterlijk vervuld zijn dan wij weten.
1. God zal grotelijks misnoegd zijn tegen deze vermetele aanvaller: Als Gog, trots en grimmig, tegen het land Israëls zal aankomen, en met een hoge hand alles wat hem in de weg staat, meent neer te kunnen werpen, dan "zal de grimmigheid des Heeren in Zijn gelaat opkomen," evenals iemand, die diep beledigd is en besloten zich daarover te wreken, het bloed naar het gezicht stijgt, vers 18. God zal tegen hen spreken, in Zijn ijver voor Zijn volk en in het vuur van Zijn verbolgenheid, tegen Zijn en hun vijanden, vers 19. Zie hoe God de

zonde toelaat, hoe hij de mensen de gelegenheid geeft om te zondigen, en er gebruik van maakt voor Zijn eigen bedoelingen, en hoe dat alles bestaanbaar is met Zijn haat tegen de zonde en Zijn ontevredenheid er over. God brengt deze vijand aan tegen Zijn land, door hem te doen weten, wat een gemakkelijke prooi het is, met de bedoeling Zichzelf daarvoor te verheerlijken, en toch, als hij tegen het land aankomt, komt Zijn grimmigheid op en Hij spreekt tot hem in het vuur van Zijn verborgenheid. Als iemand vraagt: Waarom is Hij ontevreden? want wie heeft Zijn wil weerstaan? dan is het antwoord gemakkelijk te geven: "Maar toch o mens! wie zijt gij, die tegen God antwoordt!"

2. Zijn troepen zullen in de grootst denkbare verwarring en ontsteltenis gebracht worden, vers 19: Er zal een groot beven zijn in het land Israëls, een algemeen schudden, vers 20, dat de vissen en het gevogelte, het gedierte des velds en het kruipend gedierte zal bewegen, en nog meer de mensen, die op de aardbodem zijn, die eerder indrukken van vrees ontvangen. Er zal zulk een grote aardbeving zijn, dat de bergen neergeworpen zullen worden, de natuurlijke hoogten en de steile plaatsen, torens en muren, kunstmatige hoogten, zij alle zullen ter aarde neervallen. Sommigen menen, dat hiermee de schrik bedoeld wordt, die over het land van Israël zal gebracht worden door de woede van de vijand. Maar er is meer reden hierbij te denken aan de schrik, die over de vijand komen zal door de verbolgenheid des Heeren, al die dingen, die zij zelf oprichten, en waarop zij steunen, zullen neergeworpen worden, en het hart zal hun in de schoenen zinken.

3. Hij zal verslagen en volkomen vernietigd worden, beide, aarde en hemel zullen tegen hem gewapend worden.
a. De aarde zal zijn strijdkrachten monsteren om hen te verderven. Als het volk Israëls geen kracht en moed heeft om hen te weerstaan, zal God het zwaard over hem roepen, vers 21. En zwaarden heeft Hij altijd ter beschikking,"dronken geworden in de hemel," Jesaja 34:5. Op alle bergen Israëls, waar hij hoopte buit te vinden om zich te verrijken, zal hij zwaarden vinden om hen te verderven, en eer zij ledig wederkeren,"zal het zwaard van de een tegen de ander zijn, als ten dage van Midian," Psalm 83:9. De aanzienlijken van Syrië zullen tegen elkaar intrigeren en elkaar verdoen, elkaar bestrijden, en elkaar aanklagen. God kan de verstoorders van Zijn volk hun eigen verstoorders en de verstoorders van elkaar doen zijn en dikwijls doet Hij dat. Evenwel zal Hij zelf hun verstoorder zijn, Hij zal het werk in Zijn eigen hand nemen, opdat het grondig gedaan wordt, vers 22: Ik zal met Hem rechten door pestilentie en door bloed. Tegen wie God handelt, met die recht Hij, Hij toont hem de reden van Zijn geschil met hem, opdat zijn mond gestopt wordt, en Zijn vonnis onbetwistbaar zal zijn.
b. De hemelse heirscharen zullen tegen hem strijden: Ik zal een overstelpenden plasregen regenen op hem, vers 22. Hij komt als een storm over Israël, vers 9. Maar God zal als een storm over hem komen, zal op hem regenen grote hagelstenen, als op de Kanaänieten, Jozua 10:11,"vuur en zwavel, als op Sodom, en een geweldige stormwind", Psalm 11:6. Evenzo zullen Gog en Magog in het Nieuw Testament verteerd worden "door vuur uit de hemel, en geworpen in de poel van sulfer", Openbaring 20:9, 10. Dat zal in eeuwigheid het deel zijn van alle onboetvaardige, onverzoenlijke vijanden van Gods kerk en volk.

4. God zal in dit alles verheerlijkt worden. Het doel, dat Hij beoogde, vers 16, zal bereikt worden, vers 23: Alzo zal Ik Mij grootmaken en Mij heiligen. In het verderf van de zondaars doet God uitkomen, dat Hij een groot en heilig God is, en dat zal Hij doen tot in eeuwigheid. En als de mensen Hem niet groot maken en heiligen, zoals hun plicht is, zal Hij Zichzelf groot maken en heiligen, en dit moeten wij dagelijks begeren, en er om bidden: "Vader, verheerlijk Uw naam."

HOOFDSTUK 39

1 Voorts, gij mensenkind! profeteer tegen Gog, en zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik wil aan u, o Gog, hoofdvorst van Mesech en Tubal! 2 En Ik zal u omwenden, en een zeshaak in u slaan, en u optrekken uit de zijden van het noorden, en Ik zal u brengen op de bergen Israëls. 3 Maar Ik zal uw boog uit uw linkerhand slaan, en Ik zal uw pijlen uit uw rechterhand doen vallen. 4 Op de bergen Israëls zult gij vallen, gij en al uw benden, en de volken, die met u zijn; Ik heb u aan de roofvogelen, aan het gevogelte van allen vleugel, en aan het gedierte des velds ter spijze gegeven. 5 Op het open veld zult gij vallen; want Ik heb het gesproken, spreekt de Heere HEERE. 6 En Ik zal een vuur zenden in Magog, en onder degenen, die in de eilanden zeker wonen; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben. 7 En Ik zal Mijn heiligen Naam in het midden van Mijn volk Israël bekend maken, en zal Mijn heiligen Naam niet meer laten ontheiligen; en de heidenen zullen weten, dat Ik de HEERE ben, de Heilige in Israël. 8 Ziet, het komt en zal geschieden, spreekt de Heere HEERE; dit is de dag, van welken Ik gesproken heb. 9 En de inwoners der steden Israëls zullen uitgaan, en vuur stoken en branden van de wapenen, zo van schilden als rondassen, van bogen en van pijlen, zo van handstokken als van spiesen; en zij zullen daarvan vuur stoken zeven jaren; 10 Zodat zij geen hout uit het veld zullen dragen, noch uit de wouden houwen, maar van de wapenen vuur stoken; en zij zullen beroven degenen, die hen beroofd hadden, en plunderen, die hen geplunderd hadden, spreekt de Heere HEERE. 11 En het zal te dien dage geschieden, dat Ik aan Gog aldaar een grafstede in Israël zal geven, het dal der doorgangers naar het oosten der zee; en datzelve zal de doorgangers de neus stoppen; en aldaar zullen zij begraven Gog en zijn ganse menigte, en zullen het noemen: Het dal van Gogs menigte. 12 Het huis Israëls nu zal hen begraven, om het land te reinigen, zeven maanden lang. 13 Ja, al het volk des lands zal begraven, en het zal hun tot een naam zijn, ten dage als Ik zal verheerlijkt zijn, spreekt de Heere HEERE. 14 Ook zullen zij mannen uitscheiden, die gestadig door het land doorgaan, en doodgravers met de doorgangers, om te begraven degenen, die op de aardbodem zijn overgelaten, om dien te reinigen; ten einde van zeven maanden zullen zij onderzoek doen. 15 En deze doorgangers zullen door het land doorgaan, en als iemand een mensenbeen ziet, zo zal hij een merkteken daarbij oprichten; totdat de doodgravers hetzelve zullen hebben begraven in het dal van Gogs menigte. 16 Ook zo zal de naam der stad Hamona zijn. Alzo zullen zij het land reinigen. 17 Gij dan, mensenkind! zo zegt de Heere HEERE: Zeg tot het gevogelte van allen vleugel, en tot al het gedierte des velds: Vergadert u, en komt aan, verzamelt u van rondom, tot Mijn slachtoffer, dat Ik voor u geslacht heb, een groot slachtoffer, op de bergen Israëls, en eet vlees, en drinkt bloed. 18 Het vlees der helden zult gij eten, en het bloed van de vorsten der aarde drinken; der rammen, der lammeren, en bokken, en varren, die altemaal gemesten van Basan zijn. 19 En gij zult het vette eten tot verzadiging toe, en bloed drinken tot dronkenschap toe; van Mijn slachtoffer, dat Ik voor u geslacht heb. 20 En gij zult verzadigd worden aan Mijn tafel van rij paarden en wagen paarden, van helden en alle krijgslieden, spreekt de Heere HEERE. 21 En Ik zal Mijn eer zetten onder de heidenen; en alle heidenen zullen Mijn oordeel zien, dat Ik gedaan heb, en Mijn hand, die Ik aan hen gelegd heb. 22 En die van het huis Israëls zullen weten, dat Ik, de HEERE, hunlieder God ben, van dien dag af en voortaan. 23 En de heidenen zullen weten, dat die van het huis Israëls gevankelijk zijn weggevoerd om hun ongerechtigheid, omdat zij tegen Mij hadden overtreden, en dat Ik Mijn aangezicht voor hen verborgen heb, en heb ze overgegeven in de hand hunner wederpartijders, zodat zij altemaal door het zwaard gevallen zijn; 24 Naar hun onreinheid en naar hun overtredingen heb Ik met hen gehandeld, en Ik heb Mijn aangezicht voor hen verborgen. 25 Daarom zo zegt de Heere HEERE: Nu zal Ik Jakobs gevangenen wederbrengen, en zal Mij ontfermen over het ganse huis Israëls, en Ik zal ijveren over Mijn heiligen Naam; 26 Als zij hun schande zullen gedragen hebben, en al hun overtreding, met dewelke zij tegen Mij hebben overtreden, toen zij in hun land zeker woonden, en er niemand was, die hen verschrikte. 27 Als Ik hen zal hebben wedergebracht uit de volken, en hen vergaderd zal hebben uit de landen hunner vijanden, en Ik aan hen geheiligd zal zijn voor de ogen van vele heidenen; 28 Dan zullen zij weten, dat Ik, de HEERE, hunlieder God ben, dewijl Ik ze gevankelijk heb doen wegvoeren onder de heidenen, maar heb ze weder verzameld in hun land, en heb aldaar niemand van hen meer overgelaten. 29 En Ik zal Mijn aangezicht voor hen niet meer verbergen, wanneer Ik Mijn Geest over het huis Israëls zal hebben uitgegoten, spreekt de Heere HEERE.

Dit hoofdstuk vervolgt en besluit de profetie tegen Gog en Magog, in wier verderf God Zijn gunst jegens Zijn volk bekroont, hier schijnt een helder licht tegenover de duisternis van de donkere wolk aan het einde van het vorige hoofdstuk. Hier is,

I. Een duidelijke voorspelling van de eindelijke ondergang van Gog en Magog, overeenkomstig wat tevoren gezegd is vers 1-7. 11.
II. Een beeld van de uitgestrektheid van deze verwoesting, in drie gevolgen: de begrafenis hunner wapenen, vers 8 -10, begrafenis van hun verslagenen, vers 11-16, en het maal van de vogels des hemels over de dode lichamen van de onbegravenen, vers 17-22.
III. Een verklaring van Gods genadevolle bedoelingen aangaande Zijn volk Israël, in deze en andere beschikkingen aangaande hen, en een belofte van verdere genade, die Hij nog over hen beschikken zou.

Ezechiël 39:1-7
Deze profetie begint als tevoren, Hoofdstuk 38:3, 4: Ik wil aan u en Ik zal u omwenden, want er is behoefte aan regel op regel om Israëls vijanden te overtuigen en Israëls vrienden te vertroosten. Hier, gelijk daar, wordt voorzegd, dat God Zijn vijand uit de zijden van het noorden zal optrekken, gelijk vroeger de Chaldeeën van het noorden had doen opkomen, Jeremia 1:14. (Omne malum ab aquilone, - alle kwaad komt uit het noorden) en lange tijd daarna het Romeinse rijk van uit het noorden werd overstelpt, door natiën, die Hij zal brengen op de bergen Israëls vers 2, eerst als een plaats van de verzoeking, waar de maat van zijn ongerechtigheid zal vervuld, en dan als de plaats des gerichts, waar de verwoesting zal voltrokken worden. Daarover wordt hier uitgeweid.
1. Zijn krijgslieden worden ontwapend en zo ongeschikt gemaakt om hun onderneming voort te zetten. Ofschoon de mannen van het geweld hun hand mogen vinden, toch dient dat nergens toe, wanneer zij bemerken, dat zij geen macht meer hebben om kwaad te doen, wanneer God de boog uit hun linkerhand zal slaan en hun pijlen uit hun rechterhand doen vallen, vers 3. Zie, de wapenen, tegen Sion gesmeed, zullen niet voorspoedig zijn.

2. Hij en het grootste gedeelte van zijn leger zal op het oorlogsveld sneuvelen: "Op de bergen Israëls zult gij vallen, daar hadden zij gezondigd, en daar zullen zij omkomen, zelfs op de heilige bergen Israëls, want aldaar heeft Hij verbroken de vurige pijlen van de boog," Psalm 76:4. De bergen Israëls zullen bevochtigd en vet en vruchtbaar gemaakt worden van het bloed van de vijanden. "Op het open veld zult gij vallen, en zelfs van daar zult gij niet vermogen te ontkomen". Zelfs op de hoge bergen zal hij geen plaats vinden om zich te handhaven, en op het open veld zal hij geen weg vinden om te ontsnappen. Hij en zijn benden, zijn geregelde troepen en het volk, dat met hen is, dat is zijn legermacht om in de roof te delen, allen zullen met hem vallen. "Zie, degenen, die hun lot onder goddelozen werpen, Spreuk. l: 14, die een buidel met hen hebben, moeten verwachten, hun lot te delen, te varen gelijk zij varen, alles met hen mee te maken". Er zal zo’n algemene slachting zijn, dat slechts een zesde deel zal ontkomen (Engelse vertaling, in de onze staat: Ik zal een zeshaak in u slaan) vers 2, de andere vijf zesden zullen afgesneden worden. Nooit werd een leger zo totaal op de vlucht gejaagd als dit. En, om de schande en schaamte nog groter te maken, zullen hun dode lichamen ter spijze blijven liggen voor het gevogelte van allen vleugel, en voor het gedierte des velde, vers 4, verg. vers 17. Gij zult vallen, want Ik heb het gesproken.
Zie eer zullen de doorluchtigste vorsten (Antiochus werd Epifanes, de doorluchtige, genoemd) en de talrijkste legerscharen vallen, dan enig woord van onze God, want: "Hij heeft het gesproken en zal het doen."

3. Ook zijn land zal verwoest worden. Ik zal een vuur zenden in Magog, vers 6, en onder degenen, die in de eilanden zeker wonen, dat is vol gerustheid, te midden van de volken, van de heidenen. Hij meende, het land Israëls te verwoesten, maar niet alleen zal dat plan verijdeld, ook zijn eigen land zal door vuur verteerd worden, wat een of ander oordeel aanduidt. Zie, degenen, die in eens anders land vallen, verliezen rechtvaardig hun eigen land.

4. God zal door dit alles de eer Zijns Naams bevorderen.
a. Onder Zijn volk Israël: zij zullen hierdoor Zijn naam beter leren kennen, ook Zijn macht en goedheid, Zijn zorg voor en trouw jegens hen. Zijn voorzienigheid hen aangaande zal hen tot een betere kennis van Hem opleiden, iedere bemoeienis zowel als ieder gelood moest dat doen. "Ik zal Mijn heilige naam in het midden van Mijn volk Israël bekend maken". God is bekend in Juda, maar wie veel van Hem weten, moeten meer van Hem weten, wij moeten onze kennis van Zijn naam, vooral als een heilige naam, vermeerderen. Zij zullen Hem kennen als een God van volmaakte reinheid en rechtvaardigheid. die alle zonde haat, en dan volgt er: "Ik zal Mijn heilige naam niet meer laten ontheiligen." Zie, degenen, die Gods heilige naam wel kennen, zullen die niet durven ontheiligen, want het is door onbekendheid met die naam, dat men hem niet eert of zelfs minacht. En dit is Gods wijze met de mensen, dat Hij eerst hun verstand verlicht en daardoor op de gehele mens invloed uitoefent, Hij leert ons eerst Zijn heilige naam kennen en bewaart ons zo, die niet te ontheiligen, maar integendeel te eren. En dit is hier de gezegende uitwerking van Gods glorierijke verschijningen ten bate van Zijn volk. Zo volmaakt Hij Zijn gunsten, heiligt ze, zo maakt Hij ze inderdaad tot zegeningen, daardoor onderricht Hij Zijn volk en hervormt het. "Als de Almachtige de koningen daarin verwoestte, werd zij sneeuwwit als op de Salmon," Psalm 68:15.
b. Onder de heidenen, zij, die nooit van Hem hoorden, of niet wilden erkennen, zullen weten, dat "Ik de Heere ben, de heilige Israëls." Ze zullen Mij leren kennen door duurgekochte ervaring, dat Hij een God van macht is en de God en Zaligmaker van Zijn volk, het is tevergeefs, zo de grote potentaten met Hem twisten, niemand heeft zijn hart tegen Hem verhard en vrede gehad.

Ezechiël 39:8-22
Hoezeer deze profetie haar vervulling eerst in de laatste dagen zal bereiken, wordt ze hier besproken als ware ze reeds vervuld, omdat ze zeker is, vers 8. Zie, het komt en zal geschieden, het zal zo zeker gedaan worden, als de tijd zal komen als ware het reeds gedaan, ‘dit is de dag, van welke Ik lang en dikwijls gesproken heb. Zo werd het Johannes meegedeeld, Openbaring 21:6: "Het is geschied. Om voor te stellen, hoe groot de vlucht van het leger van Gog zijn zal, worden hier drie dingen afzonderlijk als de gevolgen ervan genoemd. Het was God zelf, die de nederlaag bewerkte, wij vinden niet, dat het volk Israëls een zwaard trok of een slag sloeg, maar:

I. Zij zullen hun wapens verbranden, vers 9 hun schilden en rondassen, hun bogen en pijlen hun handstokken en spiesen, alles wat maar brandbaar is. Zij zullen ze niet samenbrengen in hun tuighuizen, noch voor eigen gebruik bewaren, opdat zij niet verzocht worden er op te gaan steunen, maar ze verbranden, niet alles ineens, als een vreugdevuurtje (waartoe zou dat verspillen dienen?) maar als er aanleiding toe is als brandstof in hun huizen, in plaats van ander brandhout, zodat zij niet naar het woud behoeven te gaan, geen hout uit het veld zullen dragen, noch uit de wouden hakken, en dat zeven jaar lang, vers 10. Zulke aanzienlijke hoeveelheden wapentuig zullen daar blijven liggen op de velden, waar de vijanden gevallen, en langs de wegen, waardoor zij gevlucht zijn. De wapenen waren droog en beter voor het vuur dan groen hout, en door het hout in hun wouden en kreupelbosjes te sparen, gaven zij het

tijd, hoger op te schieten. Ofschoon de bergen Israëls overvloed van allerlei goede dingen voortbrengen, toch past het ‘t volk Israël, goede rentmeesters voor die overvloed te zijn en te sparen ten bate van die na hen komen zullen, naar de Voorzienigheid hun daartoe gelegenheid geeft. Wij kunnen veronderstellen, dat degenen, die in de steden van Israël woonden, te voorschijn kwamen om te beroven die hen beroofd hadden en verhaal op hen te halen. Zij vonden goud, zilver en ornamenten, toch wordt niets bijzonder vermeld, dat zij voor eigen gebruik namen, behalve het hout van de wapenen voor brandstof, wat bepaald noodzakelijk is voor ‘s mensen leven, om ons te leren, dat het genoeg is de benodigdheden des levens te hebben, al bezitten wij weinig van zijn genot en weelde, die wij ook missen kunnen. En telkens, als zij brandstof op het vuur wierpen en zich daarbij warmden, werd hun herinnerd, hoe talrijk en sterk hun vijanden waren en welk gevaar zij altijd liepen, in hun handen te vallen, opdat hun hart met dankbaarheid zou vervuld worden jegens God, die hen zo wonderlijk, zo ter rechter tijd had verlost. Wanneer zij om het vuur zaten met hun kinderen bij hen (hun hoekje van de haard), dan kon dit hun aanleiding geven, hun kinderen te vertellen, welke grote dingen God voor hen had gedaan.

II. Zij zullen hun doden begraven. Gewoon vraagt de vijand na de slag, wanneer velen gedood zijn, tijd om zijn eigen doden te begraven. Maar hier zal de slachting zo algemeen zijn, dat er niet genoeg vijanden overblijven om dat te doen. En bovendien, de lijken liggen zo verspreid op de bergen Israëls, dat het heel wat tijd zou vereisen, ze bijeen te zoeken. Daarom wordt het huis Israëls opgedragen, ze te begraven als een zekere triomf voor hun nederlaag.
1. Een plaats zal voor de begrafenis aangewezen worden,"het dal van de doorgangers naar het oosten van de zee," hetzij de Dode Zee, hetzij die van Tiberias, een dal, dat ruimte genoeg bood om reizigers van Egypte en Chaldea heen en weer door te laten. Er zal zo’n menigte dode lichamen zijn, boven de grond ontbindende, zo’n vreselijke stank, dat de reizigers, die die weg gaan, de neus zullen verstoppen Zie, waaraan ons lichaam eens blootstaat, wanneer de ziel het nog maar even verlaten heeft, wordt de reuk ondraaglijk, en geen reuk is hinderlijker of walgelijker. Derhalve daar, waar de meeste verslagenen liggen, zal de begraafplaats zijn. In de plaats, waar de boom valt, daar zal hij liggen. En het zal genoemd worden het dal van Gogs menigte, want dat vooral moest niet vergeten worden. Hoe talrijk is de vijandelijke macht, die God had verslagen en verdaan ter bescherming van Zijn volk Israël!

2. Een belangrijke tijd zal besteed worden aan die begrafenis, niet minder dan zeven maanden, vers 12, waarin een nieuw aanwijzing ligt van het grote aantal van de verslagenen des Heeren in deze strijd, en van de grote zorg van de zijde van het huis Israëls om niemand onbegraven te laten, opdat zo het land zou gereinigd worden van de ontwijding, veroorzaakt door zo’n grote menigte onbegraven lijken. Om dat te voorkomen, was bepaald, Deuteronomium 21:23,"dat het dode lichaam eens gehangen aan het hout niet zou overnachten, maar er op dezelfde dag afgenomen en begraven worden". Dat betekent, dat tijden van buitengewone verlossing ook tijden van reformatie zouden zijn. Hoe meer God heeft gedaan om een land van verwoesting te verlossen, des te meer behoren ook zijn bewoners te doen om het van alle zonde te reinigen.

3. In grote getale zal men aan dit werk deelnemen, al het volk des lands zal begraven, zal de behulpzame hand bieden, vers 13. Zie iedereen moet zoveel mogelijk bijdragen tot zuivering van het land van alles wat ergernis verwekt. De zonde is de algemene vijand, tegen wie iedereen de wapenen moet opnemen. (In publico discrimine unusquisque homo miles est, - in tijden van algemeen gevaar is ieder man soldaat.) En wie ook in dit werk mededoet, het zal hun tot een naam wezen, al schijnt het ambacht van doodgraver of straatveger een min handwerk te zijn, het helpt mee om het land rein te houden en is hun een ere. Zie, daden van

menselijkheid rekenen mee om Gods Israël een naam te maken, het verheft de godsdienst, wanneer zijn belijders tot ieder goed werk bereid zijn, en een goed werk is: de doden te begraven, ja al waren het vreemdelingen en vijanden van het rijk Israëls want zelfs zij zullen weer opstaan. "Het zal hun een naam zijn ten dage als Ik zal verheerlijkt zijn." Zie het verheerlijkt God, wanneer Zijn Israël doet wat zijn belijdenis versiert,"anderen zullen Zijn goede werken zien en Zijn Vader, die in de hemelen is, verheerlijken," Mattheüs 5:15. En wanneer God wordt verheerlijkt, straalt die heerlijkheid ook op Zijn volk af. Zijn heerlijkheid is hun een naam.

4. Sommige bijzondere personen maken er hun werk van, dode lichamen op te zoeken of ook iets anders, dat onbegraven blijft. Het volk des lands zal spoedig moe worden, de onreinheid van de velden en bergen te begraven, en daarom zullen mannen aangesteld worden, wier doorgaande bezigheid dat zal zijn, die dus niets anders doen dan het land door en door reinigen, want anders, wat ieders werk is wordt licht niemands werk. Zie, degenen, die een openbaar werk hebben, vooral in de reinigingsdienst, moeten mannen zijn, die er hun hele tijd aan wijden, die zich er geheel aan geven en er zich op gaan verstaan, en degenen, die goed willen doen wanneer en waar zij maar gelegenheid vinden voortdurend bezig zijn.

5. Zelfs de doorgangers zullen gaarne informatie geven aan hen, die het land reinigen, aangaande de openbare onreinheden, die zij op hun weg ontmoeten, en hun bijstand inroepen. Zij, die het land doortrekken, hoewel zij zelf de doden niet begraven, om niet zichzelf te verontreinigen, zullen aanbrengen wat zij onbegraven hebben gevonden. Al bemerken zij maar een been, zo zullen zij een merkteken daarbij oprichten, totdat de doodgravers het zullen hebben begraven, opdat anderen zich in acht nemen totdat het is begraven, waarom de graven onder de Joden gepleisterd werden om de lieden op een afstand te houden. Zie, als iets goeds moet gedaan worden, behoort ieder daaraan mee te helpen, zelfs de doorgangers, die niet moeten denken, dat de algemene ellende of een algemene ongerechtigheid hen niet aangaat, en dat zij niet mogen helpen er een eind aan te maken. Zij, die het land hebben te reinigen moeten niets onreins laten liggen, al ware het geen geheel lichaam, maar slechts een mensenbeen dat onbegraven gevonden werd, dan moeten zij het wegnemen en opruimen. Ja, zelfs aan het einde van de zeven weken, die voor de arbeid bestemd waren, zullen zij nog onderzoek doen, na nauwkeurig hun werk gedaan te hebben, kan er wel nog iets onopgemerkt gebleven zijn of later voor de dag gekomen. Er mag volstrekt niets onreins overblijven, wat verborgen is moet aan het licht gebracht worden, zij moeten alle ongerechtigheid naspeuren, totdat zij niets meer kunnen vinden.
Ter gedachtenis moeten zij hun stad een nieuw naam geven, en wel "Hamona", (de menigte.) O welk een menigte dode lichamen hebben zij hier begraven! Alzo zullen zij het land reinigen, met alle mogelijke zorg en moeite, vers 16. Zie, na de overwinning moet de reiniging komen. Mozes beval die Israëlieten, die in de strijd tegen de Midianieten gediend hadden, zich te reinigen, Numeri 31:24. Bijzondere gunst van God ontvangen hebbende, laat ons onszelf reinigen van alle onreinheid.

III. Roofvogels en roofdieren zullen op de lijken van de verslagenen neerstrijken, terwijl zij nog niet begraven zijn, en het zal niet mogelijk zijn, ze te verjagen, vers 17 enz. Onder dit beeld vinden we een grote slachting voorgesteld, Openbaring 19:17 enz., wellicht ontleend aan dit hoofdstuk.
1. Een algemene oproep wordt vernomen vers 17, gericht tot het gevogelte van allen vleugel en tot al het gedierte des velds, van de grootste tot de kleinste, van de arend tot de raaf, van de leeuw tot de hond, om van alle zijden neer te komen op dit overvloedige aas, er is genoeg voor een menigte, en alle zijn welkom. Laat ze komen tot Gods slachtoffer, tot Zijn feestmaal,

gelijk de Engelse kanttekening zegt. Zie, de oordelen Gods, die over de zonde en de zondaars gebracht worden, zijn zowel een slachtoffer als een feest, een slachtoffer aan Gods gerechtigheid, en een feest van geloof en hoop voor Gods volk. "Toen God de koppen van de Leviathans had verpletterd, heeft Hij hem tot spijze gegeven aan het volk in dorre plaatsen, aan Zijn Israël", Psalm 74:14. "De rechtvaardige zal zich verheugen als op een feest, wanneer hij de wraak ziet en zal zijn voeten wassen in het bloed van de goddelozen." Dit slachtoffer wordt gebracht op de bergen Israëls, de hoge plaatsen, waar altaren waren gebouwd en het volk God onteerd had door zijn afgoderijen, waar Hij Zich nu zal verheerlijken door de verwoesting van Zijn vijanden.

2. Grote toebereidselen worden gemaakt. Zij zullen eten het vlees van de helden en drinken het bloed van de vorsten van de aarde, vers 18, 19.
a. Het is vlees en bloed van mensen, waarop zij onthaald zullen worden. Dit is soms een voorbeeld van opstand van de lagere schepselen tegen de mens, hun heer en meester, een gevolg van diens opstand tegen zijn God en Maker.
b. Het is het vlees en bloed van de groten der aarde, hier "rammen en lammeren en bokken en varren, allemaal gemesten van Basan genoemd". Op het bloed van de vorsten van de aarde" onthalen zij zich. Welk een diepe vernedering voor de prinsen van de bloede, gelijk zij zich heten, als God dat bloed dat vorstelijke bloed, dat door hun aderen vloeit, tot spijs van vogels en dieren des velds stelt! c. Het is het vlees en bloed van goddelozen, vijanden van God en Zijn volk, waartoe dat gedierte wordt genodigd. Zij hadden Israël als slachtschapen geacht, en nu worden ze dat zelf,"zij hadden de dode lichamen van Gods knechten aan het gevogelte des hemels tot spijze gegeven, het vlees van Zijn gunstgenoten aan het gedierte des lands," Psalm 78:2, en nu treft hen gelijk lot.

3. Zij zullen allen gevoed en verzadigd worden, vers 19, 20: Gij zult het vette eten tot verzadiging toe, en bloed drinken tot dronkenschap toe. Het slachtoffer is groot en het offerfeest insgelijks: gij zult aan Mijn dis vervuld worden. Zie, God bereidt de tafel voor Zijn lagere schepselen, Hij verschaft voedsel voor alle vlees. Aller ogen wachten op Hem, en Hij vervult hun begeerten, Hij houdt een rijke tafel. En als de vogels en beesten aan Zijn tafel worden gevoed, aan de tafel, die Hij bereid heeft, hoeveel te meer worden Zijn kinderen overvloedig verzadigd van de goedheid Zijns huizes, van Zijn heiligen tempel. Zij worden verzadigd van rijpaarden en wagenpaarden, dat is: degenen, die op wagens reden, mannen van geweld, krijgslieden, die over andere volken getriomfeerd hebben, en over wie zich nu de raven van de beek en de jongen van de arend blij maken, Spreuk. 30:17. Zij meenden, in het Israël Gods een gemakkelijke prooi te vinden, en worden nu zelf een gemakkelijke prooi van vogelen en beesten. Zie, hoe het kwaad de zondaars vervolgt, zelfs na hun dood. Dat hun dode lichamen als een prooi blijven liggen, is een type en teken van die verschrikkingen, die na hun dood hun consciëntie zullen pijnigen (de poëzie vergelijkt het met een gier, die voortdurend aan het hert pikt), en deze schande is slechts een beeld van en waarschuwing voor de eeuwige schande, waartoe zij eenmaal zullen ontwaken, Daniel 12:2.

IV. Het zal strekken tot meerdere eer van God en tot troost en voldoening van Zijn volk.
1. Het zal Gods eer bevestigen, want de heidenen zullen hierdoor leren verstaan, dat Hij de Heere is, vers 21: Alle heidenen zullen Mijn oordeel zien, dat Ik gedaan heb en daardoor zal Mijn eer onder hen gesteld worden. Meer dan ooit zal onder hen erkend en bevestigd worden, dat de God Israëls een groot en heerlijk God is. Hij is als zodanig bekend onder de heidenen, die Zijn geschreven Woord niet hebben of niet lezen, door de oordelen, die Hij doet.

2. Het zal Zijn volk tot troost en voldoening strekken, want hierdoor zullen zij beter leren verstaan, dat Hij hun God is, vers 22. Die van het huis Israëls zullen weten en tot hun troost al helderder inzien, dat Ik de Heere, hunlieder God ben, van die dag en voortaan.
a. Hij zal dat zijn van die dag en voortaan. Gods tegenwoordige barmhartigheden zijn waarborgen en verzekeringen van meerdere genade. Als God ons duidelijk laat zien, dat Hij onze God is, dan verzekert Hij ons, dat Hij ons nimmer verlaten zal. Deze God is onze God, eeuwiglijk en altoos.
b. Zij zullen het van die dag en voortaan met meer voldoening weten. Zij hebben wel eens de vraag op de lippen gehad, of de Heere met hen was of niet, maar de gebeurtenissen van die dag zullen al die twijfel tot stilzwijgen brengen, de zaak wordt nu duidelijk en helder gemaakt, en er is voor het vervolg geen twijfel meer mogelijk. Alle eigen roem is voor immer buitengesloten, en de roem in God voor altijd verzekerd.

Ezechiël 39:23-29
Dit is het besluit van al het voorgaande en heeft betrekking niet slechts op de voorspellingen aangaande Gog en Magog, maar op alle profetieën van dit boek betreffende de ballingschap van het huis Israëls en zijn herstel en terugkeer uit Babel.

I. God zal de heidenen doen weten wat de betekenis is van de rampspoed Zijns volks, en de dwaling herstellen dergenen, die uitdien rampspoed van Israël aanleiding namen om de God Israëls te verwijten, als ware Hij onmachtig hen te beschermen en ontrouw aan Zijn met hen gesloten verbond. Wanneer God, na hun boete en terugkeer tot Hem, hun gevangenis gewend en hen in hun eigen land teruggebracht had, en toen zij in die reformatie volhardden, zulke verlossing voor hen teweeggebracht als de zegepraal over de pogingen van Gog, dan zouden zelfs de heidenen gaan overdenken en verstaan, dat die dwaling geen grond had. Zij zouden begrijpen, dat Israël in ballingschap gezonden was. niet omdat God hen niet beschermen kon, maar omdat zij door hun zonde Zijn gunst hadden verbeurd en zichzelf van Zijn bescherming beroofd, vers 23, 24: De heidenen zullen weten, dat die van het huis Israëls gevankelijk zijn weggevoerd om hun ongerechtigheid, die zij van de heidenen, hun naburen, geleerd hadden, omdat zij tegen God overtreden hadden. Dat was de ware reden, waarom God zijn aangezicht voor hen verborgen en overgegeven had in de hand hunner wederpartijders. Het was naar hun onreinheid en naar hun overtredingen. De duidelijke blijken van deze waarheid zouden niet alleen hun gedachten omtrent God tot zwijgen brengen, maar ook Zijn eer grotelijks bevorderen. Wanneer de ellende van Gods volk voorbij is en wij het einde ervan zien, zullen wij ze beter verstaan dan in het eerst.

En het zal God zeer verheerlijken, als de wereld leert inzien,
1. Dat God, ook bij Zijn volk, de zonde straft, omdat Hij ze het meest haat in degenen, die Hem het naast en het dierbaarst zijn, Amos 3:2. Het is de ere van de gerechtigheid, onpartijdig te zijn.
2. Dat, wanneer God Zijn volk tot een prooi overgeeft, dat is om het te kastijden en te genezen, niet om de vijanden gunst te bewijzen, Jesaja 10:7, 43:26. Laat deze zich dus niet verheffen.
3. Dat Gods volk zich niet zodra onder de roede vernedert, of Hij keert in barmhartigheid tot hen weer.

II. God zal Zijn eigen volk te verstaan geven welke grote gunsten Hij nog voor hen bewaart, ondanks de rampen, die Hij over hen heeft gebracht, vers 25, 26. Nu zal Ik Jakobs gevangenen weerbrengen.
1. Waarom nu? God zal Zich ontfermen over het gehele huis Israëls,

a. Omdat het tijd is, dat Hij zijn eigen eer handhaaft, die lijdt met hun lijden: Ik zal ijveren over Mijn heilige naam, dat die niet langer gesmaad wordt.
b. Omdat zij nu berouw hebben over hun zonden: Zij hebben hun schande gedragen en alle hun overtreding. Wanneer zondaars berouw hebben en zich schamen wordt God verzoend en eert hen weer. Het is Gods bijzonder welgevallig, wanneer deze boetvaardiger hun overtredingen zullen overdenken en beschaamd zijn over hun misdaden, waaraan zij zich schuldig gemaakt hebben, toen zij in hun land zeker woonden, en er niemand was, die hen verschrikte. De herdenking van de genade, die zij in hun eigen land genoten, en de Goddelijke bescherming, waaronder wij verkeerd hadden, zal in te schriller licht de zonde plaatsen, die zij in dat land hadden begaan, zij woonden veilig en konden zo voortgeleefd hebben, en niemand zou hen verontrust of verstoord hebben, indien zij maar in de weg van gehoorzaamheid volhard hadden. Ja, daarom overtraden zij, omdat zij zeker woonden. Uitwendige veiligheid is vaak oorzaak voor inwendige zekerheid, en daaruit komt allerlei zonde voort, Psalm 73. Nu dragen zij gewillig de schande daarover, en erkennen, dat God hen terecht in dat land van de gevangenschap had gebracht, waar iedereen hun vrees aanjoeg, omdat zij hadden overtreden in het land des vredes, waar niemand hen verschrikte. En wanneer zij zich dus vernederen onder Gods vernederende hand, voert Hij ze uit hun ballingschap terug, en

2. Wat dan? Wanneer God ze uit des vijands hand vergaderd en weer thuisgebracht heeft, dan
A. Wil God daarvoor geprezen worden: Ik zal aan hen geheiligd zijn voor de ogen van vele heidenen, vers 27. Gelijk God gesmaad werd in de smaadheid, die zij in hun ballingschap leden, zo wordt Hij verheerlijkt in hun herstel en hernieuwd geluk.

B. Dan zullen zij daarvan het voordeel hebben, vers 28: Dan zullen zij weten, dat Ik, de Heere, ulieder God ben. Zie, de leidingen Gods met Zijn volk, die hun heil bedoelen, gaan gepaard met de genade Gods, om hun te leren, God als de Heere en hun God in alles te erkennen en dan door die leidingen hun goed. Zij zullen op Hem zien als de Heere hun God.
a. In al hun rampspoed. Hij was het, die ze gevankelijk had doen wegvoeren onder de heidenen, en daarom moesten ze zich niet slechts aan Zijn wil onderwerpen, maar zich door de kastijding ook laten oefenen, Hebreeën 12:11.
b. In hun troost, dat Hij het is, die ze weer in hun land verzameld en geen van hen onder de heidenen overgelaten had. Zie, als wij in alles op God zien, dan begrijpen we ook beter Gods verschillende bedoelingen in de verschillende gebeurtenissen, die ons wedervaren.
c. Dan zal God nimmer van ons scheiden vers 29.

(1). God zal Zijn Geest over het huis Israëls uitgieten, om nieuw afdwalingen en nieuw terugkeer tot dwaasheid te voorkomen, om ze dicht bij hun plicht te houden. En dan
(2). Zal Hij Zijn aangezicht niet meer voor hen verbergen, zal Zijn gunst nimmermeer afwenden zoals Hij gedaan had. Nooit zal Hij meer ophouden, hun goed te doen, en daartoe zal Hij voorziening treffen, dat zij van Zijn dienst niet verder afdwalen. Zie, de inwoning des Geestes is een onfeilbaar onderpand van de blijvende Goddelijke gunst. Hij zal Zijn aangezicht niet meer verbergen van degenen, op wie Hij Zijn Geest heeft uitgegoten. Wanneer wij dus bidden en ernstig bidden, dat "Hij ons niet meer van Zijn aangezicht verwerpt, dan doen wij dat, opdat Hij Zijn Heiligen Geest nimmermeer van ons neme."

HOOFDSTUK 40

1 In het vijf en twintigste jaar onzer gevankelijke wegvoering, in het begin des jaars, op de tienden der maand, in het veertiende jaar, nadat de stad geslagen was; even op dienzelfden dag, was de hand des HEEREN op mij, en Hij bracht mij derwaarts. 2 In de gezichten Gods bracht Hij mij in het land Israëls, en Hij zette mij op een zeer hogen berg; en aan denzelven was als een gebouw ener stad tegen het zuiden. 3 Als Hij mij daarheen gebracht had, ziet, zo was er een man, wiens gedaante was als de gedaante van koper; en in zijn hand was een linnen snoer, en een meetriet; en hij stond in de poort. 4 En die man sprak tot mij: Mensenkind! zie met uw ogen, en hoor met uw oren, en zet uw hart op alles, wat ik u zal doen zien; want, opdat ik u zou doen zien, zijt gij herwaarts gebracht; verkondig daarna de huize Israëls alles, wat gij ziet. 5 En ziet, er was een muur buiten aan het huis, rondom heen, en in des mans hand was een meetriet van zes ellen, elke el van een el en een handbreed, en hij mat de breedte des gebouws een riet, en de hoogte een riet. 6 Toen kwam hij tot de poort, welke zag de weg naar het oosten, en hij ging bij derzelver trappen op, en mat de dorpel der poort een riet de breedte, en de anderen dorpel een riet de breedte. 7 En elk kamertje een riet de lengte, en een riet de breedte; en tussen de kamertjes vijf ellen; en de dorpel der poort, bij het voorhuis der poort van binnen, een riet. 8 Ook mat hij het voorhuis der poort van binnen, een riet. 9 Toen mat hij het andere voorhuis der poort, acht ellen, en haar posten twee ellen; en het voorhuis der poort was van binnen. 10 En de kamertjes der poort, de weg naar het oosten, waren drie van deze, en drie van gene zijde; die drie hadden enerlei maat; ook hadden de posten, van deze en van gene zijde, enerlei maat. 11 Voorts mat hij de wijdte der deur van de poort tien ellen; de lengte der poort dertien ellen. 12 En er was een ruim voor aan de kamertjes, van een el van deze, en een ruim van een el van gene zijde; en elk kamertje zes ellen van deze, en zes ellen van gene zijde. 13 Toen mat hij de poort van het dak van het een kamertje af tot aan het dak van een ander; de breedte was vijf en twintig ellen; deur was tegenover deur. 14 Ook maakte hij posten van zestig ellen, namelijk tot de post des voorhofs, rondom de poort heen. 15 En van het voorste deel der poort des ingangs, tot aan het voorste deel van het voorhuis van de binnenpoort, waren vijftig ellen. 16 En er waren gesloten vensters aan de kamertjes, en aan hun posten inwaarts in de poort rondom heen; alzo ook aan de voorhuizen; de vensters nu waren rondom heen inwaarts, en aan de posten waren palmbomen. 17 Voorts bracht hij mij in het buitenste voorhof, en ziet, er waren kameren, en een plaveisel, dat gemaakt was in het voorhof rondom heen, dertig kameren waren er op het plaveisel. 18 Het plaveisel nu was aan de zijde van de poorten, tegenover de lengte van de poorten; dit was het benedenste plaveisel. 19 En hij mat de breedte, van het voorste deel der benedenste poort af, voor aan het binnenste voorhof, van buiten, honderd ellen, oostwaarts en noordwaarts. 20 Aangaande de poort nu, die de weg naar het noorden zag, aan het buitenste voorhof, hij mat derzelver lengte en derzelver breedte. 21 En haar kamertjes, drie van deze en drie van gene zijde; en haar posten en haar voorhuizen waren naar de maat der eerste poort; vijftig ellen haar lengte, en de breedte van vijf en twintig ellen. 22 En haar vensters, en haar voorhuizen, en haar palmbomen, waren naar de maat der poort, die de weg naar het oosten zag; en men ging daarin op met zeven trappen, en haar voorhuizen waren voor aan dezelve. 23 De poort nu van het binnenste voorhof was tegenover de poort van het noorden en van het oosten; en hij mat van poort tot poort honderd ellen. 24 Daarna voerde hij mij de weg naar het zuiden; en ziet, er was een poort de weg naar het zuiden; en hij mat derzelver posten, en derzelver voorhuizen, naar deze maten. 25 En zij had vensteren, ook aan haar voorhuizen, rondom heen, gelijk deze vensteren; de lengte was vijftig ellen, en de breedte vijf en twintig ellen. 26 En haar opgangen waren van zeven trappen, en haar voorhuizen waren voor aan dezelve; en zij had palmbomen, een van deze, en een van gene zijde aan haar posten. 27 Ook was er een poort in het binnenste voorhof, de weg naar het zuiden; en hij mat van poort tot poort, de weg naar het zuiden, honderd ellen. 28 Voorts bracht hij mij door de zuiderpoort tot het binnenvoorhof; en hij mat de zuiderpoort naar deze maten. 29 En haar kamertjes, en haar posten, en haar voorhuizen waren naar deze maten; en zij had vensteren, ook in haar voorhuizen, rondom heen; de lengte was vijftig ellen, en de breedte vijf en twintig ellen. 30 En er waren voorhuizen rondom heen; de lengte was vijf en twintig ellen, en de breedte vijf ellen. 31 En haar voorhuizen waren aan het buitenste voorhof, ook waren er palmbomen aan haar posten, en haar opgangen waren van acht trappen. 32 Daarna bracht hij mij tot het binnenste voorhof, de weg naar het oosten; en hij mat de poort, naar deze maten; 33 Ook haar kamertjes, en haar posten, en haar voorhuizen naar deze maten; en zij had vensteren ook aan haar voorhuizen, rondom heen; de lengte was vijftig ellen, en de breedte vijf en twintig ellen. 34 En haar voorhuizen waren aan het buitenste voorhof; ook waren er palmbomen aan haar posten, van deze en

van gene zijde; en haar opgangen waren van acht trappen. 35 Daarna bracht hij mij tot de noorderpoort; en hij mat naar deze maten. 36 Haar kamertjes, haar posten en haar voorhuizen; ook had zij vensteren rondom heen; de lengte was vijftig ellen en de breedte vijf en twintig ellen. 37 En haar posten waren aan het buitenste voorhof; ook waren er palmbomen aan haar posten, van deze en van gene zijde; en haar opgangen waren van acht trappen. 38 Haar kameren nu en haar deuren waren bij de posten der poorten; aldaar wies men het brandoffer. 39 En in het voorhuis der poort waren twee tafelen van deze, en twee tafelen van gene zijde, om daarop te slachten het brandoffer, en het zondoffer, en het schuldoffer. 40 Ook waren er aan de zijde van buiten des opgangs, aan de deur der noorderpoort, twee tafelen; en aan de andere zijde, die aan het voorhuis der poort was, twee tafelen. 41 Vier tafelen van deze, en vier tafelen van gene zijde, aan de zijde der poort, acht tafelen, waarop men slachtte. 42 Maar de vier tafelen voor het brandoffer waren van gehouwen stenen, de lengte een el en een halve, en de breedte een el en een halve, en de hoogte een el; op dezelve nu leide men het gereedschap heen, waarmede men het brandoffer en slachtoffer slachtte. 43 De haardstenen nu waren een handbreed dik, ordentelijk geschikt in het huis rondom heen; en op de tafelen was het offervlees. 44 En van buiten de binnenste poort waren de kameren der zangers, in het binnenste voorhof, dat aan de zijde van de noorderpoort was; en het voorste deel derzelve was de weg naar het zuiden; een was er aan de zijde van de oostpoort, ziende de weg naar het noorden. 45 En hij sprak tot mij: Deze kamer, welker voorste deel de weg naar het zuiden is, is voor de priesteren, die de wacht des huizes waarnemen. 46 Maar de kamer, welker voorste deel de weg naar het noorden is, is voor de priesteren, die de wacht des altaars waarnemen; dat zijn de kinderen van Zadok, die uit de kinderen van Levi tot de HEERE naderen, om Hem te dienen. 47 En hij mat het voorhof: de lengte honderd ellen, en de breedte honderd ellen, vierkant; en het altaar was voor aan het huis. 48 Toen bracht hij mij tot het voorhuis des huizes, en hij mat elken post van het voorhuis, vijf ellen van deze, en vijf ellen van gene zijde; en de breedte der poort, drie ellen van deze, en drie ellen van gene zijde. 49 De lengte van het voorhuis twintig ellen, en de breedte elf ellen; en het was met trappen, bij dewelke men daarin opging; ook waren er pilaren aan de posten, een van deze, en een van gene zijde.

De wateren des heiligdoms, die deze profeet in een visioen gezien heeft, hoofdstuk 47:7, zijn een gepast beeld van deze profetie. "Tot hiertoe zijn de wateren soms slechts tot aan de enkels, op andere plaatsen tot aan de knieën, of tot de lendenen geweest, maar nu zijn zij gewassen tot een beek waar men niet kan doorgaan." Het visioen, dat bij dit hoofdstuk begint, loopt door tot aan, het eind van het boek, en wordt te recht beschouwd als een van de moeilijkste Schriftgedeelten uit heel het Woord van God.
De Joden willen niet hebben, dat iemand het leert voor zijn dertigste jaar en zeggen hun, die het lezen "dat al kunnen zij niet alles verstaan, Elias zal verklaren als Hij komt."
Vele, beide oude en nieuw uitleggers, hebben erkend, dat zij niet wisten, wat er van te maken en welk gebruik er van gemaakt kan worden.
Maar omdat het moeilijk te verstaan is, moeten wij het nog niet op zij leggen, meer nederig onderzoeken, er zo diep in doordringen als wij kunnen, en er zoveel uithalen als mogelijk is, en als wij wanhopen aan de oplossing van iedere moeilijkheid, die wij ontmoeten God danken, dat onze verlossing er niet van afhangt, maar dat de noodzakelijke dingen duidelijk genoeg zijn, en wachten, totdat God ook dit aan ons openbaren zal.
Te meer aandacht moet aan deze hoofdstukken geschonken worden, omdat de twee laatste hoofdstukken der Openbaring er duidelijk op schijnen te zinspelen, zoals Openbaring 20 op de vorige profetie over Gog en Magog.
Hier is het visioen van een heerlijken tempel, in dit hoofdstuk en de twee volgende, van Gods inbezitneming daarvan, Hoofdstuk 43, bevelen aan de priesters, die in dezen tempel dienst zullen doen, Hoofdstuk 44, de verdeling van het land, met een deel voor het heiligdom, een deel voor de stad, een deel voor de vorst, beide in zijn regering over het volk en zijn verering van God, Hoofdstuk 45, en verdere bevelen voor hem en het volk, Hoofdstuk 46. Na het visioen van de heilige wateren hebben wij de grenzen van het heilige land, en de erven aan de stammen toegewezen en de afmetingen en de poorter van de heilige stad, Hoofdstuk 47, 48.

Sommigen houden dit voor de voorstelling van hetgeen geweest was tijdens de bloeienden stoet van de Joodse kerk hoe heerlijk Salomo's tempel was in zijn besten tijd om de gevangenen te laten zien wet zij door de zonde verloren hadden en opdat zij zich mochten vernederen. Maar dat is toch niet waarschijnlijk.

Ik geloof, dat de bedoeling in 't algemeen is,
1. De gevangenen te verzekeren, dat zij niet alleen naar hun eigen land terugkeren zullen en daar gevestigd worden, wat vele malen in de voorgaande hoofdstukken beloofd is, maar ook, dat zij weer een tempel zullen hebben, die God erkennen zal, en waar Hij met hen spreken en hen zegenen zal, waarom zij aangemoedigd moeten worden dien te bouwen, dat de voorschriften voor de eredienst zullen herleven, en de gewijde priesterschap dien dienst zal verrichten, en al zullen zij geen koning hebben, die in zo grote pracht leeft als vroeger toch zullen zij een vorst of heerser hebben (van wie dikwijls in dit visioen gesproken wordt), die de dienst van God onder hen zal instandhouden en zelf een voorbeeld zijn van de ijverige waarneming daarvan, en dat vorst, priesters en volk een zeer aangename woonplaats en ruim bestaan zullen hebben in hun eigen land.

2. Hun te bevelen verder te zien dan dit alles, en de komst van de Messias te verwachten, van Wien vroeger geprofeteerd was onder de naam van David, omdat hij de man was, die het plan opvatte de tempel te bouwen, Die een geestelijken tempel zou bouwen, namelijk de kerk van het Evangelie, werker heerlijkheid die van Salomo's tempel ver overtreffen zou, en die bestaan zal tot de jongste dag. Dat de afmetingen van deze visionaire gebouwen zo groot zijn (de ruimte van de nieuwen tempel is groter dan heel het oude Jeruzalem en het nieuw Jeruzalem is uitgestrekter dan het hele land Kanaän) betekent klaarblijkelijk zoals Dr. Lightfoot opmerkt, dat deze dingen niet letterlijk moeten opgevat worden, maar geestelijk. En de tempel des Evangelies, opgericht door Christus en Zijn apostelen, was zo verbonden met de tweeden stoffelijken tempel, werd met zoveel zorgvuldigheid en nauwkeurigheid opgericht in de tijd, toen die verviel, om bereid te zijn, diens heerlijkheid te ontvangen, als die afstand deed van de boon, dat het zeer gepast was dat beide genoemd werden in een en hetzelfde visioen. Onder de gedaante en het voorbeeld van tempel en altaar, priesters en offeranden, wordt de geestelijke eredienst getoond, die in de tijd van het Evangelie waargenomen zou worden meer in overeenstemming met de natuur van beide God en de mens, tenslotte volmaakt in het koninkrijk der heerlijkheid waarin deze visioenen misschien vervuld zullen worden.
Terwijl sommigen menen, dat dit reeds het geval zal zijn in een gelukkige en heerlijke staat der kerk van het Evangelie aan deze zijde van de hemel, in het laatste der dagen.

In dit hoofdstuk hebben wij,
I. Een algemeen bericht van dit visioen van stad en tempel, vers 1-4. 11. Het begin van de bijzonderheden daarvan, en een beschrijving,
1. Van de buitenmuur, vers 5.
2. Van de oostpoort, vers 6-19.
3. Van de noordpoort, vers 20-23.
4. Van de zuidpoort, vers 24-31, en van de kamers en vertrekken die bij deze poorten behoren.
5. Van het binnenste voorhof, beide naar het oosten en naar het zuiden, vers 32-38.
6. Van de tafelen, vers 39-47.
7. Van de woningen der zangers en der priesters, vers 44-47.
8. Van het voorhuis des huizes vers 48, 49.

Ezechiël 40:1-4

1. De tijd van dit visioen. Het was het vijf en twintigste jaar van Ezechiëls gevangenschap, vers 1, dat sommigen houden voor het drie en dertigste jaar van de eerste gevangenschap, en wordt hier genoemd het veertiende jaar, nadat de stad geslagen was. Zie hoe juist van pas de klaarste en volledigste vooruitzichten van hare verlossing gegeven werden, toen zij in de diepte van hun ellende waren, en een verzekering van de terugkeer van de morgen, toen zij in het middernachtelijk duister van hun gevangenschap waren: "Op dien dag was de hand des Heeren op mij en bracht mij derwaarts naar Jeruzalem, nu het in puinhopen lag, verwoest en eenzaam"-een jammerlijk gezicht voor de profeet.

2. De plaats van het visioen. De profeet werd, in de gezichten Gods, in het land Israëls gebracht, vers 2. En het was niet de eerste maal, dat hij in het gezicht daarheen gebracht werd. Wij zagen, dat hij naar Jeruzalem gevoerd werd om het te zien in zijn ongerechtigheid en schande, Hoofdstuk 8:3 hier wordt hij derwaarts gebracht om een lieflijk vooruitzicht te hebben van de stad in haar heerlijkheid hoewel het tegenwoordige gezicht op de stad nu die geheel ontvolkt was, somber was. Hij werd geplaatst op enen zeer hogen berg, zoals Mozes op de top van de Pisga, om dit land te zien, dat nu ten tweeden male het land der belofte was, zijnde niet in hun bezit. Van de top van dezen berg zag hij als een gebouw ener stad, het plan en de vorm er van, maar deze stad was een tempel even groot als de stad. Het Nieuw Jeruzalem, Openbaring 21:22, had genen tempel, wat wij hier hebben is geheel en al tempel, wat vrij wel op hetzelfde neerkomt. Het is een stad om door mensen bewoond te worden, het is een tempel om door God bewoond te worden, want in de kerk op aarde woont God bij de mensen, en in de hemel wonen de mensen bij God. Deze beide zijn ontworpen in Gods raad, ontworpen door een oneindige wijsheid, en in elk opzicht zeer goed.

3. De bijzonderheden van deze stad (waarvan hij eerst een algemeen overzicht had) werden hem getoond door een Man, Wiens gedaante was als de gedaante van koper, vers 3, geen geschapen engel, maar Jezus Christus, die de gedaante eens mensen zou aannemen om de tempel van het Evangelie beide te tonen en te bouwen. Hij bracht hem naar deze stad, want het is door Christus, dat wij beide de kennis en de toegang hebben tot de gunsten en voorrechten van Gods huis. Hij is het, die de Tempel des Heeren bouwen zal, Zacharia 6:13. Dat Zijn gedaante als van koper is, beduidt beide, Zijn glans en zijn kracht: Johannes zag, in het visioen, dat zijn voeten blinkend koper gelijk waren, Openbaring 1:15.

4. De afmetingen van deze stad of tempel en de verschillende delen er van, werden genomen met een linnen snoer en een meetriet, vers 3, zoals timmerlieden beide een paskoord en een houten maat hebben. De tempel van God wordt gebouwd met paskoord en liniaal, en zij, die anderen in de kennis er van willen inleiden, moeten dat doen met dat paskoorden die liniaal. De kerk wordt gevormd naar de Schrift, naar de stad op de berg. Dat is het snoer en meetriet, dat in de hand van Christus is. Met die leer en wetten moet gemeten en onderzocht worden, want dan heeft het Israël Gods vrede, als zij naar dezen regel wandelen.

5. de profeet worden hier bevelen gegeven om deze openbaring van de Heer te ontvangen en ze zuiver en volledig aan de kerk over te brengen, vers 4.
a. Hij moet zorgvuldig alles waarnemen, wat in dit visioen gezegd en gedaan wordt. Zijn aandacht wordt opgewekt en bezig gehouden, vers 4: Zie met uw ogen alles wat Ik u zal doen zien, zie het niet alleen, maar kijk er aandachtig naar, en hoor met uw oren, al wat u gezegd wordt, luister er oplettend naar, en zet uw hart er op, neem het waar met gespannen opmerkzaamheid en innige belangstelling." Wat wij van de werken Gods zien, en wat wij van het Woord Gods horen, zal ons geen goed doen, tenzij wij er ons hart op zetten, als die weten dat wij er nauw in betrokken zijn, en er voordeel van verwachten voor onze ziel.

b. Hij moet het getrouwelijk de huize Israëls verkondigen, opdat zij er de troost van mogen hebben. Daarom ontvangt hij, opdat hij geven kan. Aldus werd de Openbaring van Jezus Christus in handen van Johannes gegeven, om ze aan de kerken te betekenen, Openbaring 1:1. En, omdat hij het moet verkondigen als een boodschap van God, moet hij er zelf al de waarde van kennen, en er zeer door getroffen zijn. Die Gods Woord aan anderen zullen prediken, behoren het zelf wel te bestuderen en er hun hart op te zetter. En dit is de reden, waarom hij beide zelf waarnemen en het huis Israëls dat verkondigen moet, waartoe hij hierheen is gebracht, en hem alles getoond wordt. Als de dingen Gods ons getoond worden, past het ons te bedenken met welk doel zij ons getoond worden, en als wij onder het gehoor van het woord zitten, te bedenken waartoe wij daar gebracht zijn, opdat wij mogen beantwoorden aan het doel, waarmee wij daar komen, en de genade Gods, die ons die dingen toont, niet tevergeefs mogen ontvangen.

Ezechiël 40:5-26
Het meetriet, dat in de hand van de oppersten Bouwheer was, is hiervoor vermeld, vers 3. Hier wordt ons gezegd, vers 5, wat de nauwkeurige lengte daarvan was, wat van belang is, omdat het huis er mee gemeten werd. Het was van zes ellen, dat is: geen gewone ellen, maar de el des heiligdoms de gewijde el, wat de gepaste maat was voor dit heilige huis, en dat was een handbreedte, dus vier duim, langer dan de gewone el: de gewone el was achttien duim, deze twee en twintig, zie Hoofdstuk 43:13. Toch beweren sommige critici, dat dit meetriet maar zes gewone ellen lang was en een handbreedte daarbij. Het eerste schijnt meer waarschijnlijk. Hier is een bericht,

I. Van de buitenmuur van het huis, die het rondom insloot, die zes ellen dik en zes ellen hoog was, wat de afscheiding aan alle zijden betekent tussen de kerk en de wereld en de Goddelijke bescherming, waaronder de kerk staat. Als een muur van deze dikte haar niet beschermt, dan zal God Zelf een vurige muur rondom zijn, wie dien aanvalt, zal dat doen met het gevaar voor zijn leven. 11. Van de verschillende poorten met de kamers, die er aan grenzen, Hier wordt in ‘t geheel geen melding gemaakt van het buitenste voorhof, het voorhof der heidenen, sommigen menen, dat er in de tijd van het Evangelie, zulk een menigte in de kerk zou samenstromen, dat hun voorhof ongemeten moest blijven om te betekenen, dat de vereerders in dat voorhof ontelbaar zouden zijn, Openbaring 7:9, 11, 12.
1. Hij begint met de oostpoort, omdat dat de gebruikelijke toegang was tot het lagere gedeelte van de tempel, terwijl het heilige der heiligen aan de westzijde was, in tegenstelling met de afgodische heidenen, die met het gezicht naar het oosten baden. Bij het bericht van deze poort valt op te merken,
a. Dat hij er naar opklom langs trappen, vers 6, want de kerk van het Evangelie was verheven boven die van het Oude Testament, en als wij komen om God te aanbidden, moeten wij opklimmen, dat is het voorschrift, Openbaring 4:1. Kom hier op. Sursam corda-Het hart naar boven.
b. Dat de kamers, die bij de poorten lagen, slechts kleine kamers waren, ongeveer 10 voet in ‘t vierkant, vers 7. Deze dienden als woning voor degenen, die de dienst van het huis waarnamen. En het past dengenen, die tot geestelijk priester voor God zijn aangesteld, zich tevreden te stellen met kleine kamers, en geen grote dingen voor zichzelf te zoeken, als wij maar een plaats hebben binnen de muur van Gods voorhof, de hebben wij reden om dankbaar te zijn, al is het maar in een kleine kamer, een nederig verblijf, al zijn wij daar maar dorpelwachters.
c. De kamers waren alle vierkant, wat hun hechtheid beduidt en juiste afmeting en hun nauwkeurige overeenstemming met de maat, want zij weren alle een riet de lengte en een riet

de breedte, eveneens hadden zij alle dezelfde afmeting, om degelijkheid aan te duiden tussen degenen, die de dienst van het huis waarnamen.
d. Er waren zeer veel kamers, want in het huis van onzen Vader zijn vele woningen, Johannes 14:2, in Zijn huis boven, en in dat hier op aarde. In het binnenste Zijns tabernakels zal Hij verbergen, wier begeren het is in het Huis des Heeren te wonen alle de dagen huns levens, Psalm 27:4, 5. Sommigen houden het er voor, dat deze kamers de afzonderlijke gemeenten der gelovigen voorstellen, die onderdelen zijn van de groten tempel, de algemene kerk, die gebouwd worden, en gebouwd moeten worden naar het schriftuurlijk snoer en meetriet, en waarvan Jezus Christus de maat neemt, dat is, waarvan Hij kennis neemt, want Hij wandelt in het midden der zeven gouden kandelaren.
e. Er wordt gezegd, vers 14: Hij maakte ook posten. Hij, Die ze nu mat, is Dezelfde, die ze maakte, want Christus is de bouwheer van zijn kerken is daarom het best in staat ons er van op de hoogte te stellen. En dat Hij ze met de standaardmaat in overeenstemming bracht, wordt hier maken genoemd, want er wordt anders niets van bericht, dan dat zij daarmee overeenstemmen. Tot de wet en het getuigenis.
f. Hier zijn posten van zestig ellen, hetgeen, naar sommigen menen, letterlijk vervuld werd, toen Cyrus, in Zijn besluit tot herbouwing van de tempel te Jeruzalem, beval, dat de hoogte daarvan zestig ellen zou zijn, dat is iets minder dan dertig meter, Ezra 6:3.
g. Hier waren vensters aan de kamertjes, en aan de posten en de voorhuizen, om het licht des hemels te betekenen, waardoor de kerk verlicht wordt, de Goddelijke openbaring wordt er binnengelaten tot lering, tot leiding en tot troost voor degenen, die in Gods huis wonen, licht om bij te werken richt om bij te wandelen, licht om zichzelf en elkaar te zien. Er was licht in de kamertjes, ook de kleinste, ook de geringste delen en leden van de kerk zullen licht ontvangen. Alle uw kinderen zullen van de Heere geleerd zijn. Maar het zijn nauw vensters, zoals die in de tempel, I Koningen 6:4. De openbaringen, aan de kerk op aarde gedaan, zijn nauw en spaarzaam, vergeleken met die, welke in de staat der toekomst gedaan zullen worden, als wij niet langer door een spiegel in een duistere rede zien zullen.
h. Van verschillende hoven wordt hier gesproken, een buitenste voorhof, dan een binnenste voorhof, dan nog een daarbinnen, en een buiten het buitenste. In het allerbinnenste kwamen alleen de priesters, wat naar de mening van sommigen wijst "op de verscheidenheid der gaven, en genade en ambten, in de verschillende leden van het lichaam van Christus hier, en ook van de onderscheidene trappen van heerlijkheid in de voorhoven en de woningen van de hemel, zoals er sterren zijn in onderscheidene sferen en sterren van verschillende grootte aan het vaste uitspansel."

Sommigen komen nader bij God dan anderen en hebben een diepere kennis van Goddelijke dingen, maar voor een kind van God is een dag in zijn voorhoven beter dan duizend elders. Deze voorhoven hadden voorhuizen, of zullengangen in de rondte tot bescherming tegen weer en wind voor degenen, die dienst deden, want als wij op de weg van onzen plicht jegens God zijn, mogen wij geloven, dat wij onder zijn bijzondere bescherming staan, dat Hij genadig voor ons zorgen zal, ja, dat Hij Zelf ons tot een beschutting tegen de vloed en tegen de regen zal zijn, Jesaja 4:5, 6. r. Op de posten waren palmbomen gegraveerd, vers 16, om te betekenen, dat de rechtvaardige groeien zal als een palmboom in de voorhoven van Gods huis, Psalm 92:13. Hoe meer zij neergedrukt worden door de last der beproeving, des te sterker groeien zij, zoals men van de palmbomen zegt. Eveneens betekent het de overwinning en triomf over hun geestelijke vijanden, zij hebben palmtakken in hun handen, Openbaring 7:9, maar opdat zij die niet laten vallen, of de vijanden hun die uit de hand rukken zijn zij hier op de posten van de tempel gegraveerd als altijddurende gedenktekenen van hun eer. Gode zij dank, die ons allen tijd doet triomferen. Ja, de gelovigen zullen zelf tot pilaren in de tempel van onzen God gemaakt worden, en er niet meer uitgaan, en Zijn Naam zal hun ingedrukt

worden, hetgeen hun schitterendst versiersel en eer zal zijn, Openbaring 3:12. k. Hier wordt aandacht geschonken aan het plaveisel van het voorhof, vers 17, 18. Het woord betekent, dat het plaveisel van porfiersteen was, dat de kleur had van vurige kolen, want wij moeten de schoonste en schitterendste heerlijkheden dezer wereld onder onze voeten hebben en houden, als wij God naderen en in Zijn dienst zijn. De sterren zijn als het ware de vurige kolen, of stenen van vurige kleur, waarvan het plaveisel van Gods hemelsen tempel is, en als het plaveisel van het voorhof zo schoon en schitterend is, dan kunnen wij wel denken, hoe heerlijk de woningen van dat huis moeten zijn!

2. De poorten, die naar het noorden, vers 20, en die naar het zeiden zagen, vers 24, met hun vertrekken, zijn vrij wel gelijk aan die naar het oosten, naar de maat der eerste poort. Maar de beschrijving wordt in alle bijzonderheden herhaald. En even uitvoerig wordt de bouw van de tabernakel in Exodus verhaald, en van de tempel in het boek der koningen en dat der Kronieken, om de bijzondere aandacht te betekenen, die God wijdt, en die zijn dienaren moeten wilden aan alles, wat tot de kerk behoort. Het is Zijn vermaak, Zijn oog is er op gevestigd. Hij kent allen, die de Zijnen zijn, al zijn levende tempels, en al wat tot hen behoort.
a. Deze tempel had niet alleen een poort naar het oosten, om de kinderen van het oosten binnen te laten, die beroemd waren om hun rijkdom en wijsheid, maar hij had ook een poort naar het zuiden en een naar het noorden, om de armere en minder beschaafde vorken toe te laten. Het nieuw Jeruzalem heeft twaalf poorten, drie in iedere richting, Openbaring 21, 13, want velen zullen komen van alle kanten om daar neer te zitten, Mattheüs 8:11.
b. Naar deze poorten ging men op met trappen, zeven trappen, vers 22-26, die, naar sommigen opmerken, ons herinneren moeten aan de noodzakelijkheid van voortgang in genade en heiligheid, gaande van de een genade tot de andere, van stap tot stap, van kracht tot kracht, ons benaarstigende tot volmaaktheid -hoger, hoger naar de hemel, de tempel boven.

Ezechiël 40:27-38
In deze verzen hebben wij een beschrijving van het binnenste voorhof.
1. Het overzicht van het buitenste voorhof eindigde met de zuidzijde er van. Dat van het binnenste voorhof begint met de zuidzijde, vers 27, gaat dan naar het oosten, vers 32, en zo naar het noorden, vers 55, want hier is geen poort naar het westen noch in het buitenste noch in het binnenste voorhof. Het schijnt, dat er in Salomo's tempel poorten naar het westen waren, want wij vinden portiers tegen het westen, 1 Kronieken 9:24, 26:8. Maar Joséfus zegt, dat in de tweeden tempel geen poort naar het westen was. De poorten, die toegang gaven tot het binnenste voorhof, waren precies gelijk aan die van het buitenste voorhof, de afmetingen insgelijks, de aanliggende kamers insgelijks, de galerijen rondom het voorhof insgelijks, en zelfs de graveringen in de posten insgelijks. Het werk der genade en de werking er van zijn in hoofdzaak dezelfde bij gerijpte christenen als bij pasbekeerde, alleen zijn de eerste zoveel dichter bij de volmaaktheid. Het geloof van alle heiligen is even kostbaar, al is het niet even sterk. Er is grote overeenkomst tussen het een kind van God en het andere, want zij zijn allen broeders en dragers van hetzelfde beeld.

2. De opgang naar het buitenste voorhof was aan elke poort van zeven trappen, maar de opgang naar het binnenste voorhof was aan elke poort van acht trappen.' Hierop wordt uitdrukkelijk gewezen, vers 31, 34, 37, om te betekenen, dat, hoe dichter wij God naderen, wij des te hoger boven deze wereld en de dingen daarvan verheven moeten zijn. Degenen, die in het buitenste voorhof aanbaden, moesten zeven trappen hoger staan dan de anderen, maar de priesters, die de dienst verrichten in het binnenste voorhof, meesten weer acht trappen hoger staan dan de eersten, moesten ten minste een trap hoger boven hen staan dan zij boven de anderen.

Ezechiël 40:39-49
In deze verzen hebben wij een bericht,
1. Van de tafelen, die in het voorhuis van iedere poort van het binnenste voorhof waren. Wij vinden geen beschrijving van de altaren voor de brandoffers vóór Hoofdstuk 43:13. Maar, omdat het een altaar onder de wet vervangen zou worden door een menigte tafelen onder het Evangelie, wordt hier bijtijds onze aandacht gevestigd op de tafelen, zodra wij het binnenste voorhof binnengaan want voordat wij gaan aanzitten aan de tafel des Heeren, zijn wij slechts belijders zonder meer, als wij daaraan toegelaten worden, gaan wij het binnenste voorhof binnen. Maar in dezen tijd van het Evangelie vinden wij geen altaar, voordat de heerlijkheid des Heeren er bezit van genomen heeft, want Christus is ons altaar, dat iedere gave heiligt. Hier waren acht tafelen geplaatst, waarop men slachtte, vers 41. Wij lezen niet van tafelen voor dit doel in de tabernakel of in Salomo's tempel. Maar hier waren zij geplaatst, om de menigte van geestelijke offeranden aan te duiden, die in de dagen van het Evangelie naar Gods huis gebracht zouden worden, en de menigte handen, die dienst zouden doen bij het offeren van die offers. Hier waren de vleesbanken voor het altaar, hier waren de aanrechttafels, waarop zij het vlees van het offer legden, de messen, waarmee zij het opensneden, en de haken, waar zij het aan ophingen, opdat het gereed zou zijn, om op het altaar geofferd te worden, vers 43, en daar wiesen zij ook de brandoffers, vers 38, om aan te duiden, dat, voordat wij tot Gods altaar naderen, wij alles in gereedheid moeten hebben, onze handen onze harten, die geestelijke offeranden moeten wassen, en zo rondom Gods altaar gaan. 11.

Van het gebruik waarvoor sommige der kamers, die tevoren vermeld zijn, bestemd waren.
1. Sommige waren voor de zangers, vers 44 Het schijnt, dat van al degenen, die dezen tempeldienst verrichtten, voor hen het eerst gezorgd werd, om aan te duiden, niet alleen dat het zingen van psalmen ook onder het Evangelie van kracht zou blijven, maar, dat het Evangelie allen, die het omhelzen, overvloedig reden zou geven tot lof en blijdschap, en om uit te breken in zangen, wat vaak genoeg betreffende de tijd van het Evangelie voorspeld is, Psalm 96:1, 98:1. Christenen behoren zangers te zijn Welgelukzalig zijn zij, die in Gods huis wonen zij prijzen Hem gestadig.

2. Andere waren voor de priesters, beide die de wacht des huizes waarnamen, om het te reinigen, en toe te zien, dat niemand er binnenkwam om het te verontreinigen, en om de herstellingen te verrichten, vers 45, en die de wacht des altaars waarnamen, vers 46, die tot de Heere naderden om Hem te dienen. God zal voor woningen zorgen voor al zijn knechten. Die het werk des huizes doen, zullen er ook van leven.

III. Van het voorhof der priesters, dat honderd ellen in het vierkant was, vers 47. Het altaar, dat vooraan het Huis was, was geplaatst in het midden van dit voorhof tegenover de drie poorten en in een lijn met de drie poorten van het buitenste voorhof, zodat, als alle poorten geopend werden, het volk in het buitenste voorhof daardoor toeschouwers konden zijn van de dienst bij het altaar. Christus is beide, ons altaar en ons offer, op Wien wij steeds het oog des geloofs gericht moeten houden, als wij tot God naderen, en Hij is de Verlosser in het midden der aarde, Psalm 74:12, zodat Hij van alle kanten gezien kan worden.

IV. Van het voorhuis des Huizes. De tempel wordt het Huis genoemd, met een nadruk alsof geen enkel ander huis waard is zo genoemd te worden. Voor dit Huis was een voorhuis, om ons te leren niet haastig en gedachteloos in Gods tegenwoordigheid te naderen, maar trapsgewijze, dat is: ernstig en plechtig eerst door het buitenste voorhof, dan door het

binnenste, daarna door het voorhuis, voordat zij het Huis binnengaan. Tussen dit voorhuis en het altaar was een plaats, waar de priesters plachten te bidden, Joel 2:17. In het voorhuis, naast de posten, waaraan de deuren hingen, waren pilaren, waarschijnlijk als een indrukwekkende versiering, evenals Jachin en Booz-Ik zal bevestigen, in Hem is kracht vers 49. In de kerk van het Evangelie is alles sterk en vast, en alles moet op zijn plaats, eerlijk en met orde geschieden.

HOOFDSTUK 41

1 Voorts bracht hij mij tot de tempel; en hij mat de posten, zes ellen de breedte van deze, en zes ellen de breedte van gene zijde, de breedte der tent. 2 En de breedte der deur, tien ellen, en de zijden der deur, vijf ellen van deze, en vijf ellen van gene zijde; ook mat hij de lengte daarvan, veertig ellen, en de breedte twintig ellen. 3 Daarna ging hij in naar binnen, en mat de post der deur, twee ellen; en de deur zes ellen, en de breedte der deur zeven ellen. 4 Ook mat hij de lengte daarvan, twintig ellen, en de breedte twintig ellen voor aan de tempel; en hij zeide tot mij: Dit is de heiligheid der heiligheden. 5 En hij mat de wand des huizes zes ellen; en de breedte van elke zijkamer, vier ellen, rondom het huis heen rondom. 6 De zijkameren nu waren zijkamer boven zijkamer, drie, en dat dertig malen, en zij kwamen in de wand, die aan het huis was, tot die zijkamers rondom heen, opdat zij vastgehouden mochten worden; want zij werden niet vastgehouden in de wand des huizes. 7 En het was voor de zijkameren opwaarts naar boven al wijder, en gaf zich rondom; want het huis was omsingeld opwaarts naar boven, rondom het huis heen; daarom was de breedte des huizes naar boven; en alzo ging het onderste op naar het bovenste door het middelste. 8 En ik zag de hoogte des huizes rondom heen. De fondamenten der zijkameren waren van een vol riet, zes ellen, de el tot de oksel toe genomen. 9 De breedte van de wand, die tot de zijkameren was naar buiten, was vijf ellen; en dat ledig gelaten was, was de plaats der zijkameren, die aan het huis waren. 10 En tussen de kameren was een breedte van twintig ellen, rondom het huis, rondom heen. 11 De deuren nu van de zijkameren waren naar het ledig gelatene toe, de een deur de weg naar het noorden, en de andere deur naar het zuiden; en de breedte van de ledig gelaten plaats was vijf ellen rondom heen. 12 Voorts van het gebouw, dat voor aan de afgesneden plaats was in de hoek des wegs naar het westen, was de breedte zeventig ellen, en van de wand des gebouws was de breedte vijf ellen rondom heen, en de lengte daarvan negentig ellen. 13 Voorts mat hij het huis, de lengte honderd ellen; ook de afgesneden plaats en het gebouw, en de wanden daarvan, de lengte honderd ellen. 14 En de breedte van het voorste deel des huizes, en der afgesneden plaats tegen het oosten, honderd ellen. 15 Ook mat hij de lengte des gebouws voor aan de afgesneden plaats dat achter dezelve was, en derzelver galerijen van deze en van gene zijde, honderd ellen; met de binnensten tempel, en de voorhuizen des voorhofs. 16 De dorpelen, en de gesloten vensters en de galerijen rondom die drie, tegenover de dorpel, waren beschoten met hout rondom heen, en van de aarde tot aan de vensteren; de vensteren waren bedekt; 17 Tot hetgeen boven de deur was, en tot het binnenste en buitenste huis toe, en aan de gansen wand rondom heen in het binnenste en buitenste, al bij maten. 18 En het was gemaakt met cherubs en palmbomen; zodat er een palmboom was tussen cherub en cherub, en elke cherub had twee aangezichten; 19 Namelijk, eens mensen aangezicht tegen de palmboom van deze, en eens jongen leeuws aangezicht tegen de palmboom van gene zijde; gemaakt in het ganse huis rondom heen. 20 Van de aarde af tot boven de deur waren de cherubs en de palmbomen gemaakt, ook aan de wand des tempels. 21 De posten des tempels waren vierkant; en aangaande het voorste deel des heiligdoms, de een gedaante was als de andere gedaante. 22 De hoogte des houten altaars was drie ellen, en zijn lengte twee ellen, en het had zijn hoeken; en zijn lengte en zijn wanden waren van hout. En hij sprak tot mij: Dit is de tafel, die voor des HEEREN aangezicht zal zijn. 23 De tempel nu en het heiligdom hadden beide twee deuren. 24 En er waren twee bladen aan de deuren; te weten twee bladen, die men omdraaien kon; twee aan de een deur, en twee bladen aan de andere. 25 En aan dezelve, namelijk aan de deuren des tempels, waren cherubs en palmbomen gemaakt, gelijk als er aan de wanden gemaakt waren; en het hout aan het voorste deel van het voorhuis van buiten was dik. 26 En aan de gesloten vensteren waren ook palmbomen van deze en van gene zijde, aan de zijden van het voorhuis; en aan de zijkameren van het huis, en aan de dikke planken.

Aan het eind van het vorige hoofdstuk werd een beschrijving gegeven van het voorhuis, dit brengt ons in de tempel zelf, welks beschrijving veel moeilijkheden biedt aan critische

uitleggers en aanleiding geeft tot verschillen onder hen. Wie toch in bijzonderheden de betekenis van alle afzonderlijke verhoudingen navorsen wil, kan bij hen terecht, ons zie het genoeg op te merken,

I. De afmetingen van het huis en deszelfs posten, vers 1, de deur, vers 2 de wand en de zijkameren, vers 5, 6, de fondamenten en wand der kameren en haar deuren vers 7-11, en het huis zelf, vers 13.
II. De afmetingen van het heiligdom, vers 3, 4.
III. De beschrijving van een ander gebouw tegenover de afgesneden plaats, vers 2-15.
IV. De bouwwijze van het huis, vers 7, 16, 17.
V. De ornamenten van het huis, vers 18-20.
VI. Het reukofferaltaar en de tafel der toonbroden, vers 22.
VII. De deuren van de tempel en het heiligdom vers 23-26.
Er is zoveel verschil tussen termen en regelen der bouwkunst van de een eeuw en de andere, dat het voor ons geen struikelblok behoeft te zijn zo er in deze beschrijvingen veel is dat moeilijk verstaan wordt en omtrent welks betekenis de geleerden nog zeer uiteengaan. voor iemand, die in meetkunde onbedreven is, zal de mathematische beschrijving van een modern gebouw nauwelijks verstaanbaar zijn, en toch zal voor een gewoon timmerman of metselaar onder de Joden dit alles in letterlijken zin eenvoudig genoeg geweest zijn.

Ezechiël 41:1-11
Wij luisteren nog steeds naar een profeet, die onder leiding van een engel staat, en dus met eerbied moet aangehoord worden, ofschoon wij dikwijls niet weten, wat dit of dat beduidt. Merk hier op,
1. Nadat de profeet de voorhuizen had opgenomen, werd hij naar de tempel gebracht, vers 1. Wanneer wij vlijtig acht geven op het onderricht in de eenvoudigste waarheden van de godsdienst en daarvan profeteren, dan worden wij verder in kennis gesteld met de geheimenissen van het koninkrijk der hemelen zelf. Zij, die gewillig in Gods voorhoven vertoeven, worden ten laatste Zijn tempel binnengeleid.
Ezechiël was zelf priester, maar door de goddeloosheid en ellende der tijden van zijn geboorterecht, om in de tempel te dienen, beroofd. God vergoedt hem dat verlies door hem in dezen profetische evangelische, hemelse tempel binnen te leiden, en hem op te dragen, daarvan een beschrijving te geven voor de kerk, in welk opzicht hij een voorrecht genoot boven al zijn medepriesters.

2. Toen de Heere Jezus van de afbreking van dezen tempel sprak, waarbij zijn hoorders aan de tweeden tempel te Jeruzalem dachten, sprak Hij van de tempel Zijns lichaams, Johannes 2. 19, 21. En met goede reden kan Ezechiël zo dubbelzinnig spreken, wijl zijn gezicht zowel betrekking had op zijn mystieke lichaam, de kerk, die het huis Gods genoemd wordt, 1 Timotheüs 3:15 als op ieder lid van dat lichaam, die levende tempelen geheten worden, waarin de Geest woont.

3. Zelfs de posten van dezen tempel, de deurposten, stonden op onderling gelijken afstand en dus was de deur even breed, als de gehele breedte van de tabernakel van Mozes, vers 1, namelijk tien ellen, Exodus 26:16, 22, 25. In vergelijking met wat onder de wet geweest was, mogen wij zeggen: Breed is de poort, die in de kerk leidt, de ceremoniële wet, die middelmuur des afscheidsels, die de poort zo eng gemaakt had, werd nu afgebroken.

4. Het allerheiligste, hier het heiligdom genoemd, was een zuiver vierkant, twintig ellen lang en breed, vers 4. Want het nieuw Jeruzalem is insgelijks zuiver vierkant, Openbaring 21:16, wat zijn vastheid aanwijst, want wij zien hier een onbewegelijke stad.

5. De hogere verdiepingen waren breder dan de lagere, vers 7. De muren des tempels waren onderaan zes ellen dik, hoger op vijf ellen, en bovenaan vier, waardoor ruimte ontstaat voor ruimer kamers naarmate men hoger kwam, maar er werd zorg gedragen, dat alles vastgehouden werd, vers 6 (als God hoog bouwt bouwt Hij toch soliede), toch weer niet zo, dat het een sterk werd ten koste van het andere, de delen werden vastgehouden, maar niet in de wand des huizes. Door deze trapsgewijze verbreding waren de zijkamers op de hoogte des huizes (de bovenste verdieping) zes ellen, terwijl de benedenste vier breed waren, het verschilde een el op iedere verdieping. Hoe hoger wij ons in ons allerheiligst geloof opbouwen, des te ruimer worden onze harten, die levende tempelen des Geestes.

Ezechiël 41:12-26
Hier is 1. een beschrijving van een gebouw dat vooraan de afgesnedene plaats zich bevoel, dat is voor de tempel, in de hoek der richting naar het westen, vers 12, dat hier gemeten wordt en vergeleken, vers 13, met de maat van het huis, de afmetingen schijnen gelijk te zijn. Dit stond in een plaats alleen en wordt gemeten, vers 15, met haar galerijen of bijbehorende kamers, posten en vensters, en derzelver ornamenten, vers 15-17. Maar wat het doeleinde van dit tweede gebouw was, wordt niet gemeld misschien betekent het in dit opzicht de stichting van de kerk onder de heidenen, die niet beneden de Joodsen tempel stond, maar van gans anderen aard was en dezen weldra overvleugelen zou.

2. Een beschrijving van de ornamenten des tempels en van het andere gebouw. De wanden aan de binnenkant waren van boven tot beneden versierd met Cherubim en palmbomen afwisselend geplaatst, als in Salomo's tempel, 1 Koningen 6:29. Elke Cherub heeft hier twee aangezichten, eens mensen aangezicht tegen de palmboom van deze, en eens jongen leeuws aangezicht tegen de palmboom van gene zijde, vers 19. Die schijnen engelen voor te stellen, die meer dan eens mensen wijsheid en de moed eens leeuws bezitten, in beide hebben zij een oog op de palm der overwinning, die voor hen staat en waarvan zij zeker zijn in hun kamp met de machten der duisternis. En inde vergaderingen der heiligen zijn engelen op bijzondere wijze tegenwoordig, I Korinthe 11:10.

3. Een beschrijving der posten van de deuren des tempels, en van het heiligdom, die vierkant waren, vers 21, niet rond gelijk pilaren, en de een gedaante was als de andere gedaante, of (Engelse vertaling) de gedaante des enen was als de gedaante des anderen. In de tabernakel en in Salomo's tempel was de deur van het heiligdom of van het allerheiligste, smaller dan die van de tempel, maar hier is die even breed, want onder het Nieuw Verbond is de weg des heiligdoms meer openbaar dan die was onder het Oude, Hebreeën 9:8, daarom is de deur breder. Deze deuren worden beschreven, vers 23, 24. De tempel en het heiligdom hadden ieder zijn deur, en wel met twee bladen, dus een vouwdeur.

4. Wij hebben hier de beschrijving van het reukaltaar, hier een houten altaar genoemd, vers 22. Er wordt niet gemeld, of het met goud overtrokken was, maar dat was het ongetwijfeld, anders kon er geen reukwerk op gebrand worden, tenzij men onderstelt, dat er alleen de reukwerkvaten op geplaatst werden. Of ook: het betekent dat het reukwerk des Nieuwen Verbonds zuiver geestelijk van aard is, en het vuur geestelijk, dat een altaar van hout niet verteert. Daarom heet dit altaar een tafel. Dit is de tafel, die voor des Heeren aangezichte zal zijn. Hier, gelijk tevoren, vinden wij het altaar in een tafel verkeerd, want, nu het grote Offer

gebracht is, hebben wij niets anders te doen dan aan des Heeren tafel dat Slachtoffer te gedenken en Zijn dood te verkondigen.

5. Hier volgt de versiering van deuren en vensters met palmbomen, opdat zij een geheel uitmaakten met de wanden van het huis, vers 25, 26. Zo worden de levende tempelen versierd, niet met goud, of zilver, of kostelijke kleding, maar met de verborgen mens des harten, in een onverderfelijk versiersel, 1 Petrus 3:3.

HOOFDSTUK 42

1 Daarna bracht hij mij uit tot het buitenste voorhof; de weg naar de weg van het noorden; en hij bracht mij tot de kameren, die tegenover de afgesneden plaats, en die tegenover het gebouw tegen het noorden waren: 2 Voor aan de lengte van de honderd ellen naar de deur van het noorden; en de breedte was vijftig ellen. 3 Tegenover de twintig ellen, die het binnenste voorhof had, en tegenover het plaveisel, dat het buitenste voorhof had, was galerij tegen galerij, in drie rijen. 4 En voor de kameren was een wandeling van tien ellen de breedte; naar binnen toe, en een weg van een el; en de deuren van dezelve waren tegen het noorden. 5 De bovenste kameren nu waren nauwer (omdat de galerijen hoger waren dan dezelve), dan de onderste en dan de middelste des gebouws. 6 Want zij waren wel van drie rijen, maar hadden geen pilaren gelijk de pilaren der voorhoven; daarom waren zij benauwder dan de onderste en dan de middelste van de aarde af. 7 De muur nu, die naar buiten tegenover de kameren was, de weg naar het buitenste voorhof, voor aan de kameren, de lengte van dien was vijftig ellen. 8 Want de lengte der kameren, die het buitenste voorhof had, was vijftig ellen; en ziet, voor aan de tempel waren honderd ellen. 9 Van onder deze kameren nu was de ingang van het oosten, als iemand tot dezelve ingaat, uit het buitenste voorhof. 10 Aan de breedte van de muur des voorhofs, de weg naar het oosten, voor aan de afgesneden plaats, en voor aan het gebouw, waren kameren. 11 En de weg voor dezelve heen was als de gedaante der kameren, die de weg naar het noorden waren, naar derzelver lengte, alzo naar derzelver breedte; en al haar uitgangen waren ook naar derzelver wijzen en naar derzelver deuren. 12 En gelijk de deuren der kameren, die de weg naar het zuiden waren, was er een deur in het hoofd van de weg, de weg voor aan de rechten muur, de weg naar het oosten, als men daar ingaat. 13 Toen zeide hij tot mij: De kameren van het noorden, en de kameren van het zuiden, die voor aan de afgesneden plaats zijn, dat zijn heilige kameren, waarin de priesters, die tot de HEERE naderen, die allerheiligste dingen zullen eten; aldaar zullen zij de allerheiligste dingen heenleggen, en het spijsoffer, en het zondoffer, en het schuldoffer, want de plaats is heilig. 14 Als de priesters ingegaan zullen zijn, zo zullen zij uit het heiligdom niet weder uitgaan in het buitenste voorhof, maar aldaar hun klederen heenleggen, in dewelke zij gediend hebben, want die zijn een heiligheid; en zij zullen andere klederen aantrekken, en naderen tot hetgeen voor het volk is. 15 Als hij nu de maten van het binnenste huis geeindigd had, zo bracht hij mij uit, de weg naar de poort, die de weg naar het oosten zag, en hij mat ze rondom heen. 16 Hij mat de oostzijde met het meetriet; vijfhonderd rieten, met het meetriet, rondom. 17 Hij mat de noordzijde, vijfhonderd rieten, met het meetriet, rondom. 18 De zuidzijde mat hij, vijfhonderd rieten, met het meetriet. 19 Hij ging om naar de westzijde, en hij mat vijfhonderd rieten, met het meetriet. 20 Hij mat het aan de vier zijden; het had een muur rondom heen, de lengte was vijfhonderd rieten, en de breedte vijfhonderd, om onderscheid te maken tussen het heilige en onheilige.

Dit hoofdstuk voltooit de beschrijving en meting van dezen mystieken tempel, waarvan de bouworde moeilijk tot in alle bijzonderheden te begrijpen is en welks mystieke betekenis nog moeilijker te verstaan is. Hier is,

I. Een beschrijving van de kamers, die om de voorhoven heen lagen, hun ligging en bouw, vers 1-13, en het gebruik, waarvoor zij bestemd waren vers 13, 14.

II. Een overzicht van de gehele omtrek van de grond, die het Huis met bijbehorende voorhoven besloeg, vers 15-20.

Ezechiël 42:1-14

De profeet heeft de tempel en de gebouwen, die er bij horen, zeer nauwkeurig in ogenschouw genomen, en wordt nu opnieuw naar het buitenste voorhof gevoerd, om de kamers op te nemen, die binnen dat vierkant waren.
1. Hier is een beschrijving van deze kamers, die, evenals de voorafgaande, ons zeer ingewikkeld en onbegrijpelijk toeschijnt, door onze onbekendheid met de Hebreeuwse taal en de regels van de bouwkunde uit dien tijd. Wij zullen alleen in 't algemeen opmerken

1. Dat er in de tempel, de plaats van de openbaren eredienst, bijzondere kamers weren, om ons te leren, dat het bijwonen van de plechtige godsdienstoefeningen ons niet omslaat van de verplichting tot het gebed in onze binnenkamer. Wij moeten niet alleen aanbidden in de voorhoven van Gods huis, maar beide daarvoor en daarnaar, ons huis binnengaan, onze binnenkamer opzoeken, en lezen en bepeinzen, en tot onzen Vader in het verborgene bidden, en het volk van God vindt grote troost in hun gemeenschap met God in de eenzaamheid.

2. Dat er veel van deze kamers waren, er waren drie verdiepingen, en hoewel de bovenste verdiepingen niet zo groot waren als de benedenste, dienden zij toch evenzeer om er zich in terug te trekken, vers 5, 6. Er waren er vele, opdat er voor veel vrome mensen, als de profetes Anna, dewelke niet week uit de tempel, nacht en dag, Lukas 2:37, gelegenheid zou zijn tot afzondering. In Mijns vaders huis zijn vele woningen. Ook in Zijn huis op aarde zijn er vele, zeer velen hebben door het geloof een plaats gevonden in Zijn heiligdom, en nog is er plaats.

3. Dat deze kamers, al waren zij afgezonderd, toch dicht bij de tempel waren, binnen het gezicht daarvan, binnen het bereik er van, om ons te leren de openbaren eredienst te verkiezen boven de persoonlijken. De Heere bemint de poorten Sions boven alle woningen Jakobs, en dat moeten wij ook, en om onze persoonlijke aanbidding te doen aansluiten bij de openbare. Onze godsdienstige verrichtingen in onze kamers moeten dienen om ons voor te bereiden voor de openbare oefeningen van vroomheid, en om onze volmaking daarin te bevorderen, naardat wij gelegenheid hebben.

4. Dat er voor deze kamers een wandeling van hen ellen de breedte was, vers 4, waar de bewoners van deze kamers elkander ontmoeten konden voor een gesprek, waar zij samen konden wandelen en spreken tot wederzijdse stichting, waar zij elkaar hun kennis en bevindingen konden mededelen. Want wij moeten niet al onzen tijd besteden aan kerk en kamer, hoewel in beide zeer veel tijd besteed kan worden met de besten uitslag. Maar de mens is voor de gemeenschap gemaakt, en de christenen voor de gemeenschap der heiligen, en van de plichten van die gemeenschap moeten wij gewetenswerk maken, en door de voorrechten en genoegens van die gemeenschap moeten wij ons laten troosten. Aan Jozua, de hogepriester in de tweeden tempel, werd beloofd dat God hem wandelingen onder deze, die hier staan, geven zou, Zacharia 3:7. 11. Hier is de aanwijzing van de bestemming dezer kamers, vers 13, 14.

1. Zij waren bestemd voor de priesters, die tot de Heere naderen, opdat zij altijd dicht bij hun werk mochten zijn en niet ver daar vandaan woonachtig. Daarom worden het heilige kamers genoemd, omdat zij dienden ten gebruike van hen, die de dienst der heilige dingen waarnamen, gedurende hun dienst. Die in 't openbaar werk voor God hebben te doen aan de zielen der mensen, hebben veel behoefte aan afzondering, om er zich toe bekwaam te maken. Predikanten moeten veel van hun tijd in hun kamer doorbrengen, met lezen, overpeinzen en gebed, opdat hun toenemen openbaar zij, en zij moeten voorzien worden van gelegenheid daartoe.

2. Daar moesten de priesters de allerheiligste dingen heenleggen, die delen van de offers, die hun ten deel vielen, en daar moesten zij die eten, zij en hun gezin, op godsdienstige wijze, want de plaats is heilig, en aldus moesten zij verschil maken tussen de offermaaltijden de andere maaltijden.

3. Onder anderen moesten zij daar ook hun klederen neerleggen, die God hun bevolen had te dragen, als zij het altaar bedienden de linnen efods, overklederen, gordels en mutsen. Wij lezen van aanschaffing van priesterkleding na hun terugkeer uit de gevangenschap, Nehemia 7:70, 72. Als hun dienst bij het altaar afgelopen is, moesten zij die kleding afleggen om aan te duiden, dat het gebruik er van slechts geoorloofd was gedurende hun dienst maar zij moesten andere klederen aantrekken, zoals iedereen die droeg, als zij naderden tot hetgene, dat voor het volk was, dit is om dat deel van hun dienst te verrichten, dat met het volk in verband stond, namelijk hun de wet te onderwijzen, en hun vragen te beantwoorden. Hun heilige kleding moest opgeborgen worden, om rein en in orde te blijven voor de dienst.

Ezechiël 42:15-20
Wij hebben het meten van dezen mystieken tempel bijgewoond en zullen nu zien, hoever de heilige grond, waarop wij staan, zich uitstrekt, ook dat wordt hier gemeten, en een grote ruimte bevonden in te nemen. Ziehier,
1. Wat de afmetingen er van waren. Hij strekte zich naar iedere zijde vijfhonderd rieten uit, vers 16-19, ieder riet van ongeveer drie Meter, zodat de ruimte bijna vijftienhonderd meter lang en breed, en de omtrek zesduizend meter was. zo groot waren de voorsteden (zoals ik ze wel noemen mag) van dezen mystieken tempel, hetgeen de grote uitgebreidheid van de kerk in de dagen van het Evangelie betekent, als het onder alle volken gepredikt en de koninkrijken dezer wereld tot het koninkrijk van Christus gemaakt zouden worden. In Gods voorhoven moet ruimte gemaakt worden voor de talrijke menigte der heidenen, die daar binnenstromen zal, zoals voorspeld was, Jesaja 49:18, 60:4. Dit is ten dele reeds vervuld in de toelating van de heidenen tot de kerk, en wij vertrouwen, dat het volkomen vervuld zal worden, als de volheid der heidenen zal ingaan en geheel Israël zalig zal worden.

2. Waarom de afmetingen er van zo groot werden gemaakt. Het was om onderscheid te maken door de afstand tussen het heilige en onheilige te vergroten, en daarom was er ook een muur om heen om wat onrein was, buiten te houden en scheiding te maken tussen het kostelijke en het vuile. Er moet verschil gemaakt worden tussen gewone en heilige dingen, tussen Gods Naam en andere namen tussen Zijn dag en andere dagen, Zijn boek en andere boeken, zijn inzettingen en andere instellingen, en er moet een tijdruimte zijn tussen onze wereldsche en godsdienstige handelingen, zodat wij niet tot de aanbidding van God overgaan dan na een plechtige pauze.

HOOFDSTUK 43

1 Toen leidde hij mij tot de poort, de poort, die de weg naar het oosten zag. 2 En ziet, de heerlijkheid des Gods van Israël kwam van de weg naar het oosten; en Zijn stem was als het geruis van vele wateren, en de aarde werd verlicht van Zijn heerlijkheid. 3 En alzo was de gedaante van het gezicht, dat ik zag, gelijk het gezicht, dat ik gezien had, toen ik kwam, om de stad te verderven; en het waren gezichten, als het gezicht, dat ik gezien had aan de rivier Chebar; en ik viel op mijn aangezicht. 4 En de heerlijkheid des HEEREN kwam in het huis, door de weg der poort, die de weg naar het oosten zag. 5 En de Geest nam mij op, en bracht mij in het binnenste voorhof; en ziet, de heerlijkheid des HEEREN had het huis vervuld. 6 En ik hoorde Een, Die met mij sprak, uit het huis; en de man was bij mij, staande. 7 En Hij zeide tot mij: Mensenkind! dit is de plaats Mijns troons, en de plaats der zolen Mijner voeten, alwaar Ik wonen zal in het midden der kinderen Israëls, in eeuwigheid; en die van het huis Israëls zullen Mijn heiligen Naam niet meer verontreinigen, zij noch hun koningen, met hun hoererij en met de dode lichamen hunner koningen, op hun hoogten; 8 Als zij hun dorpel stelden aan Mijn dorpel, en hun post nevens Mijn post, dat er maar een wand tussen Mij en tussen hen was, en verontreinigden Mijn heiligen Naam met hun gruwelen, die zij deden; waarom Ik ze verteerd heb in Mijn toorn. 9 Nu zullen zij hun hoererij en de dode lichamen hunner koningen verre van Mij wegdoen; en Ik zal in het midden van hen wonen in eeuwigheid. 10 Gij mensenkind; wijs de huize Israëls dit huis, opdat zij schaamrood worden vanwege hun ongerechtigheden, en laat ze het patroon afmeten. 11 En indien zij schaamrood worden vanwege alles, wat zij gedaan hebben, zo maak hun bekend de vorm van het huis, en zijn gestaltenis, en zijn uitgangen, en zijn ingangen, en al zijn vormen, en al zijn ordinantien, ja, al zijn vormen en al zijn wetten; en schrijf het voor hun ogen, opdat zij zijn gansen vorm en al zijn ordinantien bewaren, en dezelve doen. 12 Dit is de wet van het huis: op de hoogte des bergs zal zijn ganse grens, rondom heen, een heiligheid der heiligheden zijn; ziet, dit is de wet van het huis. 13 En dit zijn de maten des altaars naar de ellen, zijnde de el een el en een handbreed; de boezem van een el, en een el de breedte; en zijn einde aan zijn rand rondom een span; en dit is de rug des altaars. 14 Van de boezem nu op de aarde tot aan het onderste afzetsel, twee ellen; en de breedte een el; en van het kleinste afzetsel tot aan het grootste afzetsel, vier ellen, en de breedte een el. 15 En de Harel vier ellen; en van de Ariel voorts opwaarts, de vier hoornen. 16 De Ariel nu, twaalf ellen de lengte, met twaalf ellen breedte, vierkant aan zijn vier zijden. 17 En het afzetsel veertien ellen de lengte, met veertien ellen breedte, aan zijn vier zijden, en de rand rondom hetzelve, de helft ener el; en de boezem daaraan, een el rondom; en zijn trappen ziende naar het oosten. 18 En Hij zeide tot mij: Mensenkind! zo zegt de Heere HEERE: Dit zijn de ordinantien des altaars, ten dage als men het zal maken, om brandoffer daarop te offeren, en om bloed daarop te sprengen. 19 En gij zult aan de Levietische priesteren, dewelke uit het zaad van Zadok zijn, die tot Mij naderen (spreekt de Heere HEERE), om Mij te dienen, geven een var, een jong rund, ten zondoffer. 20 En gij zult van deszelfs bloed nemen, en doen het aan zijn vier hoornen, en aan de vier hoeken der afzetsels, en aan de rand rondom; alzo zult gij het ontzondigen, en het verzoenen. 21 Daarna zult gij de var des zondoffers nemen; en hij zal hem verbranden in een bestelde plaats van het huis buiten het heiligdom. 22 En op de tweeden dag zult gij een volkomen geitenbok offeren ten zondoffer; en zij zullen het altaar ontzondigen, gelijk als zij dat ontzondigd hebben met de var. 23 Als gij een einde zult gemaakt hebben van het ontzondigen, dan zult gij een var, een volkomen jong rund, offeren, en een volkomen ram van de kudde. 24 En gij zult ze offeren voor het aangezicht des HEEREN; en de priesteren zullen zout daarop werpen, en zullen ze offeren ten brandoffer de HEERE. 25 Zeven dagen zult gij dagelijks een bok des zondoffers bereiden; ook zullen zij een var, een jong rund, en een ram van de kudde, beide volkomen bereiden. 26 Zeven dagen zullen zij het altaar verzoenen, en het reinigen, en zijn handen vullen. 27 Als zij nu deze dagen zullen voleind hebben, dan zal het op de achtsten dag en voortaan geschieden, dat de priesters uw brandofferen en uw dankofferen op het altaar zullen bereiden; en Ik zal een welgevallen aan ulieden hebben, spreekt de Heere HEERE.

Nadat de profeet ons een gezicht op de mystieken tempel, de tempel des Nieuwen Verbonds heeft gegeven, gelijk hem die door de Heere getoond was opdat het blijken zou, dat die niet tevergeefs was opgericht, komt hij in dit en een volgend hoofdstuk de dienst beschrijven, die erin wordt volbracht maar onder de gedaante der Oudtestamentische ceremoniën. In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Van deze tempel wordt bezit genomen, doordat de heerlijkheid Gods hem vervult, vers 1-6.
II. Een belofte gegeven aangaande de bestendigheid van Gods tegenwoordigheid onder Zijn volk, op voorwaarde van hun terugkeer tot en volharding in de vastgestelden eeredienst en hun verlaten van afgoden en afgoderij, vers 7-12.
III. Een beschrijving van het brandofferaltaar, vers 13-17.
IV. Aanwijzingen voorde wijding van dat altaar, vers 18-27.
Ezechiël schijnt hier tussen God en Israël te staan, gelijk eenmaal Mozes de knecht des Heeren, toen het heiligdom eerst werd opgezet.

Ezechiël 43:1-6
Nadat Ezechiël de tempel Gods, de grootste heerlijkheid dezer aarde, had opgenomen, wordt hij tot hoger eer bevorderd: hij krijgt een gezicht op de heerlijkheden der hogere wereld. Tot hem wordt gezegd: Kom hoger op. Hij heeft de tempel gezien, ruim en prachtig, maar, totdat de heerlijkheid Gods erin komt, is die gelijk de dode lichamen die hij in het visioen gezien had, Hoofdstuk 3i, die geen geest hadden totdat de geest des levens in hen gekomen was. Hier ziet hij dus het huis vervuld met des Heeren heerlijkheid.
1. Hij heeft een gezicht van de heerlijkheid des Heeren, vers 2, de heerlijkheid van de God Israëls, die God, die met Israël een verbond heeft, en dien zij dienen en eren. De afgoden der heidenen hebben geen heerlijkheid, dan die de goudsmid of schilder hun verleent, maar dit is de heerlijkheid van de God Israëls. Deze heerlijkheid kwam van de zijde naar het oosten en daarom wordt hij gevoerd naar de poort, die in de richting naar het oosten uitzag om derzelver verschijning en nadering te verwachten. Christus' ster werd in het oosten gezien en Hij is de Ster, die opkwam van de opgang der zon, Openb. 7:2. Want Hij is de Morgenster de Zon der gerechtigheid. Twee dingen merkte hij op in deze verschijning van Gods heerlijkheid:
1. De macht van Zijn woord, dat hij hoorde: Zijn stem was als het geruis van vele wateren dat zeer ver gehoord wordt en indruk maakt, het ruisen der kabbelende wateren is aangenaam het donderen der kokende zee vreselijk Openbaring i: 15, 14:2. Christus' Evangelie moest in al zijn heerlijkheid luide verkondigd worden zodat zijn stem verre wordt gehoord, sommigen is het een reuk ten leven, anderen een reuk ten dode, al naar zij zijn.

2. De pracht der verschijning, die hij zag: De aarde werd verlicht van zijn heerlijkheid, want God is licht, en niemand kan de luister van dat licht verdragen, niemand heeft het gezien noch kan het zien. Zie, de heerlijkheid des Heren, die in de kerk schijnt, schijnt op de wereld. Toen God voor David verscheen, dreven van de glans, die voor Hem was, zijn wolken daarheen, Psalm 18:12.

Ezechiël bemerkte, dat de verschijning van Gods heerlijkheid dezelfde was als in het visioen, dat hij zag, toen hij zijn eersten last ontving, Hoofdstuk 1:4, als dat aan de rivier Chebar, vers 3. Omdat God dezelfde is, behaagde het Hem, zich op gelijke wijze te openbaren, want bij Hem is gene verandering. Het was, zegt hij, gelijk het gezicht, dat ik gezien had, toen ik kwam om de stad te verderven, dit is om de verwoesting der stad te voorspellen. Dit deed hij met zulk een gezag en nadruk, en de gebeurtenis kwam later zo nauwkeurig met de profetie overeen, dat men kon zeggen, dat hij ze verdierf. Als een rechter sprak hij, in Gods naam, een vonnis over de stad uit, dat spoedig uitgevoerd werd. God verscheen op dezelfde wijze, toen Hij hem zond om woorden van schrik te spreken, en toen Hij hem opdroeg, troostvolle woorden te uiten, want in beide wordt God verheerlijkt. Hij doodt en Hij maakt levend, Hij verslaat en Hij heelt, Deuteronomium 32:39. Tot dezelfde hand, die verwoest, moeten wij opzien om verlossing. Hij heeft geslagen en Hij zal verbinden. Una eademque manus vulnus opemque tulit, -dezelfde hand heeft de wond geslagen en geheeld. 11. Hij had een gezicht van

het binnenkomen dezer heerlijkheid in de tempel. Toen hij deze heerlijkheid zag, viel hij op zijn aangezicht, vers 3, als onbekwaam om de luister van Gods heerlijkheid te verdragen, of liever: als iemand, die bereid is Hem de eer te geven door een nederige en eerbiedige aanbidding. Maar de Geest nam hem op, vers 5, toen de heerlijkheid des Heeren het huis had vervuld, vers 4, opdat hij zou zien, hoe het huis ermee vervuld was. Hij zag de heerlijkheid des Heren, in deze zelfde verschijning, van de tempel scheiden, omdat die, tot zijn bittere smart, ontheiligd was, nu zal hij ze tot de tempel zien terugkeren, tot zijn grote blijdschap. Zie hoofdstuk 10:18, 19, 11:23. Zie, hoewel God Zijn volk voor een spanne tijds verlaat, Hij keert tot hen terug met zijn goedertierenheid. Gods heerlijkheid vervulde het huis, gelijk ze de tabernakel, dien Mozes had opgezet, en de tempel, die Salomo gebouwd had, vervulde, Exodus 40:34, 1 Koningen 8:10.
Nu vinden wij niet, dat de Schechina op gelijke wijze bezit nam van de tweeden tempel en daarom moest dit zijn vervulling hebben in de heerlijkheid der Goddelijke genade, die zo treffelijk schijnt in de kerk des Nieuwen Verbonds, en die vervult. Hier wordt niet gesproken van een wolk, die het huis als vroeger vervulde, want nu zien wij met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heren in het aangezicht van Jezus Christus, en niet als vanouds door de wolk der tijden.

III. Hij ontvangt meer onmiddellijk onderricht aangaande de heerlijkheid des Heren, gelijk Mozes, toen God bezit had genomen van de tabernakel, Leviticus 1:1: Ik hoorde enen, die met mij sprak uit het Huis, vers 6. Van Gods heerlijkheid, die in de kerk schijnt, moeten wij Goddelijke uitspraken verwachten te ontvangen. De man was bij mij staande, wij konden niet beter, de stem des Heren horen dan verdragen het aangezicht Gods te zien, indien Jezus Christus niet als Middelaar bij ons stond. Of, indien dit een geschapen engel was, dan is het opmerkelijk, dat, toen God tot Ezechiël begon te spreken, hij daarbij stond, zonder een woord te spreker. Ia, hij stond bij de profeet als iemand, die leren wilde, want de overheden en de machten in de hemel, de engelen zelfs, die begerig zijn in deze dingen te zien, wordt door de gemeente de veelvuldige wijsheid Gods bekend gemaakt, Eféze 3:10. De man stond bij hem om hem daarheen te geleiden, waar hij verdere ontdekkingen kon ontvangen.

Ezechiël 43:7-12
God vernieuwt hier wezenlijk Zijn verbond met het volk Israëls, nadat Hij weer bezit van Zijn huis heeft genomen, en Ezechiël is hier middelaar, gelijk vroeger Mozes was geweest. Dit zou van groot belang zijn voor de ballingen bij hun terugkeer, beide tot onderwijzing en bemoediging, maar het ziet verder en bedoelt ook degenen, die met de voorrechten van de Evangelie-tempel begiftigd zijn, opdat ook zij helpen mogen, omdat ook zij in gehoorzaamheid voor God moeten staan.
1. Door de profeet herinnert God hen, hoe ze Hem vroeger tot toorn hebben verwekt, waarom zij lang onder de tekenen van zijn ongenoegen hebben gezucht. Dit wordt herdacht, om plaats te bereiden voor de hem toegedachte zegeningen. Ofschoon God geeft en niet verwijt, toch betaamt het ons, wanneer Hij vergeeft, ons zelf te verwijten, dat wij ons onwaardig jegens Hem hebben gedragen.
Laat hen daarom nu gedenken

1. Dat zij vroeger Gods heiligen naam hadden ontheiligd en al die heilige dingen misbruikten ontheiligd, waardoor Hij zich aan hen had bekend gemaakt, vers 7. Zij en hun koningen hadden smaad gebracht over de godsdienst, dien zij beleden, en over hun betrekking tot God, door hun geestelijke hoererij, hun afgoderij en hun aanbidding van beelden, die zij hun koningen noemden (want dat betekent Moloch, of heren (want dat beduidt Baäl), maar die inderdaad geraamten van koningen waren, niet slechts levenloos en nutteloos, maar tevens

verachtelijk en afschuwelijk als dode lichamen, de hoogten opgezet ter ere der afgoden. Zij hadden door hun gruwelen Gods naam ontheiligd. En wat waren die? Het was door hunnen dorpel aan Mijnen dorpel te stellen, en hunnen post nevens Mijnen post, dat is door hun eigen uitvindingen aan Mijn inzettingen toe te voegen, en die samenvoeging allen op te dringen, of die van gelijk gezag en kracht waren, lerende leringen die mensengeboden zijn, Jesaja 29:13, of liever, door voor hun afgoden altaren op te richten tot in de voorhoven des tempels, de onbeschaamdste belediging, die men der Goddelijke majesteit kan aandoen. zo zetten zij een muur des afscheidsels tussen Hem en zichzelf, die de stroom Zijner gunsten jegens hen tegenhield en de aannemelijkheid hunner diensten bij God wegnamen. Zie, hoe onwaardig zondaars God behandelen, als zij hun muren in tegenstelling met de zijn oprichten en Hem onthouden wat het zijn is. En zie, welk onrecht ze zichzelf doen, want hoe nader bij God iemand zijn zonden begaat, op des te groter afstand verwijderen zij dien van Hem. Sommigen nemen deze uitlegging aan: Hoewel hun huizen zeer dicht bij Gods huis stonden, hun posten en dorpels vlak bij de Zijne, zodat zij als het ware naaste buren waren (er was maar een wand tussen Mij en tussen hen), zodat men kon verwachten, dat zij al beter met Hem bekend werden en te zorgvuldiger waren om Hem te behagen, toch waren zij alles behalve buren. Zie, het blijkt vaak waar te zijn: hoe nader bij de kerk, des te verder van God. Naar hun belijdenis stonden zij in een verbond met God, en toch hadden zij de plaats van Zijnen troon en Zijner voetzolen Zijn tempel, waar Hij woonde en regeerde. Jeruzalem heet de stad des groten Konings, Psalm 48:3, en zijn voetbank, Psalm 99:5, 132:7. Zie, wanneer Gods inzettingen verzaakt worden, wordt Zijn heilige naam ontheiligd.

2. Dat God daarom in de laatste tegenspoeden een twist met hen gehad had. Zij konden Hem niets verwijten, want Hij had niets over hen gebracht dan de verdienste hunner zonder. Waarom Ik ze verteerd heb in Mijnen toorn, vers 8. Zie, die Gods heiligen naam ontheiligen, vallen onder Zijn rechtvaardig ongenoegen. 11. Hij roept ze op, boete te doen en zich te bekeren, en, daartoe, zich te schamen over hun ongerechtigheden, vers 9: "Nu zullen zij hun hoererij verre van Mij wegdoen, nu zij er zó om geleden hebben. Nu God in genade tot hen wederkeert, en Zijn heiligdom weer onder hen opricht, laat ze thans hun afgoden wegwerpen en er niets meer mee te doen hebben, opdat zij de voorrechten niet weer verliezen, werker waarde ze nu door het gemis hebben leren kennen. Laat ze hun afgoden wegwerpen, die gruwelijke geraamten hunner koningen, verre van Mij, die Mij een afschuw geweest zijn." Dit was een raad juist van pas, nu de profeet het model van de tempel hun getekend had, want:

1. Wanneer zij dat model zien, zullen zij zeker beschaamd zijn over hun zonden, vers 10, wanneer zij zien, welke genade God voor hen bestemd had, ondanks hun algehele onwaardigheid, zullen zij beschaamd zijn over hun zondig gedrag jegens dien God. Zie, de goedertierenheid Gods jegens ons moet tot bekering leiden, vooral tot berouwvolle schaamte. Laat ze de aftekening nameten, en zien, hoezeer die de vorige overtreft en daaruit opmaken, welke grote zegeningen God voor hen bewaard heeft. Het zal hen zeker doen ontstellen, wanneer zij daarmede de verdienste hunner zonden vergelijken. En dan 2. Als zij beschaamd zijn over hun zonden, dan zullen ze zeker meer van het patroon zien, vers 11. Indien zij schaamrood worden vanwege alles wat zij gedaan hebben, en daarbij een algemeen overzicht van de goedertierenheid Gods, geef hun dan een beschrijving van de tempel, die meer in bijzonderheden afdaalt. Zij, die goed beschouwen wat zij zien en de goedheid Gods kennen, zullen er meer van zien en weten. Dan en niet eer zijn wij bereid voor Gods gunst, als wij waarachtig berouw hebben over onze eigene dwaasheden: "Maak hun bekend de vorm van het Huis, Iaat hen zien welk een statig gebouw het is en toon hun deszelfs inzettingen en wetten." Zie, met het vooruitzicht onzer zegeningen behoort gepaard te gaan de kennis van onzen plicht, bij de voorrechten van Gods huis past bekendheid met zijn regelen. Maak hun deze

ordonnantiën bekend, opdat zij ze bewaren en doen. Zie, daarom wordt ons onze plicht geleerd, dat wij dien onderhouden en daarin zalig zijn.

III. Hij belooft, dat zij dezulken zullen zijn als zij behoren te zijn, en dan zal Hij voor hen zijn wat zij wensen, dat Hij zijn zal, vers 7.
1. Het huis Israëls zal Mijnen heiligen naam niet meer verontreinigen. Dit is louter Evangelie. Het voorschrift der wet eist: Gij zult Mijn naam niet verontreinigen, en de genade des Evangelies belooft: Gij zult niet. Wat in het een verbond geëist wordt, wordt in het andere beloofd, les. 32:40.

2. Ik zal in het midden van hen wonen in eeuwigheid, en hetzelfde wederom vers 9. God verzekert ons van zijn goedwilligheid door in ons Zijn goede werk te bevestigen. Indien wij Zijn heiligen naam niet verontreinigen, kunnen wij zeker zijn, dat Hij ons niet verlaten zal.

IV. De algemene wet van Gods huls wordt aangekondigd, vers 12. Dat, terwijl vroeger alleen het heiligdom heilig was, is het nu de gehele berg des huizes, zijn ganse grens, alle hoven en kamers inbegrepen, zullen het allerheiligste zijn, in de kerk des Nieuwen Verbonds.
1. De ganse kerk zal het voorrecht genieten, het allerheiligste te zijn, dat is de vrijen toegang tot God hebben. Alle gelovigen hebben, onder het Evangelie, vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom, Hebreeën 10:19, met dit voordeel, dat terwijl de hogepriester met het bloed van stieren en bokken inging, wij binnengaan op grond van het bloed van Jezus, en waar wij ook zijn, wij hebben door Hem de toegang tot de Vader.

2. De ganse kerk zal onder sterke verplichting liggen, voorwaarts te jagen naar de volmaakte heiligheid, daar hij, die ons heeft geroepen, heilig is. Alles moet nu allerheiligst zijn. De heiligheid is Gods huis sierlijk tot lange dagen, en in onzen Nieuwtestamentische tijd meer dan ooit. Zie, dit is de wet des huizes, laat niemand zijn bescherming verwachten, die zich niet aan die wet wil onderwerpen.

Ezechiël 43:13-27
Dit heeft betrekking op het altaar in dezen mystieken tempel, en dat is ook figuurlijk, want Christus is ons altaar. Na hun terugkeer hadden de Joden een altaar, lang voordat zij een tempel hadden, Ezra 3:3. Maar dat was een altaar in de tempel.
1. De maten des altaars, vers 13. Het was van boven zes ellen in het vierkant aan de voet, het was vier en een half ellen hoog. Het had een bank, hier afzetsel genoemd, een el van de grond, waarop de priesters stonden om de dienst te verrichten, en een andere, weer twee ellen hoger, waarop weer anderen stonden, en elk afzetsel was een halve ei breed en had randen aan elke zijde, opdat zij daarop vast zouden staan. De offeranden werden op de tevoren besproken tafel gedood, Hoofdstuk 40:39. Wat op het altaar moest verbrand worden, werd toegereikt aan die op de onderste bank stonden, en door hen aan de hoger staande overgegeven, die het weer op het altaar legden. zo moeten wij in de dienst van God elkander handreiking doen. 11. De bepalingen des altaars.

Voorschriften worden hier gegeven,
1. Aangaande de inwijding des altaars eerst. Zeven dogen werden doorgebracht met zijn inwijding, iedere dag moesten er slachtoffers opgeofferd worden, en vooral een bok als zondoffer, vers 25, benevens een ver als zondoffer op de eersten dag, vers 19, hetgeen ons leert, dat wij in al onze godsdienstige verrichtingen een oog moeten hebben voor Christus' grote zondoffer. Noch onze persoon noch onze godsdienstplechtigheden kunnen aangenaam zijn, tenzij de zonde is weggenomen, en dat kan alleen door Christus' bloed geschieden, dat

zoowel het altaar heiligt (want Christus is eenmaal met Zijn eigen bloed ingegaan, Hebreeën 9:1 en de geve op het altaar. Er werden ook een ver en een ram als brandoffer geofferd, vers 24, waarmede alleen de verheerlijking Gods bedoeld werd, om ons te leren, in al onzen dienst daarvoor een oog te hebben, wij geven ons zelf als levende offeranden en onzen dienst als geestelijke offerande, opdat wij Hem mogen zijn tot een naam, een lof en heerlijkheid. De wijding van het altaar wordt hier genoemd ontzondigingen, verzoening, vers 20, 26. Christus, ons altaar, heeft, of schoon Hij zelf geen ontzondiging noch verzoening nodig had, Zichzelf geheiligd, Johannes 17:19, en wanneer wij de altaren onzer harten Gode wijden, opdat het vuur ener heilige liefde daarop immer brande, dan moeten wij toezien, dat zij gereinigd en gezuiverd worden van de liefde der wereld en de lusten des vleses.
Het is opmerkelijk, dat er meerdere verschillen zijn tussen de ceremoniën der inwijding hier en die van Exodus 29, om aan te duiden. dat de ceremoniën bewegelijke dingen zijn, en de overgangen heenwijzen op Christus. Slechts hier, overeenkomstig de algemene wet, dat alle offeranden met zout moeten gezouten worden, Leviticus 2:13, worden bijzondere voorschriften gegeven, vers 24, dat de priesters zout op de offeranden meesten werpen. Genade is het zout, waarmede al onze godsdienstige verrichtingen moeten besprengd worden, Colossenzen 4:9. Een eeuwig verbond heet een zoutverbond, omdat het onverderfelijk is. De heerlijkheid, voor ons bewaard, is onverderfelijk en onbevlekkelijk, en de genade wrocht in ons de verborgen mens des harten, die onverderfelijk is.

2. Aangaande het doorgaande gebruik, dat na de wijding ervan meest gemaakt worden, voortaan moesten de priesters de brandofferen en de dankofferen op het altaar bereiden, vers 27, want daarvoor was het geheiligd, omdat het de gave zou heiligen, die erop geofferd werd. Merk voorts op:
a. Wie het altaar moesten bedienen: de Levietische priesteren uit het zaad van Zadok, vers 19. Die familie was in de plaats gekomen van die van Abjathar, naar Salomo's bestel, en God bevestigt dat. Zijn naam betekent rechtvaardig, want het is het rechtvaardige zand, dat priester voor God is, door Christus de Here onze gerechtigheid.
b. Hoe zij zich voor de dienst zouden bereiden, vers 26. Zij zullen de handen vullen met de offeranden, ten teken dat zij zich met hun offeranden aan God en Zijnen dienst overgeven. Zie, alvorens wij de Heere in heilige dingen dienen, moeten wij ons zelf wijden door onze handen en harten met deze dingen te vullen.
c. Hoe zij daarin voorspoed zullen hebben, vers 27:Ik zal een welgevallen aan u hebben, spreekt de Heere HEeRE. En, als God nu een welgevallen heeft, als onze dienst Hem aangenaam is, is dat voldoende, meer hebben wij niet nodig. Zij, die zich aan God overgeven, zullen een welgevallen van Hem trekken, door Hem aangenomen worden, eerst zij zelf en dan hun dienst, door de Middelaar.

HOOFDSTUK 44

1 Toen deed hij mij wederkeren de weg naar de poort van het buitenste heiligdom, die naar het oosten zag; en die was toegesloten. 2 En de HEERE zeide tot mij: Deze poort zal toegesloten zijn, zij zal niet geopend worden, noch iemand door dezelve ingaan, omdat de HEERE, de God Israëls, door dezelve is ingegaan; daarom zal zij toegesloten zijn. 3 De vorst, de vorst, die zal in dezelve zitten, om brood te eten voor het aangezicht des HEEREN; door de weg van het voorhuis der poort zal hij ingaan, en door de weg van hetzelve zal hij uitgaan. 4 Daarna bracht hij mij de weg der noorderpoort, voor aan het huis; en ik zag, en ziet, de heerlijkheid des HEEREN had het huis des HEEREN vervuld; toen viel ik op mijn aangezicht. 5 En de HEERE zeide tot mij: Mensenkind! zet er uw hart op, en zie met uw ogen, en hoor met uw oren alles, wat Ik met u spreken zal, van alle inzettingen van het huis des HEEREN, en van al zijn wetten; en zet uw hart op de ingang van het huis, met alle uitgangen des heiligdoms. 6 En zeg tot die wederspannigen, tot het huis Israëls: Zo zegt de Heere HEERE: Het is te veel voor ulieden, vanwege al uw gruwelen, o huis Israëls. 7 Dewijl gijlieden vreemden hebt ingebracht, onbesnedenen van hart en onbesnedenen van vlees, om in Mijn heiligdom te zijn, om dat te ontheiligen, te weten Mijn huis; als gij Mijn brood, het vette en het bloed offerdet, en zij Mijn verbond verbraken, nevens al uw gruwelen. 8 En gijlieden hebt de wacht van Mijn heilige dingen niet waargenomen; maar gij hebt uzelven enigen tot wachters Mijner wacht gesteld in Mijn heiligdom. 9 Alzo zegt de Heere HEeRE: Geen vreemde, onbesneden van hart, en onbesneden van vlees, zal in Mijn heiligdom ingaan, van enigen vreemde, die in het midden der kinderen Israëls is. 10 Maar de Levieten, die verre van Mij geweken zijn, als Israël ging dolen, die van Mij zijn afgedwaald, hun drekgoden achterna, zullen wel hun ongerechtigheid dragen; 11 Nochtans zullen zij in Mijn heiligdom bedienaars zijn, in de ambten aan de poorten van het huis, en zij zullen het huis bedienen; zij zullen het brandoffer en het slachtoffer voor het volk slachten, en zullen voor hun aangezicht staan, om hen te dienen; 12 Omdat zij henlieden gediend hebben voor het aangezicht hunner drekgoden, en de huize Israëls tot een aanstoot der ongerechtigheid geweest zijn, daarom heb Ik Mijn hand tegen hen opgeheven, spreekt de Heere HEERE, dat zij hun ongerechtigheid zullen dragen. 13 En zij zullen tot Mij niet naderen, om Mij het priesterambt te bedienen, en om te naderen tot al Mijn heilige dingen, tot de allerheiligste dingen; maar zullen hun schande dragen, en hun gruwelen, die zij gedaan hebben. 14 Daarom zal Ik hen stellen tot wachters van de wacht des huizes, aan al zijn dienst, en aan alles, wat daarin zal gedaan worden. 15 Maar de Levietische priesters, de kinderen van Zadok, die de wacht Mijns heiligdoms hebben waargenomen, als de kinderen Israëls van Mij afdwaalden, die zullen tot Mij naderen, om Mij te dienen; en zullen voor Mijn aangezicht staan, om Mij het vette en het bloed te offeren, spreekt de Heere HEERE; 16 Die zullen in Mijn heiligdom ingaan, en die zullen tot Mijn tafel naderen om Mij te dienen, en zij zullen Mijn wacht waarnemen. 17 En het zal geschieden, als zij tot de poorten van het binnenste voorhof zullen ingaan, dat zij linnen klederen zullen aantrekken; maar wol zal op hen niet komen, als zij dienen in de poorten van het binnenste voorhof, en inwaarts. 18 Linnen huiven zullen op hun hoofd zijn, en linnen onderbroeken zullen op hun lenden zijn; zij zullen zich niet gorden in het zweet. 19 En als zij uitgaan tot het buitenste voorhof, namelijk tot het buitenste voorhof tot het volk, zullen zij hun klederen, in dewelke zij gediend hebben, uittrekken, en dezelve heenleggen in de heilige kameren; en zullen andere klederen aantrekken, opdat zij het volk niet heiligen met hun klederen. 20 En zij zullen hun hoofd niet glad afscheren, ook de lokken niet lang laten wassen; behoorlijk zullen zij hun hoofden bescheren. 21 Ook zal geen priester wijn drinken, als zij in het binnenste voorhof zullen ingaan. 22 Ook zullen zij zich geen weduwe of verstotene tot vrouwen nemen; maar jonge dochters van het zaad van het huis Israëls, of een weduwe, die een weduwe zal geweest zijn van een priester, zullen zij nemen. 23 En zij zullen Mijn volk onderscheid leren tussen het heilige en onheilige, en hun bekend maken het onderscheid tussen het onreine en reine. 24 En over een twistzaak zullen zij staan om te richten; naar Mijn rechten zullen zij hen richten; en zij zullen Mijn wetten en Mijn inzettingen op al Mijn gezette hoogtijden houden, en Mijn sabbatten heiligen. 25 Ook zal geen van hen tot een doden mens ingaan, dat hij onrein worde; maar om een vader, of om een moeder, of om een zoon, of om een dochter, om een broeder of om een zuster, die geens mans geweest is, zullen zij zich mogen verontreinigen. 26 En na zijn reiniging zullen zij hem zeven dagen tellen. 27 En ten dage, als hij in het heilige zal ingaan, in het binnenste voorhof, om in het heilige te dienen, zal hij zijn zondoffer offeren, spreekt de Heere HEERE. 28 Dit nu zal hun tot een erfenis zijn: Ik ben hun Erfenis; daarom zult gij hunlieden geen bezitting geven in Israël; Ik ben hun Bezitting. 29 Het spijsoffer, en het zondoffer, en het schuldoffer, die zullen zij eten; ook zal al het verbannene in Israël

het hun zijn. 30 En de eerstelingen van alle eerste vruchten van alles, en alle hefoffer van alles, van al uw hefofferen, zullen der priesteren zijn; ook zult gij de eerstelingen van uw deeg de priester geven, om de zegen op uw huis te doen rusten. 31 Geen aas, noch wat verscheurd is van het gevogelte, of van het vee, zullen de priesters eten.

In dit hoofdstuk hebben wij,
1. De toe-eigening van de oostpoort van de tempel door de vorst, vers 1-3, 11. Een verwijt aan het huis van Israël om hun vroegere ontheiligingen van Gods heiligdom, met de last aan hen, om in de toekomst nauwlettender te zijn, vers 4-9.
III. De achteruitzetting van die vroeger schuldig waren geweest aan afgoden, , en de instelling van het priesterschap in de familie van Zadok, die rein gebleven was, vers 10-16.
IV. Verschillende wetten en inzettingen betreffende de priesters, vers 17- 31.

Ezechiël 44:1-3 De profeet wordt hier teruggevoerd om nogmaals te bezien, wat hij al eens gezien had, want, al hebben wij vaak een blik geslagen in de dingen Gods, toch is het de moeite waard, ze nogmaals te bezien, om de rijkdom daarvan. De lessen, die wij geleerd hebben, moeten wij steeds bij onszelf herhalen. Iederen keer, dat wij het gewijde samenstel der heilige dingen, dat wij in de Schrift vinden, bezien, zullen wij weer iets nieuws vinden, dat wij tevoren niet opgemaakt hadden. De profeet wordt voor de derde maal naar de oostpoort gebracht en vindt die gesloten, wat betekent, dat de andere poorten ten allen tijde open stonden voor de aanbidders. Maar de reden, die opgegeven wordt voor het sluiten van deze poort, is eervol,
1. Voor de God van Israël. Het is ter ere van Hem, dat de poort van het binnenste voorhof, waardoor zijn heerlijkheid binnenging, toen Hij bezit nam van het huis, daarna altijd gesloten werd gehouden, en het niemand werd toegestaan daardoor binnen te gaan, vers 2. Het verschil, dat sindsdien steeds gemaakt werd tussen deze poort en de andere poorten, dat deze gesloten was, als de andere open waren, bedoelde beide, de plechtige intrede van de heerlijkheid des Heeren in het huis, waarvan de waarheid door dit feit voor alle geslachten zou bewezen worden, te vereeuwigen, en ook de geest van het volk te vervullen met eerbied voor de Goddelijke majesteit, en met de grootse gedachte aan Zijn bovenaardse heerlijkheid, wat de reden was, waarom God aan Mozes bij het bos beval: Trek uw schoenen uit van uw voeten God wil een eigen weg hebben.

2. Voor de vorst van Israël, vers 3. Het is een eer voor hem, dat, al mag hij niet door deze poort binnengaan, want dat mag niemand,
a. Hij toch daarin zitten zal om zijn deel van het dankoffer te eten voor het aangezichte des Heeren.
b. Hij zal ingaan door de weg van het voorhuis der poort, door een nevenpoortje of een poorte in de deur der poort, wat hier de weg van het voorhuis genoemd wordt. Dit was om te betekenen, dat God een deel van Zijn eer aan de overheden, aan de vorsten geeft, want Hij heeft gezegd: Gij zijt goden. Sommigen denken bij dezen vorst aan de hogepriester, of de tweden priester, en dat hem alleen was toegestaan door deze poort in te gaan, want hij was Gods vertegenwoordiger. Christus is de Hogepriester van onze belijdenis, die Zelf in de heilige plaats binnenging, en het koninkrijk der hemelen voor alle gelovigen ontsloot.

Ezechiël 44:4-9
Dit is vrijwel hetzelfde als hetgeen wij hadden in het begin van Hoofdstuk 43. Evenals de profeet nogmaals zien moet, wijl hij reeds gezien had, zo moet hem ook nogmaals gezegd worden, wat hij reeds gehoord had. Hier ziet hij, als tevoren, het Huis vervuld van de heerlijkheid des Heeren, wat hem van vrees ter aarde doet vallen, de houding der nederigste

verering en de uitdrukking van een heilig ontzag: Ik viel op mijn aangezicht, vers 4. Hoe meer wij van de heerlijkheid Gods zien, des te lager zullen wij in eigen ogen staan.
Hier
1. Beveelt God de profeet om zeer bijzondere aandacht te schenken aan al wat hij gezien heeft, en aan al wat tot hem gezegd is, vers 5: Zet er uw hart op, richt uw geest op de openbaring, die u gedaan is.
1. Zie met uw ogen, wat u getoond is, in 't bijzonder de ingang van het Huis, en alle uitgangen daarvan, daar moet hij in 't bijzonder op letten. Als wij kennis nemen van Goddelijke dingen, moeten wij niet zozeer ons toeleggen op de abstracte kennis van die dingen zelf als op het vinden van de duidelijk aangewezen weg tot bekering en gemeenschap met die dingen, opdat wij mogen ingaan en uitgaan en weide vinden.

2. Hoor met uw oren alles, wat Ik met u spreken zal van alle inzettingen en van alle wetten van het Huis, waarin hij het volk onderwijzen moest. Die bestemd zijn tot leeraars hebben nodig zeer vlijtige nauwlettende leerlingen te zijn, om niets te vergeten van de dingen, die hun worden toevertrouwd en er geen fout in te maken.
Zendt God hem met een boodschap tot het volk, tot die weerspanniger, namelijk tot het huis Israëls, vers 6. Het is droevig te moeten denken, dat het huis Israëls deze benaming verdiende van Hem, die hen volkomen kende, dat een volk, in verbond met God, weerspannig tegen Hem kon zijn. Wie zijn dan zijn onderdanen, als het huis Israëls weerspannig is? Maar het is een voorbeeld van Gods rijke genade, dat, hoewel zij weerspannig geweest waren, Hij hen toch niet verwerpt, daar zij het huis Israëls zijn, maar een afgezant tot hen zendt, om hen uit te nodigen tot gehoorzaamheid terug te keren, wat Hij niet gedaan zou hebben, als het Hem behaagd had hen te doden. Het gehele menselijk geslacht valt onder de benaming, die hier aan het huis Israëls gegeven wordt, maar onze Heere Jezus ontving, toen Hij opvoer in de hoogte, gaven voor de mensen, ja, ook voor de wederhorigen, om bij de Heere God te wonen Psalm 68:19.

1. Hij moet hen hun overtredingen aanzeggen, moet hun hun weerspannigheid tonen, moet het huis Jakobs hun zonden tonen. Die gezonden worden om Gods volk te troosten moeten hen eerst overtuigen, en hen zo voorbereiden voor de troost. Het is u teveel, vanwege alle uw gruwelen, vers 6. Het is hoog tijd voor degenen, die lang in de zonde volhard hebben, om tot het besef te komen, dat het nu lang genoeg, en reeds te lang is, en om te beginnen met er aan te denken bijtijds op te houden, om hun bozen weg te verlaten. Het is hun genoeg, dat zij de voorgaande tijd des levens van hun gruwelen zat zijn geworden, en er nu van walgen, 1 Petrus 4:3. Waarvan zij hier beschuldigd worden, is,

a. Dat zij tot de voorrechten des heiligdoms hadden toegelaten, die er geen recht op hadden, terwijl God had gezegd: De vreemde, die daar bijkomt, zal gedood worden, hadden zij het onwettig binnengaan van vreemden in het heiligdom niet alleen door de vingers gezien, maar hadden ze daar zelf ingebracht, vers 7: Gijlieden hebt vreemden ingebracht, onbesnedenen van vlees, die daarom volgens de wet het heiligdom niet binnen mochten gaan, hetgeen een verbreken van het verbond der besnijdenis was, een omverwerpen van de muur hunner afzondering, en een zich vermengen met de wereld. En toch, als deze vreemden vroom en goed waren geweest, dan zou de misdaad niet zo groot zijn geweest, al waren zij dan ook niet besneden, maar zij waren ook onbesneden van hart, niet vernederd, niet verbeterd, en vreemd aan God en allen godsdienst. Als zij kwamen om te offeren, brachten zij dezen mede, om een maaltijd te houden van het offer, omdat zij op hun gezelschap gesteld waren, en dat was een van hun gruwelen, waarmee zij Gods heiligdom ontheiligden, het was het heilige de honden geven, Mattheüs 7:6. Het toelaten van degenen, die openlijk goddeloos en onheilig zijn tot

bijzondere plechtigheden, is een ontheiliging van Gods heiligdom, en godtergend in hoge mate.
b. Dat zij in de dienst des heiligdoms hadden gebruikt, die er niet bevoegd toe waren. Hoewel alleen priesters en Levieten dienst mochten doen in 't heiligdom, toch mogen wij veronderstellen, dat niet alle priesters en Levieten dezen dienst waarnamen, maar die uit hen gekozen waren, namelijk die er het best voor geschikt waren, de wijsten, de ernstigsten, de nauwgezetsten, en van wie men veronderstellen kon, dat zij de heilige dingen het nauwlettendst zouden verzorgen, maar bij het doen van deze keus letten zij niet op verdienste en geschiktheid voor het werk: Gij hebt uzelven enigen tot wachters Mijner wacht gesteld in Mijn heiligdom, uit gunst of om voordeel, namelijk dezulken, van wie gij geld had gehad, of nog hoopte te ontvangen, of dezulken, die zich naar uw luimen zouden voegen en de wetten van het heiligdom verwaarlozen om u te behagen, aldus hebt gijlieden de wacht van Mijn heilige dingen niet waargenomen. Indien zij, die de wachters over de heilige dingen hebben te kiezen, met een of ander zelfzuchtig werelds oogmerk dezulken kiezen, die ongeschikt en ontrouw zijn, zullen zij te recht beschuldigd worden van verraad tegen de heilige dingen door die in slechte handen te geven.

2. Hij moet hen hun plicht voorhouden, vers 9: Geen vreemde zal in Mijn heiligdom ingaan, voordat hij zich aan de wetten daarvan onderworpen heeft. Maar, opdat niemand denken zal, dat hierdoor de boetvaardige gelovige heidenen uitgesloten worden van de kerk, wordt de vreemde hier beschreven, als een die onbesneden van hart is, die niet in oprechtheid met het verbond instemt, noch de onreinheid des vleses van zich wegdoet, terwijl de gelovige heidenen b. sneden zijn met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, Colossenzen 2:11. Deze besnijdenis des harten, niet naar de letter maar in de geest, was hetgeen, waarde ongelovige Joden vreemd aan waren en waar ze onverschillig voor waren, terwijl zij ware ijveraars waren als het er om ging de onbesneden heidenen uit het heiligdom te weren, getuige hun woede tegen Paulus, toen zij hem nog maar verdachten, van Grieken in de tempel te hebben gebracht. Hand 21:28.

Ezechiël 44:10-16
De Heere des huizes, die op het punt staat Zijn huis opnieuw op te bouwen, doet onderzoek naar zijn knechten de priesters, en beziet, wie Hij zijn plaats kan laten behouden, en wie Hij die moet laten ontruimen, en dienovereenkomstig handelt Hij.
1. Die verraad hebben gepleegd, worden verlaagd en achteruitgezet, namelijk die levieten of priesters, die zich vroeger door de stroom van Israëls afval hadden laten meevoeren, die van God waren afgedwaald, hun drekgoden achterna, vers 10, die het eens waren geweest met de afgodische koningen van Israël of Juda, die henlieden gediend hebben voor het aangezicht hunner drekgoden, vers 12, met hen bogen in het huis van Rimmon, of altaren voor hen oprichtten, zoals Uria deed voor Achaz, en aldus de huize Israëls tot enen aanstoot der ongerechtigheid geweest zijn, hen tot zonde verleidden en in de zonde verhardden, want, als de priesters afdwalen, volgen. velen hun verderfenissen. Misschien hadden sommige Joodse priesters zich te Babel vermengd met de afgodendienaars daar, tot grote schande van hun godsdienst. Terecht werd aan deze priesters, die hun plicht aldus verzuimd hadden, Gods ongenoegen betuigd, of, als zij gestorven waren, en dat is waarschijnlijk, als de misdaad vóór de gevangenschap begaan werd, werd hun ongerechtigheid aan hun kinderen bezocht. Of misschien was de gehele familie van Abjathar schuldig aan deze overtreding.

1. Zij worden veroordeeld, ten dele van hun ambt beroofd te worden, en worden van de waardigheid van priester verlaagd tot de rang van gewone Levieten. God heeft zijn hand tegen hen opgeheven, Hij heeft het gezegd en bezworen, dat zij hun ongerechtigheid zullen dragen,

vers 12, zekerlijk zullen zij er voor boeten, zij zullen de schande er voor dragen, zij zullen hun schande dragen, vers 13, want al willen wij liefderijk hopen, dat zij er berouw van hebben gehad, toch zullen zij niet naderen om het priesterambt te bedienen, dat is dat deel van het ambt, dat hun bijzondere plicht was, zij zullen niet naderen tol de allerheiligste dingen in het heiligdom, vers 13. Die God van Zijn eer beroofd hebben, zullen naar recht van hun eer beroofd worden. En het is werkelijk een grote straf, als het ons verboden is nabij God te komen, en naar recht kon Hij hen, die zich eenmaal van hen afgewend hebben, verwerpen, als onwaardig ooit weer in zijn nabijheid te komen, en hen voor eeuwig van Zich verwijderen.

2. Toch wordt in dit vonnis enige genade gemengd. God handelt niet in gestrengheid, zoals Hij doen kon met degenen, die trouweloos met Hem gehandeld hebben, maar Hij verzacht het vonnis, vers 11, 14. Zij worden beroofd, maar gedeeltelijk, ab officio -van hun ambt, en in 't geheel niet, maar 't schijnt abeneficio -van de inkomsten daarvan. Zij zullen het offer helpen slachten, wat de Levieten veroorloofd was te doen, en wat in dezen tempel niet op het altaar, maar op tafelen geschiedde, Hoofdstuk 40:39. Zij zullen portiers zijn aan de poorten van het huis en wachters van de wacht des huizes, aan al zijnen dienst. Die niet geschikt zijn om de een soort van dienst te verrichten, kunnen nog wel geschikt zijn voor een andere soort, en zelfs, die aanstoot gegeven hebben, kunnen nog nuttig zijn, en worden niet geheel ter zijde gesteld, veel minder verworpen. 11. Die getrouw geweest zijn, worden geëerd en bevestigd, vers 15, 16. Dezen worden op merkwaardige wijze onderscheiden van de anderen: "Maar de kinderen Zadoks, die rein gebleven waren in een tijd van algemene afval, die niet afdwaalden, toen anderen dat wel deden, die zullen tot Mij naderen, zullen naderen tot Mijn tafel." God schenkt eerbewijzen aan hen, die bewijzen van trouw en standvastigheid geven aan Hem, in tijden van beproeving, als alles wankelt, en gebruikt in Zijn dienst, die aan Zijn dienst getrouw gebleven zijn, toen anderen dien verlieten en de rug toekeerden. En men moet het als een ware en grote beloning van standvastigheid in zijn plicht beschouwen, als men er in bevestigd wordt. Als wij dicht bij God blijven, zal God ons dicht bij Zich houden.

Ezechiël 44:17-31

Gods priesters moeten geordend zijn, en niet zonder orde of regel, en daarom worden hun hier regels van bestuur gegeven en de nodige bemoediging om naar die regels te leven. De regels, die hier gegeven worden, betreffen,

1. Hun klederen, zij moeten linnen klederen aantrekken, als zij ingaan om te dienen of enigen dienst te verrichten in het binnenste voorhof, of in het heiligdom, en niets, dat van wol was, omdat zij daarvan zouden zweten, vers 17, 18. Zij moeten een Heere kleding aanhebben, om te beter hun werk te kunnen doen, en dat is te meer nodig, omdat zij het altaar moeten bedienen, waar altijd vuur op is. Rein en fris moeten zij zich kleden, en alles mijden, wat bezweet en vuil is, om de reinheid van hart te betekenen, waarmee de dienst van God verricht moet worden. Het zweet was een gevolg van de zonde en een deel van de vloek. In het zweet uws aanschijns zult gij uw brood eten. De kleding kwam ook met de zonde, namelijk kleding van dierenvellen, en daarom moeten de priesters zo weinig en zo licht mogelijke kleding dragen en niet ene, die zweet veroorzaakt. Als zij hun dienst verricht hebben, moeten zij van kleding veranderen, en hun linnen kleding opbergen in de kamers, die voor dat doel aangewezen zijn, vers 19, als tevoren, Hoofdstuk 42:14. Zij mogen niet onder het volk gaan met hun heilige klederen aan, opdat zij, niet zullen denken, dat zij door hun aanraking geheiligd worden, of, zij zullen het volk heiligen dat is zoals verklaard wordt in Hoofdstuk 42:14, zij zullen naderen tot hetgene dat voor het volk is in hun gewone klederen. 11. Hun haar, daarin moeten zij beide uitersten vermijden, vers 20:Zij zullen hun hoofd niet glad afscheren, in navolging van de heidense priesters, en zoals de priesters van de Roomse kerk doen, maar aan de anderen kant zullen zij de lokken ook niet lang laten wassen, opdat zij voor

Nazireeërs gehouden werden, zonder het te zijn, maar zij moeten ernstig en bescheiden zijn, zij moeten hun hoofden beschermen en hun haar kort houden. zo een man lang haar draagt, is dat niet passend, vooral niet voor een dienaar, 1 Korinthe 11:14, het is verwijfd.

III. Hun voeding, zij mogen volstrekt geen wijn drinken, als zij ingaan, om dienst te doen, opdat zij niet overmatig drinken, en de wet vergeten, vers 21. Het komt de koningen niet toe, wijn te drinken, meer dan goed voor hen is, veel minder de priesters, Spreuk. 31:4, 5. Zie ook Leviticus 10:9.

IV. Hun huwelijk, vers 22. Hierin moeten zij rekening houden met de goeden naam van hun ambt, en geen vrouw nemen, die verstoten is, en ten minste onder verdenking ligt van onzedelijkheid, noch een weduwe, tenzij de weduwe van een priester, die gewoon is aan de gebruiken der priesterlijke families. Anderen mogen doen, wat predikanten niet mogen, die moeten zichzelf verloochenen, ter ere van hun goeden naam. Hun vrouwen moeten evenals zij zelf een goeden naam hebben.

V. Hun prediking en kerkbestuur.
1. Een deel van hun taak was, het volk te onderwijzen, en hierin moeten zij tonen, dat zij beide, ervaren en getrouw zijn, vers 23:Zij zullen Mijn volk onderscheid leren tussen het heilige en onheilige, tussen goed en kwaad, wettig en onwettig, opdat zij geen gewetensbezwaar hebben tegen wat wettig, en niet wandelen in hetgeen onwettig is, dat zij niet verontreinigen, wat heilig, en dat zij zichzelf niet verontreinigen met wat onheilig is. Predikanten moeten moeite doen om het volk het onderscheid bekend te maken tussen het reine en het onreine, dat zij het recht en onrecht niet met elkander verwarren, en zich daarin niet vergissen, dat zij duisternis tot licht stellen, en het licht tot duisternis, maar een juist oordeel des onderscheids hebben over hun eigene handelingen.

2. Het was een deel van hun taak om de zaken te oordelen, die voor hen gebracht werden, Deuteronomium 17:8, 9, en over een twistzaak zullen zij slaan om te richten, vers 24. Zij zullen zo eerlijk zijn op te komen voor hetgeen recht is, en, als zij een billijk vonnis geveld hebben, zullen zij de moed hebben er bij te blijven en er niets af te doen. Zij moeten richten, niet naar hun eigen denkbeelden, of neigingen, of wereldse belangen, maar naar Mijn rechten, dat moet hun vorm en regel zijn. Predikanten moeten geschillen beslechten naar het Woord van God, naar de wet en het getuigenis. Sit liber iudex- De rechter moet onpartijdig zijn. Het is hun taak gericht te houden in Gods naam, om voor te zitten in de vergaderingen van Zijn volk. En hiervoor moeten zij zich houden aan de inzettingen: Zij zullen Mijn inzettingen houden in al Mijn vergaderingen. God noemt de vergaderingen van Zijn volk zijn vergaderingen, omdat zij in Zijn naam gehouden worden, tot Zijn eer. De predikanten zijn de leiders van die vergaderingen, zij moeten er voorzitten en in al hun handelingen zich aan Gods wetten houden. Een ander deel van hun taak is, Gods Sabbatten te heiligen, als bestuurders van de kerk, de openbare verrichtingen van dien dag met passende zorg en eerbied waarnemen, zoals het werk van een heiligen dag waargenomen behoort te worden, en toe te zien, dat Gods volk dien dag eveneens heiligt en niets doet om dien te ontheiligen.

VI. de rouw om overleden bloedverwanten, de regel hier stemt overeen met de wet van Mozes, Leviticus 21:1, 11. Een priester zal niet ingaan tot een dood mens, want zij moeten rein blijven van dode werken, uitgezonderd zijn naaste verwanten, vers 25. Gepaste uitingen van oprechte smart over dierbare verwanten, die hun door de dood zijn ontnomen, zijn niet in strijd met het karakter van het priesterambt. Toch zijn zij door deze nadering tot het lijk van een bloedverwant, naar de wet onrein, waarom zij door een zondoffer gereinigd moeten

worden, voordat zij ingaan om de dienst waar te nemen, vers 26, 27. Hoewel smart over een dode veroorloofd en prijzenswaardig is, toch is er gevaar daarin te zondigen, of door overdrijving of door geveinsdheid, en die tranen zijn maar al te vaak de oorzaak van nieuw tranen.

VII. Hun onderhoud, zij moeten leven van het altaar, dat zij bedienen en leven zonder zorg vers 28: "Gij zult hunlieder gene bezitting geven, in Israël geen eigen landerijen en geen huurpercelen, opdat zij niet in de zaken van dit leven gewikkeld worden, want God heeft gezegd: Ik ben hun bezitting, en daarbij hebben zij geen andere nodig, noch als aanvulling, noch voor geval van nood. Enig land is hun toegestaan, Hoofdstuk 48:10, maar hun hoofdbestaan moeten zij in hun ambt vinden. Wat God Zich toeëigent, dat ontvingen zij voor hun gebruik en behoefte, zij leven van de heilige dingen, en zodoende was God Zelf het deel, beide van hun erfenis en van hun beker. Die God als hun erfenis en bezitting hebben, kunnen met weinig tevreden zijn, en mogen geen begeerte hebben naar grote bezittingen en erfenissen van deze aarde. Als wij God hebben, hebben wij alles en daarom mogen wij wel rekenen, dat wij genoeg hebben.

Hier is op te merken,
1. Wat de priesters zullen ontvangen van het volk, tot hun onderhoud en aanmoediging.
a. Zij mogen het vlees hebben van vele offers het zondoffer en het schuldoffer, dat hun en hun gezin van vlees zal voorzien, en het spijsoffer, dat hen van brood zal voorzien. Wat wij God offeren zal tot ons eigen voordeel strekken.
b. Zij mogen alles hebben, wat in Israël beloofd en geheiligd wordt, wat in vele gevallen in geld kon omgezet en de priesters gegeven worden. Dit wordt verklaard in vers 30. Alle hefoffer of vrijwillig offer, dat in tijden van verbetering en vroomheid veelvuldig en aanzienlijk zal zijn, van alles, van alle uw hefofferen zullen der priesteren zijn. De desbetreffende wet is te vinden in Leviticus 27.
c. Zij zullen de eerstelingen van het deeg hebben, als het in de oven ging, en ook de eerstelingen van de vruchten, als zij naar de schuur gingen. God, die de Eerste is, moet ook de eerstelingen hebben, en als het Hem gegeven is, moeten zijn priesters die hebben. Dan pas kunnen wij zonder zorg genieten, wat wij hebben, als een deel er van eerst afgezonderd is voor werken van vroomheid en liefdadigheid. Hiermee gelijksoortig is de regel van de apostel, om op de eersten dag der week iets weg te leggen voor vrome doeleinden, 1 Korinthe 16.: 2. Daar de priesters zo welverzorgd zijn, zou het onvergeeflijk van hen zijn (en strijdig met de wet, waaraan iedere Israëliet gebonden is), als zij aten, wat verscheurd is, of aas, dat vanzelf gestorven is, vers 31. Die gebrek hebben aan het nodigste voedsel, kunnen misschien in dat geval verontschuldigd worden. Armoede heeft haar verzoekingen, maar de priesters zijn zo welverzorgd, dat zij zelfs geen voorwendsel voor zo iets hebben.

2. Wat het volk tot beloning van de priesters kan verwachten. Die vriendelijk zijn jegens een profeet, jegens een priester zullen hun beloning van een profeet of priester ontvangen: Om de zegen op uw huis te doen rusten, vers 30, God zal het doen door Zijn bevel, en de priester zal het doen door er om te bidden, en het was een deel van de taak van de priester om het volk in de naam des Heeren te zegenen niet alleen hun bijeenkomsten, maar ook hun huisgezinnen. Het is het hoogste geluk voor een huis, als Gods zegen het ten deel valt en als Gods zegen er op rust, en voor ons om daar te wonen en dien zegen na te laten aan hen, die na ons zullen komen. En de weg om de zegen Gods op onze bezittingen te doen rusten, is, God er mee te eren, en Hem en zijn dienaren, Hem en zijn armen, hun deel er van te geven. God zegent, Hij zegent zeker de woningen van die zo rechtvaardig zijn Spreuken 3:33. En, door onderricht en

gebed voor de gezinnen, die vriendelijk voor hen zijn, moeten predikanten het hun doen, om de zegen daar te doen rusten. Vrede zij dezen huize.

HOOFDSTUK 45

1 Als gijlieden nu het land zult doen vallen in erfenis, zo zult gij een hefoffer de HEERE offeren, tot
een heilige plaats, van het land; de lengte zal zijn de lengte van vijf en twintig duizend meetrieten, en
de breedte tien duizend; dat zal in zijn gehele grenzen rondom heilig zijn. 2 Hiervan zullen tot het
heiligdom zijn vijfhonderd met vijfhonderd, vierkant rondom; en het zal vijftig ellen hebben tot een
buitenruim rondom. 3 Alzo zult gij meten van deze maat, de lengte van vijf en twintig duizend, en de
breedte van tien duizend en daarin zal het heiligdom zijn met het heilige der heiligen. 4 Dat zal een
heilige plaats zijn van het land; zij zal zijn voor de priesteren, die het heiligdom bedienen, die naderen
om de HEERE te dienen; en het zal hun een plaats zijn tot huizen, en een heilige plaats voor het
heiligdom. 5 Voorts zullen de Levieten, die dienaars des huizes, ook de lengte hebben van vijf en
twintig duizend, en de breedte van tien duizend, hunlieden tot een bezitting, voor twintig kameren. 6
En tot bezitting van de stad zult gij geven de breedte van vijf duizend en de lengte van vijf en twintig
duizend, tegenover het heilig hefoffer; voor het ganse huis Israëls zal het zijn. 7 De vorst nu zal zijn
deel hebben van deze en van gene zijde des heiligen hefoffers en der bezitting der stad, voor aan het
heilig hefoffer, en voor aan de bezitting der stad; van de westerhoek westwaarts, en van de oosterhoek
oostwaarts; en de lengte zal zijn tegenover een der delen, van de westergrens tot de oostergrens toe. 8
Dit land aangaande, het zal hem tot een bezitting zijn in Israël; en Mijn vorsten zullen Mijn volk niet
meer verdrukken, maar de huize Israëls het land laten, naar hun stammen. 9 Alzo zegt de Heere
HEERE: Het is te veel voor u, gij vorsten Israëls! doet geweld en verstoring weg, en doet recht en
gerechtigheid; neemt uw uitstotingen op van Mijn volk, spreekt de Heere HEERE. 10 Een rechte
waag, en een rechte efa, en een rechte bath zult gijlieden hebben. 11 Een efa en een bath zullen van
enerlei mate zijn, dat een bath het tiende deel van een homer houde; ook een efa het tiende deel van
een homer; de mate daarvan zal zijn naar de homer. 12 En de sikkel zal zijn van twintig gera; twintig
sikkelen, vijf en twintig sikkelen en vijftien sikkelen, zal ulieden een pond zijn. 13 Dit is het hefoffer,
dat gijlieden offeren zult: het zesde deel van een efa van een homer tarwe; ook zult gij het zesde deel
van een efa geven van een homer gerst. 14 Aangaande de inzetting van olie, van een bath olie; gij zult
offeren het tiende deel van een bath uit een kor, hetwelk is een homer van tien bath, want tien bath zijn
een homer. 15 Voorts een lam uit de kudde, uit de tweehonderd, uit het waterrijke land van Israël, tot
spijsoffer, en tot brandoffer, en tot dankofferen om verzoening over hen te doen, spreekt de Heere
HEERE. 16 Al het volk des lands zal in dit hefoffer zijn, voor de vorst in Israël. 17 En het zal de vorst
opleggen te offeren de brandofferen, en het spijsoffer, en het drankoffer, op de feesten, en op de nieuw
maanden, en op de sabbatten, op alle gezette hoogtijden van het huis Israëls; hij zal het zondoffer, en
het spijsoffer, en het brandoffer, en de dankofferen doen, om verzoening te doen voor het huis Israëls.
18 Alzo zegt de Heere HEERE: In de eerste maand, op de eersten der maand, zult gij een volkomen
var, een jong rund, nemen; en gij zult het heiligdom ontzondigen. 19 En de priester zal van het bloed
des zondoffers nemen, en doen het aan de posten des huizes, en aan de vier hoeken van het afzetsel des
altaars, en aan de posten der poorten van het binnenste voorhof. 20 Alzo zult gij ook doen op de
zevenden in die maand; vanwege de afdwalende, en vanwege de slechte; alzo zult gijlieden het huis
verzoenen. 21 In de eerste maand, op de veertienden dag der maand, zal ulieden het pascha zijn; een
feest van zeven dagen, ongezuurde broden zal men eten. 22 En de vorst zal op denzelven dag voor
zichzelven, en voor al het volk des lands, bereiden een var des zondoffers. 23 En de zeven dagen van
het feest zal hij een brandoffer de HEERE bereiden, van zeven varren en zeven rammen, die volkomen
zijn, dagelijks, de zeven dagen lang, en een zondoffer van een geitenbok, dagelijks. 24 Ook zal hij een
spijsoffer bereiden, een efa tot een var, en een efa tot een ram; en een hin olie tot een efa. 25 In de
zevende maand, op de vijftienden dag der maand zal hij op het feest desgelijks doen, zeven dagen
lang; gelijk het zondoffer, gelijk het brandoffer, en gelijk het spijsoffer, en gelijk de olie.

In dit hoofdstuk wordt de profeet verder in een gezicht getoond,

I. De verdeling van het Heilige Land, de plaats voor de tempel en de priesters, die de dienst verrichten, vers 1-4, voor de Levieten vers 5, voor de stad, vers 6, voor de vorst en het overblijfsel des volks, vers 7, 8.

II. De rechtsverordeningen, voor vorst en volk, vers 9-12.
III. De te brengen offers, en het aandeel der vorsten in deze offers, vers 13-17, vooral in het begin des jaars vers 18-20, en bij het Pascha en het Loofhuttenfeest vers 21 -25. Dit alles schijnt op de toestand der kerk te zien, die onder het Evangelie zou gesticht worden die, zoowel wat uitgebreidheid als zuiverheid aangaat die van het Oude Verbond verre zou overtreffen.

Ezechiël 45:1-8 Hier worden aanwijzingen gegeven voor de verdeling des lands na de terugkeer, en nu God die had gewaarborgd, zou het een daad des geloofs en niet een dwaasheid geweest zijn, te verdelen wat men nog niet had. En het zou welkom nieuws voor de ballingen zijn, te vernemen, dat zij niet slechts naar hun eigen land zouden terugkeren, maar ook, hoewel ze nu weinig in getal zijn, dat ze zullen toenemen en vermenigvuldigen en zo het land verruilen. Maar dit heeft nimmer zijn verwezenlijking gehad in de Joodse staat na hun terugkeer uit de ballingschap, maar zou vervuld worden in de Christelijke kerk, die geheel nieuw was (gelijk de verdeling van het land geheel verschillend was van die onder Jozua) en zeer uitgebreid door de toetreding der heidenen. Volmaakt zal ze zijn in het hemels koninkrijk, waarvan Kanaän steeds een type is geweest.

1. Nu is hier het deel des lands, voor het heiligdom bestemd, in welks midden de temper zou gebouwd worden met al zijn voorhoven en bijgebouwen, het overige rondom was voor de priesters. Dit wordt genoemd, vers 1, een hefoffer de Heere, want wat gegeven wordt voor werken van barmhartigheid, voor het onderhoud en de instandhouding van de openbaren eredienst en de uitbreiding van de godsdienst, neemt God aan als Hem gegeven, als het met een eenvoudig oog gedaan wordt. Het is een heilige plaats, die eerst bepaald wordt, gelijk de eerstelingen het deeg heiligen. De afzondering van land voor godsdienstige doeleinden en de bediening des Woords is een daad van vroomheid, die haar loon niet ontgaat tot in verre geslachten, ja voorde eeuwigheid. Deze heilige plaats moest gemeten worden en de grenzen ervan bepaald, opdat het heiligdom juist zijn deel kreeg en later het gehele land innemen zou. Zover zullen de landen der kerk zich uitbreiden en niet verder, zoals in het Britsche koninkrijk schenkingen aan de kerk vanouds beperkt worden door de wet op goederen in de dode hand. De grond, hiervoor het heiligdom aangewezen, was vijf en twintig duizend ellen lang en tien duizend ellen breed. De priesters en Levieten, die moesten naderen om de dienst te verrichten, zouden hun woningen hebben in een gedeelte land rondom het heiligdom, opdat zij niet ver van hun werk zouden zijn, terwijl in Jozua's tijd, bij de verdeling des lands, de steden der priesters en Levieten over het ganse land verspreid waren. Dit wil zeggen, dat de predikanten op hun standplaats moeten wonen, waar zij hun dienst hebben te verrichten, daar moet hun woonplaats zijn.

2. Grenzende aan het terrein voor het heiligdom werd plaats aangewezen voor de bezitting van de stad, de plaats voor de inwoners en de grond, dien zij tot hun onderhoud behoefden, vers 6. Voor het ganse huis Israëls zal het zijn, niet afzonderlijk voor elken stam, zoals vroeger, maar van alle stammen zullen er in de stad wonen, zoals ook geschied is, Nehemia 11:1, 2. De grond voor de stad was even lang, maar half zo breed als die voor het heiligdom, want de stad leefde van de nijverheid en had dus minder grond nodig.

3. De volgende toewijzing naar kerkengrond en stadsgrond is voor de kroonlanden, vers 7, 8. Hier wordt geen maat genomen, maar eenvoudig gezegd, dat zij liggen aan deze en aan gene zijde des heiligen hefoffers en der bezitting der stad, om af te beelden, dat de vorst met zijn rijkdom en macht beide moet beschermen. Sommigen menen, dat het aandeel van de vorst zo groot was als dat van heiligdom en stad samen, anderen nemen aan, dat het een dertiende deel

van het overige land was, terwijl dan de overblijvende twaalf dertienden voor de twaalf stammen waren. De vorst, die voortdurend de openbare belangen bestuurt, moet iets hebben om zijn waardigheid op te houden, overvloed zelfs, om niet in verzoeking te komen zijn onderdanen te verdrukken, hetgeen bij velen daardoor nog niet werd voorkomen. Maar de genade Gods zal dit verhinderen, want het wordt hier beloofd: Mijn vorsten zullen Mijn volk niet meer verdekken, want God zal de opzieners vreedzaam en de drijvers rechtvaardig maken. Desondanks vinden wij, dat na de terugkeer der Joden naar hun eigen land, over vele vorsten geklaagd wordt, dat ze wel afpersten. Maar Nehemia was er een, die niet handelde als de vorige landvoogden, en toch zijn hof in waarde hield, Nehemia 5:15, 18. Maar dit wordt van de vorst in dezen mystieken heiligen staat gezegd, om te tonen, dat de ambtsdragers in de kerk des Nieuwen Verbonds voedstervaders zouden zijn, en Christenvorsten haar beschermers en begunstigers. De heilige godsdienst, dien zij belijden, voor zover zij daardoor geleid worden, zal ze ervoor bewaren. Gods volk te verdrukken, omdat dat Gode meer toebehoort dan hun.

4. Het overige land werd onder het volk verdeeld naar hun stammen, die reden hadden, zich over hun vestiging te verblijden, wanneer zij de getuigenis Israëls en de troon des gerichte zo dicht bij hadden.

Ezechiël 45:9-12 Wij vinden hier enige algemene rechtsregelen voor vorst en volk vastgelegd, regels voor t en verwisselende gerechtigheid, want godzaligheid zonder gerechtigheid is slechts een vorm, die noch God behaagt noch enig volk nut doet. Krachtens het gezag van de koning der kerk wordt dus dit het beschreven recht

1. Dat vorsten hun onderdanen niet verdrukken, maar naar plicht en trouw recht en gerechtigheid doen, vers 9. "Het is te veel voor u, gij vorsten van Israël, dat gij het volk hebt verdrukt en u met roof en geweld verrijkt, dat gij zoolang de kudde hebt geschoren in plaats van ze te weiden, doet zulks van nu af niet meer." Zie, zelfs vorsten en groter der aarde, die lang hebben gedaan wat onrecht was, moeten ten laatste bedenken, dat het tijd, hoog tijd is, schuld te belijden en zich te beteren, want geen voorschrift kan enig onrecht rechtvaardigen. In plaats van te zeggen, dat het al lang de gewoonte is geweest, te verdrukken, en dat ze er dus wel mee mogen voortgaan, want gewoonte wordt wet, moeten ze zeggen, dat het al lang de gewoonte is geweest en daarom, gelijk het hier luidt, het is te veel voor ons, laat ons geweld en verstoring wegdoen, laat onrechtvaardige aanzoeken niet ingewilligd worden, ongerechte gebruiken afschaffen en allen, die geweld gebruiken, van hun ambt ontzetten. Laat ze hun uitstotingen, dat is: afpersingen wegnemen, hun onderdanen van te zware belastingen ontheffen, en recht en gerechtigheid doen, naar de wet en plaatselijk gebruik vereisen. Zie, alle vorsten, maar vooral die van Israël, hebben er zelf belang bij, recht te doen, want van hun volk zegt God: Zij zijn Mijn volk, en in zekeren zin regeren zij in plaats van God.

2. Dat buren elkander in de handel niet zullen bedriegen, vers 10. een rechte waag, om geld en goederen te wegen, en een rechte Efa, voor droge waren, koren en bloem, en enen rechten Bath, als maat voor vloeistoffen, wijn en olie, zult gijlieden hebben. Een Efa en een Bath zullen van enerlei maat zijn, het tiende deel van enen Homer of Kor, vers 11.
Zodat efa en bath, naar de geleerden Dr. Cumberland gerekend, vier en dertig liter of iets meer bevat. Een gomer was slechts het tiende deel van een efa, Exodus 16:36, en het honderdste deel van een chomer of homer, en hield ongeveer drie en een halve liter in. De Sikkel wordt hier vastgesteld, vers 13, hij is gelijk twintig Gera, is onze munt een gulden en vijf en veertig cent. Gerekend werd bij sikkels, waarvan, als men alleen op het gewicht en niet op de muntwaarde let, honderd een maneh of pond, maakt, naar blijkt uit een vergelijking van

1 Koningen 10:17, waar gezegd wordt, dat drie manehs of ponden gouds worden gezegd, een schild te zijn, met de parallel-plaats. 2 Kronieken 8: 16, waar staat, dat driehonderd sikkelen goud opgewogen werden tot één schild. Maar wanneer de maneh een som gelds voorstelt dan bevat die maar zestig sikkels, vijf en twintig sikkels en vijftien sikkels, wat tezamen maakt zestig sikkels. Maar zo wordt gerekend, omdat zij een munt hadden, die twintig sikkels woog, en andere van vijf en twintig sikkels, en nog een van vijftien sikkels, zoals een geleerd opmerker hier opmerkt. Zie, de God Israëls wil nauwkeurige berekeningen en rechtvaardige handelingen, eerlijk en billijk zijn, en voorzichtig, dat niemand onrecht lijdt, omdat men anders zijn belijdenis voor God en mensen onteert.

Ezechiël 45:13-25
Eerst werden blootgelegd de rechtsregels jegens mensen, die ook tot de waren godsdienst behoren, nu komt de profeet tot regels van hun onmiddellijk dienen van God.
1. Geëist wordt, dat zij de Heere een hefoffer brengen van hetgeen zij bezitten, vers 13. Al het volk des lands moet een hefoffer brengen, vers 16. Als Gods pachters moeten zij de groten Landeigenaar pacht betalen. Zij hadden uit hun erfenis een hefoffer gebracht, een heilige plaats van het land, nu wordt hun opgedragen, uit hun persoonlijk bezit een hefofferte brengen, als een erkentenis, dat zij alles van Hem ontvingen, dat zij van Hem afhankelijk waren en dus verplichtingen jegens Hem hadden. Zie, wat ons inkomen ook zij, wij moeten God ervan vereren, door Hem daarvan te geven wet recht is. Niet dat God iets van node heeft, of van ons iets kan ontvangen dat Hij ons niet eerst heeft gegeven, Psalm 50:10. nee, het is een hefoffer, wij offeren het slechts, het voordeel keert tot ons weder, tot zijn armen, die als onze naasten zijn, of tot zijn dienaren, die ons gestadig onderwijzen. 11. De verhouding van dit hefoffer wordt hier vastgesteld, hetwelk de wet van Mozes niet had gedaan. Er wordt geen melding gemaakt van tienden, maar alleen van dit hefoffer. En de hoeveelheid wordt dus bepaald:
1. Van hun koren moest geofferd worden het zestigste deel, van elke homer tarwe en gerst, die tien efa's bevat, het zesde deel van een efa, dus weer het zestigste deel.

2. Van hun olie (en waarschijnlijk ook van hun wijn) het honderdste deel, van elke kor of homer, die tien bath bevatte, het tiende deel van een bath, vers 14. Dit werd gegeven voor het altaar, want in ieder spijsoffer was bloem met olie gemengd.

3. Van hun kudde moesten zij geven een lam op de tweehonderd, het kleinste gedeelte van alle, vers 15. Maar het moest zijn uit het water rijke land van Israël. Zij mochten God niet offeren wat van schraalder bodem kwam, maar het vetste en beste dat zij hadden, als brandoffers en dankoffers, gene moesten dienen om Gode ere te geven, deze om van God barmhartigheid, genade en vrede af te smeken. In onze geestelijke offeranden komen deze twee dingen voor de troon der genade. Maar om deze beide aannemelijk te maken, moesten deze offeranden verzoening over hen doen. Christus is ons Zoenoffer, door Wien verzoening is teweeggebracht, en op Hem moet ons oog geslagen zijn in al onze dankoffers.

III. Dit hefoffer moest gegeven worden voor de vorst in Israël, vers 16. Sommigen lezen: aan de vorst, en verstaan dit van Christus, die inderdaad de Vorst in Israël is, Wien wij onze hefoffers moeten brengen, en in Wiens hand wij ze moeten leggen, opdat Hij ze de Vader aanbiede. Of: zij zullen het met de vorst, ieder bijzonder persoon zal zijn hefoffer brengen, om met dat van de vorst geofferd te worden, want er volgt, vers 17: En het zal de vorst opgelegd zijn, te offeren de brandofferen, om verzoening te doen voor het huis Israëls. Het volk moest, volgens de voorgaande regelen, hem hun hefoffers brengen, en hij moest ze naar het heiligdom vervoeren, en wat tekort kwam, Uit eigen voorraad aanvullen. Zie, het is de

plicht van heersers, voor de godsdienst te zorgen en toe te zien, dat de uiterlijke plechtigheden geregeld en zorgvuldig worden nagekomen, en dat niet ontbreekt wat hiertoe kan dienen. De overheid houdt beide tafelen, en het is een gelukkig ding, wanneer degenen, die in macht en waardigheid boven ons staan, ons voorgaan in de dienst van God.

IV. Enige bijzondere plechtigheden worden hier vastgesteld.
1. Eerst vinden wij er een voor het begin van het jaar, dat geheel nieuw schijnt te zijn, niet ingesteld door de wet van Mozes, namelijk de jaarlijkse reiniging van het heiligdom.
a. In de eerste maand, op de eersten dag der maand, dus nieuwjaarsdag, moesten zij een offer offeren om het Heiligdom te ontzondigen, vers 18, dat is om verzoening te doen over de overtreding met de heilige dingen in het vorige jaar, opdat zij geen schuld in het nieuw jaar mochten indragen, om genade in te roepen, dat ze die overtreding niet weer begaan, en de dienst in dit nieuw jaar beter zouden waarnemen. En, ten teken hiervan, moest het bloed van dit zondoffer aan de posten des Huizes, aan de vier hoeken, niet van het altaar, maar van het afzetsel des altaars, en aan de posten van de poorten des binnensten voorhofs gedaan worden, vers 19, om aan te tonen, dat daardoor verzoening werd gedaan voor de zonden van alle dienaren, die in dat huis de dienst vervulden, priesters, Levieten en het volk, zelfs de zonden dergenen, die voorts nog op enigerlei wijze deel er aan hadden. Zie, zelfs heiligdommen hebben reiniging nodig, herhaalde reiniging, dat hierboven behoeft er geen. Zij, die God samen vereren, moeten zich dikwijls verenigen in gemeenschappelijke schuldbelijdenis voor hun menigvuldige gebreken, en op het bloed van Christus pleiten tot vergeving, en tot hernieuwing van het bloed om er in het vervolg zorgvuldiger in te zijn. Het is alleszins gepast, daarmede het jaar te beginnen, gelijk Hizkia deed, toen het lang verzuimd was, 2 Kronieken 29:17. Hier werd ook bepaald, het heiligdom te reinigen op de eersten dag der maand, omdat op de veertienden dag der maand het Pascha moest gegeten worden, een instelling, die, van alle Oudtestamentische ceremoniën, nog het meest van Christus en van zijn genade sprak, en daarom was het zeer voegzaam, dat men twee weken tevoren het heiligdom begon te reinigen.

b. Dit offer moest de zevenden dag der eerste maand herhaald worden, vers 20. En dan was de bedoeling ervan, verzoening te doen vanwege de afdwalende, en vanwege de onbedachtzame. Zie, wie zondigt, d waalt af en is onbedachtzaam, hij gaat verkeerd, en loopt uit de weg en toont, dwaas, onwijs te zijn. Maar hier wordt gesproken van zulke zonden, die door onwetendheid, vergissing of onachtzaamheid zijn begaan, hetzij door een priester of een Leviet of door iemand uit het volk. Offers waren ingesteld om voor zulke zonden verzoening te doen, waardoor men verrast werd, of die men begaan had voordat men het zelf wist, men zou ze niet gedaan hebben, als men alles goed geweten of het zich ter rechter tijd herinnerd had. Na ze begaan te hebben, veroordeelt men zichzelf. Maar voor zonden, met voorbedachten rade of in hooghartigheid begaan, was geen offer ingesteld, Numeri 15:30. Door deze herhaalde offeranden zult gij het Huis verzoenen, dat is: wordt God ermede verzoend, en vaart voort met de tekenen Zijner tegenwoordigheid, ook in dit nieuw jaar.

2. Het Pascha meest op de bepaalden tijd gehouden worden, vers 21. Christus is ons Pascha, voor ons geslacht. Wij vieren de gedachtenis van die offerande en juichen over de verlossing uit de Egyptische slavernij der zonde en onze behoudenis van het zwaard des verdervers. De engel, die Goddelijke gerechtigheid oefende, is des Heeren Avondmaal, dat ons Pascha is gelijk het ganse Christelijk leven dat is en moet zijn, het feest der ongezuurde broden. Hier wordt bepaald, dat de vorst een zondoffer zal bereiden, om geofferd te worden voor hem zelf en het volk, een ver op de eersten dag, vers 22, en een geitenbok iedere volgende dag, vers 23. Om ons te leren, dat, in alle smarten tot God om met Hem gemeenschap te oefenen, wij het oog moeten vestigen op het grote zondoffer, waardoor de overtreding is verzoend en een

eeuwige gerechtigheid aangebracht. Op elken dag van het feest was er een brandoffer, alleenlijk ter ere Gods, en niet minder dan zeven varren en zeven rammen met hun spijsoffer, die op het altaar geheel verteerd worden, vers 23, 24.

3. Het Loofhuttenfeest, daarvan wordt nu gesproken, vers 25. Van het Pinksterfeest wordt niets gezegd, het viel tussen de beide genoemde feesten. Voorschriften worden hier gegeven (boven die van de wet van Mozes) voor dezelfde offeranden, die gedurende de zeven dagen van het Pascha moesten gebracht worden. Zie de ongenoegzaamheid der wettelijke offeranden, zij werden daarom dikwijls herhaald, niet slechts elk jaar, maar elk feest, elken dag van het feest, omdat zij nimmermeer heiliger hunnen degenen, die daar toegaan, Hebreeën 10:1, 3. Zie de noodzakelijkheid om dezelfde godsdienstige oefeningen vaak te herhalen. Of schoon het zoenoffer eens voor allen volbracht is, moeten de dankoffers, dat van een gebroken hart, van een dankbaar hart, die geestelijke offeranden, die door Jezus Christus Gode aangenaam zijn, dagelijks geofferd worden. Wij moeten onze heilige plichten geregeld waarnemen en daarvan niet afwijken.

HOOFDSTUK 46

1 Alzo zegt de Heere HEERE: De poort van het binnenste voorhof, die naar het oosten ziet; zal de zes werkdagen gesloten zijn; maar op de sabbatdag zal zij geopend worden; ook zal zij geopend worden op de dag van de nieuw maan. 2 En de vorst zal ingaan door de weg van het voorhuis derzelve poort van buiten, en zal staan aan de post van de poort; en de priesters zullen zijn brandofferen en zijn dankofferen bereiden, en hij zal aanbidden aan de dorpel der poort, en daarna uitgaan; doch de poort zal niet gesloten worden tot op de avond. 3 Ook zal het volk des lands aanbidden voor de deur derzelve poort, op de sabbatten en op de nieuw manen, voor het aangezicht des HEEREN. 4 Het brandoffer nu, dat de vorst de HEERE zal offeren, zal op de sabbatdag zijn, zes volkomen lammeren, en een volkomen ram. 5 En het spijsoffer, een efa tot de ram, maar tot de lammeren zal het spijsoffer een gave zijner hand zijn; en olie, een hin tot een efa. 6 Maar op de dag van de nieuw maan, een var, een jong rund, van de volkomene, en zes lammeren, en een ram; volkomen zullen zij zijn. 7 En ten spijsoffer zal hij bereiden een efa tot de var, en een efa tot de ram; maar tot de lammeren, zoals zijn hand bekomen zal; en een hin olie tot een efa. 8 En als de vorst ingaat, zal hij door de weg van het voorhuis der poort ingaan, en door deszelfs weg weder uitgaan. 9 Maar als het volk des lands voor het aangezicht des HEEREN komt, op de gezette hoogtijden, die door de weg van de noorderpoort ingaat om te aanbidden, zal door de weg van de zuiderpoort weder uitgaan; en die door de weg van de zuiderpoort ingaat, zal door de weg van de noorderpoort weder uitgaan; hij zal niet wederkeren door de weg der poort, door dewelke hij is ingegaan, maar recht voor zich heen uitgaan. 10 De vorst nu zal in het midden van hen ingaan, als zij ingaan; en als zij uitgaan, zullen zij samen uitgaan. 11 Voorts op de feesten, en op de gezette hoogtijden zal het spijsoffer zijn, een efa tot een var, en een efa tot een ram; maar tot de lammeren, een gave zijner hand; en olie, een hin tot een efa. 12 En als de vorst een vrijwillig offer zal doen, een brandoffer of dankofferen tot een vrijwillig offer de HEERE, zo zal men hem de poort openen, die naar het oosten ziet; en hij zal zijn brandoffer en zijn dankofferen doen, gelijk als hij zal gedaan hebben op de sabbatdag; en als hij weder uitgaat, zal men de poort sluiten, nadat hij uitgegaan zal zijn. 13 Wijders zult gij een volkomen eenjarig lam dagelijks bereiden ten brandoffer de HEERE; alle morgens zult gij dat bereiden. 14 En gij zult ten spijsoffer daarop doen, alle morgens een zesde deel van een efa, en olie een derde deel van een hin, om de meelbloem te bedruipen; tot een spijsoffer de HEERE, tot eeuwige inzettingen, geduriglijk. 15 Zij zullen dan het lam, en het spijsoffer, en de olie alle morgens bereiden tot een gedurig brandoffer. 16 Alzo zegt de Heere HEERE: Wanneer de vorst aan iemand van zijn zonen een geschenk zal geven van zijn erfenis, dat zullen zijn zonen hebben; het zal hun bezitting zijn in erfenis. 17 Maar wanneer hij van zijn erfenis een geschenk zal geven aan een van zijn knechten, die zal dat hebben tot het vrijjaar toe; dan zal het tot de vorst wederkeren; het is immers zijn erfenis, zijn zonen zullen het hebben. 18 En de vorst zal niets nemen van de erfenis des volks, om hen van hun bezitting te beroven; van zijn bezitting zal hij zijn zonen erf nalaten; opdat niet Mijn volk, een iegelijk uit zijn erfenis, verstrooid worde. 19 Daarna

bracht hij mij door de ingang, die aan de zijde der poort was, tot de heilige kameren, de priesteren toe behorende, die naar het noorden zagen, en ziet, aldaar was een plaats aan beide zijden, naar het westen. 20 En hij zeide tot mij: Dit is de plaats, alwaar de priesters het schuldoffer en het zondoffer zullen koken; en waar zij het spijsoffer zullen bakken, opdat zij het niet uitbrengen in het buitenste voorhof, om het volk te heiligen. 21 Toen bracht hij mij in het buitenste voorhof, en voerde mij om in de vier hoeken des voorhofs; en ziet, in elken hoek des voorhofs was een ander voorhofje. 22 In de vier hoeken des voorhofs waren voorhofjes met schoorstenen, van veertig ellen de lengte, en dertig de breedte; dezelve vier hoekhofjes hadden enerlei maat. 23 En er was rondom in dezelve een ringmuur, rondom deze vier; en er waren keukens gemaakt beneden aan de ringmuren rondom. 24 En hij zeide tot mij: Dit zijn de keukens, alwaar de dienaars des huizes het slachtoffer des volks zullen koken.

In dit hoofdstuk hebben wij,
1. Nog enige regels, beide voor de priesters en het volk, betreffende de eredienst, vers 1-15.
II. Een wet betreffende de beschikking van de vorst over zijn erfenis, vers 16-18.
III. een beschrijving van de plaatsen, bestemd voor het koken van de offers en het bakken van het spijsoffer, vers 19-24.

Ezechiël 46:1-15
Of de regels voor de openbaren eredienst, hier gegeven, bestemd waren om waargenomen te worden, ook in die opzichten, waarin zij verschilden van de wet van Mozes, en waargenomen werden in de tijd van de tweede tempel, is niet zeker, in de geschiedenis van de laatsten tijd van de Joodse kerk vinden wij niet, dat zij bij hun eredienst deze geboden nakwamen, zoals men denken zou, dat hun plicht was, maar alleen de wet van Mozes daar zij ze niet letterlijk, maar mystiek opvatten, als bestemd voor de toekomende eeuw. In deze verzen kunnen wij opmerken,

I. Dat de plaats van de eredienst vastgesteld was en regels daaromtrent gegeven waren, beide voor vorst en volk.
1. De oostpoort, die op andere tijden gesloten was, moest open staan op de Sabbatdag, op de dag van de nieuw maand, vers 1 en zo vaak de vorst een vrijwillig offer deed vers 12. Dat deze poort gewoonlijk gesloten was, lazen wij tevoren, Hoofdstuk 44:2, terwijl de andere poorten van het voorhof iedere dag geopend waren, werd deze alleen geopend op hoge dagen en bij feestelijke gelegenheden, wanneer zij geopend werd voor de vorst, die mocht ingaan door de weg van het voorhuis dezer poort, vers 28. Sommigen zijn van mening, dat hij met de priesters en Levieten in het binnenste voorhof inging, want daartoe gaf deze poort toegang, en zij merken op, dat overheden en dienaren behoren samen te werken, en hand in hand dezelfde weg te gaan ter bevordering van de dienst van God. Maar het schijnt eer, dat hij niet door de poort ging, zoals de heerlijkheid des Heeren gedaan had, hoewel zij open was, maar dat hij door de weg van het voorhuis der poort ging, aan de post van de poort stond en dat hij aanbad aan de dorpel der poort, vers 2, waar hij het voile gezicht had op de verrichtingen der priesters bij het altaar, en zijn instemming daarmee betuigde, voor zichzelf en voor het volk des lands, dat achter hem stond voor de deur dezer poort vers 3. Aldus moest iedere vorst tonen, dat Zijn hart als Davids hart was, die zeer gaarne een dorpelwachter in het huis Zijns Gods wilde zijn, en zoals daar staat, voor de drempel liggen, Psalm 84:11. De aanzienlijkste mensen zijn minder dan de minste van de geboden Gods. Ook de vorsten zelf moeten als zij tot God naderen, aanbidden met eerbied en godvruchtigheid, erkennende, dat ook zij onwaardig zijn om tot Hem te naderen. Maar Christus is onze Vorst, dien God tot Hem doet naderen en genaken, Jeremia 30:21.

2. Wat betreft de noordpoort en de zuidpoort, waardoor zij in het voorhof des volks ingingen, en niet in het binnenste voorhof, daarvoor gold deze regel, dat wie de noordpoort inkwam, de

zuidpoort moest uitgaan, en wie de zuidpoort inkwam, de noordpoort moest uitgaan, vers 9. Sommigen meenden, dat dit diende, om te voorkomen, dat zij elkaar duwden en stieten, want God is een God van orde en niet van verwarring. Wij mogen veronderstellen, dat zij ingingen in de poort, die het dichtst bij hun eigen huis was maar, als zij weggingen, wilde God, dat zij door die poort gingen, die voor hen een omweg was, om hun tijd te geven tot overpeinzing, wijl zij daardoor verplicht waren om het heiligdom heen te gaan, hadden zij de gelegenheid zijn paleizen te beschouwen, en, als zij hun tijd wel besteedden op dezen omweg, dan konden zij het de naasten weg naar huis noemen. Sommigen merken op, dat dit ons herinneren kan, om steeds voorwaarts te gaan in de dienst van God, en te vergeten hetgeen achter is, Filippenzen 3:14, en na het volbrengen van de wet, niet terug te gaan, zoals zij gekomen zijn, maar heiliger, hemelser en geestelijker.

3. Het is een gebod, dat het volk zal aanbidden voor de deur der oostpoort, waar ook de vorst aanbidt, hij als het hoofd, zij als zijn volgelingen, beide op de Sabbatten en op de nieuw maanden, vers 3, en, dat als zij inkomen en als zij uitgaan de vorst in het midden van hen zal zijn, vers 10. De aanzienlijken moeten door een regelmatig en eerbiedig verschijnen bij de openbaren eredienst een goed voorbeeld geven aan hun minderen, beide door hen uit te nodigen en hen aan te moediger eveneens te doen. Het is iets heerlijks en passends, als personen van aanzien ter kerke gaan met hun dienstbaren en pachters en arme buren om hen heen, en zich daar ernstig en vroom gedragen, en die God aldus eren met hun eer, zal God overvloedig eren.

II. Dat de regelen van de eredienst weren vastgesteld. Hoewel verondersteld wordt, dat de vorst zelf een zeer hartelijk ijverig vriend is van het heiligdom, toch wordt het niet aan hem overgelaten, zelfs niet in overleg met de priesters, om te bepalen, welke offers geofferd moeten worden, maar God Zelf bepaalt dat, want het is Zijn koninklijk voorrecht de ceremoniële plechtigheden vast te stellen van de eredienst.
1. Iedere morgen, even regelmatig als de morgen zelf, moeten zij een lam bereiden ten brandoffer, vers 13. Het is vreemd, dat geen melding wordt gemaakt van het avondoffer, maar nu Christus gekomen is, en, in de voleinding der eeuwen, Zichzelf geofferd heeft, Hebreeën 9:26, moeten wij Hem als het avondoffer beschouwen, om welken tijd Hij gestorven is.

2. Terwijl volgens de wet van Mozes vier lammeren geofferd werden, Numeri 28:9, wordt hier bepaald, dat zes lammeren moeten geofferd, op kosten van de vorst, en bovendien een volkomen ram, vers 4, om te betekenen, hoe overvloedig wij moeten zijn in de werken van de Sabbat, en welk een overvloed van geestelijke offers, gebed en dankzegging wij God op dien dag moeten offeren, en, als God aan zodanige offeranden een welgevallen heeft, dan hebben wij zeker alle reden om dat eveneens te hebben.

3. Op de nieuw maanden, bij het begin van iedere maand, werd boven en behalve de gewone Sabbatsoffers, nog een jong rund geofferd, vers 6. Die veel voor God en hun zielen doen, regelmatig en zonder verzuim, moeten toch, bij bijzondere gelegenheden, nog meer doen.

4. Alle offers moesten volkomen zijn, dat was Christus, de grote offerande, 1 Petrus 1:9 en zo ook moeten christenen, die zichzelf Gode moeten voorstellen als levende offeranden, trachten en pogen om te zijn-onberispelijk, oprecht en onstraffelijk.

5. Bij alle offeranden kwamen nog spijsoffers, want dat was bevolen in de wet van Mozes, om te tonen, welk een goede tafel God in Zijn huis houdt, en dat wij Hem moeten eren met de vruchten van onzen grond zoowel als met de vruchten van ons vee, omdat Hij ons met beide

gezegend heeft, Deuteronomium 28:4. In de beginne offerde Kaïn het een en Abel het ander. Sommigen maken de opmerking, dat de spijsoffers hier naar verhouding veel aanzienlijker zijn dan in de wet van Mozes. Toen was de verhouding drie tienden tot een jong rund, en twee voor een ram, namelijk tienden van een efa, en de helft van een hin olie op z'n hoogst, Numeri 15:6-9, maar hier voor ieder jong rund en iedere ram, een hele efa, en een hin olie, vers 7, wat betekent, dat onder het Evangelie, na het volbrengen van de grote verzoenende offerande, deze onbloedige offers overvloediger zullen zijn, of, in 't algemeen betekent het, dat, daar God na, onder het Evangelie overvloedig is jegens ons in de gaven van zijn genade, meer dan onder de wet, wij eveneens overvloedig moeten zijn in het brengen van dank en lof aan Hem. Maar het is opmerkelijk, dat bij het spijsoffer tot de lammeren de vorst is toegestaan te offeren, zoals zijn hand bekomen zal, vers 5, 7, 11, een gave zijner hand.
De vorsten zelf moeten geven naar vermogen, en met name in 't geen uitgegeven wordt voor werken van vroomheid. Verwacht en eist God, dat wij zullen geven naar vermogen, iedereen, naardat hij welvaren verkregen heeft, 1 Korinthe 16:2. God heeft ons niet doen dienen met spijsoffer, Jesaja 43:23, maar neemt onzen staat en toestand in aanmerking. Toch is dit geen verontschuldiging voor hen, die een onvermogen voorgeven, dat niet bestaat, of voor hen, die door hun buitensporigheid in andere dingen zichzelf onmogelijk maken, het goede te doen, dat zij behoren te doen. En wij vinden, dat geprezen worden, die in een buitengewoon geval, niet alleen deden naar vermogen maar boven vermogen.

Ezechiël 46:16-18
Wij hebben hier een wet tot beperking van de macht van de vorst om over de eigendommen van de kroon te beschikken.
1. Als een van zijn zonen bij hem in de gunst staat, of zich verdienstelijk heeft gemaakt mag hij, als het hem behaagt, ten teken van zijn gunst of ter beloning van zijn dienster een deel van zijn landerijen aan hem en zijn erfgenamen voor altijd schenken, vers 16, mits het niet uit de familie gaat. Ouders kunnen reden hebben, als hun kinderen groot geworden zijn, om vriendelijker te zijn voor de een dan voor de ander, zoals Jakob aan Jozef een deel gaf boven zijn broederen, Genesis 48:22.

2. Maar, als hij een begunstigden knecht heeft, mag hij hem geen land schenken op dezelfde wijze, vers 17. Maar als hij er reden toe ziet, mag hij hem land geven tot aan het jubeljaar, en dan moet het weer aan de familie vervellen, vers 17. Die knecht mag de renten, inkomsten en voortbrengselen voor dien tijd hebben, maar de erfenis, het ius proprietarium—het eigendomsrecht, zal aan de vorst en diens erfgenamen blijven. Het was gepast, dat er verschil werd gemaakt tussen een kind en een knecht, Johannes 8:35. De dienstknecht blijft niet eeuwiglijk in het huis, zoals de zoon.

3. De goederen, die hij aan zijn kinderen geeft, moeten van hem zelf zijn, vers 18:Hij zal niets nemen van de erfenis des volks, onder voorwendsel, dat hij veel kinderen heeft om voor te zorgen, hij zal geen middelen zoeken, om hen uit hun bezittingen te zetten, om hen te dwingen ze te verkopen en aldus hen van hun bezitting te beroven, maar hij en zijn zonen moeten met het hun tevreden zijn. Het is volstrekt geen eer voor een vorst, de rijkdom van zijn familie te vermeerderen door inbreuk te maken op de eigendommen zijner onderdanen, of die van zijn kroon, door op de rechten van zijn onderdanen inbreuk te maken, ook zal hij er zelf op de duur niet bij winnen, want hij zal slechts een arm vorst zijn, als het volk verstrooid is, een iegelijk uit zijn erfenis, als zij hun geboorteland verlaten, door verdrukking er uit verdreven, verkiezende liever onder vreemden te leven, die vrij zijn, en waar zij het hun kunnen noemen, wat zij hebben, hoe weinig het is. Het is het belang van vorsten, over de harten hunner onderdanen te heersen, en dan is al wat Zij hebben, tot hun dienst, op de beste

wijze. Het is beter voor hen, hun genegenheid te winnen door hun rechten te beschermen dan hun bezittingen te verkrijgen door er inbreuk op te maken.

Ezechiël 46:19-24
Wij hebben hier het vervolg van de openbaring, betreffende de gebouwen van de tempel, die wij tevoren niet opmerkten, en dat waren de plaatsen om het vlees der offers te koken vers 20. Hij, die zo overvloedig tafel hield bij zijn altaar, had grote keukens nodig, en een wijs bouwer zorgt voor gelegenheden van die soort.
Ziehier

1. Waar de kookplaatsen lagen. Er waren er bij de ingang tot het binnenste voorhof, vers 19, en andere onder de galerijen, in de vier hoeken van het buitenste voorhof, vers 21-23. Dit zijn de plaatsen, waar waarschijnlijk de meeste ruimte voor dit doel over was, en die ruimte werd voor dit doel bestemd, om niet te verliezen. Het zou jammer zijn als heilige grond niet gebruikt werd.

2. Hoe deze gebruikt worden. In die ruimte moesten zij het schuldoffer en het zondoffer koken, namelijk die delen er van, die aan de priesters waren toegewezen en die heiliger waren dan het vlees van het spijsoffer, waarvan de offeraars ook hun deel hadden. Daar moesten zij ook het spijsoffer bakken, namelijk hun deel er van, dat zij van het altaar voor hun eigen tafel ontvingen, vers 20. Er werd voor gezorgd, dat zij het niet zouden uitbrengen in het buitenste voorhof, om het volk te heiligen. Ze mogen niet voorgeven het volk te heiligen met dit heilige vlees, en hen aldus bedriegen, en het volk moet niet denken, dat zij geheiligd worden door deze heilige dingen aan te raken, en dat ze daardoor beter of aannemelijker worden voor God. Het schijnt wel, dat er waren, die dat dachten, Hagg. 2:12, en daarom mochten de priesters niets van het heilige vlees aannemen, om dat bedrog niet aan te moediger. Predikanten moeten er zich voor wachten, de bijgelovige ijdelheden van onwetende mensen te bevorderen.

HOOFDSTUK 47

1 Daarna bracht hij mij weder tot de deur van het huis, en ziet, er vloten wateren uit, van onder de dorpel des huizes naar het oosten; want het voorste deel van het huis was in het oosten, en de wateren daalden af van onderen, uit de rechterzijde des huizes, van het zuiden des altaars. 2 En hij bracht mij uit door de weg van de noorderpoort, en voerde mij om door de weg van buiten, tot de buitenpoort, de weg, die naar het oosten ziet; en ziet, de wateren sprongen uit de rechterzijde. 3 Als nu die man naar het oosten uitging, zo was er een meetsnoer in zijn hand; en hij mat duizend ellen, en deed mij door de wateren doorgaan, en de wateren raakten tot aan de enkelen. 4 Toen mat hij nog duizend ellen, en deed mij door de wateren doorgaan, en de wateren raakten tot aan de knieën; en hij mat nog duizend, en deed mij doorgaan, en de wateren raakten tot aan de lenden. 5 Voorts mat hij nog duizend, en het was een beek, waar ik niet kon doorgaan; want de wateren waren hoge wateren, waar men door zwemmen moest, een beek, waar men niet kon doorgaan. 6 En hij zeide tot mij: Hebt gij het gezien, mensenkind? Toen voerde hij mij, en bracht mij weder tot aan de oever der beek. 7 Als ik wederkeerde, ziet, zo was er aan de oever der beek zeer veel geboomte, van deze en van gene zijde. 8 Toen zeide hij tot mij: Deze wateren vlieten uit naar het voorste Galiléa, en dalen af in het vlakke veld; daarna komen zij in de zee; in de zee uitgebracht zijnde, zo worden de wateren gezond. 9 Ja, het zal geschieden, dat alle levende ziel, die er wemelt, overal, waarheen een der twee beken zal komen, leven zal, en daar zal zeer veel vis zijn, omdat deze wateren daarheen zullen gekomen zijn, en zij zullen gezond worden, en het zal leven, alles, waarheen deze beek zal komen. 10 Ook zal het geschieden, dat er vissers aan dezelve zullen staan, van En-gedi aan tot En-eglaim toe; daar zullen plaatsen zijn tot uitspreiding der netten; haar vis zal naar zijn aard wezen als de vis van de grote zee, zeer menigvuldig. 11 Doch haar modderige plaatsen en haar moerassen zullen niet gezond worden, zij zijn tot zout overgegeven. 12 Aan de beek nu, aan haar oever, zal van deze en van gene zijde opgaan allerlei spijsgeboomte, welks blad niet zal afvallen, noch de vrucht daarvan vergaan; in zijn maanden zal het nieuw vruchten voortbrengen; want zijn wateren vlieten uit het heiligdom; en zijn vrucht zal zijn tot spijze, en zijn blad tot heling. 13 Alzo zegt de Heere HEERE: Dit zal de landpaal zijn, naar dewelke gij het land ten erve zult nemen, naar de twaalf stammen Israëls: Jozef twee snoeren. 14 En gij zult dat erven, de een zowel als de ander; over hetwelk Ik Mijn hand heb opgeheven, dat Ik het uw vaderen zou geven; en ditzelve land zal ulieden in erfenis vallen. 15 Dit nu zal de landpaal des lands zijn: aan de noorderhoek, van de grote zee af, de weg van Hethlon, waar men komt te Zedad. 16 Hamath, Berotha, Sibraim, dat tussen de landpaal van Damaskus en tussen de landpaal van Hamath is; Hazar Hattichon, dat aan de landpaal van Havran is. 17 Alzo zal de landpaal van de zee af zijn, Hazar-enon, de landpaal van Damaskus, en het noorden noordwaarts, en de landpaal van Hamath; en dat zal de noorderhoek zijn. 18 de oosterhoek nu zult gijlieden meten van tussen Havran, en van tussen Damaskus, en van tussen Gilead, en van tussen het land Israëls aan de Jordaan, van de landpaal af tot de Oostzee toe; en dat zal de oosterhoek zijn. 19 En de zuiderhoek zuidwaarts van Thamar af, tot aan het twistwater van Kades, voorts naar de beek heen, tot aan de grote zee; en dat zal de zuiderhoek zuidwaarts zijn. 20 En de westerhoek, de grote zee, van de landpaal af tot daar men recht tegenover Hamath komt; dat zal de westerhoek zijn. 21 Ditzelve land nu zult gij ulieden uitdelen naar de stammen Israëls. 22 Maar het zal geschieden, dat gij hetzelve zult doen vallen in erfenis voor ulieden, en voor de vreemdelingen, die in het midden van u verkeren, die kinderen in het midden van u zullen gewonnen hebben; en zij zullen ulieden zijn, als een inboorling onder de kinderen Israëls; zij zullen met ulieden in erfenis vallen, in het midden der stammen Israëls. 23 Ook zal het geschieden, in de stam, bij welken de vreemdeling verkeert, aldaar zult gij hem zijn erfenis geven, spreekt de Heere HEERE.

In dit hoofdstuk hebben wij:
I. Het gezicht der heilige wateren, hun oorsprong, hun omvang, diepte en geneeskracht, de menigte visch erin, en een beschrijving der bomen, die op hun oevers groeien vers 1-12.
II. een aanwijzing van de grenzen van het land Kanaän, dat hij loting werd verdeeld onder de stammen Israëls en de vreemdelingen, die onder hen verkeerden, vers 13-23.

Ezechiël 47:1-12

Dit gedeelte van Ezechiëls visioen moet zo noodzakelijk een mystieke en geestelijke betekenis hebben, dat wij daarom besluiten: ook de andere gedeelten hebben geen andere

betekenis. Er kan hier geen sprake zich van werkelijke wateren, die door pijpen in de tempel gevoerd worden om de offeranden te wassen, de tempel schoon te houden en dat water de weer af te leiden, want dat zou deze schone rivier in een zinkput of riool veranderen. De profetie, Zacharia 14:8, kan dit verklaren, van levende wateren, die uit Jeruzalem vlieten zullen de helft van die naar de Oostzee, en de helft van die naar de achterste zee aan. Duidelijk wordt hierop gezinspeeld, Openbaring 22:1, waar Johannes in een gezicht zag een zuivere rivier van het water des levens. Het schijnt de roem en de vreugde voor te stellen, die genade bewerkt en voltooit. Het schijnt genade en vreugde te betekenen, wanneer de roem begint. De meeste uitleggers stemmen daarin overeen, dat deze wateren het Evangelie van Christus afbeelden, dat van Jeruzalem uitging en zich in de landen rondom verspreidde, en de gaven en krachten des Heiligen Geestes, die het vergezellen, en waardoor het zo ver doordringt en wonderlijke, gezegende uitwerking voortbrengt.

Ezechiël had herhaalde malen rondom het huis gewandeld en merkt nu eerst deze wateren op, want God maakt Zijn volk Zijn zin en wil niet ineens bekend,"maar trapsgewijze".
Let nu op,
I. de oorsprong dezer wateren. Hij moet niet de stroom nagaan tot zijn begin, maar de oorsprong wordt hem aangewezen, vers 1: Er vloten wateren uit, van onder de dorpel des Huizes naar het oosten, van onderen, uit de rechterzijde des Huizes, dat is de zuidzijde des altaars. En wederom, vers 2:De wateren sprongen uit de rechterzijde, betekenende, dat van Sion de wet zou uitgaan en des Heeren woord van Jeruzalem, Jesaja 2:3. Daar werd de Geest op de apostelen uitgestort, en de gave der talen hun geschonken, opdat zij dit water naar alle volken mochten brengen. In de tempel moesten zij staan en alle de woorden dezes levens spreken, Handelingen 5:20. Zij moesten het Evangelie aan alle volken prediken, beginnende van Jeruzalem, Lukas 24:47. Maar dat is niet alles: Christus is de tempel, Hij is de deur, die levende wateren vloeien uit Hem, uit zijn doorstoken zijde. Het is het water, dat Hij ons geeft, dat in ons wordt een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven, Johannes 4:14. En het is door het geloof in Hem, dat wij van Hem ontvangen stromen des levenden waters, dit zeide Christus van de Geest, Johannes 7:38, 38. De oorsprong dezer wateren lag niet boven de grond, zij vloten voort van onder de dorpel, want de oorsprong van het leven der gelovigen is een mysterie, het is met Christus verborgen in God, Colossenzen 3:3. Sommigen merken op, dat zij uit de rechterzijde des huizes kwamen, en zien daarin een aanwijzing, dat de zegeningen des Evangelies rechterhandse of krachtdadige zegeningen zijn. Het is ook een aanmoediging voor degenen, die aan de zijden der poorten der Wijsheid, aan de ingang der deuren staan, die gewillig zijn om aan de dorpel van het huis huns Gods te verkeren, gelijk David, opdat zij vlak bij de bron van troost en genade zijn mogen, de opening van Gods woorden geeft licht, Psalm 119:130. David spreekt tot prijs van Sion: Al Mijn fonteinen zullen binnen u zijn, Psalm 87:7.
Zij kwamen van de zijde des altaars, dat is, in en door Jezus Christus, het grote Altaar (dat onze gaven aan God heiligt), dat ons gezegend heeft met geestelijke zegeningen in de heiligen hemel. Van God uit als de fontein, in Hem als het kanaal, stroomt de rivier, die de stad Gods verblijdt, het heiligdom der woningen des Allerhoogsten, Psalm 146:5.

II. Merk echter op, hoezeer de gelukzaligheid en vreugde der verheerlijkte heiligen in de hemel die der beste en gelukkigste heiligen op aarde te boven gaat, hier vlieten de wateren van troost van onder de dorpel, daar komen ze voort uit de troon, de troon van God en des Lams, Openbaring 22:1. 11. de voortgang en de toeneming dezer wateren: zij vloeien oostwaarts, naar het voorste Galiléa, vers 3, 8. De profeet en zijn leidsman volgden de stroom, als die van de heilige bergen afdaalde, en toen zij dien duizend ellen gevolgd hadden, liepen

zij er dwars doorheen om de diepte te peilen en vonden, dat het water tot aan de enkels raakte, vers 3. Zij vervolgen hun wandeling aan de andere zijde der rivier, weer duizend ellen en dan, opnieuw de diepte onderzoekende, doorwaadden zij die weder, en zie, het water bereikte hun knieën, vers 4. Opnieuw gingen zij duizend ellen voort, maakten de proef ten derden male en vonden het water gestegen tot aan de lendenen, vers 4. Weer duizend ellen verder, beproefden zij door de rivier te waden, nu voor de vierde maal, maar vonden het onuitvoerbaar: de wateren waren hoog, door instroming van beken boven de grond of van bronnen onder de grond, zodat men er door zwemmen moest, een beek waar men niet kon doorgaan, vers 5.

Zie,
1. De wateren des heiligdoms zijn stromende wateren, gelijk die ener rivier, geen stilstaande als die van een vijver. Het Evangelie heeft zich, van zijn eerste prediking af steeds verder uitgebreid. Genade in de ziel drijft immer verder, ze is een werkzaam beginsel, plus ultra, steeds voorwaarts, totdat de volmaaktheid is bereikt.

2. Het zijn toenemende wateren. Deze rivier stroomt voortdurend, hoe verder ze loopt, des te voller wordt ze. De kerk des Nieuwen Verbonds was aanvankelijk onbeduidend, als een beekske, maar allengskens werd ze dieper, het kwam tot aan de enkelen, tot aan de knieën, tot aan de lendenen. Dagelijks werden velen toegedaan. Het is als een mosterdzaad, dat opwast tot een groten boom. De gaven des Geestes nemen toe naarmate ze geoefend worden, en ware genade neemt toe, als het licht in de morgen, die voortgaat schijnende tot in de vollen dag.

3. Het is goed voor ons, deze wateren te volgen en er langs te wandelen. Zie de vooruitgang des Evangelies in de wereld, zie de vorderingen van het werk der genade in het hart, let op het ruischen des Geestes, en wandel ze na, gelijk Ezechiël deed.

4. Het is goed, dikwijls de dingen Gods te onderzoeken en de diepte ervan te peilen, niet alleen de oppervlakte dier wateren te beschouwen, maar zover mogelijk naar de grond door te dringen, veel te graven, vaak te duiken, in de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen, vol begeerte met deze zaken vertrouwd te geraken.

5. Indien wij de dingen Gods onderzoeken, zullen wij vinden, dat sommige eenvoudig en gemakkelijk te verstaan zijn, gelijk de wateren, die tot de enkelen reikten, anderen zijn wat moeilijker en vereisen meer onderzoek, als de wateren tot aan de knieën en de lendenen. En sommige zijn ondoorgrondelijk, wij kunnen de bodem niet bereiken, maar moeten, als Paulus deed, wanhopende ze ten volle te verstaan, aan de oever ons neerzetten en de diepte bewonderen, Romeinen 11:33. E: is dikwijls gezegd, dat de Schrift, gelijk deze wateren van het heiligdom, hier en daar zo ondiep zijn, dat een lam er door kan waden, op andere plaatsen zo diep, dat een olifant er in kan zwemmen. En wij doen wijs, als wij, gelijk de profeet hier, met het gemakkelijkste of eenvoudigste beginnen en daarvan genieten, alvorens wij ons tot dingen begeven, zwaar om te verstaan, het is dus goed, met overleg te werk te gaan.

III. de omvang dezer rivier. Deze wateren vlieten uit naar het voorste Galiléa, maar daar verdelen zij zich in verschillende stroompjes en worden dus omvangrijker, zodat het water afdaalt in het vlakke veld en daarna in de zee komt, in de Dode Zee, die ten zuidoosten, of in de Zee van Galiléa, die ten noordoosten, of naar de Grote Zee, die ten westen ligt, vers 8. Dit werd vervuld, toen het Evangelie met vrucht werd gepredikt door alle delen van Judea en Samaria Handelingen 8:1, en later onder de volken rondom ja tot de verste stranden en de eilanden der zee gebracht, die daardoor verlicht en doorzuurd werden. Zijn geluid ging voort

tot aan het einde der wereld, en de vijanden hebben zijn loop evenmin kunnen stuiten als de loop van een machtigen stroom.

IV. De geneeskracht dezer rivier. De wateren van het heiligdom, waar zij ook heen vlieten en de vrijen loop hebben, werden bevonden, een wondervolle geneeskracht te bezitten. Gekomen in de zee, de zwavelachtige Dode Zee, die blijvende gedachtenis der Goddelijke wraak over Sodom, worden zelfs die wateren gezond, vers 8 zoet, aangenaam, geneeskrachtig. Dit beduidt de wondervolle en gezegende verandering, die het Evangelie zou teweegbrengen, waar het ook met zijn macht komt, een verandering zo groot zoowel in de toestand als in de wandel, als de omkering der Dode Zee in een bron, die de tuinen bewatert. Wanneer kinderen des toorns kinderen der liefde worden, en die dood waren door de misdaden en de zonden weder levend gemaakt, dan wordt dit woord vervuld. Het Evangelie is gelijk het zout, dat Elisa in het water bij Jericho wierp, en waarmede het gezond gemaakt werd, 2 Koningen 2:20, 21. Christus, in de wereld komende als Heelmeester, heeft Zijn Evangelie als het grote geneesmiddel, het panpharmacon, in de wereld uitgezonden, een middel voor iedere ziekte. Ja waar deze rivier ook komt, het zal leven, alles waarheen deze beek zal komen, vers 9, beide planten en dieren, want het is het water des levens, Openbaring 22:1, 17. Christus is gekomen opdat wij het leven zouden hebben, en tot dat einde zendt Hij Zijn Evangelie uit. De genade Gods maakt dode zondaars levend en levende heiligen levendig, alles wordt vruchtbaar en bloeiend. Maar zijn uitwerking hangt af van de wijze van ontvangst, of het gemoed bereid en geschikt is het te ontvangen. Want, vers 11, de moerassen en modderige plaatsen, die zijn vol van het vuil van eigen zonde en zullen niet genezen worden, of zij zijn bevochtigd met het water van eigengerechtigheid en menen geen heling van node te hebben. Hun vonnis is: zij zullen niet gezond worden, hetzelfde Evangelie, dat anderen een reuk des levens ten leven is, is hun een reuk des doods ten dode. Zij zijn tot zout overgegeven, geen vrucht wordt meer uit hen in der eeuwigheid. Zij, die niet willen besproeid worden met Godsgenade en vruchtbaar gemaakt, worden aan het goeddunken van hun eigen hart overgegeven en blijven voor immer onvruchtbaar. Wie veil is, dat hij nog vuil worde. Zij worden tot zout overgegeven, dit is, gedenktekenen der Goddelijke gerechtigheid, zoals de vrouw van Lot, die, anderen ter waarschuwing, in een zoutpilaar verkeerd is.

V. De grote menigte vis, die in deze rivier gevonden wordt. Alle levende ziel dat wemelt, zal daar leven, vers 9, zal vooruitgaan en voorspoed hebben, zal het beste van zijn soort zijn, en grotelijks toenemen, zodat daar zal zijn zeer veel vis, naar zijnen aard, als de vis van de Grote Zee, zeer menigvuldig. Er zullen een groot aantal Christenen in de kerk zijn, en die zullen zich als vissen vermenigvuldigen in de opkomende geslachten, als de dauw der jeugd. In de schepping brachten de wateren overvloedig een gewemel van levende zielen voort, Genesis 1:20, 21, en nog leven die in en bij de wateren, die ze voortgebracht hebben, zo worden gelovigen gebaard door het woord der waarheid, Jakobus 1:10, er door wedergeboren, 1 Petrus 1:23. Bij die rivier Gods leven ze, daaruit hebben zij hun bestaan en onderhoud, in de wateren van het heiligdom zijn ze als in hun element, daarbuiten zijn ze als de vis op het droge. zo dorstte David naar God, naar de levenden God. Waar men weet, dat overvloedig vis te vinden is, daarheen gaan de vissers, en daar werpen zij hun netten, om dus aan te wijzen, dat deze wateren vol en dus tot alle goed ding nuttig zullen zijn, wordt voorspeld, dat de vissers op hun boorden zullen staan, van En-gedi, dat aan de oever der Dode Zee ligt, tot En-eglaim toe, een andere stad, die niet ver van die zee ligt, en op dien afstand zullen ze hun netten uitspreiden. De Dode Zee, die tevoren als walgelijk en schadelijk gemeden werd, zal druk bezocht worden. Evangelische genade maakt mensen en plaatsen, die vroeger onvruchtbaar en nutteloos waren, profijtelijk voor God en mensen.

VI. De bomen aan de oevers dezer rivier. Er was aan de oever der beek veel geboomte, van deze en van gene zijde, vers 7, waardoor het uitzicht aangenaam werd voor het oog, de schaduw dezer bomen zou de vissers niet dan aangenaam zijn. Maar dat is niet alles, vers 12. Het is allerlei spijsgeboomte en de vrucht daarvan zal niet vergaan, want het zal in zijn meander, dit is iedere maand nieuw vruchten voortbrengen. Zijn blad zal zijn tot heling en het zal niet afvallen. Dit deel van het gezicht vinden wij nauwkeurig weer in dat van Johannes, Openbaring 22:2, waar op de een en de andere zijde der rivier de boom des levens was, van maand tot maand gevende zijn vrucht, en de bladeren der bomen waren tot genezing der heidenen. Christenen worden ondersteld, zulke bomen te zijn, predikanten in het bijzonder, bomen der gerechtigheid, een planting des Heeren, Jesaja 61:3, geplant aan waterbeken, Psalm 1:3, wateren van het heiligdom, ingeënt op Christus, de Boom des levens, en krachtens hun vereniging met Hem, ook zelf bomen des levens geworden, geworteld in Hem Colossenzen 2:7.
Er is grote verscheidenheid in deze bomen, naar de verscheidenheid der gaven, waarmede zij begiftigd zijn, door de enen Geest, die alles in allen werkt. Zij groeien op de oever der rivier, want zij houden zich zorgvuldig aan de Goddelijke ordinantiën, en ontlenen aan Christus sappen en kracht. Het zijn vruchtbomen, bestemd, gelijk de vijgenboom en de olijfboom, om met hun vruchten God en mensen aangenaam te zijn, Richteren 9:9. Zijn vrucht zal zijn tot spijze, de lippen des rechtvaardigen voeden er vele. De vruchten hunner gerechtigheid zijn op de een of andere wijze nuttig. Zelfs de bladeren dezer bomen zijn tot heling, om wonden en kneuzingen te genezen. Goede Christenen verspreiden, met hun goede redenen, die hun bladeren zijn, evenzeer als met hun daden van barmhartigheid, die hun vruchten zijn, goed rondom zich: zij versterken de zwakken en verbinden de gebrokenen van harte. Hun blijmoedigheid is weldadig als medicijn, niet alleen voor hen zelf maar ook voor anderen. Door de genade Gods worden zij bekwaam gemaakt om in die goedheid en nuttigheid te volharden, hun blad valt niet af en verliest zijn geneeskracht niet, daar zij niet alleen leven in de wortel, maar ook sap in al de takken hebben, hun belijdenis zal niet verdorren, noch hun vrucht verdrogen, dat is: het beginsel hunner vruchtbaarheid zullen zij niet verliezen, maar in hun grijzen ouderdom nog vruchten dragen om te verkondigen, dat de Heere recht is, Psalm 92:15, 16.
Het loon hunner vruchtbaarheid zal eeuwig blijven, wij brengen overvloedig vrucht voort, die hun in de groten dag betoond zal worden, vruchten ten eeuwigen leven, want dat is vrucht, die inderdaad niet zal vergaan. Zij brengen nieuw vruchten voort in hun maanden, sommigen in deze, anderen in gene maand, zodat er altijd enigen zijn, die God verheerlijken, zoals Hij dat bedoelt.
Of: ieder onder hen brengt maandelijks zijn vrucht voort, hetgeen spreekt van een overvloedige aanleg om altijd wel te doen, en van een heerlijk klimaat, waar eeuwige lente en eeuwigdurende zomer heerschen. En de oorzaak van deze buitengewone vruchtbaarheid is, dat hun wateren uit het Heiligdom vlieten, het wordt niet toegeschreven aan iets in hen zelf, maar aan de steeds voortgaande toevloeiing van Goddelijke genade, waarmede zij alle ogenblik bevochtigd worden, Jesaja 27:3. Want, die hen geplant heeft, is dezelfde, die ook de wasdom geeft.

Ezechiël 47:13-23 Wij gaan nu van de zaken des heiligdoms over tot die van de staat, van de stad naar het land.
1. Het land Kanaän wordt hun hier verzekerd als erfenis vers 14:Ik heb Mijn hand opgeheven, dat ik uwen vaderen geven zoude, heb het hun en hun kinderen onder ede beloofd. Ofschoon dat bezit een tijd lang afgebroken was geweest, toch had God Zijn eed niet vergeten, dien Hij hun vaderen gezworen had. Of schoon Gods beschikkingen voor een tijd met zijn beloften in strijd schijnen, zal de belofte toch tenslotte zekerlijk vervuld worden, want God zal eeuwig

Zijn verbond gedenken. Ik heb Mijn hand opgeheven, dat Ik het geven zou, en daarom zal ditzelve land ulieden in erfenis vallen. zo wordt het hemelsch Kanaän al het zaad verzekerd, omdat het is wat God, die niet liegen kan, beloofd heeft.

2. Het wordt hier omschreven, de grenzen worden bepaald, die zij niet overschrijden mochten om hun lastig te vallen, en die de naburen niet mochten overschrijden om Gods volk te plagen. Zulk een aanwijzing der grenzen had ook plaats gehad, toen Jozua het land had veroverd en onder het volk verdeeld, Numeri 34:1 enz. Toen begon het met de Dode Zee in het zuiden, gaat dan rond en eindigt weer hier. Nu begint het met Hamath omstreeks Damaskus in het noorden, gaat rond en eindigt daar ook, vers 20. Zie het is God, die de bepalingen onzer woning heeft vastgesteld, en Zijn Israël zal immer reden hebben te zeggen, dat de snoeren hun in liefelijke plaatsen gevallen zijn. De Dode Zee wordt hier de Oostzee genoemd, omdat ze door de wateren des heiligdoms gereinigd is, niet langer de Zoutzee, zoals in Numeri.

3. Hier wordt bevolen, het land onder de stammen Israëls te verdelen, Jozef voor twee stammen gerekend, om het getal twaalf vol te maken, toen Levi gekozen werd om het heiligdom te bedienen, vers 13, 21:Gij zult dat erven, de een zoowel als de ander, vers 14. De stammen zullen ieder een gelijk aandeel hebben, de een evenveel als de andere. Toen de stammen uit Babel terugkeerden, schijnt dit ongelijk, omdat enkele stammen veel talrijker waren dan andere, Juda en Benjamin waren inderdaad de talrijkste, en van de andere waren er veel minder. Daar echter de twaalf stammen, in type en gezicht, de Nieuwtestamentische kerk vertegenwoordigen, worden de delen gelijk, zoals wij in een ander visioen een gelijk getal van ieder der stammen verzegeld vinden met het zegel des levenden Gods, twaalf duizend van elk, Openbaring 7:5, enz. En al dezen verzegelden vielen gelijke delen toe. Het wil ook zeggen, dat al de onderdanen van Christus' koninkrijk een even dierbaar geloof hebben verkregen. Mannen en vrouwen, Joden en heidenen, dienstknechten (slaven) en vrijen, allen zijn gelijkelijk welkom bij Christus en zijn deelgenoten.

4. De vreemdelingen, die onder hen verkeren, die kinderen gewinnen zullen en huisgezinnen vormen en zo hun land helpen bevolken, zullen met hunlieden in erfenis vallen, al waren zij geboren Israëlieten, vers 22, 23, hetgeen in Jozua's tijd het geval niet was. Dit betekent een algemene naturalisatie, die de Joden moest leren wie hun naaste was, niet alleen die hun eigen volk en godsdienst toebehoorden, maar ook degenen, wie ze overigens ook zijn, aan wie zij gelegenheid hadden, vriendelijkheid te bewijzen, omdat zij ook bereid zouden zijn, van dezulken vriendelijkheid te ontvangen. Het zou op gelijke wijze vreemdelingen uitnodigen, te komen en zich onder hen te vestigen en zich onder de vleugelen der Goddelijke Majesteit te bergen. Maar het doelt zekerlijk op de Nieuwtestamentische tijden, wanneer de muur des afscheidsels tussen Jood en heiden gebroken en beiden voor God gelijkgesteld zouden worden, een gemaakt in Christus, in Wien geen onderscheid is, Romeinen 10:12. Dit land was een type van het hemels Kanaän, dat betere land, Hebreeën 11:16, waarin gelovige heidenen een gezegend lot zouden hebben, evengoed als gelovige Joden, Jesaja 56:3.

HOOFDSTUK 48

1 Dit nu zijn de namen der stammen. Van het einde noordwaarts, aan de zijde des wegs van Hethlon, waar men komt te Hamath, Hazar-enan, de landpaal van Damaskus, noordwaarts aan de zijde van Hamath (ook zal hij de ooster hoek en westerhoek hebben), zal Dan een snoer hebben. 2 En aan de landpaal van Dan, van de oosterhoek tot de westerhoek toe, Aser een. 3 En aan de landpaal van Aser, van de oosterhoek af tot de westerhoek toe, Nafthali een. 4 En aan de landpaal van Nafthali, van de oosterhoek tot de westerhoek toe, Manasse een. 5 En aan de landpaal van Manasse, van de oosterhoek tot de westerhoek toe, Efraim een. 6 En aan de landpaal van Efraim, van de oosterhoek tot de westerhoek toe, Ruben een. 7 En aan de landpaal van Ruben, van de oosterhoek tot de westerhoek toe, Juda een. 8 Aan de landpaal nu van Juda, van de oosterhoek tot de westerhoek toe, zal het hefoffer zijn, dat gijlieden zult offeren, vijf en twintig duizend meetrieten in breedte, en de lengte, als van een der andere delen, van de oosterhoek tot de westerhoek toe; en het heiligdom zal in het midden deszelven zijn.

9 Het hefoffer, dat gijlieden de HEERE zult offeren, zal wezen de lengte van vijf en twintig duizend, en de breedte van tien duizend. 10 En daarin zal het heilig hefoffer zijn voor de priesteren, noordwaarts de lengte van vijf en twintig duizend, en westwaarts de breedte van tien duizend, en oostwaarts de breedte van tien duizend, en zuidwaarts de lengte van vijf en twintig duizend; en het heiligdom des HEEREN zal in het midden deszelven zijn. 11 Het zal zijn voor de priesteren, die geheiligd zijn uit de kinderen van Zadok, die Mijn wacht hebben waargenomen; die niet gedwaald hebben, als de kinderen Israëls dwaalden; gelijk als de andere Levieten gedwaald hebben. 12 En het geofferde van het hefoffer des lands zal hunlieden een heiligheid der heiligheden zijn, aan de landpaal der Levieten. 13 Voorts zullen de Levieten tegenover de landpaal der priesteren hebben de lengte van vijf en twintig duizend, en de breedte van tien duizend; de ganse lengte zal zijn vijf en twintig duizend, en de breedte tien duizend. 14 En zij zullen daarvan niet verkopen, noch de eerstelingen des lands verwisselen, noch overdragen; want het is een heiligheid de HEERE. 15 Maar de vijf duizend, dat is hetgeen overgelaten is in de breedte, voor aan de vijf en twintig duizend, dat zal onheilig zijn, voor de stad, tot bewoning en tot voorsteden; en de stad zal in het midden daarvan zijn. 16 En dit zullen haar maten zijn: de noorderhoek, vier duizend en vijfhonderd meetrieten; en de zuiderhoek vier duizend en vijfhonderd en van de oosterhoek vier duizend en vijfhonderd; en de westerhoek vier duizend en vijfhonderd. 17 De voorsteden nu der stad zullen zijn, noordwaarts tweehonderd en vijftig, en zuidwaarts tweehonderd en vijftig, en oostwaarts tweehonderd en vijftig, en westwaarts tweehonderd en vijftig. 18 En het overgelatene in de lengte, tegenover het heilig hefoffer, zal zijn tien duizend oostwaarts, en tien duizend westwaarts; en het zal tegenover het heilig hefoffer zijn; en de inkomst daarvan zal wezen tot onderhoud voor degenen, die de stad dienen. 19 En die de stad dienen, zullen haar dienen uit alle stammen Israëls. 20 Het ganse hefoffer zal zijn van vijf en twintig duizend meetrieten, met vijf en twintig duizend; vierkant zult gijlieden het heilig hefoffer offeren, met de bezitting der stad. 21 En het overgelatene zal voor de vorst zijn, van deze en van gene zijde des heiligen hefoffers, en van de bezitting der stad, voor aan de vijf en twintig duizend meetrieten des hefoffers, tot aan de ooster landpaal en westerlandpale, voor aan de vijf en twintig duizend aan de westerlandpale, tegenover de andere delen, dat zal voor de vorst zijn; en het heilig hefoffer, en het heiligdom des huizes, zal in het midden daarvan zijn. 22 Van de bezitting nu der Levieten, en van de bezitting der stad af, zijnde in het midden van hetgeen des vorsten zal zijn; wat tussen de landpaal van Juda, en tussen de landpaal van Benjamin is, zal des vorsten zijn. 23 Aangaande voorts het overige der stammen; van de oosterhoek tot de westerhoek toe, Benjamin een snoer. 24 En aan de landpaal van Benjamin, van de oosterhoek tot de westerhoek toe, Simeon een. 25 En aan de landpaal van Simeon, van de oosterhoek tot de westerhoek toe, Issaschar een. 26 En aan de landpaal van Issaschar, van de oosterhoek tot aan de westerhoek toe, Zebulon een. 27 En aan de landpaal van Zebulon, van de oosterhoek tot de westerhoek toe, Gad een. 28 Aan de landpaal nu van Gad, aan de zuiderhoek zuidwaarts, daar zal de landpaal zijn van Thamar af, naar het twistwater van Kades, voorts naar de beek heen, tot aan de grote zee.

29 Dit is het land, dat gijlieden zult doen vallen in erfenis, voor de stammen Israëls, en dit zullen hun delen zijn, spreekt de Heere HEERE. 30 Voorts zullen dit de uitgangen der stad zijn: van de noorderhoek, vier duizend en vijfhonderd maten. 31 En de poorten der stad zullen zijn naar de namen der stammen Israëls; drie poorten noordwaarts; een poort van Ruben, een poort van Juda, een poort van Levi. 32 En aan de oosterhoek, vier duizend en vijfhonderd maten, en drie poorten: namelijk, een

poort van Jozef, een poort van Benjamin, een poort van Dan. 33 De zuiderhoek ook vier duizend en vijfhonderd maten, en drie poorten: een poort van Simeon, een poort van Issaschar, een poort van Zebulon. 34 De westerhoek, vier duizend en vijfhonderd; derzelver poorten drie: een poort van Gad, een poort van Aser, een poort van Nafthali. 35 Rondom achttien duizend; en de naam der stad zal van dien dag af zijn: DE HEERE IS ALDAAR.

In dit hoofdstuk hebben wij bijzondere bevelen voor de verdeling van het land, welks afmetingen en grenzen in het voorgaande hoofdstuk waren.
I. Het erfdeel van de twaalf stammen, zeven ten noorden van het heiligdom, vers 1- 7, en vijf ten zuiden, vers 23-29.
II. De toewijzing van land voor het heiligdom, en de priesters, vers 8-11, voor de Levieten, vers 12- 14, voor de stad, vers 15-20, en voor de vorst vers 21, 22. Veel hiervan hebben wij reeds gehad in Hoofdstuk 45.
III. Een plan van de stad, hare poorten, en de nieuw naam, die er aan gegeven wordt, vers 30-35, waarmede de profetie van dit boek sluit en het visioen bezegeld wordt.

Ezechiël 48:1-30
Hier wordt een zeer korte en eenvoudige weg gekozen tot verdeling van het land onder de twaalf stammen, minder omslachtig en met niet zoveel omhaal, als die in Jozua's tijd gevolgd werd, want bij de verdeling van geestelijke en hemelse zegeningen bestaat niet hetzelfde gevaar voor morren en twisten als bij de verdeling van aardse zegeningen. Toen God de arbeiders ieder een penning gaf, werden zij, die daar geen genoegen mee namen, spoedig tot zwijgen gebracht door het antwoord: Is het Mij niet geoorloofd te doen met het Mijne, wat Ik wil En zo is hier ook de gelijke verdeling onder de stammen. Bij deze verdeling van het land kunnen wij opmerken,
1. Dat zij veel verschilt van de verdeling er van in Jozua's tijd, en niet overeenstem" met hun verschillenden ouderdom, en ook niet met de zegen van Jakob of Mozes. Simeon wordt hier niet verdeeld onder Jakob, en ook is Zebulon niet aan de haven der schepen, wat klaarblijkelijk betekent, dat het niet zozeer letterlijk als geestelijk moet opgevat worden, hoewel het voor ons een diep verborgen mysterie is. In de tijd van het Evangelie zijn de oude dingen voorbijgegaan, het is alles nieuw geworden. Het Israël Gods wordt in een nieuwen vorm gegoten.

2. Dat de stam van Dan, waar het laatst voor gezorgd werd bij de eerste verdeling van Kanaän, Jozua 19:40, hier het eerst aan de beurt is, vers 1. Aldus zullen onder het Evangelie de laatsten de eersten zijn, Mattheüs 19:30. Bij de uitdeling van zijn genade volgt God niet dezelfde manier als bij de beschikking van zijn leidingen. Maar Dan ontvangt nu zijn deel daar, waar hij tevoren slechts een stad had, noordwaarts, op de grenzen van Damaskus, en het verst van alle van het heiligdom, omdat die stam weerspannig was geweest tot afgoderij.

3. Dat al de tien stammen, die door de koning van Assyrië weggevoerd werden, zoowel als de twee stammen, die lang daarna naar Babel gevoerd werden, hun deel hebben in dit visionaire land, wat volgens sommigen vervuld werd in de bijzondere personen en families van de stammen, die met Juda en Benjamin terugkeerden, waarvan zij vele voorbeelden vinden in Ezra en Nehemia, en het is waarschijnlijk, dat er op verschillende tijden groepsgewijze velen terugkeerden, waarvan geen melding gemaakt wordt, en daar Galiléa en andere delen, die in 't bezit van de tien stammen waren geweest, de Joden geschonken werden, genoten zij daarvan gezamenlijk.
Grotius zegt: Als de tien stammen berouw gehad en zich tot God bekeerd hadden, zoals de hooiden der vaderen van Juda en Benjamin en de priesteren en de Levieten, Ezra 1:5, dan zou

het hun gegaan zijn als dezen twee stammen, maar zij verbeurden de gunst van deze profetie door hun zonde.
Maar toch geloven wij, dat zij hare bepaalde vervulling heeft in de vestiging en uitbreiding van de kerk van het Evangelie, en in de gelukkige bevestiging van allen, die waarlijk Israëlieten zijn, in het zekere en liefelijke genot van de voorrechten van het nieuw verbond, waarin genoeg is voor allen en genoeg voor elk.

4. Dat bij deze visionaire verdeling aan iedere stam zijn bijzonder deel werd toegewezen op Goddelijk bevel, want het was noodt de bedoeling van het Evangelie om de heg van de eigendom kaal te plukken en alles tot gemeenschappelijk bezit te maken, het was op de weg der liefdadigheid, en niet op dien van het wettelijk recht, dat de eerste christenen alle dingen gemeen hadden, Handelingen 2:44, en vele voorschriften van het Evangelie onderstellen, dat iedereen het zijn moet hebben. Wij moeten niet alleen erkennen, maar er ook in berusten, dat Gods hand ons ons deel beschikt, en er zeer tevreden mee zijn, in het geloof, dat het voor ons het beste is. Hij verkiest voor ons onze erfenis, Psalm 47:4.

5. Dat de stammen aan elkander grensden, Aan de landpaal van de enen stam lag onmiddellijk het snoer van een volgende, de een achter de ander, in nauwkeurige volgorde, zodat zij, als de stenen in een boog, elkander vasthielden en sterkten en niet te verdrijven waren. Zie, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders aldus samen wonen! Het was een beeld van de gemeenschap der kerken en heiligen onder het bestuur van het Evangelie, aldus zijn zij een, hoewel zij velen zijn en moeten samen blijven wonen in heilige liefde en wederkerige hulp.

6. Dat het deel van Ruben, dat tevoren ver weg, aan de overkant van de Jordaan lag, nu naast dat van Juda ligt, en op _en na het dichtst bij het heiligdom, want de vloek over zijn schanddaad, dat hij de voortreffelijkste niet zou zijn begon om dezen tijd zijn uitwerking te verliezen. Wat de smaad is geworden van een enkel persoon of een volk, moet niet altijd gedacht, maar tenslotte liefderijk vergeten worden.

7. Dat het heiligdom in het midden van hen was. Zeven stammen waren ten noorden daarvan, en de Levieten, en het deel van de vorst en van de stad, met dat van de andere vijf stammen, ten zuiden er van, zodat het, gelijk het behoorde, in het midden van het koninkrijk was, opdat het zijn weldadige invloed kou verspreiden over het geheel, en het middelpunt van hun eenheid zou zijn. De stammen, die het verst van elkander verwijderd lagen, zouden elkander daar ontmoeten tot wederzijdse kennismaking en vriendschap. Die van dezelfde gemeente zich, moeten, hoever ze ook uit elkaar wonen en hoewel zij geen andere gelegenheid hebben elkander te leren kennen, toch geregeld tezamen komen om God te dienen en daardoor hun harten laten verbinden in heilige liefde.

8. Dat de priesters daar waren, waar het heiligdom was: Voor de priesteren zal het heilig hefoffer zijn, vers 10. Zoals dit aan de enen kant een eer en een gunst is voorde dienaren, dat wat voor hun voeding en onderhoud gegeven wordt, wordt beschouwd als een hefoffer de Heere, zo betekent het ook hun plicht namelijk in ditzelve gestadig bezig te zijn, op de hun aangewezen plaats te blijven, daar zij bestemd zijn en onderhouden worden voor de dienst des heiligdoms. Die van het altaar leven, moeten het altaar bedienen, niet zelf de vergoeding aannemen en het werk aan anderen overlaten maar hoe kunnen zij het altaar bedienen, Zijn altaar, waarvan zij leven, als zij niet in de onmiddellijke nabijheid wonen?

9. De priesters, die in tijden van beproeving trouw aan God gebleven waren, ontvingen hun priesterlijk deel van deze landerijen, vers 11: Het zal zijn voor de kinderen Zadoks, die, naar

het schijnt, op een kritiek ogenblik zich onderscheiden hadden, en niet gedwaald hebben, toen de kinderen Israëls en de andere Levieten dwaalden. God zal eren, die in tijden van algemenen afval zich rein houden en heeft voor hen bijzondere gunsten bewaard. Die tegen de stroom opzwemmen, zwemmen naar boven, en dat zullen zij ten laatste ondervinden.

10. Het land, dat eigendom was van de dienaren van het heiligdom, mocht in geen geval vervreemd worden. Het droeg hetzelfde karakter als de eerstelingen des lands, en was daarom de Heere heilig, en, hoewel priesters en Levieten beide het gebruik en het erfrecht er van hadden, zij en hun erfgenamen, toch mochten zij het niet verkopen noch verwisselen, vers 14. Het is heiligschennis voor ander gebruik te bestemmen, wat aan God gewijd is.

11. Het land, bestemd voor de stad en haar voorsteden, wordt onheilig genoemd, vers 15, of gemeen, niet, dat de stad geen heilige stad was boven andere steden, want de Heere was daar, maar, vergeleken met het heiligdom, was zij onheilig. Toch is het dikwijls maar al te waar, in de ergste betekenis, dat grote steden zelfs die welke, als deze, in de onmiddellijke nabijheid van het heiligdom liggen, onheilig zijn, en dat is diep te betreuren. Het was vanouds de klacht: Van Jeruzalem is de onheiligheid uitgegaan in het ganse land, Jeremia 23:15.

12. De stad is volkomen vierkant aangelegd, en de voorsteden strekken zich gelijkelijk naar alle zijden uit, zoals de steden der Levieten bij de eerste verdeling van het land, vers 16, 17, maar daar dit nooit in enige stad letterlijk vervuld is, is de bedoeling hiervan de geestelijke schoonheid en standvastigheid aan te geven van de kerk van het Evangelie, die stad des levenden Gods, die gevormd is naar de wijsheid en de raad Gods, en vast en onbeweeglijk wordt gesteld door zijn belofte.

13. Terwijl de inwoners van Jeruzalem, tevoren, hoofdzakelijk uit Juda en Benjamin waren, in wier gebied het lag, ligt nu de hoofdstad niet in het bijzondere erfdeel van een der stammen, maar, die de stad dienen, en hun ambt daar hebben, zullen haar dienen uit alle stammen Israëls, vers 19. De uitstekendste mannen moeten uit al de stammen Israëls uitgezocht worden voor de dienst der stad, omdat daar vele ogen op gevestigd waren en er grote toeloop was uit alle delen van het land en van andere volken. Het heet, dat die in de stad wonen, haar dienen, want, waar wij zijn, moeten wij er ons op toeleggen, om de plaats op de een of andere wijze te dienen, naar ons vermogen. Zij moeten niet uit de stammen Israëls naar de stad komen om hun gemak te nemen, en het vermaak na te jagen, maar om de stad te dienen, om daar al het goede, dat zij kunnen doen, te doen, en als zij dat deden, zouden zij tevens een goeden invloed hebben op het land.

14. Er werd zorg gedragen, dat die zich aan de openbare belangen van de stad wijdden, zoowel als van het heiligdom een eervol en ruim bestaan hadden, landerijen worden aangewezen, waarvan de inkomst zal wezen tot onderhoud voor degenen, die de stad dienen vers 18. Wie gaat ten oorlog op zijn eigen kosten? Overheden, die de dienst van de staat waarnemen, zoowel als predikanten, die de dienst van de kerk waarnemen, moeten in hun werk alle behoorlijke aanmoediging en ondersteuning hebben, en daarom betalen wij ook schattingen.

15. De vorst had een deel voor zich, in overeenstemming met de waardigheid van zijn hogen rang, vers 21, wij namen er reeds eerder kennis van, Hoofdstuk 45. Het was gelegen bij het heiligdom, waar het getuigenis van Israël was, en bij de stad, waar de stoelen des gerichts waren, om heide te beschermen en toe te zien, dat de plichten van beide nauwgezet en getrouwelijk nagekomen werden, en hierin was hij een dienaar van God tot welzijn van de

ganse gemeenschap. Christus is de Vorst der kerk, die haar aan alle kanten verdedigt, en aan de verdediging het aanzijn geeft, ja, Hij zelf is de verdediging van al haar heerlijkheid en omringt die met zijn gunst.

16. Evenals Juda zijn deel had naast het heiligdom aan de een zijde, zo had Benjamin zijn deel van alle stammen het dichtst er bij aan de andere zijde, welke eer bewaard bleef voor hen, die het huis van David en de tempel aankleefden, toen de andere tien stammen van beide afdwaalden. Het is genoeg, als verraad en afval, na het berouw, vergeven worden, maar standvastigheid en trouw zullen beloond en verhoogd worden.

Ezechiël 48:31-35
Wij hebben hier het vervolg van het bericht van de stad, die als hoofdstad van dit heerlijke land gebouwd zou worden, en allen, die van alle delen in het aangrenzende heiligdom zouden samenkomen, moest opnemen. Zij wordt nergens Jeruzalem genoemd, en ook wordt het land, van welks verdeling wij zulk nauwkeurig bericht hebben gehad, nergens het land Kanaän genoemd, want de oude namen zijn vergeten, om te betekenen, dat het oude voorbijgegaan is, zie het is alles nieuw geworden. Betreffende deze stad valt op te merken,
1. Dat de moet van de omtrek, en de grond, die er bij behoorde, met verschillende bestemmingen, achttienduizend maten in ‘t geheel, en voor iedere zijde vijf en veertig honderd bedroeg, vers 35. Maar welke maten dit waren, is niet zeker. In dit Heere hoofdstuk wordt nergens gezegd, of die maat het meetriet is, zoals onze vertaling aanneemt, daar zij dat woord invoegt, vers 8, dat zes ellen en een span lang is, Hoofdstuk 40:5. En waarom zou de bouwheer verschijnen met het meetriet van die lengte in zijn hand, als Hij daar niet mee mat, behalve waar uitdrukkelijk gezegd wordt dat Hij met de el mat? Of dat het, zoals anderen menen zoveel ellen zijn, omdat daarvan gesproken wordt in Hoofdstuk 45:2 en Hoofdstuk 47:3.
Toch ben ik juist daarom eer geneigd te denken, dat, waar de el niet genoemd wordt, de bedoeling is zoveel lengten van het meetriet Maar degenen, die het met de el houden, zijn het er onderling niet over eens, of de gewone el bedoeld wordt, die iets minder dan een halve meter was, of de geometrische el, die om praktische redenen, naar men veronderstelt, meestentijds gebruikt werd, om landerijen te meten, en die, zoals sommigen beweren, 6 ellen lang was, en volgens anderen drie en een halve el, zodat duizend ellen ongeveer gelijk is aan tweeduizend pas of anderhalve kilometer. Maar, dat wij over deze dingen in het onzekere gelaten worden, betekent, dat deze dingen geestelijk verstaan moeten worden, en wat hoofdzakelijk bedoeld wordt, is, dat de oneindige wijsheid een nauwkeurige en juiste verhouding bewaart bij het vormen van de kerk van het Evangelie, en al kunnen wij die nu niet onderscheiden, dan zullen wij dat toch, als wij in de hemel komen.

2. Dat het aantal poorten twaalf bedroeg aan iedere zijde drie, wat zeer gemakkelijk was bij een vierkanten bouw, en deze twaalf poorten droegen de namen van de twaalf stammen. Omdat de stad gediend zou worden uit al de stammen Israëls, vers 19, was het gepast dat iedere stam een poort had, en daar Levi hierbij ingesloten wordt, worden, om het getal twaalf te behouden, Efraïm en Manasse in Jozef één gemaakt, vers S2. Aan de noordzijde waren de poorten van Ruben, Juda en Levi, vers 31, aan de oostzijde de poorten van Jozef. Benjamin en Dan, vers 32, aan de zuidzijde van Simeon, Issaschar en Zebulon, vers 33, en aan de westzijde die van Gad, Aser en Nafthali, vers 34. zo heeft ook in het visioen van Johannes, het nieuw Jeruzalem, want zo wordt de heilige stad daar genoemd, hoewel dat hier niet het geval is, twaalf poorten, drie van iedere zijde, en daarop zijn geschreven de namen der twaalf geslachten der kinderen Israëls, Openbaring 21:12, 13.

Tot de kerk van Christus, beide de strijdende en de triomferende, is vrije toegang door het geloof voor allen, van welken stam, van welk land ook. Christus heeft het Koninkrijk der hemelen voor alle gelo
ovigen geopend. Die wil kan komen en van het water des levens, en van de boom des levens, nemen om niet. Dat de naam der stad zal zijn, van dien dag af dat zij nieuw gesticht zal worden, naar dit plan, niet, zoals tevoren, Jeruzalem. -Het gezicht des vredes, maar, wat daarvan de oorsprong is en dien naam meer dan vergoedt, **Jehova-Schamma-** De Heere is aldaar, vers 35.

Dit betekent,
a. Dat de gevangenen, na hun terugkeer, duidelijke tekens zouden hebben van Gods tegenwoordigheid bij hen, en Zijn wonen onder hen beide in zijn geboden en zijn leiding. Zij zullen geen reden hebben, om te vragen, zoals hun vaders deden: Is de Heere niet in het midden van ons? want zij zullen zien en zeggen, dat Hij naar waarheid bij hen is. En dan zullen zij, hoewel vele rampen hen bedreigen, als het bos zijn, dat brandde, maar niet verteerde omdat de Heere aldaar was. Maar als God de tempel verlaat, als Hij zegt: Migremus hinc- Laat ons van hier gaan, dan wordt hun huis hun spoedig woest gelaten. Daar het niet langer het zijn is, is het ook niet langer het hunne.

b. Dat God eveneens in de kerk van het Evangelie tegenwoordig zou zijn, hoewel niet, zoals vanouds in de Schechinah, dan toch in een niet minder zeker teken, dat van Zijn Geest. Waar het Evangelie getrouw gepredikt wordt, de geboden van ‘t Evangelie behoorlijk nagekomen, en God alleen in de naam van Jezus Christus aangebeden, daar kan naar waarheid gezegd worden: *De Heere is aldaar:* want Hij, die het gezegd heeft, is getrouw, en Hij zal Zijn Woord volbrengen: Zie, Ik ben met ulieden alle de dagen tot aan de voleinding der wereld. De Heere is aldaar in zijn kerk, om die te regeren en te besturen, te beschermen en te verdedigen, en zijn oprechte aanbidders genadiglijk aan te nemen en te erkennen, en Hij is nabij allen, die Hem aanroepen. Dit moet ons er toe brengen ons dicht te houden bij de gemeenschap der heiligen, want de Heere is aldaar, en waarheen zullen wij dan gaan om ons te verbeteren? Ja, het is waar voor ieder goed christen, hij woont in God en God in hem, van iedere ziel, die een levend beginsel van genade in zich heeft, kan naar waarheid gezegd worden: De Heere is aldaar.

c. Dat de heerlijkheid en de zaligheid des hemels hoofdzakelijk hierin bestaan zal, dat de Heere aldaar is. Johannes’ voorstelling van dien staat der zaligheid overtreft deze weliswaar in vele opzichten. Daar is alles goud en paarlen en edele stenen, zij is veel groter dan deze en veel schitterender, want zij behoeft de zon niet. Maar hierin stemmen beide overeen, dat Gods tegenwoordigheid de hoofdzaak is van hare zaligheid. Daar bestaat de zaligheid der verheerlijkte heiligen, dat God zelf bij hen zal zin, Openbaring 21:3, dat Die op de troon zit, hen overschaduwen zal, Openbaring 7:15.
En hier wordt de zaligheid van deze heilige stad gekroond door de verzekering: *De Heere is aldaar.* Laten wij ons daarom met alle ijver een plaats verzekeren in die staat, *om altijd met de Heere te wezen.*

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET

OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN

VAN

DANIEL

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK DANIËL

Het boek Ezechiël liet Jeruzalem in een treurige toestand achter, geheel in puinhopen, maar met het blijde vooruitzicht op een vernieuwde heerlijkheid. Dit boek is er een gepast vervolg op.

Ezechiël zei ons, wat door hem gezien en voorspeld werd in de eerste jaren van de gevangenschap. Daniël deelt ons mede, wat gezien en voorspeld werd in de laatste jaren van de gevangenschap. Als God verschillende handen gebruikt, dan is het toch voor hetzelfde werk. En het was een troost voor de arme gevangenen, dat zij eerst de een profeet onder zich hadden en dan een anderen, om hun te tonen hoe lang nog, en ten teken, dat God hen niet geheel verworpen had. Laten wij dan nagaan,

I. Alles wat dezen profeet betreft. Zijn Hebreeuwse naam was Daniël, wat oordeel Gods betekent; zijn Chaldeeuwse naam was Beltsazar. Hij was van de stam van Juda, en, naar het schijnt, van de koninklijke familie. Hij blonk reeds vroeg uit door wijsheid en vroomheid. Ezechiël, zijn tijdgenoot, maar veel ouder dan hij, spreekt van hem als van een orakel, wanneer hij de koning van Tyrus aldus zijn opgeblazenheid verwijt: Gij zijt wijzer dan Daniël, Ezechiël 28:3. Hij is daar eveneens beroemd om de kracht van zijn gebed, daar Noach, Daniël en Job beschouwd worden als de drie mannen, die de grootste invloed in de hemel hadden, Ezechiël 14:14. Hij was reeds vroeg beroemd en bleef lange tijd. Sommige van de Joodse rabbijnen willen hem niet erkennen als een profeet van de eersten rang en rangschikken daarom zijn boek onder de Hagiografa, en niet onder de profetieën, en daarom mogen hun leerlingen er niet veelaandacht aan schenken.
Een van de redenen, die zij daarvoor opgeven is, dat hij niet zulk een nederig, kommervol leven leidde als de profeet Jeremia en sommige van de andere profeten, maar als een prins leefde en eerste minister was; hoewel wij toch vinden, dat hij vervolgd werd als andere profeten, Hoofdstuk 6, en treurde als andere profeten, toen hij geen begeerlijke spijs at, Hoofdstuk 10:3 en krachteloos was en bezwijmde onder de macht van de geest der profetie, Hoofdstuk 8:27. een andere reden, die zij noemen, is, dat hij zijn boek in een heidens land schreef en daar visioenen had, in plaats van in het land van Israël; maar om dezelfde reden moet dan ook Ezechiël van de rol der profeten geschrapt worden. Maar de ware reden is, dat hij zo duidelijk van de tijd van de komst van de Messias spreekt, dat de Joden wel tot de overtuiging daarvan moeten komen, en er daarom liever niet van horen.
Maar Josephus noemt hem een van de grootste profeten, ja, de engel Gabriël noemt hem een zeer gewenst man. Hij leefde lang aan het trof en nam een werkzaam aandeel aan de regering van enige der grootste koningen, die de wereld ooit gekend heeft, Nebukadnézar, Cyrus en Darius; want wij vergissen ons, als wij het voorrecht van gemeenschap met de hemel beperken willen tot zieners en hen, die hun tijd doorbrengen in bespiegeling; nee, wie was nauwkeuriger bekend met Gods wil dan Daniël, een hoveling, een staatsman, een man van het praktische leven? De Geest blaast waarheen Hij wil, evenals de wind. En als zij, die veel in de wereld te doen hebben, dat als een verontschuldiging aanvoeren voor hun zeldzame en onbeduidende gemeenschap met God, dan zal Daniël hen veroordelen.
Sommigen hebben gemeend, dat hij naar Jeruzalem teruggekeerd en een der leraren van de Griekse synagoge geworden is; maar niets daarvan blijkt uit de Schrift; daaruit besluit men meestal, dat hij te Suza in Perzië gestorven is, waar hij tot hoge ouderdom leefde.

II. Alles wat dit boek betreft. De eerste zes hoofdstukken ervan zijn historisch, zij zijn duidelijk en verstaanbaar; de laatste zes zijn profetisch en daarin is veel duisters en dat moeilijk te verstaan is; het zou begrijpelijker zijn als wij een meer volledige geschiedenis der volken hadden, en in 't bijzonder van het Joodse volk, van Daniël's tijd tot de komst van de Messias. Onze Zaligmaker doelt op de moeilijkheid van het te verstaan, als Hij, van hem sprekende, zegt: Die het leest, die merke daarop, Mattheüs 24:15.
Het eerste hoofdstuk en de drie eerste verzen van het tweede, zijn in het Hebreeuws; vandaar tot het achtste hoofdstuk is in het Chaldeeuwse dialect; en vandaar tot het eind is weer in 't Hebreeuws geschreven. ***Broughton*** merkt op, dat, daar de Chaldeeën vriendelijk waren voor Daniël en hem bekers koud water gaven, als hij erom vroeg, God niet wilde, dat zij hun loon weg zouden hebben, maar dat de taal, die zij hem leerden, door zijn geschrift voor de gehele wereld, geëerd zou worden tot op dezen dag. Naar zijn berekening zet David de heilige geschiedenis voort van de eerste verovering van Jeruzalem door het Chaldeeuwse Babel af, toen hij zelf gevankelijk werd meegevoerd, tot de laatste verwoesting er van door Rome, het mystieke Babel toe, want zover zien zijn voorspellingen in de toekomst, Hoofdstuk 9:27.

De fabels van Suzanna en van Bel en de Draak, waarin Daniël een rol speelt, zijn apocrief, en wij menen, dat er geen reden bestaat om er geloof aan te hechten, daar zij nooit in 't Hebreeuws of Chaldeeuws gevonden zijn, maar alleen in 't Grieks, en zij ook nimmer door de Joodse kerk zijn aanvaard. Sommige geschiedenissen en profetieën van dit boek dateren uit de laatsten tijd van het Chaldeeuwse rijk, en andere uit het begin van het Perzische rijk.
Maar beide, Nebukadnézars droom, die Daniël verklaarde en zijn eigen visioenen wijzen op het Griekse en op het Romeinse rijk, en zeer in 't bijzonder op de Joodse tegenspoeden onder Antiochus, en het was zeer nuttig voor hen om zich daarop voor te bereiden; daar zijn nauwkeurige tijdsbepaling van de komst van de Messias van groot nut was voor hen, die de vertroosting van Israël verwachtten en dat eveneens voor ons is, ter bevrediging van ons geloof: dat Hij het is, die komen zou, en dat wij niet meer naar Hem behoeven uit te zien.

HOOFDSTUK 1

1 In het derde jaar des koninkrijks van Jojakim, de koning van Juda, kwam Nebukadnézar, de koning van Babel, te Jeruzalem, en belegerde haar. 2 En de HERE gaf Jojakim, de koning van Juda, in zijn hand, en een deel der vaten van het huis Gods; en hij bracht ze in het land van Sinear, in het huis zijns gods; en de vaten bracht hij in het schathuis zijns gods. 3 En de koning zeide tot Aspenaz, de overste zijner kamerlingen, dat hij voorbrengen zou enigen uit de kinderen Israëls, te weten, uit het koninklijk zaad, en uit de prinsen; 4 Jongelingen, aan dewelke geen gebrek ware, maar schoon van aangezicht, en vernuftig in alle wijsheid, en ervaren in wetenschap, en kloek van verstand, en in dewelke bekwaamheid ware, om te staan in des konings paleis; en dat men hen onderwees in de boeken en spraak der Chaldeeën. 5 En de koning verordende hun, wat men ze dag bij dag geven zou van de stukken der spijs des konings, en van de wijn zijns dranks, en dat men hen drie jaren alzo optoog, en dat zij ten einde derzelve zouden staan voor het aangezicht des konings. 6 Onder dezelve nu waren uit de kinderen van Juda: Daniel, Hananja, Misael en Azarja. 7 En de overste der kamerlingen gaf hun andere namen, en Daniel noemde hij Beltsazar, en Hananja Sadrach, en Misael Mesach, en Azarja Abed-nego. 8 Daniel nu nam voor in zijn hart, dat hij zich niet zou ontreinigen met de stukken van de spijs des konings, noch met de wijn zijns dranks; daarom verzocht hij van de overste der kamerlingen, dat hij zich niet mocht ontreinigen. 9 En God gaf Daniel genade en barmhartigheid voor het aangezicht van de overste der kamerlingen. 10 Want de overste der kamerlingen zeide tot Daniel: Ik vreze mijn heer, de koning, die ulieder spijs, en ulieder drank verordend heeft; want waarom zou hij ulieder aangezichten droeviger zien, dan der jongelingen, die in gelijkheid met ulieden zijn? Alzo zoudt gij mijn hoofd bij de koning schuldig maken. 11 Toen zeide Daniel tot Melzar, dien de overste der kamerlingen gesteld had over Daniel, Hananja, Misael en Azarja: 12 Beproef toch uw knechten tien dagen lang, en men geve ons van het gezaaide te eten, en water te drinken. 13 En men zie voor uw aangezicht onze gedaanten, en de gedaante der jongelingen, die de stukken van de spijs des konings eten; en doe met uw knechten, naar dat gij zien zult.

14 Toen hoorde hij hen in deze zaak, en hij beproefde ze tien dagen. 15 Ten einde nu der tien dagen, zag men, dat hun gedaanten schoner waren, en zij vetter waren van vlees dan al de jongelingen, die de stukken van de spijze des konings aten. 16 Toen geschiedde het, dat Melzar de stukken hunner spijs wegnam, mitsgaders de wijn huns dranks, en hij gaf hun van het gezaaide. 17 Aan deze vier jongelingen nu gaf God wetenschap en verstand in alle boeken, en wijsheid; maar Daniel gaf Hij verstand in allerlei gezichten en dromen.

18 Ten einde nu der dagen, waarvan de koning gezegd had, dat men hen zou inbrengen, zo bracht ze de overste der kamerlingen in voor het aangezicht van Nebukadnézar, 19 En de koning sprak met hen; doch er werd uit hen allen niemand gevonden, gelijk Daniel, Hananja, Misael en Azarja; en zij stonden voor het aangezicht des konings. 20 En in alle zaken van verstandige wijsheid, die de koning hun afvroeg, zo vond hij hen tienmaal boven al de tovenaars en sterrenkijkers, die in zijn ganse koninkrijk waren. 21 En Daniel bleef tot het eerste jaar van de koning Kores toe.

Dit hoofdstuk geeft ons een nauwkeuriger verhaal van het begin van Daniels leven, zijn a komst en opvoeding, dan wij van een der andere profeten bezitten. Jesaja, Jeremia en Ezechiël begonnen onmiddellijk met Goddelijke gezichten, maar Daniel begon met zich toe te leggen op menselijke geleerdheid, en werd later vereerd met Goddelijke gezichten, zoveel verschillende manieren heeft God om mensen voor de dienst der kerk op te leiden. Hier hebben wij

I. Jojakims eerste gevangenschap, vers 1, 2, waarbij Daniel met anderen van het koninklijk zaad, naar Babel gevoerd werd.
II. De keus, op Daniel en enige andere jongelingen gevallen, om onderwezen te worden In de Chaldeeusche literatuur, om hen bekwaam te maken de regering te dienen, en hun verzorging vers 3-7.
III. Hun vrome weigering om van ‘s konings tafel te eten, en hun besluit om te leven van ‘t gezaaide en van water, wat de overste der kamerlingen na enen proeftijd toestond, daar hij bevond, dat het hun geen kwaad deed, vers 8-16,

IV. Hun wonderbare meerderheid boven al huns gelijken, in wijsheid en kennis, vers 17-21.

Daniël 1:1-7
Wij hebben in deze verzen een bericht,
I. Van de eerste aanval van Nebukadnézar de koning van Babel, in het eerste jaar zijner regering, op Juda en Jeruzalem, in het derde Jaar van de regering van Jojakim, en zijn voorspoed op dien tocht, vers 1, 2. Hij belegerde Jeruzalem en maakte er zich spoedig meester van, greep de koning, nam wie en wat hij wilde mee en liet Jojakim achter om, schatplichtig aan hem, te regeren, wat hij acht jaar lang deed, maar daarna rebelleerde hij, tot zijn verderf. De meeste uitleggers menen, dat de zeventig jaren bij deze eerste gevangenschap beginnen, hoewel Jeruzalem niet verwoest werd, en de gevangenschap niet voltooid dan negentien jaren daarna. In dat eerste jaar werd Daniël naar Babel gevoerd, en bleef daar al die zeventig jaren, vers 21, gedurende welken tijd alle volken Nebukadnézar zouden dienen, en zijn zoon en zijn zoons zoon, Jeremia 25:11. Deze een profeet zag dus in de tijd van zijn eigen leven de opkomst, de bloei en de ondergang van dat rijk, zodat het was res unius aetatis- het bestaan van een mensenleeftijd, van zo korten duur zijn de koninkrijken der aarde, maar het koninkrijk der hemelen is eeuwig. De rechtvaardige, die hen wortel ziet schieten, zal hunnen val aanzien, Job 5:3, Spreuken 29:16.
Broughton maakt opmerkzaam op de verhouding der tijden in Gods bestuur sinds de uittocht uit Egypte: van toen af tot hun komst in Kanaän veertig jaren, van toen tot de verdeling van het land zeven jaren, van toen tot het eerste jaar van Samuel, toen de profetie begon, zeven jubeljaren, van toen tot aan het eerste jaar van de gevangenschap zeven maal zeventig jaren, vier honderd en negentig jaren, tien jubeljaren, vandaar tot de terugkeer eenmaal zeventig, vandaar tot de dood van Christus nogmaals zevenmaal zeventig, en vandaar tot aan de verwoesting van Jeruzalem veertig jaren.

II. Het gebruik, dat hij van deze overwinning maakte. Hij verwoestte de stad of het koninkrijk niet, maar deed juist datgene, waardoor de eerste bedreiging met Babels macht vervuld werd. Het werd Hizkia aangezegd, omdat hij zijn schatten aan de gezanten van de koning van Babel getoond had, Jesaja 39:6, 7, dat de schatten en de kinderen weggevoerd zouden worden en als zij daardoor vernederd en verbeterd geworden waren, dan zou de macht en de voorspoed van de koning van Babel tot hiertoe en niet verder gekomen zijn. Als kleinere oordelen het werk doen, zal God geen grotere zenden, maar zo niet, dan zal Hij de oven zevenmaal heter maken.

Laat ons zien wat nu gedaan werd.
1. De vaten van het heiligdom werden meegenomen, ten minste een deel er van, vers 2. Zij vertrouwden geheel op de tempel om hen te verdedigen, hoewel zij bleven in hun ongerechtigheid. En nu wordt eerst de tempel geplunderd om hun de ijdelheid van dat vertrouwen te laten zien. Vele van de heilige vaten, die in de dienst van God gebruikt plachten te worden, werden door de koning van Babel meegenomen, waarschijnlijk die, welke het meest waard waren, en hij bracht ze als zegetekenen in het huis zijns gods, wien hij met blinde verering voor zijn voorspoed loofde en na deze vaten tot zich genomen te hebben bracht hij ze in het schathuis zijns gods. Zie de rechtvaardigheid Gods, zijn volk had de beelden van andere goden in zijn tempel gebracht, en nu laat hij toe, dat de vaten van de tempel naar de schatkamer van die andere goden gebracht worden. Als de mensen de veten des heiligdoms door hun zonden verontreinigen, dan is het rechtvaardig van God, dat Hij hen door zijn oordelen ontheiligt. Het is waarschijnlijk, dat ook de schatten van des konings huis geplunderd werden, zoals voorspeld was, maar bijzondere melding wordt gemaakt van het wegnemen van de vaten des heiligdoms, omdat het de ontheiliging daarvan was, zoals wij

later zullen vinden, die de maat van der Chaldeeën ongerechtigheid vol maakte, Hoofdstuk 5:3. Maar toch was 't slechts een deel, dat meegenomen werd, een ander deel bleef hun nog over om hen op de proef te stellen, om te zien of zij de goeden weg zouden inslaan om te beletten, dat de rest ook weggenomen werd. Zie Jeremia 27:18.

2. De kinderen en jongelingen, vooral, die van voorname of koninklijke afkomst waren, die schoon en veelbelovend waren, en van uitstekende aanleg, werden weggevoerd. Aldus werd de ongerechtigheid der vaderen bezocht aan de kinderen. Dezen werden meegenomen door Nebukadnézar.
a. Als zegetekens, om hen te laten zien als bewijs en tot verheerlijking van zijn overwinning.
b. Als gijzelaars voor de trouw van hun ouders in hun eigen land, die er op die wijze belang bij hadden zich goed te gedragen, opdat hun kinderen te beter behandeld zouden worden.
c. Als een zaad om hem te dienen. Hij nam hen mee om hen op te leiden voor diensten en betrekkingen, die hij hun geven wilde, 't zij uit een onverklaarbare neiging, die aanzienlijke mannen dikwijls hebben, om zich met vreemden te omringen, al zijn die dan ook zwart, liever dan door die van hun eigen volk, of, omdat hij wist, dat er onder zijn Chaldeeën niet zulke geestvolle, levendige, verstandige jongelingen gevonden werden als er onder de Israëlitische jeugd in overvloed te vinden waren, en, als dat het geval was, dan strekte dat tot eer van het Joodse volk als in 't bezit van een ongewoner geest boven andere volken, als een vrucht van de zegen. Maar het was schandelijk, dat een volk van zoveel geest zo weinig wijsheid deelachtig was en zich zo slecht gedroeg.

Ziehier,
(1). De bevelen, die de koning van Babel gaf voor de keuze van deze jongelingen, vers 4. Zij moesten er geen kiezen, die lelijk van voorkomen waren, maar zulken, die recht en welgebouwd waren, en wier gelaat de kenmerken droeg van oprechtheid en een goed karakter. Maar dat was niet genoeg, zij moesten zijn vernuftig in alle wijsheid en ervaren in wetenschap, en kloek van verstand, vlug van bevatting en scherpzinnig, en die een duidelijk en grondig verslag konden geven van hun eigen land en van de wetenschap, waarin zij tot nu toe opgevoed waren. Hij koos dezulken die jong waren, omdat zij plooibaar en handelbaar zouden zijn, hun eigen volk zouden vergeten en zich laten inlijven bij het Chaldeeusche volk. Hij deed dat met het oog op zijn plannen met hen, zij meesten bekwaam zijn om te staan in des konings paleis, niet alleen voor zijn persoonlijken dienst, maar ook om zijn zaken te behartigen. Dit is een voorbeeld van de politiek van dezen in grootheid toenemende vorst, die nog maar in het begin van zijn regering was, en het was een goed voorteken voor de toekomst, dat hij zorg droeg voor de opleiding van personen, die geschikt waren voor de staatsdienst. Hij stelde hen niet aan, zoals Ahasveros deed om jonge vrouwen uit te zoeken voor de dienst van zijn lusten, maar om jonge mannen te zoeken voor de dienst van zijn bestuur. Het is het belang der vorsten om wijze lieden in hun dienst te hebben, het is daarom wijs van hen om zorg te dragen voor de keuze en de opleiding van de zodanigen. Het is het ongeluk van deze wereld, dat zovelen, die geschikt zijn voor staatsbetrekkingen, in het duister blijven, en dat zovelen, die er ongeschikt voor zijn, boven hen voorgetrokken worden.

(2). De zorg, die hij aan hen besteedde.
Ten eerste, Voor hun opleiding. Hij beval, dat men ze onderwees in de boeken en spraak der Chaldeeën. Verondersteld wordt, dat het wijze jongelingen zijn van veel kennis, en toch moeten zij nog meer onderricht ontvangen. Leer de wijze, zo zal hij nog wijzer worden. Die goed willen doen in de wereld, als zij man geworden zijn, moeten leren, terwijl zij jong zijn. Dat is de tijd om te leren, als die tijd verloren gaat, is hij moeilijk in te halen. Het blijkt niet, dat Nebukadnézar bedoelde, dat zij de ongeoorloofde kunsten zouden leren, die bij de

Chaldeeën in gebruik waren, toverij en waarzegging, als hij het gedaan had, dan zouden Daniël en zijn vrienden er zich niet mee verontreinigd hebben. Maar wij vinden in het geheel niet, dat hij beval hun de godsdienst der Chaldeeën te onderwijzen, waaruit blijkt, dat hij omstreeks dezen tijd niet bijgelovig was, wanneer iemand bekwaam en trouw was, en in staat om zijn werk te doen, dan kwam het er niet op aan, welken godsdienst hij had, mits hij er godsdienst op na hield. Zij moesten worden opgeleid in de taal en de wetten van het land, in geschiedenis, filosofie en wiskunde, in de landbouw, de oorlog en de scheepvaart, in 't algemeen in alle kunsten, waarmee zij hun land konden dienen. Het is van wezenlijk belang voor de staat, voor de opvoeding der jeugd te zorgen.

Ten tweede, Voor hun onderhoud. Hij gaf hun drie Jaren lang niet maar de noodzakelijke levensbehoeften, maar lekkernijen om hen aan te moediger hun best te doen. Zij ontvingen dag aan dag van de spijs des konings en van de wijn zijns dranks, vers 5. Dit is een voorbeeld van des konings mildheid en menselijk gevoel, hoewel zij zijn gevangenen waren, nam hij hun geboorte en persoon in aanmerking, hun geest en verstand, en behandelde hen eervol en legde er zich op toe hun gevangenschap degelijk te maken. Men is achting verschuldigd aan hen, die van goede afkomst en wel opgevoed zijn, ook als zij tot armoede vervallen zijn. Bij een ruime opvoeding behoort een ruime voeding.

III. Een bijzonder bericht van Daniël en zijn metgezellen. Zij waren uit de kinderen van Juda, het koninklijk geslacht en waarschijnlijk uit het huis van David, dat tot een talrijke familie geworden was, en God had tot Hizkia gezegd, dat van de zonen, die uit hem zouden voortkomen, sommigen tot gesnedenen of kamerlingen gemaakt zouden worden in het paleis des konings van Babel. De overste der kamerlingen gaf hun andere namen, ten dele om zijn macht over hen te tonen en hun ondergeschiktheid aan hem, en ten dele als een teken, dat zij van nationaliteit veranderd en Chaldeeën geworden waren. De Hebreeuwse namen, die zij hij hun besnijdenis ontvangen hadden, hadden iets van God of Jaweh, Daniel-God is mijn rechter, Hananja -De genade des Heeren, Misaël- Hij, die de sterke God is, Azarja- De Heere is een hulp. Om hen de God hunner vaderen te doen vergeten, de Leidsman hunner jeugd, ontvingen zij namen, die naar de Chaldeeusche afgoderij smaakten. Beltsazar betekent de bewaarder van de verborgen schatten van Bel, Sadrach - Inspiratie van de zon, die door de Chaldeeën vereerd werd, Mesach-Van de godin Sach, onder welken naam Venes vereerd werd, Abednego -Dienaar van het vlammende vuur, dat zij eveneens dienden.
Al wilden zij hen dus niet dwingen, de godsdienst hunner vaderen te verlaten voor dien van hun overwinnaars, toch deden zij, wat zij konden om hen met eerlijke middelen onmerkbaar van de eersten af te brengen en hen de laatsten te doen aannemen. Maar toch werd er goed voor hen gezorgd, al leden zij onder de zonden hunner vaderen, om hun eigen verdienste werden zij verhoogd, en het land hunner gevangenschap werd aangenamer voor hen gemaakt dan het land hunner geboorte te dezer tijd voor hen zou geweest zijn.

Daniël 1:7-21
Van Daniël en zijn metgezellen vinden wij hier,
1. Dat zij grote vorderingen maakten in de wetenschap, vers 17. Zij waren zeer matig en ijverig en werkten hard, en wij mogen veronderstellen, dat hun leermeesters, toen zij hun ongewoner aanleg bemerkten, veel moeite voor hen deden, maar, welbeschouwd, zijn hun vorderingen aan God alleen toe te schrijven. Hij was het, die hun wetenschap en verstand in alle boeken en wijsheid gaf, want alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van de Vader der lichten afkomende. Het is de Heere onze God, die kracht geeft om vermogen te verkrijgen, de geest wordt slechts verrijkt door Hem, die hen geformeerd heeft. De grote geleerdheid die God aan deze jongelingen gaf, was,

1. Een tegenwicht tegen hun verliezen. Om de ongerechtigheid hunner vaderen waren zij beroofd van de eerbewijzen en genietingen, die voor hen als van edele afkomst, bestemd waren, maar, om hun daarvoor vergoeding te geven, gaf God hun geleerdheid en daardoor eerbewijzen en genietingen beter dan die waarvan zij beroofd waren.

2. Een beloning voor hun reinheid. Zij hielden zich aan hun godsdienst, tot in de kleinste bijzonderheden, en wilden zich zelfs niet verontreinigen met des konings spijze en drank, maar werden feitelijk Nazireeërs, en nu beloonde God hen daarvoor met schitterende geleerdheid, want God geeft wijsheid en wetenschap en vreugde aan de mens, die goed is voor Zijn aangezicht Prediker 2:26. Aan Daniël gaf Hij een dubbel deel, hij had verstand in allerlei gezichten en dromen, hij kon dromen uitleggen, evenals Jozef, niet volgens de regelen der kunst, die door de droomuitleggers vastgesteld zijn, maar door Goddelijk verstand en de wijsheid, die God hem gaf. Ja, hij was aangedaan met de geest der profeten, waardoor hij in staat was gemeenschap te hebben met God, en in dromen en visioenen kennis te ontvangen van Goddelijke dingen, Numeri 12:6.
In overeenstemming met deze gave, aan Daniël geschonken, vinden wij hem in dit boek voortdurend bezig met dromen en visioenen, met uitleggen en het ontvangen van openbaringen, want, gelijk een iegelijk gave ontvangen heeft, alzo heeft hij gelegenheid, en behoort hij bereid te zijn, aan anderen te bedienen, 1 Petrus 4:10. 11. Dat zij vriendelijk door de koning ontvangen werden. Nadat drie jaren aan hun opvoeding besteed waren, daar zij geen kinderen meer waren, maar waarschijnlijk omstreeks twintig jaar oud bij hun aankomst, werden zij aan de koning voorgesteld met de anderen, die met hen onderwezen waren, vers 18. En de koning ondervraagde hen en sprak met hen in eigen persoon, vers 19. Hij kon het doen daar hij zelf iemand van bekwaamheid en geleerdheid was, anders zou hij niet zo groot geworden zijn, en hij wilde het doen, want het is wijs van vorsten om bij de keus van personen, die zij gebruiken willen, uit eigen ogen te zien, hun eigen oordeel te gebruiken en niet te veel te vertrouwen op de voorstelling van anderen.
De koning ondervraagde hen niet zozeer in de talen, of in de regels der welsprekendheid of poëzie, als in alle zaken van verstandige wijsheid, die wetten der wijsheid en der regeerkunst, hij vroeg naar hun oordeel over het menselijk leven, hoe het behoort te zijn, en naar staatszaken, hij wilde niet weten of zij geestig, maar of zij wijs waren. En hij bevond, dat zij niet alleen de jeugdige hovelingen, die met hen onderwezen waren, overtroffen, maar hij bevond, dat zij verstandiger waren dan de ouden, dan alle hun leeraars, Psalm 119:99, 100. zo weinig partijdig was de koning voor zijn eigen landslieden, voor de ouden, voor die van zijn eigen godsdienst, en die een gevestigde naam hadden, dat hij, na het onderzoek ronduit verklaarde, dat hij deze arme gevangen jonge Joden tienmaal bevonden had boven alle de tovenaars en sterrenkijkers die in zijn ganse koninkrijk waren, vers 20.
Hij bemerkte spoedig iets buitengewoons in deze jongelingen en werd aldra gewaar, tot zijn verrassing en voldoening, dat een weinig van hun echte Goddelijkheid verkieselijk was boven alle waarzeggerij, waaraan hij gewend was. Wat is het kaf bij het koren? Wat zijn de staven der tovenaars bij de staf van Aaron. Er was geen vergelijking mogelijk. Deze vier jonge leerlingen stonden veel, ja tienmaal hoger dan hun ervaren leermeesters, allen tezamen genomen, en allen, die in het ganse koninkrijk waren, en wij kunnen er zeker van zijn dat dat niet weinigen waren. Deze vernedering bracht God over de trots der Chaldeeën, en deze eer schonk Hij aan de nederiger staat van zijn eigen volk, en aldus maakte Hij niet alleen deze personen, maar ook de anderen van hun volk om hunnentwil te meer gezien in het land hunner gevangenschap. Tenslotte. Nadat dit oordeel over hen uitgesproken was, stonden zij voor het aangezicht des konings, vers 19, zij dienden hem in de troonzaal, ja in de raadzaal, want des konings aangezicht te zien is de omschrijving van raadsman des konings te zijn, Esther 1:14. Dit bevestigt Salomo's opmerking: Hebt gij enen man gezien, die vaardig in zijn werk is,

matig en bescheiden? hij zal voor koningen gesteld worden, voor de ongeachte lieden zal hij niet gesteld worden. IJver is de weg tot verhoging. Hoe lang de andere drie aan ‘t hof waren, wordt niet gezegd, maar wat Daniël betreft, hij bleef tot het eerste jaar van Kores toe, vers 21 hoewel hij niet altijd in de gunst stond, noch ook steeds hetzelfde aanzien genoot. Hij leefde en profeteerde na het eerste jaar van Cyrus, maar dat wordt vermeld met de bedoeling dat hij bij zijn leven de verlossing van zijn volk uit de gevangenschap erf hun terugkeer naar hun eigen land aanschouwde. Somtijds begunstigt God Zijn knechten, die met Sion in haar ellende treuren, zozeer, dat Hij hen laat leven om de kerk in betere tijden te zien, dan zij in de aanvang hunner dagen zagen, en om in hare vreugde te delen.

HOOFDSTUK 2
1 In het tweede jaar nu des koninkrijks van Nebukadnézar, droomde Nebukadnézar dromen; daarvan werd zijn geest verslagen, en zijn slaap werd in hem gebroken. 2 Toen zeide de koning, dat men roepen zou de tovenaars, en de sterrenkijkers, en de guichelaars, en de Chaldeeën, om de koning zijn dromen te kennen te geven; zij nu kwamen, en stonden voor het aangezicht des konings. 3 En de koning zeide tot hen: Ik heb een droom gedroomd; en mijn geest is ontsteld om dien droom te weten. 4 Toen spraken de Chaldeeën, tot de koning in het Syrisch: O koning, leef in eeuwigheid! Zeg uw knechten de droom, zo zullen wij de uitlegging te kennen geven. 5 De koning antwoordde en zeide tot de Chaldeeën: De zaak is mij ontgaan; indien gij mij de droom en zijn uitlegging niet bekend maakt, gij zult in stukken gehouwen worden, en uw huizen zullen tot een drekhoop gemaakt worden. 6 Maar indien gijlieden de droom en zijn uitlegging te kennen geeft, zo zult gij geschenken en gaven, en grote eer van mij ontvangen; daarom geeft mij de droom en zijn uitlegging te kennen. 7 Zij antwoordden ten tweeden male, en zeiden: De koning zegge zijn knechten de droom, dan zullen wij de uitlegging te kennen geven. 8 De koning antwoordde en zeide: Ik weet vastelijk, dat gijlieden de tijd uitkoopt, dewijl gij ziet, dat de zaak mij ontgaan is. 9 Indien gijlieden mij dien droom niet te kennen geeft, ulieder vonnis is enerlei; daarom hebt gij een leugenachtig en verdicht woord voor mij te zeggen bereid, totdat de tijd verandere; daarom zegt mij de droom, dan zal ik weten, dat gij mij deszelfs uitlegging zult te kennen geven. 10 De Chaldeeën antwoordden voor de koning, en zeiden: Er is geen mens op de aardbodem, die des konings woord zou kunnen te kennen geven; daarom is er geen koning, grote of heerser, die zulk een zaak begeerd heeft van enigen tovenaar, of sterrenkijker, of Chaldeeër. 11 Want de zaak die de koning begeert, is te zwaar; en er is niemand anders, die dezelve voor de koning te kennen kan geven, dan de goden, welker woning bij het vlees niet is. 12 Daarom werd de koning toornig en zeer verbolgen, en zeide, dat men al de wijzen te Babel zou ombrengen. 13 Die wet dan ging uit, en de wijzen werden gedood; men zocht ook Daniel en zijn metgezellen, om gedood te worden.
14 Toen bracht Daniel een raad en oordeel in, aan Arioch, de overste der trawanten des konings, die uitgetogen was, om de wijzen van Babel te doden. 15 Hij antwoordde en zeide tot Arioch, de bevelhebber des konings: Waarom zou de wet van 's konings wege zo verhaast worden? Toen gaf Arioch aan Daniel de zaak te kennen. 16 En Daniel ging in, en verzocht van de koning, dat hij hem een bestemden tijd wilde geven, dat hij de koning de uitlegging te kennen gave. 17 Toen ging Daniel naar zijn huis, en hij gaf de zaak zijn metgezellen, Hananja, Misael, en Azarja te kennen; 18 Opdat zij van de God des hemels barmhartigheden verzochten over deze verborgenheid, dat Daniel en zijn metgezellen met de overige wijzen van Babel niet omkwamen. 19 Toen werd aan Daniel in een nachtgezicht de verborgenheid geopenbaard; toen loofde Daniel de God des hemels. 20 Daniel antwoordde en zeide: De Naam Gods zij geloofd van eeuwigheid tot in eeuwigheid, want Zijn is de wijsheid en de kracht. 21 Want Hij verandert de tijden en stonden; Hij zet de koningen af, en Hij bevestigt de koningen; Hij geeft de wijzen wijsheid, en wetenschap dengenen, die verstand hebben; 22 Hij openbaart diepe en verborgen dingen; Hij weet, wat in het duister is, want het licht woont bij Hem. 23 Ik dank en ik loof U, o God mijner vaderen! omdat Gij mij wijsheid en kracht gegeven hebt, en mij nu bekend gemaakt hebt, wat wij van U verzocht hebben, want Gij hebt ons des konings zaak bekend gemaakt. 24 Daarom ging Daniel in tot Arioch, dien de koning gesteld had om de wijzen van Babel om te brengen; hij ging heen en zeide aldus tot hem: Breng de wijzen van Babel niet om, maar breng mij in voor de koning, en ik zal de koning de uitlegging te kennen geven. 25 Toen bracht Arioch met haast Daniel voor de koning, en hij sprak alzo tot hem: Ik heb een man van de gevankelijk weggevoerden van Juda gevonden, die de koning de uitlegging zal bekend maken. 26 De koning antwoordde en zeide tot Daniel, wiens naam Beltsazar was: Zijt gij machtig mij bekend te maken de droom, dien ik gezien heb, en zijn uitlegging?
27 Daniel antwoordde voor de koning, en zeide: De verborgenheid, die de koning eist, kunnen de wijzen, de sterrenkijkers, de tovenaars, en de waarzeggers de koning niet te kennen geven; 28 Maar er is een God in de hemel, Die verborgenheden openbaart, Die heeft de koning Nebukadnézar bekend gemaakt, wat er geschieden zal in het laatste der dagen; uw droom, en de gezichten uws hoofds op uw leger, zijn deze: 29 Gij, o koning! op uw leger zijnde, klommen uw gedachten op, wat hierna geschieden zou; en Hij, Die verborgen dingen openbaart, heeft u te kennen gegeven, wat er geschieden zal. 30 Mij nu, mij is de verborgenheid geopenbaard, niet door wijsheid, die in mij is boven alle levenden; maar daarom opdat men de koning de uitlegging zou bekend maken, en opdat gij de

gedachten uws harten zoudt weten. 31 Gij, o koning! zaagt, en ziet, er was een groot beeld (dit beeld was treffelijk, en deszelfs glans was uitnemend), staande tegen u over; en zijn gedaante was schrikkelijk. 32 Het hoofd van dit beeld was van goed goud; zijn borst en zijn armen van zilver; zijn buik en zijn dijen van koper; 33 Zijn schenkelen van ijzer; zijn voeten eensdeels van ijzer, en eensdeels van leem. 34 Dit zaagt gij, totdat er een steen afgehouwen werd zonder handen, die sloeg dat beeld aan zijn voeten van ijzer en leem, en vermaalde ze. 35 Toen werden te zamen vermaald het ijzer, leem, koper, zilver en goud, en zij werden gelijk kaf van de dorsvloeren des zomers, en de wind nam ze weg, en er werd geen plaats voor dezelve gevonden; maar de steen, die het beeld geslagen heeft, werd tot een groten berg, alzo dat hij de gehele aarde vervulde. 36 Dit is de droom; zijn uitlegging nu zullen wij voor de koning zeggen. 37 Gij, o koning! zijt een koning der koningen; want de God des hemels heeft u een koninkrijk, macht, en sterkte, en eer gegeven; 38 En overal, waar mensenkinderen wonen, heeft Hij de beesten des velds en de vogelen des hemels in uw hand gegeven; en Hij heeft u gesteld tot een heerser over al dezelve; gij zijt dat gouden hoofd. 39 En na u zal een ander koninkrijk opstaan, lager dan het uwe; daarna een ander, het derde koninkrijk van koper, hetwelk heersen zal over de gehele aarde. 40 En het vierde koninkrijk zal hard zijn, gelijk ijzer; aangezien het ijzer alles vermaalt en verzwakt; gelijk nu het ijzer, dat zulks alles verbreekt, alzo zal het vermalen en verbreken. 41 En dat gij gezien hebt de voeten en de tenen, ten dele van pottenbakkersleem, en ten dele van ijzer, dat zal een gedeeld koninkrijk zijn, doch daar zal van des ijzers vastigheid in zijn, ten welken aanzien gij gezien hebt ijzer vermengd met modderig leem; 42 En de tenen der voeten, ten dele ijzer, en ten dele leem; dat koninkrijk zal ten dele hard zijn, en ten dele broos. 43 En dat gij gezien hebt ijzer vermengd met modderig leem, zij zullen zich wel door menselijk zaad vermengen, maar zij zullen de een aan de ander niet hechten, gelijk als zich ijzer met leem niet vermengt.
44 Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een Koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen, en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan. 45 Daarom hebt gij gezien, dat uit de berg een steen zonder handen afgehouwen is geworden, die het ijzer, koper, leem, zilver en goud vermaalde; de grote God heeft de koning bekend gemaakt, wat hierna geschieden zal; de droom nu is gewis, en zijn uitlegging is zeker.
46 Toen viel de koning Nebukadnézar op zijn aangezicht, en aanbad Daniel; en hij zeide, dat men hem met spijsoffer en liefelijk reukwerk een drankoffer doen zou. 47 De koning antwoordde Daniel en zeide: Het is de waarheid, dat ulieder God een God der goden is, en een Here der koningen, en Die de verborgenheden openbaart, dewijl gij deze verborgenheid hebt kunnen openbaren.
48 Toen maakte de koning Daniel groot, en hij gaf hem vele grote geschenken, en hij stelde hem tot een heerser over het ganse landschap van Babel, en een overste der overheden over al de wijzen van Babel. 49 Toen verzocht Daniel van de koning; en hij stelde Sadrach, Mesach en Abed-nego over de bediening van het landschap van Babel; maar Daniel bleef aan de poort des konings.

In Hoofdstuk 1:17 werd gezegd, dat Daniel verstand van dromen had, en hier hebben wij reeds een uitnemend voorbeeld er van, dat hem spoedig beroemd maakte aan het hof van Babel, zoals Jozef door hetzelfde middel aan het hof van Egypte beroemd werd. Dit hoofdstuk is een geschiedenis, maar het is de geschiedenis van een profetie, door een droom en de uitlegging er van. Farao's droom, en Jozefs uitlegging er van, had alleen betrekking op de jaren van overvloed en honger en het belang, dat Gods Israël er bij had, maar Nebukadnézars droom hier, en Daniels uitlegging er van, mikt veel hoger, nl. op de vier wereldrijken en de belangen van Israël daarin, en het koninkrijk van de Messias, dat op de puinhopen daarvan opgericht zou worden. In dit hoofdstuk hebben wij,
1. De grote verbijstering van Nebukadnézar door een droom, dien hu vergeten was, en Zijn bevel aan de Chaldeeën om hem dien te vertellen wat zij buiten staat waren te doen, vers 1-11.

II. Het bevel, door hem gegeven, om alle wijzen van Babel te doden, en Daniel met zijn makkers daarbij, vers 12-15.
III. De openbaring van dit geheim aan hem, in antwoord op zijn gebed, en de dankzegging, die hij daarop bracht aan God, vers 16-23.

IV. Zijn toelating tot de koning, en openbaring aan hem, beide van de droom en zijn uitlegging, vers 24, 25.

V. De grote eer, die Nebukadnézar Daniel aandeed, tot beloning voor dezen dienst, en de verhoging van zijn makkers met hem, vers 46-49. Daniël 2:1-13 Wij stuiten op grote moeilijkheden bij het bepalen van de tijd. van deze geschiedenis, genoemd wordt het tweede jaar van de regering van Nebukadnézar, vers 1. Nu werd Daniël naar Babel gevoerd in het eerste jaar, en het schijnt, dat hij drie jaar lang onder leiding van leermeesters en opvoeders stond, voordat hij aan de koning werd voorgesteld, Hoofdstuk 1:5. Hoe kan dit dan gebeuren in het tweede jaar? Misschien was Daniël, hoewel drie jaar de duur van de opvoeding van andere jongelieden was, zo wel onderricht, dat hij in belangrijke zaken ingewijd werd, toen hij nog maar een jaar op school was geweest, en werd hij zo hoog geplaatst in het tweede jaar. Sommigen denken aan het tweede jaar, sinds hij alleen begon te regeren, maar het vijfde of zesde, sinds hij met zijn vader samen begon te regeren.
Sommigen lezen: En in het tweede jaar, dat Daniël en zijn makkers voor de koning stonden, onder het koninkrijk van Nebukadnézar, of onder zijn regering, gebeurde dit, zoals Jozef in het tweede jaar na zijn eerste droomuitlegging dien van Farao toonde en verklaarde, zo bewees ook Daniël dezen dienst in het tweede jaar, nadat hij die kunst meester geworden was. Veeleer zou ik een van deze wegen kiezen dan, zoals sommigen veronderstellen, dat het het tweede jaar na de verovering van Egypte was dus het zes en dertigste van zijn regering, omdat uit hetgeen wij in Ezechiël vinden blijkt, dat Daniël beroemd was om zijn wijsheid en voortreffelijkheid, lang daarvoor en daarom moet dit voorval, of deze geschiedenis, die duidelijk maakt, hoe hij zo kwam uit te steken in die beide opzichten, in de aanvang van Nebukadnézars regering gesteld worden. Hier kunnen wij opmerken,

1. De verbijstering van Nebukadnézar om reden van een droom, dien hij gedroomd had, maar vergeten was, vers 1:Hij droomde dromen, dat is, een droom, bestaande uit verschillende onderscheidene delen, of die zijn gedachten bezig hield alsof het vele dromen geweest waren. Salomo spreekt van een veelheid der dromen, op vreemde wijze onsamenhangend waarin verschillende ijdelheden zijn, Prediker 5:6. In deze droom van Nebukadnézar was op zichzelf niets, dat niet vaak in gewone dromen het geval is, waarin de dingen vaak aan de mensen even vreemd worden voorgesteld als hier vermeld wordt, maar er was iets in de indruk dien hij op hem maakte, dat de onbetwistbare overtuiging aan hem opdrong, van zijn Goddelijken oorsprong en zijn profetische betekenis. De aanzienlijksten zijn niet vrij van, ja, zij zijn het meest ontvankelijk voor die zorgen en onaangenaamheden, die hun nachtrust verstoren terwijl de slaap des arbeiders zoet is en gezond, en de slaap van een sober, matig man vrij van verwarde dromen. De overvloed der rijken laat hun niet toe te slapen van zorg, en de uitspattingen van zwelgers en dronkaards laten hen niet rustig slapen van de dromen. Maar die hier verhaald wordt kwam niet voort uit natuurlijke oorzaken. Nebukadnézar was een beroerder van Gods Israël, maar hier beroerde God hem, want Hij, die de ziel geschapen heeft, kan ze ook met een zwaard doorboren, Lukas 2:35. Zijn wachten waren om hem heen, maar zij konden de beroering van zijn geest niet weren.
Wij kennen de onrust niet van velen, die in grote pracht leven, en in vermaak ook, zou men zo denken. Wij werpen een blik in hun huis, en komen in verzoeking hen te benijden, maar, konden wij in hun hart zien, wij zouden eer medelijden met hen hebben. Alle schatten en alle genietingen van de kinderen der mensen, waarover deze machtige vorst te bevelen had, konden hem zelfs geen korte rust verschaffen, als zijn slaap in hem gebroken werd door de beroering van zijn geest. Maar God geeft Zijn beminden slaap, die tot Hem komen om te rusten. 11. De proef, die hij nam met zijn tovenaars en sterrenkijkers, of zij hem zeggen konden, wat zijn droom was, dien hij vergeten was. Zij werden terstond gehaald, om de

koning zijn dromen te kennen te geven, vers 2. Er zijn vele dingen, waarvan wij de indrukken bewaren, en toch de gedaante vergeten zijn, hoewel wij niet kunnen zeggen, wat het was, weten wij welken indruk het op ons gemaakt heeft, zo was het ook met de koning. Zijn droom was aan zijn geest ontsnapt, en hij kon dien met geen mogelijkheid terugroepen. maar hij vertrouwde het te zullen weten, als hij dien opnieuw hoorde. God schikte het zoo, opdat Daniël te meer eer mocht hebben, en in hem, Daniëls God. God bereikt even goed Zijn doel door iets uit de gedachten der mensen te verdrijven, als door hun iets in de gedachte te brengen. De Chaldeeën waren waarschijnlijk trots, dat zij in 's konings slaapkamer geroepen werden, om een proeve te geven van hun kennis, daar zij niet twijfelden, of het zou tot hun eer strekken. Hij zegt hun, dat hij een droom gedroomd heeft, vers 3.
Zij spreken tot hen in het Syrisch, wat toen hetzelfde was als het Chaldeeusch, [=Aramees] maar nu er veel van verschilt. En in 't vervolg gebruikt Daniel die taal of dialect van het Hebreeuws, om dezelfde reden, als die waarom Jeremia 10:11 in die taal geschreven is, als bestemd om de Chaldeeën te overtuigen van de dwarsheid van hun afgoderij en hen tot de kennis en de dienst te brengen van de waren en levenden God, wat de dadelijke strekking is van de geschiedenissen van dit hoofdstuk.
Maar daar hoofdstuk acht en volgende hoofdstukken voor de troost der Joden bedoeld zijn, zijn ze ook in hun bijzondere taal geschreven. In hun antwoord begroetten zij de koning met hun beste wensen, verzuchten hem de droom te zeggen, en namen met alle mogelijk zelfvertrouwen op zich dien uit te leggen, vers 4. Maar de koning verlangde, dat zij hem de droom zouden vertellen, omdat hij dien vergeten was en hem hun niet vertellen kon. En, als zij dat niet doen konden, dan zouden zij allen ter dood gebracht worden, als bedriegers, vers 5, zij zelf in stukken gehouwen, en hun huizen tot een drekhoop gemaakt. Maar als zij er toe in staat waren, zouden zij beloond en verhoogd worden, vers 6. En zij wisten, evenals Bileam van Balak, dat hij in staat was hen zeer hoog te vereren, en hun het loon der ongerechtigheid te geven, dat zij zozeer lief gehad hebben. Daarom behoeft men niet te vragen of zij ook hun uiterste best wilden doen om de koning voldoening te geven, als zij het niet doen, is het niet uit onwilligheid, maar uit machteloosheid, daar de voorzienigheid het zo beschikte, dat de tovenaars van Babel nu evenzeer beschaamd en schaamrood werden als vanouds de tovenaars van Egypte, opdat, hoezeer Zijn volk beide in Egypte en Babel vernederd en veracht werd, zijn orakels in beide werden groot gemaakt en geëerd, door tot zwijgen te brengen, die als hun mededingers optraden.
De Chaldeeën, die het gezond verstand op hun zijde hebben, dringen er op aan, dat de koning hun de droom vertellen zal, en dan zal het hun schuld zijn, als zij hem de uitlegging er van niet geven, vers 7. Maar willekeur is voor rede niet vatbaar. De koning wordt woedend, spreekt harde woorden, en zonder een schijn van waarheid, neemt hij aan, dat zij het wel zeggen kunnen, maar niet willen, en in plaats van hun onmacht te verwijten, en gebrek aan bekwaamheid, zoals hij terecht had kunnen doen, beschuldigt hij hen van samenzwering om hem te beledigen: Gij hebt een leugenachtig en verdicht woord bereid om het voor mij te zeggen. Hoe onredelijk en ongerijmd is deze aanklacht! Als zij op zich genomen hadden hem te zeggen, wat zijn droom was, en hem met een verzinsel bedrogen, dan had hij ze kunnen beschuldigen van een leugenachtig en verdicht woord, maar dat van hen te zeggen, als zij er eerlijk voor uitkwamen, dat zij het niet wisten, bewijst alleen hoe redeloos de hartstocht is en hoe geneigd mannen van aanzien zijn om te denken, dat zij het recht hebben hun hartstocht bot te vieren ten spijt van rede en billijkheid, en alle voorschriften van beide.
Toen de Chaldeeën hem verzochten hun de droom te zeggen, hoewel dat verzoek volkomen redelijk en billijk was zeide hij tot hen, dat zij maar talmden om tijd te winnen, vers 8, totdat de tijd verandere, vers 9, hetzij totdat het verlangen van de koning om zijn droom te weten, over was, en hij onverschillig was geworden, voor de droom en zijn uitlegging, al brandde hij nu van verlangen dien te weten, of totdat zij kunnen berekenen, dat hij zijn droom zo

volkomen vergeten is, namelijk de laatste overblijfsels er van, die hem spoedig zullen ontgaan, terwijl hij ze poogt vast te houden, dat zij hem kunnen wijs maken, wat zij willen en hem doen geloven, dat het zijn droom was, en, zodra dat het geval en elke herinnering hem ontgaan is, wat spoedig genoeg zal zijn, dan zal hij niet in staat zijn, hen tegen te spreken. En daarom moeten zij hem dien zonder uitstel meedelen.

Tevergeefs pleiten zij,
1. Dat er geen mens op de aardbodem is, die 's konings droom kan terugvinden, vers 10. Er zijn vaste regels, om de betekenis van een droom uit te leggen, of zij goed zijn is de vraag. Maar niemand heeft ooit regels vastgesteld, om uit te maken, wat de inhoud van een droom is geweest, zij kunnen niets uitmaken zonder de nodige gegevens. Zij erkennen weliswaar, dat de goden de mens kunnen bekend maken, wat zijn gedachte zijn, Amos 4:13, want God verstaat onze gedachten van verre Psalm 139:2, wat zij zijn zullen, nog voordat wij ze denken, wat zij zijn, als wij er geen acht op slaan, en wat zij geweest zijn, als wij ze vergeten zijn. Maar die dat doen kunnen zijn goden, werker woning bij het vlees niet is, vers 11, en zij alleen kunnen dit doen. Wat de mensen betreft, hun woning is bij het vlees niet is, vers 11, en zij alleen kunnen dit doen. Wat de mensen betreft, hun woning is bij het vlees, de wijste en aanzienlijkste der mensen zijn door het vlees als 't ware omsluierd, wat hun alle kennis van geesten belet en onmogelijk maakt, en dus ook van hun krachten en werkingen, maar de goden, die zelf louter geest zijn, weten, wat in de mens is. Een voorbeeld van de onwetendheid van deze Chaldeeën is, dat zij van vele goden spreken, terwijl er maar een oneindige God is en wezen kan, en toch hebben zij kennis van wat ook het licht der natuur leert en de werken der natuur bewijzen, dat er een God is, die een Geest is, en de geest der mensen en al hun gedachten volkomen kent, zoals het niet mogelijk is voor enig mens. Deze belijdenis van de Goddelijke alwetendheid wordt dezen afgodendienaars hier afgeperst, ter ere van God en tot hun eigen veroordeling, die, hoewel zij wisten, dat er een God in de hemel is, voor Wien alle harten naakt en geopend zijn, Wien alle begeerten bekend, en voor Wien geen geheimen verborgen zijn, toch dankzegging en gebed offerden aan stomme afgoden, die ogen hebben en zien niet oren en horen niet.

2. Dat er geen koning op aarde is, die zo iets zou verwachten en eisen, vers 10. Dit betekent, dat het koningen, groten of heersers waren, en geen gewone mensen met wie de Chaldeeën meestal te doen hadden en tot wier beschikking zij waren, terwijl de orakels van God en het Evangelie van Christus aan de armen worden uitgedeeld. Koningen en heersers verlangen vaak onredelijke dingen van hun onderdanen, maar zij zijn van mening, dat nog nooit een van hen zo iets onredelijks verlangde als dit en daarom hopen zij, dat zijn koninklijke majesteit er niet langer op staan zal. Maar alles is tevergeefs, als de hartstocht op de troon zit, wordt de rede met voeten getreden: Hij werd toornig en zeer verbolgen, vers 12. Het is iets heel gewoons, dat zij, die door rede niet te overtuigen zijn, er door getergd en verbitterd worden, en in woede doorzetten, wat zij billijkheidshalve niet kunnen verdedigen.

III. Het vonnis, dat over alle Chaldeeën van Babel geveld werd. Er is maar enerlei vonnis voor allen, zij worden allen veroordeeld, zonder uitzondering of onderscheid. Het besluit is uitgevaardigd, zij moeten tot de laatsten man gedood worden, vers 13. Daniël en de wijzen, hoewel zij hier niets van af wisten, niet uitgezonderd. Ziehier,
1. Wat gewoonlijk de onrechtvaardige manier van handelen van de willekeur is. Nebukadnézar vertoont zich hier als een tiran in optima forma die een doodvonnis uitspreekt, als hij geen verstandig woord spreken kan, en die als verraders behandelt, wier enige fout was, dat zij hem dienen wilden, maar niet konden.

2. Wat gewoonlijk de rechtvaardige straf van bedriegers is. Hoe onrechtvaardig het ook van Nebukadnézar was dit vonnis te vellen, God was rechtvaardig tegenover de bedriegers. Die de mensen bedrogen, door voor te geven, dat zij konden doen, wat zij niet konden, worden nu ter dood veroordeeld omdat zij niet in staat zijn te doen, wat zij niet beweerden te kunnen.

Daniël 2:14-23
Toen de koning de wijzen liet halen, om hem de droom te zeggen en de uitlegging er van, vers 2, was Daniel, naar 't schijnt niet opgeroepen om met hen te verschijnen, hoewel de koning een welgevallen aan hem had, toen hij hem onderzocht, en hem tienmaal wijzer bevond dan alle andere wijzen, toch vergat hij hem, toen hij hem het meest nodig had, en geen wonder, daar alles in drift gebeurde, en niets met koel overleg. Maar de Voorzienigheid beschikte het aldus, opdat door de onkunde van de Chaldeeën te meer aandacht geschonken en te meer eer gegeven zou worden aan Daniëls God. Maar, hoewel Daniël niet de eer had met de andere wijzen geraadpleegd te worden, wordt hij, in strijd met de wet en rechtvaardigheid, door een vonnis, blindelings uitgesproken, met hen veroordeeld, en wist er zelfs niets van, voordat hen aangezegd werd zich gereed te maken om te sterven. Hoe ellendig is het lot van hen, die onder een willekeurig bestuur leven, zoals dat van Nebukadnézar! Hoe gelukkig zijn wij, die leven onder bescherming van de wet en de rechtspraak, en niet op die wijze afhankelijk zijn van de genade van een gemelijk en grillig vorst! Wij hebben, in Ezechiël, reeds gevonden, dat Daniël beroemd was om zijn wijsheid en gebed, als vorst had hij macht bij God en de mensen, door het gebed had hij macht bij God, door zijn wijsheid had hij macht bij de mensen, en in beide blonk hij uit. Aldus vond hij gunst en goed verstand in de ogen van beide, en in deze verzen hebben wij een opmerkelijk voorbeeld er van.

I. Door zijn wijsheid wist Daniel hoe hij met mensen handelen moest, en hij was voorspoedig daarin. Toen Arioch, de overste der trawanten, wien bevolen was alle wijzen van Babel te doden, Daniël greep, want het zwaard der tirannie, zoowel als het krijgszwaard, verteer! zoowel dezen als genen, bracht Daniel enen raad en oordeel in, vers 14, hij verviel niet in woede, en verweet de koning zijn onrechtvaardigheid en wreedheid niet, veel minder poogde hij weerstand te bieden, maar vroeg slechts: Waarom zoude de wet zo verhaast worden, vers 15. En terwijl de andere wijzen volgehouden hadden, dat het volmaakt onmogelijk was, dat zijn verlangen ooit bevredigd werd, wat hem nog meer verwoed maakte, neemt Daniel op zich, als hem maar enige tijd gelaten wordt, om de koning de voldoening te geven, die hij verlangde, vers 16. De koning, die nu begon te bemerken, dat hij een fout begaan had met niet eerder om Daniël te denken, wiens persoon hij zich begon te herinneren, werd spoedig overgehaald om het vonnis op te schorten, en de proef te nemen met Daniel. De beste manier om de toorn af te wenden, zelfs de toorn van een koning, die als een bode des doods is, is een zocht antwoord, en dat buigen, dat grote zonden stilt, zodat, hoewel er heerschappij is, waar het woord des konings is, zelfs dat woord ongedaan kan blijven, en herroepen worden, en zo lezen sommigen hier, vers 14: Toen kwam Daniel en stelde de raad en het besluit door Arioch, de bevelhebber des konings, uit.

II. Daniel wist, hoe hij door het gebed met God spreken kon, en hij vond genade bij Hem, beide in bidden en dankzegging, wat de twee voornaamste vormen van het gebed zijn. Zie hier,
1. Zijn nederig gebed om de genade, dat God hem zou openbaren, wat des konings droom was, en de uitlegging er van. Toen hij tijd gewonnen had, ging hij niet de andere wijzen raadplegen of er iets in hun kunst, of in hun boeken was, dat hem in deze zaak van dienst kon zijn, maar ging naar zijn huis, om daar met zijn God alleen te zijn, want van Hem alleen, die de Vader der lichten is, verwachtte hij deze grote gave.

a. Hij bad niet alleen zelf om deze openbaring, maar liet zijn vrienden insgelijks doen. Hij gaf de zaak te kennen aan hen, die steeds zijn boezemvrienden en metgezellen waren geweest, met het verzoek, dat zij van de God des hemels barmhartigheid verzochten over deze verborgenheid, vers 17, 18. Hoewel Daniël waarschijnlijk de oudste was en hen in ieder opzicht overtrof, nam hij hen als deelgenoten in deze zaak aan, Vis unita fortior- Eendracht maakt macht, zie Esther 4:16. Biddende vrienden zijn waardevolle vrienden, het is goed om vriendschap met en belangstelling in diegenen te hebben, die met God omgang hebben, en invloed bij de troon der genade, en het past de grootsten en besten der mensen de hulp te vragen van het gebed van anderen voor hen. Paulus vraagt zijn vrienden dikwijls voor hem te bidden. zo moeten wij tonen, dat wij onze vrienden waarderen en het gebed, namelijk hun gebed.

b. Zijn gebed was van bijzondere aard, maar met het oog op en in afhankelijkheid van de algemene genade van God: Dat zij van de God des hemels barmhartigheden verzachten over deze verborgenheid, vers 18. Wij geloven in het gebed op te zien tot God als de God des hemels, een God boven ons, en die heerschappij over ons heeft, Wien wij aanbidding en onderdanigheid schuldig zijn, een machtig God, die alles doen kan. Onze Zaligmaker heeft ons leren bidden tot God als onzen Vader in de hemel. En waar wij ook om bidden, wij moeten daarvoor vertrouwen op de barmhartigheden Gods, en wij moeten vragen om deel aan die barmhartigheden, wij kunnen niets verwachten als beloning van onze verdienste, maar alles als de gave van Gods barmhartigheden. Zij vroegen barmhartigheid over deze verborgenheid. Wat ons een oorzaak van zorg is, moet een reden voor ons zijn om te bidden, wij moeten barmhartigheid van God verlangen over alles wat ons moeite en vrees geeft. God staat ons toe in nederigheid vrijmoedig jegens Hem te zijn, en in ‘t gebed al onze noden en bezwaren aan God voor te leggen. De verborgene dingen zijn voor de Here onzen God en daarom moeten wij ons tot Hem wenden, als wij enige barmhartigheid nodig hebben, die een geheim betreft, en, hoewel wij niet in het geloof om wonderen kunnen bidden, toch mogen wij in het geloof bidden tot Hem, die alle harten in zijn hand heeft, en die door zijn leiding doet wat ons onmogelijk toeschijnt, al is het geen wonder, tot openbaring van wat buiten onzen gezichtskring ligt en tot verkrijging van wat buiten ons bereik ligt, voor zover het tot Zijn eer en ons bestwil is, gelovende, dat niets voor Hem verborgen is, en niets te moeilijk.

c. Hun pleitgrond bij God was het dreigend gevaar, waarin zij verkeerden, zij verlangden barmhartigheid van God in deze zaak, opdat Daniël en zijn makkers met de overige wijzen van Babel niet omkwamen, opdat de rechtvaardigen niet met de goddelozen omkwamen. Als het leven van goede en nuttige mensen in gevaar is, is het tijd om God ernstig aan te roepen om barmhartigheid voor hen, evenals voor Petrus in de gevangenis, Handelingen 12:5.

d. De genade, waarom Daniël en zijn metgezellen baden, werd geschonken. De verborgenheid werd aan Daniel geopenbaard in een nachtgezicht, vers 19. Sommigen menen, dat hij dezelfde droom droomde, dien Nebukadnézar gedroomd had, terwijl hij sliep, het schijnt veeleer, dat de droom zelf en zijn uitlegging, hem door de dienst van een engel, tot zijn grote voldoening werd medegedeeld terwijl hij was volhardende in het gebed, en wakende met alle gedurigheid. Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel. Er zijn geheimen en verborgenheden, waarin wij door het gebed ingewijd worden, met dien sleutel worden de kameren des hemels ontsloten, want Christus heeft gezegd: Klop, en u zal open gedaan worden.

2. Zijn hartgrondige dankzegging voor deze genade, toen hij ze ontvangen had: Toen loofde Daniel de God des hemels, vers 19. Hij wachtte niet, totdat hij het de koning gezegd had, en gehoord of hij dien als zijn droom erkennen wilde of niet, maar hij rekende er vast op, dat het

dezelfde was, en, dat hij zijn doel bereikt had en daarom veranderde hij zijn gebed onmiddellijk in lof. Zoals hij gebeden had in de volle verzekerdheid, dat God dit voor hem zou doen, zo bracht hij Hem zijn dank in de voile verzekerdheid, dat Hij het gedaan had, en beide met het oog op God, als de God des hemels. Zijn gebed wordt niet vermeld maar zijn dankzegging wel.

De aandacht valt hier op
A. De eer, die hij Gode toebrengt in zijn dankzegging, en hij legt er zich op toe dat te doen met grote afwisseling en rijkdom van woorden: Gelooid zij Gods naam van eeuwigheid tot in eeuwigheid. In God is de eeuwigheid, die te loven en te prijzen is, zij is onveranderlijk en altijd in Hem. En Hij moet geloofd worden van eeuwigheid tot eeuwigheid, zoals Gods volmaaktheid het voorwerp van onzen lof is zo zal het werk des lofs eeuwiglijk gedaan worden.
a. Hij geeft Gode de eer van wat in Hem is: zijn is de wijsheid en de kracht, wijsheid en moed lezen sommigen, datgene wat geschikt is om te doen, dat zal Hij doen, wat Hij wil doen, dat kan Hij doen, dat zal Hij doen, en Hij zal het zeker op de beste manier doen, want zijn wijsheid is oneindig, om te ontwerpen en te beginnen, en zijn macht is oneindig, om uit te voeren en te voltooien. Bij Hem is wijsheid en sterkte, die bij de mensen vaak gescheiden zijn.

b. Hij geeft Hem de ere van wat Hij is voor de wereld der mensen. Hij heeft algehele invloed en beweegkracht onder de mensen, en in al hun handelingen en zaken. Zijn de tijden veranderd? Is de stand van zaken anders geworden? Is alles onderhevig aan verandering? God is het, die de tijden en stonden verandert, en de gedaante daarvan. Geen verandering komt bij toeval, maar naar de wil en raad van God. Zijn zij verdreven en afgezet, die eertijds koningen waren? Doen zij afstand? Worden zij ter zijde gezet? Het is God, die de koningen afzet, en het aanstellen en afzetten der koningen is een parel in zijn kroon, die de bron van alle macht is, de Koning der koningen en de Heer der heren. Zijn er mensen, die anderen in wijsheid overtreffen, wijsgeren en staatslieden, die dieper nadenken dan het gewone verstand, mensen van een doordringend verstand? Het is God, die de wijzen wijsheid geeft, hetzij zij zo wijs zijn dat te erkennen of niet, zij hebben die niet uit zichzelf, maar Hij is het, die wetenschap geeft dengenen, die verstand hebben, wat een goede reden is, waarom wij niet trots moeten zijn op onze kennis, en waarom wij God er mee moeten dienen en eren en het tot onzen plicht moeten maken Hem te kennen.

c. Hij geeft Hem de eer van deze bijzondere openbaring. Hij looft Hem.

Ten eerste. Omdat Hij die openbaring kon doen, vers 22: Hij openbaart diepe en verborgene dingen, die verborgen zijn voor de ogen van alle levenden. Hij is het, die de mens openbaarde, wat ware wijsheid is, toen niemand anders het kon, Job 28:27, 28, Hij is het, die de komende dingen openbaart aan zijn knechten de profeten. Hij zelf ziet en onderscheidt volkomen, wat met de meesten ijver en nauwkeurigheid verborgen is, want Hij zal ieder werk in het gericht brengen met al wat verborgen is, op de groten dag zal de waarheid aan ‘t licht komen. Hij weet wat in het duister is, en wat in het duister gebeurt, want de duisternis verduistert het voor Hem niet, Psalm 139:12. Het licht woont bij Hem, en Hij bewoont het licht, 1 Timotheüs 1:16 en toch is rondom Hem duisternis. Sommigen vatten het op als het licht der profetie en der Goddelijke openbaring die bij God woont en aan Hem ontleend wordt, want Hij is de Vader der lichten, van alle lichten, zij alle hebben bij Hem hun huis.

Ten tweede omdat Hij deze openbaring aan hem gedaan had. Hier heeft hij het oog op God, als de God zijner vaderen, want, hoewel de Joden nu te Babel als gevangenen waren, waren zij toch beminden om der vaderen wille. Hij looft God, die de bron van wijsheid en

macht is, om de wijsheid en macht, die Hij hem gegeven had, wijsheid om dit grote geheim te kennen en macht om deze openbaring bekend te maken. De wijsheid en macht, die wij hebben, moeten wij als Gods gave erkennen. Gij hebt ons dit bekend gemaakt vers 23. Wat verborgen was voor de beroemde Chaldeeën, die het uitleggen van dromen tot hun beroep maakten, wordt geopenbaard aan Daniël, een Joods gevangene, veel jonger dan zij. God wilde hierdoor de geest der profetie eren, op hetzelfde ogenblik, dat Hij de geest der waarzegging in minachting bracht. Was Daniël God dankbaar omdat Hij hem bekend maakte wat de redding was van zijn leven en dat zijner metgezellen? Veel meer reden hebben wij om Hem dankbaar te zijn, dat Hij ons de grote verlossing der ziel bekend gemaakt heeft, en niet aan de wereld, aan ons en niet aan de wijzen en verstandigen.

B. De eer, die hij zijn metgezellen aandoet in deze dankzegging. Hoewel het voornamelijk door zijn gebed was, dat deze openbaring verkregen werd, en zij aan hem gedaan werd, toch erkent hij, dat zij er deel aan hebben, beide aan het bidden er voor, want het is, wat wij van U verzocht hebben, en aan het genot er van - Gij hebt ons des konings zaak bekend gemaakt. Of zij waren bij Daniël aanwezig, toen de openbaring hem gedaan werd, of hij zeide het hun, zodra hij het wist (eureka, eureka - Ik heb het gevonden, ik heb het gevonden), opdat zij, die hem ondersteund hadden met hun gebeden, hem zouden helpen met hun lof, dat hij hen tegelijk met zichzelf noemde is een voorbeeld van zijn nederigheid en bescheidenheid, die wel passen aan hen, die zijn toegelaten tot de gemeenschap met God. zo noemt Paulus somtijds Silvanus, Timotheüs of een ander dienaar met zichzelf aan het hoofd zijner brieven. De eer, die God ons geeft, moeten wij gaarne met onze broederen delen.

Daniël 2:24-30
Wij hebben hier de inleiding tot Daniels bekendmaking van de droom en zijn uitlegging er van:
I. Hij spreekt terstond over de herroeping van het vonnis tegen de wijzen van Babel, vers 24. Hij ging met allen spoed tot Arioch, om hem te zeggen, dat zijn opdracht nu overbodig geworden was: Breng de wijzen van Babel niet om. Ofschoon er misschien onder waren, die de dood verdienden volgens de wet van God, daar zij tovenaars waren, toch was datgene, waarom zij hier veroordeeld werden, geen misdaad des doods of der banden waardig, en daarom mogen zij niet sterven, en onrechtvaardig gedood worden, maar dat zij leven en beschaamd zijn, zoals billijk is, daar zij te schande gemaakt zijn en niet konden doen, wet een profeet des Heren wel kon. Sinds God de bozen en de goeden dezelfde vriendelijkheid toont, moeten wij dat ook doen, en bereid zijn om het leven, zelfs van slechte mensen, te redden, Mattheüs 5:45. Een goed man is een weldaad voor de gemeenschap. Aan Paulus in het schip gaf God de zielen van allen, die met hem voeren: zij werden gered om zijnentwille. Aan Daniël was de redding te danken van al de wijzen, die evenwel niet deden naar de weldaad, hun bewezen. Hfd. 3:8.

II. Met grote zekerheid bood hij zijn dienst aan, om tot de koning te gaan en hem zijn droom en de uitlegging er van mede te deren, en werd daarop toegelaten, vers 24, 25. Arioch bracht hem haastig tot de koning, in de hoop zelf in gunst te komen door Daniel bij de koning te brengen, hij geeft voor, dat hij hem gezocht had om des konings droom uit te leggen, terwijl het in werkelijkheid was, om des konings vonnis aan hem te volbrengen. Maar het is de gewoonte van hovelingen om iedere luim van de vorst in te willigen en hun eigen diensten aannemelijk te maken.

III. Hij trachtte bij deze gelegenheid de Chaldeeën zoveel mogelijk te beschamen en God de eer te geven. De koning was van mening, dat het een gewaagde onderneming was, en vroeg,

of hij daartoe in staat was, vers 26:Zijt gij machtig mij de droom bekend te maken? Wat! Een nieuweling in het vak, een jongeling als gij, zal op zich nemen te doen, hetgeen, waar anderen aan wanhopen? Hoe minder waarschijnlijk het scheen, dat Daniël dit zou doen, des te meer werd God verheerlijkt door hem er toe in staat te stellen. Bij het overbrengen van de Goddelijke openbaring aan de kinderen der mensen maakt God gewoonlijk gebruik van het dwaze en zwakke der wereld, en het verachte en hetgeen waaraan men wanhoopte, opdat Hij de wijzen beschamen zoude, opdat de uitnemendheid der kracht van Hem zou zijn, 1 Korinthe 1:27, 28.

Daniël neemt hieruit aanleiding
1. Om de koning het vertrouwen op zijn Chaldeeën le ontnemen, van wie hij zulke grote verwachtingen had, vers 27: "Deze verborgenheid kunnen zij de koning niet te kennen "even, het is niet in hun macht, het vermogen van hun kennis reikt zo hoog niet. Daarom moet de koning niet toornig op hen zijn, omdat zij niet doen, wat zij niet kunnen, maar laat hij hen liever verachten, en hen van zich verwijderen omdat zij machteloos zijn."
Broughton leest het meer algemeen: "Deze verborgenheid kunnen geen wijzen, sterrenkijkers, tovenaars of waarzeggers, de koning bekend maken, de koning raadplege hen derhalve niet meer." De ervaring die wij hebben van de onbekwaamheid van alle schepselen om ons voldoening te geven, moet onze achting voor hen verminderen, en onze verwachtingen van hen lager stemmer. Hun aanmatiging wordt te schande gemaakt, en onze hoop op hen teleurgesteld. Tot hier toe komen zij en verder niet, laat ons daarom tot hen zeggen, zoals Job tot zijn vrienden: Gij allen zijt moeilijke vertroosters.

2. Om hem tot de kennis te brengen van de enigen levenden en waren God, de God, dien Daniel aanbad: "Al kunnen zij de verborgenheid niet vinden, de koning moet er niet aan wanhopen, dat zij gevonden zal worden, want er is een God in de hemel, die verborgenheden openbaart", vers 28. De ongenoegzaamheid van het schepsel moet ons uitdrijven tot de algenoegzaamheid van de Schepper. Er is een God in de hemel, en het is gelukkig voor ons, dat er een is, die dat voor ons kan doen, en dat aan ons bekend maken, wat niemand op aarde kan, in het bijzonder de verborgen geschiedenis van het werk der verlossing en de geheime plannen van Gods liefde voor ons daarin, het mysterie, dat verborgen is geweest van alle eeuwen en alle geslachten, de Goddelijke openbaring helpt ons, waar het menselijk verstand ons volkomen verlegen laat, en maakt, niet alleen aan de koningen, maar aan de armen dezer wereld, datgene bekend, wat geen der wijsgeren of staatslieden der heidenen, met al hun orakels en waarzeggingskunst, ooit beweren konden ons mede te delen, Romeinen 16:25, 26.

IV. Hij bevestigde de koning in de overtuiging, dat de droom, dien hij zo vurig verlangde in zijn geheugen terug te roepen, werkelijk wel de moeite waard was om er onderzoek naar te doen, dat hij van grote waarde en verstrekkende betekenis was, geen gewone droom, het ijdele tijdverdrijf van een belachelijke en weelderige verbeelding, die het niet de moeite waard was zich te herinneren of over te vertellen, maar dat het een Goddelijke openbaring was, een lichtstraal uit een hogere wereld, in zijn geest gedrongen, die betrekking had op de grote zaken en veranderingen van deze lagere wereld. God heeft daarin aan de koning bekend gemaakt wat er geschieden zal in het laatste der dagen, vers 28, dat is in de toekomende tijd, tot aan de oprichting van Christus' koninkrijk in de wereld, wat zou geschieden in het laatste der dagen, Hebreeën 1:1. En wederom vers 29: "De gedachten, die bij u opklommen, waren geen herhaling van wat tevoren geweest was, zoals gewoonlijk het geval is met onze dromen" - Omnia quae sensu volvuntur votu diurno Tempore sopito reddit amice quies- Alles wat overdag in onzen geest omgaat, Geeft ons de droom in de slaap weer. Claudian. "maar het waren voorspellingen van wat hierna geschieden zoude, wat Hij, die verborgene dingen

openbaart, u te kennen gegeven heeft," en daarom hebt gij gelijk op dien wenk acht te slaan en er werk van te maken. De dingen, die hierna geschieden zullen, zijn verborgen, en God alleen kan ze openbaren, en wat Hij van deze dingen geopenbaard heeft, in ‘t bijzonder met betrekking tot de allerlaatste dagen, het eind van de tijd, moet zeer ernstig en ijverig onderzocht worden en door ieder van ons overpeinsd. Sommigen menen, dat de gedachten, die op zijn leger opklommen, wat hierna geschieden zoude, zijn eigen gedachten waren, terwijl hij wakker was. Voordat hij in slaap viel, en dezen droom droomde, bepeinsde hij in zijn geest, wat het einde zou zijn van zijn eigen wassende grootheid, en wat er dan met zijn koninkrijk gebeuren zou, en nu was zijn droom het antwoord op die gedachten. God bereidt de mensen voor op de openbaring, die Hij hun doen wil.

V. Hij belijdt plechtig, dat hij er geen aanspraak op maken kan de gunst van deze openbaring van God te verdienen, of, dat hij die door zijn schranderheid verkregen heeft vers 30: "Mij nu, mij is de verborgenheid geopenbaard, en niet door mij uitgevonden, niet door de wijsheid, die in mij zijn zoude boven alle levenden, en mij bekwaam maken tot het ontvangen van zulk een openbaring." Het past aan degenen, die God grotelijks begunstigd en geëerd heeft, om zeer nederig en gering te zijn in eigen ogen, om zich te ontdoen van allen waan van eigen wijsheid en waarde, opdat God alleen de lof mag hebben van het goede, dat in hen is, dat zij hebben, en dat zij doen, en opdat alles mag toegeschreven worden aan zijn goedgunstigheid jegens hen en de volheid van Zijn goed werk in hen. Het geheim was aan hem bekend gemaakt niet ter wille van hem zelf, maar,
1. Ter wille van zijn volk, ter wille van hen die de koning de uitlegging zouden bekend maken, dat is ter wille van zijn metgezellen en broederen in de verdrukking, die door hun gebeden hem geholpen hadden deze openbaring te verkrijgen en zodoende deel hadden aan de bekendmaking van de uitlegging- opdat hun leven gespaard mocht worden, opdat zij in de gunst mochten komen en verhoogd worden, en het ganse volk der Joden in hun gevangenschap er de vruchten van mocht plukken, om hunnentwil. Nederige mensen zijn altijd gereed te denken, dat wat God doet, voor hen en door hen, meer ter wille van anderen is dan ter wille van hen zelf.

2. Ter wille van zijn vorst, en sommigen lezen dezen zin aldus: "Niet door mijn wijsheid maar opdat men de koning de uitlegging zoude bekend maken, en opdat gij de gedachten uws harten zoudt weten, om uitlegging te krijgen van hetgeen gij tevoren overdacht, en onderricht hoe gij u te gedragen hebt tegenover de kerk van God." God openbaarde deze zaak aan Daniel om ze de koning bekend te maken. Profeten ontvangen om te kunnen geven, niet opdat de openbaringen, die hun gedaan worden bij hen blijven, maar meegedeeld worden aan de personen, die er belang bij hebben.

Daniël 2:31-45
Daniël geeft hier aan Nebukadnézar volledige voldoening over zijn droom en de uitlegging er van. Die grote vorst was vriendelijk geweest voor dezen armen profeet door voor zijn onderhoud en opvoeding te zorgen, hij was op ‘s konings kosten onderwezen, verhoogd aan het hof en daardoor was het land van zijn gevangenschap veel minder hard voor hem geweest dan voor zijn broederen. En nu ontvangt de koning overvloedig vergoeding voor al de uitgaven, die hij voor hem gedaan had, en voor het ontvangen van dezen profeet, hoewel niet in de naam van een profeet, kreeg hij de beloning van een profeet, een beloning, als een profeet alleen kan geven, en waarom de koning nu met blijdschap verplichting aan hem had. Ziehier,

I. De droom zelf, vers 31, 45. Nebukadnézar was misschien een bewonderaar van standbeelden en had zijn paleis en tuinen er mee versierd, in elk geval was hij een beeldendienaar, en nu zie, een groot beeld wordt in de droom hem voorgesteld, wat hem kon doen bedenken, wat de beelden waren, waar hij zoveel geld aan besteedde, en welken hij zoveel eerbied betoonde, zij waren niet anders dan dromen. De scheppingen der verbeelding konden der verbeelding even goed voldoen. Door de macht der verbeelding kon hij zijn ogen sluiten, en zich de vormen voorstellen, die hem aangenaam waren en ze zo schoon maken als hij verkoos, zonder onkosten, en zonder de moeite van ze te laten maken. Het was het beeld van een staand man: Staande tegen u over, als een levend man, en omdat de rijken, die het bedoelde voor te stellen bewonderenswaardig waren in de ogen van hun vrienden, was de glans van het beeld uitnemend, en, omdat zij geducht waren voor hun vijanden en gevreesd voor allen, die rondom hen waren, wordt gezegd, dat zijn gedaante verschrikkelijk was, beide de trekken van het gelaat en de houding van het lichaam waren het.

1. Maar het meest opmerkelijk in dit beeld waren de verschillende metalen, waaruit het samengesteld was -het hoofd van goud (het rijkste en duurzaamste metaal), zijn borst en armen van zilver (in waarde daarop volgende), zijn buik en dijen van koper, zijn schenkelen van ijzer (nog lagere metaalsoorten), en tenslotte de voeten eensdeels van ijzer en eensdeels van leem. Zie, wat de dingen dezer wereld zijn, hoe meer wij er ons mee afgeven, des te minder blijken zij waard te zijn. In het leven van een man is de jongeling een hoofd van goud, maar het wordt onze achting steeds minder waardig, en de ouderdom is voor de helft leem, dan is de man zo goed als dood.

2. Zo is het ook met de wereld, latere eeuwen ontaarden. De eerste tijd van de christelijke kerk, van de hervorming was een hoofd van goud, maar wij leven in een tijd van ijzer en leem. Sommigen zinspelen hier op bij de beschrijving van een huichelaar, wiens leven niet in overeenstemming is met zijn kennis. Hij heeft een hoofd van goud, maar voeten van ijzeren leem hij kent zijn plicht, maar doet dien niet. Sommigen maken de opmerking, dat in Daniëls visioenen de rijken werden voorgesteld door vier dieren, Hoofdstuk 7, want hij beschouwde die wijsheid van beneden, waardoor zij aards en zinnelijk werden, en tot een tirannieke macht, als meer dierlijk dan menselijk, en zo stemde het visioen overeen met zijn begrip van de zaak. Maar aan Nebukadnézar, een heidens vorst, werden zij voorgesteld door het vrolijke, en prachtige beeld van een man, want hij was een bewonderaar van de koninkrijken dezer wereld en hun heerlijkheid Voor hem was het gezicht zo bekoorlijk, dat hij verlangend was het weer te zien. Maar wat kwam ervan het beeld te recht?

3. Het volgende deel van de droom toont ons, hoe het vergruisd en vernietigd wordt. Hij zag, dat een steen werd afgehouwen door een onzichtbare macht, zonder handen, en die steen viel op de voeten van het beeld, die van ijzer en leem waren, en vermaalde ze, daarop moest natuurlijk het hele beeld vallen, en zo werd het goud, het zilver, het koper en het ijzer tezamen verbroken, en zo volkomen vergruisd, dat zij werden gelijk kaf van de dorsvloeren des zomers, en er niet de kleinste overblijfsels van te vinden waren, maar de steen, zonder handen afgehouwen, werd tot enen groten berg, en vervulde de aarde. Zie hoe God grote dingen kan teweeg brengen door nietige en verachte oorzaken, als het Hem behaagt wordt de kleinste tot duizend. Misschien was de vernietiging van dit beeld van goud, zilver, koper en ijzer bedoeld als de voorstelling van de uitroeiing der afgoderij uit de wereld, die ter bestemder tijd zou plaats hebben De afgoden der heidenen zijn zilver en goud evenals dit beeld, en zij zullen vergaan van de aarde en genen naam hebben op de straten, Jeremia 10:1, Jeremia 11:18. En de macht, welke dat dan ook zij, die de afgoderij uitroeit, is op de goeden weg om zelf groot en verheven te worden, zoals deze steen, nadat hij het beeld verbrijzeld had, een grote berg werd.

II. De uitlegging van dezen droom. Laat ons nu zien, wat er de bedoeling van is. Hij is van God, en daarom moet de uitlegging ook van Hem komen. Het schijnt, dat Daniël zijn makkers bij zich had en voor hen zoowel als voor zichzelf spreekt, als hij zegt: Wij zullen zijn uitlegging zeggen, vers 36.
1. Dit beeld stelde de koninkrijken der aarde voor, die achtereenvolgens over de volken zouden heersen en invloed uitoefenen op de belangen van de Joodse kerk. De vier wereldrijken worden niet voorgesteld door vier afzonderlijke standbeelden, maar door een beeld, omdat zij alle van een en dezelfde geest en zin waren, en alle min of meer tegen de kerk. Het was dezelfde macht, die achtereenvolgens bij vier verschillende volken berustte, waarvan de twee eerste ten oosten, en de andere twee ten westen van Judea woonden.
a. Het hoofd van goud was het Chaldeeusche rijk, dat op dat tijdstip bestond, vers 37, 38: Gij, o koning, zijt (of liever zult zijn) een koning der kortingen, een wereldbeheerser, wien vele koningen en koninkrijken schatplichtig zullen zijn, of, Gij zijt te dezer tijd de grootste der koningen op aarde (zoals een knecht der knechten de laagste knecht is), gij schittert boven alle andere koningen. Maar hij moet zijn verheffing niet toeschrijven aan zijn eigen kracht of beleid. nee, het is de God des hemels, die u een koninkrijk, macht, sterkte en ere gegeven heeft, een koninkrijk, dat grote macht uitoefent, vast staat, een schitterend licht verspreidt, en handelt met een machtig leger, en naar willekeur. De grootste vorsten hebben geen macht dan die hun van boven gegeven is.
De uitgestrektheid van zijn heerschappij wordt beschreven, vers 38: Overal, waar mensenkinderen wonen, over alle volken van dat deel van de wereld, over alle deze was hij een heerser, over hen, en al wat hun behoorde, en al hun vee, niet alleen, wat zij in eigendom hadden, maar zelfs over die ferae naturae-de wilde dieren, over de beesten des velds en de vogelen des hemels. Hij was heer over alle wouden, bosschen en jachtterreinen, en niemand mocht jagen of vogels vangen, zonder zijn verlof. Aldus, zijt gij dat gouden hoofd, gij, en uw zoon, en uws zoons zoon, voor de tijd van zeventig jaren. Vergelijk dit met Jeremia 25:9, 11, in ‘t bijzonder met Jeremia 27:5-7. Er waren in dien tijd andere machtige koninkrijken op de wereld, zoals dat van de Scythen, maar het was het koninkrijk van Babel, dat over de loden regeerde, en waarmee de heerschappij begon, die in de hier beschreven opeenvolging voortduurde tot de tijd van Christus. Het wordt een hoofd genoemd, om zijn wijsheid, uitnemendheid, en volstrekte macht, een hoofd van goud om zijn rijkdom, Jeremia 14:4, het was een "gouden staaf. Sommigen laten dit rijk beginnen met Nimrod, en voortzetten door al de Assyrische koningen, ongeveer vijftig in ‘t geheel, en berekenen, dat het meer dan zestien honderd jaar bestaan heeft. Maar het is niet al dien tijd een rijk geweest van zo grote uitgestrektheid en macht als hier beschreven wordt, en ook niet een, dat het nabij kwam, daarom vormen volgens anderen alleen Nebukadnézar, Evilmerodach en Belsazar het gouden hoofd, zij hadden een heerlijken, hogen troon, en oefenden misschien een meer despotische macht uit dan een der koningen die hun voorafgingen. Nebukadnézar regeerde vijf en veertig jaar, Evilmerodach drie en twintig en Belsazar drie jaar. Babel was hun hoofdstad, en Daniël was daar bij hen gedurende zeventig jaar.

b. De borst en armen van zilver betekenden het rijk der Meden en Perzen, waarvan de koning verder niets meegedeeld wordt, dan dit: Een ander koninkrijk zal opstaan, lager dan het uwe, vers 39, niet zo rijk, machtig, of roemrijk. Dit koninkrijk werd gegrond door Darius de Meder, en Cyrus de Pers, in verbond met elkander en daarom voorgesteld door twee armen, die in de borst samenkomen. Cyrus zelf was een Pers door zijn vader, en Meder door zijn moeder. Sommigen rekenen, dat dit tweede rijk honderd en dertig jaar bestaan heeft, anderen tweehonderd en vier jaar. De eerste berekening komt het best overeen met de tijdrekening van de Schrift.

c. De buik en dijen van koper betekenden het rijk der Grieken, gesticht door Alexander, die Darius Codomannus, de laatsten der Perzische koningen. overwon. Dit is het derde koninkrijk, van koper, geringer in rijkdom en uitgestrektheid van heerschappij dan het Perzische rij k, maar in de persoon van Alexander zelf, zal het door de macht van het zwaard over de gehele wereld heerschen, want Alexander beroemde zich, dat hij de wereld overwonnen had, en zat toen neder en weende, omdat hij niet nog een wereld veroveren kon.

d. De schenkelen en voeten van ijzer betekenden het Romeinse rijk. Sommigen menen, dat dit het tweede tijdperk van het Griekse rijk betekent, de twee rijken van Syrië en Egypte, het eerste geregeerd door de familie der Seleuciden, afstammende van Seleucus, het tweede door dat der Ptolemeën, waarvan de eerste Ptolemeus Lagus was, dezen moeten dan de twee voeten zijn van het beeld: Grotius, Junius en Proughton zijn van deze mening. Maar de algemene opinie is, dat hiermee het Romeinse rijk bedoeld wordt, omdat onder dat rijk, en wel, toen het op zijn hoogtepunt was, het koninkrijk van Christus in de wereld opgericht werd door de prediking van het eeuwig Evangelie. Het Romeinse rijk was sterk als ijzer vers 40, getuige het overwicht van dat rijk over allen, die het bestreden, vele eeuwen lang. Dat koninkrijk vermaalde het Griekse rijk en vernietigde later het volk der Joden geheel en al. Tegen het einde van zijn bestaan werd het zeer zwak, en vertakte zich in tien koninkrijken, die als de tenen van deze voeten waren. Sommige daarvan waren week als leem, andere sterk als ijzer, vers 42. Pogingen werden gedaan om ze te verenigen en aaneen te hechten tot versterking van het rijk, maar tevergeefs. Zij zullen de een aan de ander niet hechten, vers 43.
In dit rijk werd de regering langen tijd verdeeld tussen de senaat en het volk, de adel en het volk, maar hun macht smolt niet volkomen samen. Er waren burgeroorlogen tussen Marius en Sulla, tussen Caesar en Pompeius, wier partijen als ijzer en leem waren. Sommigen passen dit toe op de tijd van verval van dit rijk, toen de takken van de koninklijke familie onderling huwden, om het rijk krachtig te maken tegen de invallen der barbaarse volken, maar die politiek had niet het bedoelde gevolg, toen de dag kwam, dat het rijk ineenstortte.

2. De steen, zonder handen afgehouwen, stelde het koninkrijk van Jezus Christus voor, dat opgericht zou worden in de wereld ten tijde van het Romeinse rijk, en op de puinhopen van Satans koninkrijk in de koninkrijken dezer wereld. Dit is de steen zonder handen afgehouwen, want het zou niet opgericht en niet ondersteund worden door menselijke macht en beleid, geen zichtbare hand zou er zich toe lenen om het op te richten, maar het zou onzichtbaar geschieden door de Geest van de Heere der heirscharen. Dat was de steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, omdat zij hem niet afgehouwen hadden, maar die nu tot een hoofd des hoeks geworden is.
a. De kerk van het Evangelie is een koninkrijk, waarvan Christus de enige en soevereine Vorst is, waarover Hij regeert door Zijn Woord en Geest, waarvan Hij Beschermer en Wetgever is, en waarvan Hij hulde en schatting ontvangt. Het is een koninkrijk niet van deze wereld, en toch daarin opgericht, het is het koninkrijk Gods onder de mensen.
b. De God des hemels zou het koninkrijk oprichten, om aan Christus macht te geven, gericht te oefenen, om Hem als Koning op Zijn heiligen berg Sion te stellen, en een gewillig volk tot gehoorzaamheid aan Hem te brengen. Door de God des hemels opgericht, wordt het dikwijls in het Nieuw Testament het koninkrijk der hemelen genoemd, want zijn oorsprong is van boven en zijn strekking is naar boven.
c. Het zou opgericht worden in de dagen van die koningen, de koningen van het vierde rijk, waarop bijzonder de aandacht gevestigd wordt Lukas 2:I, dat Christus geboren werd, toen op bevel van de keizer van Rome, de gehele wereld beschreven werd, wat een duidelijke aanwijzing was, dat dat rijk zover reikte, als ooft met enig werelds rijk het gevel was. Terwijl

deze koningen met elkander twisten en bij al deze worstelingen elk van de strijdende partijen zijn rekening hoopt te vinden, zal God Zijn eigen werk doen en Zijn eigen raad volbrengen. Deze koningen zijn allen vijanden van Christus' koninkrijk, en toch zal het hun ten spijt opgericht worden.

d. Het is een koninkrijk, dat geen verval kent, niet in gevaar van vernietiging is en geen troonsopvolging of omwenteling hebben zal. Het zal in der eeuwigheid niet verstoord worden door de inval van een vreemde macht, zoals vele andere koninkrijken, vuur en zwaard kunnen het niet verwoesten, de verenigde machten van de aarde en de hel kunnen noch de onderdanen van hunnen vorst, noch de vorst van zijn onderdanen beroven, ook zal dat koninkrijk aan geen ander volk overgelaten worden, zoals de koninkrijken der aarde. Evenals Christus een koning is zonder opvolger (want Hij zal zelf in eeuwigheid regeren), zo is Zijn koninkrijk er een, dat geen omwenteling kent. Het koninkrijk Gods werd weliswaar van de Joden genomen en de heidenen gegeven Mattheüs 21:43, maar toch was het de leer van Christus, die heerste, het koninkrijk van de Messias. De christelijke kerk is nog steeds dezelfde, zij is op een rots gegrond, fel bestreden, maar zal nimmer overweldigd worden door de poorten der hel.

e. Het is een koninkrijk, dat allen tegenstand overwinnen zal. Het zal alle die koninkrijken verzamelen, zoals de steen zonder handen afgehouwen het beeld vermaalde, vers 44, 45. Het koninkrijk van Christus zal alle andere koninkrijken vervangen, ze overleveren en bloeien, terwijl zij onder hun eigen gewicht bezwijken, en zo woest worden, dat hun plaats ze niet meer kent. Alle koninkrijken die tegen het koninkrijk van Christus optreden, zullen verbroken worden met een ijzeren roede als een pottenbakkersvat, Psalm 2:9. En in de koninkrijken, die zich onderwerpen aan het koninkrijk van Christus, zullen tirannie, afgoderij en alles, wat tot hun verwijt strekt, zover het Evangelie van Christus terrein wint, teniet gedaan worden. De dag komt, dat Jezus Christus teniet gedaan zal hebben alle heerschappijen alle macht en kracht, en al zijn vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Zijner voeten, dan zal deze profetie haar volkomen vervulling hebben, en eerder niet, 1 Korinthe 24:25. Onze Zaligmaker schijnt hierop te zinspelen, als Hij, sprekende van Zichzelf, als van de steen, door de Joodse bouwlieden verworpen, zegt: Op wie deze steen valt, dien zal hij vermorzelen.

f. Het zal een eeuwig koninkrijk zijn. De koninkrijken der aarde, die alles vermaald hadden, werden ten laatste, op hun beurt, eveneens vermaald, maar het koninkrijk van Christus zal andere koninkrijken vermalen, en zelf in alle eeuwigheid bestaan. Zijn troon zal zijn als de dagen des hemels, Zijn zaad, zijn onderdanen, als de sterren des hemels, niet alleen zo talrijk, maar ook zo onveranderlijk. Der grootheid van Christus' heerschappij en vrede zal geen einde zijn. De Heere zat in eeuwigheid regeren, niet alleen totdat er geen tijd meer is, maar ook als de tijd en de dag niet meer zijn, en God zal tot in eeuwigheid alles in allen zijn. Nadat Daniël de droom aldus, tot voldoening van Nebukadnézar, uitgelegd had, waarbij deze hem niet in de rede viel, want de uitlegging was zo volledig, dat hij niets meer te vragen had, en zo klaar, dat hij geen tegenwerping maken kon, besluit hij met de plechtige verzekering,

1. Van de Goddelijke ingeving van dezen droom: De grote God (zo noemt hij Hem, om zijn hoge gedachten van Hem uit te drukken, en dezelfde indruk op het gemoed van dezen groten koning te maken) heeft de koning bekend gemaakt, wat hierna geschieden zal, wat de goden der Chaldeeën niet konden doen. En aldus werd ten volle bevestigd dat grote argument, dat Jesaja lang daarvoor had aangevoerd tegen de afgodendienaars, en in 't bijzonder de afgodendienaars van Babel, toen hij de goden, die zij aanbaden, uitdaagde om de dingen te verkondigen, die hierna komen zullen, opdat wij weten, dat Gij goden zijt, Jesaja 41:23, en

daardoor bewees de God van Israël dat Hij de ware God was, dat Hij van de beginne aan het einde verkondigt, Jesaja 46:10.

2. Van de ontwijfelbare zekerheid van de dingen, door de droom voorspeld. Hij, die deze dingen bekend maakt, is Dezelfde, die ze bepaald en besloten heeft, en ze door zijn leiding volbrengt, en wij kunnen ons verzekerd houden, dat Zijn raad bestaan zal en niet veranderd kan worden, en daarom is de droom gewis en zijn uitlegging zeker. Wat God bekend heeft gemaakt, daar kunnen wij staat op maken.

Daniël 2:46-49
Men kon verwachten, dat, als Nebukadnézar er naar streefde om zijn eigen koninkrijk eeuwig te maken, hij woedend zou zijn op Daniël, die zijn val voorspelde en tevens dat een ander koninkrijk van een andere natuur het eeuwige koninkrijk zijn zou, maar in plaats van erover gebelgd te zijn als over een belediging, ontving hij het als een orakel, en hier wordt ons gezegd, wat de uiting was van de indruk, die op hem was gemaakt.

1. Hij stond gereed Daniël te beschouwen als een der goden. Hoewel hij zag, dat hij een mens was, toch besloot hij uit deze wondervolle openbaring, beide van zijn geheime gedachten, door hem de droom te zeggen, en van de toekomende dingen, door hem de uitlegging er van te geven, dat er vast en zeker een god in hem woonde, die zijn aanbidding waardig was, en daarom viel hij op zijn aangezicht en aanbad Daniel, vers 46. Het was de gewoonte in dat land de koning te eren door voorover te liggen, omdat zij iets van de Goddelijke macht op zich hebben: Ik heb gezegd: Gij zijt goden, en daarom bewees deze koning, die deze hulde dikwijls van anderen ontvangen had, aan Daniel dezelfde hulde, daar hij meende, dat deze Goddelijke kennis bezat, en hij was zo getroffen door bewondering daarvoor, dat hij zich niet bedwingen kon, maar vergat, beide, dat Daniël een mens was, en dat hij zelf koning was. Aldus maakte God de openbaring groot en heerlijk, daar hij een trots heerser zulk een verering ontlokte door een enkelen straal daarvan. Hij aanbad Daniel, en hij zeide, dat men hem een drankoffer doen zoude, met liefelijk reukwerk, hierin kan hij niet gerechtvaardigd, maar in zekere mate verontschuldigd worden, daar Cornelius evenzeer gereed stond om Petrus te aanbidden, en Johannes de engel, hoewel beiden beter wisten. Maar hoewel het hier niet vermeld wordt, toch hebben wij reden om te denken dat Daniël de eer weigerde, die hem gebracht werd, en, als Petrus, tot Cornelius zeide: Sta op ik ben zelf ook een mens, of, als de engel tot Johannes: Zie, dat gij dat niet doet, want er wordt niet gezegd, dat het offer hem gebracht werd, hoewel de koning het beval, of liever zeide, want dat is het woord. Hij zeide in zijn haast: Dat men hem drankoffer doen zoude. En, dat Daniël iets tot hen zeide, dat zijn ogen en gedachten in een andere richting leidde, ligt opgesloten in wat volgt, vers 47. De koning antwoordde Daniel en zeide: Het is mogelijk, dat die geen ware liefde tot het Woord hebben, toch grote achting bewijzen aan de dienaren van Gods Woord. Herodes vreesde Johannes en hoorde hem gaarne, en toch bleef hij in zijn zonde, Markus 6:20.

2. Hij erkende gereed, dat de God van Daniel een groot God was, de ware God, de enige levende en ware God. Als Daniël niet wil toelaten, dat hij aangebeden wordt (zoals Daniël hem waarschijnlijk te kennen gaf) dan zal bij God aanbidden, door te belijden, vers 47:Het is de waarheid, dat ulieder God een God der goden is, en er is geen ander God, zoals Hij, boven alle goden in waardigheid, boven alle goden in heerschappij. Hij is een Heere der koningen, aan Wien zij hun macht ontlenen en Wien zij verantwoording schuldig zijn, en Hij is een God, die beide de verborgenheden kent en openbaart, wat het meest verborgen is, ziet Hij en kan Hij openbaren, en wat Hij geopenbaard heeft, was verborgen en niemand kon het openbaren, 1 Korinthe 2:10.

3. Hij verhoogde Daniël, en maakte hem tot een man van aanzien, vers 48. Weliswaar maakte God hem een man van aanzien, toen hij hem toegang gaf tot zijn gemeenschap, aanzienlijker dan Nebukadnézar hem maken kon, maar, omdat God hem had groot gemaakt daarom maakte ook de koning hem groot. Maakt rijkdom de mensen groot? De koning gaf hem vele grote geschenken, en hij had geen reden om die te weigeren, daar ze hem zoveel te beter in staat stelden om zijn broederen in hun gevangenschap goed te doen. Deze geschenken waren een dankbare erkenning van de goede diensten, die hij hem bewezen had, maar hij had ze niet bedoeld en ze als voorwaarde gesteld, zoals Bileam het loon van zijn waarzegging verlangde. Maakt macht iemand groot? Hij maakte hem tot heerser over het ganse landschap van Babel, dat zonder twijfel groten invloed had op de andere provinciën, eveneens maakte hij hem tot curator van de universiteit, overste der overheden over alle de wijzen van Babel, om te onderrichten, die hij aldus overtroffen had, en, sinds zij niet konden doen, wat de koning van hen verlangde, zullen zij gedwongen worden te doen, wat Daniël van hen verlangde. Want het voegt, dat de dwaas een knecht zij desgenen, die wijs van harte is. Ziende, dat Daniel deze verborgenheid kon openbaren, vers 47, bevorderde de koning hem aldus. Het is wijs van vorsten om hen te bevorderen en te gebruiken, die Goddelijke openbaring ontvangen, en er zeer vertrouwd mee zijn, die, zoals Daniel hier, tonen, dat zij wel bekend zijn met het koninkrijk der hemelen. Evenals Daniël, werd Jozef aan het hof van de koning van Egypte bevorderd wegens het uitleggen van diens dromen, en hij noemde hem Zafnath Paäneah -Die het verborgene openbaart, zoals de koning van Babel Daniël hier noemt, zodat de inleiding tot hun verheffing dezelfde is- om, en uit overweging van hun goede diensten, aan de kroon bewezen, door het openbaren van het verborgene.

4. Hij verhoogde zijn metgezellen om zijnentwil op zijn bijzondere bede en verzoek, vers 49. Daniël zelf bleef aan de poorten des konings, als dienaar, als raadsman, als minister, en misschien als kamerheer: maar hij gebruikte zijn invloed voor zijn vrienden, zoals een goed man betaamt, en bezorgde Sadrach, Mesach en Abed-nego plaatsen in de regering. Die hem met hun gebed ondersteunden, zouden met hem delen in de eer, zoveel dankbaarheid gevoelde hij voor dien dienst. Hun bevordering zou een grote steun en hulp zijn voor Daniel in zijn ambt en werkzaamheden. En deze vrome Joden, aldus te Babel bevorderd, hadden ruimschoots gelegenheid hun broederen in gevangenschap te dienen, en hun veel goeds te doen, wat zij ongetwijfeld bereid waren te doen. Voordat God Zijn volk in ellende brengt, bereidt Hij die somtijds voor hen op deze wijze, opdat zij die verdragen kunnen.

HOOFDSTUK 3
1 De koning Nebukadnézar maakte een beeld van goud, welks hoogte was zestig ellen, zijn breedte zes ellen; hij richtte het op in het dal Dura, in het landschap van Babel. 2 En de koning Nebukadnézar zond heen, om te verzamelen, de stadhouders, de overheden, en de landvoogden, de wethouders, de schatmeesters, de raadsheren, de ambtlieden, en al de heerschappers der landschappen, dat zij komen zouden tot de inwijding van het beeld, hetwelk de koning Nebukadnézar had opgericht. 3 Toen verzamelden zich de stadhouders, de overheden, de landvoogden, de wethouders, de schatmeesters, de raadsheren, de ambtlieden, en al de heerschappers der landschappen, tot inwijding van het beeld, hetwelk de koning Nebukadnézar had opgericht; en zij stonden voor het beeld, dat Nebukadnézar had opgericht. 4 En een heraut riep met kracht: Men zegt u aan, gij volken, gij natiën, en tongen! 5 Ten tijde als gij horen zult het geluid des hoorns, der pijp, der citer, der vedel, der psalteren, des akkoordgezangs, en allerlei soorten van muziek, zo zult gijlieden nedervallen, en aanbidden het gouden beeld, hetwelk de koning Nebukadnézar heeft opgericht; 6 En wie niet nedervalt en aanbidt, die zal te dierzelfder ure in het midden van de oven des brandenden vuurs geworpen worden. 7 Daarom te dier tijd, als al die volken hoorden het geluid des hoorns, der pijp, der citer, der vedel, der psalteren, en allerlei soorten der muziek, alle volken, natiën, en tongen nedervallende, aanbaden het gouden beeld, hetwelk de koning Nebukadnézar had opgericht.
8 Daarom naderden even terzelfder tijd Chaldeeuwse mannen, die de Joden openlijk beschuldigden; 9 Zij antwoordden en zeiden tot de koning Nebukadnézar: O koning! leef in der eeuwigheid! 10 Gij, o koning! hebt een bevel gegeven, dat alle mensen, die horen zouden het geluid des hoorns, der pijp, der citer, der vedel, der psalteren, en des akkoordgezangs, en allerlei soorten van muziek, neervallen, en het gouden beeld aanbidden zouden; 11 En wie niet neerviel, en aanbad, die zou in het midden van de oven des brandenden vuurs geworpen worden. 12 Er zijn Joodse mannen, die gij over de bediening van het landschap van Babel gesteld hebt, Sadrach, Mesach en Abed-nego; deze mannen hebben, o koning! op u geen acht gesteld; uw goden eren zij niet, en zij bidden het gouden beeld niet aan, hetwelk gij opgericht hebt. 13 Toen zeide Nebukadnézar in toorn en grimmigheid, dat men Sadrach, Mesach en Abed-nego voorbrengen zou; toen werden die mannen voor de koning gebracht.
14 Nebukadnézar antwoordde en zeide tot hen: Is het met opzet, Sadrach, Mesach en Abed-nego, dat gijlieden mijn goden niet eert, en het gouden beeld, dat ik opgericht heb, niet aanbidt? 15 Nu dan, zo gijlieden gereed zijt, dat gij ten tijde, als gij horen zult het geluid des hoorns, der pijp, der citer, der vedel, der psalteren, en des akkoordgezangs, en allerlei soort der muziek, nedervalt, en aanbidt het beeld, dat ik gemaakt heb, zo is het wel; maar zo gijlieden het niet aanbidt; ter zelfder ure zult gijlieden geworpen worden in het midden van de oven des brandenden vuurs; en wie is de God, Die ulieden uit mijn handen verlossen zou?
16 Sadrach, Mesach en Abed-nego antwoordden en zeiden tot de koning Nebukadnézar: Wij hebben niet nodig u op deze zaak te antwoorden. 17 Zal het zo zijn, onze God, Dien wij eren, is machtig ons te verlossen uit de oven des brandenden vuurs, en Hij zal ons uit uw hand, o koning! verlossen. 18 Maar zo niet, u zij bekend, o koning! dat wij uw goden niet zullen eren, noch het gouden beeld, dat gij hebt opgericht, zullen aanbidden.
19 Toen werd Nebukadnézar vol grimmigheid, en de gedaante zijns aangezichts veranderde tegen Sadrach, Mesach en Abed-nego; hij antwoordde en zeide, dat men de oven zevenmaal meer heet zou maken dan men dien pleegt heet te maken. 20 En tot de sterkste mannen van kracht, die in zijn heir waren, zeide hij, dat zij Sadrach, Mesach en Abed-nego binden zouden, om te werpen in de oven des brandenden vuurs. 21 Toen werden die mannen gebonden in hun mantels, hun broeken, en hun hoeden, en hun andere klederen, en zij wierpen hen in het midden van de oven des brandenden vuurs. 22 Daarom dan, dewijl het woord des konings

aandreef, en de oven zeer heet was, zo hebben de vonken des vuurs die mannen, die Sadrach, Mesach en Abed-nego opgeheven hadden, gedood.
23 Maar als die drie mannen, Sadrach, Mesach en Abed-nego, in het midden van de oven des brandenden vuurs, gebonden zijnde, gevallen waren, 24 Toen ontzette zich de koning Nebukadnézar, en hij stond op in der haast, antwoordde en zeide tot zijn raadsheren: Hebben wij niet drie mannen in het midden des vuurs, gebonden zijnde, geworpen? Zij antwoordden en zeiden tot de koning: Het is gewis, o koning! 25 Hij antwoordde en zeide: Ziet, ik zie vier mannen, los wandelende in het midden des vuurs, en er is geen verderf aan hen; en de gedaante des vierden is gelijk eens zoons der goden.
26 Toen naderde Nebukadnézar tot de deur van de oven des brandenden vuurs, antwoordde en sprak: Gij Sadrach, Mesach en Abed-nego, gij knechten des allerhoogsten Gods! gaat uit en komt hier! Toen gingen Sadrach, Mesach en Abed-nego uit het midden des vuurs. 27 Toen vergaderden de stadhouders, de overheden, en de landvoogden, en de raadsheren des konings, deze mannen beziende, omdat het vuur over hun lichamen niet geheerst had, en dat het haar huns hoofds niet verbrand was, en hun mantels niet veranderd waren, ja, dat de reuk des vuurs daardoor niet gegaan was.
28 Nebukadnézar antwoordde en zeide: Geloofd zij de God van Sadrach, Mesach en Abed-nego, Die Zijn engel gezonden, en Zijn knechten verlost heeft, die op Hem vertrouwd hebben, en des konings woord veranderd, en hun lichamen overgegeven hebben, opdat zij geen god eerden noch aanbaden, dan hun God. 29 Daarom wordt van mij een bevel gegeven, dat alle volk, natie en tong, die lastering spreekt tegen de God van Sadrach, Mesach en Abed-nego, in stukken gehouwen worde, en zijn huis tot een drekhoop gesteld worde; want er is geen ander God, Die alzo verlossen kan. 30 Toen maakte de koning Sadrach, Mesach en Abed-nego voorspoedig in het landschap van Babel.

Aan het slot van het vorige hoofdstuk lieten wij Daniels metgezellen, Sadrach, Mesach en Abed-nego achter, in eer en macht, over het landschap Babel gesteld, en verhoogd om hun betrekking tot de God van Israël en de invloed, dien zij bij hem hadden. Ik weet niet of ik wel zeggen mag: het zou goed zijn als alle heiligen deze eer hadden. nee, er zijn er velen, voor wie zij niet goed zou zijn, de eer der heiligen wordt beweerd voor een andere wereld. Maar hier vinden wij diezelfde drie mannen even diep in de ongenade des konings, als zij toen hoog in zijn gunst stonden, en toch in waarheid hoger geëerd door hun God, dan zij daar geëerd werden door hun vorst, beide, door de genade, waardoor Hij hen in staat stelde liever te lijden dan te zondigen, en door de wonderbare en heerlijke verlossing, die Hij voor hen wrocht uit hun lijden. Het is een zeer merkwaardige geschiedenis, een heerlijk voorbeeld van de macht en goedheid van God, een krachtige bemoediging voor zijn volk in tijden van beproeving. De apostel wijst er op, als hij onder de geloofshelden opnoemt, die door hun geloof "de kracht des vuurs hebben uitgeblust", Hebreeën 11:34.

I. Nebukadnézar richt een gouden beeld op en wijdt het in, waarbij hij al zijn onderdanen, onverschillig van wat rang of stand, oproept om neer te vallen en het te aanbidden, aan welk gebod het volk algemeen gehoorzaamt, vers l-7.
II. Hem wordt aangebracht, dat de Joodse overheden geweigerd hebben het gouden beeld te aanbidden, vers 8-12.
III. Zij blijven standvastig bij hun weigering, ondanks zijn woede en bedreigingen, vers 13-18.
IV. Zij worden om hun weigering in de vurige oven geworpen, vers 19-23.
V. Zij worden op wonderbare wijze door de macht van God in het vuur bewaard en door de gunst van de koning uitgenodigd uit het vuur te komen, die door dit wonder overtuigd was van zijn dwaling, waardoor hij er hen in geworpen had, vers 24-27.

VI. De koning geeft hierop Gode de eer, en schenkt zijn gunst aan deze getrouw helden, vers 28-30.

Daniël 3:1-7
Wij hebben geen zekerheid van de tijd van deze geschiedenis, maar als dit beeld, dat Nebukadnézar inwijdde, in enig verband staat tot dat, waarvan hij droomde, dan is het waarschijnlijk, dat dit alles niet lang daarna plaats had: sommigen nemen het zevende jaar van Nebukadnézar aan, een jaar voor Jojachims gevangenschap, waarbij Ezechiël meegevoerd werd.
I. Er wordt dus een beeld van goud opgericht om aangebeden te worden. Babel was reeds vol afgoden, maar deze heerszuchtige vorst is niet tevreden voordat er nog een meer is, want die de enigen alleen levenden God veracht hebben, en in vele goden gaan geloven, vinden de goden, die zij zelf gemaakt hebben, zo onbevredigend, en hun honger naar hen zo onverzadelijk, dat zij ze tot in het oneindige vermeerderen, ze eindeloos achterna wandelen, en nooit weten, wanneer ze genoeg hebben. Afgodendienaars zijn belust op een nieuwtje en op afwisseling. Hij verkoos nieuw goden. Die er veel hebben, wensen er nog meer te hebben. Om het koninklijke voorrecht van zijn kroon uit te oefenen, namelijk de goden te kiezen, die hij wilde, maakte de koning Nebukadnézar dit beeld, vers 1.

Opmerking verdient,
1. De kostbaarheid van het beeld, het was een beeld van goud, zeker niet enkel goud, rijk als hij was, is het waarschijnlijk, dat hij dat niet betalen kon, maar overtrokken met goud. De vereerders van valse goden zijn niet gewoon op kosten te zien als zij beelden oprichten om die te aanbidden, zij verkwisten het goud uit de beurs voor dat doel, Jesaja 46:6, en maken onze gierigheid in dienst van de waren God beschaamd.

2. Zijn omvang, zijn hoogte was zestig elfen, zijn breedte zes ellen. Het was vijftienmaal zo groot als de gewone menselijke grootte, want die wordt berekend op vier ellen of zes voet, alsof de geweldige afmetingen een vergoeding moesten zijn voor zijn levenloosheid. Maar waarom richtte Nebukadnézar dit beeld op? Sommigen veronderstellen, dat het was om zich te zuiveren van de beschuldiging, dat hij een Jood geworden was, omdat hij voor kort met groten lof van de God van Israël gesproken en enigen van Diens vereerders bevorderd had. Of misschien was het bedoeld als een beeld van hem zelf, en wilde hij daardoor aangebeden worden. Veel trotse vorsten maakten er aanspraak op, dat hun Goddelijke eer bewezen werd, onder anderen Alexander de Grote, die beweerde, dat hij een zoon van de Olympische Jupiter was. Hem was gezegd, van het beeld, dat hij in zijn droom gezien had, dat hij voorgesteld werd door het gouden hoofd, dat gevolgd zou worden door rijken van minder metaal, maar hier wil hij het hele beeld zijn, want hij maakt het geheel van goud.

Ziehier,
a. Hoe de goede indrukken, die toen op hem gemaakt waren, geheel verdwenen waren. Toen erkende hij, dat de God van Israël in waarheid een God der goden en een Heere der koningen was, en toch, rechtstreeks in strijd met de uitdrukkelijke wet van God richt hij nu een beeld op ter aanbidding, gaat hij niet alleen voort met zijn vroegere afgoderijen, maar hij begint zelfs met nieuwe. een krachtige overtuiging ontbreekt het dikwijls aan een grondige bekering. Velen hebben in ellende de ongerijmdheid en het gevaar van de zonde erkend en zijn er toch in gebleven.
b. Hoe diezelfde droom en de uitlegging er van, die toen zulke goede indrukken op hem maakte, nu een geheel tegenovergestelde uitwerking had. Toen bracht hij hem op de knieën

als een nederig aanbidder van God, nu wordt hij daardoor een stoutmoedig mededinger van God. Toen meende hij, dat het iets groots was om het gouden hoofd van het beeld te zijn en erkende, dat hij het aan God te danken had, maar zijn hart verheft zich en nu is hem dat te min en wil hij, in tegenspraak met God zelf en zijn orakel, alles m allen zijn.

II. De stadhouders en ambtlieden worden tezamen geroepen, om de plechtigheid van de inwijding van dit beeld bij te wonen, vers 23. Boodschappers worden uitgezonden naar alle delen van het koninkrijk om te verzamelen de stadhouders, en overheden, de schatmeesters, de raadsheren en de ambtlieden, en alle de bewindvoerders der landschappen, zij allen moeten komen tot inwijding van het beeld. Hij roept de aanzienlijken op, om de afgod grotelijks te eren, daarom ook wordt ter ere van de Christus vermeld, dat koningen Hem geschenken zullen brengen. Als hij hen ertoe ken brengen, hulde te doen aan zijn gouden beeld, dan twijfelt hij niet of het lagere volk zal van zelf volgen. Gehoorzaam aan de oproep des konings verlaten al de stadhouders en overheden van dat grote koninkrijk de dienst van hun bijzonder landschap en komen naar Babel, tot inwijding van dit gouden beeld, lange reizen hadden velen van hen te maken, en kostbare, en dat voor zulk een dwaasheid, maar de aanbidders van afgoden zijn al evenzeer van verstand beroofd als de afgoden zelf.

III. Er wordt afgekondigd een bevel, dat alle personen, die voor het beeld aanwezig zijn, op een gegeven teken, voorover moeten vallen en het beeld aanbidden, als het gouden beeld, hetwelk de koning Nebukadnézar heeft opgericht. Een heraut roept dit luide uit in deze grote vergadering van aanzienlijken met hun talrijk gevolg van dienaren en trawanten, en een grote menigte volks, zonder twijfel, die niet geroepen was, bovendien, zij moeten er allen op letten,
1. Dat de koning streng beveelt en gelast dat iedereen zal neervallen en het gouden beeld aanbidden, welke goden zij op een anderen tijd aanbidden, nu moeten zij dit aanbidden.

2. Dat zij het allen tegelijk moeten doen, ten teken van hun gemeenschap in dezen afgodische dienst, en dat, met dit doel, een teken zal gegeven worden door een muziekkorps, dat eveneens dienen moest om de plechtigheid op te luisteren en het gemoed van hen, die niet gewillig waren, te verzachten en te buigen, om. hen er toe te brengen ‘s konings bevel op te volgen. Deze vrolijkheid en blijdschap bij de eredienst moest wel aangenaam zijn voor vleselijke, zinnelijke zielen, die vreemdelingen waren aan dien geestelijken dienst, die God toekomt, daar Hij een geest is.

IV. De volkomen gehoorzaamheid van de vergadering aan dit bevel, vers 7. Zij hoorden het geluid der muziekinstrumenten, beide, blaas- en snaarinstrumenten, des hoorns en der pijp der citer, der vedel, des psalters, welk concert verrukkelijk gevonden werd, en dan ook zeer geschikt was om uit te nodigen tot een hulde, als hier gebracht zou worden, en terstond aanbaden alle volken, natiën en tongen, neervallende het gouden beeld, als een man als soldaten, die gewoon zijn geoefend te worden bij trommelslag. En geen wonder, waar afgekondigd was, dat wie niet neervalt en aanbidt, in de oven des vuurs geworpen zal worden, die met dat doel gestookt werd, vers 6. Hier was de bekoring der muziek om hen tot gehoorzaamheid te lokken, en de verschrikking van de vuriger oven om hen tot gehoorzaamheid te dwingen. Aldus, door verzoeking omringd, bezweken allen De meesten gaan, waarheen de zinnen hen sturen, er is niets zo slecht, waartoe de zorgeloze wereld niet getrokken wordt door een muziekconcert, of gedreven door een vurige oven. En op deze en dergelijke wijze zijn valse godsdiensten ingevoerd en in stand gehouden.

Daniël 3:8-18

Het was vreemd, dat Sadrach, Mesach en Abed-nego in deze vergadering aanwezig waren, terwijl zij waarschijnlijk wisten met welk doel zo samengeroepen was. Wij mogen veronderstellen, dat Daniël afwezig was, 't zij om reden van zijn werkzaamheden of omdat hij verlof van de koning had weg te blijven, tenzij wij veronderstellen, dat hij zo hoog in de gunst des konings stond, dat niemand hem durfde aanklagen van ongehoorzaamheid. Maar waarom bleven zijn metgezellen niet weg? Zeker, omdat zij de bevelen des konings wilden gehoorzamer zover dat mogelijk was, en in 't openbaar getuigen tegen deze grove afgoderij. Zij vonden het niet genoeg niet voor het beeld te buigen, maar, daar zij een ambt bekleedden, meenden zij, dat zij verplicht waren er tegen op te komen, hoewel het het beeld was, dat de koning hun meester oprichtte, en het een gouden beeld zou zijn voor hen, die het aanbaden.

I. de koning wordt aangebracht door Chaldeeusche mannen, dat deze drie Heeren 's konings bevel niet gehoorzaamden, vers 8. Misschien waren deze Chaldeeusche aanbrengers tovenaars of sterrenkijkers, die in 't bijzonder Chaldeeën genoemd werden, Hoofdstuk 2:24, die Daniels metgezellen haat toedroegen om zijnentwil en hunnentwil, omdat hij hen overtroffen had, zoowel als zijn metgezellen. Op hun verzoek was dezen Chaldeeën genade geschonken en hun leven gespaard, en zie, hoe zij goed met kwaad vergelden! voor hun liefde haatten zij hen. zo stond ook Jeremia voor God om goed te spreken voor hen, die later voor zijn ziel een kuil groeven, er. 18:20. Wij moeten het niet vreemd vinden, als wij zulke ondankbare mensen ontmoeten. Of misschien waren het dezulken, die op de plaats hoopten, waartoe zij bevorderd waren, en die hen om hun rang benijdden, en wie zal voor nijdigheid bestaan? Zij beroepen zich op de koning zelf, wat betreft het bever, met allen gepaste eerbied voor zijn majesteit, en de gewone begroeting: O koning, leef in eeuwigheid! alsof zij niets anders dan zijn eer bedoelden, en de bevordering van zijn belangen, terwijl zij hem in werkelijkheid voorstelden, wat hem zelf en zijn koninkrijk in gevaar brengen moest, zij vragen verlof,

1. Hem te mogen herinneren aan de wet, die hij pas ingesteld had. Dat iedereen, zonder uitzondering van volk of taal, neervallen en het beeld aanbidden zou, zij herinneren hem ook aan de straf bij de wet gesteld op overtreding, dat namelijk de overtreders in de oven des vuurs geworpen zouden worden, vers 10, 11. Het kan niet ontkend worden, dat de wet zo luidde, maar de vraag blijft of het een rechtvaardige wet was.

2. Om hem in te lichten, dat deze drie mannen, Sadrach, Mesach en Abed-nego, zich niet aan dit besluit onderworpen hadden, vers 12. Het is waarschijnlijk, dat Nebukadnézar geen bijzondere bedoeling had om hun een strik te spannen, toen hij deze wet maakte, want dan zou hij zelf het oog op hen gehouden hebben, en had hij deze inlichting niet nodig, maar hun vijanden, die gelegenheid tegen hen zochten, grepen deze aan en haastten zich hen aan te klagen. Om de zaak te verzwaren en de koning te meer tegen hen te doen ontsteken,
a. Herinneren zij hem aan de waardigheid, waartoe hij de misdadigers verheven had. Hoewel het loden, vreemden, gevangenen, mannen van een veracht volk en een verachten godsdienst waren, toch had de koning hen over de bediening van het landschap Babel gesteld. Daarom was het zeer ondankbaar, en een blijk van onverdraaglijke onbeschaamdheid, dat zij 's konings bevel niet gehoorzaamden, terwijl zij zulk een groot aandeel aan de gunst des konings hadden, En bovendien, de hoge plaats, die zij innamen maakte hun weigering te meer ruchtbaar, het zou een slecht voorbeeld zijn, en een slechten invloed op anderen hebben, en daarom was het noodzakelijk, dat de zaak met strengheid behandeld werd. zo hebben gewoonlijk vorsten, die toch al tegen onschuldigen slecht gezind zijn, gewoonlijk maar al te velen om zich heen, die alles doen wat zij kunnen, om hen nog slechter te maken.
b. Zij veronderstellen, dat het gedaan was met een boosaardig, beledigend opzet en ten spijt van hem en zijn gezag: "Zij hebben op u geen acht gesteld, want ze eren niet de goden, die gij

dient en die gij verlangt, dat zij zullen dienen, en bidden het "ouden beeld niet aan, hetwelk gij opgericht hebt."

II. Deze drie vrome Joden werden terstond voor de koning gebracht, op deze aanklacht, in staat van beschuldiging gesteld en ondervraagd. Nebukadnézar ontstak in woede, en in toorn en grimmigheid zeide hij, dat zij voorgebracht zouden worden, vers 13. Hoe weinig eervol was het voor dezen machtigen vorst, dat hij over zoveel volken regeerde, als hij terzelfder tijd zijn eigen geest niet weerhouden kon dat er zovelen zijn onderdanen en gevangenen waren, terwijl hij zelf verslaafd was aan zijn ruw hartstochten en er door beheerst werd! Hoe weinig geschikt was hij om redelijke mensen te regeren, die zelf niet door de rede geregeerd werd! Het behoefde geen verrassend nieuws voor hem te zijn, dat deze drie mannen zijn goden nu niet dienden, want hij wist zeer wel, dat zij ze nooit gediend hadden, en dat hun godsdienst, waaraan zij steeds trouw gebleven waren, hun verbood, dat te doen. Ook had hij geen reden, om te denken, dat het hun bedoeling was, zijn gezag te honen, want zij hadden zich in alle omstandigheden aan hem als hun vorst onderdanig en gehoorzaam getoond. Maar het was bijzonder ongepast, terwijl hij bezig was zijn godsdienstige plichten te vervullen en zijn gouden beeld in te wijden, om in zulk een woede en toorn te ontsteken, en zichzelf van de wijs te brengen. Het verstand des mensen, zou men menen, kon ten minste zijn toorn vertraagd hebben. Ware vroomheid kalmeert de geest, maakt hem rustig en zacht, maar bijgeloof en de dienst van valse goden prikkelt de hartstochten, vervult de mensen met woede en razernij en verandert ze in dieren. Des konings gramschap is als het brullen eens leeuws, zo was het met de gramschap van dezen koning, en toch werden deze drie mannen, terwijl hij zo vertoornd was, voor hem gebracht, en verscheen met onversaagde moed en onbezweken standvastigheid.

III. De zaak wordt hun in ‘t kort voorgelegd, en hun de vraag gesteld of zij willen gehoorzamen of niet.
1. De koning vroeg hun of het waar was, dat zij het gouden beeld niet met de anderen aangebeden hadden, vers 14. "Is het met opzet? Hebt gij het met opzet en met voorbedachten rade gedaan, of was het alleen door onoplettendheid, dat gij mijn goden niet eert? Wat! gij, die ik gevoed en opgevoed heb, die op mijn kosten zijt onderhouden en onderwezen, jegens wie ik zo vriendelijk ben geweest en voor wie ik zoveel gedaan heb, gij, die zulk een groten naam hebt ten aanzien van wijsheid en daarom uw plicht jegens uw vorst beter had moeten kennen, wat I eert gij mijn goden niet en aanbidt gij het gouden beeld niet, dat ik heb opgericht?" De trouw van zijn knechten aan God heeft hun vijanden en vervolgers vaak verwonderd, die zich vreemd houden, dat zijniet medelopen tot dezelfde uitgieting der overdadigheid.

2. Hij was bereid hen nogmaals te beproeven, als zij het tevoren met opzet niet deden, dan kunnen zij toch, bij nadenken, van gedachte veranderen, daarom wordt hun herhaald tussen welke twee dingen zij te kiezen hebben, vers 15.
a. De koning is bereid om, alleen ter wille van hen, de muziek nogmaals te laten spelen, om hen tot gehoorzaamheid te buigen, en als zij niet, evenals de dove adder hun oren toestoppen, maar luisteren naar de stem des bezweerders, en het gouden beeld aanbidden, zo is ‘t wel, hun vorig verzuim zal vergeven worden. Maar,
b. De koning is besloten, dat, als zij bij hun weigering volharden, zij terstond in de oven des vuurs geworpen zullen worden, en dat zonder enig uitstel. Dat is in weinig woorden, waar het op neerkomt -buigen of breken, = en omdat hij wist, dat zij zich versterkten in het geloof op hun God, hoonde hij dien op onbeschaamde wijze: "En wie is de God, die u uit mijn hand verlossen zou? Hij doe het, als Hij kan". Nu vergat hij, wat hij zelf eens erkend had’ dat hun

God een God der goden was en een Heer der koningen, Hoofdstuk 2:47. Trotse lieden zijn steeds bereid om, als Farao, te zeggen: Wat is de Heere, dat ik zijn stern zou gehoorzamen, of, als Nebukadnézar: Wie is de Heere, dat ik zijn macht zou vrezen?

IV. Zij geven eenstemmig ten antwoord, dat zij blijven bij hun besluit om het gouden beeld niet te aanbidden, vers 16-18. Wij hebben hier een voorbeeld van kracht en zielsgrootheid dat nauwelijks zijns gelijke heeft. Wij noemen deze drie mannen jongelingen, en dat waren zij ook, maar wij moesten hen liever de driekampioenen noemen, de eerste drie helden van Gods koninkrijk op aarde. Zij vervielen niet in onmatige drift of toorn tegen hen, die het gouden kalf aanbaden, zij beledigden en hoonden hen niet, ook zochten zij de beproeving niet haastig op, en verlieten de begane weg niet om het martelaarschap te zoeken, maar toen zij voor de vuurproef werden opgeroepen, gedroegen zij zich moedig, zodat hun hele gedrag was gelijk lijders voor zulk een goede zaak betaamt. De koning was stoutmoedig en slecht, toen hij dit beeld maakte, maar zij waren even stoutmoedig, en goed, toen zij er tegen getuigden. Hun zelfbeheersing is bewonderenswaardig, zij noemen de koning geen tiran of afgodendienaar: de zaak van God heeft de toorn des mensen niet nodig, maar, met voorbeeldige kalmte en bezadigdheid geven zij vastberaden hun antwoord, en zij zijn vastbesloten daarbij te blijven.

Op te merken valt hier,
1. Hun blijmoedige doodsverachting en de edele onverschilligheid, die zij tonen tegenover het dilemma, waarvoor zij geplaatst zijn: O Nebukadnézar, het valt ons niet moeilijk u in deze zaak te antwoorden. Zij zijn niet weerbarstig, zij weigeren het antwoord niet, zij blijven niet stom, maar zij zeggen hem dat hun antwoord gereed is. Wij hebben niet van node u te antwoorden, zoals sommigen lezen, zij zijn besloten niet te gehoorzamen, en de koning is besloten, dat zij sterven moeten als zij het niet doen, de zaak is derhalve uitgemaakt, en waarom zouden zij er over twisten? Maar beter is het te lezen:, Wij zijn niet verlegen om een antwoord, en wij behoeven er niet naar te zoeken, maar wij zijn bereid".

a. Zij hadden geen tijd nodig om over hun antwoord na te denken, want zij weifelden in ‘t minst niet, of zij zouden gehoorzamen of niet. Het was een vraag van leven of dood, en men zou zo denken, dat zij wel eens hadden kunnen overwegen voordat zij tot een besluit kwamen, het leven is begeerlijk en de dood vreselijk. Maar wanneer door de inhoud van het tweede bevel onmiddellijk uitgemaakt was wat zonde en wat plicht was, en er geen twijfel overbleef, wat recht was, dan waren leven en dood zaken, die niet in aanmerking mochten komen. Die de zonden vermijden willen, moeten niet met de verzoeking onderhandelen. Als hetgeen, waartoe wij gelokt of gedreven worden klaarblijkelijk kwaad is, dan moet het voorstel veeleer met verontwaardiging en afschuw verworpen, dan besproken worden, blijf er niet bij staan, maar zeg, zoals Christus ons geleerd heeft: Ga weg achter mij, satan.

b. Zij hadden geen tijd nodig om het onder woorden te brengen. Daar zij in Gods naam moesten spreken, en opgeroepen werden om in zijn zaak te getuigen, twijfelden zij niet, of het zou hun in die ure gegeven worden, wat zij spreken zouden, Mattheüs 10:19. Zij dachten niet over een ontwijkend antwoord, terwijl een beslissend antwoord van hen verwacht werd, nee, zij wilden zelfs de schijn niet hebben, dat zij de koning verzochten er niet op aan te dringen. Er is niets in hun antwoord, dat er uitziet als een beleefdheid, zij beginnen niet, zoals hun beschuldigers, met: O koning, leef in eeuwigheid, geen kunstige vleierij, ad captandam benevolentiam- om hem in een gunstige stemming te brengen, maar kort en goed: O Nebukadnézar! het valt ons niet moeilijk u in deze zaak te antwoorden. Wier voornaamste zorg hun plicht is die behoeven niet bang te zijn voor de uitslag.

2. Hun gelovig vertrouwen op God en hun afhankelijkheid van Hem, vers 17. Dat was het, wat hen in staat stelde met zoveel verachting op de dood neer te zien, de dood in al zijn naaktheid, in al zijn verschrikking, zij vertrouwden op de levenden God, en in dat geloof verkiezen zij liever te lijden dan te zondigen, daarom vreesden zij de toorn des konings niet, maar verdroegen alles, omdat zij door het geloof het oog hielden op Hem, als ziende de Onzienlijke, Hebreeën 11:25, 27. Zal het zo zijn, als het er zo voor staat, als wij in de oven des vuurs geworpen moeten worden, tenzij dat wij uw goden dienen, weet dan,
a. Dat, al eren wij uw goden niet, wij toch geen atheïsten zijn, er is een God, dien wij de onze noemen, aan Wie wij getrouw vasthouden.
b. Dat wij dezen God dienen, wij hebben onszelf gewijd aan Zijn eer, wij zijn bezig in Zijn werk, en verlaten ons op zijn bescherming, zijn zorg voor ons en zijn beloning.
c. Dat wij wel verzekerd zijn, dat deze God machtig is ons te verlossen uit de oven des brandenden vuurs, 't zij Hij 't doen zal of niet wij zijn er zeker van, dat Hij beletten kan, dat wij in de oven geworpen worden, en ook ons er uit verlossen kan. De trouw knechten van God zullen bevinden, dat Hij een Meester is, in staat om hen in Zijn dienst te ondersteunen en alle machten, die tegen Hem gewapend zijn te overwinnen en te vernietigen. Heere, indien Gij wilt, Gij kunt.
d. Dat wij reden hebben om te hopen, dat Hij ons verlossen zal, ten dele omdat het, bij zulk een samenkomst van afgodendienaars, zeer ter ere van Zijn groten naam zou zijn, als Hij hen verloste, en ten dele omdat Nebukadnézar Hem had uitgedaagd om het te doen. Wie is die God, die ulieden verlossen zoude? God verschijnt soms op wondervolle wijze om de rasteringen des vijands tot zwijgen te brengen, zoowel als om de gebeden van Zijn volk te verhoren, Psalm 14:18-22, Deuteronomium 32:27.
Maar, als Hij ons niet verlost uit de vuriger oven, dan zal Hij ons uit uw hand verlossen. Nebukadnézar kan alleen het lichaam pijnigen en doden, en daarna kan hij niets meer doen, dan zijn zij buiten zijn bereik, uit zijn hand verlost. Goede gedachten van God en de volle verzekerdheid, dat Hij met ons is, zoolang wij met Hem zijn, is een krachtige hulp voor ons om door het lijden heen te komen, en, als Hij voor ons is, dan behoeven wij niet te vrezen voor wat de mensen ons doen kunnen, laten zij het ergste doen, dat zij kunnen. God zal ons verlossen, van de dood of in de dood.

3. Hun vast besluit om vast te houden aan hun beginselen, wat daar ook de gevolgen van mogen zijn, vers 18. Maar, zo niet, al is het Gods wil niet om ons uit de oven des vuurs te verlossen, hoewel wij weten, dat Hij het doen kan, indien Hij toelaat, dat wij in uw hand vallen, toch zij u bekend, o koning! dat wij uw goden niet zullen eren, hoewel het uw goden zijn, noch het gouden beeld aanbidden, hoewel gij zelf het hebt opgericht. Zij schamen zich niet voor hun godsdienst en zijn niet bevreesd er voor uit te komen, er. zeggen de koning in het gezicht, dat zij hem niet vrezen, en dat zij niet willen toegeven, waren zij met vlees en bloed te rade gegaan, dan had veel kunnen pleiten voor gehoorzaamheid, vooral als er geen andere weg was om de dood, om zó een dood te ontgaan.
a. Van hen werd niet verlangd hun God af te zweren, of Zijn dienst te verloochenen, nee, zelfs niet om te belijden of te verklaren, dat dit gouden beeld een god was, maar alleen om er voor te buigen, wat zij konden doen zonder hun hart aan de God van Israël te onttrekken, terwijl zij inwendig deze afgoderij verfoeiden, zoals Naäman boog in het huis van Rimmon.
b. Zij behoefden geen afgoderij te plegen in 't vervolg, het was slechts een daad, die van hem verlangd werd, die niet langer duurde dan een minuut, en het gevaar was voorbij, en later konden zij hun spijt betuigen.
c. De koning, die het beval, had absolute macht, zij stonden onder hem, niet alleen als onderdanen, maar als gevangenen, en, als zij het deden, was het louter door dwang en hardheid, die hun verontschuldiging zouden zijn. d Hij was hun weldoener geweest, had hen

opgevoed en bevorderd, en uit dankbaarheid jegens hem moesten zij gaan zover als mogelijk was, zich, rekbaar tonen, ook van consciëntie.
e. Zij waren nu verdreven naar een vreemd land en tot hen, die zo verdreven waren, was inderdaad gezegd: Ga heen, dien andere goden, 1 Samuel 26:19. Verondersteld werd, dat zij geneigd waren andere goden te dienen en het behoorde tot het oordeel, Deuteronomium 4:28. Zij waren te verontschuldigen als zij met de stroom meegingen, daar hij zo sterk was.
f. Richten niet hun koningen en hun vorsten, hun vaderen en zelfs hun priesters afgoden op, tot in Gods tempel om hen daar te eren, en niet alleen voor hen te buigen, maar ook altaren op te richten, reukwerk te branden, en offers te offeren, tot hun kinderen toe? Dienden niet de tien stammen, vele eeuwen geleden gouden goden te Dan en te Beth-El? En zullen zij dan meer nauwgezet zijn dan hun vaders? Communis error facit ius- Wat iedereen doet, is recht.

g. Als zij gehoorzaamden, redden zij hun leven, en behielden hun plaats, zo zouden zij in staat zijn hun broederen te Babel veel dienst te doen en dat nog langen tijd, want zij waren jongen voorspoedig. Maar een woord van God is voldoende om deze en nog vele dergelijke vleselijke redeneringen te beantwoorden en tot zwijgen te brengen: Gij zult u niet buigen voor enig gesneden beeld noch hen dienen. Zij weten, dat zij Gode meer moeten gehoorzamen dan de mensen, zij moeten liever lijden dan zondigen, en mogen geen kwaad doen opdat het goede er uit voortkome. En daarom heeft dit alles geen betekenis voor hen, zij zijn besloten liever te sterven in hun rechtvaardigheid dan te leven in ongerechtigheid. Terwijl hun broederen, die in hun land gebleven waren, uit eigen beweging beelden dienden, wilden zij te Babel er ook door dwang niet toe gebracht worden, maar, alsof zij juist door de wegvoering goed waren geworden, waren zij uiterst ijverig tegen de afgoderij in een afgodisch land. En in der waarheid, alles wel overwogen, was hun verlossing uit deze zondige inschikkelijkheid een even groot wonder in het rijk der genade als hun verlossing uit de oven des vuurs in het rijk der natuur. Zij waren het, die vroeger besloten zich niet te verontreinigen met des konings spijze, en nu zijn zij even vastbesloten zich niet te verontreinigen met zijn goden. een standvastige zelfverloochenende gehechtheid aan God en plicht in minder belangrijke gevallen maakt ons bekwaam en bereidt ons voor hetzelfde in meer belangrijke gevallen. En hiertoe moeten wij besloten zijn, nooit onder enig voorwendsel, wat dan ook, beelden te dienen, of gemeenschap te hebben met die het doen.

Daniël 3:19-27
In deze verzen,
I. Worden drie trouwe knechten van God in de oven des vuurs geworpen. Nebukadnézar had zelf zoveel van de waren God geweten en erkend, dat men verwachten zou, dat hoewel zijn trots en ijdelheid hem noopten om dit gouden beeld te maken, en op te richten om aangebeden te worden, hetgeen deze jonge mannen zeiden, die hij vroeger wijzer bevonden had dan al zijn wijzen, zijn overtuiging toch zou doen herleven, en ten minste bewerken, dat hij voor hen een uitzondering maakte, maar het bleek juist andersom.
1. In plaats van overtuigd te zijn door wat zij zeiden, werd hij buiten zichzelf gebracht van woede, vers 19. Hij werd volgrimmigheid, en de gedaante zijns aangezichts veranderde tegen de drie mannen. Hoe meer men aan dierlijke hartstochten toegeeft, hoe heviger zij worden, en zij veranderen zelfs iemands uiterlijk, tot grote schande van zijn wijsheid en rede. In zijn woede verloor Nebukadnézar de geduchte majesteit van een vorst op zijn troon, en kreeg het uitzicht van de vreselijke woede van een wilden os in het net. Als woedende mensen hun gelaat maar in een spiegel zagen, zouden zij blozen over hun eigen woede en al hun misnoegen tegen zichzelf keren.

2. In plaats van hun straf te matigen uit overweging van hun hogen rang en de ereposten, die zij bekleedden, beval hij die te verzwaren, en de oven zevenmaal meer heet te maken dan men placht te doen, voor andere misdadigers, d. w. z. dat zij er zevenmaal meer brandstof in zouden werpen, dit zou hun dood niet pijnlijker maken, zoveel te eer zouden zij gestorven zijn, maar het betekende, dat de koning hun misdaad als zevenmaal snoder beschouwde dan de misdaden van anderen, en hun dood aldus vernederender maakte. Maar God zou verheerlijkt worden door dit dwaze voorbeeld van de woede eens tirans, want hoewel het hun dood niet pijnlijker maken kon, maakte het hun verlossing des te heerlijker.

3. Hij beval, dat zij gebonden zouden worden in hun klederen, en in het midden van de oven des vuurs geworpen, en zo geschiedde het, vers 20, 21. Zij werden gebonden, om niet te kunnen tegenworstelen, of zich verzetten, in hun klederen, uit haast, of om te langzamer als 't ware stuk voor stuk, verteerd te worden. Maar Gods voorzienigheid beval het, om het wonder groter te maken, als hun klederen niet gezengd werden. Zij werden gebonden in hun mantels, hun broeken en hun hoeden alsof hij wilde, dat hun klederen met hen verbrand werden, uit afschuw van hun misdaad. Wat een verschrikkelijke dood was het- gebonden in een vuriger oven geworpen te worden, vers 23! Het doet iemand huiveren en beven, als men er aan denkt. Het was verbazend, dat de tiran zo hard van hart was, zulk een straf toe te passen, en dat de veroordeelden zo stoutmoedig waren zich liever daaraan te onderwerpen dan te zondigen tegen God. Maar wat is dat bij de tweeden dood, bij allen oven, waarin het onkruid bij bossen geworpen zal worden, bij de poel, die eeuwig brandt van vuur en sulfer? Nebukadnézar mag zijn oven zo heet maken als hij wil, enkele minuten zijn voldoende om een einde te maken aan de pijniging van hen, die er in geworpen zijn: maar het helse vuur pijnigt en doodt niet. De pijn der verdoemde zondaars is feller, en de rook van hun pijniging gaat op in alle eeuwigheid en zij hebben gene rust, geen verpozing, geen vermindering van hun pijnen, die het beest en zijn beeld aanbidden, Openbaring 14:10, 11, terwijl er spoedig een eind zou komen aan de pijniging van hen, die in de oven geworpen werden, omdat zij dit Babelse beest en zijn beeld niet aanbaden.

4. Het was een opmerkelijke leiding, dat de mannen, de sterkste mannen, die hen bonden, en in de oven wierpen, door de vlammen verstikt of verteerd werden, vers 22. Het woord des konings dreef hen aan, dat zij zich haasten zouden, en zich overtuigen, dat het goed gedaan werd, en daarom besloten zij tot aan de mond van de oven te gaan, om hen in 't midden er van te werpen, maar zij hadden zo veel haast, dat zij geen tijd hadden om zich naar de eis te wapenen. De apocriefe bijvoegsels van Daniël zeggen, dat de vlam negenen veertig ellen boven de mond des ovens opsteeg. Waarschijnlijk beschikte God het zoo, dat de wind recht naar hen toe woei met zoveel geweld, dat zij er in smoorden. Aldus twistte God de twistzaak van zijn onschuldige knechten en nam wraak voor hen op hun vervolgers, die hij strafte, niet alleen bij het begaan van hun zonde, maar ook daardoor. Maar deze mannen waren slechts de werktuigen der wreedheid, hij, die ze hun beval, had groter zonde toch leden zij naar recht omdat zij een onrechtvaardig besluit uitvoerden, en het is waarschijnlijk dat zij het met genoegen deden en blijde waren, voor dien dienst gebezigd te worden. Nebukadnézar zelf werd bewaard voor een volkomen afrekening. Er komt een dag, dat trotse tirannen gestraft zullen worden, niet alleen voor de wreedheden waaraan zij schuldig zijn, maar voor het bezigen van hun ondergeschikten in hun wreedheden, en omdat zij hen zodoende bloot stellen aan de oordelen Gods.

II. Deze drie trouwe dienstknechten Gods worden uit de oven verlost. Toen zij gebonden in het midden van het verterende vuur werden geworpen, dachten wij stellig, dat wij niet meer

van hen horen zouden, dat zij tot hun beenderen toe verteerd zouden worden, maar, tot onze verbazing, vinden wij hier, dat Sadrach, Mesach en Abed-nego nog leven.

1. Nebukadnézar bemerkt, dat zij in het vuur wandelen. Hij ontzette zich en stond op in der haast. Misschien was hij verbaasd, omdat de mannen, die het vonnis uitgevoerd hadden, gedood waren, en dat mocht hij zijn, want hij had reden om te denken, dat het nu zijn beurt worden zou, of het was een of andere onverklaarbare indruk op zijn eigen gemoed, die hem in der haast deed opstaan en naar de oven gaan, om te zien wat er geworden was van degenen die hij er in geworpen had. God kan met ontzetting slaan, wier hart het meest verhard is beide tegen Hem en tegen Zijn volk. Hij, die de ziel maakte, kan er het zwaard tegen verheffen, zelfs tegen die van de grootste tiran. In zijn verbazing roept hij zijn raadslieden tot zich en neemt hen tot getuigen. Hebben wij niet drie mannen, gebonden zijnde, in het midden des vuurs geworpen? Het schijnt dat het was gedaan, niet alleen op bevel des konings, maar ook van de raad. Zij durfden niet anders dan hun goedkeuring geven, waartoe hij hun dwong, opdat zij zouden delen in zijn schuld en haat. "‘t Is gewis, o koning!" zeiden zij,"wij hebben de strafoefening bevolen en zij is uitgevoerd" "Maar nu", zeide de koning,"heb ik in de oven gekeken, en ik zie vier mannen, los wandelende in het midden des vuurs", vers 25.

a. Zij worden van hun banden bevrijd. Het vuur, dat hun klederen niet eens zengde, verbrandde de touwen, waarmede zij gebonden waren, en stelde hen in vrijheid, aldus wordt het hert van Gods volk verruimd door de genade Gods, door dezelfde boosheden, waarmede hun vijanden hen denken te kwellen en te benauwen.

b. Zij waren ongedeerd, klaagden nergens over, en voelden In ‘t minst geen pijn of ongemak, de vlam schroeide hen niet, de rook verstikte hen niet, te midden der vlammen waren zij levend en wel, als altijd. Zie hoe de God der natuur, als het Hem behaagt, de machten der natuur dwingen kan om zijn plannen te dienen. Nu werd letterlijk vervuld die heerlijke belofte, Jesaja 43:2:Wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken. Door het geloof hebben z) de kracht des vuurs uitgeblust, en de vurige pijlen des bozen.

c. Zij wandelden in het midden des vuurs. De oven was groot, zodat zij ruimte hadden om te wandelen, zij waren ongedeerd, zodat zij in staat waren om te wandelen, hun geest was rustig, zodat zij gestemd waren om te wandelen, zoals in een paradijs of rusthuis. Zal iemand op kolen gaan, dat zijn voeten niet branden? Spreuken 6:28. Ja, dat deden zij, met evenveel vermaak als de koning van Tyrus in het midden der vurige stenen wandelende, zijn kostelijke stenen, die fonkelden als vuur, Ezechiël 28:14. Zij deden geen poging om er uit te komen, daar zij bemerkten, dat zij ongedeerd waren, maar zij lieten het over aan dien God, die hen in het vuur bewaard had, om hen er weer uit te brengen, en wandelden onbevreesd in het midden des vuurs. Een van de apocriefe boeken vermeldt uitvoerig het gebed, dat Azarja, een van de drie, in het vuur opstond, en waarin hij de rampen en de zonden van Israël bejammert en Gods gunst over zijn volk afsmeekt, en het lofgezang, dat zij alle drie zongen te midden der vlammen, beide van een opmerkelijk vromen zin, maar wij hebben reden om met Grotius te denken, dat zij door een Jood uit later tijd werden geschreven, niet alsof zij gebruikt waren maar enkel zoals zij gebruikt hadden kunnen zijn, bij deze gelegenheid, en daarom worden zij te recht, als deel van de Heilige Schrift verworpen.

d. Bij hen werd een vierde man gezien, wiens gedaante, naar Nebukadnézars mening, enen zoon der goden gelijk was, Hij verscheen als een Goddelijk persoon, als een bode van de

hemel, niet als een dienstknecht, maar als een zoon. Een engel gelijk, lezen sommigen, en de engelen worden kinderen Gods genoemd, Job 38:7.
In het apocriefe verhaal van deze geschiedenis wordt gezegd: De engel des Heeren dealde neder in de oven, en Nebukadnézar zegt hier, vers 28: God heeft Zijnen engel gezonden en hen verlost, en het was een engel, die de muil der leeuwen toesloot, toen Daniel in de kuil was, Hoofdstuk 6:22. Maar sommigen menen, dat het de eeuwige Zoon van God was, de engel des verbonds, en geen geschapen engel. Hij verscheen dikwijls in onze natuur, voordat Hij die aannam in zijn vleeswording, en nooit op een geschikter ogenblik, en nooit gaf Hij een juister aanwijzing en voorteken van zijn grote zending in de volheid der tijden, dan nu, toen Hij om zijn uitverkorenen uit het vuur te verlossen, kwam en met hen wandelde in het vuur. Die voor Christus lijden, ondervinden daarbij, dat Hij in zijn genade bij hen aanwezig is, ook in de vurigen oven, zelfs in het dal der schaduwen des doods, en daarom behoeven zij ook daar geen kwaad te vrezen. Hierdoor toonde Christus, dat Hij, wat tegen Zijn volk gedaan wordt, als tegen Hem zelf gedaan beschouwt, wie hen in de oven werpt, werpt in werkelijkheid Hem er in. *Ik ben Jezus dien gij vervolgt.* Zie Jesaja 63:9.

2. Nebukadnézar roept hen uit de oven vers 26. Hij nadert tot de deur van de oven des brandenden vuurs, en zegt tot hen: Gaat uit en komt hier. Komt uit, komt, lezen sommigen, hij spreekt met grote tederheid en zorg, en staat gereed hun de hand te geven en hen er uit te helpen. Hij is door hun wonderbare bewaring overtuigd, dat hij verkeerd deed met hen in de oven te werpen, en daarom werpt hij ze niet heimelijk daaruit, niet alzo, maar hij komt zelf om ze uit te leiden, Handelingen 16:37. Let op de eretitel, dien hij ze vol eerbied geeft. Toen hij in de hitte van zijn woede en razernij tegen hem was, heeft hij hen waarschijnlijk rebellen genoemd en verraders, en met alle boze namen, die hij bedenken kon, maar nu erkent hij hen als knechten des Allerhoogsten Gods, des Gods, die nu machtig blijkt, om hen uit zijn hand te verlossen. Vroeger of later overtuigt God ook de meest trotse mensen, dat Hij de allerhoogste God is, en boven hen staat en hun te sterk is, zelfs in die dingen, waarin zij trots en hovaardig handelen, Exodus 18:11. Eveneens zal Hij hun doen weten wie zijn knechten zijn, en dat HIJ ze erkent en bijstaat. Elia bad, 1 Koningen 18:36, Dat het bekend worde, dat Gij God zijt en ik Uw knecht.
Nebukadnézar omhelst nu hen, die hij overgeleverd had, en is zeer beleefd jegens hen, nu hij bemerkt, dat zij gunstelingen des hemels zijn. Wat de vervolger tegen Gods knechten gedaan heeft, moet hij, als God zijn ogen opent, zover mogelijk, weer ongedaan maken. Hoe de vierde, wiens gedaante enen zoon der goden gelijk was, verdween, en of hij allengs onzichtbaar werd, of zichtbaar ten hemel voer, wordt ons niet meegedeeld, maar van de andere drie wordt ons gezegd:
a. Dat zij uit het midden des vuurs gingen, zoals Abraham, hun vader, uit Ur, dat is het vuur, der Chaldeeën, waarin hij, zoals deze overlevering der Joden zegt, geworpen werd, omdat hij weigerde de afgoden te dienen, en waaruit hij verlost werd, evenals de drie jongelingen, zijn kinderen. Toen zij vrij waren, verzochten zij God niet door er langer in te blijven, maar kwamen er uit, als een brandhout uit het vuur.
b. Dat, tot grote voldoening van de verbaasde toeschouwers bleek, dat zij niet het geringste letsel door het vuur hadden bekomen, vers 27. Al de groten kwamen tezamen om hen te zien, en bevonden, dat ook het haar huns hoofde niet verbrand was. Hier was letterlijk waar, wat door onzen Zaligmaker figuurlijk bedoeld werd, tot verzekering van zijn lijdende dienstknechten, dat hun geen kwaad zou genaken, Lukas 21:18: Niet een haar van uw hoofd zal verloren gaan. Hun klederen waren niet van kleur veranderd, zij roken niet naar het vuur, veel minder weren hun lichamen gezengd of geschroeid, nee, het vuur had geen macht over hen. De Chaldeeën aanbaden het vuur, als een soort van beeld van de zon, zodat God, door het vuur nu te betomen, niet alleen hun koning, maar ook hun god aan de kaak stelde, en toonde,

dat zijn stem scheiding maakt tussen de vlammen zoowel als tussen de wateren, wanneer het hem behaagt een weg te banen voor Zijn volk om door het midden er van te gaan. Het is onze God alleen, die een verterend vuur is, Hebreeën 12:29, ander vuur verteert niet, als Hij Zijn mond opent. Daniël 3:28-30 De nauwkeurige waarneming, die gedaan werd super visum corporis- bij het onderzoek van hun lichamen, door de stadhouders en ambtlieden, en alle groten, die bij deze gelegenheid aanwezig waren, en van wie men niet aannemen kan, dat zij vooringenomen waren ten gunste van deze drie mannen, droeg er veel toe bij, dat dit wonder openbaar en Gods macht en genade daarin groot gemaakt werden. Dat er een bekend teken geschied is, is openbaar en wij kunnen het niet loochenen, Handelingen 4:16.

Laat ons nu zien welke uitwerking het op Nebukadnézar had.
I. Hij geeft ere aan de God van Israël, als een God, in staat en bereid om Zijn vereerders te beschermen, vers 28:Geloofd zij de God van Sadrach, Mesach en Abed-nego. Hem zij de eer beide, van de trouw gehoorzaamheid, die zijn onderdanen Hem bewijzen, en van de machtige bescherming, die Hij hun schenkt, waar geen enkel volk met zijn goden iets dergelijks tegenoverstellen kan. De koning zelf erkent en eert Hem, en vindt het betamelijk, dat allen Hem eren en erkennen. Gelooft zij de God van Sadrach. God kan lof ontwringen zelfs aan hen die gereed staan Hem in ‘t aangezicht te vloeken.

1. Hij geeft Hem de ere van zijn macht, omdat Hij in staat was zijn aanbidders te beschermen tegen hun machtigste en boosaardigste vijanden: Daar is geen andere God, die alzo verlossen kan, vers 29, nee, ook niet dat gouden beeld, dat hij opgericht had. Om die reden was er ook geen ander god, die zijn aanbidders dwong om Hem alleen aan te hangen, en liever de dood te ondergaan, dan een anderen te dienen, zoals Israëls God deed, want zij konden niet op zich nemen hen zo te ondersteunen, wanneer zij dat deden, als Hij doen kon. Als God een verlossing werken kan, zoals niemand anders, dan kan Hij ook gehoorzaamheid eisen, zoals niemand anders.

2. Hij geeft Hem de ere van zijn goedheid, omdat Hij bereid was het te doen, vers 28: Hij heeft Zijnen engel gezonden en zijn knechten verlost. Bel kon zijn dienaars niet verlossen, zodat zij voor de deur van de oven verbrand werden, maar de God van Israël verloste de Zijne, dat zij niet verbrand werden, toen zij in het midden van de oven geworpen werden omdat zij weigerden een anderen god te dienen. Hierdoor werd aan Nebukadnézar duidelijk te verstaan gegeven, dat al het succes, dat hij had gehad en nog hebben zou, tegen het volk van Israël, en waarin hij roemde, alsof hij daarmede de God van Israël overwonnen had, alleen aan hun zonde te danken was, als dat volk in zijn geheel zijn eigen God getrouw had aangehangen, en Hem alleen gediend, zoals deze drie mannen deden, dan zouden zij allen uit zijn hand verlost zijn, evenals deze drie mannen. En dat onderricht was in dien tijd zeer nodig voor hen.

II. Hij juicht de standvastigheid dezer jongelingen in hun godsdienst toe, en beschrijft die op voor hen eervolle wijze, vers 28. Hoewel hij zelf niet ertoe gebracht is om hun God als de zijn te erkennen en te dienen, omdat hij weet, dat, als hij dat doet, hij Hem alleen moet dienen en alle andere goden afzweren, en hij Hem de God van Sadrach noemt, niet mijn God, toch beveelt hij hun Hem aan te kleven, en genen God te eren noch te aanbidden dan de hunnen. Er zijn er velen, die zelf niet godsdienstig zijn, en toch erkennen willen, dat zij, die godsdienstig en standvastig in hun godsdienst zijn, ongetwijfeld gelijk hebben. Al zijn zij zelf niet over te halen zich er bij aan te sluiten, raden zij hun, die er zich bij aangesloten hebben, er bij te blijven. Wie zijn naam gegeven heeft aan dien God, die alleen gediend wil zijn, die moet zich aan zijn beginsel houden en Hem alleen dienen, wat het ook koste. Zulk een standvastigheid

in de waren godsdienst lokt de lof der mensen uit, zelfs van hen, die buiten zijn, terwijl iedereen schande roept over onstandvastigheid, verraad, en dubbelhartigheid. Hij prijst hen, omdat zij dit deden.

1. Met edele verachting van hun leven, dat zij niet achtten, in vergelijking met de gunst van God en het getuigenis van een goede consciëntie. Zij hebben hun lichamen overgegeven om in de vuriger oven geworpen te worden, liever niet alleen dan hun God te verzaken, maar zelfs dan Hem te beledigen, door ook maar eenmaal aan een ander de hulde te brengen, die Hem alleen toekomt. Zij zullen de lof hebben, zo al niet van mensen dan toch van God, zij, die hun zielen hoger stellen dan hun lichamen, en liever hun leven verliezen dan God te verzaken. Zij, die de godsdienst niet waard achten om er voor te lijden, kennen er de waarde en de betekenis niet van.

2. Met heerlijke minachting van hun vorst: Zij hebben des konings Woord veranderd, d. w. z. in strijd er mee gehandeld en daardoor beide, zijn voorschriften en bedreigingen geminacht, en hem beide doen berouwen en herroepen. Zelfs de koningen moeten erkennen, dat, als hun bevelen in strijd zijn met de geboden Gods, Hij gehoorzaamd moet worden en niet Zij.

3. In vertrouwen op hun God. Zij vertrouwden op Hem, dat Hij hun ter zijde zou staan bij wat zij deden, dat Hij hen of uit de vurige oven terugbrengen naar hun plaats op aarde of hen door de vuriger oven heen tot hun plaats in de hemel brengen zou, en in dit vertrouwen vreesden zij des konings toorn niet en ontzagen hun eigen leven niet. Een standvastig geloof in God zal standvastige trouw aan God voortbrengen. Wij kunnen ons wel denken, dat dit eervolle getuigenis, aldus door de koning zelf van deze dienstknechten Gods in het openbaar gegeven, een goeden invloed moest hebben op de overige Joden, die gevangenen te Babel waren of nog zouden worden. Hun naburen konden hen niet met enige overtuiging dringen tot, en zij zelf konden uit schaamtegevoel niet doen, wat hun broederen niet deden, en waarom die door de koning zelf zo boog geprezen waren. Ja, en wat God voor deze zijn knechten deed, zou niet alleen helpen om de joden bij hun godsdienst te houden, terwijl zij in gevangenschap waren, maar om hen te genezen van hun neiging tot afgoderij, wat het doel was, waar zij in gevangenschap gezonden waren, en, als het die gezegende uitwerking op hen gehad had, dan konden zij verzekerd zijn dat God hen uit allen oven verlossen zou, zoals Hij nu hun broederen uit dezen verloste.

III. Hij kondigt een koninklijk besluit af, dat uitdrukkelijk verbiedt kwaad te spreken van de God van Israël, vers 29. Wij hebben reden om te denken, dat beide, de zonden en de rampen van Israël grotelijks reden hadden gegeven aan de Chaldeeën, al was het dan ook geen billijke reden, om de God van Israël te lasteren, en waarschijnlijk had Nebukadnézar dat zelf aangemoedigd, maar nu, al is hij geen oprecht bekeerde, noch bereid om Hem te dienen, besluit hij toch nooit meer kwaad van Hem te spreken, noch te dulden, dat anderen dat doen: "iedereen, die rastering of kwaad of hoon spreekt tegen de God van Sadrach, Mesach en Abed-nego, die zal als de ergste misdadiger beschouwd en behandeld worden, die zal in stukken gehouwen worden, zoals Agag door het zwaard van Samuel, en zijn huis zal verwoest en tot een drekhoop gesteld worden. Het wonder, dat pas was gewrocht door de macht van dezen God ter verdediging van zijn aanbidders, in ‘t openbaar, ten overstaan van Babels duizenden, was een voldoende rechtvaardiging van dit besluit. En het moest grotelijks de rust bevorderen van de Joden in hun gevangenschap, als zij door deze wet beschermd waren tegen de vurige pijlen van smaad en laster, waardoor zij anders voortdurend gekweld werden. Het is een grote gunst voorde kerk en een grote stap voorwaarts, als haar vijanden de mond gestopt en de tong in toom gehouden wordt, al is hun hart ook onbekeerd.

Als een heidens vorst zulk een dwang oplegde aan de trotse lippen der lasteraars, hoeveel te meer moeten christenvorsten dat dan niet doen, ja, men zou menen, dat de mensen hierin zichzelf tot een wet zouden zijn, en dat zij, die zo weinig liefde voor God hebben dat zij geen goed van Hem willen spreken, het toch niet over hun hart konden krijgen om kwaad van Hem te spreken, want wij zijn er zeker van, dat zij daartoe geen reden vinden kunnen.

IV. Hij vernietigt niet alleen het vonnis van deze drie mannen, maar herstelt ze in hun plaats, maakte hen voorspoedig, staat er, en bevorderde hen tot hoger en voordeliger posten van vertrouwen dan die zij tot nu toe bekleed hadden. Hij bevorderde hen in het landschap van Babel, wat zeer tot hun eer en tot vertroosting van hun broederen, in gevangenschap aldaar was. Het is wijs van vorsten, mannen van standvastigheid in de godsdienst te gebruiken en te bevorderen, want die getrouw zijn aan God, zullen waarschijnlijk ook getrouw zijn aan hen, en het zal hun waarschijnlijk wel gaan als Gods gunstelingen de hun zijn.

HOOFDSTUK 4

1 De koning Nebukadnézar aan alle volken, natiën en tongen, die op de gansen aardbodem wonen: uw vrede worde vermenigvuldigd! 2 Het behaagt mij te verkondigen de tekenen en wonderen, die de allerhoogste God aan mij gedaan heeft. 3 Hoe groot zijn Zijn tekenen! en hoe machtig Zijn wonderen! Zijn Rijk is een eeuwig Rijk, en Zijn heerschappij is van geslacht tot geslacht. 4 Ik, Nebukadnézar, gerust zijnde in mijn huis, en in mijn paleis groenende, 5 Zag een droom, die mij vervaarde, en de gedachten, die ik op mijn bed had, en de gezichten mijns hoofds beroerden mij. 6 Daarom is er een bevel van mij gesteld, dat men voor mij zou inbrengen al de wijzen van Babel, opdat zij mij de uitlegging van dien droom zouden bekend maken. 7 Toen kwamen in de tovenaars, de sterrenkijkers, de Chaldeeën en de waarzeggers; en ik zeide de droom voor hen; maar zij maakten mij zijn uitlegging niet bekend; 8 Totdat ten laatste Daniel voor mij inkwam, wiens naam Beltsazar is, naar de naam mijns gods, in wien ook de geest der heilige goden is; en ik vertelde de droom voor hem, zeggende: 9 Beltsazar, gij overste der tovenaars! dewijl ik weet, dat de geest der heilige goden in u is, en geen verborgenheid u zwaar is, zo zeg de gezichten mijns drooms, dien ik gezien heb, te weten zijn uitlegging. 10 De gezichten nu mijns hoofds op mijn leger waren deze: Ik zag, en ziet, er was een boom in het midden der aarde, en zijn hoogte was groot. 11 De boom werd groot en sterk; en zijn hoogte reikte aan de hemel, en hij werd gezien tot aan het einde der ganse aarde; 12 Zijn loof was schoon, en zijn vruchten vele, en er was spijze aan dezelve voor allen; onder hem vond het gedierte des velds schaduw, en de vogelen des hemels woonden in zijn takken, en alle vlees werd daarvan gevoed. 13 Ik zag verder in de gezichten mijns hoofds, op mijn leger; en ziet, een wachter, namelijk een heilige, kwam af van de hemel, 14 Roepende met kracht, en aldus zeggende: Houwt dien boom af, en kapt zijn takken af; stroopt zijn loof af, en verstrooit zijn vruchten, dat de dieren van onder hem wegzwerven, en de vogelen van zijn takken; 15 Doch laat de stam met zijn wortelen in de aarde, en met een ijzeren en koperen band in het tedere gras des velds; en laat hem in de dauw des hemels nat gemaakt worden, en zijn deel zij met het gedierte in het kruid der aarde. 16 Zijn hart worde veranderd, dat het geens mensen hart meer zij, en hem worde eens beesten hart gegeven, en laat zeven tijden over hem voorbijgaan. 17 Deze zaak is in het besluit der wachters, en deze begeerte is in het woord der heiligen; opdat de levenden bekennen, dat de Allerhoogste heerschappij heeft over de koninkrijken der mensen, en geeft ze aan wien Hij wil, ja, zet daarover de laagste onder de mensen.

18 Dezen droom heb ik, koning Nebukadnézar gezien; gij nu, Beltsazar! zeg de uitlegging van dien, dewijl al de wijzen mijns koninkrijks mij de uitlegging niet hebben kunnen bekend maken; maar gij kunt wel, dewijl de geest der heilige goden in u is. 19 Toen ontzette zich Daniel, wiens naam Beltsazar is, bij een uur lang, en zijn gedachten beroerden hem. De koning antwoordde en zeide: Beltsazar! laat u de droom en zijn uitlegging niet beroeren. Beltsazar antwoordde en zeide: Mijn heer! de droom wedervare uw hateren, en zijn uitlegging uw wederpartijders! 20 De boom, dien gij gezien hebt, die groot en sterk geworden was, en wiens hoogte tot aan de hemel reikte, en die over het ganse aardrijk gezien werd; 21 En wiens loof schoon, en wiens vruchten vele waren, en waar spijze aan was voor allen, onder wien het gedierte des velds woonde, en in wiens takken de vogelen des hemels nestelden; 22 Dat zijt gij, o koning! die groot en sterk zijt geworden; want uw grootheid is zo gewassen, dat zij reikt aan de hemel, en uw heerschappij aan het einde des aardrijks. 23 Dat nu de koning, een wachter, namelijk een heilige gezien heeft, van de hemel afkomende, die zeide: Houwt dezen boom af, en verderft hem; doch laat de stam met zijn wortelen in de aarde, en met een ijzeren en koperen band in het tedere gras des velds, en in de dauw des hemels nat gemaakt worden, en dat zijn deel zij met het gedierte des velds, totdat er zeven tijden over hem voorbijgaan; 24 Dit is de beduiding, o koning! en dit is een besluit des Allerhoogsten, hetwelk over mijn heer, de koning, komen zal: 25 Te weten, men zal u van de mensen verstoten, en met het gedierte des velds zal uw woning zijn, en men zal u het kruid, als de ossen, te smaken geven; en gij zult van de dauw des hemels nat gemaakt worden, en er zullen zeven tijden over u voorbijgaan, totdat gij bekent, dat de Allerhoogste heerschappij heeft over de koninkrijken der mensen, en geeft ze, wie Hij wil. 26 Dat er ook gezegd is, dat men de stam met de wortelen van dien boom laten zou; uw koninkrijk zal u bestendig zijn, nadat gij zult bekend hebben, dat de Hemel heerst. 27 Daarom, o koning! laat mijn raad u behagen, en breek uw zonden af door gerechtigheid, en uw ongerechtigheden door genade te bewijzen aan de ellendigen, of er verlenging van uw vrede mocht wezen. 28 Dit alles overkwam de koning Nebukadnézar. 29 Want op het einde van twaalf maanden, toen hij op het koninklijk paleis van Babel wandelde, 30 Sprak de koning, en zeide: Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb tot een huis des koninkrijks, door de sterkte

mijner macht, en ter ere mijner heerlijkheid! 31 Dit woord nog zijnde in des konings mond, viel er een stem uit de hemel: U, o koning Nebukadnézar! wordt gezegd: Het koninkrijk is van u gegaan. 32 En men zal u van de mensen verstoten, en uw woning zal bij de beesten des velds zijn; men zal u gras te smaken geven, als de ossen, en er zullen zeven tijden over u voorbijgaan, totdat gij bekent, dat de Allerhoogste over de koninkrijken der mensen heerschappij heeft, en dat Hij ze geeft, aan wien Hij wil. 33 Terzelfder ure werd dat woord volbracht over Nebukadnézar, want hij werd uit de mensen verstoten, en hij at gras als de ossen, en zijn lichaam werd van de dauw des hemels nat gemaakt, totdat zijn haar wies als der arenden vederen, en zijn nagelen als der vogelen.
34 Ten einde dezer dagen nu, hief ik, Nebukadnézar, mijn ogen op ten hemel, want mijn verstand kwam weer in mij; en ik loofde de Allerhoogste, en ik prees en verheerlijkte de Eeuwiglevende, omdat Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, en Zijn Koninkrijk is van geslacht tot geslacht; 35 En al de inwoners der aarde zijn als niets geacht, en Hij doet naar Zijn wil met het heir des hemels en de inwoners der aarde, en er is niemand, die Zijn hand afslaan, of tot Hem zeggen kan: Wat doet Gij? 36 Terzelfder tijd kwam mijn verstand weder in mij; ook kwam de heerlijkheid mijns koninkrijks, mijn majesteit en mijn glans weder op mij; en mijn raadsheren en mijn geweldigen zochten mij, en ik werd in mijn koninkrijk bevestigd; en mij werd groter heerlijkheid toegevoegd. 37 Nu prijs ik, Nebukadnézar, en verhoog, en verheerlijk de Koning des hemels, omdat al Zijn werken waarheid, en Zijn paden gerichten zijn; en Hij is machtig te vernederen degenen, die in hoogmoed wandelen.

De schrijver van dit hoofdstuk is Nebukadnézar zelf de geschiedenis, die hier van hem vermeld wordt, is geschreven met zijn eigen woorden, zoals hij die schreef en openbaar maakte, maar Daniel, een profeet door inspiratie, sluit ze bij zijn geschiedenis in, en zo is het een deel geworden van de Heilige Schrift en wel een zeer opmerkelijk deel. Nebukadnézar was een zo vermetel mededinger van God almachtig naar de soevereiniteit als misschien ooit een sterveling geweest is, maar hier erkent hij ronduit, dat hij overwonnen is, en bekrachtigt met eigen hand, dat de God van Israël boven hem staat. Hier is,

I. De inleiding tot zijn verhaal, waarin hij Gods heerschappij over hem erkent, vers 1-3. 11. Het verhaal zelf, waarin,
1. Zijn droom, die de Chaldeeën in verlegenheid bracht, vers 4-13.
2. De uitlegging van zijn droom door Daniel, die hem toonde, dat het een voorspelling was van zijn eigen val, en hem daarom de raad gaf berouw te hebben en zich te verbeteren vers 19-27.
3. De vervulling daarvan doordat hij zeven jaar lang volslagen krankzinnig was en daarna opnieuw het gebruik van zijn verstand herkreeg, vers 28-36.
4. Het besluit van het verhaal met de nederige erkenning en aanbidding van God als de Heere over alles, vers 37.
Dit werd hem afgeperst door het overwicht van Gods macht, die de harten van alle mensen in zijn hand heeft, en staat vermeld als een altijddurend bewijs van Gods soevereine macht, als een gedenkteken van zijn heerlijkheid, als een zegeteken van zijn overwinning, en een waarschuwing voor allen niet aan voorspoed te denken, zoolang ze hun hart verheffen of verharden tegen God.

Daniël 4:1-3
Hier is,
I. Iets van de vormen, die gebruikelijk waren in bevelschriften, proclamaties, of rondgaande brieven, uitgaande van de koning, vers 1. De koninklijke stijl, waarvan Nebukadnézar gebruik maakt, is volstrekt niet praatziek of fantastisch, maar klaar, kort en niet gemaakt- Nebukadnézar de koning. Als hij op andere tijden al gebruik maakte van grote, bluffende, ijdele woorden als inleiding, nu ontdoet hij er zich van, want hij was oud, hij was pas hersteld van een ziekte, die hem vernederd en ondermijnd had, en hij was nu verdiept in de beschouwing van Gods grootheid en soevereiniteit. De verklaring is gericht niet alleen aan

zijn eigen onderdanen, maar aan allen, die dit tegenwoordig schrijven bereiken zal aan alle volken, natiën en tongen die op de aardbodem wonen. Hij keurt het niet alleen goed, dat zij allen daarvan horen hoewel het zijn eigen schande verhaalt (die misschien niemand zou durven bekend maken, als hij het zelf niet gedaan had, en daarom maakte Daniël het origineel openbaar), maar hij gelast en beveelt uitdrukkelijk, dat alle soorten van mensen er kennis van zullen nemen, want allen hebben er belang bij, en allen kunnen er hun voordeel mee doen. Hij groet hen, aan wie hij schrijft, in de gewonen vorm. Uw vrede worde vermenigvuldigd. Het past de koningen met hun bevelen hun goede wensen te verspreiden, en, als vader van hun land, hun onderdanen te zegenen. Dat is de gewoonte ook bij ons. Wij zenden onzen groeten, Omnibus quibus hae praesentes litterae pervenerint, saluten- Allen, die deze letteren bereiken zullen heil, en somtijds Salutem sempiternam- Tot in lengte van dagen heil.

II. Iets zakelijks en iets van betekenis. Hij schrijft dit,
1. Om anderen bekend te maken met de leidingen, die God met hen gehouden had, vers 2: Het behaagt mij, te verkondigen de tekenen en wonderen, die de allerhoogste God (zo noemt hij de ware God aan mij gedaan heeft. Hij vond het gepast, dat het zijn plicht was, en dat het hem betaamde, dat hij het aan God en de wereld verschuldigd was, nu hij van zijn ziekte hersteld was, om naar verre plaatsen te berichten en voor toekomende tijden op schrift te stellen, hoe rechtvaardig het was, dat God hem vernederd had en hoe goedgunstig Hij was dat Hij hem tenslotte hersteld had. Alle volken hadden zonder twijfel gehoord, wat Nebukadnézar overkomen was, en hielden er zich mee bezig, maar hij vond het betamelijk, dat zij er een bepaald bericht van zouden hebben van hem zelf, opdat zij er de hand Gods in mochten zien en de indruk, dien het op zijn gemoed had gemaakt, en er van mochten spreken, niet als van een nieuwtje, maar als van een godsdienstige zaak. Zijn lotgevallen waren niet alleen wonderen, om te bewonderen, maar tekenen ter onderrichting, om aan de wereld te betekenen, dat Jehova groter is dan alle goden. Wij moeten anderen Gods handelingen met ons tonen, beide de kastijding, die wij hebben ondergaan en de gunsten, die wij hebben ontvangen, en hoewel het bericht er van tot onze beschaming is, zoals ook bij Nebukadnézar het geval was, toch mogen wij het niet verbergen, in zover het strekken kan tot Gods eer. Velen zijn bereid te zeggen, wat God gedaan heeft voor hun ziele, omdat het tot hun eigen lof is, terwijl zij liever niet zeggen, wat God tegen hen gedaan heeft, en hoezeer zij het verdienen, terwijl wij Gode de eer moeten geven, niet alleen door Hem te loven voor zijn barmhartigheden, maar ook door onze zonden te belijden, en de straf voor onze ongerechtigheden aan te nemen, en in beide de schande op ons te nemen, zoals deze machtige vorst hier doet.

2. Om te tonen, hoezeer hij zelf onder de indruk er van en er door overtuigd was, vers 3. Wij moeten altijd met ontzag en ernst van het Woord en de werken van God spreken en tonen, dat wij onder de indruk zijn van die grote daden Gods, waarop wij de aandacht van anderen willen vestigen.
a. Hij bewondert de daden van God. Hij spreekt er van als een, die verbaasd is: Hoe groot zijn Zijn tekenen en hoe machtig zijn wonderen! Nebukadnézar was nu oud, hij had meer dan veertig jaar geregeerd, en had meer van de wereld en haar veranderingen gezien dan de meeste mensen, en toch was hij er nooit toe gebracht, voordat hij zelf er in betrokken werd, verrassende gebeurtenissen te bewonderen als Gods tekenen en wonderen. Hoe groot, hoe machtig zijn zij! Hoe meer wij in de gebeurtenissen de hand des Heeren zien, en dat zij voortgebracht zijn door de macht en leiding van de Goddelijke wijsheid, des te wonderlijker zullen zij in onze ogen zijn, Psalm 118:23, 66:2.
b. Hij besluit daaruit tot Gods heerschappij. Dat is het wat hij ten laatste gedwongen is te erkennen: Zijn rijk is een eeuwig rijk, en niet gelijk zijn eigen rijk, dat hij lang tevoren in een droom ten einde zag spoeden. Hij erkent nu, dat er een God is, die de wereld regeert en er

algehele, onbetwiste, absolute heerschappij in uitoefent en over alle zaken der mensenkinderen. En de heerlijkheid van dat koninkrijk is, dat het eeuwig is. Andere regeringen zijn beperkt tot een geslacht, en andere dynastieën tot enkele geslachten, maar Gods heerschappij is van geslacht tot geslacht.
Het schijnt wel, dat Nebukadnézar hier zinspeel" op hetgeen Daniel hem voorspeld had van een koninkrijk, dat de God des hemels oprichten zou, en dat niet verstoord zou worden, Hoofdstuk 2:44, hetgeen hij begreep als het koninkrijk van Gods voorzienigheid, hoewel het koninkrijk van de Messias bedoeld was. Aldus kunnen wij een voordelig praktisch gebruik maken van deze profetische geschriften, die wij nog niet volkomen, en misschien ook niet recht verslaan.

Daniël 4:4-18
Voordat Nebukadnézar de oordelen Gods verhaalt, om zijn trots over hem gekomen, geeft hij een bericht van de duidelijke waarschuwing, die hem toekwam, voordat hij er door bezocht werd, en waardoor hij ze had kunnen voorkomen, als hij er behoorlijk acht op gegeven had. Maar het was hem gezegd, en ook de afloop er van, eer het geschied was, opdat, wanneer het geschied zou zijn, hij, door vergelijking met de voorspelling er van, mocht zien en zeggen, dat het van de Heere was, en er toe mocht komen te geloven, dat er een Goddelijke openbaring in de wereld is, zoowel als een Goddelijke Voorzienigheid, en dat Gods werken met Zijn Woord overeenstemmen. Ja, het bericht, dat hij hier van de droom geeft, waardoor hij kennis kreeg van wat er gebeuren zou, valt op te merken,
1. Bij welke gelegenheid hij aldus verschrikt werd, vers 4, het gebeurde, terwijl hij gerust was in zijn huis en in zijn paleis groenende. Hij had nog onlangs Egypte veroverd, en voltooide daarna de reeks van zijn overwinningen -het was zijn laatste oorlog, die hem meester maakte van al die delen van de wereld, omstreeks het vier- of vijfendertigste jaar van zijn regering, Ezechiel 29:17. Toen had hij dezen droom, die ongeveer een jaar later vervuld werd. Zeven jaar duurde zijn ziekte, en na zijn herstel daarvan schreef hij deze verklaring, leefde daarna nog twee jaar, en stierf in zijn vijfenveertigste jaar. Hij had veel vermoeienissen doorstaan in zijn oorlogen, had menigen langdurigen en gevaarlijken veldtocht gemaakt, maar nu tenslotte is hij gerust in zijn huis en er is geen tegenpartijder en geen bejegening van kwaad. God kan ook de aanzienlijksten mens met zijn verschrikkingen bereiken, zelfs wanneer hij volkomen zeker is en denkt, dat hij gerust en groenende is 11. De indruk, dien het op hem maakte, vers 5:Ik zag enen droom, die mij vervaard maakte. Men zou denken, dat het geen kleinigheid zijn kon, die hem verschrikte, een krijgsman van zijn jeugd af, en gewoon de gevaren van de oorlog in het gezicht te zien, zonder een spier te vertrekken, en toch, als het God behaagt, wordt hij door een droom verschrikt. Zijn bed was ongetwijfeld zacht en gemakkelijk en welbewaakt en toch werd hij beroerd door zijn eigen gedachten, en de gezichten zijns hoofds, de schepselen van zijn eigen verbeelding beroerden hem. God kan de machtigsten mens onrustig maken, als die tot zijn ziel zegt Neem rust, eet, drink, wees vrolijk, Hij kan maken, dat zij, die de wereld beroerd hebben, en duizenden gemarteld, hun eigen beroerders worden en hun eigen beul, en dat zij, die de schrik der machtigen zijn geweest, zichzelf tot een verschrikking worden Door de ontsteltenis die hem deze droom veroorzaakte, en de indruk dien hij op hem maakte, bemerkte hij, dat het geen gewone droom was, maar met een bijzondere bedoeling hem van God gezonden.

III. Dat hij de tovenaars en sterrenkijkers tevergeefs raadpleegde over de betekenis ervan. Hij was nu de droom niet vergeten, zoals bij een vroegere gelegenheid, Hoofdstuk 2. Hij was in staat en bereid hun dien mee te deren, maar hij verlangde de uitlegging er van te horen en wat er door afgebeeld en voorspeld werd vers 6. Terstond worden bevelen gegeven om alle de wijzen van Babel voor hem te brengen, die dwaas genoeg waren om te beweren, dat zij door

toverij, waarzegging, uit de ingewanden van dieren, of waarneming van de sterren, toekomende dingen konden voorspellen: zij moesten allen tezamen komen, om te zien of een van hen, of allen tezamen door onderlinge bespreking, de droom des konings kon uitleggen. Het is waarschijnlijk, dat deze lieden somtijds in een dergelijk geval de koning enige voldoening gegeven hadden, en met behulp van de regelen van hun vak des konings vragen hadden beantwoord, zoals hem aangenaam was, hetzij zij gelijk hadden of ongelijk raak of mis, maar nu werd zijn verwachting van hen teleurgesteld: Hij zeide de droom voor hen, vers 7. maar zij maakten hem de uitle ging niet bekend, hoewel zij met grote overtuiging gepocht hadden, Hoofdstuk 2:4, 7, dat, als de droom hun slechts gezegd werd, zij dien zonder feil zouden uitleggen. Maar de sleutel van dezen droom lag in een gewijde profetie Ezechiel 31:3, waar de Assyriër, zoals Nebukadnézar hier, met een afgehouwen boom vergeleken wordt, en dat was een boek, dat zij niet bestudeerd hadden, en waarmee zij niet bekend waren, anders hadden zij in het mysterie van dezen droom kunnen doordringen. De Voorzienigheid leidde het zoo, dat zij er mee verlegen waren, opdat Daniels uitlegging zou strekken ter eer van Daniels God. Nu werd vervuld, wat Jesaja voorspeld had, Hoofdstuk -47:12, 13, dat, als Babels verderf zou naderen, hare bezweringen en hare toverijen, haar sterrenwichelaars en sterrenkijkers niet in staat zouden zijn, haar te helpen.

IV. Hoe hij Daniel vleide, om hem over te halen zijn droom voor hem uit te leggen: Ten laatste kwam Daniel voor mij in, vers 8. Of hij vond het beneden zich, met de anderer mee te gaan, om hun slechtheid, of zij weigerden zijn gezelschap om zijn vroomheid, of misschien wilde de koning liever, dat zijn eigen Chaldeeën de eer er van hadden, als zij het doen konden dan dat die aan Daniël te beurt viel, of Daniël werd, als overste over alle wijzen, Hoofdstuk 2:48, het laatst geraadpleegd, zoals het gewoonlijk gaat. Menigeen maakt van Gods Woord zijn laatste toevlucht, en maakt er geen gebruik van, voordat alle andere middelen uitgeput zijn. Hij prijst Daniel hemelhoog, herinnert aan de naam, dien hij hem zelf gegeven had, waarin hij, naar zijn mening een gelukkige keus heeft gedaan, en waarin hij een goed voorteken ziet: Zijn naam is Beltsazar, naar de naam Zijns gods. Hij roemt zijn zeldzame begaafdheid: De geest dier heilige goden is in hem, dat zegt hij in zijn gezicht, vers 9, en wij mogen veronderstellen. dat Daniël daardoor zo weinig opgeblazen werd, dat hij er eer door gegriefd werd, te horen, dat wat hij van de God Israëls ontvangen had, de waren en levenden God, door Nebukadnézar toegeschreven werd aan zijn goden, drekgoden. Nebukadnézar is zonderling in de war, maar men vindt dat gewoonlijk bij hen, die de partij van haar slechte neigingen kiezen tegen hun overtuiging in.
1. Hij voert de taal en spreekwijze van de afgoderij, en daarom is het te vrezen, dat hij geen bekeerling is tot het geloof en de dienst van de levenden God. Hij is een afgodendienaar en zijn spraak verraadt hem. Want hij spreekt van vele goden, en is nog niet zover dat hij berust in een algenoegzaam God. En sommigen houden het er voor, dat, als hij van de geest der heilige goden spreekt, hij veronderstelt, dat er boze, gevaarlijke goden zijn, die het voor de mensen van belang is te dienen, alleen om te voorkomen, dat zij kwaad doen, en sommige, die goede, weldadige "oden zijn, en dat Daniël door de geest der laatste bezield werd. Hij erkent ook, dat Bel nog zijn god is, hoewel hij eens en nog eens erkend had dat de God van Israël Heere over allen was, Hoofdstuk 2:47, 3:29. Ook noemt hij Daniël, niet een knecht van God, maar een overste der tovenaars, vers 9, daar hij veronderstelt, dat zijn kennis van de hunne, niet in soort, maar alleen in graad verschilt, en hij raadpleegt hem niet als profeet maar als een beroemd tovenaar, die het geloof aan toverij poogde te redden, als zij, die meesters in het vak waren, feilden en verlegen stonden. Zie, hoe diep de afgoderij bij hem geworteld is. Hij gelooft aan vele goden, en heeft Bel tot zijn beschermgod gekozen, en hij kan zich niet overreden zijn geloof of zijn keus te laten varen, hoewel de ongerijmdheid van beide hem gebleken was, meer dan eens, en ontegensprekelijk. Hij wilde, evenals andere heidenen, niet

van goden veranderen, hoewel het geen goden waren, Jesaja 2:11. Velen blijven op een verkeerden weg, alleen, omdat zij denken, dat zij dien niet met ere verlaten kunnen. Zie hoe ondiep zijn overtuiging geworteld was, en hoe gemakkelijk hij die verloren had. Eens noemde hij de God van Israël een God der goden, Hoofdstuk 2:47. Nu stelt hij Hem gelijk met de anderen, die hij heilige goden noemt. Als een overtuiging niet telkens nieuw voedsel ontvangt, is het duizend tegen een, dat zij in korten tijd verloren en vergeten zal zijn. Daar Nebukadnézar niet voortging, zoals hij begonnen was, namelijk met de erkenning van de soevereiniteit van God, waartoe hij gebracht was, ging hij spoedig achterwaarts en verviel weer in dezelfde bijgelovige verering van zijn valse goden. En toch, 2. Betuigt hij grote achting voor Daniel, van wien hij weet, dat hij een knecht is van de waren God, en van Hem alleen. Hij beschouwde hem als iemand van zoveel inzicht, van zulk een verren blik in de toekomst, als geen zijner tovenaars had. Ik weet, dat geen verborgenheid u te zwaar is. De geest der profetie gaat ver boven de geest der waarzegging, ook volgens de uitspraak van zijn vijanden, want zo werd hier beslist, na een eerlijke proef van ieders bekwaamheid.

V. Het bericht, dat hij hem van zijn droom geeft in alle bijzonderheden.
1. Hij zag een statige bloeiende boom uitstekende boven alle bomen des wouds. Deze boom was in het midden der aarde, vers 10, een gepaste voorstelling van hem, die te Babel regeerde, dat ongeveer in het midden der toenmaals bekende wereld lag. Zijn waardigheid en uitnemendheid boven al zijn naburen werd betekend door de hoogte van de boom, die groot was, hij reikte aan de hemel. Hij was hoger dan allen om hem heen, en eiste, dat men hem Goddelijke eer bewees, ja, hij was machtiger dan die allen, en de geduchte legers die tot zijn beschikking stonden, en waarmee hij alles aan zich onderwierp, worden betekend door de kracht van dezen boom: hij werd groot en sterk. En zozeer waren Nebukadnézar en zijn toenemende grootheid op ieders tong, en zozeer was aller oog op hem gericht, van sommigen met nijd, van allen met verbazing, dat van hem gezegd wordt, dat hij gezien werd tot aan het einde der ganse aarde. Alles aan dezen boom was aangenaam voor het oog en goed tot spijze, vers 12, Zijn loof was schoon, wat de pracht en praal van Nebukadnézars hof aanduidt, die de bewondering der vreemden wekten en de roem van zijn eigen onderdanen waren. Ook was deze boom niet alleen schoon en statig, maar hij was ook nuttig.

a. Hij gaf beschutting, zijn takken verleenden schuilplaats beide, aan de dieren des velds en aan de vogelen des hemels. Vorsten behoren hun onderdanen te beschutten tegen de hitte en tegen de vloed, zij moeten zichzelf niet ontzien om hen te beveiligen, en hun best doen om hun veiligheid en rust te geven. Als men de doornenbos tot koning zalft, nodigt hij hen uit te komen en zich onder zijn schaduw te vertrouwen, zover hij die heeft, Richteren 9:15. Bescherming wekt gehoorzaamheid. De koningen der aarde zijn voor hun onderdanen niet anders dan de schaduw van grote bomen, maar Christus is voor zijn onderdanen als de schaduw van een zware rotssteen, Jesaja 32:2. Ja, omdat die, hoe sterk ook, misschien te koud is, wordt gezegd, dat zij verborgen zijn onder de schaduw van zijn vleugelen, Psalm 17:8, waar zij niet alleen veilig, maar ook warm zijn.
b. Hij geeft voedsel. De Assyriër werd vergeleken met een ceder, die alleen schaduw geeft, Ezechiël 31:3-6, maar deze boom draagt veel vrucht- er was spijs aan denzelven voor allen, en alle vlees werd daarvan gevoed Hieruit schijnt te volgen, dat deze machtige vorst niet alleen groot was maar groot deed, hij verarmde zijn land niet maar verrijkte het, en door zijn macht en invloed buitenslands, bracht hij er rijkdom en handel. Die macht hebben, worden weldadige Heeren genoemd, Lukas 22:25, en de beste weg, dien zij kunnen inslaan om hun gezag te bevestigen, is, dat zij werkelijk weldoeners worden. En het beste, dat machthebbers met hun rijkdom en macht kunnen bereiken, is, dat velen op hun kosten leven en door hen

onderhouden worden, want, waar het goed vermenigvuldigt, daar vermenigvuldigen ook die het eten.

2. Hij hoorde, dat het vonnis over dezen boom geveld werd, dat hij zich nauwkeurig herinnerde, en hier verhaald, misschien, zoals hij het woord voor woord gehoord had. Het vonnis werd er over geveld door een engel, dien hij zag, afkomende van de hemel, en hij hoorde hem dit vonnis luide bekend maken. Deze engel wordt een wachter genoemd, niet alleen omdat engelen geesten zijn, en daarom slapen noch sluimeren, maar omdat zij gedienstige geesten zijn, en hun dienst voortdurend waarnemen, en iedere gelegenheid aangrijpen, om hun groten Meester te dienen. Als wachters legeren zij zich rondom allen, die God vrezen, om hen te verlossen, en op de handen te dragen. Deze engel was een boodschapper of gezant (zoals sommigen lezen), en een heilige. De heiligheid is de huize Gods sierlijk, daarom zijn de engelen, die Hem dienen en door Hem gebruikt worden heilig, zij bewaren de onbevlektheid en rechtheid van hun natuur, en onderwerpen zich in alles aan de Goddelijke wil. Laat ons onze aandacht vestigen op het vonnis, dat over de boom geveld wordt.
a. Er wordt bevel gegeven om hem af te houwen, vers 14, de bijl is alreeds aan de wortel, ook van dezen boom, gelegd. Hoe hoog, hoe sterk hij ook is, dat kan hem niet redden als de dag gekomen is, dat hij vallen moet, de dieren des velds en de vogelen des hemels die een schuilplaats vinden onder zijn lakken, worden verdreven en verstrooid, de takken worden gekapt, zijn loof afgestroopt, en zijn vruchten verstrooid. Het toppunt van wereldse voorspoed is zeer onzeker, en het is iets zeer gewoons, dat zij, die in de grootste pracht en praal geleefd hebben, worden beroofd van al hetgeen, waarin zij roemden en hun vertrouwen stelden. Door de hand der Voorzienigheid worden gevangenen, die een aanzienlijke plaats innamen, die in overvloed leefden en boven hun vermogen, worden tot armoede gebracht en moeten leven ver beneden het vermogen, dat zij gehad hebben, en zij, die eens vele afhangelingen en volgelingen hadden, worden misschien afhankelijk van anderen. Maar de eikenbomen der gerechtigheid, die in het huis des Heeren geplant zijn, en Hem vruchten voortbrengen zullen niet afgehouwen worden, en hun bladeren zullen niet verwelken.

b. Er wordt voor gezorgd, dat de wortel ongeschonden blijft, vers 15:Laat de stam met zijn wortelen in de aarde, blootgesteld aan weer en wind. Laat hem daar blijven, verwaarloosd en overgroeid door het gras. De dieren, die vroeger een schuilplaats vonden onder zijn takken, kunnen zich nu neervleien op de stem, maar, om te beletten, dat hij uiteengerukt, of in het vuil vertreden wordt, en om te tonen, dat er betere dagen voor hem in het verschiet liggen, moet hij omsloten worden met enen ijzeren en koperen band, die hem bijeen houden moet." Bij het oordeel gedenkt God aan zijn barmhartigheid, en heeft misschien nog goede dingen bewaard voor hen, wier toestand het meest hopeloos schijnt. Voor enen boom als hij afgehouwen wordt, is er verwachting dat zijn scheut niet zal ophouden, dat hij van de reuk der wateren weder uitspruiten zal, Job 14:7-9.

c. De betekenis hiervan wordt door de engel zelf aan Nebukadnézar uiteengezet, vers 16. Wie het ook wezen mag, die door dezen boom wordt afgebeeld, hij wordt veroordeeld, om ontdaan te worden van de eer, de staat, en de waardigheid eens mensen, om beroofd te worden van het gebruik der rede, en om te zijn en te leven als een dier, tot zeven tijden over hem voorbij gegaan zijn. Hem worde eens beesten hart gegeven. Dit is zeker het vreselijkste en het grievendste van alle tijdelijke oordelen, duizendmaal erger dan de dood, en hoewel, evenals die het minst pijnlijk voor hem, over wien het komt toch moet het meer dan enig ander gevreesd en afgebeden worden. Ja, wij hebben reden om elke uitwendige beproeving, die het Gode behaagt ons op te leggen, geduldig te verdragen, en dankbaar te zijn, dat Hij ons het

gebruik van onze rede laat, en de vrede van ons hart. Maar de trotse tirannen, die hun hart stellen als Gods hart, Ezechiël 28-2, zullen rechtvaardig beroofd worden van het hart eens mensen, en hun zal eens beesten hart gegeven worden.

d. Het wordt als waarheid bevestigd, vers 17: Deze zaak is in het besluit der wachters en deze begeerte is in het woord der heiligen. God heeft het, als rechtvaardig Rechter, bepaald, Hij heeft dit besluit getekend, overeenkomstig Zijn eeuwigen raad, is het besluit uitgevaardigd.
En,
(1). De engelen des hemels hebben het mede ondertekend, als getuigen, als bewijs van hun goedkeuring en instemming. Het is in het besluit der wachters, niet, alsof de grote God de raad of de instemming der engelen nodig heeft in enig ding, dat Hij doet of besluit maar, daar Hij gebruik maakt van hun dienster, in de uitvoering van Zijn raad, zo wordt het soms voorgesteld, alsof hij hen, naar de wijze mensen, raadpleegde. Wien zal Ik zenden? Jesaja 6:8. Wie zal Achab overreden? 1 Koningen 22:20. zo verhoogt het hier de plechtigheid van het vonnis. Koninklijke besluiten of proclamaties eindigen met: Teste me ipso- In mijn tegenwoordigheid, maar wetten en privilegiën plachten ondertekend te worden: His testibus- In tegenwoordigheid van ondergetekenden, zo was het ook met Nebukadnézars vonnis, het was in het besluit der wachters.
(2). De heiligen op aarde, zoowel als de engelen in de hemel, smeekten er om: Deze begeerte is in het woord der heiligen. Het lijdende volk van God dat lang gezucht had onder het zware juk van Nebukadnézars tirannie, riep tot Hem om wraak, zij gaven hun begeerte te kennen, en God gaf er antwoord op want, als de onderdrukten tot God roepen, zal Hij het horen, Exodus 22:27. In Achabs tijd werd het vonnis geveld, dat er geen regen meer zijn zou dan op het woord van Elia toen hij God aansprak tegen Israël, 1 Koningen 17:1.

e. De bedoeling er van wordt verklaard. Er wordt bevel gegeven de boom af te houwen. opdat de levenden bekennen, dat de Allerhoogste heerschappij heeft. Dit oordeel moet uitgevoerd worden, om de onnadenkende, ongelovige wereld te overtuigen, dat er immers een God is, die op de aarde richt, een God, die de wereld regeert, die er niet alleen een eigen koninkrijk heeft, en de zaken van dat koninkrijk bestuurt, maar ook heerst over de koninkrijken der mensen, dat het Zijn bestuur is, dat de een macht over de ander heeft, en, dat Hij ze geeft aan wien Hij wil, het verhogen is van Hem, Psalm 75:7, 8. Hij brengt mensen, die er in ‘t minst niet aan dachten, tot macht en heerschappij, en werpt de raadslagen der eerzuchtigen en dergenen, die naar macht streven, omver. Soms zet Hij daarover de laagste onder de mensen, en bereikt er Zijn doel mee. Hij verhoogt de geringer, zoals David van achter de kudde, Hij richt de geringe uit het stof op om te doen zitten bij de Prinsen, Psalm 113:7, 8. Ja, soms verheft Hij slechte mensen om de gesel van een hemeltergend volk te zijn. Dat kan Hij doen, dat mag Hij doen, dat doet Hij dikwijls, en Hij antwoordt niet van alle zijn daden. Het was bepaald, dat de hemelen dit zouden weten door de vernedering van Nebukadnézar.
De doden, die naar het verblijf der geesten, de wereld der vergelding, zijn gegaan, zij weten het, zij weten, dat de Allerhoogste heerschappij heeft, maar de levenden moeten het weten en ter harte nemen, opdat zij vrede met God maken, voordat het te laat is. Aldus heeft Nebukadnézar ten volle en getrouwelijk zijn droom verhaald, al wat hij zag en hoorde, en dan vraagt hij Daniël om de uitlegging er van, vers 18, want hij bevond, dat niemand anders in staat was hem uit te leggen maar vertrouwde, dat hij er wel toe in staat was: Dewijl de geest der heilige goden in u is, of van de heiligen God, wat de gepaste naam is van de God van Israël. Er is veel te verwachten van hen, in wie de Geest van de heiligen God is. Of Nebukadnézar enige gedachte had, dat het zijn eigen vonnis was, dat door dezen droom geveld werd, blijkt niet, misschien was hij zo ijdel en zeker, zich te verbeelden, dat het een ander vorst was, een van zijn mededingers, van wiens val hem het aangename vooruitzicht

gegeven werd in deze droom, maar, voor hem of tegen hem, hij is zeer begerig de ware betekenis er van te vernemen, en rekent op Daniel om die te kennen te geven. Als God ons in ‘t algemeen waarschuwt voor zijn oordelen, behoren wij begerig te zijn, om Zijn wil daaruit te verstaan om te luisteren naar de stem des Heeren, roepende tot de stad. Daniël 4:19-27 Wij hebben hier de uitlegging van Nebukadnézars droom, en, als die eenmaal op hem is toegepast, en gezegd, dat hij de boom uit de droom is. (Mutato nomine de te fabala narratur- Verander de naam en het is uw geschiedenis), als eenmaal gezegd is: Gij zijt die man, behoeft er niet veel meer gezegd te worden tot uitlegging van de droom. Uit zijn mond is hij geoordeeld, zo is zijn oordeel, hij zelf heeft het geveld. Het was zo klaar, dat Daniel, de droom horende, zich ontzette, bij een uur lang, vers 19. Verbazing en schrik maakten zich van hem meester, omdat zulk een groot oordeel over zulk een groot vorst kwam. Het haar zijns vleses was te berge gerezen an verschrikking voor God. Eveneens was hij door schrik bevangen, toen hij zich genoodzaakt zeg de boodschapper te zijn van deze harde boodschap aan de koning, en hij had liever gehad dat die hem toegekomen was door iemand anders, daar hij zoveel gunsten van de koning ontvangen had, en wel verre van naar dien onheilsvolle dag te verlangen, vreest hij dien en de gedachte daaraan verontrust hem. De nakomelingen van de omgekomen zondaar zullen over zijnen dag verbaasd zijn, en de ouden, die hem zagen komen, met schrik bevangen worden, Job 18:20.

I. De inleiding tot de uitlegging is een beleefdheid, die hij als hoveling tot de koning zegt. De koning bemerkte, dat hij daar stond, als iemand, die verbijsterd is, en, denkende, dat hij niet genegen was te spreken uit vrees hem te beledigen, moedigde hij hem aan, openhartig en getrouw jegens hem te zijn: Laat u de droom en zijn uitlegging niet beroeren. Dat zegt hij, of,
1. Als een, die oprecht de waarheid wenste te weten. Die de orakels van God raadpleegt, moet bereid zijn ze aan te nemen, zoals ze zijn, ‘t zij dat zij voor of tegen hem zijn, en dienovereenkomstig moet hij zijn dienaren verlof geven openhartig jegens hem te zijn. Of 2. Als een, die de waarheid verachtte, en haar het hoofd bood. Als wij zien hoe volkomen hij deze waarschuwing later in de wind sloeg, dat dit zijn bedoeling was: "Laat het u niet beroeren, want ik ben vast besloten, dat het mij niet beroeren zal, ook wil ik het niet ter harte nemen." Maar, al is hij onverschillig voor zijn belangen, Daniël is het niet, en daarom spreekt hij de wens uit: "De droom wedervare uwen hateren. Het kwaad, dat ik voorspel, moge neerkomen op het hoofd uwer vijanden, en niet op uw hoofd." Hoewel Nebukadnézar een afgodendienaar was, een vervolger, en een verdrukker van het volk van God, toch was hij op ‘t ogenblik Daniels vorst, en daarom, al ziet Daniël in de toekomst, en al is hij op ‘t punt hem iets kwaads te voorspellen, hij mag hem toch geen kwaad toewensen.

II. De uitlegging zelf is niets dan een herhaling van de droom, met de toepassing op de koning zelf. "De boom, dien gij gezien hebt, die groot en sterk geworden was, vers 20, 21, dat zijt gij, o koning" En de koning zou dat met genoegen gehoord hebben, zoals vroeger: Gij zijt dat gouden hoofd, als er niets anders op volgde. Hij toont de koning zijn tegenwoordigen bloeiende toestand in de spiegel van zijn eigen droom: "Uw grootheid is zo gewassen, dat zij zo na aan de hemel reikt, als menselijke grootheid bij mogelijkheid doen kan, en uw heerschappij aan het einde des aardrijks", Hoofdstuk 2:37. 38. "Het vonnis over de boom geveld, vers 23, is een besluit des Allerhoogsten, hetwelk over mijnen heer de koning komen zal", vers 24. Hij moet niet alleen worden verwijderd van zijn troon, maar van de mensen verstoten, en nadat hij van zijn verstand beroofd, en hem eens beesten hart gegeven is, zal hij wonen bij het gedierte des velde, en hun lotgenoot zijn: men zal hem kruid als de ossen geven, en, evenals die, zal hij bij alle weer buiten zijn en van de dauw des hemels nat gemaakt worden, en dat, totdat er zeven tijden over hem voorbijgaan, dat wil zeggen, zeven jaren, en dan zal hij weten, dat de Allerhoogste heerschappij heeft, en, als hij tot de erkenning daarvan

gebracht is, zal hij in zijn koninkrijk hersteld worden, vers 26: "Uw koninkrijk zal u bestendig zijn, zal vast blijven als de stam met zijn wortelen in de aarde, en gij zult het hebben, nadat gij zult bekend hebben, dat de hemel heerst." God wordt hier de hemel genoemd, omdat Hij in de hemel Zijnen troon bevestigd heeft, Psalm 103:19, vandaar ziet Hij alle mensenkinderen, Psalm 33:13. Aangaande de hemel, de hemel is des Heeren, en de invloed, dien de zichtbare hemel op de aarde heeft, is bedoeld als een flauw voorstelling van de heerschappij, die de God des hemels uitoefent o ver deze lagere wereld, onze zonde wordt zonde tegen de hemel genoemd, Lukas 15:18. Alleen dan kunnen wij verwachten rustig genieten van ons recht op en onze heerschappij over beide, onszelf en anderen, wanneer wij Gods recht op en heerschappij over, ons en al wat wij hebben, plichtgetrouw erkennen.

III. Het slot van de uitlegging is de vrome raad, die Daniël als profeet de koning geeft, vers 27. Of hij nu de uitlegging van de droom klaarblijkelijk ter harte nam, of niet, een goede raad was hier in elk geval van pas, indien hij onverschillig was, tot opwekking, indien hij bedroefd was, tot vertroosting, en dat is niet onbestaanbaar met de droom en zijn uitlegging want Daniël kan niet anders denken, dan dat alles voorwaardelijk was, evenals de voorspelling van Nineve's verwoesting.
Zie,
1. Hoe nederig hij zijn raad geeft, en met hoeveel tederheid en eerbied: "0 koning, laaf mijn raad u behagen, neem dien goedgunstig aan, als welgemeend, en uit liefde gegeven, en geef er geen verkeerde uitlegging aan." Men moet zondaars hoffelijk behandelen tot hun eigen bestwil, en met eerbied smeken, het goede deel te kiezen. De apostel bidt de mensen, het woord der vermaning te verdragen, Hebreeën 13:22. Wij menen, dat er al veel gewonnen is, als men zich wil laten overhalen, om goeden raad vriendelijk aan te nemen, ja, zelfs als men allen geduldig verdragen wil.

2. Wat die raad is. Hij raadt hem niet aan, zich geneesmiddelen te laten voorschrijven, ter voorkoming van ziekte in het hoofd, maar om dien zondigen weg te verlaten, waarop hij wandelt, en om zijn leven te verbeteren. Hij deed zijn onderdanen onrecht aan en behandelde zijn bondgenoten niet goed, hij moet dat alles afbreken door gerechtigheid, door ieder te geven, wat hem toekomt, door gedaan onrecht te herstellen, en het recht geen geweld aan te doen door macht. Hij was hard geweest voor de armen, voor Gods armen, voor de arme Joden, en hij moet deze ongerechtigheden afbreken door dien armen genade te bewijzen, door medelijden te hebben met de verdrukten, door hen in vrijheid te stellen of hun gevangenschap degelijk te maken. Als wij berouw hebben, is het noodzakelijk, dat wij niet alleen aflaten van kwaad te doen, maar leren goed te doen, niet alleen niemand onrecht te doen, maar goed te doen aan allen.

3. Met welk argument hij dezen raad kracht bijzet: Of er verlenging van uwen vrede wezen mocht. Al zou dit het oordeel niet geheel voorkomen, toch kon op deze wijze een uitstel verkregen worden, zoals Achab verkreeg door zijn vernedering, 1 Koningen 21:29. Het kan langer duren, eer het onheil komt, en het kan korter duren, eer het ophoudt, toch kan hij hem dat niet beloven maar het kon zijn.
De waarschijnlijkheid dat een tijdelijk oordeel op die wijze voorkomen zal worden, is op zichzelf een voldoende beweegreden tot een werk, dat op zichzelf zo goed is als het aflaten van de zonde en de verbetering van ons leven, veel meer de zekerheid dat wij aan het eeuwig verderf ontkomen zullen. Dat zal de genezing van uw verkeerdheid zijn, (aldus lezen sommigen het), zo zal er een einde komen aan de twist, en alles zal wel zijn.

Daniël 4:28-33
Wij hebben hier de vervulling van Nebukadnézars droom, en Daniëls toepassing daarvan op hem gerechtvaardigd en bevestigd. Hoe hij die opgenomen heeft, wordt niet gezegd, of hij tevreden over Daniël was, of ontevreden, maar hier hebben wij,
1. Gods geduld met hem: Dit alles overkwam hem, maar niet dan op het einde van twaalf maanden, vers 29, zo lang was er verlenging van zijn vrede, hoewel niet blijkt, dat hij zijn zonden afbrak, of enige genade bewees aan de ellendige gevangenen, want dat was de reden, waarom God met hem twistte, dat hij zijn gevangenen niet liet losgaan naar huis toe, Jesaja 14:17. Nadat Daniël hem tot berouw vermaand had, bevestigde God Zijn woord zover, dat Hij hem tijd gaf om berouw te hebben, Hij liet hem ook nog dit jaar, nog dit jaar, voordat Hij dit oordeel over hem bracht. God is lankmoedig jegens de zondaars, die Hem tergen, omdat Hij niet wil, dat enigen verloren gaan, maar, dat zij allen tot bekering komen, 2 Petrus 3:9. 11. Zijn trots en overmoed en misbruik van dat geduld. Hij wandelde op het koninklijk paleis van Babel, in hoogmoed en hoogheid des harten, en genoot van het gezicht op die grote stad, die, met alle landen, die daarbij behoorden, onder zijn heerschappij was, en hij zeide, tot zichzelf of tegen zijn gevolg, of misschien tegen vreemdelingen, aan wie hij zijn koninkrijk en de heerlijkheid er van, toonde: Is dit niet het grote Babel? Ja, het is groot, van grote uitgestrektheid, niet minder dan vijf en veertig mijlen in omtrek binnen de muren.
Het is vol inwoners, en zij zijn verzadigd van rijkdom. Het is een gouden stad, en dat is als voldoende om ze groot te noemen, Jesaja 14:4. Zie de grootsheid van de huizen, de muren, torens en openbare gebouwen. Hij meent, dat alles, wat te Babel is, er grootsch uitziet, en dat grote Babel heb ik gebouwd. Babel werd gebouwd vele eeuwen, voordat hij geboren was, maar, omdat hij het versterkt en verfraaid had, en, naar wij mogen veronderstellen, veel er van herbouwd was onder zijn lange en voorspoedige regering, roemt hij er op, dat hij het gebouwd heeft, evenals Augustus roemde ten opzichte van Rome, Lateritiam inveni, marmoream reliqui- Ik vond het van steen, maar laat het achter van marmer. Hij roemt, dat hij het gebouwd heeft tot een huis des koninkrijks, d. w. z. tot de hoofdstad van zijn rijk. Deze grote stad was niet meer dan een huis, vergeleken met de landen, die tot zijn rijk behoorden. Hij bouwde het met behulp van zijn onderdanen, toch beroemt hij zich er op, dat hij het deed door de sterkte zijner macht, hij bouwde het voor zijn eigen veiligheid en gemak, toch beroemt hij zich er op, dat hij het alleen ter ere zijner heerlijkheid bouwde, alsof er geen andere reden bestond. Trots en zelfoverschatting zijn zonden, die de machtigen het lichtst aankleven daar zij in deze wereld grootheid bezitten. Zij zijn geneigd zichzelf de ere toe te eigenen, die God alleen toekomt.

III. De straf voor zijn trots. Terwijl hij aldus zwol van hoogmoed, en zijn eigen schaduw vereerde, het trotse woord nog zijnde in des konings mond, hoorde hij een machtige stem uit de hemel, waardoor hij plotseling beroofd werd,
1. Van zijn eer als koning: Het koninkrijk is van u gegaan. Terwijl hij dacht, dat hij onneembare vestingen had gebouwd tot behoud van zijn koninkrijk, is het nu, in een ogenblik van hem gegaan, terwijl hij dacht, dat het zo wel bewaakt was, dat niemand het hem ontnemen kon, zie, het gaat van hem. Zodra hij geheel onbekwaam wordt om het te besturen, wordt het hem natuurlijk uit de handen genomen.

2. Hij wordt beroofd van zijn eer als mens. Hij verliest het verstand, en daardoor zijn rijk: Men zal u uit de mensen verstoten, vers 32. En het werd vervuld, vers 33:hij werd uit de mensen verstoten, terzelfder ure. Hij werd plotseling krankzinnig, redeloos in de hoogst mogelijke graad. Zijn verstand en geheugen waren weg, en al de vermogens van een redelijke ziel verbroken, zodat hij volkomen een dier werd, in de gedaante van een mens. Hij ging naakt, en op handen en voeten, als een dier, vermeed de nabijheid van redelijke schepselen,

verwilderde in bos en veld, en werd door zijn eigen knechten uitgedreven, die na zekeren tijd, de hoop verliezende, dat hij weer tot zijn verstand zou komen, hem aan zijn lot overlieten, en niet meer naar hem omzagen. Hij had niet de aard van een roofdier (van de koninklijken leeuw) maar van de lage en minder edele soorten, want hij at gras gelijk de ossen, en waarschijnlijk, sprak hij niet met menselijke stem, maar loeide hij als een os. Sommigen denken, dat zijn lichaam geheel met haar begroeid was, in ieder geval, het haar van zijn hoofd en baard, dat nooit geschoren, noch gekamd werd, wies als der arenden vederen en zijn nagels als der vogelen.

Laten wij hier een ogenblik bij stilstaan, en dit treurig schouwspel bezien, en laat het ons tot lering zijn.
a. Laat ons hier bedenken, welk een genade het is, dat wij het gebruik van onze rede hebben, hoe dankbaar wij daarvoor moeten wezen, en hoe nauwlettend wij behoren toe te zien niets te doen, wat God tergen kan, of de strekking hebben ons het bezit van ons verstand te ontnemen. Laat ons leren onze rede op de rechten prijs te stellen, en medelijden te hebben met hen, die geheel in de macht zijn van droefgeestigheid of krankzinnigheid, of die ijlhoofdig zijn, en zeer teder te zijn in ons oordeel over hen en ons gedrag jegens hen, want het is een beproeving, waarvoor alle mensen blootliggen en een lot, dat de enen of anderen tijd het onze kan worden.
b. Laat ons hier letten op de ijdelheid van menselijke roem en grootheid. Is dit Nebukadnézar de Grote? Dit verachtelijke dier, dat lager staat dan de geringste bedelaar? Is dit de man, die zo heerlijk was op de troon, zo geducht in het veld, die wijsheid bezat om koninkrijken te onderwerpen en te regeren, en nu geen verstand genoeg heeft om kleren aan zijn lijf te houden? Is dat die man, die de aarde beroerde, die de koninkrijken deed beven? Jesaja 14:16. Nimmer beroeme zich een wijze in zijn wijsheid noch een sterke in zijn sterkheid 3. Laat ons hier opmerken, hoe God de hovaardigen wederstaat en een welbehagen heeft in hun vernedering en schande. Nebukadnézar wilde meer dan een mens zijn, en daarom maakt God hem rechtvaardig minder dan een mens, Hij maakt hem gelijk aan de dieren, die de gelijke wilde zijn van zijn Maker, Job 40:11-13.

Daniël 4:34-37
Wij hebben hier Nebukadnézars herstel van zijn krankzinnigheid en de genezing van zijn verstand, ten einde der dagen, die bepaald waren, dat is, der zeven jaren. Al dien tijd bleef hij een gedenkteken van Gods rechtvaardigheid en het zegeteken van zijn overwinning op de kinderen der hovaardij, en hij was dat in hogere mate doordat hij met krankzinnigheid geslagen was, dan, indien hij op een ogenblik door de bliksem gedood was, toch was het een gunst voor hem, dat hij in het leven bleef want, zoolang er leven is, is er hoop, dat wie God nog zullen loven, zoals hier het geval was: Ten einde dezer dagen (zegt hij) hief ik mijn ogen op ten hemel, vers 34, keek niet langer naar de grond, als een dier, maar begon omhoog te zien, als een mens. Os homini sublime dedit- De hemel gaf de mens het gezicht naar boven. Maar dat was niet alles, hij zag omhoog als een vroom man, als een boetvaardig, nederig smekeling om genade, daar hij misschien nooit vóór dien tijd besef gehad had van zijn ellende.
En nu,
1. Heeft hij het gebruik van zijn rede in zover teruggekregen, dat hij er God mee verheerlijkt, en zich vernedert onder zijn machtige hand. Hem was gezegd, dat hij in zijn treurige toestand blijven zou, totdat hij bekende, dat de Allerhoogste heerschappij heeft, en hier blijkt dat hij zover gekomen is: Mijn verstand kwam weder in mij, en ik loofde de Allerhoogste. Terecht kan men als onverstandiger beschouwen die God niet loven en prijzen, en niemand maakt het rechte gebruik van zijn verstand, voordat hij godsdienstig begint te zijn, ook leeft niemand als

een mens, die niet reeft ter ere Gods. Zoals de rede de grondslag of het onderwerp van de godsdienst is (zodat schepselen, die geen rede hebben, niet tot godsdienst in staat zijn), zo is de godsdienst de kroon en de heerlijkheid der rede, en wij hebben ons verstand tevergeefs, en zullen wensen, dat wij het nooit gehad hadden, als wij er God niet mee verheerlijken. Het was. het eerste werk van Nebukadnézars teruggekeerd verstand, en, toen hij het zo gebruikte, toen en niet eer, was hij bekwaam tot alle ander gebruik ervan. En voordat hij langen tijd buiten staat was geweest het voor andere doeleinden te gebruiken, was hij er niet toe te brengen, het hiervoor te gebruiken, wat het belangrijkste is waartoe ons de rede gegeven is. Zijn dwaasheid was het middel, waardoor hij wijs werd. Hij werd niet hersteld door zijn droom van dit voordeel, dat even spoedig vergeten was als de droom, maar hij moet het ondergaan, en dan wordt het voor zijn oor geopenbaard ter tucht. Om hem tot zichzelf te brengen, moet hij eerst buiten zichzelf zijn. En daaruit blijkt, dat de goede gedachten, die in zijn geest waren, en het goede werk, dat daar gewrocht werd, niet uit hem zelf waren (want hij was zichzelf niet meer), maar dat het Gods gave was.

Laat ons zien, tot welke erkenning Nebukadnézar tenslotte werkelijk gebracht werd, en daaruit kunnen wij leren, wat wij van God geloven moeten.
1. Dat de Allerhoogste God de Eeuwiglevende is, en dat Zijn wezen niet veranderlijk of tijdelijk is, want Hij bestaat uit Zichzelf. Zijn vleiers begroetten hem dikwijls met: O koning, leef in eeuwigheid Maar hij is nu overtuigd, dat geen koning eeuwig leeft, maar Israëls God alleen die steeds dezelfde is.

2. Dat Zijn koninkrijk, als Hij zelf, van geslacht tot geslacht, en zijn heerschappij een eeuwige heerschappij is, er is geen opvolging, geen omwenteling in Zijn koninkrijk. Zoals Hij heeft, zo regeert Hij, in eeuwigheid, en er is geen einde aan zijn heerschappij.

3. Dat alle de inwoners der aarde bij Hem als niets geacht zijn. Hij heeft hen niet nodig, en hij houdt geen rekening met hen. De grootste der mensen zijn, in vergelijking met Hem minder dan niets. Die hoge gedachten hebben van God, hebben lage gedachten van zichzelf.

4. Dat Zijn koninkrijk algemeen is, en beide het heir des hemels en de inwoners der aarde, zijn onderdanen zijn, en onder Zijn bedwang en toezicht staan. Beide, engelen en mensen worden door Hem gebruikt, en zijn Hem rekenschap schuldig, de hoogste engel is niet boven zijn macht, erf de minste van de kinderen der mensen niet beneden zijn aandacht. De engelen des hemels zijn zijn legerscharen, de inwoners der aarde zijn rentmeesters.

5. Dat zijn macht onweerstaanbaar is, en zijn soevereiniteit onbeperkt, want Hij doet naar Zijnen wil, overeenkomstig Zijn plan en bedoeling, naar Zijn raad en besluit. Hij doet wat Hem behaagt, wat Hij besloten heeft, dat voert Hij uit, en niemand kan Zijn wil weerstaan? Zijn raad veranderen, of zijn hand afslaan of tot Hem zeggen: Wat doet Gij? Niemand kan aan zijn daden paal en perk stellen, de bedoeling ervan doorgronden, of naar de reden er van vragen. Wee hem, die met zijn Maker twist, die tot Hem zegt: Wat doet Gij? of, waarom doet Gij deze dingen?

6. Dat alles wat God doet, wel gedaan is: zijn werken zijn waarheid, want zij komen overeen met zijn woorden: zijn paden zijn gerichten, beide, wijs en rechtvaardig, in nauwkeurige samenstemming met de regelen van wijsheid en billijkheid, en er is geen aanmerking op te maken.

7. Dat Hij macht heeft om de hooghartigste Zijner vijanden te vernederen, wanneer Hij handelt als zijn vijand of mededinger: Hij is machtig te vernederen degenen, die in hoogmoed wandelen, vers 37, Hij is in staat af te rekenen met degenen, die het meeste vertrouwen hebben op hun eigen kracht om met Hem te twisten.

II. Hij heeft het gebruik van zijn rede zover teruggekregen, dat hij opnieuw de genoegens van zijn herstelden voorspoed smaken kan, vers 36: Terzelfder tijd kwam mijn verstand weder in mij, hij had tevoren gezegd, vers 34:dat zijn verstand weder in hem kwam, en hier zegt hij het opnieuw, want het gebruik van ons verstand is een gave, waarvoor wij nooit dankbaar genoeg kunnen zijn. Nu zochten zijn geweldigen hem, hij had niet nodig hen te zoeken, en zij bemerkten spoedig, dat hij niet alleen zijn verstand herkregen had en weer bekwaam was om te regeren, maar dat hij meer dan zijn verstand herkregen had en beter dan ooit in staat was om te regeren. Het is waarschijnlijk, dat zijn droom en de uitlegging er van welbekend waren, en veel besproken aan het hof, en, daar het eerste deel van de voorspelling vervuld was, namelijk dat hij krankzinnig zou worden, twijfelden zij er niet aan, dat hij, overeenkomstig de voorspelling aan het einde van zeven jaren, herstellen zou, en, daarop vertrouwende, waren zij, na afloop van dien tijd, gereed hem te verwelkomen, en toen kwam zijn majesteit en glans weder op hem, evenals vóór zijn krankzinnigheid. Hij wordt nu even krachtig in zijn koninkrijk bevestigd, alsof hij het nooit verloren had. Hij wordt dwaas, opdat hij wijs mag worden, wijzer dan ooit, . en hij, die nog kort tevoren in diepten van schande en ellende verkeerde, hem wordt groter heerlijkheid toegevoegd, meer dan hij bezat, toen hij van koninkrijk tot koninkrijk trok, veroverende en om te veroveren.
1. Als iemand er toe komt God te eren, in ‘t bijzonder door een boetvaardige belijdenis van zonden, en een gelovige erkenning van zijn soevereiniteit, dan, en niet eer, mag hij verwachten, dat God hem eren zal, hem niet alleen herstellen zal in de waardigheid, door de zonde van de eersten Adam verloren, maar hem ook groter heerlijkheid toevoegen uit de gerechtigheid en genade van de tweeden Adam.

2. Beproevingen duren niet langer de noodzakelijk is voor het werk, waartoe zij gezonden zijn. Als deze vorst er toe gebracht is om Gods heerschappij over hem te erkennen, dan wordt hij hersteld in de heerschappij over zichzelf.

3. Ieder bericht, dat wij geven van Gods leidingen met ons, moet besluiten met Zijn lof. Als Nebukadnézar in zijn koninkrijk hersteld is, prijst en verhoogt en verheerlijkt hij de Koning des hemels, vers 37, voordat hij overgaat tot de zaken dezer wereld. Daarom hebben wij ons verstand, opdat wij in staat mogen zijn, Hem te prijzen en daarvoor onzen voorspoed, opdat wij reden mogen hebben, Hem te loven. Het was niet lang daarna, dat Nebukadnézars leven en regering een einde nam. Abydenus, die aangehaald wordt door Eusebius, Praep, Evang. 1:9, verhaalt uit de overlevering der Chaldeeën dat hij op zijn sterfbed de inneming van Babel door Cyrus voorspeld heeft.
Of hij volhard heeft in denzelfde goede geest, waarin hij hier schijnt geweest te zijn, wordt niet bericht, maar uit niets blijkt, dat hij niet volhard zou hebben, en, als zulk een groot godslasteraar en vervolger genade vond, dan was hij toch niet de laatste. En, als wij de christelijke liefde zover mogen uitstrekken, te hopen, dat dit het geval was, dan moeten wij de vrije genade bewonderen, waardoor hij een tijd lang zijn verstand verloor, opdat hij zijn ziel voor eeuwig zou behouden.

HOOFDSTUK 5

1 De koning Belsazar maakte een groten maaltijd voor zijn duizend geweldigen, en hij dronk wijn voor die duizend. 2 Als Belsazar de wijn geproefd had, zeide hij, dat men de gouden en zilveren vaten voorbrengen zou, die zijn vader Nebukadnézar uit de tempel, die te Jeruzalem geweest was, weggevoerd had; opdat de koning en zijn geweldigen, zijn vrouwen en zijn bijwijven uit dezelve dronken. 3 Toen bracht men voor de gouden vaten, die men uit de tempel van het huis Gods, die te Jeruzalem geweest was, weggevoerd had; en de koning en zijn geweldigen, zijn vrouwen, en zijn bijwijven dronken daaruit. 4 Zij dronken de wijn, en prezen de gouden, en de zilveren, de koperen, de ijzeren, de houten en de stenen goden. 5 Terzelfder ure kwamen er vingeren van eens mensen hand voort, die schreven tegenover de kandelaar, op de kalk van de wand van het koninklijk paleis, en de koning zag het deel der hand, die daar schreef. 6 Toen veranderde zich de glans des konings, en zijn gedachten verschrikten hem; en de banden zijner lendenen werden los, en zijn knieën stieten tegen elkander aan. 7 Zodat de koning met kracht riep dat men de sterrenkijkers, de Chaldeeën en de waarzeggers inbrengen zou; en de koning antwoordde en zeide tot de wijzen van Babel: Alle man, die dit schrift lezen, en deszelfs uitlegging mij te kennen zal geven, die zal met purper gekleed worden, met een gouden keten om zijn hals, en hij zal de derde heerser in dit koninkrijk zijn. 8 Toen kwamen al de wijzen des konings in; maar zij konden dit schrift niet lezen, noch de koning deszelfs uitlegging bekend maken. 9 Toen verschrikte de koning Belsazar zeer, en zijn glans werd aan hem veranderd, en zijn geweldigen werden verbaasd. 10 Om deze woorden des konings en zijner geweldigen, ging de koningin in het huis des maaltijds. De koningin sprak en zeide: O koning, leef in eeuwigheid! laat u uw gedachten niet verschrikken, en uw glans niet veranderd worden. 11 Er is een man in uw koninkrijk, in wien de geest der heilige goden is, want in de dagen uws vaders is bij hem gevonden licht, en verstand, en wijsheid, gelijk de wijsheid der goden is; daarom stelde hem de koning Nebukadnézar, uw vader, tot een overste der tovenaars, der sterrenkijkers, der Chaldeeën, en der waarzeggers, uw vader, o koning! 12 Omdat een voortreffelijke geest, en wetenschap, en verstand van een, die dromen uitlegt, en der aanwijzing van raadselen, en van een, die knopen ontbindt, gevonden werd in hem, in Daniel, dien de koning de naam van Beltsazar gaf; laat nu Daniel geroepen worden, die zal de uitlegging te kennen geven. 13 Toen werd Daniel voor de koning ingebracht. De koning antwoordde en zeide tot Daniel: Zijt gij die Daniel, een uit de gevankelijk weggevoerden van Juda, die de koning, mijn vader, uit Juda gebracht heeft? 14 Ik heb toch van u gehoord, dat de geest der goden in u is, en dat er licht, en verstand, en voortreffelijke wijsheid in u gevonden wordt. 15 Nu, zo zijn voor mij ingebracht de wijzen en de sterrenkijkers, om dit schrift te lezen, en deszelfs uitlegging mij bekend te maken; maar zij kunnen de uitlegging dezer woorden niet te kennen geven. 16 Doch van u heb ik gehoord, dat gij uitleggingen kunt geven, en knopen ontbinden; nu, indien gij dit schrift zult kunnen lezen, en deszelfs uitlegging mij bekend maken, gij zult met purper bekleed worden, met een gouden keten om uw hals, en gij zult de derde heerser in dit koninkrijk zijn. 17 Toen antwoordde Daniel, en zeide voor de koning: Heb uw gaven voor uzelven, en geef uw vereringen aan een ander; ik zal nochtans het schrift voor de koning lezen, en de uitlegging zal ik hem bekend maken. 18 Wat u aangaat, o koning! de allerhoogste God heeft uw vader Nebukadnézar het koninkrijk, en grootheid, en eer, en heerlijkheid gegeven; 19 En vanwege de grootheid, die Hij hem gegeven had, beefden en sidderden alle volken, natiën en tongen voor hem; dien hij wilde, doodde hij, en dien hij wilde, behield hij in het leven, en dien hij wilde, verhoogde hij, en dien hij wilde, vernederde hij. 20 Maar toen zich zijn hart verhief, en zijn geest verstijfd werd ter hovaardij, werd hij van de troon zijns koninkrijks afgestoten, en men nam de eer van hem weg. 21 En hij werd van de kinderen der mensen verstoten, en zijn hart werd de beesten gelijk gemaakt, en zijn woning was bij de woud ezelen; men gaf hem gras te smaken gelijk de ossen; en zijn lichaam werd van de dauw des hemels nat gemaakt, totdat hij bekende, dat God, de Allerhoogste, Heerser is over de koninkrijken der mensen, en over dezelve stelt, wien Hij wil. 22 En gij, Belsazar, zijn zoon! hebt uw hart niet vernederd, alhoewel gij dit alles wel geweten hebt. 23 Maar gij hebt u verheven tegen de Heere des hemels, en men heeft de vaten van Zijn huis voor u gebracht, en gij, en uw geweldigen, uw vrouwen, en uw bijwijven hebben wijn uit dezelve gedronken, en de goden van zilver en goud, koper, ijzer, hout en steen, die niet zien, noch horen, noch weten, hebt gij geprezen; maar dien God, in Wiens hand uw adem is, en bij Wien al uw paden zijn, hebt gij niet verheerlijkt. 24 Toen is dat deel der hand van Hem gezonden, en dit schrift getekend geworden. 25 Dit nu is het schrift, dat daar getekend is: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. 26 Dit is de uitlegging dezer woorden: MENE; God heeft uw koninkrijk geteld, en Hij heeft het voleind. 27

TEKEL; gij zijt in weegschalen gewogen; en gij zijt te licht gevonden. 28 PERES; uw koninkrijk is verdeeld, en het is de Meden en de Perzen gegeven.
29 Toen beval Belsazar, en zij bekleedden Daniel met purper, met een gouden keten om zijn hals, en zij riepen overluid van hem, dat hij de derde heerser in dat koninkrijk was. 30 In dienzelfden nacht, werd Belsazar, der Chaldeeën koning, gedood.

De verwoesting van het koninkrijk Babel was lang en dikwijls voorspeld, toen zij nog ver weg was, in dit hoofdstuk zien wij ze voltooid, en een voorspelling ervan In denzelfden nacht, dat zij plaats vond. Belsazar regeerde thans te Babel, sommigen berekenen, dat hij zeventien jaar geregeerd had, anderen noemen drie Jaar, hier hebben wij het bericht van zijn dood en het eind zijns koninkrijks. Wij moeten weten, dat twee jaren tevoren Cyrus, de honing van Perzië een vorst van toenemende macht, met een groot leger tegen Babel oprukte, Belsazar trok hem tegemoet, bestreed hen, en werd in een geregelde veldslag door hem geslagen. Hij trok zich met zijn verstrooide strijdkrachten in de stad terug, waar Cyrus hem belegerde. Zij waren daar zeer veilig, omdat de rivier de Eufraat hen beschermde, en zij voor twintig jaar levensmiddelen in de stad hadden, maar in het tweede jaar van het beleg nam hij haar in, zoals hier verhaald wordt. Wij hebben in dit hoofdstuk,

I. Het rumoerige, afgodische, heiligschennende feest, dat Belsazar gaf, en waarbij hu de maat van zijn ongerechtigheid vol maakte, vers 1-4.
II. De schrik, die hem te midden der vrolijkheid overviel, door het schrijven van een hand op de muur, welk schrift geen zijner wijzen kon lezen, of verklaren, vers 5-9.
III. De uitlegging van de geheimzinnige lettertekens door Daniel, die tenslotte tot hem gebracht werd, en hem niets verborg, maar hem toonde, dat zijn vonnis daarin geveld werd, vers 10-28.
IV. De dadelijke vervulling van de uitlegging door het doden van de koning en de verovering van het koninkrijk, vers 30, 31.

Daniël 5:1-9 Wij vinden hier koning Belsazar eerst zeer vrolijk en dan plotseling zeer somber, en in de volheid van zijn zelfgenoegzaamheid ten einde raad. Zie, hoe hij God hoont, en hoe God hem verschrikt en let op de afloop van dezen twist, en of hij, die zijn hart tegen God verhard heeft, voorspoed heeft.
1. Zie hoe de koning God hoonde, en Hem smaadde. Hij maakte een groten maaltijd of drinkgelag: waarschijnlijk was het een of ander plechtig jaarlijks feest, ter ere van zijn geboorte of kroning, of ter ere van een zijner goden. Geschiedschrijvers zeggen, dat Cyrus, die nu met zijn leger Babel belegerde, van dit feest wist, en, in de veronderstelling, dat zij dan niet op hun hoede zouden zijn, somno vinoque sepulti-door wijn en slaap overmand als zij waren, maakte hij gebruik van die gelegenheid om de stad aan te vallen, -en maakte er zich zo vrij gemakkelijk meester van. Bij deze gelegenheid nodigde Belsazar zijn duizend geweldigen uit om met hem te komen drinken. Misschien waren dat dezulken, die zich onderscheiden hadden bij de verdediging van de stad tegen de belegeraars, of vormden zij de groten krijgsraad, met wien hij wilde beraadslagen, wat er verder gedaan moest worden, als zij naar hartelust gedronken hadden. En het moest als een grote gunst beschouwd worden, dat hij voor hen wijn dronk, want het was de roem van die Oosterse koningen zelden gezien te worden. Hij dronk wijn voor hen, want hij bereidde dit feest, evenals Ahasveros, om de heerlijkheid van zijns rijk te tonen.
Op dit overdadige feestmaal hoonde hij Gods almacht en verachtte zijn oordelen. De stad werd nu belegerd, een machtig vijand stond voor de poorten, zijn leven en zijn koninkrijk stonden op ‘t spel. In dit alles was de hand des Heeren tegen hem, en hij werd er door vermaand tot geween en tot rouwklage en tot omgording des zaks. Gods stem was roepende in de stad zoals die van Jona te Ninevé. Nog veertig dagen, of minder, en Babel zal verwoest

worden. Daarom had hij, als de koning van Ninevé, een vasten moeten uitroepen, maar, als een, die besloten is zich van God af te keren, roept hij een feest uit en zie, daar is vreugde en blijdschap met runderen te doden en schapen te kelen, vlees te eten en wijn te drinken, alsof hij de Almachtige uitdaagde het ergste te doen dat Hij kon, Jesaja 22:12, 13. Om te tonen, hoe weinig hij vreesde, tot overgave gedwongen te worden door gebrek aan levensmiddelen, vierde hij zo overdadig feest. Zekerheid en zinnelijkheid zijn droeve voortekenen van naderend verderf.

Die niet gewaarschuwd willen worden door Gods oordelen moeten er op rekenen, er door getroffen te worden.
1. Hij hoonde Gods tempel, en verachtte zijn heiligdom, vers 2. Als hij de wijn geproefd had, zeide hij, dat men de vaten voorbrengen zoude van de tempel, om daaruit te drinken. Toen hij proefde, hoe rijk en kostelijk de wijn was, zeide hij: "Het zou toch jammer zijn, als wij zulk een kostelijke wijn niet uit heilige vaten drinken", wat als een geestigheid werd opgevat, en om de scherts nog verder te drijven, liet men de vaten van de tempel terstond halen. Ja, het schijnt iets meer dan scherts te zijn geweest, het schijnt wel bedoeld als een goddeloze smaad voor de God van Israël. Het hart van Zijn volk was zeer gehecht aan deze heilige vaten, als blijkt uit Jeremia 27:16, 18. Hun voornaamste zorg bij hun terugkeer betrof deze, Ezra 1:7. Nu mogen wij veronderstellen, dat zij hun naderende verlossing verwachtten, overwegende, dat de zeventig jaren van hun gevangenschap spoedig ten einde zouden zijn, en misschien hebben sommigen zich in dien geest uitgelaten, dat de vaten des heiligdoms hun binnenkort teruggegeven zouden worden, ten spijt waarvan Belsazar hier openbaar maakt, dat zij zijn eigendom zijn dat hij ze niet langer wil laten staan, maar ze bij zijn drinkgereedschap voegen en er gebruik van maken. De vrolijkheid, die heilige dingen ontheiligt en er mee spot, is inderdaad zondig en vult de maat der ongerechtigheid van de mensen met snelheid. Dat maakte Babel rijp voor de ondergang; dat geen lied hen kon voldoen dan een van de liederen Sions, Psalm 137:3, geen vaten dan de vaten des heiligdoms. Zij, die aldus met schennende hand vervreemden, wat aan God gewijd is en aan Zijn eer moeten weten, dat Hij zich niet laat bespotten.

2. Hij hoonde God zelf en verachtte zijn Goddelijkheid, want zij dronken de wijn en prezen de gouden en de zilveren goden, vers 4. Zij gaven aan beelden, het werk hunner taanden en de schepselen van hun verbeelding de eer, die alleen aan de waren en levenden God toekomt. Zij prezen die met offers, die zij hun brachten of met liederen, die zij te hunner eer zongen. Toen hun hoofden beneveld en hun harten vrolijk waren van de wijn, waren zij in de beste stemming, om de "ouden en zilveren, de houten en stenen goden te prijzen, want men zou toch denken, dat mensen, die bij hun verstand zijn, die over een nuchter en gezond verstand beschikken, niet schuldig konden zijn aan zulk een grove ongerijmdheid, zij moesten dronken zijn, eer zij zo dwaas konden wezen. Dronken vereerders, die geen mensen, maar beesten zijn, zijn het meest geschikt voor de dienst der drekgoden, die geen goden maar duivels zijn. Zij dwalen van de wijn, Jesaja 28:7. Zij dronken wijn en prezen hun afgoden, alsof die het feest gegeven hadden, en de gevers waren van al het goede, dat zij hadden.
Of zij prezen hun goden onder het drinken, door op hun gezondheid te drinken, en de koning dronk wijn voor hen, vers 1, d. w. z. hij begon met op de gezondheid te drinken, eerst van dezen god en dan van dien, totdat zij op de rij af, allen een beurt gekregen hadden, die van hout en van steen niet uitgezonderd. Onzedelijkheid en goddeloosheid, ondeugd en onheiligheid sterken elkanders handen en bevorderen elkanders belangen. De vrolijkheid der dronkenschap was een inleiding tot afgoderij, en een dronk op de afgoden leidde weer tot nog groter dronkenschap. 11. Ziehier, hoe God de koning verschrikte, en hem met ontzetting vervulde. Belsazar en zijn groten zijn in het midden van hun zwelgerij, de bekers gaan met

snelheid rond, en allen zijn vrolijk gestemd, en drinken misschien op de ondergang van Cyrus en zijn leger, terwijl zij het een hoera na het andere brullen, in het vaste vertrouwen, dat het beleg spoedig opgeheven zal worden, maar het uur was gekomen, dat vervuld moest worden, wat lang geleden gezegd was van de koning van Babel, als zijn stad belegerd zou worden door de Meden en Perzen, Jesaja 21:2-4. De nacht van mijn vermaken heeft Hij mij tot beving gesteld. De vrolijkheid van dit hofbal zal verstoord worden en hun blijdschap benevelen, al is de koning zelf de gastheer van dit feest, zodra God spreekt, zien wij hem en al zijn gasten in de uiterste ontsteltenis en het einde van hun vrolijkheid is somberheid.

1. Daar kwamen vingeren van eens mensen hand voort op de kalk van de wand, voor het aangezicht des konings, vers 5,"en deze vingers", zeggen de rabbijnen "werden bestuurd door de engel Gabriël, die er mee schreef". "Die Goddelijke hand", zegt een van onze rabbijnen, Dr. Lightfoot,"die voor Zijn volk de twee tafelen der wet geschreven had, schrijft nu het vonnis van Babel en Belsazar op de muur". Hier werd geen geluid gezonden om hen te verschrikken, noch iets dat hun leven bedreigde, geen donderslag of bliksemstraal geen engel des verderfs met het zwaard, getrokken in zijn hand, alleen een pen in de hand die op de wand schreef, tegenover de kandelaar, waar zij allen het konden zien bij het licht van hun kandelaar. Gods geschreven woord is voldoende om de meest trotse en stoute zondaars te verschrikken, als het Hem behaagt, die uitwerking er aan te geven. De koning zag het deel der hand, die daar schreed, maar hij zag niet wiens hand het was, wet nog schrikwekkender was. Wat zij van God zien het deel der hand, dat schrijft in het boek der schepselen en het boek der Schriften. Zie dit zijn uiterste einden Zijner wegen, Job 26:14, en kunnen dienen om ons te vervullen met eerbiedige gedachten betreffende hetgeen wij niet zien van God. Als dit de vinger Gods is, wat is dan de ontblooting van Zijn arm? En wat is Hij zelf?

2. De koning wordt terstond door schrik overmand, vers 6: Zijn glans veranderde zich, hij werd beurtelings bleek en rood, de banden zijner lendenen werden los, zodat er geen kracht meer in hem was, zijn rug deed pijn als gewoonlijk bij groten schrik, zijn knieën stieten tegen elkander aan, zo hevig sidderde hij, alsof hij een espenblad was. Maar wat was het geval? Waarom was hij zo verschrikt? Hij ziet niet, wat er geschreven is, en hoe komt het, dat hij niet denkt aan een gelukkig voorteken van verlossing voor hem en zijn koninkrijk? Maar de zaak is, dat zijn gedachten hem verschrikten, zijn consciëntie beschuldigde hem en zeide hem, dat hij geen reden had goed nieuws van de hemel te verwachten, en dat de hand van een engel voor hem niets dan verschrikking schrijven kon. Hij, die wist, dat hij schuldig was voor Gods gericht, kwam terstond tot het besluit, dat dit een dagvaarding was in Zijn naam, een oproep om voor Hem te verschijnen. God kan ook de zekerste spoedig opschrikken, het hart van de vermetelste zondaar doen beven, en daar is niet meer voor nodig dan zijn eigen gedachten op hem los te laten, zij zullen spoedig de tiran spelen en hem last genoeg geven.

3. De wijzen van Babel worden terstond ontboden om te horen of zij iets kunnen maken van dat schrift op de muur, vers 7. De koning riep met kracht, als een, die haast heeft, en wien het ernst is, om alle maaiers te laten komen, om te beproeven of zij dit schrift lezen en deszelfs uitlegging te kennen geven konden, want de koning en al zijn groten kunnen daar geen aanspraak op maken, het ligt buiten hun terrein. De beoefening der Goddelijke openbaring, zoals zij die hadden of meenden te hebben, en de kennis van de wereld der geesten waren door de heidenen beperkt tot een kaste, en niemand anders mocht er zich mee ophouden, maar wat voor ons geschreven is door Gods vinger is leesbaar voor iedereen, ieder. die wil. kan Gods wil in de Schrift lezen. Om deze wijzen aan te sporen, hun uiterste best te doen in deze zaak en hen te prikkelen om met elkander te wedijveren in krachtsinspanning, beloofde hij, dat al wie hem een bevredigende verklaring kon "even van dit schrift, de hoogste eerbewijzen

van het hof zou ontvangen. Hij wist, waarnaar deze wijzen van beroep streefden, en wat hun aangenaam zou zijn, en daarom beloofde hij hun een purperen kleding en een gouden keten, schitterende dingen in de ogen van hen, die niet beter weten. Ja, hij zou primus par regni- eerste minister, de derde heerser in het koninkrijk zijn, het hoogst onder de koning en zijn naasten opvolger.

4. De koning wordt in zijn verwachting van hen teleurgesteld, geen van hen kan het schrift lezen, veel minder uitleggen, vers 8, wet 's konings ontsteltenis doet toenemen, vers 9. De zaak bevalt hem steeds minder en 0, vreest, dat zij hem kwaad voorspelt. Ook zijn geweldigen, die in zijn vrolijkheid gedeeld hadden, hebben nu deel aan zijn schrik, zij worden ook verbaasd en ten einde raad, en noch hun aantal noch de prikkel van de wijn was in staat hen staande te houden. De reden, waarom de wijzen het schrift niet konden lezen, was niet, dat het geschreven was in een taal of in lettertekens, die hun onbekend waren, maar God verblindde hun ogen of bracht hun geest zozeer in verwarring, dat zij het niet konden lezen, opdat de eer der uitlegging van dit geheimzinnige schrift bewaard zou blijven voor Daniël. De schrik van een ontwaakt en overtuigd geweten wordt groter door de volslagen onmacht van alle schepselen om het gerust te stellen of voldoening te geven.

Daniël 5:10-29
Hier is 1. De mededeling, die de koning gedaan werd door de koningin-moeder, betreffende Daniël, namelijk hoeveel recht hij had om in deze zaak te worden geraadpleegd. Verondersteld wordt, dat deze koningin de weduwe was van Evil-Merodach, en dat zij die beroemde Nitocris is, van wie Herodotus verhaalt, dat zij een vrouw van buitengewone wijsheid was. Zij was niet tegenwoordig op het feest, zoals des konings vrouwen en bijwijven, vers 2, het was niets voor haar leeftijd en ernst om een nachtelijk feest mee te maken. Maar, toen haar bericht werd gebracht van de schrik, die de koning en zijn geweldigen bevangen had ging zij uit haar kamer naar het huis des maaltijds, om de koning een geneesheer aan te bevelen voor zijn droefgeestigheid. Zij smeekte hem zich niet te laten ontmoedigen door de onmacht van zijn wijzen om het raadsel op te lossen, want, er was een man in zijn koninkrijk, die meer dan eens zijn grootvader Nebukadnézar in zulk een moeilijk ogenblik geholpen had en, zonder twijfel ook hem helpen kon, vers 11, 12. Zij kon niet op zich nemen het geschrift te lezen, maar verwees hem naar een, die het wel kon, laat Daniel geroepen worden, dien men terstond had moeten roepen.

Opmerkelijk is hier,
1. De hoge dunk, die zij van Daniel heeft: Hij is een man, in wien de geest der heilige goden is, die iets heeft, wat meer de menselijk is, niet alleen de ziel des mensen, die een lamp des Heeren is, maar een Goddelijke geest. In de taal van haar land en godsdienst kon zij hem geen groter lof toezwaaien, zij spreekt eervol van hem als van een man, die in 't bezit is van,
a. Een bewonderenswaardig goed verstand: Licht en verstand en wijsheid, gelijk de wijsheid de, goden is, is bij hem gevonden. Zulk een diepen blik had hij in verborgene dingen en zulk een verren blik in de toekomst dat hij klaarblijkelijk door God zelf geïnspireerd werd, hij had wetenschap en verstand boven alle andere wijzen in het uitleggen van dromen, het verklaren van raadsels of duistere zinnen, het losmaken van knopen, en het beslechten van twijfelachtige geschilpunten. Salomo had een wonderbare wijsheid van dezelfde soort, maar het schijnt, dat Daniël in deze dingen rechtstreeks de Goddelijke leiding deelachtig was. Zie, meer dan Salomo zelf is hier. En toch, wat was de wijsheid van hen beiden, vergeleken met de schatten van wijsheid, verborgen in Christus?
b. Hij had een bewonderenswaardig goed hart: Een voortreffelijke geest werd n hem gevonden, die een groot sieraad was van zijn wijsheid en kennis, en hem bekwaam maakte die

gave te ontvangen, want God geeft wijsheid en weten en vreugde aan de mens, die goed is voor Zijn aangezicht. Hij had een nederiger, heiligen, hemelschen geest, de geest der vroomheid en der genade, een geest van ijver voor de ere Gods en het welzijn der mensen. Inderdaad het was een voortreffelijke geest.

2. Het bericht, dat zij geeft van de achting, die Nebukadnézar voor hem had, hij stond hoog bij hem in de gunst en werd door hem bevoorrecht: "De koning, uw vader, dat wil zeggen, uw grootvader, maar tot in verre geslachten mocht Nebukadnézar de vader van die koninklijke familie genoemd worden, want hij was het die haar tot zulk een hoge macht opvoerde "de koning, uw vader, stelde hem tot een overste der tovenaars". Misschien had Belsazar, in zijn trots, soms met minachting gesproken van Nebukadnézar, zijn politiek, regeringsstelsel, en de ministers, die hij in dienst had, en dacht hij, dat hij wijzer was dan zijn vader, en daarom maakt zijn moeder daar aanmerking op. "De koning, uw vader, aan wiens goed bestuur alles wat gij hebt, te danken is, maakte hem tot een overste, schonk hem heerschappij over alle wijzen van Babel en gaf hem de naam Belsazar, naar de naam van zijn god, met de bedoeling hem daardoor te eren", maar door zelf voortdurend gebruik te maken van zijn Joodsen naam, dien hij besloten had te behouden, ten teken van zijn trouw gehechtheid aan zijn godsdienst, had Daniël dien naam in onbruik doen geraken, alleen de koningin-weduwe herinnerde zich dien anders werd hij door iedereen Daniel genoemd. Het is een zeer goed werk, de herinnering te verlevendigen aan de goede diensten van waardige mannen, die zelf bescheiden zijn, en gaarne vergeten worden.

3. Het voorstel, dat zij, hem betreffende doet: Laat Daniel geroepen worden, die zal de uitlegging te kennen geven. Hieruit blijkt, dat Daniël nu aan het hof vergeten was. Belsazar was een vreemde voor hem, en wist niet, dat hij zulk een kleinood in zijn koninkrijk had. Met de nieuwen koning traden nieuw ministers op, en de oude werden ter zijde gesteld. Er zijn zeer veel mannen van bekwaamheid die nuttige diensten konden bewijzen, die lang in ‘t duister gehuld blijven, en sommigen, die uitstekende diensten bewezen hebben, worden de rest van hun leven over het hoofd gezien en vergeten, maar, wat ook de mensen zijn, God is niet zo onrechtvaardig, de diensten te vergeten, aan Zijn koninkrijk bewezen. Daniël, uit zijn ambt ontzet, leefde stil, en zocht geen gelegenheid om opnieuw de aandacht op zich te vestigen, toch leefde hij dicht bij het hof en was gemakkelijk te roepen, hoewel Babel nu belegerd werd, om gereed te zijn, als de gelegenheid zich voordeed, de kinderen van zijn volk een dienst te bewijzen, door de invloed, dien hij bij de groten had. Maar de Voorzienigheid beschikte het zoo, dat hij, juist bij de val van het rijk, door toedoen van de koningin, opnieuw aan het hof gebracht werd om daar te kunnen verhoogd worden door de nieuw regering. De rechtvaardigen zullen blinken gelijk de zon en de nederigheid gaat voor de eer.

II. De voorstelling van Daniël aan de koning en diens verzoek om het schrift te lezen en uit te leggen. Daniel werd voor de koning ingebracht, vers 13. Hij was nu bijna negentig jaar, zodat zijn jaren en de eer, hem geschonken, en zijn vroeger aanzien hem wel het recht mochten geven op vrijen toegang tot des konings tegenwoordigheid, toch was hij bereid zich als een vreemde te laten leiden door de ceremoniemeester.
1. De koning vraagt op hooghartiger toon: Zijt gij die Daniel, een uit de gevankelijk weggevoerden van Juda? Daar hij een Jood en een gevangene was, wilde hij niet graag verplichting aan hem hebben, als het niet nodig was.

2. Hij zegt hem hoeveel goeds hij van hem gehoord heeft, vers 14, namelijk dat de geest der heilige goden in hem is, en hij had hem laten halen om hem op de proef te stellen of hij dien lof verdiende of niet.

3. Hij erkent, dat al de wijzen van Babel onbekwaam waren, zij konden het schrift niet lezen en deszelfs uitlegging niet bekend maken, vers 16. Maar, 4. Hij belooft hem dezelfde gunsten die hij hun beloofd had, als hij het wilde doen vers 16. Het was vreemd, dat de tovenaars, die nu, en in Nebukadnézars tijd, herhaaldelijk tekort schoten, geen poging waagden om hun goeden naam te redden, als zij met een schijn van overtuiging gezegd hadden: "Dat is de betekenis van de droom, dat is er geschreven", wie had hen tot leugenaars kunnen maken? Maar God beschikte het zo dat zij niets te zeggen hadden, zoals toen Christus geboren was, de heidensche orakels met stomheid geslagen waren.

III. De uitlegging, die Daniël van deze geheimzinnige lettertekens gaf, die, wel verre van de vrees des konings te verminderen, meer de strekking had die te doen toenemen. Daniel was nu bejaard en Belsazar was nog jong, en daarom schijnt hij groter vrijmoedigheid te gebruiken om hem open en rond de waarheid te zeggen, dan hij gedaan had bij een dergelijke gelegenheid tegenover Nebukadnézar. Wie iemand berispt, vooral als het een aanzienlijk man is, heeft wijsheid nodig om alle omstandigheden In aanmerking te nemen, want de bestraffingen der tucht zijn de weg des levens.

1. Neemt hier op zich, het schrift, dat hen zozeer verschrikte, te lezen, en hun de uitlegging te kennen te geven, vers 17. Hij wijst die beloning af, is er niet mee vereerd, want hij behoort niet tot hen, die waarzeggen om geld, de gunsten, die Nebukadnézar hem later schonk, aanvaardde hij dankbaar, maar hij verachtte het zich te laten betalen, of het schrift voor de koning te lezen in ruil voorde belofte van bepaalde eerbewijzen. nee: "Heb uw gaven voor u zelf, want zij zullen niet lang meer de uw zijn, en geef uw vereringen aan een ander, aan een der wijzen, wien gij ze het meeste gunt, ik hecht er niet aan." Daniël ziet, dat zijn koninkrijk nu ten einde loopt, en ziet daarom met verachting neer op zijn gunsten en beloningen. En evenzo zouden wij alle gaven en beloningen verachten, die de wereld geven kan, als wij haar einde zo haastig zagen naderen, als wij door het geloof doen kunnen.
Laat zij haar voorbijgaande gaven aan een ander geven, er zijn betere gaven, waar ons oog en hart op gevestigd zijn, maar laten wij onzen plicht in de wereld doen, haar alle wezenlijke diensten bewijzen, die in onze macht staan, haar Gods schrift lezen in de belijdenis des geloofs, en door onzen liefelijker wandel de uitlegging er van te kennen geven, en dan vertrouwen op Gods gaven, zijn beloning, in vergelijking waarmee al wat de wereld geven kan, niet andere is dan rommel en afval.

2. Hij herinnert de koning breedvoerig aan Gods handelingen met zijn vader Nebukadnézar die bedoeld waren voor zijn lering en vermaning, vers 18, 21. Dit is niet bedoeld als ornament, of voor vermaak, maar is noodzakelijk als inleiding tot de uitlegging van het schrift. Om recht te verstaan, wat God voor ons doet, is het ons nut, na te gaan wat Hij voor anderen doet.
A. Hij beschrijft de grote waardigheid en macht, waartoe de Goddelijke Voorzienigheid Nebukadnézar had verheven, vers 18, 19. Hij had hem het koninkrijk en grootheid en eer en heerlijkheid gegeven, meer dan enig heidens vorst voor hem ooit bezeten had, zover ons bekend is, hij dacht, dat hij dat alles verkregen had door zijn buitengewone moed en bekwaamheid en schreef zijn succes toe aan zijn eigen vindingrijk en ondernemend genie, maar Daniël zegt tot hem, die nu genoot van wat hij gearbeid had, dat het de allerhoogste God, de God der goden en de Heer der koningen was (zoals Nebukadnézar zelf Hem genoemd had), die hem dat koninkrijk, dat uitgestrekte gebied, die majesteit, waarmee hij zijn zaken bestuurde, en die eer en heerlijkheid, die hij door zijn voorspoedig bestuur verkregen had, gegeven had. Welke trap van uiterlijke voorspoed iemand ook bereiken mag, hij moet

erkennen, dat het Gods gave is, niet zijn eigen werk. Laat nooit iemand zeggen: Mijn kracht en de sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verkregen, deze verhoging, maar laat hij zich altijd herinneren, dat het God is, die hem kracht geeft om vermogen te verkrijgen, en zijn pogingen doet gelukken. Nu wordt hier de macht die God Nebukadnézar gegeven had, beschreven als zeer groot, ten opzichte van beide, bekwaamheid en gezag.

a. Zijn bekwaamheid was zó groot, dat zij onweerstaanbaar was, zo groot was de macht, die God hem gegeven had, zó talrijk waren de legers, die tot zijn beschikking waren, en zulk een bewonderenswaardig talent had hij om ze aan te voeren, dat zijn zwaard voorspoedig was overal, waarheen het zich wendde. Hij kon volken tot onderwerping en gehoorzaamheid brengen door ze te bedreigen, zonder een hand uit te steken, want alle natiën beefden en sidderden voor hem, en waren bereid elke voorwaarde aan te nemen tot behoud van hun leven. Zie, wat kracht is en wat de vrees daarvoor bewerkt. Zij is het, waardoor het ruw deel der wereld, ja de wereld der mensen, beide, regeert en geregeerd wordt.
b. Zijn macht was zó groot, dat zij geen beperking duldde. De macht, die hem gegeven was, die op hem overging, of die hij, ten minste, in bezit nam, was ontegenzeggelijk absoluut en despotisch, met niemand deelde hij de wetgevende of de uitvoerende macht. In de rechtspraak veroordeelde hij en sprak vrij naar welbehagen: Wien hij wilde, doodde hij en wien hij wilde, behield hij in het leven, al waren beiden even onschuldig of schuldig. Het ius vitee ac necis-de macht over leven en dood berustte geheel in zijn hand. Hij schonk of onthield beloning en verhoging naar welgevallen: Wien hij wilde verhoogde hij en wien hij wilde, vernederde hij, alleen uit luim, en zonder zichzelf er rekenschap van te geven, maar het is alles ex mero motu -naar zijn eigen welbehagen, en stat pro ratione voluntas-zijn wil vervangt de rede. Zodanig was de grondwet der Oosterse rijken en zo was de praktijk van hun koningen.

B. Hij stelt hem de zonden voor ogen, waaraan Nebukadnézar zich bad schuldig gemaakt, waardoor hij Gods toorn tegen zich verwekt had.
a. Hij gedroeg zich overmoedig tegen die onder hem stonden, en werd een tiran en verdrukken De beschrijving, die van zijn macht gegeven wordt, toont het misbruik aan, dat hij er van maakte, en dat hij in al wat hij deed, geleid werd door luimen en hartstochten, niet door rede en billijkheid, zodat hij vaak de onschuldige veroordeelde en de schuldige vrijsprak, wat beide de Heere een gruwel is Hij zette verdienstelijke mannen af en verhoogde onwaardigen, tot grote schade van het algemeen welzijn, en hiervan was hij rekenschap schuldig aan de Allerhoogsten God, die hem de macht gegeven had. Het is zeer moeilijk en iets zeldzaams voor mensen, een absolute macht te hebben, zonder er misbruik van te maken.
Bij Camden is een epigram te vinden van Giraldus, waarin hij het een zeldzaam gevel noemt, dat niemand ooit zoveel macht bezat als Hendrik II van Engeland, en dat hij er toch zo weinig kwaad mee deed. Glorior hor uno, quod nunquam vidimus unum, Nec potuisse magie, nec nocuisse minns. Van hem kan ik roemen, dat er nog nooit iemand geweest is die meer macht bezat en er minder kwaad mee deed. Maar dat was niet alles.

b. Hij was onbeschaamd tegen de God boven hem, en werd trots en hooghartig, vers 20:Zijn hart verhief zich, en daar begon zijn zonde en verderf, zijn geest verhardde zich ter hoovaardij, verhardde zich tegen de geboden van God en zijn oordelen, hij was eigenzinnig en hardnekkig, en noch het woord van God noch zijn roede maakten blijvende indruk op hem. Trots is een zonde, die het hart in alle andere zonden verhardt en de middelen tot berouw en verbetering van hun uitwerking berooft.

c. Hij herinnert hem aan de oordelen van God, die om zijn trots en hardnekkigheid over hem gebracht werden, hoe hij van zijn verstand werd beroofd, en zo van de troon zijns koninkrijks

afgestoten, vers 20, van de kinderen der mensen verstoten, en zijn woning bij de woudezels gesteld, vers 21. Hij, die zijn onderdanen niet wilde regeren volgens de wetten der rede, had geen voldoende macht meer om zichzelf te beheersen. Naar recht berooft God de mensen van hun rede, als zij onredelijk worden en hun verstand niet willen gebruiken, en van hun macht, als zij gaan verdrukken en ze misbruiken. Hij bleef gelijk een dier, totdat hij bekende, dat de Allerhoogste Heerser is. En wat de mens onderscheidt van en waardigheid geeft boven de dieren is meer de godsdienst dan de rede, en het is meer eer voor hem, een onderdaan te zijn van de hogen Schepper dan heer te zijn over de lage dieren. Koningen moeten weten of ondervinden, dat de allerhoogste God Heerser is in hun koninkrijken, dat is een imperium im imperio- een rijk in een rijk, een regel, waarop geen uitzonderingen bestaan, en, dat Hij er over stelt, wien Hij wil. Evenals Hij erfgenamen maakt, zo maakt Hij ook vorsten.

3. In Gods naam stelt hij Belsazar in staat van beschuldiging. Voordat hij zijn vonnis voorleest uit het schrift op de muur, toont hij hem zijn misdaad aan, opdat God gerechtvaardigd worde, als Hij spreekt, en rein, als Hij oordeelt. Wat hij hem ten laste legt is,
a. Dat hij zich niet had laten waarschuwen door de oordelen Gods over zijn vader, vers 22: Gij, Belsazar, zijn zoon, hebt uw hart niet vernederd, alhoewel gij dit alles wel geweten hebt. Het is een grote belediging voor God, als onze harten niet vernederd werden voor Hem om zich te schikken naar zijn voorschriften en leidingen, vernederd door berouw, gehoorzaamheid en geduld, ja, Hij verwacht van de aanzienlijkste der mensen, dat hun harten voor Hem vernederd werden door de erkenning, dat, groot als zij zijn, zij toch aan Hem verantwoordelijk zijn. En het is een grote verzwaring van de onwil tot vernedering van ons hart, als wij genoeg weten om het te vernederen, maar het niet overdenken en ons niet verbeteren, vooral als wij weten, hoe anderen, die niet wilden huigen, gebroken zijn, hoe anderen, die niet wilden bukken, gevallen zijn en toch stijf en hard van nek blij van. Het maakt de zonden der kinderen te afschuwelijker, als zij in de voetstappen van de goddeloosheid hunner ouders treden, hoewel zij gezien hebben, hoe duur hun dat te staan gekomen is en hoe verderfelijk de gevolgen er van geweest. Weten wij dat, weten wij dat alles, en bleven wij toch onvernederd?

b. Dat hij God onbeschaamder had gehoond dan Nebukadnézar zelf gedaan had, getuige de brasserij van dezen zelfden nacht, te midden waarvan hij door dezen schrik overvallen werd vers 23: "Gij hebt u verheven tegen de Heer des hemels, gij zijt tot woede tegen Hem vervoerd, gij hebt de wapens opgenomen tegen zijn kroon en waardigheid, vooral hierin, dat gij de vaten van zijn huis ontheiligd, en de gereedschappen van Zijn heiligdom tot de werktuigen van uw ongerechtigheid gemaakt hebt, en in opzettelijk bedoelden hoon aan Hem, hebt gij de gouden en de zilveren goden geprezen, die niets zien noch horen noch weten, alsof zij hoger stonden dan God, die alles ziet en hoort en weet." Zondaars, die besloten zijn in de zonde voort te gaan, zijn zeer tevreden met goden, die niets zien, noch horen, noch weten want dan kunnen zij veilig zondigen, maar zij zullen, tot hun schrik, ondervinden dat, al zijn het de goden, die zij zelf gekozen hebben, het niet de goden zijn, waardoor zij geoordeeld worden, maar Een, voor Wien alle dingen naakt en geopend zijn.

c. Dat hij niet beantwoord had aan het doel van zijn schepping en leven de God, in Wiens hand uw adem is, en bij Wien al uw paden zijn, hebt gij niet verheerlijkt. Dit is een algemene beschuldiging die voor ons allen geldt, laat ons bedenken hoe wij ons daartegen verdedigen zullen. Laten wij onze aandacht bepalen bij, d. Onze afhankelijkheid van God, als onzen Schepper, Behouder, Weldoener, Eigenaar en Heerser, niet alleen was onze adem van de beginne uit zijn hand, maar onze adem is nog steeds in zijn hand, Hij is het, die onze zielen in het leven behoudt, en neemt Hij onzen adem weg, zo sterven wij. Onze tijden zijn in zijn

hand, en ook onze adem, waardoor onze tijd afgemeten wordt. In Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij. wij leven door Hem, wij leven van Hem en kunnen niet leven zonder Hem. Bij de mens is zijn weg niet, hij beschikt er zelf niet over, maar al onze wegen zijn Zijne, want onze harten zijn in zijn hand evenals de harten van alle mensen, zelfs der koningen, die meestal geheel vrij schijnen in hun handelingen.

e. Onze plicht jegens God, uit overweging van deze afhankelijkheid, wij behoren Hem te verheerlijken, ons te wijden aan Zijn eer en in Zijn dienst werkzaam te zijn, ons werk er van te maken om Hem welbehaaglijk te zijn en Hem ten allen tijde te loven.

f. Onze tekortkomingen in dezen plicht, ondanks die afhankelijkheid, wij hebben allen niet volbracht, want wij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods. Dit is de beschuldiging tegen Belsazar, er is geen bewijs nodig, het getuigenis van de feiten spreekt duidelijk genoeg, en zijn eigen geweten kan niets andere de hem schuldig verklaren. En daarom, 4. Hij gaat er nu toe over, het vonnis te lezen, zoals hij het op de muur getekend vond: "Toen, zegt Daniël, toen gij zulk een hoogte van goddeloosheid bereikt had, om de heiligste dingen te vertreden, toen gij midden in uw heiligschennend, afgodisch feest waart, toen is dat deel der hand, die schrijvende vingers, van Hem gezonden, van dien God, dien gij zo vermetel hoondet, en die u zo lang verdragen had, maar nu niet langer verdragen wil, Hij zond ze en dit schrift, dat gij nu ziet, werd geschreven, vers 24. Hij is het, die deze bittere dingen tegen u schrijft, en u de misdaden uwer jonkheid doet erven, Job 13:26." Evenals de zonde der zondaars geschreven is in het boek van Gods alwetendheid zo is ook het vonnis der zondaars geschreven in het boek van Gods wet, en de dag komt dat deze boeken zullen geopend worden, en zij daaruit geoordeeld zullen worden. Hetgeen er stond was: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSiN, vers 25 Het is goed, dat er een authentieke uitlegging aan deze woorden is toegevoegd, anders konden wij er niet veel van maken, zo beknopt zijn zij, de betekenis er van is: Hij heeft geteld, Hij heeft gewogen, en zij verdelen. De Chaldeeusche wijzen konden niet begrijpen wie die Hij zijn moest, omdat zij niet wisten dat er maar een God is, en om die reden menen sommigen bracht het schrift hen in verwarring.

(1). Mene, dit wordt herhaald, want het is zeer zeker, Mene, mene, dat betekent, beide in ‘t Hebreeuws en Chaldeeusch: Hij heeft geteld en beëindigd, wat Daniël verklaart, vers 26: "God heeft uw koninkrijk geteld, de jaren en dagen van zijn duur, deze waren geteld inden raad van God, en nu zijn zij geëindigd, de termijn, gedurende welken gij het zou bezitten, is afgelopen, en nu moet gij het overgeven. Hier is het eind van uw koninkrijk".
(2). Tekel dat betekent in ‘t Chaldeeusch: Gij zijt gewogen, en in ‘t Hebreeuws: Gij zijt te licht. Aldus Dr. Lightfoot. Want deze koning en zijn daden zijn gewogen in de rechtvaardige en onfeilbare weegschaal der Goddelijke gerechtigheid. God kent zijn wezenlijk karakter even nauwkeurig als de goudsmid het gewicht van wat hij op de gevoeligste schaal gewogen heeft. God geeft geen oordeel tegen hem, voordat Hij zijn daden overwogen, en het voor en tegen van zijn zaak overdacht heeft. Maar gij zijt te licht bevonden, onwaardig, om u zoveel toe te vertrouwen, een ijdel, lichtvaardig, nietswaardig man, een man zonder gewicht of betekenis.
(3). Ufarsin, wat gelezen moet worden als en Farsin of Peres. Farsin is Hebreeuws en betekent de Perzen, Paresin is Chaldeeusch en betekent verdelen, Daniel voegt beide samen, vers 28:Uw koninkrijk is verdeeld en de Meden en Perzen gegeven, om als een prooi tussen hen verdeeld te worden". Dit is zonder verwringing, toepasselijk op het vonnis der zondaars. Mene, Tekel, Peres, kan men gevoegelijk vertalen door: dood, oordeel en hel. Bij de dood worden de dagen des zondaars geteld en beëindigd, na de dood het oordeel, als wa neer hij wordt gewogen en te licht bevonden, en na het oordeel zal de zondaar verbroken en de duivel en zijn engelen tot een prooi gegeven worden. Daniël geeft hier aan Belsazar niet de raad en

aanmoediging tot berouw, dien hij Nebukadnézar gegeven had, omdat hij zag, dat het besluit afgekondigd was en hem geen tijd gegeven werd tot berouw.
Men zou menen, dat Belsazar heftig vertoornd tegen Daniel, en, het wanhopige van zijn geval inziende, verbitterd tegen hem zou zijn. Maar hij was in zover door zijn eigen geweten overtuigd van de redelijkheid van al wat hij zei, dat hij er niets tegen inbracht, maar integendeel Daniel de beloning gaf, die hij hem beloofd had, hem bekleedde met purper en een gouden keten, en hem uitriep tot derde heerser in het koninkrijk, vers 29, omdat hij zo goed als zijn woord wilde zijn, en omdat het niet de schuld van Daniel was, dat de uitlegging van het schrift niet zo was als hij verlangde. Velen tonen groten eerbied voor Gods profeten, die geen acht slaan op Zijn woord. Daniël hechtte geen waarde aan deze titels en eerbewijzen, en wilde ze toch niet weigeren, omdat het een bewijs was van de goede gezindheid van zijn vorst, maar wij hebben reden om te denken, dat hij ze aannam met een glimlach, voorziende hoe spoedig dat alles verdwijnen zou met hem, die het schonk. Het was als de wonderboom van Jona, die in enen nacht opkwam en in enen nacht verging, en daarom was het dwaas van hem zich er met zo grote blijdschap over te verblijden.

Daniël 5:30-31
Hier is,
1. De dood des konings. Hij had reden genoeg om te sidderen, want hij was op ‘t punt in handen te vallen van de koning der verschrikking, vers 30. In diezelfde nacht, toen zijn hart vrolijk was van de wijn, drongen de belegeraars de stad binnen en zochten het paleis, daar vonden zij de koning, en brachten hem de dodelijke wond toe. Hij kon gene plaats vinden, zo geheim, dat hij er zich verbergen kon, of zo sterk, dat zij hem beschermen kon. Heidense schrijvers zeggen, dat Cyrus Babel bij verrassing nam, met behulp van twee overlopers, die hem de besten toegang tot de stad wezen. En voorspeld was, hoe groot de ontsteltenis aan het hof zou zijn, Jeremia 51:11, 39. De dood komt als een strik over hen, wier hart overladen is met brasserij en dronkenschap.

2. Het overgaan van het koninkrijk in andere handen. Van het gouden hoofd dalen wij nu af tot de borst en armen van zilver. Darius de Meder ontving het koninkrijk als deelgenoot en met toestemming van Cyrus, die het veroverd had, vers 31. Zij waren deelgenoten in oorlog en verovering, en dat waren zij ook in de heerschappij, Hoofdstuk 6:28. Aandacht wordt geschonken aan zijn leeftijd, dat hij nu twee en zestig jaar oud was, om welke reden Cyrus, zijn neef, hem voortrok. Sommigen merken op, daar hij nu, in het laatste jaar der gevangenschap twee en zestig jaar was, dat hij geboren werd in het achtste jaar, en dat dat het jaar was, waarin Jechonja met al de edelen gevankelijk werd weggevoerd. Zie 2 Koningen 24:13, 15. Juist, toen de meest noodlottige slag werd toegebracht, werd een vorst geboren, die in vervolg van tijd Jeruzalem op Babel wreken zou, en de wond helen. die toen geslagen werd. zo diep zijn Gods plannen met Zijn volk, zo vriendelijk zijn zijn bedoelingen jegens hen.

HOOFDSTUK 6

(6:1) Darius, de Meder nu, ontving het koninkrijk, omtrent twee en zestig jaren oud zijnde. 1 (6:2) En het dacht Darius goed, dat hij over het koninkrijk stelde honderd en twintig stadhouders, die over het ganse koninkrijk zijn zouden; 2 (6:3) En over dezelve drie vorsten, van dewelke Daniel de eerste zou zijn, denwelken die stadhouders zelfs zouden rekenschap geven, opdat de koning geen schade leed. 3 (6:4) Toen overtrof deze Daniel die vorsten en die stadhouders, daarom dat een voortreffelijke geest in hem was; en de koning dacht hem te stellen over het gehele koninkrijk. 4 (6:5) Toen zochten de vorsten en de stadhouders gelegenheid te vinden, tegen Daniel vanwege het koninkrijk; maar zij konden geen gelegenheid noch misdaad vinden, dewijl hij getrouw was, en geen vergrijping noch misdaad in hem gevonden werd. 5 (6:6) Toen zeiden die mannen: Wij zullen tegen dezen Daniel geen gelegenheid vinden, tenzij wij tegen hem iets vinden in de wet zijns Gods. 6 (6:7) Zo kwamen deze vorsten en de stadhouders met hopen tot de koning, en zeiden aldus tot hem: O koning Darius, leef in eeuwigheid! 7 (6:8) Al de vorsten des rijks, de overheden en stadhouders, de raadsheren en landvoogden hebben zich beraadslaagd een koninklijke ordonnantie te stellen, en een sterk gebod te maken, dat al wie in dertig dagen een verzoek zal doen van enigen god of mens, behalve van u, o koning! die zal in de kuil der leeuwen geworpen worden. 8 (6:9) Nu, o koning! gij zult een gebod bevestigen, en een schrift tekenen, dat niet veranderd worde, naar de wet der Meden en der Perzen, die niet mag wederroepen worden. 9 (6:10) Daarom tekende de koning Darius dat schrift en gebod. 10 (6:11) Toen nu Daniel verstond, dat dit schrift getekend was, ging hij in zijn huis (hij nu had in zijn opperzaal open vensters tegen Jeruzalem aan), en hij knielde drie tijden 's daags op zijn knieën, en hij bad, en deed belijdenis voor zijn God, ganselijk gelijk hij voor dezen gedaan had. 11 (6:12) Toen kwamen die mannen met hopen, en zij vonden Daniel biddende en smekende voor zijn God. 12 (6:13) Toen kwamen zij nader, en spraken voor de koning van het gebod des konings: Hebt gij niet een gebod getekend, dat alle man, die in dertig dagen van enigen god of mens iets verzoeken zou, behalve van u, o koning! in de kuil der leeuwen zou geworpen worden? De koning antwoordde en zeide: Het is een vaste rede, naar de wet der Meden en Perzen, die niet mag herroepen worden. 13 (6:14) Toen antwoordden zij, en zeiden voor de koning: Daniel, een van de gevankelijk weggevoerden uit Juda heeft, o koning! op u geen acht gesteld, noch op het gebod dat gij getekend hebt; maar hij bidt op drie tijden 's daags zijn gebed. 14 (6:15) Toen de koning deze rede hoorde, was hij zeer bedroefd bij zichzelven, en hij stelde het hart op Daniel om hem te verlossen; ja, tot de ondergang der zon toe bemoeide hij zich, om hem te redden. 15 (6:16) Toen kwamen die mannen met hopen tot de koning, en zij zeiden tot de koning: Weet, o koning! dat der Meden en der Perzen wet is, dat geen gebod noch ordonnantie, die de koning verordend heeft, mag veranderd worden. 16 (6:17) Toen beval de koning, en zij brachten Daniel voor, en wierpen hem in de kuil der leeuwen; en de koning antwoordde en zeide tot Daniel: Uw God, Dien gij gedurig eert, Die verlosse u!

17 (6:18) En er werd een steen gebracht, en op de mond des kuils gelegd: en de koning verzegelde denzelven met zijn ring, en met de ring zijner geweldigen, opdat de wil aangaande Daniel niet zou veranderd worden. 18 (6:19) Toen ging de koning naar zijn paleis, en overnachtte nuchteren, en liet geen vreugdespel voor zich brengen; en zijn slaap week verre van hem. 19 (6:20) Toen stond de koning in de vroegen morgenstond met het licht op, en hij ging met haast heen tot de kuil der leeuwen. 20 (6:21) Als hij nu tot de kuil genaderd was, riep hij tot Daniel met een droeve stem; de koning antwoordde en zeide tot Daniel: O Daniel, gij knecht des levenden Gods! heeft ook uw God, Dien gij geduriglijk eert, u van de leeuwen kunnen verlossen? 21 (6:22) Toen sprak Daniel tot de koning: O koning, leef in eeuwigheid! 22 (6:23) Mijn God heeft Zijn engel gezonden, en Hij heeft de muil der leeuwen toegesloten, dat zij mij niet beschadigd hebben, omdat voor Hem onschuld in mij gevonden is; ook heb ik, o koning! tegen u geen misdaad gedaan. 23 (6:24) Toen werd de koning bij zichzelven zeer vrolijk, en zeide, dat men Daniel uit de kuil trekken zou. Toen Daniel uit de kuil opgetrokken was, zo werd er geen schade aan hem gevonden, dewijl hij in zijn God geloofd had.

24 (6:25) Toen beval de koning, en zij brachten die mannen voor, die Daniel overluid beschuldigd hadden, en zij wierpen in de kuil der leeuwen hen, hun kinderen, en hun vrouwen; en zij kwamen niet op de grond des kuils, of de leeuwen heersten over hen, zij vermorzelden ook al hun beenderen. 25 (6:26) Toen schreef de koning Darius aan alle volken, natiën en tongen, die op de ganse aarde woonden: Uw vrede worde vermenigvuldigd! 26 (6:27) Van mij is een bevel gegeven, dat men in de ganse heerschappij mijns koninkrijks beve en siddere voor het aangezicht van de God van Daniel; want Hij is de levende God, en bestendig in eeuwigheden, en Zijn koninkrijk is niet verderfelijk, en

Zijn heerschappij is tot het einde toe. 27 (6:28) Hij verlost en redt, en Hij doet tekenen en wonderen in de hemel en op de aarde; Die heeft Daniel uit het geweld der leeuwen verlost. 28 (6:29) Deze Daniel nu had voorspoed in het koninkrijk van Darius, en in het koninkrijk van Kores, de Perziaan.

Daniel geeft geen doorlopend verhaal van de regeringen, waaronder hij leefde, noch van de staatkunde van de koninkrijken der Chaldeeën en Perzen, hoewel hij zelf een grote rol daarin speelde, want welk belang hebben wij daarbij? Maar hij bewaart die bijzondere episodes, die dienen om ons geloof in God te bevestigen en onze gehoorzaamheid aan Hem aan te moediger, want de dingen, die tevoren geschreven zijn, zijn tot onze lering geschreven. Het is een zeer opmerkelijke, nuttige geschiedenis, die wij in dit hoofdstuk hebben, hoe Daniel door het geloof "den muil der leeuwen toegesloten, en aldus getuigenis bekomen" heeft, Hebreeën 11:33. De drie jongelingen werden in de vurige oven geworpen, omdat zij niet wilden doen, wat zij wisten, dat zonde was, Daniël werd in de leeuwenkuil geworpen, omdat hij niet wilde nalaten, wat hij wist, dat zijn plicht was, en dat God beide wonderdadig verlost heeft, is vermeld tot bemoediging van zijn knechten in alle eeuwen, om vastberaden en standvastig te zijn, beide in hun afschuw van hetgeen boos is en in hun gehechtheid aan hetgeen goed is, wat het dan ook kosten moge. In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Daniels verhoging aan het hof van Darius, vers 2-4.
II. de nijd en de boosaardigheid van zijn vijanden tegen hem, vers 5, 6.
III. Het besluit, dat zij verkregen tegen een verzoek of gebed in dertig dagen, vers 7 -10.
IV. Daniels volharding en standvastigheid in het gebed, ondanks dat besluit, vers 11.
V. De aanklacht tegen hem, waarop hij in de kuil der leeuwen geworpen wordt, vers 12-18.
VI. Zijn wonderbare bewaring in de kuil en zijn verlossing daaruit, vers 19-24.
VII. Het werpen van zijn aanklagers in de kuil en hun dood aldaar, vers 25.
VIII. Het besluit, dat Darius bij deze gelegenheid uitvaardigde, ter ere van de God van Daniel en de voorspoed van Daniel in ‘t vervolg, vers 26-29. En deze God is onze God eeuwiglijk en altoos.

Daniël 6:1-5
Hier wordt ons betreffende Daniël bericht
I. Hoe groot het aanzien was, dat hij genoot.

1. Toen Darius, bij zijn aanvaarding van de veroverde kroon van Babel, het landsbestuur veranderde, maakte hij Daniël tot eersten minister, plaatste hem aan het roer en stelde hem over de schatkist en de rechtspraak. Darius’ gebied was zeer groot, al wat hij door zijn veroveringen en vergroting van grondgebied won, was, dat hij voor zoveel meer landen te zorgen had, men kan van hem niet meer verwachten dan een man doen kan, en daarom moet hij anderen tot zijn hulp hebben. Hij stelde over het koninkrijk honderd en twintig stadhouders, en gaf aan ieder een provincie, waarin hij rechtsprekende orde handhaven en ‘s konings inkomsten heffen moest. Ondergeschikte overheden zijn dienaren van God, ons gegeven tot ons bestwil, evenzeer als de soeverein zelf, en daarom moeten wij ons onderwerpen beide, aan de koning als vorst en aan de stadhouders, die door hem benoemd en gezonden zijn, 1 Petrus 2:13, 14. Boven deze vorsten stond een driemanschap of raad van toezicht, die de openbare inkomsten moest in ontvangst nemen en beheren, luisteren naar het beroep van de vorsten op hem, naar klachten over hen in geval van wanbestuur, opdat de koning geen schade leed, vers 2, opdat hij geen verlies leed van zijn inkomsten en de macht, die hij aan de stadhouders overdroeg niet misbruikt werd tot verdrukking van de onderdaan, want daardoor wordt de koning werkelijk schade toegebracht, of hij het begrijpt of niet, daar zij, beide, de genegenheid van zijn volk van hem vervreemdt en Gods misnoegen tegen hem

uitlokt. Van deze drie was Daniël de eerste, omdat hij bevonden werd hen te overtreffen in alle talenten van een heerser. Hij overtrof die vorsten en die stadhouders, vers 4, en zo wonderwel was de koning met zijn bestuur ingenomen, dat hij hem over het gehele koninkrijk dacht te stellen, om hem anderen te laten aanstellen en afzetten naar welgevallen. Wij moeten er aandacht aan geven tot lof van Darius, dat hij iemand aldus wilde verhogen louter om zijn persoonlijke verdienste en zijn bekwaamheid in zaken, en soevereinen, die goed gediend willen worden, moeten zich aan dien regel houden. Daniel was een man van aanzien geweest in het veroverde koninkrijk, en daarom had hij als vijand beschouwd en als zodanig gevangen gezet of verbannen kunnen worden. Hij was bewoner van een vreemd koninkrijk en een, dat ingestort was, en om die reden kon hij veracht zijn als vreemdeling en als gevangene. Maar Darius had een scherpen blik bij de beoordeling van iemands bekwaamheid, en werd spoedig gewaar, dat deze Daniel iets buitengewoons in zich bezat, en daarom, hoewel hij zonder twijfel zijn eigen werktuigen had, en niet weinigen, die op bevordering rekenden in dit pas veroverd koninkrijk, en er naar snakten, en zij, die lang zijn vertrouwelingen waren geweest, vast en stellig, dat zij die ambten zouden bekomen, hield hij toch zozeer rekening met het algemeen welzijn, dat hij Daniël tot zijn rechterhand maakte, daar hij bevond, dat deze hen allen in wijsheid en deugd overtrof.

2. We moeten er aandacht aan geven, ter ere Gods, dat, hoewel Daniël nu zeer oud was, want het was meer dan zeventig jaar, sinds hij als gevangene naar Babel werd gebracht, hij toch nog even bekwaam was voor de zaken beide, naar lichaam en naar geest, en, dat hij, die door alle verzoekingen van de vorige regeringen getrouw aan zijn geloof was gebleven, onder de nieuw regering evenveel achting genoot als vroeger. Hij slaagde daarin door een eik en geen wilgenboom te zijn, door standvastigheid in de deugd, niet door plooibaarheid in de ondeugd. Zodanige eerlijkheid is de beste politiek, want zij doet een goeden naam behouden, en die op deze wijze God eren, die zal Hij eren.

II. Welk een goed man hij was: Een voortreffelijker geest was in hem, vers 3. En hij was getrouw in iedere opdracht, hield de schaal in evenwicht tussen soeverein en onderdaan' en droeg zorg dat geen van beide verongelijkt werd, zodat er geen vergrijp noch misdaad in hem gevonden werd, vers 4. Men kon hem niet alleen geen verraad of oneerlijkheid ten laste leggen, maar zelfs geen vergissing of onvoorzichtigheid. Hij deed nooit een verkeerden stap en had ook nooit nodig zich te verontschuldigen wegens onoplettendheid of vergeetachtigheid. Dit wordt vermeld tot een voorbeeld voor allen, die een plaats bekleden, waardoor het algemeen welzijn aan hen is toevertrouwd om zich beide, ijverig en nauwgezet, te gedragen, opdat zij niet alleen zonder misdaad, maar ook zonder fout, en niet alleen zonder fout, maar ook zonder dwaling mogen zijn.

III. Welk een kwaadwilligheid men hem toedroeg, beide om zijn grootheid en om zijn goedheid. De vorsten en stadhouders benijdden hem, omdat hij boven hen voorgetrokken was, en haatten hem waarschijnlijk, omdat hij een wakend oog over hen hield en zorg droeg, dat zij de regering niet te kort deden en zichzelf verrijkten. Ziehier,

1. De oorzaak van de afgunst, en dat is alles wat goed is. Salomo klaagt er over als over een kwelling, dat alle geschiktheid des werks de mens nijd van zijnen naaste aanbrengt, Prediker 4:4, dat iemands mededingers slechter over hem denken naarmate hij beter is. Daniël wordt benijd, omdat hij een voortreffelijker geest heeft dan zijn naasten.

2. Het gevolg van de afgunst, en dat is alles wat slecht is. Die Daniel benijdden zochten niets minder dan zijn verderf. Zijn ongenade was hun niet genoeg het was zijn dood, waarnaar zij

streefden. Grimmigheid en overloping van toorn is wreedheid, maar wie zal voor nijdigheid bestaan? Spreuk. 27:4. Daniëls vijanden lieten hem bespieden, om waar te nemen, hoe hij zijn werk deed, zij zochten gelegenheid te vinden tegen hem, iets waarop een aanklacht gebaseerd kon worden vanwege het koninkrijk, een voorbeeld van verzuim of partijdigheid, een haastig gesproken woord, een harde behandeling, of het verzuim van een of andere zaak, die geen verzuim kon lijden. En als zij maar een splinter of een stofje hadden gevonden, dan zou het spoedig tot een balk of een berg geworden zijn, dit is tot een onvergefelijk misdrijf. Maar zij konden geen misdaad vinden, en zij erkenden, dat Daniël handelde altijd eerlijk, en nu met te meer voorzichtigheid, en te meer op zijn hoede, om zijner verspieders wil, Psalm. 27:11. Wij hebben allen nodig omzichtig te wandelen, omdat er vele ogen op ons gevestigd zijn en sommigen er op loeren of wij struikelen. in 't bijzonder zij, wier beker gevuld is, moeten zorgen dien recht te houden Zij kwamen tenslotte tot het besluit, dat zij geen gelegenheid tegen hem zouden vinden tenzij in de wet zijns Gods, vers 5.
Het schijnt dus, dat Daniël de belijdenis van zijn geloof niet losliet, maar die getrouw bleef zonder vrees of aarzeling, en dat dat toch geen beletsel was voor zijn bevordering, er was geen wet, die eiste, dat hij de godsdienst des konings omhelzen zou, of hem onbekwaam verklaarde een ambt in de staat te bekleden, tenzij hij dat deed. Het was de koning volmaakt hetzelfde tot welken God hij bad, zoolang hij zijn ambtsbezigheden getrouw en goed waarnam. Hij was in des konings dienst usque ad aras- tot aan het altaar, en verder niet. In dezen strik hoopten zijn vijanden hem dus te vangen. Quaerendum est crimen laesee religionis ubi majestatis deficit- Als er geen aanklacht wegens hoogverraad tegen hem ingediend kan worden dan moet er naar een godsdienstige overtreding gezocht worden, Grotius.
Het is iets voortreffelijks, dat zeer tot Gods ere strekt, als zij die belijden te geloven, zich zóó smetteloos gedragen in hun helen wandel, dat hun ergste vijanden en die het scherpst op hen toezien geen gelegenheid kunnen vinden om aanmerking op hen te maken, behalve in de dienst van hun God, waarin zij naar hun geweten wandelen. Het is opmerkelijk, dat Daniëls vijanden toen zij geen gelegenheid tegen hem konden vinden, vanwege het koninkrijk, zij nog zoveel rechtsbesef hadden om geen getuigen om te kopen tegen hem, om hem aan te klagen van misdaden, waaraan hij onschuldig was, en een meineed tegen hem af te leggen, waardoor zij velen beschamen, die Joden genoemd werden en Christenen genoemd worden.

Daniël 6:6-10
Daniëls tegenstanders konden geen gebruik maken tegen hem van enige wet, die bestond, daarom ontwerpen zij een nieuw wet, waarin zij hem hopen te verstrikken, en wel met betrekking tot een zaak, waarbij zij wisten, dat zij zeker van hem waren, en zóó groot was zijn trouw aan God, dat zij hun doel bereikten. Hier is,
I. Darius' goddeloze wet. Ik zeg van Darius, omdat hij er zijn koninklijke toestemming toe gaf, anders zou zij niet van kracht zijn geweest, maar eigenlijk was het niet de zijne: hij ontwierp haar niet, en werd door vleierij overgehaald ze te bekrachtigen. De vorsten en stadhouders stelden het besluit op maakten er een wetsvoorstel van en door hun werkzaamheid gaf de staatsraad er zijn goedkeuring aan, die te dezer tijd misschien bijeen was voor een of andere openbare aangelegenheid. Beweerd werd, dat dit ontwerp, dat zij tot wet verheven wilden zien, het resultaat van rijpe beraadslaging was, dat alle de vorsten des rijks, de overheden en stadhouders, de raadsheren en landvoogden er tezamen over beraadslaagd hadden, en, dat zij het niet alleen goedgevonden, maar ook er op aangedrongen hadden, om verschillende redenen en overwegingen, en dat zij alles gedaan hadden wat zij konden om het tot een sterk gebod te maken, ja, zij gaven de koning te verstaan, dat men 't er algemeen over eens was, nemine contradicente- zonder uitzondering: Alle de vorsten zijn van die mening, en toch zijn wij zeker, dat Daniel, de eerste der drie vorsten, er niet mee instemde, en hebben reden te geloven, dat nog vele anderen der stadhouders er eveneens tegen

waren, omdat het ongerijmd en onredelijk was. Het is niets nieuws, dat als het gevoelen der natie wordt voorgesteld, en wel met grote stelligheid, wat het volstrekt niet is, en, dat, wat weinigen goedkeuren, soms met nadruk de opinie van allen genoemd wordt. Maar, hoe ongelukkig zijn niet de koningen, die, genoodzaakt met de ogen en oren van anderen te zien en te horen, dikwijls ellendig bedrogen worden! Deze samenzweerders halen hen over, dit tot een wet te verheffen, en er een koninklijke ordonnantie van te maken, dat al wie in dertig dagen een verzoek zal doen van enigen God of mens, behalve van de koning, ter dood gebracht zal worden op de meest wrede wijze, in de kuil der leeuwen geworpen zal worden, vers 7.

Dat is het voorstel, dat zij uitgebroed hebben, en zij leggen het de koning voor om getekend en tot wet verheven te worden.
1. Er is niets in, dat ook maar een schijn van nuttigheid heeft, dan dat het de koning groot maakt, en hem de schijn geeft zeer groot en zeer vriendelijk te zijn voor zijn onderdanen, en zij geven voor, dat dit van belang voor hen is, nu hij pas de troon bestegen heeft en dat het zijn macht zal bevestigen. Iedereen moet geloven, dat de koning zó rijk is, en tevens zo genegen naar verzoeken te luisteren, dat niemand, die in nood of ellende is, zich tot God of mens behoeft te wenden voor verlichting of hulp, maar tot hem alleen. En dertig dagen lang zal hij gereed staan om audiëntie te verlenen aan allen, die hem een verzoek willen doen. Inderdaad het strekt de koningen tot grote eer, de weldoeners van hun onderdanen te zijn en een geopend oor te hebben voor hun klachten en verzoeken, maar, als zij beweren hun enige weldoeners te zijn, en de plaats van God tegenover hen willen innemen, en dien eerbied van hen eisen, die God alleen toekomt, dan is dat geen eer, maar schande voor hen. Maar,

2. Er is zeer veel in, dat klaarblijkelijk verkeerd is. Het is al erg genoeg, te verbieden enig mens een verzoek te doen. Mag een bedelaar geen aalmoes vragen, en de een buurman van de ander een dienst vragen? Als een kind brood verlangt, mag het dat dan niet vragen aan zijn ouders, en moet het dan in de leeuwenkuil geworpen worden? Ja, zij die bij de koning moeten zijn, mogen die niet aan de hovelingen om toegang tot hem vragen? Maar het was veel erger, en een onbeschaamde belediging voor allen godsdienst, te verbieden een verzoek aan enig God te doen. Het is door het gebed, dat wij Gode de eer geven, God om genade vragen, en aldus de gemeenschap met God onderhouden, en om het gebed dertig dagen lang te verbieden, is hetzelfde als dien tijd te beroven van de schatting, die de mensen Hem betalen en de mens te beroven van al de troost, dien hij van God ontvangt. Als het licht der natuur ons leert, dat de voorzienigheid van God al onze zaken regelt en beschikt, verplicht ons de wet der natuur dan niet, God door ‘t gebed te erkennen en te zoeken? Drijft niet ieders hart hem aan, als hij in gebrek of nood is, God aan te roepen, en moet dat tot hoogverraad verklaard worden? Wij kunnen geen dag leven zonder God, en kan iemand dertig dagen leven zonder gebed? Zou de koning zelf zich verbinden zo lang niet te bidden, of, als het hem vrijstaat, zal hij dan op zich nemen het vooral zijn onderdanen te doen? Heeft ooit enig volk zijn goden zozeer veronachtzaamd? Maar zie, tot welke ongerijmdheden de boosheid der mensen drijft. Liever dan Daniël niet in moeilijkheden te brengen wegens het bidden tot zijn God, willen zij zichzelf en al hun vrienden de voldoening ontzeggen tot hun goden te bidden.
Hadden zij alleen voorgesteld de Joden te verbieden tot hun God te bidden, dan zou Daniel evenzeer verstrikt zijn, maar zij wisten, dat de koning zulk een wet niet zou goedkeuren en daarom maakten zij die zo algemeen. En de koning, opgeblazen door de waan, dat hij hierdoor als een god zou worden, was blij met de pluim op zijn hoed, want dat was het en geen parel in zijn kroon, hij tekende dat geschrift en gebod, wat, eens gedaan, naar de grondwet van het verenigde koninkrijk der Meden en Perzen, onder geen enkel voorwendsel

veranderd of buiten werking gesteld, terwijl de overtreder geen gratie geschonken mocht worden.

II. Daniëls vrome ongehoorzaamheid aan deze wet, vers 10. Hij trok zich niet terug naar de eenzaamheid om zich een tijd lang te verbergen, hoewel hij wist, dat de wet tegen hem gericht was, maar, omdat hij wist, dat het zo was, bleef hij standvastig, wetende, dat hij nu een schone gelegenheid had, God voor de mensen te eren, en te tonen dat hij zijn gunst verkoos boven het leven zelf. Toen Daniel verstond, dat het geschrift getekend was, had hij tot de koning kunnen gaan, en hem daarover onderhouden, ja, hij had er tegen kunnen protesteren, op grond van de onjuiste bewering, dat alle de vorsten er hun instemming mee hadden betuigd, terwijl hij, die hun hoofd was, er in 't geheel niet over geraadpleegd was: maar hij ging in zijn huis, en deed zijn plicht, met blijmoedigheid vertrouwende op God ten aanzien van de afloop.

Opmerkelijk is hier,
1. Daniëls volhardende ijver in het gebed, waarvan we niet ingelicht weren vóór dit gevel, maar die, naar wij reden hebben om aan te nemen, een algemene gewoonte van de vrome Joden was.
a. Hij bad in zijn huis, somtijds alleen, en somtijds met zijn gezin om zich heen, en maakte ernst van de zaak. Cornelius was ook een man, die in zijn huis bad, Han. 10:30. Ieder huis kan niet alleen, maar moet ook een huis des gebeds zijn, waar wij een tent hebben, daar moet God een altaar hebben, en daarop moeten wij geestelijke offeranden offeren.
b. Bij ieder gebed dankte hij. Als wij God bidden om de genadegaven, die wij nodig hebben, moeten wij God loven voor degene, die wij ontvangen hebben. Dankzegging moet deel uitmaken van ieder gebed.
c. Zijn gebed en zijn dankzegging deed hij met het oog op God als zijn God, de zijn in het verbond, en plaatste zich als 't ware in zijn tegenwoordigheid. Hij deed het voor zijnen God, en met eerbied voor Hem.
d. Als hij bad en dankte, knielde hij op zijn knieën, wat de meest gepaste houding bij 't gebed is, en het beste nederigheid, eerbied en onderwerping aan God uitdrukt. De knielende houding is een smekende houding, en wij komen tot God als bedelaars, als smekelingen om ons leven, en wij hebben er belang bij om aan te houden.

e. Hij had in zijn opperzaal open vensters, opdat het uitzicht op de zichtbaren hemel zijn hart eerbied mocht inboezemen voor dien God, die boven de hemel woont maar dat was niet alles, zij waren open tegen Jeruzalem aan, de heilige stad, hoewel zij nu in puinhopen lag, om de genegenheid te betekenen, die hij zelfs voor haar stenen en gruis gevoelde, Psalm. 102:15, en hoe hij haar belangen dagelijks in het gebed gedacht. Aldus betuigde hij, hoewel hij zelf onder de groten van Babel leefde, hoe hij meeleefde met de minste van zijn gevangen broederen in de herinnering aan Jeruzalem, en hoe hij het verhief boven het hoogste zijner blijdschap, Psalm 137:5, 6.
Jeruzalem was de stad, die God verkozen had om Zijn naam daar te stellen, en, toen de tempel gewijd werd, bad Salomo tot God, dat, als zij tot Hem zouden bidden in het land hunner vijanden, met het gezicht naar het land, dat Hij hun gegeven had, en de stad, die Hij verkozen had, en het huis, dat voor Zijnen naam was gebouwd, Hij dan horen zou en hun recht uitvoeren, 1 Koningen 8:48, 49, aan welk gebed Daniël dacht bij zijn gebed in deze omstandigheden.

f Hij deed het drie tijden 's daags, iedere dag driemaal, naar het voorbeeld van David, Psalm. 55:18, des morgens en des avonds en des middags zal ik bidden (Eng. vert.) Het is goed om vaste uren van gebed te hebben, niet om het geweten te binden, maar om het te doen

gedenken, en als wij denken, dat ons lichaam driemaal daags voedsel nodig heeft, zouden wij dan voor onze ziel met minder kunnen volstaan? Dat is toch wel het minste, als wij het gebod om altijd biddende te zijn, te willen opvolgen.

g. Hij deed dit zo openlijk en getrouw, dat allen, die hem kenden. wisten, dat het zijn gewoonte was, en hij liet het zien, niet, omdat hij er trots op was (op de plaats, waar hij zich bevond, was daartoe geen verzoeking, want er was geen roem, maar wel smaad, mee te behalen), maar, omdat hij er zich niet voor schaamde. Hoewel Daniël een groot man was achtte hij het niet beneden zich, driemaal daags voor zijn Maker te knielen en zijn eigen priester te zijn: hoewel hij een oud man was, dacht hij niet, dat het niet meer nodig was, en, hoewel het zijn gewoonte was geweest van kindsbeen af, werd hij niet moede het te doen. Hoewel hij bezigheden had, en veel bezigheden in de dienst van de staat, dacht hij toch niet, dat dit hem vrijstelde van zijn dagelijkse godsdienstige verrichtingen. Hoe weinig verontschuldiging hebben dan zij, die weinig te doen hebben in de wereld, en toch niet zoveel willen doen voor God en hun zielen! Daniël was een man, beroemd om zijn gebed, en om de kracht er van, Ezechiël 14:14, en dat werd hij, door van het gebed gewetenswerk en door er dagelijks werk van te maken, en zodoende zegende God hem wonderlijk.

2. Daniels volhardend blijven bij die gewoonte, zelfs, toen zij door de wet tot een halsmisdaad werd gemaakt. Toen hij wist, dat het geschrift getekend was, ging hij voort te doen, gelijk hij vóór dezen gedaan had, en bracht geen enkele verandering in de uitvoering. Menigeen, ja menig goed man, zou het voorzichtig gevonden hebben, het die dertig dagen lang na te laten, als hij het niet kon volhouden dan met gevaar van zijn leven, hij kon dan zoveel te vaker bidden, als die dagen verlopen waren en het gevaar voorbij was, of hij kon zijn plicht gedaan hebben op een anderen tijd, en op een andere plaats, zo verborgen, dat het niet mogelijk zou zijn voor zijn vijanden om het te ontdekken, en zo had hij zijn geweten kunnen bevredigen en zijn gemeenschap met God onderhouden, en toch aan de wet ontkomen en nuttig werkzaam blijven. Maar als hij dat gedaan had, dan zouden vrienden en vijanden gedacht hebben, dat hij zijn plicht een tijd lang verzaakt had uit lafheid en lage vrees, wat niet zeer tot Gods eer en zeer ontmoedigend voor zijn vrienden geweest zou zijn. Anderen, die zich in lager kringen bewogen, konden zeer wel met voorzichtigheid handelen, maar Daniël, op wien zoveel ogen gevestigd waren, moest moedig handelen, en te meer, omdat hij wist, dat de wet juist voor hem bedoeld was. Wij moeten onzen plicht niet verzuimen, uit vrees voor lijden, ja, wij moeten zelfs de schijn niet aannemen, alsof wij het deden. In tijden van beproeving ligt al de nadruk daarop, dat wij Christus voor de mensen belijden, Mattheüs 10:32, en wij moeten ons in acht nemen om niet onder voorwendsel van voorzichtigheid, schuldig te worden aan benadeling van Gods zaak. Als wij menen dat het voorbeeld van Daniël ons niet verplicht om hetzelfde te doen, dan ben ik overtuigd, dat het ons verbiedt om hen te veroordelen, die van tegenovergesteld gevoelen zijn, want God heeft hem zijn goedkeuring getoond.

Door te volharden in zijn plicht toont hij nu, niet gewoon te zijn uitvluchten te zoeken om ze te verzuimen, want, als ooit een uitvlucht geoorloofd is, dan was het hier, nu
a. Het verboden was door de koning zijn meester, en ter ere van de koning tevens, maar te dezen opzichte is het een ontwijfelbare grondregel, dat wij Gode meer moeten gehoorzamen dan de mensen.
b. Het ten koste van zijn leven was, maar te dezen opzichte is het een ontwijfelbare grondregel, dat zij. die hun zielen verliezen (zoals gewisselijk zij doen, die zonder gebed leven), om hun leven te redden, een slechten ruil doen, en, hoewel zij hierin, evenals de koning van Tyrus, menen, dat zij wijzer dan Daniel zijn, zullen zij in het eind dwazen blijken te zijn.

Daniël 6:11-17
Hier,
1. Wordt bewezen, dat Daniel tot zijn God bidt, ondanks het pas uitgevaardigde gebod, vers 11:Die mannen kwamen met hopen zij kwamen rumoerig bijeen, zo staat er, juist als in vers 6, met het oog op Psalm 2:1:Waarom woeden de heidenen? Zij kwamen bijeen om Daniël te bezoeken onder voorwendsel van zaken te willen behandelen, op het uur, dat naar zij wisten, zijn gewoon gebedsuur was: en, als zij hem niet biddende gevonden hadden zouden zij hem zijn zwakheid en wantrouwen in zijn God verweten hebben, maar, zoals zij eigenlijk hoopten, vonden zij Daniel biddende en smekende tot zijnen God. Voor zijn liefde staan zij hem tegen, maar evenals zijn vader David, is hij steeds in het gebed, Psalm 109:4.

2. Wordt hij bij de koning aangeklaagd. Toen zij gelegenheid tegen Daniël gevonden hadden in de wet zijns Gods, verloren zij geen tijd, maar wendden zich tot de koning, vers 12, en nadat zij hem gevraagd hadden, of er niet een zodanige wet gemaakt was, en de erkenning daarvan van hem verkregen hadden, en dat zij z60 bekrachtigd was, dat zij niet veranderd kon worden, gingen zij er toe over om Daniël aan te klagen, vers 13. In het bericht over hem, beschrijven zij hem zoo, dat de koning er door vertoornd en tegen hem ingenomen moet worden: "Hij is een van de gevankelijk weggevoerden uit Juda, hij is van Juda, dat verachte volk, en nu een gevangene in een verachtelijke staat zodat hij niets het zijn kan noemen dan wat hij door ‘s konings gunst bezit, en toch heeft hij op u geen acht gesteld, o koning, noch op het gebod, dat gij getekend hebt. Het is niets. nieuws, dat men, hetgeen getrouwelijk gedaan Is, in gehoorzaamheid aan Gods stem, voorgesteld wordt als gedaan uit hardnekkigheid en verachting van het gezag der regering, dat wil zeggen, dat de heiligste mensen als de slechtste worden voorgesteld. Daniël zag op God, en daarom bad hij, en naar wij reden hebben te veronderstellen, bad hij voor zijn koning en zijn regering, toch wordt dit voorgesteld als verachting van de koning. De uitmuntende geest, waarmee Daniël aangedaan was, en de gevestigde goede naam, dien hij zich verworven had, konden hem niet beveiligen tegen deze vergiftige pijlen. Zij zeggen niet: Hij bidt tot zijn God, opdat Darius daar geen kennis van nemen zal en hem prijzen, maar alleen: Hij bidt, en dat is bij de wet verboden.

3. Is des konings droefheid als hij dit hoort. Hij bemerkte nu, dat, wat zie ook beweerden het niet tot zijn eer, maar uit heat tegen Daniël was, dat zij deze wet hadden voorgesteld, en nu is hij zeer bedroefd bij zichzelven, omdat hij hun ter wille is geweest, vers 14. Als de mensen toegeven aan de trots en de ijdelheid van hun hart en zich het genoegen doen die voedsel te geven, dan weten zij niet welke kwellingen zij zich bereiden, hun vleiers kunnen hun pijnigers worden, of een net voor hun voeten spreiden. Nu stelde de koning het hart op Daniel om hem te verlossen, beide, door redenering en door zijn gezag, bemoeit hij zich tot de ondergang der zon om hem te redden, dat wil zeggen, om zijn aanklagers over te halen niet op zijn bestraffing aan te dringen. Wij doen dikwijls iets in onnadenkendheid, wat wij daarna duizendmaal ongedaan wensen, wat een goede reden is voor ons allen, om de gang onzes voets te wegen, want dan zullen al onze wegen wel gevestigd zijn, 4. Wordt met heftigheid door de vervolgers op de voltrekking der straf aangedrongen, vers 15. Wat Daniël zeide, staat niet vermeld, de koning zelf is zijn advocaat, hij behoeft dus niet voor zichzelf te pleiten, maar draagt zijn zaak in stilte op aan Hem, die rechtvaardig oordeelt. Maar de vervolgers eisen, dat het recht zijn loop zal hebben, het is het eerste beginsel van de grondwet der Meden en Perzen, die nu de wereldheerschappij voerden, dat geen gebod noch ordinantie, die de koning verordend had, mocht veranderd worden. Hetzelfde is te vinden in Esther 1:19 en 8:8. De Chaldeeën maakten de wil des konings groot door hem macht te geven naar welgevallen wetten te maken en te herroepen, te doden en in ‘t leven te behouden, wien hij wilde. De

Perzen maakten de wijsheid van hun koning groot, door de veronderstelling, dat iedere wet, die hij plechtig bekrachtigde, zo goed gemaakt was, dat er geen reden was om die te veranderen of het zonder die te doen, alsof enig mens zover vooruit kon zien, dat hij door een wet alle verkeerdheden beletten kon. Maar, als dit beginsel terecht op Daniels geval is toegepast (maar ik ben geneigd te denken, dat het ten onrechte is geweest), dan moet gezegd, dat, hoewel het 's konings wetgevende macht eert, het zijn uitvoerende macht verlamt, en hem belet om gratie te bewijzen, wat een steunpilaar van de troon is, en bij de wet amnestie te verlenen, wet de roem van een regering is. Zij, die niet het recht erkennen van de macht des soevereine om de wet ter zijde te stellen, trekken toch nooit in twijfel, dat hij recht heeft gratie te verlenen aan de overtreder van het strafrecht. Maar aan Darius is deze macht ontzegd. Zie, hoe nodig het is om te bidden voor de vorst, opdat God hem wijsheid geve, want ook de waste en beste vorsten zijn dikwijls door grote moeilijkheden omringd.

5. Volgt de toepassing van de wet op Daniël. De koning zelf tekent het doodvonnis met de grootste weerzin en tegen zijn geweten in, en Daniël, die eerwaardige ernstige man, wiens gelaat zulk een mengeling van majesteit en lieflijkheid had, die zo vaak groot geweest was als rechter en in de raad, en nog groter op zijn knieën, die macht had bij God en mensen, en overmacht had, wordt, louter omdat hij God aangebeden had, alsof hij een van de gemeenste misdadigers was, voorgebracht, en in de kuil der leeuwen geworpen, om door deze verslonden te worden, vers 16. Men kan er niet aan denken, zonder het grootste medelijden met de genadevolle dulder en de uiterste verontwaardiging tegen de boosaardige vervolgers. Om met zekerheid te werk te gaan, wordt een steen op de mond des kuils gelegd, en de koning, al te zeer op zijn gemak gesteld, wordt overgehaald dien met zijnen ring te verzegelen, dien ongelukkigen ring, waarmede hij de wet bekrachtigd had, waardoor Daniël valt. Maar zijn groten kunnen hem niet verbouwen, tenzij zij er hun eigen zegel bijvoegen. zo verzegelden ook de vijanden van Christus de steen, die voor de deur des grafs gewenteld was. 6. De aanmoediging, die Darius Daniël gaf om op God te vertrouwen: Uw God dien gij gedurig eert, die verlosse u, vers 16.

Hier,
a. Spreekt hij Daniël vrij van schuld, en erkent, dat al wat hij misdreven heeft, is, dat hij zijn God bij voortduring dient, en er ook niet van aflaat, als het tot misdaad wordt verklaard.
b. Hij laat het aan God over om hem aan de straf te onttrekken, daar hij geen macht heeft om het te doen: Hij verlosse u. Hij is overtuigd, dat zijn God hem verlossen kan, want hij gelooft, dat het een almachtig God is, en hij heeft reden om te denken, dat Hij het doen zal, daar hij gehoord heeft, hoe Daniëls metgezellen in een dergelijk geval uit de vuriger oven gered zijn, en daaruit besluit, dat Hij altijd getrouw is jegens hen, die Hem getrouw blijken te zijn. Die God bij voortduring dienen, zal Hij bij voortduring verlossen, en in Zijn dienst steunen.

Daniël 6:18-24
Hier is,
1. De treurige nacht, dien de koning doorbracht, om Daniels wil, vers 18. Hij had weliswaar gezegd, dat God hem uit het gevaar verlossen zou, maar te gelijkertijd kon hij zichzelf niet vergeven, dat hij hem in gevaar gebracht had, en het zou rechtvaardig van God zijn, hem van een vriend te beroven, dien hij zelf zo wreed mishandeld had. Hij ging naar zijn paleis, ontevreden op zichzelf om wat hij gedaan had, en zich onwijs en onrechtvaardig noemende omdat hij zich niet gehouden had aan de wet van God en der natuur, non obstante- in strijd met de wet van Meden en Perzen. Hij at niet, maar overnachtte nuchteren, zijn hart was vol smart en vrees. Hij verbood alle muziek, niets is onaangenamer de gezang voor een bezwaard hart. Hij ging naar bed, maar sliep niet, hij wierp zich om en om tot het aanbreken van de dag.

Het beste middel voor goede nachtrust is het bezit van een goed geweten, dan kunnen wij in vrede neerliggen.

II. Het bezorgde onderzoek, dat hij de volgende morgen naar Daniel instelde, vers 19, 20. Hij was vroeg op, in de vroegen morgenstond, want hoe kon hij in bed liggen als hij niet kon slapen, dromende van Daniel en ook niet, rustig wakker liggende, aan hem denken? En zodra hij op was, ging hij met haast tot de kuil der leeuwen, want hij was niet tevreden met een dienaar tot Daniel te zenden (dat zou geen genoegzaam blijk van zijn genegenheid voor Daniël zijn), en ook had hij geen geduld om te wachten, totdat de dienaar terug kon zijn. Als hij bij de kuil komt, niet zonder hoop, dat God genadig opgedaan gemaakt heeft, wat hij in zijn goddeloosheid gedaan had, roept hij met droeve stem, als een, die vol smart en verdriet is: O Daniel! leeft gij nog? Hij verlangt het te weten, en toch heeft hij nu de vraag te doen, vrezende, dat het gebrul der leeuwen om meer voedsel het antwoord zal zijn: O Daniel! gij knecht des levenden Gods, heeft uw God, dien gij gedurig eert, doen blijken dat Hij in staat was u van de leeuwen te verlossen? Als hij goed begreep, wat hij zelf zei, als hij van de levenden God sprak dan kon hij twijfelen aan zijn macht om Daniël in ‘t leven te behouden, want Hij, die ‘t leven in zichzelf heeft, maakt levend, dien Hij wil, maar heeft Hij het in dit geval gepast geoordeeld zijn macht te tonen? Waar hij aan twijfelde, daar zijn wij zeker van, dat de knechten van de levenden God een Meester hebben, die wel in staat is hen te beschermen en in Zijn dienst te ondersteunen.

III. Het blijde nieuws, dat hij verneemt dat Daniël in leven is, gezond en wel, en onbeschadigd in de kuil der leeuwen, vers 21, 22. Daniel kende de stem des konings, hoewel die stem nu bedroefd was, en sprak hem aan met al het ontzag en de eerbied, dien hij hem schuldig was: O koning! leef in eeuwigheid Hij maakt hem geen verwijt van zijn onvriendelijkheid tegen hem, en de gemakkelijkheid, waarmee hij aan de boosheid der vervolgers had toegegeven, maar. om te tonen, dat hij hem van harte vergeven had, komt hij hem met goede wensen tegemoet. Hun, die ons kwaad gedaan hebben, moeten wij daar geen verwijt van maken, als wij weten, dat zij het met tegenzin deden, en er zichzelf verwijten over maken. Het bericht, dat Daniel de koning geeft, is zeer aangenaam, het is een triomfantelijk bericht.

1. God heeft zijn leven door een wonder gespaard. Darius had Hem Daniëls God genoemd, uw God, dien gij eert, waarop Daniels antwoord als ‘t ware de echo is: Ja, Hij is mijn God, dien ik erken, en die mij erkent, want Hij heeft Zijnen engel gezonden. Hetzelfde schitterende en heerlijke Wezen, dat, in de gedaante van een zoon der goden bij de drie jongelingen in de vurige oven gezien was, had Daniël bezocht en, zoals waarschijnlijk is, de duisteren kuil verlicht, en Daniël de helen nacht gezelschap gehouden, en had de muil der leeuwen toegesloten, zodat zij hem niet beschadigd hadden. De tegenwoordigheid van de Engel maakte zelfs de kuil der leeuwen tot zijn sterkte, zijn paleis, zijn paradijs, nooit van zijn leven had hij een beter nacht gehad. Zie, hoe God macht heeft over de wildste schepselen, en geloof, dat Hij macht heeft om de briesende leeuw in bedwang te houden, die rondgaat, zoekende, wat hij zou mogen verslinden, en te beletten hem te beschadigen, die de Zijne zijn. Zie, hoe God zorgt voor zijn trouw vereerders, vooral wanneer Hij ze oproept om voor Hem te lijden. Als Hij hun ziel van de zonde bewaart, hun ziel met Zijn vrede troost, en hun ziel tot Zich neemt, stopt Hij inderdaad de muil der leeuwen toe, zodat zij er niet door beschadigd kunnen worden. Zie hoe de engelen bereid zijn om hun diensten te bewijzen tot welzijn van Gods volk, want zij erkennen, dat zij hun mededienstknechten zijn.

2. God heeft daarin zijn twistzaak getwist. Hij werd aan de koning voorgesteld, als hem en zijn regering niet toegedaan. Wij vinden niet, dat hij iets tot zijn rechtvaardiging gezegd heeft,

maar hij liet het aan God over zijn onschuld aan het licht te brengen, en Hij deed het werkelijk, door een wonder te werken voor zijn behoud. In wat Daniel gedaan had, had hij noch God noch de koning beledigd, Voor Hem, tot Wien ik bad, is onschuld in mij geworden. Hij maakt geen aanspraak op verdienstelijkheid of uitnemendheid, maar het getuigenis van zijn geweten betreffende zijn oprechtheid is zijn troost. Ook heb ik tegen u, o koning, geen misdaad begaan, noch belediging bedoeld.

IV. Het ontslag van Daniël uit zijn opsluiting. Zijn vervolgers moeten wel erkennen, dat aan de wet voldaan is, al zijn zij het niet, of, is zij veranderd, dan is het door een hogere macht geschied dan die der Meden en Perzen, en daarom kan men er niets tegen inbrengen, dat Daniël uit de kuil der leeuwen gehaald wordt, vers 23: Toen werd de koning bij zichzelven zeer vrolijk, omdat hij hem levend vond, en gaf dadelijk bevel, dat men hem uit de kuil trekken zoude, evenals Jeremia uit de gevangenis, en, toen zij hem bezagen, werd geen schade aan hem bevonden, hij was nergens gekneusd of geschaafd, maar volkomen bewaard gebleven, dewijl hij in zijnen God geloofd had. Zij, die kloek en blijmoedig vertrouwen, dat God hen beschermen zal op de weg van hun plicht, zullen nooit beschaamd worden in het vertrouwen op Hem, maar zullen Hem altijd bevinden een hulp in nood.

V. De verwijzing van zijn vervolgers naar dezelfde gevangenis of liever dezelfde gerechtsplaats, vers 24. Darius wordt bezield door dit wonder, voor Daniel gewrocht, en begint nu moed te vatten en zelfstandig te handelen. Zij, die niet wilden dulden, dat Daniël gratie kreeg, zullen, nu God hem verlost heeft, zijn wraak gevoelen, en hij wilde recht doen voor God, die genade gehad had voor hem. Nu Daniëls onschuld aan de dag gekomen is, en de Hemel zelf hem vrijgesproken heeft, zullen zijn beschuldigers dezelfde straf ondergaan, die zij voor hem uitgezocht hadden, volgens de wet der wedervergelding, tegen valse beschuldigers gemaakt, Deuteronomium 19:18, 19. Als zodanig moesten zij beschouwd worden, nu Daniel onschuldig gebleken was, want, hoewel het feit waar was, was het toch geen overtreding. Zij werden in de kuil der leeuwen geworpen, wat misschien een straf was, pas door hen zelf uitgevonden, in elk geval was het wat zij in hun boosheid voor Daniel bedoeld hadden. Nec lex est iustior ulla quam necis artifices arte perire sua -Er is geen rechtvaardiger wet, dan die dat de uitvinder ener wreede straf er zelf door gedood wordt, Psalm 7:16, 17, 9:16, 17. En nu wordt Salomo's opmerking bewaarheid, Spreuk. 11:8. De rechtvaardige wordt uit benauwdheid bevrijd en de goddeloze komt in zijn plaats.

Bij dit strafgericht valt op te merken
A. Des konings strengheid, daar hij hun vrouwen en kinderen met hen voor de leeuwen liet werpen. Hoe rechtvaardig zijn Gods inzettingen boven die der kinderen! Want God beval, dat de kinderen niet zouden sterven voor de zonden hunner vaderen, Deuteronomium 24:16. Toch werden zij in buitengewone gevallen ter dood gebracht, als dat van Achan, Saul en Haman.

B. De bloeddorst der leeuwen. Zij kwamen niet op de grond des kuils, of de leeuwen heersten over hen en verscheurden hen zonder verwijl. Dit bevestigde het wonder, waardoor Daniël gespaard was en maakte het nog groter, want hieruit bleek, dat het niet was, omdat zij geen honger hadden, maar omdat het hun niet toegelaten werd. Bloedhonden, die gemuilband worden, zijn te bloeddorstiger, als de muilband afgenomen wordt, zo was het ook met deze leeuwen. En de Heere is bekend door de oordelen, die Hij houdt. Daniël 6:25-28 Darius doet hier zijn best om de fout, die hij gemaakt heeft door de oneer, die hij beide God en Daniel aangedaan heeft, door Daniel in de leeuwenkuil te werpen, te herstellen door beide te eren.

1. Hij geeft eer aan God door een besluit, verkondigt aan alle volken, waarin zij opgeroepen worden voor Hem te vrezen. En dit besluit is inderdaad geschikt om afgekondigd te worden als onveranderlijk, neer de wet der Meden en Perzen, want het is het eeuwig Evangelie, gepredikt aan hen, die op de aarde wonen, Openbaring 14:6 Vreest God en geeft Hem heerlijkheid. Opmerking verdient

1. Aan wie hij dit besluit zendt. Aan alle rolkeren, natiën en tongen, die op de ganse aarde woonden, vers 25. Dit zijn grote woorden, en het is waar, dat alle inwoners der aarde verplicht zijn tot hetgeen hier besloten is, maar hier betekenen zij niet meer dan iedere provincie van zijn rijk, dat, hoewel het vele volken omvatte, toch niet alle omvatte, maar zo is het, die veel hebben, zijn geneigd te denken, dat zij alles hebben.

2. Wat de inhoud van het besluit is: Dat men leve en siddere voor het aangezicht van de God Daniels. Dit gaat verder dan Nebukadnézars besluit bij een dergelijke gelegenheid, want het verbood alleen om lastering te spreker tegen dezen God, maar dit beveelt hun voor Hem te leven, met ontzag en eerbied aan Hem te denken, en over Hem te spreken. En wel mocht als inleiding boven dit besluit staan: Uw vrede worde vermenigvuldigd, want de enige grondslag voor waren en overvloedige vrede is de vreze Gods, want dat is de ware wijsheid. Als wij in de vreze Gods leven, en naardien regel wandelen, zullen wij vrede hebben, de vrede zal ons vermenigvuldigd worden. Maar, hoewel dit besluit ver gaat, gaat het toch niet vergenoeg, om goed te handelen, en in overeenstemming met zijn tegenwoordige overtuiging, moest hij alle mensen bevolen hebben, niet alleen te beven en, te sidderen voor dezen God, maar Hem lief te hebben en te vertrouwen, de dienst der afgoden te verzaken en Hem alleen te dienen en Hem aan te roepen, zoals Daniël deed. Maar de afgoderij was zo lang en zo diep ingeworteld, dat zij door besluiten van vorsten niet uitgeroeid kon worden, en door geen enkele andere macht, dan die het heerlijk Evangelie van Christus vergezelde.

3. Wat de redenen en overwegingen zijn, die hen tot dit besluit brengen. Zij zouden voldoende zijn om een besluit te rechtvaardigen tot algehele onderdrukking der afgoderij, zoveel te meer zullen zij volstaan om dit te ondersteunen. Er bestaat een goede reden voor alle mensen, om voor dezen God te beven, want,
a. Zijn wezen staat boven ons. "Hij is de levende God, Hij leeft als een God, terwijl de goden, die wij dienen, dode dingen zijn, en zelfs geen dierlijk leven hebben."
b. Zijn heerschappij is onbetwistbaar. Hij leeft een koninkrijk en heerschappij, Hij heeft niet alleen, maar Hij regeert als absoluut soeverein.
c. Beide, Zijn wezen en zijn regering zijn onveranderlijk. Hij is zelf bestendig in eeuwigheden, en bij Hem is geen schaduw van omkering. En ook Zijn koninkrijk is niet verderfelijk door een kracht van buiten, ook heeft zijn heerschappij niets in zich, dat met verval dreigt of de strekking daartoe heeft, en daarom zal zij tot het einde toe zijn.
d. Zijn macht is voldoende om een zo groot gezag te dragen, vers 27. Hij verlost zijn getrouw knechten uit de ellende en redt ze uit de ellende, Hij doet tekenen en wonderen, ver boven de grootste natuurkracht, beide in de hemel en op de aarde, waaruit blijkt, dat Hij de soevereine Heere van beide is.
e. Van dit alles heeft Hij een nieuw bewijs gegeven door Zijn knecht Daniël uit het geweld der leeuwen te verlossen. Dit wonder en dat van de verlossing der drie jongelingen werden gedaan voor de ogen der mensen, werden gezien, bekend gemaakt, en bevestigd door twee van de grootste vorsten, die ooit geleefd hebben, en waren luisterrijke bevestigingen van de eerste beginselen van de godsdienst, uit de bekrompen voorstelling der Joden uitgelicht, krachtdadige weerleggingen van al de dwalingen van het heidendom, en een zeer gepaste voorbereiding voor het zuivere katholieke christendom.

4. Hij geeft eer aan Daniël, vers 28: Deze Daniel had voorspoed. Zie, hoe God voor hem goed uit kwaad deed voortkomen. Deze vermetele aanslag, die zijn vijanden op zijn leven deden, was de gelukkige aanleiding tot hun verwijdering en tevens die van hun kinderen, die anders nog zijn bevordering in de weg zouden gestaan hebben en ‘t hem bij elke gelegenheid lastig gemaakt, en nu had hij meer voorspoed dan ooit, stond hoger in de gunst bij zijn vorst en in aanzien bij het volk, wat hem een voortreffelijke gelegenheid gaf zijn broederen goed te doen. Aldus ging spijze uit van de eter (en dat was hier eveneens de leeuw), en zoetigheid van de sterke.

HOOFDSTUK 7

1 In het eerste jaar van Belsazar, de koning van Babel, zag Daniel een droom, en gezichten zijns hoofds, op zijn leger; toen schreef hij dien droom, en hij zeide de hoofdsom der zaken. 2 Daniel antwoordde en zeide: Ik zag in mijn gezicht bij nacht, en ziet, de vier winden des hemels braken voort op de grote zee. 3 En er klommen vier grote dieren op uit de zee, het een van het andere verscheiden. 4 Het eerste was als een leeuw, en het had arendsvleugelen; ik zag toe, totdat zijn vleugelen uitgeplukt waren, en het werd van de aarde opgeheven, en op de voeten gesteld, als een mens, en aan hetzelve werd eens mensen hart gegeven. 5 Daarna, ziet, het andere dier, het tweede, was gelijk een beer, en stelde zich aan de een zijde, en het had drie ribben in zijn muil tussen zijn tanden; en men zeide aldus tot hetzelve: Sta op, eet veel vlees. 6 Daarna zag ik, en ziet, er was een ander dier, gelijk een luipaard, en het had vier vleugels eens vogels op zijn rug; ook had hetzelve dier vier hoofden, en aan hetzelve werd de heerschappij gegeven. 7 Daarna zag ik in de nachtgezichten, en ziet, het vierde dier was schrikkelijk en gruwelijk, en zeer sterk; en het had grote ijzeren tanden, het at, en verbrijzelde, en vertrad het overige met zijn voeten; en het was verscheiden van al de dieren, die voor hetzelve geweest waren; en het had tien hoornen. 8 Ik nam acht op de hoornen, en ziet, een andere kleine hoorn kwam op tussen dezelve, en drie uit de vorige hoornen werden uitgerukt voor denzelven; en ziet, in dienzelven hoorn waren ogen als mensenogen, en een mond, grote dingen sprekende. 9 Dit zag ik, totdat er tronen gezet werden, en de Oude van dagen Zich zette, Wiens kleed wit was als de sneeuw, en het haar Zijns hoofds als zuivere wol; Zijn troon was vuurvonken, deszelfs raderen een brandend vuur. 10 Een vurige rivier vloeide, en ging van voor Hem uit, duizendmaal duizenden dienden Hem, en tien duizendmaal tien duizenden stonden voor Hem; het gericht zette zich, en de boeken werden geopend. 11 Toen zag ik toe vanwege de stem der grote woorden, welke die hoorn sprak; ik zag toe, totdat het dier gedood, en zijn lichaam verdaan werd, en overgegeven om van het vuur verbrand te worden. 12 Aangaande ook de overige dieren, men nam hun heerschappij weg, want verlenging van het leven was hun gegeven tot tijd en stonde toe. 13 Verder zag ik in de nachtgezichten, en ziet, er kwam Een met de wolken des hemels, als eens mensen zoon, en Hij kwam tot de Oude van dagen, en zij deden Hem voor Denzelven naderen. 14 En Hem werd gegeven heerschappij, en eer, en het Koninkrijk, dat Hem alle volken, natiën en tongen eren zouden; Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet vergaan zal, en Zijn Koninkrijk zal niet verdorven worden. 15 Mij Daniel werd mijn geest doorstoken in het midden van het lichaam, en de gezichten mijns hoofds verschrikten mij. 16 Ik naderde tot een dergenen, die daar stonden, en verzocht van hem de zekerheid over dit alles; en hij zeide ze mij, en gaf mij de uitlegging dezer zaken te kennen. 17 Deze grote dieren, die vier zijn, zijn vier koningen, die uit de aarde opstaan zullen. 18 Maar de heiligen der hoge plaatsen zullen dat Koninkrijk ontvangen, en zij zullen het Rijk bezitten tot in der eeuwigheid, ja, tot in eeuwigheid der eeuwigheden.

19 Toen wenste ik naar de waarheid van het vierde dier, hetwelk verscheiden was van al de andere, zeer gruwelijk, welks tanden van ijzer waren, en zijn klauwen van koper; het at, het verbrijzelde, en vertrad het overige met zijn voeten.

20 En aangaande de tien hoornen die op zijn hoofd waren, en de anderen, die opkwam, en voor denwelken drie afgevallen waren, namelijk dien hoorn, die ogen had, en een mond, die grote dingen sprak, en wiens aanzien groter was, dan van zijn metgezellen. 21 Ik had gezien, dat diezelve hoorn krijg voerde tegen de heiligen, en dat hij die overmocht, 22 Totdat de Oude van dagen kwam, en het gericht gegeven werd aan de heiligen der hoge plaatsen, en dat de bestemde tijd kwam, dat de heiligen het Rijk bezaten. 23 Hij zeide aldus: Het vierde dier zal het vierde rijk op aarde zijn, dat verscheiden zal zijn van al die rijken, en het zal de ganse aarde opeten, en het zal dezelve vertreden, en het zal ze verbrijzelen. 24 Belangende nu de tien hoornen: uit dat koninkrijk zullen tien koningen opstaan, en een ander zal na hen opstaan; en dat zal verscheiden zijn van de vorigen, en het zal drie koningen vernederen. 25 En het zal woorden spreken tegen de Allerhoogsten, en het zal de heiligen der hoge plaatsen verstoren, en het zal menen de tijden en de wet te veranderen, en zij zullen in deszelfs hand overgegeven worden tot een tijd, en tijden, en een gedeelte eens tijds.

26 Daarna zal het gericht zitten, en men zal zijn heerschappij wegnemen, hem verdelgende en verdoende, tot het einde toe. 27 Maar het rijk, en de heerschappij, en de grootheid der koninkrijken onder de gansen hemel, zal gegeven worden de volke der heiligen der hoge plaatsen, welks Rijk een eeuwig Rijk zijn zal; en alle heerschappijen zullen Hem eren en gehoorzamen.

28 Tot hiertoe is het einde dezer rede. Wat mij Daniel aangaat, mijn gedachten verschrikten mij zeer, en mijn glans veranderde aan mij; doch ik bewaarde dat woord in mijn hart.

De zes eerste hoofdstukken van dit boek waren historisch, wij beginnen nu met vrees en beving aan de zes laatste, de profetische, waarin vele duistere dingen voorkomen, die moeilijk te verstaan zijn waarvan wij de zin niet met zekerheid durven bepalen, en toch zijn vele dingen duidelijk en putti, waarvan wij, door God bekwaam gemaakt, naar ik vertrouw, een goed gebruik zullen maken. In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Daniels visioen van de vier dieren, vers 1-8.
II. Zijn visioen van Gods troon van heerschappij en oordeel, vers 9-14.
III. De uitlegging van deze visioenen, hem gegeven door een engel, die er bij stond, vers 15-28.

Of deze visioenen tot aan het eind der tijden reiken, is moeilijk te zeggen, en ook zijn de meest oordeelkundige uitleggers het er niet over eens.

Daniël 7:1-8
De dagtekening van dit hoofdstuk plaatst de gebeurtenissen, daarin beschreven, vóór die van hoofdstuk 5, die voorvielen in het laatste jaar van Belsazar en vóór die van hoofdstuk 6, waarvoor het eerste jaar van Darius geroemd wordt, want Daniël had deze visioenen in het eerste jaar van Belsazar, toen de gevangenschap der Joden te Babel ten einde begon te lopen. Belsazars naam wordt hier in ‘t origineel anders gespeld dan tot nu toe, eerst was het Belscheazar- Bel is het, die schatten vergadert. Maar nu is het Bel-eshe-zar- Bel wordt door de vijand verbrand. Bel was de god der Chaldeeën, hij was voorspoedig geweest, maar nu zal hij verteerd worden. Wij hebben in deze verzen Daniëls visioen van de vier wereldrijken, die de Joden onderdrukten.
Hier valt op te merken,
I. De omstandigheden van dit visioen. Daniel had Nebukadnézars droom uitgelegd en nu wordt hij zelf vereerd met dergelijke Goddelijke openbaringen, vers 1:Hij had gezichten zijns hoofde op zijn leger, terwijl hij sliep. zo openbaarde God zichzelf en Zijn wil somtijds aan de kinderen der mensen, als een diepe slaap op hen gevallen was, Job 33:15, want als wij ‘t meest van de wereld teruggetrokken zijn en van de zinnelijke dingen verwijderd, dan zijn wij het beste geschikt voor de gemeenschap met God. Maar toen hij wakker was, schreef hij dien droom tot zijn eigen nut, om hem niet te vergeten, zoals een droom, die verdwijnt, en hij zeide de hoofdsom der zaken tot zijn broederen de Joden, hun tot nut, en gaf hun die geschreven, om ze mede te delen aan die ver weg woonden, en om ze te bewaren voor hun kinderen en die na hen zouden komen, die deze dingen vervuld zouden zien. De Joden, die sommige profetieën van Jeremia en Ezechiël verkeerd begrepen, vleiden zich met de hoop, dat zij na de terugkeer in hun land een volkomen en ongestoorde rust zouden genieten, maar opdat zij zich niet zozeer zouden bedriegen en hun rampen door teleurstelling te smartelijk worden, laat God hun door dezen profeet weten, dat zij verdrukking zullen hebben, de beloften van hun voorspoed moesten vervuld worden in de geestelijke zegeningen van het rijk der genade, zoals Christus zijn discipelen gezegd heeft, moesten zij vervolging verwachten, en de beloften, waarop zij zich verlaten, zullen vervuld worden in de eeuwige zegeningen van het rijk der heerlijkheid. Daniël schreef deze dingen en zeide ze, ten teken, dat de kerk onderwezen zou worden beide, door de Schriften en door de prediking der Evangeliedienaren, beide, door het geschreven woord en door het gesproken woord, en predikanten moeten in hun prediking de hoofdsom der dingen zeggen, die geschreven zijn.

II. Het visioen zelf, dat de omverwerping der regering voorspelt bij die volken, onder wier invloed de kerk der Joden was in de volgende eeuwen.
1. Hij zag de vier winden des hemels voortbreken op de grote zee, vers 2. Zij wedijverden, wie het hardst zou blazen, en tenslotte alleen overblijven. Dit is een voorstelling van de strijd tussen de vorsten om de heerschappij, en hoe de volken door deze oorlogen geschokt zouden worden, waaraan de machtige rijken, van welke hij nu een visioen ontving, hun oorsprong te danken zouden hebben. Een enken wind, uit welke hemelstreek hij ook waait, brengt de zee reeds in grote beroering, maar wat een geweld moet het niet zijn, als vier winden elkaar de heerschappij betwisten! Want dat is het, wat de koningen der volken elkaar in hun oorlogen betwisten, die even rumoerig en geweldig zijn als de strijd der winden, maar hoe wordt de arme zee bewogen en beroerd, hoe verschrikkelijk zijn hare weeën, hoe hevig hare schokken, terwijl de winden elkaar bestrijden om alleen de macht te hebben, haar te verontrusten! Deze wereld is als een stormachtige onstuimige zee, dank zij de trotse heerszuchtige winden, die haar teisteren.

2. Hij zag vier grote dieren uit de zee opklimmen, uit het troebele water, waarin eerzuchtige geesten gaarne vissen. De vorsten en rijken worden voorgesteld door dieren, omdat zij maar al te vaak door ruw woede en tirannie machtig worden en zich staande houden. Deze dieren waren het een van het ander verscheiden, vers 3, van verschillende gedaante, om de verschillenden aard en geest der volken te kennen te geven, die zij voorstelden.

a. Het eerste was als een leeuw, vers 4. Dit was het Chaldeeusche rijk, dat sterk en trots was en welks koningen absolute macht bezaten. Deze leeuw had arendsvleugelen, om op zijn prooi neer te schieten, die de wonderlijke snelheid betekende, waarmede Nebukadnézar de koninkrijken overwon. Maar Daniel ziet spoedig zijn vleugelen uitgeplukt, en paal en perk gesteld aan de loop van zijn overwinnende wapenen. Verschillende landen, die hem schatplichtig waren geweest, staan tegen hen op, en verheffen zich tegen hen, zodat dit monsterachtige dier, deze gevleugelde leeuw als een mens op de voeten gesteld wordt, en aan hetzelve eens mensen hart gegeven. Het heeft het hart van een leeuw verloren, waarom het beroemd was (een van onze Engelse koningen werd Coeur de lion-Leeuwenhart genoemd), heeft zijn moed verloren en is zwak en onvast geworden, voor alles bevreesd, en zonder durf, zij zijn verschrikt gemaakt en hebben ondervonden, dat zij maar mensen zijn. Somtijds zinkt de moed van een volk op vreemde wijze in, en het wordt laf en verwijfd, zodat wat het hoofd der volken was binnen de tijd van een of twee geslachten achter de andere aankomt.

b. Het tweede dier was gelijk een beer, vers 5. Dit was het Perzische rijk, minder sterk en dapper dan het vorige, maar niet minder vraatzuchtig. Deze beer stelde zich aan de een zijde tegen de leeuw en overwon hem spoedig. Hij verwekte een heerschappij, lezen sommigen. Perzië en Medië, die in Nebukadnézars beeld de twee armen bij een borst waren, kwamen onder een regering. De beer had drie ribben in zijnen muil tussen zijn tanden, de overblijfselen van de volken, die hij verslonden had en die het bewijs waren van zijn vraatzucht, en tevens een aanwijzing, dat al had hij veel verslonden, hij toch niet alles verslinden kon, enige ribben zaten nog tussen zijn tanden, die hij niet vermalen kon. Waarop tot hem gezegd werd: "Sta op, eet veel vlees, Iaat beenderen en ribben, die niet te verteren zijn, liggen en val aan op een lichtere prooi". De vorsten zullen beide, de koningen en het volk aansporen om hun veroveringen voort te zetten, en niet te dulden, dat iemand tegenover hen stand houdt. Onrechtvaardig gemaakte veroveringen zijn gelijk aan die van de roofdieren en in een opzicht nog veel erger, namelijk dat de roofdieren niet op die van hun eigen soort aanvallen, zoals goddeloze en onredelijke mensen doen.

c. Het derde dier was gelijk een luipaard, vers 6. Dat was het Griekse rijk, gesticht door Alexander de Groten, vlug, listig en wreed, als een luipaard. Hij had vier vleugelen eens vogels, de leeuw schijnt slechts twee vleugels te hebben gehad, maar de luipaard had er vier, want hoewel Nebukadnézar grote snelheid ten toon spreidde, was die van Alexander nog grote. In de tijd van zes jaren maakte hij zich meester van het hele Perzische rijk, bovendien een groot deel van Azië, Syrië, Egypte, Indië en andere volken. Dit dier had vierhoofden, na Alexanders dood werden zijn veroveringen verdeeld door zijn vier voornaamste generaals, Seleucus Nicanor nam Groot-Azië, Perdiccas en na hem Antigonus nam Klein-Azië, Cassander Macedonië en Ptolemeus Egypte. Aan dit dier werd de heerschappij gegeven, zij werd gegeven door God, van Wie alle verhoging komt.

d. Het vierde dier was woester, geduchter en boosaardiger, dan een van de andere, ongelijk aan al de andere, en ook kan het met geen enkel roofdier vergeleken worden, vers 7. De geleerden zijn het niet eens over dit naamloze dier, sommigen nemen er het Romeinse rijk voor, dat in zijn bloeitijd tien koninkrijken omvatte, Italië, Frankrijk, Spanje, Duitsland, Engeland, Rusland, Hongarije, Azië, Griekenland en Egypte, de kleine hoorn, die in de plaats kwam van de drie uitgerukte hoorns, vers 8, is dan het Turkse rijk, dat de plaats innam van Azië, Griekenland en Egypte. Anderen houden het vierde dier voor het koninkrijk Syrië, de familie der Seleuciden, die het volk der Joden zeer wreed verdrukte zoals wij in Josephus en de geschiedenis der Maccabeeën vinden. En hierin was dat rijk verschillend van alle voorafgaande, dat geen der vorige machthebbers de Joden dwong hun godsdienst te verloochenen, maar de koning van Syrië deed het en behandelde hen wreed. Hun legers en bevelhebbers waren de grote ijzeren tanden, waarmede zij het volk van God aten en verbrijzelden, en het overige van hen vertraden zij. Men veronderstelt dan, dat de tien hoornen tien koningen waren, die achtereenvolgens over Syrië regeerden, de kleine hoorn is dan Antiochus Epifanes, de laatste der tien, die op een of andere wijze drie der koningen verdreef, en de macht in handen kreeg. Hij was een man van groot verstand, en daarom wordt gezegd, dat hij ogen heeft als mensenogen, hij was zeer stout en vermetel, en had een mond, grote dingen sprekende. Wij zullen hem in deze profetieën weer aantreffen.

Daniël 7:9-14

Of wij het vierde dier verklaren als het Syrische of als het Romeinse rijk, of het eerste als het beeld van het laatste, het is duidelijk dat deze verzen bestemd zijn tot vertroosting en ondersteuning van het volk van God in de vervolgingen, die het beide van het een en van het andere zou te lijden hebben en van al hun trotse vijanden in iedere tijd, want het is geschreven tot lering van hen, die in het laatste der dagen leven, opdat ook zij, door geduld en de troost van de Schrift hope mogen hebben. Drie dingen worden hier geopenbaard, die zeer bemoedigend zijn:

I. Dat er een oordeel wezen zal, en dat God Rechter zal zijn.

1. De mensen hebben nu hun dag, en ieder pretendent denkt, dat het zijn dag is, en spant er zich voor in. Maar, die in de hemel zit, zal lachen want Hij ziet, dat Zijn dag komt, Psalm 37:13. Ik zag, totdat de tronen neergeworpen waren, niet alleen de tronen dezer dieren, maar alle macht en heerschappij en kracht, die ingesteld is tegen het koninkrijk Gods onder de mensen, I Korinthe 15:24, zodanig zijn de tronen van de koninkrijken der wereld, in vergelijking met Gods koninkrijk, zij, die ze zien oprichten, behoeven maar korten tijd te wachten, en zij zullen ze zien neerwerpen. Ik zag, totdat er tronen gezet werden, zo kan even goed gelezen worden, Christus' troon en de troon van Zijn Vader. Een der rabbijnen gelooft, dat deze tronen opgericht zijn, een voor God, en de andere voor de Zone Davids. Het is het gericht, dat zich hier zet vers 10. De bedoeling hiervan is, om Gods wijs en rechtvaardig bestuur van de wereld door zijn leiding bekend te maken, en een onuitsprekelijke voldoening

geeft het aan alle goede mensen, te midden der woelingen en omwentelingen. van staten en koninkrijken, dat de Heere Zijn troon in de hemelen bevestigd heeft en Zijn koninkrijk over alles heerst, Psalm 103:19, dat er waarlijk een God is, die op de aarde richt, Psalm 58:12.

2. Misschien wijst dit op de verwoesting door Gods leiding over het Syrische of Romeinse rijk gebracht, om zijn verdrukking van Gods volk. Maar

3. Het schijnt in de eerste plaats bedoeld als beschrijving van het laatste oordeel, want al volgt het niet onmiddellijk op de heerschappij van het vierde dier, ja, al moet het nog komen, misschien pas na vele eeuwen, toch was de bedoeling, dat het volk van God er door bemoedigd zou worden, onder zijn ellende, door het geloof daaraan en het vooruitzicht daarop. Henoch, de zevende van Adam, profeteerde het, Judas 14. Spreekt de mond van de vijand grote dingen, vers 8, hier zijn veel groter dingen, die de mond des Heeren gesproken heeft.

Vele der Nieuwtestamentische voorspellingen van het komende oordeel zinspelen zeer duidelijk op dit visioen, Openbaring 20:11, 12.
a. De rechter is de Oude van dagen zelf, God de Vader, van Wiens tegenwoordigheid hier de heerlijkheid beschreven wordt. Hij wordt de Oude van dagen genoemd, omdat Hij God is van eeuwigheid tot eeuwigheid. Onder de mensen rekenen wij, dat in de stokouden de wijsheid is, en in de langheid der dagen het verstand, zal dan niet alle vlees stil zijn voor Hem, die de Oude van dagen is. De heerlijkheid van de Rechter wordt hier afgebeeld in zijn kleding, die wit was als de sneeuw betekenende de glans en de zuiverheid van ai zijn gerichten, en het haar Zijns hoofde is rein en wit, als zuivere wol, zodat Hij er eerwaardig uitziet.

b. De troon is zeer geducht. Hij is als vuurvonken, vreselijk voor de goddelozen, die er voor gedagvaard zullen worden. En daar de troon op raderen verplaatsbaar is, zijn deszelfs raderen een brandend vuur, om de tegenpartijders te verslinden, want onze God is een verterend vuur, en hij Hem is een eeuwige gloed, Jesaja 33:14. Dit wordt breder uitgewerkt, vers 10. Zoals voor al zijn trouw vrienden een zuivere rivier van het water des levens voortkomt uit de troon Gods en des lams, Openbaring 22:I, zo vloeit en gaat van voor Hem uit, vooral zijn onverzoenlijke vijanden, een vurige rivier, een zwavelstroom, Jesaja 30:33, een vuur, dat zijn wederpartijen aan brand steekt. Hij is een snelle getuige en Zijn woord is een woord op raderen.

c. Het gevolg is talrijk en zeer schitterend. De Schechina wordt immer door engelen omringd, zo is het hier ook, vers 10: duizendmaal duizenden dienden Hem, en tienduizend maal tienduizenden stonden voor Hem. Het is Zijn eer, dat Hij zulk een groot gevolg heeft, maar nog veel meer, dat Hij het niet nodig heeft en er niet door gebaat kan worden. Zie hoe talrijk de hemelse heirscharen zijn: er zijn duizenden engelen, en hoe dienstijverig zij zijn: zij staan voor God, gereed om uitgezonden te worden, en de eersten wenk van Zijn wil en welbehagen op te volgen. Zij zullen In ‘t bijzonder dienst doen als dienaren van Zijn gerecht, op de laatsten, de oordeelsdag, wanneer de Zoon des mensen komen zal, en alle de heilige engelen met Hem. Henoch profeteerde, dat de Heere komen zou met zijn vele duizenden heiligen.

d. Het proces is rechtvaardig en onberispelijk, opdat ieder zich er op beroepen kan, en de boeken werden geopend. Zoals in de gerechtshoven onder de mensen de feiten opgetekend worden ineen boek, dat geopend wordt, als er uitspraak gedaan wordt, de getuigenverklaringen gehoord en de eed afgelegd wordt om de feiten vast te stellen, en de wetboeken geraadpleegd worden, om de uitspraak te kunnen doen, zo zal ook in het oordeel

van de groten dag de billijkheid van het vonnis even klaar en onbetwistbaar zijn, alsof de boeken geopend worden om het te rechtvaardigen.

II. Dat er met de trotse en wrede vijanden van Gods kerk afgerekend zal worden, en dat zij te rechter tijd ten onder gebracht zullen worden, vers 11, 12. Dit wordt hier aan ons voorgesteld,
1. Door het verdoen van het vierde dier. God heeft een twist met dat dier vanwege de stem der grote woorden, welke die hoorn sprak, die de Hemel tergde, en triomfeerde over al wat heilig is, dit is meer tergend voor God dan iets anders, als zij zeggen: Onze hand is hoog geweest, Deuteronomium 32:27. Daarom moest Farao vernederd worden, omdat hij zeide: Wie is de Heere? en: Ik zal vervolgen, ik zal achterhalen. Henoch voorspelde, dat de Heere daarom komen zou, om de wereld te oordelen, vanwege alle de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben, Judas: 15. Grote woorden zijn ijdele woorden, waarvan de mensen in de groten dag rekenschap moeten geven. En zie hoe het dier vergaat, dat zulk een groot woord heeft. Het wordt gedood en zijn lichaam verdaan om door het vuur verbrand te worden. Na Antiochus werd het Syrische rijk vernietigd. Hij zelf stierf aan een ellendige ziekte, zijn familie werd uitgeroeid, het koninkrijk verwoest door de Parthen en Armeniërs, en tenslotte tot een wingewest van het Romeinse rijk gemaakt door Pompeius. En wat het Romeinse rijk betreft, als wij dat voor het vierde dier nemen, nadat het het Christendom begon te vervolgen, verviel en kwijnde het, en eindelijk werd het vernietigd. Aldus zullen al uw vijanden omkomen, o Heer, en voer uw aangezicht gedood worden.

2. Door het verzwakken en verkwijnen van de drie andere dieren, vers 12. Men nam hun heerschappij weg, en zo werden ze buiten staat gesteld om het kwaad te doen, dat zij tegen de kerk en het volk van God gedaan hadden, maar verlenging des levens werd hun gegeven, tot tijd en stonde toe, een gezellen tijd, welks grenzen zij niet konden overschrijden. De macht der vorige rijken was geheel gebroken, maar het volk daarvan was er nog, in verzwakten toestand, gering en onbeduidend. Wij kunnen hierop zinspelen bij de beschrijving van het overblijfsel der zonde in de harten van goede mensen, zij hebben gebreken, werker leven verlengd wordt, zodat zij niet volkomen vrij van zonde zijn, maar zij heeft haar heerschappij, verloren, zodat de zonde niet heerst in hun sterfelijk lichaam. En zo handelt God met de vijanden van zijn kerk, somtijds breekt Hij hun tanden, Psalm 3:8, als Hij hun de nek niet breekt, verbrijzelt de vervolging, maar geeft de vervolgers uitstel, opdat zij tijd hebben om zich te bekeren. En het is betamelijk, dat God voor Zijn eigen werk, Zijn eigen weg en tijd kiest.

III. Dat het koninkrijk van de Messias opgericht en in stand gehouden zal worden in de wereld, ten spijt van allen tegenstand van de machten der duisternis. Laat de heidenen woeden en gemelijk zijn, zoolang zij willen, God zal Zijn koning zalven over Sion, de berg Zijner heiligheid. Daniel ziet dit in zijn visioen en troost zichzelf en zijn vrienden met het vooruitzicht daarop. Dit is hetzelfde als het gezicht van Nebukadnézar, namelijk van de steen, die zonder handen afgehouwen werd, en die het beeld vermaalde, maar in dit visioen is meer van het zuivere Evangelie dan in dat.
1. De Messias wordt hier de Zoon des mensen genoemd- Een als eens mensen zoon, want Hij werd gemaakt in gelijkheid des zondigen vleses, werd in gedaante gevonden als een mens. Ik zag Een als eens mensen zoon, Een, die nauwkeurig overeenstemde met de voorstelling, die in de Goddelijke raad gevormd was van Hem, die in de volheid der tijden de Middelaar zou zijn tussen God en mensen. Hij is eens mensen zoon gelijk, maar inderdaad de zoon van God. Onze Zaligmaker schijnt duidelijk op dit visioen te zinspelen, als Hij zegt, Johannes 5:27:dat de Vader Hem daarom macht gegeven heeft gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is,

en omdat Hij de persoon is, dien Daniël in het visioen zag, aan wien een koninkrijk en heerschappij werd gegeven.

2. Er staat, dat Hij met de wolken des hemels komen zal. Sommigen menen, dat dit op zijn vleeswording slaat, Hij kwam neder op de wolken des hemels, kwam onbemerkt op de wereld, zoals de heerlijkheid des Heeren in een wolk bezit van de tempel nam. De rijken der wereld waren dieren, die opklommen uit de zee, maar het koninkrijk van Christus is van boven, Hij is de Heere uit de hemel. Ik ben van mening, dat het veeleer wijst op de hemelvaart, toen Hij tot Zijn Vader terugkeerde volgde het oog Zijner discipelen Hem, totdat een wolk Hem wegnam van hun ogen. Hand 1:9. Hij maakte van die wolk Zijn wagen, waarop Hij triomfantelijk naar een hogere wereld reed. Hij komt snel, onweerstaanbaar en Hij komt met majesteit, want Hij komt met de wolken des hemels.

3. Hij wordt hier voorgesteld als Een, die een machtigen invloed heeft in de hemel. Als de wolk Hem wegnam van de ogen Zijner discipelen, is het de moeite waard te vragen, waarheen zij Hem voerde, waar zij Hem bracht, zoals de profetenzonen in een gelijk geval deden ten aanzien van Elia, en hier wordt ons verhaald, tot onze overvloedige voldoening, dat Hij kwam tot de Oude van dagen, want Hij voer op tot Zijn Vader en onzen Vader, tot Zijn God en onzen God, Johannes 20:17, van Hem kwam Hij, en tot Hem keert Hij weer, om met Hem verheerlijkt te worden en aan zijn rechterhand te zitten. Met groot welgevallen zeide Hij: Ik ga heen tot Dengene, die Mij gezonden heeft. Maar was Hij welkom? Ja, dat was Hij, zonder twijfel, want zij deden Hem voor Denzelve naderen, Hij werd in Zijns Vaders tegenwoordigheid gebracht, vergezeld en aangebeden door alle engelen Gods, Hebreeën 1:6. God deed Hem naderen en tot Hem genaken, als Advocaat en Verdediger van ons, Jeremia 30:21, opdat wij door Hem mochten genaken Door deze plechtige toenadering tot de Oude van dagen is het duidelijk, dat de Vader het offer, dat Hij gebracht had, aannam, en de voldoening, die Hij gegeven had, en dat Hem al wat Hij gedaan had, volkomen welbehaaglijk was. Men deed Hem naderen, als onzen Hogepriester, die voor ons in het binnenste des voorhangsels ingaat, en als onzen Voorloper.

4. Hier wordt Hij voorgesteld als Een, die een machtigen invloed op de aarde heeft, vers 14. Toen Hij ging om verheerlijkt te worden bij Zijn Vader, werd Hem macht gegeven over alle vlees, Johannes 17:2.

5. Met het vooruitzicht daarop werden Daniël en zijn vrienden hier vertroost, dat niet alleen de heerschappij van de vijanden der kerk zal weggenomen worden, vers 12, maar dat de heerschappij gegeven zal worden aan het hoofd der kerk en haar besten vriend, voor Hem zal iedere knie zich buigen en alle tong belijden, Filipp. 2:9, 10. Hem is gegeven ere en het koninkrijk, en zij zijn gegeven door Hem, die het onbetwistbaar recht heeft om ze te geven, wat onze Zaligmaker ons leert te erkennen aan het slot van het gebed des Heeren, zoals sommigen menen met het oog op deze woorden: Want U is het koninkrijk en de macht en de heerlijkheid.

Hier wordt voorspeld, dat het koninkrijk van de verheven Verlosser zal zijn,
a. Een universeel koninkrijk, het enige universele rijk, wat anderen ook gemeend of bedoeld hebben. Alle volkeren, natiën en tongen zullen Hem eren, en onder zijn rechtsbedeling staan of als zijn gehoorzame onderdanen of als zijn overwonnenen en gevangenen, om door Hem geregeerd of verworpen te worden. Op welken weg ook, de koninkrijken dezer wereld zullen alle Zijn koninkrijk worden.

b. Een eeuwig koninkrijk. Zijn koninkrijk zal niet verdorven worden door een ander koning, en Hij zal geen opvolger hebben, en zijn heerschappij zal niet vergaan. Zelfs de poorten der hel, of de helsche machten en krachten zullen het niet overweldigen. De kerk zal strijdend blijven tot het einde van de tijd en overwinnend tot de eindeloze tijden der eeuwigheid.

Daniël 7:15-28

I. Hier hebben wij de diepen indruk, dien dit visioen op de profeet maakte. God eerde hem daarmee en gaf hem voldoening, maar niet zonder grote smart en ontroering, vers 15: Mij Daniel, werd mijn geest doorstoken, in het midden van het lichaam. Het woord, dat hier voor lichaam gebruikt wordt, betekent eigenlijk schede, want het lichaam is voor de ziel niet anders, zij is het wapen, voor haar moeten wij voornamelijk zorg dragen.
De gezichten mijns hoofds verschrikten mij, en wederom, vers 28, Mijn gedachten verschrikten mij zeer. De wijze waarop deze dingen hem geopenbaard werden overstelpte hem en vergde zoveel van zijn gedachten, dat de kracht hem ontzonk, en de zinsverrukking, waarin hij was, vermoeide en verzwakte hem. De dingen zelf, die geopenbaard werden, verbaasden en ontzetten hem, en brachten hem in verwarring, totdat hij langzamerhand zich herstelde en weer meester werd over zichzelf, en de vertroostingen van het visioen tegenover de verschrikkingen er van plaatste.

II. Zijn ernstig verlangen om de bedoeling er van te verstaan, vers 16:Ik naderde tot enen dergenen, die daar stonden, enen der engelen, die in het gevolg van de Zoon des mensen verscheen was, en verzocht van hem de zekerheid over dit alles, de ware betekenis el bedoeling. Het is iets zeer begeerlijks, de rechte en volle betekenis te vatten van wat wij zien en horen van God, en zij, die dat leren willen moeten er om vragen in volhardend en vurig gebed en door ten uiterste te doorzoeken, wat te doorzoeken is. 111. de sleutel, die hem gegeven werd, om hem dit visioen te doen verstaan. De engel zeide hem, en zeide het zo duidelijk, dat hij hem de uitlegging dezer zaken te kennen gaf, en hem zodoende wat geruster maakte.
1. De grote dieren zijn grote koningen en hun rijken, die uit de aarde opstaan zullen, zoals die dieren uit de zee, vers 17. Zij zijn terrae filii-uit -de aarde, hun reuk is aards, en hun oorsprong is uit het stof, zij zijn van de aarde aards, en zij zijn in het stof geschreven en tot stof zullen zij wederkeren.

2. De eerste drie dieren begrijpt Daniël tamelijk wel, maar over het vierde dier wenst hij beter ingelicht te worden, omdat het zoveel van de andere verschilde, en schrikkelijk en gruwelijk was, en dat niet alleen, maar ook zeer boosaardig want het at en verbrijzelde, vers 19. Misschien was het dat, wat Daniël zulk een schrik aanjoeg, en dit deel van de gezichten zijns hoofde verontrusten hem meer dan iets anders. Maar vooral verlangde hij te weten, wat de kleine hoorn was, die ogen had, en een mond, grote dingen sprekende, en welks gelaat minder vrees toonde en geduchter was dan dat zijner metgezellen, vers 20. En hiernaar vroeg hij met de meeste belangstelling, omdat deze hoorn het was, die krijg veerde tegen de heiligen en die overmocht. Zoolang voorgesteld wordt, hoe de kinderen der mensen krijg voeren tegen elkander en elkander overwinnen, toont de profeet niet zoveel belangstelling de potscherf moge met aarden potscherven twisten, zodat zij elkander vernietigen, maar als zij krijg voeren tegen de heiligen, als de kostelijke kinderen Sions, tegen fijn goud geschat, als aarden flessen gebroken worden, dan is het tijd om te vragen: Wat is daarvan de bedoeling? Zal de Heere Zijn volk verwerpen? Zal hij dulden, dat hun vijanden hen vertreden en over hen triomferen? Wat is diezelfde hoorn, die de heiligen overmogen zal?

Hierop antwoordt zijn gids, vers 23-25, dat het vierde dier het vierde rijk is, dat de ganse aarde zal opeten, of het hele land, zoals ook gelezen kan worden. Dat de tien hoornen tien koningen zijn, en de kleine hoorn een koning is, die drie koningen ten onder brengen en God en Zijn volk zeer honen zal, en dat hij zal handelen,
a. Zeer goddeloos tegen God. Hij zal woorden spreken tegen de Allerhoogste, Hem, zijn macht en rechtvaardigheid niet achtende.
b. Zeer tiranniek tegen het volk van God. Hij zal de heiligen der hoge plaatsen verstoren, hij zal ze niet dadelijk afsnijden, maar hen door langdurige onderdrukking en een onafgebroken harde behandeling verstoren, hun vermogen doen slinken en hun gezinnen verzwakken. Het plan van Satan was de heiligen der hoge plaatsen te verstoren, opdat zij niet meer geducht werden, maar de poging is ijdel, want zoolang de wereld blijft bestaan, zal God er een kerk hebben. Hij zal menen de tijden en de wet te veranderen, al de geboden en instellingen van de godsdienst te vernietigen en iedereen te dwingen om precies te doen en te zeggen, wat hij wil. Hij zal wetten en zeden, zo menselijke als Goddelijke, met voeten treden. Diruit, aedificat, mutat quadrata, rotundis- Hij breekt af, bouwt op, maakt van vierkant rond, alsof hij ook de ordinantiën van de hemel kon veranderen. En in deze vermetele pogingen zal hij een tijd lang voorspoedig zijn en slagen, zij zullen in zijn hand gegeven worden tot enen tijd en tijden en een gedeelte eens tijds, dat is, drie en een half jaar lang, de beroemde profetische tijdmaat, die wij in de Openbaring ontmoeten, die somtijds twee en veertig maanden genoemd wordt, en soms twaalfhonderd zestig dagen, wat op hetzelfde neerkomt. Maar ten einde van dien tijd zal het gericht zitten en zijn heerschappij wegnemen, vers 26, wat de uitlegging is van vers 11, dat namelijk het aller gedood en zijn lichaam verdaan wordt.
En, zoals Jozef Mede vers 12 leest, aangaande het overige van het dier, die tien hoornen, in ‘t bijzonder de kleine grootsprekende hoorn, zoals hij dien noemt, hun heerschappij werd weggenomen. Nu is de vraag: Wie is deze vijand, wiens opkomst, heerschappij en ondergang hier voorspeld worden? De uitleggers zijn het er niet over eens. Sommigen menen, dat het vierde rijk dat der Seleuciden is, en de kleine hoorn Antiochus, en houden de geschiedenis van de Maccabeeën voor de vervulling van dit alles, onder anderen Jonias, Piscator, Polanus, Broughton, en vele anderen.
Maar anderen menen, dat het vierde rijk dat der Romeinen is en de kleine hoorn Julius Caesar, en de keizers, die hem opvolgden, zegt Calvijn, de antichrist, de caesaropapie, zegt Jozef Mede, de ongerechtige, die evenals deze kleine hoorn, teniet gemaakt zal worden door de verschijning van Christus’ toekomst. De paus maakt aanspraak op de macht de tijden en de wet te veranderen, potestus autokratorike- absolute en despotische macht, zoals hij het noemt. Anderen maken van allen kleinen hoorn het Turkse rijk, onder andere Luther, Vatablus, en anderen.
Nu kan ik niet bewijzen, dat een van allen ongelijk heeft, en daarom, sinds profetieën soms vele malen vervuld worden, en wij de Schrift haar volle betekenis moeten geven, in dit als in menig ander geschilpunt, ben ik bereid toe te stemmen, dat zij beide gelijk hebben, en dat deze profetie in de eerste plaats betrekking heeft op het Syrische rijk, en bestemd was voor de bemoediging van de Joden die onder Antiochus te lijden hadden, opdat zie mochten zien, dat ook deze treurige tijden voorzegd waren, maar tevens de heerlijke einduitkomst verwachten, en de eindelijke vernedering van hun trotse verdrukkers, en, wat het beste van alles is, dat zij niet lang daarna, de oprichting van het koninkrijk van de Messias in deze wereld zouden verwachten, zoals vroegere profeten gewoon waren het volk van God in zijn ellende daarmee te troosten.
Maar zij reikt verder, en voorspelt dezelfde en vervolgingen en woede van de Romeinse heidenen, en niet minder onder het pauselijk Rome, tegen de christelijke godsdienst, als van Antiochus tegen de vrome Joden en hun godsdienst. En Johannes zinspeelt in vele

bijzonderheden klaarblijkelijk op deze visioenen van Daniël, in die visioenen van hem zelf, die in de eerste plaats op Rome wijzen.

3. Een blij vooruitzicht wordt hem gegeven van de almacht van Gods koninkrijk onder de mensen en zijn eindelijke overwinning van allen tegenstand. En het is zeer opmerkelijk, dat te midden van het geweld en de woede der vijanden, dit plotseling tussengevoegd wordt, vers 18, en wederom vers 22, voordat het in de loop van het visioen vertolkt wordt, vers 26, 27. En dit heeft ook betrekking op
a. De voorspoedige dagen van de Joodse kerk, nadat zij de storm onder Antiochus had doorstaan, en op de macht, die de Maccabeeën over hun vijanden verkregen.
b. Op de oprichting van het rijk van de Messias in de wereld door de prediking van het Evangelie. Tot een oordeel is Jezus in deze wereld gekomen, om door Zijn Geest te heersen, en al zijn heiligen tot koningen en priesters te maken. Gode en zijnen Vader.
c. Op de tweede komst van Jezus Christus, wanneer de heiligen de wereld zullen oordelen, met Hem op Zijnen troon zullen zitten en juichen in de volkomen ter neerwerping van het rijk des duivels. Laat ons zien, wat hier voorspeld wordt.
d. De Oude van dagen zal komen, vers 22. God zal de wereld oordelen door Zijn Zoon, wien Hij al het oordeel gegeven heeft, en Hij komt voor de verlossing van Zijn verdrukt volk, Hij komt voor de oprichting van Zijn koninkrijk in deze wereld.
e. het gericht zal zitten, vers 26. God zal het duidelijk maken, dat Hij op de aarde richt, en beide, in wijsheid en in billijkheid de rechtvaardige twistzaak Zijns volks twisten zal. Op de groten dag zal Hij de aardbodem rechtvaardig oordelen door enen Man, dien hij daartoe verordineerd heeft.
f. Men zal de heerschappij van de vijand wegnemen, vers 26. Alle vijanden van Christus zullen tot een voetbank voor zijn voeten gemaakt worden, en zullen tot het einde toe verdaan en teniet gemaakt worden, deze woorden gebruikt de apostel van de mens der zonde, 2 Thessalonicenzen 2:8. Hij zal door de geest van Christus' mond verdaan, en door de verschijning Zijner toekomst teniet gemaakt worden.
g. Het gericht zal gegeven worden aan de heiligen der hoge plaatsen. Aan de apostelen is de prediking toevertrouwd van een Evangelie, waardoor de wereld zal geoordeeld worden Alle heiligen veroordelen door hun geloof en gehoorzaamheid een ongelovige en ongehoorzame wereld, in Christus hun Hoofd zullen zij de wereld oordelen, zullen zij de twaalf geslachten Israëls oordelen, Mattheüs 19:28. Zie, hoeveel reden wij hebben om te eren die de Heere vrezen, hoe laag en verachtelijk de heiligen nu in het oog der wereld mogen schijnen, en hoeveel verachting over hen uitgestort wordt, zij zijn toch de heiliger der hoge plaatsen, zij zijn nabij God en Hem dierbaar, en Hij erkent hen als de Zijnen, en het gericht is hun gegeven.

h. Waar de meeste nadruk op gelegd wordt, is, dat de heiligen der hoge plaatsen het koninkrijk zullen ontvangen en het rijk bezitten tot in der eeuwigheid, vers 18. En wederom, vers 22: De bestemde tijd kwam, dat de heiligen het rijk bezaten. En wederom, vers 27: Het rijk en de heerschappij en de grootheid der koninkrijken onder de gansen hemel zal gegeven worden aan het volk der heiligen der hoge plaatsen. Het zij verre van ons hieruit af te leiden, dat de heerschappij gefundeerd is op de genade, of dat het iemand het recht geeft, onder voorwendsel van heiligheid, zich van het koningschap meester te maken. Nee, het rijk van Christus is niet van deze wereld, maar dit betekent de geestelijke heerschappij van de heiligen over hun eigen lusten en gebreken, hun overwinningen op Satan en zijn beproevingen, en de triomfen van de martelaren over de dood en zijn verschrikkingen. Eveneens is het een belofte van de oprichting des koninkrijks van het Evangelie, van het koninkrijk van licht, heiligheid

en liefde, het rijk der genade, welks voorrechten en vertroostingen nu, onder de hemel de eerstelingen en het onderpand zullen zijn van het koninkrijk der heerlijkheid in de hemel.
Toen het keizerrijk christelijk werd, en vorsten hun macht gebruikten tot verdediging en bevordering van het Christendom, toen bezaten de heiligen het rijk. De heiligen heersen doordat de Geest in hen heerst, en dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof, en door de koninkrijken dezer wereld tot het koninkrijk van Christus te maken. Maar de volledige vervulling hiervan zal zijn de eeuwige gelukzaligheid der heiligen, het koninkrijk, dat niet bewogen kan worden, dat wij, naar zijn belofte, verwachten, de kroon der heerlijkheid, die niet verwelkt, dat is het eeuwige rijk.
Zie welk een nadruk hierop gelegd wordt, vers 18. De heiligen zullen het koninkrijk bezitten tot in der eeuwigheid, ja tot in eeuwigheid der eeuwigheden, en de reden is, dat Hij, wiens heiligen zij zijn, de Allerhoogste en Zijn rijk een eeuwig rijk is, vers 27. Het zijn is het, en daarom zal het hun ook zijn. Omdat Ik leef, zalf gij leven, Johannes 14:19.
Zijn rijk is het hunne, zij beschouwen zijn verheffing als de hunne, en verlangen geen groter eer en voldoening voor zich dan dat alle heerschappijen hem eren en gehoorzamen, wat gebeuren zal, vers 27. Zij zullen tot onderwerping gebracht worden aan Zijn gouden scepter of tot vernietiging onder zijn ijzeren roede. Aan het slot zegt Daniël ons, welken indruk dit visioen op hem maakte, het overstelpte zijn geest in zulk een mate, dat zijn glans veranderde en hij er bleek uitzag, maar, hij bewaarde dat woord in zijn hart. Het hart moet de schatkist en het magazijn der Goddelijke dingen zijn, daar moeten wij Gods woord bewaren, zoals de maagd Maria de woorden van Christus bewaarde, Lukas 2:51.
Daniël bewaarde het woord in zijn hart met de bedoeling, het niet aan de kerk te onthouden, maar het voor de kerk te bewaren, opdat hij, hetgeen hij van de Heer ontvangen had, volledig en getrouw aan het volk mocht overgeven. Het betaamt Gods profeten en dienaren, de dingen van God in hun geest te bewaren, en ze daar wel te overdenken Indien wij Gods woord gereed willen hebben op onze lippen, als wij het gebruiken moeten, moeten wij het ten allen tijde in ons hart bewaren.

HOOFDSTUK 8

1 In het derde jaar des koninkrijks van de koning Belsazar, verscheen mij een gezicht, mij Daniel, na hetgeen mij in het eerste verscheen was. 2 En ik zag een gezicht, (het geschiedde nu, toen ik het zag, dat ik in de burg Susan was, welke in het landschap Elam is) ik zag dan in een gezicht, dat ik aan de vloed Ulai was. 3 En ik hief mijn ogen op, en ik zag, en ziet, een ram stond voor dien vloed, die had twee hoornen, en die twee hoornen waren hoog, en de een was hoger dan de andere, en de hoogste kwam in het laatste op. 4 Ik zag, dat de ram met de hoornen tegen het westen stiet, en tegen het noorden, en tegen het zuiden, en geen dieren konden voor zijn aangezicht bestaan, en er was niemand, die uit zijn hand verloste; maar hij deed naar zijn welgevallen, en hij maakte zich groot. 5 Toen ik dit overlegde, ziet, er kwam een geitenbok van het westen over de gansen aardbodem, en roerde de aarde niet aan; en die bok had een aanzienlijken hoorn tussen zijn ogen. 6 En hij kwam tot de ram, die de twee hoornen had, dien ik had zien staan voor de vloed; en hij liep op hem aan in de grimmigheid zijner kracht. 7 En ik zag hem, nakende aan de ram, en hij verbitterde zich tegen hem, en hij stiet de ram, en hij brak zijn beide hoornen; en in de ram was geen kracht, om voor zijn aangezicht te bestaan; en hij wierp hem ter aarde, en hij vertrad hem, en er was niemand, die de ram uit zijn hand verloste. 8 En de geitenbok maakte zich uitermate groot; maar toen hij sterk geworden was, brak die grote hoorn, en er kwamen op aan deszelfs plaats vier aanzienlijke, naar de vier winden des hemels. 9 En uit een van die kwam voort een kleine hoorn, welke uitnemend groot werd, tegen het zuiden, en tegen het oosten, en tegen het sierlijke land. 10 En hij werd groot tot aan het heir des hemels; en hij wierp er sommigen van dat heir, namelijk van de sterren, ter aarde neder, en hij vertrad ze. 11 Ja, hij maakte zich groot tot aan de Vorst diens heirs, en van Denzelven werd weggenomen het gedurig offer, en de woning Zijns heiligdoms werd neergeworpen. 12 En het heir werd in de afval overgegeven tegen het gedurig offer; en hij wierp de waarheid ter aarde; en deed het, en het gelukte wel. 13 Daarna hoorde ik een heilige spreken; en de heilige zeide tot de onbenoemde, die daar sprak: Tot hoelang zal dat gezicht van het gedurig offer en van de verwoestende afval zijn, dat zo het heiligdom als het heir ter vertreding zal overgegeven worden? 14 En hij zeide tot mij: Tot twee duizend en driehonderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom gerechtvaardigd worden. 15 En het geschiedde, toen ik dat gezicht zag, ik Daniel, zo zocht ik het verstand deszelven, en ziet, er stond voor mij als de gedaante eens mans. 16 En ik hoorde tussen Ulai eens mensen stem, die riep en zeide: Gabriel! geef dezen het gezicht te verstaan. 17 En hij kwam nevens waar ik stond; en als hij kwam, verschrikte ik, en viel op mijn aangezicht. Toen zeide hij tot mij: Versta, gij mensenkind! want dit gezicht zal zijn tot de tijd van het einde. 18 Als hij nu met mij sprak, viel ik in een diepen slaap op mijn aangezicht ter aarde; toen roerde hij mij aan, en hij stelde mij op mijn standplaats.

19 En hij zeide: Zie, ik zal u te kennen geven, wat er geschieden zal ten einde dezer gramschap; want ter bestemder tijd zal het einde zijn. 20 De ram met de twee hoornen, dien gij gezien hebt, zijn de koningen der Meden en der Perzen. 21 Die harige bok nu, is de koning van Griekenland; en de grote hoorn, welke tussen zijn ogen is, is de eerste koning. 22 Dat er nu vier aan zijn plaats stonden, toen hij verbroken was; vier koninkrijken zullen uit dat volk ontstaan, doch niet met zijn kracht. 23 Doch op het laatste huns koninkrijks, als het de afvalligen op het hoogste gebracht zullen hebben, zo zal er een koning staan, stijf van aangezicht, en raadselen verstaande; 24 En zijn kracht zal sterk worden, doch niet door zijn kracht; en hij zal het wonderlijk verderven, en zal geluk hebben, en zal het doen; en hij zal de sterken, mitsgaders het heilige volk verderven; 25 En door zijn kloekheid zo zal hij de bedriegerij doen gedijen in zijn hand; en hij zal zich in zijn hart verheffen; en in stille rust zal hij er velen verderven, en zal staan tegen de Vorst der vorsten, doch hij zal zonder hand verbroken worden. 26 Het gezicht nu van avond en morgen, dat er gezegd is, is de waarheid; en gij, sluit dit gezicht toe, want er zijn nog vele dagen toe.

27 Toen werd ik, Daniel, zwak, en was enige dagen krank; daarna stond ik op, en deed des konings werk; en ik was ontzet over dit gezicht; maar niemand merkte het.

De visioenen en profetieën van dit hoofdstuk zien enkel en alleen op de gebeurtenissen, die spoedig zouden voorvallen in de rijken van Griekenland en Perzië, en schijnen geen verdere betekenis te hebben Van het Chaldeeusche rijk wordt hier niets gezegd want dat bestond nog in dien tijd, en daarom is dit hoofdstuk niet in het Chaldeeuwsch geschreven, zoals de zes vorige hoofdstukken, ten dienste der Chaldeeën, maar in het Hebreeuws, en de andere

hoofdstukken eveneens tot het einde toe, ten diepste van de Joden, opdat zij mochten weten, welke moeilijkheden hun te wachten stonden, en wat het einde er van zou zijn, om er hun voordeel mee te doen. In dit hoofdstuk hebben wij,
I. Het visioen van de ram en de geitenbok, en de kleinen hoorn, die tegen het volk van God zou strijden en het overwinnen, een zekeren bepaalden tijd, vers 1-14.

II. De uitlegging van dit visioen door een engel, die toont, dat de ram het Perzische rijk betekent, de geitenbok het Griekse en de kleine hoorn een koning van het Griekse rijk die zich stellen zou tegen de Joden en hun godsdienst welke Antiochus Epifanes was, vers 15-27. De Joodse kerk was van het begin af, min of meer, voortdurend met profeten gezegend geweest, met mannen door God geïnspireerd om Gods wil aan hen te verklaren uit zijn leidingen en hun een vooruitzicht te geven op wat over hen komen zou, maar spoedig na Ezra's tijd hield de inspiratie op, en er was geen profeet meer totdat de dag van het Evangelie daagde. En daarom zijn de gebeurtenissen van dien tijd hier voorspeld door Daniel, en opgetekend, opdat God ook dan niet zonder getuige, noch zij zonder leidsman zouden zijn.

Daniël 8:1-14
Hier is,
I. De dagtekening van dit visioen, vers 1. Het was in het derde jaar des koninkrijks van Belsazar, dat zijn laatste jaar bleek te zijn, zoals velen aannemen, zodat ook dit hoofdstuk in tijdsorde aan het vijfde voorafgaat. Opdat Daniël niet verrast zou zijn bij de verwoesting van Babel, die nu op handen was, geeft God hem het gezicht van de verwoesting van andere rijken hierna die in hun tijd even machtig geweest zijn ais Babel. Konden wij de veranderingen voorzien, die hierna wezen zullen, als wij heengegaan zijn, dan zouden wij minder verwonderd en getroffen zijn door de veranderingen in onze dagen, want hetgeen, dat er gedaan is, hetzelfde zal er gedaan worden, Prediker 1:9. Toen was het, dat mij, Daniel, een gezicht verscheen. Plechtig betuigt hij hier de waarheid er van aan hem, aan hem zelf was het gezicht verscheen, hij was er de ooggetuige van. En dit visioen brengt hem een vroeger visioen in de gedachte, dat hem in het eerst verscheen was, in het eerste jaar van deze regering, waarvan hij melding maakt, omdat dit visioen een verklaring en bevestiging is van dat en veelszins dezelfde betekenis heeft. Dat schijnt een visioen geweest te zijn in zijn slaap, een droom, dit schijnt geweest te zijn, terwijl hij wakker was.

II. De plaats, waar hij dit visioen had, dit was de burg Susan, een der residenties van de koningen van Perzië, gelegen aan de oever van de Ulai, die om de stad heenliep, het was in de provincie Elam dat deel van Perzië, dat het dichtst bij Babel lag. Daniël was daar niet in persoon, want hij was nu te Babel, als gevangene en in dienst van Belsazar, hij mocht niet naar een zo verafgelegen land gaan, vooral niet nu het een vijandelijk land was. Maar hij was daar in het gezicht, zoals Ezechiël, als gevangene te Babel, dikwijls in de Beest naar het land van Israël werd gebracht. De ziel kan vrij zijn, terwijl het lichaam in gevangenschap verkeert, want al zijn wij gebonden de Geest des Heeren is niet gebonden. Het visioen had betrekking op dat land, en daarmee werd zijn verbeelding zozeer bezig gehouden, alsof hij daar in persoon aanwezig was.

III. Het visioen zelf en het verloop ervan.
1. Hij zag een ram met twee hoornen, vers 3. Dit was het tweede rijk, welks twee hoornen de koninkrijken Medië en Perzië waren, die hoornen waren hoog, maar die het laatst opkwam, werd de hoogste en sterker dan de eerste. zo zullen de laatsten de eersten zijn en de eersten de laatsten. Het koninkrijk Perzië, dat het laatst opkwam, met Cyrus, werd uitnemender dan 't Medische rijk.

2. Hij zag hoe de ram met de hoornen stiet tegen alles om hem heen, vers 4, tegen het westen tegen Babel, Syrië, Griekenland en Klein-Azië, tegen het noorden, tegen de Lydiërs, Armeniërs en Scythen, en tegen het zeiden, tegen Arabië, Ethiopië en Egypte, want al deze volken viel het Perzische rijk, vroeger of later, aan ter vergroting van zijn gebied. En tenslotte werd het zo machtig, dat geen dieren voor zijn aangezicht konden bestaan. Deze ram, hoewel behorende tot een diersoort, die vaak een prooi wordt, werd geducht, zelfs voor de roofdieren, zodat zij niet voor hem konden bestaan, noch hem ontsnappen, er was niemand, die uit zijn hand verloste, maar allen moesten voor hem bukken: de koningen van Perzië deden naar hun welgevallen, hadden voorspoed op al hun wegen rondom, voerden een onbeperkte heerschappij, en maakten zich groot. Hij dacht zelf, dat hij groot was, omdat hij deed naar zijn welgevallen, maar wat iemand waarlijk groot maakt, is goed te doen.

3. Hij zag dezen ram overwonnen door een geitenbok. Hij was bezig te overleggen hoe zulk een zwak dier als een ram zo machtig worden kon en er over te denken, wat het einde wezen zou, en zie daar kwam een geitenbok, vers 5. Dat was Alexander de Grote, zoon van Filippus van Macedonië. Hij kwam van het westen, van Griekenland, dat ten westen van Perzië lag. Hij maakte een langen weg met zijn leger: hij kwam over de gansen aardbodem, inderdaad veroverde hij de wereld, en zat toen neer om te wenen, omdat hij niet nog een wereld veroveren kan. Unus Pellaeo iuveni non sufficit orbis- een wereld was niet voldoende voor de jongeling van Pella. Deze geitenbok, een dier dat beroemd is om zijn lichten gang, Spreuken 30:31, kwam met ongelooflijke snelheid vooruit, zodat hij de aarde niet aanroerde, zo gemakkelijk bewoog hij zich, hij scheen eer boven de grond te zweven, dan op de grond te gaan, of niemand roerde hem op de aarde aan, hij ontmoette weinig of geen tegenstand. Deze geitenbok had een aanzienlijken hoorn tussen zijn ogen, als een eenhoorn. Hij had kracht en kende zijn kracht, hij zag, dat hij tegen al zijn naburen opgewassen was.
Alexander zette zijn veroveringen met zoveel snelheid en woede voort, dat geen der koninkrijken, die hij aanviel, de moed had tegenstand te bieden of de vooruitgang zijner zegevierende wapenen te stuiten. In zes jaren tijds maakte hij zich meester van het grootste deel der toen bekende wereld. Wel mocht hij een aanzienlijke hoorn genoemd worden, want zijn naam leeft voort in de geschiedenis als de naam van een der beroemdste aanvoerders in de oorlog, die de wereld ooit gekend heeft. Alexanders daden en overwinningen zijn nog steeds de bewondering der vernuftiger. Deze geitenbok kwam tot de ram, die de twee hoornen had, vers 6. Alexander tastte met zijn overwinnend leger het koninkrijk Perzië aan, een leger, dat uit niet meer dan dertigduizend man te voet en vijfduizend man te paard bestond. Hij liep op hem aan, om hem te verrassen, eer hij bericht kon krijgen van zijn bewegingen, in de grimmigheid zijner kracht.
Hij genaakte aan de ram. Alexander ontmoette met zijn leger Darius Codomanus, die toen koning van Perzië was, en hij verbitterde zich tegen hem, vers 7. Met de grootst mogelijke hevigheid tastte Alexander Darius aan, die hoewel hij een groot leger in het veld bracht, toch door zijn onbekwaamheid niet tegen hem opgewassen was, zodat Alexander hem bij iedere ontmoeting overwon, hij stiet hem, wierp hem ter aarde, en vertrad hem, welke drie uitdrukkingen, naar sommigen menen, zinspelen op de drie beroemde overwinningen, die Alexander op Darius behaalde, aan de Granicus, bij Issus en bij Arbela, waar hij tenslotte geheel verslagen werd, daar hij in dezen laatsten slag zeshonderd-duizend man aan doden verloor, zodat Alexander heer en meester werd van het Perzische rijk, zijn beide hoornen brak namelijk de koninkrijken Medië en Perzië. De ram, die alles om zich heen verstoord had wordt nu zelf verstoord, Darius heeft geen kracht om voor Alexander te bestaan, ook heeft hij geen vrienden of bondgenoten, die hem uit zijn macht verlossen. De koninkrijken, die, toen zij machtig waren, hun macht misbruikten en, omdat niemand ze weerstaan kon, zich

onthielden van het doen van onrecht, kunnen verwachten, dat hun macht ten laatste van hen genomen zal worden, en, dat hun vergolden zal worden naar hun werken, Jesaja 33:1.

4. Hij zag, dat de geitenbok zeer aanzienlijk werd, maar de grote hoorn, die dat alles gedaan had, brak, vers 8. Alexander was ongeveer twintig jaar oud, toen hij zijn oorlogen begon. Toen hij ongeveer zes en twintig jaar was, overwon hij Darius, en werd meester van het hele Perzische rijk: en, toen hij omstreeks twee of drie en dertig jaar was, toen hij sterk geworden was, in zijn volle kracht, brak hij. Hij werd niet gedood in de oorlog, op het bed van eer, maar stierf aan de gevolgen van dronkenschap, of, zoals sommigen vermoeden, door vergif, en liet geen zoon achter om te genieten, waar hij zonder verpozing voor gewerkt had, maar liet een blijvend gedenkteken achter van de ijdelheid van wereldse pracht en praal, en hun ongenoegzaamheid om iemand gelukkig te maken.

5. Hij zag dit koninkrijk in vier delen verdeeld, en in plaats van de enen groten hoorn kwamen vier aanzienlijke op, Alexanders vier veldheren, aan wie hij zijn veroveringen naliet, en hij had zoveel, dat, als het in vieren verdeeld werd, ieder van hen nog genoeg had. Deze vier aanzienlijke hoornen waren tegen de vier winden des hemels, en dezelfde als de vierhoofden van de luipaard, Hoofdstuk 7:6, de koninkrijken Syrië, Egypte, Azië en Griekenland-Syrië tegen het oosten, Griekenland tegen het westen, Klein-Azië tegen het noorden, Egypte tegen het zuiden. Die rijkdommen ophopen, weten niet, wie ze vergaderen zal, noch van wien al die dingen zijn zullen, die zij verkregen hebben. 6. Hij zag een kleinen hoorn, die een groot vervolger werd van de kerk en het volk van God, en dit was het belangrijkste van het hele visioen en datgene, waarvoor het hem getoond werd, evenals later, Hoofdstuk 11:30, enz. Allen zijn het er over eens, dat dit Antiochus Epifanes was, zo noemde hij zichzelf -de Doorluchtige maar anderen noemden hem Antiochus Epimanes- Antiochus de Razende. Hij wordt hier, evenals tevoren, Hoofdstuk 7:8, een kleine hoorn genoemd, omdat hij van verachtelijke oorsprong was, er stonden anderen tussen hem en het koningschap, en hij had een laag, slaafsch karakter, hij had in ‘t geheel geen vorstelijke eigenschappen en was een tijd lang een gijzelaar en gevangene geweest te Rome, vanwaar hij ontsnapte, en hoewel hij de jongste broeder was, en de oudste nog leefde, maakte hij zich meester van de regering. Hij werd buitengewoon groot tegen het zuiden, want hij greep Egypte aan, en tegen het oosten, want hij viel Perzië en Armenië aan. Maar waar hier bijzondere aandacht aan geschonken wordt, is het kwaad, dat hij het volk der Joden deed. Zij worden niet uitdrukkelijk genoemd, want profetieën moeten niet al te duidelijk zijn, maar zij worden hier zo beschreven, dat het gemakkelijk zou zijn voor hen, die de taal der Schrift verstonden, te weten, wie er bedoeld waren, en de |oden, wien dit tevoren bekend was, konden er door opgewekt worden om zichzelf en hun kinderen vooraf voor te bereiden voor deze tijden van lijden en beproeving.

a. Hij trok op tegen het sierlijke land, het land van Israël, zo genoemd, omdat het het sieraad van alle landen was, door zijn vruchtbaarheid en alle dingen, die het leven tot een genot maken, maar in ‘t bijzonder om de tekenen van Gods tegenwoordigheid daarin, en omdat het gezegend was met Goddelijke openbaringen en instellingen, Schoon van gelegenheid, een vreugde der ganse aarde was de berg Sion, Psalm 48:3. De sierlijkheid van dat land was, dat daar de Messias geboren zou worden, die beide, de vertroosting en de heerlijkheid van Zijn volk Israël zou zijn. Wij hebben reden om een sierlijke plaats te vinden, ene, die heilig is, waar God woont, en waar wij gelegenheid hebben, gemeenschap met Hem te oefenen. Zeker, het is goed daar te zijn.
b. Hij streed tegen het heir des hemels, dat wil zeggen, het volk van God, de kerk, die het koninkrijk der hemelen is, de strijdende kerk hier op aarde. De heiligen, die uit God geboren zijn, en wier vaderland de hemel is, en die de wil van God doen door zijn genade, enigermate

zoals de engelen des hemels dien doen, kunnen zeer wel het heir des hemels genoemd worden. Of de priesters en levieten, die de dienst des tabernakels waarnamen, en daar de goeden strijd streden, waren dit heir des hemels. Deze Antiochus stelde zich tegen en werd groot tot aan het heir des hemels, het bestrijdende en ertegen zondigende.
c. Hij wierp sommigen van het heir ter aarde neder, dat wil zeggen van de sterren, want zij werden het heir des hemels genoemd, en vertrad ze. Sommigen van hen, die uitblonken, beide in kerk en staat, die brandende en schijnende lampen waren voor hun geslacht, dwong hij zich te voegen naar zijn afgoderij, of bracht ze ter dood, hij kreeg hen in handen en dan vertrad hij ze en juichte over hen, zoals de goede oude Eleazar, en de zeven broederen, die hij onder wrede folteringen ter dood bracht, omdat zij geen zwijnenvlees wilden eten, 2 Macc. 6:7. Hij beroemde zich er op, dat hij daarmee de hemel zelf hoonde, en verhoogde zijn troon boven de sterren Gods. Jesaja 14:13.
d. Hij maakte zich groot tot aan de Vorst van dat heir. Hij stelde zich tegen de Hogepriester, Eneas, dien hij van zijn waardigheid beroofde, of liever tegen God zelf, die vanouds Israëls koning was, die regeert in eeuwigheid, Sions Koning, die aan het hoofd Zijner heirscharen zijn oorlogen voert. Tegen Hem maakte Antiochus zich groot, evenals Farao, toen hij zeide: Wie is de Heere? Die het volk van God vervolgen, vervolgen God zelf.
e. Hij nam het gedurig offer weg. Het morgen- en het avondlam, dat God geboden had iedere dag op zijn altaar, tot zijn eer, te offeren, dat verbood Antiochus te offeren, en hij belette het. Zonder twijfel nam hij ook al de andere offers weg, maar alleen het gedurig offer wordt vermeld, omdat dat het grootste verlies was, want daarin behielden zij hun vaste gemeenschap met God, waaraan zij de voorkeur gaven boven hetgeen alleen toevallig was. Gods volk houdt zijn dagelijkse offers, zijn vrome godsdienstoefening ‘s avonds en ‘s morgens voor het meest noodzakelijke deel van zijn dagelijkse bezigheden en voor de grootste van zijn dagelijksche vertroostingen, en zou er voor alles ter wereld geen afstand van willen doen.
f. De woning Zijns heiligdoms werd neergeworpen. Hij verbrandde en verwoestte de tempel niet, maar wierp hem neder, toen hij hem ontheiligde, en tot een tempel voor Jupiter Olympius maakte, en diens beeld er in plaatste. Ook wierp hij de waarheid ter aarde, hij vertrad het boek der wet, het woord der waarheid, verscheurde en verbrandde het en deed wat hij kon om het geheel te vernietigen, opdat het voor altijd verloren en vergeten mocht zijn. Dat waren de plannen van dien goddelozen vorst. Daar deed hij zijn best voor. En, is het te geloven? daarin slaagde hij. Ten minste, hij bracht het zeer ver, scheen zijn doel bereikt te hebben, en naderde dicht tot de uitroeiing van dien heiligen godsdienst, allen Gods rechterhand had geplant.

Maar opdat hij noch iemand zou juichen, alsof hij God zelf hierin te machtigen te sterk was geweest, wordt de zaak hier uiteengezet en in het ware licht gesteld.
(1). Hij kon het niet gedaan hebben, als God het niet toegelaten had, hij zou geen macht tegen Israël gehad hebben, als het hem niet van boven gegeven was. God gaf die macht in zijn hand, en gaf het heir in de afval over. Gods voorzienigheid gaf dat zwaard in zijn hand, waardoor hij in staat was alles voor zich neer te werpen. Wij behoren Gods hand te zien en te erkennen in alle ondernemingen en successen van de vijanden van de kerk tegen de kerk. Zij zijn slechts de roede in Gods hand.
(2). God zou het niet toegestaan hebben, als Zijn volk hem niet getergd had om dat te doen. Het is om de afval, de afval van Israël, en om hen daarvoor te straffen, dat Antiochus gebruikt wordt om hen in deze ellende te brengen. Als het sierlijke land en al zijn sierlijke dingen verwoest zijn, moet het erkend worden, dat de oorzaak van deze verwoesting de zonde is. Wie heeft Jakob tot een plundering overgegeven? Is het niet de Heere tegen Wien wij gezondigd hebben? Jesaja 42:21. De grote afval van de Joden na de gevangenschap, toen zij van de afgoderij genezen waren, bestond uit verachting en ontheiliging van de heilige dingen,

minachting van de dienst van God, daar zij het kreupele en kranke aanbrachten om te offeren, alsof des Heeren tafel verachtelijk was, dat vinden wij in Maleáchi 1:7, 8 enz. en dat de priesters daaraan schuldig waren, Maleáchi 2:1, 8, en daarom zond God Antiochus om het gedurig offer weg te nemen, en de woning Zijns heiligdoms neder te werpen. Het is rechtvaardig van God, van de voorrechten van Zijn huis te beroven, die ze verachten en ontheiligen en de waarde Zijner wetten te leren kennen door het gemis er van, aan hen die ze niet waarderen kunnen, als zij er het genot van hebben. Hij hoorde de tijd van deze rampen afmeten en vaststellen, ziet de tijd, dat zij komen zouden die wordt hier niet bepaald, omdat God wil, dat Zijn volk altijd bereid is, maar tot hoelang het zijn zou, opdat, als er geen profeet meer was om hun te zeggen hoe lang, Psalm 74:9 (welke voor dezen donkeren en treurigen tijd berekend schijnt), zij deze profetie zouden hebben om hun vooruitzicht te geven op verlossing te rechter tijd.

Nu hebben wij hier,
A. De vraag, die daarover gedaan werd, vers 13.
a. Door wien de vraag werd gedaan: Ik hoorde enen heilige spreken, en een andere gaf antwoord daarop. "O, dat wij wisten, hoe lang die jammer duren zal. De engelen worden hier heiligen genoemd, want zij zijn heilig, Hoofdstuk 4:13, duizenden heiligen, Judas: 14. De engelen stellen belang in de zaken der kerk, en vragen er naar, zoals hier naar haar tijdelijke verlossing, veel meer verlangen zij in te zien in de grote verlossing, 1 Petrus 1:12. De een heilige sprak er van en de andere vroeg er naar. zo ook werd Johannes, die aanzat in de schoot van Jezus, door Petrus gewenkt om Christus een vraag te doen, Johannes 13:23, 24.
b. Aan wien de vraag gedaan werd. Hij zeide tot Palmoni die sprak. Sommigen maken van dezen heilige een hogere engel, die meer wist dan de andere, aan wien zij derhalve vragen deden. Anderen houden hem voor het eeuwige Woord, de Zoon van God. Hij is de ongenoemde. Palmoni schijnt samengesteld uit Peloni Almoni, wat gebruikt wordt voor: Gij, zulk een, Ruth 4:1, en voor: Zulk een: 2 Koningen 6:8. Christus was nog opgenoemd. Waarom vraagt gij dus naar mijnen naam? Die is toch verborgen? Richteren 13:18. Dien naam lezen sommigen hier. Als wij de wil van God willen weten, moeten wij ons wenden tot Jezus Christus, die in de schoot des Vaders lag, en in Wien alle schatten der wijsheid en der kennis verborgen zien, niet van ons, maar voor ons verborgen.
c. De vraag zelf die gedaan werd: Tot hoe lang zal dat gezicht van het gedurig offer zijn? Hoe lang zal het verbod van kracht zijn? Hoe lang zal het sierlijke land door dat strenge verbod ontsierd zijn? Hoe lang zal de verwoestende afval het beeld van Jupiter, die grote af val, die al onze heilige dingen woest maakt, hoe lang zal dat in de tempel staan? Hoe lang zal het heilige en het heir, de heilige plaats en de heilige personen, die er dienen, door de verdrukker vertreden worden? De engelen stellen belang in de bloei van de kerk op aarde en zijn ve langend het eind van hare verwoesting te zien. De vraag werd gedaan tot voldoening van Daniel want zij twijfelden niet, of hij was verlangend te weten, hoe lang deze rampen duren zouden? De vraag veronderstelt, dat het niet altijd duren zou. De scepter der goddeloosheid zat niet rusten op het lot der rechtvaardigen, al mogen zij er een tijd onder gebukt gaan. Christus troostte Zich in Zijn lijden hiermee: Die dingen, die van Mij geschreven zijn, hebben een einde, Lukas 22:37, en dat kan de kerk ook doen. Maar het is gewenst te weten, hoe lang zij duren zullen, opdat wij daarnaar onze maatregelen nemen kunnen.

B. Het antwoord op deze vraag gegeven, vers 14. Christus geeft onderricht aan de heilige engelen, want zij zijn onze mededienstknechten, maar hier werd het antwoord aan Daniel gegeven, omdat de vraag om zijnentwil gedaan was: Hij zeide tot mij. God geeft somtijds grote gunsten aan Zijn volk, in antwoord op de verzoeken en smeekbeden van hun vrienden voor hen. Nu,

a. Verzekert Christus hem, dat de ellende een einde nemen zal, zij zal duren drie en twintig honderd dagen, langer niet, zoveel avonden en morgens, dat is het woord, zoveel nuchthemerai, zoveel natuurlijke dagen evenals in het begin van Genesis, berekend naar avonden en morgens, omdat het het morgen- en avondoffer was, welks verlies zij het meest betreurden, en zij vonden, dat de tijd zeer langzaam voorbijging, terwijl zij er van beroofd waren. Sommigen menen, dat in dit getal avond en morgen voor twee gerekend worden, en dan zijn drie en twintig honderd avonden en morgen elf honderd en vijftig dagen, en ongeveer zoveel dagen was het gedurig offer weggenomen, en dit komt dichter bij de berekening van een tijd, tijden en een gedeelte eens tijde. Maar het is minder gezocht om er zoveel natuurlijke dagen onder te verstaan, drie en twintig honderd dagen is zes Jaar en drie maanden en ongeveer achttien dagen, en precies zo lang rekent men van de afval van het volk, voorgegaan door Menelaus, de hogepriester in het honderd tweeën veertigste jaar van het Seleuciden, in de zesde maand van dat jaar, op de zesden der maand (volgens Josefus), tot aan de reiniging van het heiligdom, en het herstel van de godsdienst onder hen, in het honderd acht en veertigste jaar, in de negende maand, I Macc. 4:52. God telt de tijd der beproeving van Zijn volk bij dagen, want al hun beproevingen zijn smartelijk voor Hem Openbaring 2:10, Gij zult een verdrukking hebben van tien dagen.
b. Hij verzekert hun, dat zij daarna betere dagen zullen hebben: Dan zal het heiligdom gerechtvaardigd worden. De reiniging van het heiligdom is een gelukkig teken voor het welzijn van ieder volk, als zij beginnen zich te verbeteren, zullen zij spoedig verlichting krijgen. Hoewel de rechtvaardige God, tot straf van Zijn volk, toelaten kan, dat Zijn heiligdom een tijd lang ontheiligd wordt, toch zal de ijverige God, tot Zijn eigene eer, zorgen, dat het te rechter tijd gereinigd wordt. Christus stierf om zijn kerk te reinigen, en Hij zal ze zo reinigen, dat Hij ze ten laatste smetteloos aan Zich voorstellen kan.

Daniël 8:15-27
Hier hebben wij,
I. Daniëls ernstig verlangen om dit visioen uitgelegd te zien, vers 15: Ik zocht het te verstaan. Zij, die de dingen van God recht verstaan, moeten wel verlangen er meer en meer van te weten, en dieper in het mysterie te worden ingeleid, en die de bedoeling willen weten van wat zij gezien of gehoord hebben van God moeten er naar zoeken, en ijverig zoeker. Zoek en gij zult vinden. Daniël overwoog de zaak, vergeleek ze met vroegere openbaringen, om te beproeven of hij ze verstaan kon, maar in ‘t bijzonder in het gebed zocht hij er naar, evenals hij vroeger gedaan had, Hoofdstuk 2:18, en hij zocht niet tevergeefs.

II. Het bevel aan de engel Gabriël om hem nopens dit visioen in te lichten. Als de gedaante eens mans, naar de mening van sommigen Christus zelf, want wie anders dan Hij kan engelen bevelen, beveelt Gabriel Daniel het gezicht te verstaan te geven. Somtijds behaagt het God van de dienst van engelen gebruik te maken, niet alleen om Zijn kinderen te beschermen, maar om ze te onderrichten, om de vriendelijke bedoelingen, niet alleen van zijn voorzienigheid, maar ook van zijn genade te dienen.

III. De ontsteltenis van Daniël bij de nadering van zijn uitlegger, vers 17: Als hij kwam, verschrikte ik. Hoewel Daniel een man was van verstand en moed, en niet onbekend met de gezichten van de Almachtige, toch schrikte hij bij de nadering van een buitengewoon gezant van de hemel. Hij viel op zijn aangezicht, niet om de engel te aanbidden, maar omdat hij de verblindende glans van zijn heerlijkheid niet langer verdragen kon. Ja, toen hij uitgestrekt op de grond lag, viel hij in een diepen slaap, vers 18, niet uit gebrek aan belangstelling voor het visioen, of onverschilligheid, maar als gevolg van de zwakheid en verbijstering van zijn geest. door de overvloed der openbaringen. De discipelen in de hof sliepen van smart, en, evenals

daar, zo ook hier, was de geest wel gewillig, maar het vlees zwak. Daniël wilde wel wakker blijven, maar kon niet.

IV. De openbaring aan Daniël door de engel, met een krachtige bemoediging om een bevredigende uitlegging te verwachten van de bedoeling van dit visioen. Hij roerde hem aan stelde hem op zijn standplaats, vers 18. Toen Johannes, in een gelijk geval, evenzeer ontsteld was legde Christus eveneens zijn rechterhand op hem Openbaring 1:17. Het was een zachte aanraking, waarmee de engel Daniël hier beroerde, om hem te tonen, dat hij niet kwam om hem te slaan, en niet om naar de grootheid zijner macht met hem te twisten, maar om hem te helpen, hem te sterken, Job 23:6, wat God door een enkele aanraking doen kan. Als wij slapen en op deze aarde rondkruipen, zijn wij volkomen ongeschikt om van God te horen, en gemeenschap met Hem te hebben. Maar, als God ons wil onderrichten, doet Hij ons uit de slaap ontwaken, door zijn genade, voert ons op van de dingen, die beneden zijn, en stelt ons op onze standplaats. Hij beloofde hem de uitlegging. "Versta, gij mensenkind, vers 17. Gij zult verstaan, als gij er u slechts op toelegt".
Hij noemt hem mensenkind, ten teken dat hij zijn zwakheid in aanmerking nemen en hem met tederheid behandelen zal, en zich schikken naar zijn menselijke vermogens. Of hij predikt hem aldus nederigheid, al is het hem toegestaan met engelen te verkeren, hij moet er toch niet opgeblazen door worden, maar zich herinneren, dat hij een mensenkind is. Of misschien is het een eretitel, de Messias was pas de Zoon des mensen genoemd, Hoofdstuk 7:13, en Daniël is aan Hem verwant en een voorloper van Hem en een zeer gewenste. Hij verzekert hem, dat hem te kennen gegeven zal worden wat er geschieden zal ten einde dezer gramschap, vers 19. Het moet opgetekend worden tot vertroosting van hen, die dezen rampspoedige tijd beleven zullen, dat er een eind aan komt, De gramschap zal worden volbracht, Jesaja 10:25, De gramschap gaat over, Jesaja 26:20.
Na zekere tijd keert zij misschien terug, maar het einde zal heerlijk zijn, het goede zal er op volgen, ja er uit voortkomen." Hij zegt hem, vers 17: "Dit gezicht zal zijn tot de tijd van het einde, als ten laatste het eind van de gramschap komt, als het werk van deze leiding voltooid is, dan zal het gezicht duidelijk en begrijpelijk zijn door de afloop, zoals de afloop duidelijk en begrijpelijk zal zijn door het gezicht."
Of, "Tot de tijd van het einde der Joodse kerk, in het laatste der dagen, zal dit gezicht vervuld worden, driehonderd of vierhonderd jaar nadezen, versta het dus om het opschrift te stellen voor de komende geslachten". Maar als hij meer precies vraagt: "Wanneer zal de tijd van het einde zal zijn? En hoelang zal het duren, voordat het komt?" laat dan dit antwoord voldoende zijn, vers 19: Ter bestemder tijd zal het einde zijn, het is vastgesteld in de Goddelijken raad, die niet verandert en waar niemand indringen mag.

V. De uitleg die hij hem van het visioen gaf.
1. Van de twee rijken van Griekenland en Perzië, vers 20-22. De ram betekende de reeks van koningen van Medië en Perzië, de harige bok betekende de koningen van Griekenland, de grote hoorn was Alexander, de vier hoornen, die in zijn plaats opkwamen, waren de vier koninkrijken, waarin zijn veroveringen uiteenvielen, waarover vroeger, vers 8. Er staat, dat zij ontstaan zijn uit dat volk, doch niet met zijn kracht: niemand van hen deed ooit zulke grote daden als Alexander. Josephus verhaalt, dat toen Alexander Tyrus veroverd had, en Palestina ten onder gebracht, en op mars was naar Jeruzalem, Judas, die toen hogepriester was (Nehemia noemt er een van zijn naam, Hoofdstuk 12:1) zijn woede vrezende, zijn toevlucht nam in het gebed tot God en in offeranden voor aller veiligheid, en dat hij door Hem, in een droom vermaand werd, om bij Alexanders nadering de poorten van de stad te openen en met de andere priesters, in ambtskleding uit te gaan hem tegemoet, met al het volk, in ‘t wit gekleed. Toen Alexander die stoet in de verte zag, ging hij alleen de hogepriester tegemoet, en

zich neerwerpende voor die God, Wiens naam op de gouden plaat van zijn hoofddeksel gegraveerd was, groette hij hem het eerst, en, toen hem door een van zijn veldheren gevraagd werd, waarom hij dat deed, zeide hij, dat, toen hij nog in Macedonië was en de verovering van Azië bepeinsde, hem daar een man verscheen, gelijk aan deze, en eveneens gekleed, die hem naar Azië nodigde, en hem verzekerde, dat de verovering hem gelukken zou.
De priesters brachten hem naar de tempel, waar hij offerde aan de God van Israël op de wijze, die zij hem zeiden, en daar toonden zij hem dit boek van de profeet Daniel, en dat daar voorspeld was, dat een Griek komen en de Perzen verslaan zou wat hem zeer aanmoedigde tot de onderneming tegen Darius, waarover hij nu dacht.
Hierop nam hij de Joden en hun godsdienst onder zijn bescherming, beloofde vriendelijk te zullen zijn voor die van hun godsdienst te Babel en in Medië, waarheen hij nu op mars ging, en ter ere van hem noemden alle priesters, wien dat jaar een zoon geboren werd, die zoon Alexander, (Josephus 11).

2. Van Antiochus, en zijn onderdrukking, van de Joden. Dit zou zijn, staat er, op het laatste des koninkrijks van de Grieken, als het de afvalligen op het hoogst gebracht hebben, vers 23, dat wil zeggen als de ontaarde Joden de maat van hun ongerechtigheid vol gemaakt hebben, en rijp zijn voor deze verwoesting, zodat God hen niet langer in ere verdragen kan, dan zal deze koning opstaan, om -flagellum Dei- de roede in Gods hand te zijn tot tuchtiging van de Joden. Hier dient opgemerkt:
A. Zijn karakter: Hij zal een koning zijn, stijf van aangezicht, trots en hard, die God niet vreest en geen mens ontziet, raadselen verstaande, of liever duistere dingen, namelijk de verborgenheden der goddeloosheid, hij was een meester in alle kunsten van veinzerij en bedrog en kende de diepten van Satan zo goed als iemand anders. Hij was wis om kwaad te doen.

B. Zijn succes. Hij zal schrik en angst verspreiden onder de omliggende volken: zijn kracht zal sterk zijn, en alles voor zich neerwerpen, maar niet door zijn kracht, vers 24 maar ten dele door de bijstand zijner bondgenoten, Eumenes en Attalus, ten dele door de laagheid en het verraad van vele Joden, zelfs van de priesters, die zijn belangen dienden, en vooral door de Goddelijke toelating. Hij was niet door zijn eigen macht, maar door de macht, hem van boven gegeven, dat hij het wonderlijk verdierf, en dacht, dat hij zich groot maakte door een groot verderver te zijn. Hij verderft inderdaad wonderlijk, want hij verderft.
a. De sterken, en zij zijn met hun macht niet tegen hem opgewassen. De vorsten van Egypte zijn met al hun strijdkrachten niet tegen hem bestand, maar hij trekt tegen hen op en is voorspoedig. De machtigen der aarde ontmoeten ten langen leste gewoonlijk de zodanigen, die hun te sterk zijn, die machtiger zijn dan zij. Daarom beroeme de sterke zich niet op zijn kracht, hoe groot ook, tenzij hij er zeker van kan zijn, dat niemand sterker is dan hij.
b. Hij verderft het heilige volk, of het volk der heiliger, en hun heilig karakter schrikt hem daar niet van af, evenmin verdedigt het hem tegen de verderven Alle ding wedervaart allen, en het einde van de machtige en de heilige is gelijk.
c. De wijze, waarop het hem gelukken zal, niet door waren moed, wijsheid of rechtvaardigheid, maar door zijn kloekheid en bedriegerij, vers 25 door list en bedrog en slangenlistigheid: Hij zal de bedriegerij doen gedijen met zoveel sluwheid zal hij zijn plannen uitvoeren, dat hij zijn doel bereiken zal door vleierij. In stille rust zal hij er velen verderven, zoals anderen in de oorlog doen, onder voorwendsel van verdragen, verbonden en bondgenootschappen met hen, zal hij inbreuk maken op hun rechten en hen met listige streken tot onderwerping aan hen brengen. Aldus gaat somtijds aan een waarlijk laaghartig volk door een verraderlijker vrede verloren, wat een waarlijk dapper volk in een rechtvaardigen oorlog gewonnen had, en heeft de list voorspoed.

d. Het kwaad, dat hij aan de godsdienst zal doen: Hij zal zich in zijn hart verheffen, en menen, dat hij recht heeft om iedereen de wet voor te schrijven en te geven, zodat hij zal staan tegen de Vorst der Vorsten, dat wil zeggen tegen God zelf. Hij zal Zijn tempel en altaar ontheiligen' Zijn eredienst verbieden, en zijn vereerders vervolgen. Zie tot welk een toppunt van onbeschaamdheid de goddeloosheid van sommige mensen hen brengt, zij honen openlijk God zelf, hoewel Hij de Koning der koningen is.
e. Het verderf, dat ten laatste over hem komen zal: Hij zal zonder hand verbroken worden, dat wil zeggen, zonder hand van mensen. Hij zal niet in de oorlog gedood worden, noch vermoord, het gewone lot van tirannen, maar hij zal in de hand des levenden Gods vallen en onmiddellijk omkomen door het zwaard Zijner wraak.
Toen hij hoorde, dat de Joden het beeld van Jupiter Olympius uit de tempel hadden geworpen, waar hij het geplaatst had, was hij zo vertoornd tegen de Joden, dat hij zwoer Jeruzalem tot een algemene begraafplaats te zullen maken, en besloot onmiddellijk daarheen op mars te gaan, maar nauwelijks had hij die trotse woorden gesproken, of hij werd door een ongeneeslijke kwaal in zijn ingewanden aangetast, zijn lichaam werd zo snel door de wormen verteerd, dat hele stukken vlees somtijds loslieten, zijn pijnen waren vreselijk en de stank van zijn lichaam zo erg, dat niemand het bij hem uithouden kon. Deze ellende duurde zeer lang. In 't begin herhaalde hij zijn bedreigingen tegen de Joden, maar tenslotte, wanhopende aan zijn herstel, riep hij zijn vrienden bijeen, en erkende, dat al die jammer hem overkomen was om het onrecht, dat hij de Joden aangedaan had en omdat hij de tempel te Jeruzalem ontheiligd had.
Toen schreef hij hoffelijke brieven aan de Joden, en zwoer, dat als hij herstelde, hij hun de vrije uitoefening van hun godsdienst toe zou staan. Maar, toen zijn ziekte de overhand kreeg, en hij niet langer zijn eigen stank verdragen kon, zeide hij: Het is betamelijk zich aan God te onderwerpen, en, dat de mens die sterfelijk is, zich niet aanmatigt Gode gelijk te zijn, en zo stierf hij ellendig in een vreemd land, op de bergen van Pacata bij Babel, omstreeks honderd en zestig jaar voor de geboorte van Christus, aldus Ushers Annalen, A. M. 3840.

3. Wat betreft de tijd, bepaald voor de duur van de wegneming van het gedurig offer die wordt niet uitgelegd, maar alleen bevestigd, vers 26. Het gezicht van de avond en de morgen is de waarheid, in de eigenlijke zin van het woord en heeft geen uitlegging nodig. Hoe onwaarschijnlijk het ook moge zijn, dat God zal toelaten, dat Zijn eigen heiligdom aldus ontheiligd wordt, toch is het waar, het is maar al te waar, zo zal het zijn.

VI. Hier is het besluit van dit gezicht,
1. De last, aan Daniël gegeven, om het voor het ogenblik niet bekend te maken: Sluit dit gezicht toe, laat het niet bekend worden onder de Chaldeeën, opdat niet de Perzen, die nu binnenkort het rijk in bezit zouden nemen, daardoor haat zouden opvatten tegen de Joden, omdat de val van hun rijk er eveneens in voorspeld werd, wat heel ongelukkig zou zijn, nu van de koning van Perzië het besluit verwacht werd van hun verlossing.
Sluit het toe, want er zijn nog vele dagen toe. Ongeveer drie honderd jaar zijn verlopen van de tijd van dit visioen tot de tijd der vervulling er van, daarom moest hij het voor 't ogenblik toesluiten, zelfs voor het volk der Joden, opdat zij er niet door ontsteld en beroerd worden, maar het moet wel bewaard worden voor de komende geslachten, die zouden leven in de tijd der vervulling, want voor hen zou het zeer begrijpelijk en zeer nuttig zijn. Wat wij weten van de dingen van God moeten wij zorgvuldig bewaren, opdat het later, als er gelegenheid voor is, getrouwelijk uitgelegd mag worden, en waar wij nu geen nut van hebben, daar kunnen wij toch op een anderen tijd van profiteren. Goddelijke waarheden behoren bij onze schatten weggesloten te worden, opdat wij ze na vele dagen terug kunnen vinden.

2. De zorg, waarmee hij het verborgen hield na het ontvangen van dien last, vers 27. Hij werd zwak en was krank door de menigte der gedachten, die door dit visioen bij hem opgewekt werden, dat hem overstelpte en bezwaarde, nog te meer, omdat hem verboden was het bekend te maken, zodat zijn buik was als de wijn die niet geopend is, hij zoude bersten gelijk nieuw lederen zakken, Job 32:19. Hij hield het evenwel voor zich, en verborg en onderdrukte zijn gevoelens, zodat degenen, met wie hij omging, het niet bemerken konden, maar hij deed des konings werk, in overeenstemming met de eisen van zijn ambt, wat dat dan ook was. Zolang wij in deze wereld leven, moeten wij er jets te doen hebben, en zelfs zij, die God het meest met zijn gunsten verwaardigd heeft, moeten niet denken, dat zij er boven verheven zijn, ook moet het genieten van Gods gemeenschap ons niet afhouden van de plichten van ons dagelijks werk, maar wij moeten altijd in hetzelve bij God blijven. In ’t bijzonder moeten degenen, wien algemene belangen toevertrouwd zijn, toezien, dat zij hun taak consciëntieus volbrengen.

HOOFDSTUK 9

1 In het eerste jaar van Darius, de zoon van Ahasveros, uit het zaad der Meden, die koning gemaakt was over het koninkrijk der Chaldeeën; 2 In het eerste jaar zijner regering, merkte ik, Daniel, in de boeken, dat het getal der jaren, van dewelke het woord des HEEREN tot de profeet Jeremia geschied was, in het vervullen der verwoestingen van Jeruzalem, zeventig jaren was. 3 En ik stelde mijn aangezicht tot God, de Heere, om Hem te zoeken met het gebed, en smekingen, met vasten, en zak, en as. 4 Ik bad dan tot de HEERE, mijn God, en deed belijdenis, en zeide: Och Heere! Gij grote en verschrikkelijke God, Die het verbond en de weldadigheid houdt dien, die Hem liefhebben en Zijn geboden houden. 5 Wij hebben gezondigd, en hebben onrecht gedaan, en goddelooslijk gehandeld, en gerebelleerd, met af te wijken van Uw geboden, en van Uw rechten. 6 En wij hebben niet gehoord naar Uw dienstknechten, de profeten, die in Uw Naam spraken tot onze koningen, onze vorsten en onze vaders, en tot al het volk des lands. 7 Bij U, o Heere! is de gerechtigheid, maar bij ons de beschaamdheid der aangezichten, gelijk het is te dezen dage; bij de mannen van Juda, en de inwoners van Jeruzalem, en geheel Israël, die nabij en die verre zijn, in al de landen, waar Gij ze heengedreven hebt, om hun overtreding, waarmede zij tegen U overtreden hebben. 8 O Heere! bij ons is de beschaamdheid der aangezichten, bij onze koningen, bij onze vorsten, en bij onze vaders, omdat wij tegen U gezondigd hebben. 9 Bij de Heere, onzen God, zijn de barmhartigheden en vergevingen, alhoewel wij tegen Hem gerebelleerd hebben. 10 En wij hebben der stem des HEEREN, onzes Gods, niet gehoorzaamd, dat wij in Zijn wetten wandelen zouden, die Hij gegeven heeft voor onze aangezichten, door de hand van Zijn knechten, de profeten. 11 Maar geheel Israël heeft Uw wet overtreden, met af te wijken, dat zij Uwer stem niet gehoorzaamden; daarom is over ons uitgestort die vloek, en die eed, die geschreven is in de wet van Mozes, de knecht Gods, dewijl wij tegen Hem gezondigd hebben. 12 En Hij heeft Zijn woorden bevestigd, die Hij gesproken heeft tegen ons, en tegen onze richters, die ons richtten, brengende over ons een groot kwaad, hetwelk niet geschied is onder de gansen hemel, gelijk aan Jeruzalem geschied is. 13 Gelijk als in de wet van Mozes geschreven is, alzo is al dat kwaad over ons gekomen; en wij smeekten het aangezicht des HEEREN, onzes Gods, niet, afkerende van onze ongerechtigheden, en verstandelijk acht gevende op Uw waarheid. 14 Daarom heeft de HEERE over het kwade gewaakt, en Hij heeft het over ons gebracht; want de HEERE, onze God, is rechtvaardig in al Zijn werken, die Hij gedaan heeft, dewijl wij Zijner stem niet gehoorzaamden. 15 En nu, o Heere, onze God! Die Uw volk uit Egypteland gevoerd hebt, met een sterke hand, en hebt U een Naam gemaakt, gelijk hij is te dezen dage; wij hebben gezondigd, wij zijn goddeloos geweest. 16 O Heere! naar al Uw gerechtigheden, laat toch Uw toorn en Uw grimmigheid afgekeerd worden van Uw stad Jeruzalem, Uw heiligen berg; want om onzer zonden wil en om onzer vaderen ongerechtigheden, zijn Jeruzalem en Uw volk tot versmaadheid bij allen, die rondom ons zijn. 17 En nu, o onze God! hoor naar het gebed Uws knechts, en naar zijn smekingen; en doe Uw aangezicht lichten over Uw heiligdom, dat verwoest is; om des Heeren wil. 18 Neig Uw oor, mijn God! en hoor, doe Uw ogen op, en zie onze verwoestingen, en de stad, die naar Uw Naam genoemd is; want wij werpen onze smekingen voor Uw aangezicht niet neder op onze gerechtigheden, maar op Uw barmhartigheden, die groot zijn. 19 O Heere, hoor! o Heere, vergeef! o Heere, merk op en doe het, vertraag het niet! Om Uws Zelfs wil, o mijn God! Want Uw stad, en Uw volk is naar Uw Naam genoemd.

20 Als ik nog sprak, en bad, en beleed mijn zonde, en de zonde mijns volks van Israël, en mijn smeking nederwierp voor het aangezicht des HEEREN, mijns Gods, om des heiligen bergs wil mijns Gods; 21 Als ik nog sprak in het gebed, zo kwam de man Gabriel, dien ik in het begin in een gezicht gezien had, snellijk gevlogen, mij aanrakende, omtrent de tijd des avondoffers. 22 En hij onderrichtte mij en sprak met mij, en zeide: Daniel! nu ben ik uitgegaan, om u de zin te doen verstaan. 23 In het begin uwer smekingen is het woord uitgegaan, en ik ben gekomen, om u dat te kennen te geven; want gij zijt een zeer gewenst man; versta dan dit woord, en merk op dit gezicht.

24 Zeventig weken zijn bestemd over uw volk, en over uw heilige stad, om de overtreding te sluiten, en om de zonden te verzegelen, en om de ongerechtigheid te verzoenen, en om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen, en om het gezicht, en de profeet te verzegelen, en om de heiligheid der heiligheden te zalven. 25 Weet dan, en versta: van de uitgang des woords, om te doen wederkeren, en om Jeruzalem te bouwen, tot op Messias, de Vorst, zijn zeven weken, en twee en zestig weken; de straten, en de grachten zullen wederom gebouwd worden, doch in benauwdheid der tijden. 26 En na die twee en zestig weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hem zelven zijn; en

een volk des vorsten, hetwelk komen zal, zal de stad en het heiligdom verderven, en zijn einde zal zijn met een overstromenden vloed, en tot het einde toe zal er krijg zijn, en vastelijk besloten verwoestingen. 27 En hij zal velen het verbond versterken een week; en in de helft der week zal hij het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden, en over de gruwelijke vleugel zal een verwoester zijn, ook tot de voleinding toe, die vastelijk besloten zijnde, zal uitgestort worden over de verwoeste.

In dit hoofdstuk hebben wij,
1. Daniels gebed voor de bevrijding der Joden die in gevangenschap waren, waarin hij schuld belijdt, en de rechtvaardigheid van God in hun rampen erkent, maar zich beroept op Gods belofte van genade, die Hij nog voor hen bewaard had, vers 1-19.
II. Een dadelijk antwoord op zijn gebed, hem door een engel gezonden, waarin,

1. Hij verzekerd wordt van de spoedige verlossing der Joden uit hun gevangenschap, vers 20-23 En,
2. Hij bekend wordt gemaakt met de verlossing der wereld door Jezus Christus (waarvan die een afbeelding gaf), hoedanig zij zijn zou en wanneer Hij komen zou, vers 24-27. En het is de klaarste, schitterendste profetie van de Messias in heel het Oude Testament.

Daniël 9:1-3
Wij verlieten Daniël, aan het slot van het vorige hoofdstuk, bezig met des konings werk: maar hier vinden wij hem verdiept in nuttiger werk dan de koning hem ooit te doen gaf, namelijk tot God te spreken en naar Hem te luisteren niet voor zichzelf alleen, maar voor de kerk wier mond hij was bij God, en voor welke hem de woorden Gods werden toevertrouwd die betrekking hebben op de dagen van de Messias.
1. De tijd, waarin dit voorviel, was het eerste jaar van Darius, de zoon van Ahasveros, die pas koning der Chaldeeën geworden was, daar Babel door hem en zijn neef of kleinzoon, Cyrus, veroverd was. In dit jaar eindigden de zeventig jaren van de Joodse gevangenschap, maar het besluit van hun bevrijding was nog niet uitgevaardigd, zodat dit gebed van Daniël waarschijnlijk opgezonden werd voordat hij in de leeuwenkuil geworpen werd. En misschien was het bij die gelegenheid een machtige drijfveer voor hem om te volharden in het gebed, al meest het zijn leven kosten, dat hij nog zo kort geleden de troost en de kracht er van ondervonden had.

2. De aanleiding tot zijn gebed was dit: Hij merkte in de boeken, dat zeventig jaren waren vastgesteld als de deur der verwoestingen Jeruzalems, vers 2. Het boek, waarin hij dit merkte, was het boek der profetieën van Jeremia, waarin hij de uitdrukkelijke voorspelling vond, Jeremia 29:10, "Als zeventig jaren te Babel zullen vervuld zijn (en daarom moet gerekend worden van de eerste gevangenschap af, in het derde jaar van Jojakim, en Daniël had goede redenen om zich dat te herinneren, want bij die gevangenschap was het, dat hij zelf mee weggevoerd werd, Hoofdstuk 1: 6), zal Ik ulieden bezoeken en Mijn goed woord over u verwekken. Eveneens stond geschreven, Jeremia 25:11.
Dit ganse land zal tot een woestheid (chorbath) worden, zeventig jaar, hetzelfde woord, dat Daniel hier gebruikt voor de verwoestingen van Jeruzalem, wat bewijst, dat hij deze profetie voor zich had, toen hij dit schreef. Hoewel Daniël zelf een groot profeet was en een, die wel bekend was met de gezichten Gods, toch was hij een ijverig onderzoeker van de Schrift, en vond het niet beneden zich Jeremia's profetie te raadplegen. Hij was een groot staatsman en eerste minister van een van de grootste koningen op aarde, en toch kon hij beide, moed en tijd vinden, om het Woord van God te lezen. De grootste en beste mensen moeten niet menen boven hun Bijbel te staan. Ernstig en plechtig was zijn gebed tot God. Toen hij merkte, dat de zeventig jaren zo goed als verlopen waren, want uit Ezechiëls dagtekening van zijn profetieën blijkt, dat zij de jaren van hun gevangenschap nauwkeurig bijhielden, toen stelde hij zijn

aangezicht tot God om Hem te zoeken met het gebed. Gods beloften hebben niet de bedoeling om onze gebeden overbodig te maken, maar om er toe op te wekken en aan te moedigen, en als wij de dag der vervulling zien naderen, moeten wij te ernstiger bij God er om bidden en smeken. Dat deed Daniël hier, hij bad driemaal per dag en gedacht zonder twijfel in ieder gebed de verwoestingen van Jeruzalem, toch achtte hij dat niet genoeg, maar zelfs midden in zijn werk nam hij er tijd af voor een buitengewone smeekbede aan de Hemel ter wille van Jeruzalem. God had tot Ezechiël gezegd, dat, al stond Daniël onder anderen voor Zijn aangezicht zijn tussenkomst niet baten zou om het oordeel te voorkomen, Ezechiël 14:14, toch hoopt hij, nu haar strijd vervuld is, dat zijn gebed tot wegneming van haar oordeel verhoord zal worden. Als de dag der verlossing daagt, is het tijd voor Gods biddend volk om zichzelf op te wekken, dan wordt iets buitengewoons van hem verwacht en verkregen, boven de dagelijksche offerande. Nu zocht Daniel met gebed en smekingen, uit vrees, dat de zonden des volks Hem zouden tergen, hun verlossing langer uit te stellen dan bedoeld was, of liever, dat het volk door Gods genade mocht voorbereid worden voor de verlossing, nu Gods voorzienigheid bezig was die voor hen te werken.

Hier valt op te merken,
a. De overgave van zijn geest in dit gebed: Ik stelde mijn aangezicht tot God om Hem te zoeken, wat de vastheid van zijn gedachte, de onwrikbaarheid van zijn geloof en de gloed zijner vroomheid betekent bij het vervullen van dezen plicht. Wij moeten ons in het gebed voor God stellen, en als ‘t ware in zijn tegenwoordigheid, tot Hem moeten wij ons gebed opzenden en op Hem moeten wij zien. Ten teken, dat hij zijn aangezicht tot God stelde, wendde hij het waarschijnlijk, als naar gewoonte, naar Jeruzalem, om zijn eigen hart te meer te treffen met haar verwoestingen.
b. De kastijding van zijn lichaam bij dit gebed. Ten teken van zijn diepe vernedering voor God en zijn eigene zonden, en de zonden van zijn volk, en het besef van zijn eigen onwaardigheid, vastte hij, en gordde zich m zak en as, om zich te meer in te denken de verwoestingen van Jeruzalem, voor welks herstel hij bad, en om zichzelf te doen verstaan, dat hij iets buitengewoons te doen had.

Daniël 9:4-19
Wij hebben hier Daniëls gebed tot God als zijn God, en de belijdenis, die hij daar bijvoegde: Ik bad en deed belijdenis, In ieder gebed moeten wij belijdenis doen. niet alleen van de zonden, waaraan wij ons schuldig hebben gemaakt, wat wij gewoonlijk belijdenis (van schuld) noemen, maar ook van ons geloof in God en ons vertrouwen op Hem, van onze smart over de zonde en onze voornemens daartegen. Het moet onze geloofsbelijdenis zijn, de taal van onze overtuiging, en van hetgeen wij van harte toegedaan zijn. Laat ons de verschillende delen van dit gebed nagaan, dat veel uitvoeriger was, zoals wij reden hebben om te denken, dan hier vermeld wordt, daar dit alleen de hoofdinhoud is.
I. Hier is zijn nederige, ernstige, eerbiedige aanspraak aan God, waarin hij ere geeft aan God.
1. Als een ontzaglijk God, Wien het onze plicht is altijd te vrezen: "Och Heere, Gij grote en verschrikkelijke God, die kunt afrekenen met de grootste en geduchtste vijanden der kerk.

2. Als een God van Zijn woord, Wien het onze plicht is te vertrouwen en op Wien wij ons moeten verlaten: Die het verbond en de weldadigheid houdt dien, die Hem liefhebben en als bewijs van hun liefde voor Hem, zijn geboden houden. Als wij het onze doen, dan zal Hij niet achterwege blijven, het zijn te doen. Hij zal voor Zijn volk zo goed als Zijn woord zijn, want Hij houdt Zijn verbond met hen, en niet een jota van zijn belofte zal ter aarde vallen, ja, Hij zal beter dan Zijn woord zijn, want Hij is hen genadig, en dat is meer dan Zijn verbond. Het

betaamde Daniël het oog op Gods genade te houden, nu hij Hem de ellende van Zijn volk zou voorleggen, en op Gods verbond, nu hij de vervulling der belofte zou afsmeken. Wij behoren in ‘t gebed, beide, Gods grootheid en Gods goedheid in ‘t oog te houden, zijn majesteit tezamen met zijn genade.

II. Hier is een boetvaardige belijdenis van zonde, de oorzaak van alle rampen, waaronder zijn volk zoveel jaren gezucht had, vers 5, 6. Als wij God zoeken om genade voor ons volk, dan behoren wij ons voor Hem te vernederen -om de zonden van ons volk. Dat zijn de zonden, waarover Daniël hier treurt, en wij kunnen hier een grote verscheidenheid van woorden opmerken, waarvan hij gebruik maakt om de grootheid hunner tergingen uit te drukken, want de boetvaardige past het zichzelf te bezwaren: zij hebben gezondigd in vele afzonderlijke gevallen, ja wij hebben onrecht gedaan, het is onze gewoonte geweest, wij hebben goddeloos gehandeld, verhard van harte en met stijven nek, en daarin hebben wij gerebelleerd, wij hebben de wapens opgevat tegen de Koning der koningen, tegen zijn kroon en waardigheid.

Twee dingen waren er, die hun zonde nog verzwaarden:
1. Dat zij de nadrukkelijke wetten bedden geschonden, die God hun door Mozes gegeven had: Wij zijn afgeweken van uw geboden en uw re futen, en hebben er niet naar geleefd. En, vers 10, Wij hebben der stemme des Heeren onzes Gods niet gehoorzaamd. Wat de aard der zonde uitdrukt, namelijk, dat zij overtreding der wet is, drukt voldoende hare boosaardigheid uit, als de zonde openbaar wordt zonde te zijn, vertoont zij zich in haar slechtste gedaante hare zondigheid is hare hatelijkste eigenschap, Romeinen 7:13. God heeft zijn wetten voor onze aangezichten gegeven, duidelijk en volledig, als het voorbeeld, dat wij moeten naschrijven, toch hebben wij er niet in gewandeld, maar zijn afgeweken, en hebben ze de rug toegekeerd.

2. Dat zij de vele waarschuwingen, die God hun door de profeten gegeven had, die Hij hun bij voortduring gezonden had, vroeg op zijnde en zendende, hadden veronachtzaamd, vers 6:Wij hebben niet gehoord naar Uw dienstknechten de profeten, die ons aan uw wetten herinnerd hebben, en aan de bekrachtiging daarvan, al spraken zij in Uwen naam, wij hebben er geen acht op geslagen, al brachten zij hun boodschap getrouwelijk over, met gepaste woorden, aan alle rangen en standen, tot onze koningen en vorsten, tot wie zij spraken met moed en vertrouwen, tot onze vaders en al het volk des lands, tot wie zij spraken met liefde en goedheid, toch hebben wij niet naar hen gehoord noch geluisterd, wij hebben geen acht op hen gegeven en ons niet aan hen gestoord. De bespotting van Gods boodschappers en het in de wind slaan van hun woorden, waren de zonden, die de maat van Jeruzalem vol maakten, 2 Kronieken 36:16. Deze belijdenis van schuld wordt bier herhaald, en met groten nadruk herhaald, die berouw hebben, moeten zichzelf telkens en telkens weer beschuldigen en aanklagen totdat hun hart geheel gebroken is. Geheel Israël heeft Uw wet overtreden, vers 2.
Het is Israël, Gods belijdend volk, dat beter wist en van wie beter verwacht werd. Israël, Gods bijzonder volk, dat Hij met zijn gunsten omringd heeft, niet hier en daar iemand, maar gans Israël, Israël in zijn geheel, het volk als zodanig, dat overtreden heeft met af te wijken en de weg te verlaten, opdat zij niet hoorden, en Uw stem niet gehoorzaamden. Deze ongehoorzaamheid is het, wat allen, die waarlijk berouw hebben, zichzelf met de meesten nadruk verwijten, vers 14: Wij gehoorzaamden Zijner stemme niet, en, vers 15: Wij hebben gezondigd, wij zijn goddeloos geweest. Die genade willen vinden, moeten aldus hun zonden belijden.

III. Hier is een zelfvernederende erkenning van de rechtvaardigheid van God in alle oordelen, die over ons gebracht zijn, en het is altijd de wijze van hen, die waarlijk berouw hebben, God aldus te rechtvaardigen, opdat Hij rein zij, als Hij oordeelt, en de zondaar al de blaam hebbe.

1. Hij erkent, dat het zonde was, die ben in al deze ellende dompelde. Israël is verstrooid in alle landen rondom, en zodoende verzwakt, verarmd en ontbloot. Gods hand heeft hen her- en derwaarts verdreven, sommigen nabij, waar zij bekend en daarom te meer beschaamd zijn, anderen verre weg, waar zij niet bekend zijn en daarom te meer verlaten, en het is om hun overtreding, waarmee zij overtreden hebben, vers 7, zij vermengden zich met de volken, opdat zij door hen verleid werden, en nu vermengt God hen met de volken, opdat zij door hen ontbloot worden.

2. Hij erkent de rechtvaardigheid van God daarin, dat Hij hun geen onrecht gedaan had in al hetgeen Hij over hen gebracht had, maar hen had behandeld, zoals zij verdienden vers 7:Bij U, o Heere, is de gerechtigheid, wij kunnen Uw leiding niets verwijten, geen tegenwerping maken tegen Uw oordelen, want, vers 14: De Heere onze God is rechtvaardig in alle zijn werken, die Hij gedaan heeft, zelfs in de zware rampen waar wij nu onder gebukt gaan, want wij hebben niet gehoorzaamd de woorden van Zijn mond, en gevoelen daarom naar recht de zwaarte van zijn hand. Dit schijnt ontleend te zijn aan Klaagliederen 1:18.

3. Hij ziet de vervulling der Schrift in wat over hen gebracht was. Uit getrouwheid heeft Hij ze verdekt want het was naar het woord dat Hij gesproken had. Die vloek en die eed is over ons uitgestort, dat wil zeggen de vloek die in de wet van Mozes door een eed bekrachtigd was, vers 11. Dit rechtvaardigt God nog meer in hun ellende, dat Hij slechts de straf toepaste, die door de wet bedreigd werd, waarvoor Hij hen ruimschoots gewaarschuwd had. Het was noodzakelijk voor de redding van de eer van Gods waarachtigheid, en om Zijn bestuur tegen hoon te vrijwaren, dat de bedreigingen van Zijn woord vervuld werden, anders zouden zij niet meer dan een boeman zijn, ja, zij zouden in ‘t geheel niets verschrikkelijks meer hebben. Daarom heeft Hij zijn woorden bevestigd, die Hij tegen ons gesproken heeft, omdat wij zijn wetten overtreden hebben en tegen onze Richters, die ons richtten, omdat zij de overtreding van Gods wetten niet straften, zoals de plicht van hun ambt was. Hij zeide hun vele malen, dat als zij recht deden, tot afschrik van de boosdoeners, Hij het werk in Zijn eigen hand moest en wilde nemen, en nu heeft Hij bevestigd, wat Hij gezegd had, door een groot kwaad over ons te brengen, waarin de koningen en richters eveneens grotelijks deelden. De oordelen van Gods hand zullen ons zeer veel nut doen, als wij opmerken, hoe nauwkeurig zij overeenstemmen met de oordelen van Zijn mond.

4. Hij stelt de ellende, waarin zij waren, zeer zwaar voor, omdat zij ze, door de langdurige gewoonte, te licht opvatten, en opdat zij de weldadigheid van de kastijding des Heeren niet zouden verliezen, door ze te verachten. "Wij beklagen ons niet over de gewone rampen des levens, maar over datgene, wat bijzondere kentekenen draagt van het Goddelijk misnoegen, want onder de gansen hemel is niet geschied gelijk aan Jeruzalem geschied is, vers 12. Het is de klacht van Jeremia in naam der kerk: Is er een smart gelijk mijn smart, wat een andere dergelijke vraag onderstelt: Is er een zonde gelijk mijn zonde?

5. Hij beschuldigt het hele volk, van de hoogste tot de laagste, en, als zij Amen willen zeggen op zijn gebed, dan moeten zij allen hun hand op de mond leggen, en hun mond in het stof: "Bij ons is de beschaamdheid der aangezichten, gelijk te dezen dage, vers 7, wij liggen onder de schande der straf te dezen dage, en wij behoren ons daaronder te buigen en de straf voor onze ongerechtigheid aan te nemen, want ons is de beschaamdheid." Als Israël zijn karakter had behouden, en een heilig volk gebleven was, dan zouden zij geweest zijn boven alle de volken, tot lof en tot enen naam en tot heerlijkheid, Deuteronomium 26:19, maar, nu zij gezondigd en goddelooslijk gehandeld hebben, is schaamte en beschaamdheid bij hen, bij de mannen van Juda en de inwoners van Jeruzalem, de inwoners, beide van het land en van de

stad, want zij zijn gelijkelijk schuldig voor God, zij zijn bij gans Israël, bij beide, de twee stammen, die nabij zijn, bij de rivieren van Babel, en bij de tien stammen, die verre zijn, in het land van Assyrië. "Beschaamdheid is niet alleen bij het volk des lands, maar ook bij onze kortingen, onze vorsten en onze vaderen, vers 8, die een beter voorbeeld hadden moeten geven, en hun gezag en invloed gebruiken, om de dringende stroom der ondeugd en der onheiligheid te keren.

6. Hij wijt de voortduring van het oordeel aan hun onverbeterlijkheid daaronder, vers 13, 14:, Al dat kwaad is over ons gekomen, en heeft ons lang geplaagd, toch smeekten wij het aangezicht des Heeren onzes Gods niet af, niet op de goede manier, zoals wij hadden behoren te doen, met een nederig, zachtmoedig, berouwvol en gehoorzaam hart. Wij zijn geslagen, maar niet teruggekeerd tot Hem, die ons sloeg. Wij smeekten het aangezicht des Heeren onzes Gods niet af,"wij hebben geen moeite gedaan om vrede te maken met God en ons met Hem te verzoenen." Daniel gaf zijn broederen een goed voorbeeld door te bidden zonder ophouden, maar het was grievend voor hen te zien, hoe weinigen er waren, die zijn voorbeeld volgden, verwacht werd, dat zij in hun beproeving God vroeg zoeken zouden, maar zij zochten Hem niet, om af te keren van hun ongerechtigheden en verstandig acht te geven op zijn waarheid. Het doel, waarmee beproevingen gezonden worden, is, de mensen van hun ongerechtigheden af te keren en hen te doen acht geven op zijn waarheid, zo Elihu het verklaart, Job 36:10. Daardoor openbaart Hij het voor hun oor ter tucht en zegt, dat zij zich van de ongerechtigheid bekeren zouden. En, als de mensen er toe gebracht werden verstandig acht te geven op Gods waarheid, en zich te onderwerpen aan de macht en het gezag daarvan, dan zouden zij zich bekeren van de dwaling hunner wegen.
Nu is de eerste stap in deze richting het aangezicht des Heeren onzes Gods af te smeken, opdat de beproeving geheiligd worde, voordat zij weggenomen wordt, en de genade van God en de leiding van God samengaan, om ze aan het doel te doen beantwoorden. Die in hun beproeving niet tot God bidden, die niet roepen, als Hij ze gebonden heeft, zullen niet licht van hun ongerechtigheid afkeren of acht geven op zijn waarheid. "Daarom, omdat wij de beproeving niet wisten te benutten, heeft de Heere over het kwade gewaakt", evenals de rechter ervoor zorgt, dat de straf voltrokken wordt, naar luid van het vonnis. Omdat wij niet gesmolten zijn, houdt Hij ons nog steeds in de smeltoven, en waakt er over, om de hitte nog te doen toenemen, want, als God oordeelt, zal Hij overwinnen, en in al Zijn doen gerechtvaardigd worden.

IV. Hier is het beroep van een gelovige op Gods genade, en op de eeuwenoude tekenen van zijn gunst jegens Israël, en op Zijn eer, die bij hun belangen betrokken is.
1. Het is een troost voor heen geen kleine dat God altijd bereid is de zonde te vergeven vers 9:Bij de Heer onzen God zijn barmhartigheden en vergevingen, dit slaat op dien uitroep van Zijn naam, Exodus 34:6, 7, Heere God barmhartig en genadig, die de ongerechtigheid vergeeft. Het is zeer bemoedigend voor arme zondaars zich te herinneren, dat bij God barmhartigheid is, zoals het overtuigend en vernederend voor hen is zich te herinneren, dat bij Hem gerechtigheid is, en zij, die Hem de eer geven van zijn gerechtigheid, mogen voor zich de troost nemen van zijn barmhartigheid Psalm 62:12. Er is overvloedig barmhartigheid bij God en niet alleen vergeving maar vergevingen, Hij is een God van vergevingen Nehemia 9:17. Hij vergeeft vermenigvuldig, Jesaja 55:7. Alhoewel wij tegen Hem gerebelleerd hebben, toch is er genade bij Hem, vergevende genade, zelfs voor de wederspannigen.

2. Eveneens is het een krachtige steun voor hen, te denken, dat God zichzelf vroeger verheerlijkt had door hen uit Egypte te verlossen, zo ver ziet hij terug tot bemoediging van zijn geloof, vers 15: "Gij hebt vroeger uw volk uit Egypteland uitgevoerd met een sterke

hand, en wilt Gij het nu niet met dezelfde sterke hand uit Babel uitvoeren? Werden zij toen tot een volk gemaakt, en zullen zij nu niet opnieuw tot een volk gemaakt worden? Zijn zij nu zondig en onwaardig, en waren zij dat toen niet? Zijn hun verdrukkers nu machtig en hooghartig, en waren zij dat toen niet? En heeft God niet gezegd, dat hun verlossing uit Babel zelfs die uit Egypte te boven zou gaan?" Jeremia 16:14, 15. De kracht van dit pleidooi ligt in het: "Gij hebt U een Naam gemaakt, gelijk het is te dezen dage, je op dit ogenblik, door ons op te voeren uit Egypte, en wilt Gij die Naam weer verliezen door ons te Babel te laten omkomen? Hebt Gij door die verlossing, waarvan wij zo vaak gesproken hebben, een naam gekregen, en wilt Gij U geen naam maken door hetgeen, waar wij zo vaak om gebeden hebben en waar wij zo lang op gewacht hebben?"

V. Hier is een aandoenlijke kracht over de smaad, die op Gods volk rustte, en over de puinhopen van Gods heiligdom, die beide tot grote oneer strekten van God en tot verkleining van die Naam en roem, dien God verkregen had door hen uit Egypte op te voeren.
1. Gods heilig volk was veracht. Want door hun zonden en de ongerechtigheden hunner vaderen hadden zij hun kroon ontheiligd en zichzelf verachtelijk gemaakt, en daarom, al zijn zij in naam en volgens hun belijdenis, Gods volk en in dat opzicht waarlijk groot en eerwaardig, zijn zij toch tot versmaadheid, allen die rondom hen zijn. Hun naburen lachen hen uit en bespotten hen en juichen over hun vernedering. De zoele is een schandvlek der natiën, maar in ‘t bijzonder van Gods volk, waar meer ogen op gevestigd zijn en dat meer eer te verliezen heeft dan enig ander volk.

2. Gods heilige plaats was woest. Jeruzalem, de heilige stad, was versmaad, vers 16, omdat zij in puinhopen lag, zij was een spoten een aanfluiting voor allen, die voorbijgingen. Het heiligdom, het heilige huis, was woest, vers 17, de altaren waren verbroken, en alle gebouwen in de as gelegd. De verwoestingen van het heiligdom zijn de smart van alle heiligen, die menen, dat al hun vertroostingen in deze wereld onder de puinhopen van het heiligdom begraven liggen.

VI. Hier is een dringend verzoek tot God om herstel van de arme gevangen Joden in hun vroegere genietingen. Het verzoek is zeer dringend, want God geeft ons verlof in het gebed met Hem te worstelen: "O Heere, ik smeek U, vers 16. Indien Gij iets voor mij zult doen, doe dan dit, het is de begeerte van mijn hart en mijn gebed. Daarom, o onze God, hoor naar het gebed uws knechts en naar zijn smekingen vers 17, en geef een antwoord des vredes." Wat is nu zijn verzoek? Wat is zijn smeekbede?

1. Dat God zijn grimmigheid van hen zou afwenden dat is het wat alle heiligen meer de iets anders vrezen en verbidden: *Laat toch Uw toorn afgekeerd worden van Uw stad Jeruzalem Uwen heiligen berg*, vers 16. Hij bidt niet voor het wenden van hun gevangenschap, de Heere doe met hen, zoals goed is in Zijn ogen, maar hij bidt ten eerste voor het afkeren van Gods toorn. Neem de oorzaak weg, en het gevolg zal van zelf verdwijnen.

2. Dat Hij het licht van Zijn aanschijn weer over hen wil laten schijnen, vers 17: *Doe Uw aangezicht lichten over Uw heiligdom, dat verwoest is, keer in genade tot ons weer, en toon, dat Gij met ons verzoend zijt, en dan zal alles weer goed zijn.* Het lichten van Gods aangezicht over de verwoestingen van het heiligdom is voldoende voor het herstel er van, en die grondslag is ook nodig voor de wederopbouw. Als daarom zijn vrienden het werk op de rechte manier willen beginnen, dan moeten zij eerst ernstig tot God bidden om zijn gunst en Zijn verwoest heiligdom hij Zijn vriendelijk aanschijn aanbevelen. Laat Uw aanschijn lichten, zo zullen wij verlost worden, Psalm 80:4.

3. Dat Hij hun zonden vergeven zal en zich dan haasten tot hun verlossing, vers 19:O Heere hoor, o Heere vergeef. Dat de genade, waarom gebeden wordt, in genade geschonken worde, laat de zonde, die dreigt tussen ons en onze verlossing te komen, weggenomen worden: O Heere, hoor en doe het, niet maar: Hoor en spreek, maar hoor en doe, doe voor ons, wat niemand anders kan, en dat spoedig - Vertraag het niet, o mijn God! Nu hij zag, dat de bestemde dag naderde, kon hij in 't geloof bidden, dat God zich tot hen haasten zou en niet vertragen, David bidt dikwijls: Haast u, o God, tot mijn hulp.

VII. Hier zijn verschillende pleitredenen en argumenten om een verzoek aan te dringen. God geeft ons niet alleen verlof om te bidden, maar om hij Hem te pleiten, niet om Hem te bewegen, Hij weet zelf wel wat Hij wil, maar om onszelf te bewegen, om het vuur bij ons aan te wakkeren en ons geloof aan te moedigen.
1. Zij verwerpen het vertrouwen op eigen gerechtigheid, zij maken er geen aanspraak op iets te verdienen van Gods hand dan toorn en vloek, vers 18:Wij wespen onze smekingen voor Uw aangezicht niet neder op onze gerechtigheden, alsof wij waardig waren Uw gunst te ontvangen voor iets goeds in ons, of door ons gedaan, of alsof wij iets konden eisen als een schuld, wij kunnen niet staan op onze rechtvaardiging, al waren wij ook meer rechtvaardig dan wij zijn, ja, al wisten wij ook niets verkeerds van onszelf, dan zijn wij daarmee nog niet gerechtvaardigd, ook zouden wij Hem niet antwoorden, maar onzen Rechter om genade bidden Mozes had Israël lang geleden gezegd, dat, wat God voor hen deed, niet was om hun gerechtigheid, Deuteronomium 9:4, 5. En Ezechiël had hun nog kort geleden gezegd, dat hun terugkeer uit Babel niet om hunnentwil zou zijn, Ezechiël 36:22, 32. zo vaak wij God om genade smeken, moeten wij alle geloof aan en vertrouwen op onze gerechtigheid ter zijde stellen.

2. Zij vatten alleen moed in het gebed tot God, wetende, dat zijn beweegredenen tot genade aan Hem zelf ontleend zijn, en daarom moeten wij al onze pleitredenen voor genade aan Hem ontlenen en aldus Hem de ere geven, als wij Hem aanroepen om genade en barmhartigheid.
a. "Doe het om Uws zelfs wil, vers 19, om Uw eigen raad te volbrengen, om Uw eigen belofte te vervullen en Uw heerlijkheid openbaar te maken." God doet Zijn eigen werk, niet alleen op Zijn eigen wijze en tijd, maar om Zijns Naams wille, en zo moeten wij het opvatten.
b. "Doe het om des Heeren wil, dat is: om de wille van de Heere Christus", om de wille van de beloofden Messias, die de Heere is, zo verstaan het de meeste en beste van onze christelijke uitleggers, om de wille van Adonaï, zoals David de Messias noemde, Psalm 110:1, en op verschillende plaatsen wordt om genade gebeden voor de kerk om de wil van des mensen Zoon, Psalm 110:18, en om Uws woords wil, 2 Samuel 7:21. Christus is de Heere, Hij is Heere over alles. Het is om Zijnentwil, dat God Zijn aangezicht doet lichten over de zondaars, als zij berouw hebben en zich tot Hem bekeren, om de voldoening, die Hij gedaan heeft. In al onze gebeden moet derhalve dat onze pleitgrond zijn, wij moeten zijn gerechtigheden vermelden, de Zijne, Psalm 71:16. Aanschouw het aangezicht uws Gezalfden. Hij zelf heeft ons bevolen in Zijnen naam te bidden.
c. "Doe het, naar alle Uw gerechtigheden, vers 16, dat wil zeggen, twist voor ons met onze vervolgers en verdrukkers naar Uw gerechtigheid. Hoewel wij zelf niet rechtvaardig zijn voor God, toch hebben wij tegenover hen een rechtvaardige zaak, en wij laten het aan God over ter verdediging daarvan in het strijdperk te treden." Of liever, met Gods gerechtigheid wordt hier bedoeld zijn trouw aan zijn belofte, God had, naar zijn gerechtigheid, zijn bedreiging uitgevoerd, vers 11. "En wilt Gij, Heere, nu niet doen naar al Uw gerechtigheden? Wilt Gij niet even trouw zijn aan Uw beloften, als Gij geweest zijt aan Uw bedreigingen en ze aldus volbrengen?"

d. Doe het naar Uw barmhartigheden, die groot zijn, vers 18, om openbaar te maken, dat Gij een barmhartig God zijt." De goede dingen, die wij van God vragen, noemen wij barmhartigheden, omdat wij ze alleen verwachten van zijn barmhartigheid. En, omdat ellende het meest geschikte voorwerp van barmhartigheid is, legt de profeet hier de beklagenswaardige toestand van de kerk bloot voor God, als om Zijn medelijden op te wekken: "Doe Uw ogen open en zie onze verwoestingen, in 't bijzonder de verwoestingen van Uw heiligheid. O zie met medelijden op een jammerlijke zaak!" De verwoestingen van de kerk moeten in het gebed voor God blootgelegd en dan aan Hem overgelaten worden.
e. Doe het ter wille van de verhouding, waarin wij tot u staan. Het heiligdom dat verwoest is, is Uw heiligdom, vers 17, gewijd aan Uw eer gebruikt in Uw dienst, en de plaats Uwer woning. Jeruzalem is Uw stad en Uw heilige berg, vers 16, het is de stad, die naar Uwen naam genoemd is, vers 18. Het was de stad, die God uit alle de stammen Israëls verkoren had om Zijn naam aldaar te stellen "Het volk, dat tot versmaadheid is, is Uw volk, en Uw Naam lijdt onder de smaad, die op hen rust, vers 16, zij zijn naar Uw Naam genoemd vers 19. Heere, Gij hebt recht op hen, en belang bij hun belangen, wilt gij niet zorgen voor het Uwe, voor die van Uw eigen huis? Zij zijn Uwe, behoud hen. Psalm 119:94

Daniël 9:20-27
Wij hebben hier het antwoord, dat onmiddellijk op Daniëls gebed gezonden werd, en het is zeer merkwaardig, daar het de glansrijkste voorstelling bevat van Christus en de genade van het Evangelie, die in het hele Oude Testament te vinden is. Als Johannes de Doper de morgenster was, dan was dit de dageraad van de Zon der gerechtigheid, de opgang uit de hoogte.

Hier is,
1. De tijd, dat dit antwoord gegeven werd.
1. Het was, terwijl Daniel in het gebed was. Dit merkte hij op en legde er krachtiger nadruk op. Als ik nog sprak, vers 20, ja, als ik nog sprak in den gebede, vers 21, voordat hij van zijn knieën opstond, terwijl hij nog meer bedoelde te zeggen.

A. Hij noemt de twee punten, waarop hij in 't gebed hoofdzakelijk aandrong, en waarover hij misschien van plan was nog verder uit te weiden.
a. Hij was zijn zonde belijdende en bewenende, "beide mijn zonde en de zonde van mijn volk Israël". Daniël was een zeer groot en goed man, en toch vindt hij in zich zonde, die hij voor God belijden moet, en hij is bereid ze te belijden, want daar is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt, noch een rechtvaardige, die zondigt en geen berouw heeft. Johannes rekent zichzelf onder 't getal dergenen, die zich bedriegen als zij zeggen, dat zij gene zonde hebben, en die daarom hun zonde belijden, I Johannes 1:8. Goede mensen vinden het een verlichting van hun geweten om hun klachten over zichzelf voor God uit te storten, en dat is onze zonden belijden. Eveneens beleed hij de zonde van zijn volk, en beweende die. Zij, die een hartelijk belang stellen in de ere Gods, het welzijn der kerk, en de zielen der mensen, treuren over de zonden van anderen, zoowel als over hun eigene.
b. Hij wierp zijn smeking neder voor het aangezicht des Heeren en bood Hem die aan als bemiddelaar voor Israël, en dit gebed was voor de heiligen berg van zien God, der berg Sion. De verwoestingen van het heiligdom lagen hem nader aan het hart dan die van stad en land, en het herstel daarvan en de wederoprichting van de dienst van de God van Israël, waren de zaken, die hij op 't oog had bij de verlossing, waarop hij zich voorbereidde, meer dan op het herstel van de burgerlijken staat.

B. Terwijl Daniel daarin verdiept was,

a. Werd hem de belofte gedaan van de genade, waar hij om vroeg. God is altijd bereid om naar het gebed te horen en een antwoord des vredes te geven. Nu werd vervuld, wat God gesproken had, Jesaja 65:24:Terwijl zij nog spreken, zo zal Ik horen. Daniel was zeer vurig in 't gebed en zijn gevoelens waren zeer krachtig, vers 18, 19. En, als hij nog sprak met zoveel gloed en vuur, kwam de engel tot hem met een genadig antwoord. Innige vroomheid is Gode welbehaaglijk. Wij kunnen niet verwachten, dat God ons nu nog antwoord op ons gebed zal zenden door middel van engelen maar, als wij vurig bidden om 't geen God beloofd heeft, dan mogen wij in het geloof de belofte aannemen als een onmiddellijk antwoord op ons gebed, want Hij is getrouw, die het beloofd heeft.
b. Hem werd geopenbaard een veel grotere heerlijker verlossing, die God in het laatste der dagen voor zijn kerk werken zou. Die kennis willen krijgen van Christus en Zijn genade, moeten volharden in het gebed.

2. Het was omtrent de tijd des avondoffers vers 21. Het altaar lag in puinhopen, en er was geen offer op geofferd, maar het schijnt dat de vrome Joden in hun gevangenschap dagelijks dachten aan de tijd, dat het geofferd moest worden, en op dat uur wilden wenen bij de herinnering er aan, en begeerden en hoopten, dat hun gebed gesteld werd als reukwerk voor Gods aangezicht en de opheffing hunner taanden en van hun harten tevens in zijn ogen aangenaam zou zijn als het avondoffer, Psalm. 141:2. Het avondoffer was het voorbeeld van het grote offer, dat Christus zou offeren aan de avond der wereld, en het was krachtens dat offer, dat Daniël aangenomen werd, toen hij bad om des Heeren wil, en om der wille daarvan werd hem deze heerlijke openbaring van verlossende liefde gedaan. Het Lam opende de zegels krachtens Zijn eigen bloed.

II. De boodschapper, door wien dit antwoord gezonden werd. Het werd hem niet gegeven in een droom, niet door een stem van de hemel, maar tot groter zekerheid en plechtigheid, werd hem met dit doel een engel gezonden, die in menselijke gedaante verscheen om dit antwoord aan Daniel te geven. Hier valt op te merken,
1. Wie deze engel of boodschapper was, het was de man Gabriel. Als Michaël, de aartsengel, zoals velen veronderstellen, niemand anders is dan Jezus Christus, dan is deze Gabriël de enige geschapen engel, die in de Schrift genoemd wordt. Gabriël betekent de machtige van God, want de engelen zijn groot in sterkte en kracht, 2 Petrus 2:11. Hij was het, dien ik in het begin in een gezicht gezien had. Daniel hoorde hem bij zijn naam noemen, en kende dien dus, Daniel 8:16, en, hoewel hij toen beefde bij zijn nadering, merkte hij toch op, dat hij zo behoedzaam was, dat hij hem nu herkende, wist, dat hij dezelfde was als dien hij in 't eerst gezien had, en daar hij hem nu wat beter kende, was hij nu niet zo verschrikt hem te zien, als de eerste maal. Toen deze engel tot Zacharias zeide: Ik ben Gabriel, Lukas 1:19, bedoelde hij hem daarmede te herinneren aan deze mededeling, die hij Daniel gedaan had van de komst van de Messias, toen die nog veraf was, ter bevestiging van zijn geloof in de mededeling, die hij op 't punt stond er van te doen, als voor de deur.

2. De opdracht, die deze boodschapper ontving van de Vader der lichten, tot wien Daniël gebeden had, vers 23: In het begin uwer smekingen is het woord, het bevel, van God uitgegaan. In de hemel was mededeling van dezen raad Gods aan de engelen gedaan, waar zij begerig waren in te zien, en aan Gabriël werd bevel gegeven onmiddellijk heen te gaan en Daniël er kennis van te geven. Hieruit blijkt, dat het niet iets was, dat Daniël zeide, wat God bewoog, want het antwoord werd gegeven, toen hij begon te bidden, maar dit ernstige plechtige verzoek was Gode welbehaaglijk, en ten teken daarvan zond Hij hem een boodschap. Of misschien was het in het begin van Daniels smekingen, dat het woord van Cyrus uitging om Jeruzalem te herstellen en op te bouwen vers 25. "Het is dezen zelfden dag

gebeurd, het besluit van de vrijheid der Joden werd dezen morgen getekend, juist terwijl gij bezig waart er om te bidden", en nu, aan het eind van dezen vastendag, ontving Daniël er kennis van, juist, zoals in het jubeljaar aan het eind van de verzoendag de bazuin des geklanks doorging om vrijheid uit te roepen.

3. De haast, die hij maakte om zijn boodschap over te brengen: Hij kwam snel gevlogen, vers 21. Engelen zijn gevleugelde boden, vlug in hun bewegingen, en zij stellen de orders, die zij ontvangen, niet uit, zij lopen en keren weder als de gedaante van een weerlicht, Ezechiël 1:14. Maar het schijnt wel, dat zij somtijds meer haast hebben dan anders, en hun werk vlugger verrichten, zoals de engel hier snel gevlogen kwam, dat wil zeggen dat hem bevolen en hij in staat gesteld was om snel te vliegen. De engelen doen hun werk in gehoorzaamheid aan het Goddelijk bevel en gedragen door de Goddelijke kracht. Hoewel zij uitmunten door wijsheid, vliegen zij vlugger of langzamer, naar God het beveelt, en hoewel zij uitmunten door kracht, vliegen zij slechts, zoals God beveelt. De engelen zijn voor ons, wat Hij ze voor ons maakt, zij zijn Zijn dienaars en doen Zijn welbehagen, Psalm 103:21.

4. De voorbereiding of inleiding tot zijn boodschap.
a. Hij raakte hem aan, zoals te voren, Hoofdstuk 8:18, niet om hem op te wekken uit de slaap, zoals toen, maar om hem een wenk te geven, zijn gebed te eindigen en te luisteren naar wat hij in antwoord daarop te zeggen heeft. Om de gemeenschap met God te onderhouden moeten wij niet traag zijn om tot God te spreken, maar evenmin om te horen naar wat Hij ons te zeggen heeft, als wij gebeden hebben, moeten wij opzien, moeten wij onze gebeden met het oog volgen, moeten wij onzen wachttoren beklimmen.
b. Hij sprak met hem, vers 22, hij sprak vertrouwelijk met hem, zoals de een vriend met de anderen spreekt, opdat zijn verschrikking hem niet beroeren zou. Hij deelde hem mede met welke boodschap bij kwam, dat hij opzettelijk uit de hemel gezonden was met een vriendelijke boodschap aan hem: "Ik ben gekomen om u te kennen te geven, vers 23, om u mee te delen, wat gij tevoren niet wist". Hij had hem deellende van de kerk onder Antiochus getoond, en de duur van die ellende, Hoofdstuk 8:19, maar nu heeft hij hem groter dingen te tonen, want hij, die in het kleine getrouw is, zal over veel gezet worden. "Ik ben uitgegaan om u de zin te doen verstaan, vers 22, niet alleen om u deze dingen te tonen, maar om ze u te doen verstaan".
c. Hij gaf hem de verzekering, dat hij een gunsteling des hemels was, anders zouden hem deze mededelingen niet gedaan zien, en als een gunst moet hij die beschouwen: "ik ben gekomen om u dat te kennen te geven, want gij zijt een zeer gewenst man. Gij zijt een gewenst man, aangenaam bij God, en een, dien Hij begunstigt". Hoewel God al zijn kinderen liefheeft, toch zijn er die Hij meer dan de andere liefheeft. Christus had een discipel, die in Zijn schoot lag, en die discipel, allen Hij liefhad, was het, wien de profetische visioenen van het Nieuw Testament gegeven werden, evenals aan Daniël die van het Oude. Want welk teken van Gods gunst kan duidelijker zijn dan dat de geheimen des Heeren bij Hem zijn? Abraham is Gods vriend, en daarom: Zal Ik voor Abraham verbergen wat Ik doe? Genesis 18:17. Diegenen mogen aan de grote liefde Gods voor hen geloven, aan wie, en in wie Hij Zijn Zoon openbaart. Sommigen merken op, dat de titel, dien de engel Gabriël aan de maagd Maria geeft, vrijwel dezelfde is als dien hij hier aan Daniël geeft, alsof hij bedoelde haar daaraan te herinneren: Gij begenadigde; en Daniel- Gij zeer gewenste.
d. Hij verzocht hem met ernst en aandacht te luisteren naar de openbaring, die hij op ‘t punt stond hem te doen: Versta dan dit woord en merk op dit gezicht, vers 23. Dit betekent, dat het iets was, zijn aandacht ten volle waard, meer dan een der visioenen, waarmee hij tevoren begunstigd was. Die de dingen Gods willen verstaan, moeten ze overdenken, moeten hun aandacht er op vestigen, ze overpeinzen en geestelijke dingen met geestelijke vergelijken. De

reden, waarom wij zo vaak in ‘t duister zijn aangaande de geopenbaarde wil van God, en ons daarin vergissen, is gebrek aan opmerkzaamheid. Dit visioen eist en verdient opmerkzaamheid.

III. De boodschap zelf.
Zij werd overgebracht met grote plechtigheid, zonder twijfel met grote aandacht ontvangen, en met grote nauwkeurigheid opgetekend. Daniel, die uit het boek van de profeet Jeremia merkte, dat de zeventig jaar van de gevangenschap ten einde liepen, heeft nu de eervolle roeping een andere, heerlijker verlossing aan de kerk bekend te maken, waar van die maar een afschaduwing was, ten einde van andere zeventig; niet jaren, maar jaarweken. Hij bad met het oog op de profetie en ontving dit in antwoord op zijn gebed. Hij had gebeden voor Zijn volk en de heilige stad, dat zij bevrijd mochten worden en de stad herbouwd, maar God antwoordt hem boven bidden en denken. God geeft niet alleen de begeerten van die Hem vrezen, maar Hij geeft ook veel meer, Psalm 21:4.

1. De tijden, die hier genoemd worden, zijn enigszins moeilijk te verstaan. In ‘t algemeen zijn het zeventig weken, dat wil zeggen zeventig maal zeven jaar, dit is precies vierhonderd negentig jaar. De grote gebeurtenissen, die er nog zullen voorvallen ten aanzien van het volk Israëls, en de stad Jeruzalem, zullen door dezen tijd begrensd worden.
a. Deze jaren worden aldus tot weken samengevat. In overeenstemming met de profetische stijl, die grotendeels duister en ongewoon is, opdat de voorspellingen niet al te begrijpelijk zouden zijn.
b. Om de Goddelijke verdeling van de tijd in weken te eren, die alleen ontstaat door de Sabbatdag, en om aan te duiden, dat die eeuwig zou zijn.
c. Met het oog op de zeventig jaren der gevangenschap, daar zij zo lang buiten hun eigen land gehouden waren, zouden zij, nu zij in ‘t bezit er van hersteld waren, zevenmaal zo lang in ‘t bezit er van blijven. Zoveel meer vermaak heeft God er in genade te bewijzen dan te straffen. Het land had een welgevallen gehad aan zijn Sabbatten, in droeviger zin, zeventig jaar lang, Leviticus 26:34. Maar nu zal het volk des Heeren, in troostrijke zin, een welgevallen hebben aan zijn Sabbatten zevenmaal zeventig jaar, en daarin zeventig sabbatsjaren, dit is tien jubeljaren. Zodanige verhoudingen zijn er in de beschikkingen der Voorzienigheid, dat wij de wijsheid moeten zien en bewonderen van Hem, die de tijden tevoren verordineerd heeft.

B. De moeilijkheden, die bij deze zeventig jaar zich voordoen, hebben betrekking op a. de tijd, waarop zij beginnen, en vanwaar zij gerekend moeten worden. Zij dateren hier van de uitgang des Woords om te doen wederkeren en om Jeruzalem te bouwen, vers 25. Ik ben geneigd om dit te verstaan van het besluit van Cyrus, vermeld in Ezra 1:1, want daardoor keerde het volk weder, en, hoewel daar geen afzonderlijke melding wordt gemaakt van het bouwen van Jeruzalem toch ligt dat opgesloten in het bouwen van de tempel, en er was voorspeld, dat dit door Cyrus gedaan zou worden, Jesaja 44:28. Hij zal tot Jeruzalem zeggen: Word gebouwd. Dat was, beide, in de profetie en in de geschiedenis, het meest beroemde besluit tot het bouwen van Jeruzalem, ja, het schijnt wel, dat deze uitgang des woords, waarmee evengoed bedoeld kan zijn Gods bevel, als dat van Cyrus, dezelfde is als de uitgang des woords, vermeld in vers 23, in het begin van Daniels smekingen.

a. En het is een genadig vooruitzicht, dat de zeventig weken terstond na de zeventig jaren beginnen. En hier is niets tegen in te brengen dan dat volgens deze rekening het Perzische rijk, van de inneming van Babel door Cyrus tot aan Alexanders overwinning op Darius, slechts honderd en dertig jaar duurde, terwijl volgens het afzonderlijk overzicht van de

regering der Perzische koningen, de duur er van berekend wordt op twee honderd en dertig jaar. Dat is de berekening van Thucydides, Xenophon en anderen. Zij, die bij dat eerste besluit beginnen te rekenen, leggen de berekening der heidense geschiedschrijvers ter zijde, als twijfelachtig en onbetrouwbaar. Maar, anderen. die het een met het ander in overeenstemming willen brengen, beginnen de vierhonderd en negentig jaar niet bij het besluit van Cyrus, Ezra 1:1, maar bij het tweede besluit tot de opbouw van Jeruzalem, uitgevaardigd door Darius Nothus, ongeveer honderd jaar later, vermeld in Ezra 1:6.
Anderen beginnen bij het zevende jaar van Artaxerxes Memnon, die Ezra met een opdracht zond, Ezra 7:8-12. De geleerde Poole heeft in zijn Latijnse Synopsis een uitgebreide en doorwrochte verzameling gegeven van wat pro en contra gezegd is over de verschillende beginpunten van deze weken, waarmee de geleerden zich bezig mogen houden.
b. de tijd, waarop zij eindigen, en hierover zijn de uitleggers het evenmin eens. Sommigen houden het er voor, dat zij eindigen bij de dood van Christus, en menen, dat de nadrukkelijke woorden van deze beroemde profetie ons het recht geven te besluiten, dat van hetzelfde uur, waarop Gabriel tot Daniël sprak, ten tijde van het avondoffer, tot aan het uur, waarop Christus stierf, dat eveneens tegen de avond was, precies vierhonderd en negentig jaar verlopen zijn, en ik ben geneigd die mening te delen. Maar anderen denken, omdat gezegd wordt, dat hij in de helft der week het slachtoffer en het spijsoffer zal doen ophouden, dat zij drie en een half jaar na de dood van Christus eindigen, toen de Joden het Evangelie verworpen hadden en de apostelen zich tot de heidenen wendden. Maar die menen, dat zij precies bij de dood van Christus eindigen, lezen aldus: Hij zal velen het verbond versterken, de laatste zeven jaar of de laatste week, ja de helft van die zeven of de helft van die week namelijk de laatste helft, de drie en een half jaar, die Christus in zijn openbare bediening doorbracht, zullen het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden. Anderen laten het eind van deze vierhonderd en negentig jaar samenvallen met de verwoesting van Jeruzalem, omstreeks zevenendertig jaar na de dood van Christus, omdat gezegd wordt, dat deze zeventig weken bestemd zijn over het volk en over de heilige stad, en inderdaad wordt hier veel gezegd over de verwoesting van de stad en het heiligdom.
c. De verdeling er van in zeven weken, en twee en zestig weken, en een week, en daar een reden voor op te geven is een van de moeilijkste zaken. In de eerste zeven weken of negen en veertig jaar, worden de tempel en de stad gebouwd, en in de laatste genoemde week predikte Christus Zijn Evangelie, waardoor de Joodse orde van zaken teniet gedaan werd en de grondslagen gelegd werden voor stad en tempel van het Evangelie, die opgebouwd werden op de puinhopen van de vorige.

C. Maar, hoe groot ook de onzekerheid is, die het ons bezwaarlijk maakt deze tijden met nauwkeurigheid te bepalen, er is genoeg klaarheid en zekerheid om te beantwoorden aan het tweevoudig oogmerk, waarmee deze gegevens zijn verstrekt.
a. Zij dienen om de verwachtingen der gelovigen op te wekken en staande te houden. Aan de patriarchen waren algemene beloften gedaan aangaande de komst van de Messias, de vroegere profeten hadden dikwijls gesproken van Een, die komen zou, maar nooit voor dezen was de tijd van zijn komst bepaald. En hoeveel twijfel er mocht zijn aangaande de betekenis van deze tijdsbepalingen, zodat men de tijd niet kon vaststellen op het jaar af, toch gaf deze profetie zoveel licht, dat men er ongeveer uit opmaken kon, om welken tijd men Hem verwachten moest. En wij vinden dan ook, dat, toen Christus kwam, men Hem algemeen verwachtte als de vertroosting Israëls, en de verlossing in Jeruzalem, Lukas 2:25, 38. Om die reden waren er, die dachten, dat het koninkrijk Gods terstond zoude openbaar worden, Lukas 19:11, en sommigen meenden, dat het dat was, wat een meer dan gewonen toeloop van volk naar Jeruzalem te weeg bracht, Handelingen 2:5.

b. Zij dienen ook om de verwachtingen der ongelovigen te weerleggen en tot zwijgen te brengen, namelijk van die ongelovigen, die niet erkennen willen, dat Jezus is degene, die komen zou, maar nog een anderen verwachten. Deze voorspelling moet hun. het zwijgen opleggen, en zal hen veroordelen, want, bij welk bevel men deze zeventig weken ook rekent te beginnen, zeker is het, dat zij meer dan vijftienhonderd jaar geleden reeds geëindigd waren, zodat de Joden, die niet erkennen willen, dat de Messias gekomen is, terwijl zij elke berekening van zijn komst zover overschreden hebben, geen enkele verontschuldiging meer hebben. Maar wij worden erdoor bevestigd in ons geloof, dat de Messias reeds gekomen is, en dat het onze Jezus is, dat Hij juist op de vooraf bepaalden tijd gekomen is, een tijd, waard om in altijddurende herinnering te blijven.

2. De gebeurtenissen, die hier voorspeld worden, zijn duidelijker en gemakkelijker te verstaan, ten minste voor ons. De voorspellingen hebben betrekking.
a. Op de spoediger terugkeer der Joden naar hun eigen land, en hun vernieuwde vestiging aldaar, hetgeen datgene was, waar Daniël hoofdzakelijk om gebeden had, en toch wordt dat hier maar even aangeroerd in het antwoord op zijn gebed. Laat dat een troost zijn voor de vrome Joden, dat het woord zal uitgaan om weder te keren en om Jeruzalem te bouwen, vers 25. En het woord zal niet vergeefs zijn, want, al zullen de tijden benauwd zijn, en dit grote werk veel tegenstand ondervinden, toch zal het voortgezet en tenslotte voltooid worden. De straten zullen wederom gebouwd worden, even ruim en prachtig als ooft, en de grachten, doch in benauwdheid der tijden. Zolang wij hier op deze wereld zijn, moeten wij benauwdheid der tijden verwachten, door verschillende oorzaken. Zelfs in blijde tijden moeten wij ons verheugen met beving, het is maar een zonnestraal, het is maar een schitterende verpozing van vrede en voorspoed, de wolken zullen wederkeren na de regent Als de Joden met gejuich naar hun land zijn weergekeerd, dan moeten zij daar toch nog benauwde tijden verwachten en er zich op voorbereiden. Maar dit is onze troost, dat God Zijn werk zal voortzetten, Zijn Jeruzalem bouwen, het verfraaien, en het versterken, ook in benauwdheid der tijden, de benauwdheid der tijden kan door Gods genade, bijdragen tot de bloei der kerk. Hoe meer zij beproefd wordt, hoe meerzij toeneemt.

b Op de Messias en Zijn werk. De vleselijke Joden verwachtten een Messias, die hen verlossen zou van het Romeinse juk en hun tijdelijke macht en rijkdom geven, terwijl hun hier gezegd werd, dat de Messias met een andere boodschap komen zou, een zuiver geestelijke, en op grond waarvan Hij te welkomer zou zijn.

c. Christus kwam om de zonde weg te nemen en te vernietigen. De zonde had een twist doen ontstaan tussen God en mens, had de mens van God vervreemd en God tegen de mens vertoornd, dat was het, wat Gods ere wegnam en ellende over de mensen bracht, dat was de grote oorzaak van al het kwaad. Wie God inderdaad een dienst wilde bewijzen, en de mens een wezenlijke vriendelijkheid, moest deze vernietigen. Christus nam op zich dat te doen, en hiertoe is Hij geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zoude. Hij zegt niet: om uw overtredingen en uw zonden te sluiten, maar overtreding en zonde in ‘t algemeen, want Hij is een verzoening, niet alleen voor onze zonden, die Joden zijn, maar voor de zonden der gehele wereld. Hij kwam.

Ten eerste, Om de overtreding te sluiten, te bedwingen, lezen sommigen, de macht er van te breken, om de kop te vermorzelen van de slang, die zoveel kwaad had gedaan, om de aangematigde heerschappij van dien tiran weg te nemen, en een koninkrijk van heiligheid en liefde in de harten der mensen op te richten, op de puinhopen van Satans rijk aldaar, opdat daar, waar zonde en dood geheerst hadden, de rechtvaardigheid en het leven heersen mochten. Toen Hij stierf, zeide Hij: Het is vol kracht, de zonde heeft nu haar dodelijke wond

ontvangen, evenals Simson zeide: Mijn ziel sterve met de Filistijnen. Animamque in vulnere ponit -Hij brengt zichzelf de genadestoot toe en sterft.

Ten tweede Van de zonden te verzegelen, te niet te doen, opdat zij niet opstaan in het oordeel tegen ons, om de vergiffenis er voor te verkrijgen, opdat zij onze ondergang niet worden opdat zij niet bij machte zijn tegen ons op te treden, ons te beschuldigen en te veroordelen zoals, toen Christus de duivel in de afgrond wierp, Hij dien boven hem verzegelde. Als de zonde vergeven wordt, wordt zij gezochten niet gevonden, evenals iets, dat verzegeld is.

Ten derde, Om de ongerechtigheid te verzoenen, als door een offerande, om Gods rechtvaardigheid te voldoen en aldus vrede aan te brengen en God en mens tezamen te brengen, niet alleen als scheidsrechter of onpartijdige, die alleen de goede verstandhouding tussen de twistende partijen herstelt, maar als onze waarborg, onze verzekering. Hij is niet alleen de Vredemaker, maar de Vrede zelf.

Hij is de Verzoening.
(1). Hij kwam om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen. God kon naar recht een eind aan de zonde hebben gemaakt door een eind aan de zondaar te maken, maar Christus vond een anderen weg, en maakte een eind aan de zonde door de zondaar er van te verlossen, en door hem gerechtigheid te verwerven. Wij zijn allen schuldig voor God, en zullen als zodanig veroordeeld worden, als wij niet, bekleed met gerechtigheid, voor Hem verschijnen kunnen. Waren wij blijven staan, dan zou onze onschuld onze gerechtigheid geweest zijn, maar, daar wij gevallen zijn, moeten wij wel een anderen pleitgrond hebben, en een zodanigen heeft Christus ons verschaft.
De verdienste van zijn offerande is onze gerechtigheid, daarmede beantwoorden wij aan al de eisen der wet: Daartoe is Christus gestorven en opgestaan. Aldus is Christus de *Heere onze Gerechtigheid,* want Hij is ons geworden rechtvaardigheid van God, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem, oor het geloof eigenen wij ons dat toe en pleiten daarop bij God, en ons geloof wordt ons tot rechtvaardigheid gerekend, Romeinen 4:3, 5. Dit is een eeuwige gerechtigheid, want Christus, die onze gerechtigheid is en onze Vredevorst, is de Vader der eeuwigheid. Zij was van eeuwigheid in Zijn raad, en de gevolgen er van zijn tot in eeuwigheid. De uitwerking daarvan was van de beginne, want Christus was het Lam geslacht van de grondlegging der wereld, en zal duren tot het einde, want Hij kan volkomen zaligmaken. Zij is altijd van kracht, Hebreeën 10:12, ze is de Rotssteen, die ons volgt naar Kanaän.

(2). Hij kwam om het gezicht en de profeet te verzegelen, al de profetische gezichten van het Oude Testament, die betrekking hadden op de Messias. Hij verzegelde ze, dat wil zeggen, Hij vervulde ze, Hij beantwoordde eraan, zodat er geen tittel of jota van ter aarde viel, alles, wat in de wet, de profeten en de psalmen van de Messias geschreven was, werd in Hem vervuld. Aldus bevestigde Hij zoowel de waarheid daarvan als van Zijn eigen zending. Hij verzegelde ze, dat is: Hij maakte een einde aan die openbaringen van Gods wil, en sloeg een anderen weg in door de Heilige Schrift aan te vullen met het Nieuw Testament, dat een veel zekerder woord van profetie is dan dat door gezichten, 2 Petrus 1:19, Hebreeën 1:1.

d. Hij kwam om de heiligheid der heiligheden te zalven, dat is Zichzelf, die gezalfd was, dat is tot Zijn werk ingeleid en bekwaam gemaakt, door de Heiligen Geest, die vreugdeolie, die Hij zonder maat ontving boven zijn medegenoten, of om de kerk van het Evangelie te zalven, zijn geestelijken tempel, of heilige plaats, om ze te reinigen en te zuiveren, en zichzelf toe te eigenen, Eféze 5:26, of om een verse en levende weg in het heiligdom in te wijden, door Zijn bloed, Hebreeën 10:20, daar het heiligdom gezalfd was, Exodus 30:25 enz. Hij wordt de

Messias genoemd vers 25, 26, wat betekent Christus-Gezalfde, Johannes I. 41, omdat Hij de zalving ontving voor Zichzelf en voor allen, die de Zijnen zijn.

e. Tot bereiking van dit alles moest de Messias uitgeroeid worden een gewelddadiger dood sterven, en aldus afgesneden uit het land der levenden, zoals voorspeld was, Jesaja 53:8. Daarom zegt Paulus als hij de dood van Christus predikt, dat hij niets anders predikt dan hetgeen de profeten gesproken hebben dat geschieden zou, Handelingen 29:22, 23. En alzo moest de Christus lijden. Hij moest afgesneden worden, maar niet voor Hemzelf, niet om enige zonde van Hem, maar zoals Kájafas profeteerde, meest Hij voor het volk sterven, in onze plaats en om onzentwil, niet om enig voordeel voor zichzelf, want de heerlijkheid, die Hij zich kocht, was niet groter dan de heerlijkheid, die Hij tevoren had, Johannes 17:4, 5, nee, het was om verzoening te doen voor onze zonden, en voor ons het leven te kopen, dat Hij afgesneden werd.

f. Hij moest velen het verbond versterken. Hij zal een nieuw verbond maken tussen God en mensen, een verbond van genade, sinds het onmogelijk voor ons geworden was om verlost te worden door een verbond van onschuld. Dit verbond zal Hij bevestigen door Zijn leer en wonderen, door Zijn dood en opstanding, door de geboden van de doop en van des Heeren avondmaal, die de zegels zijn van het Nieuw Testament, waardoor wij verzekerd worden, dat God bereid is ons aan te nemen op de voorwaarden van het Evangelie. Zijn dood maakte Zijn testament van kracht en gaf ons het recht te eisen, wat daarin bepaald is. Hij bevestigde het aan velen, aan de massa van het volk, de armen werd het Evangelie verkondigd, toen geen uit de oversten of Farizeeërs in Hem geloofde. Of, Hij versterkte het aan de heidenwereld. Het Nieuw Testament was niet, gerij k het Oude, tot de Joodse kerk beperkt, maar werd aan alle volken toebedeeld, Christus gaf Zijn leven tot een rantsoen voor velen.

g. Hij moest het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden. Door zichzelf eens vooral te offeren zal Hij een einde maken aan al de Levietische offers, ze overbodig maken, en terzijde stellen als de zaak zelf komt, zal de afschaduwing verdwijnen. Door de prediking van Zijn Evangelie aan de wereld, die aan de apostelen was toevertrouwd, leerde hij de mensen geen verzoening te verwachten door het bloed van stieren en bokken, en aldus deed hij het slachtoffer en spijsoffer ophouden. De apostel toont ons in zijn brief aan de Hebreën, een hoeveel beter priesterschap, altaar en offerande wij nu hebben, dan men onder de wet had, als een reden om deze belijdenis vast te houden.

C. Op de laatste verwoesting van Jeruzalem, van de Joodse kerk en de Joodse natie, en dit volgt onmiddellijk op het afsnijden van de Messias, niet alleen omdat het de rechtvaardige straf was van degenen, die Hem ter dood brachten, hetgeen de zonde was, die de maat van hun ongerechtigheid vol maakte en het verderf over hen bracht, maar ook omdat het noodzakelijk was om een der grote doeleinden van Zijn dood volkomen te bereiken. Hij stierf om de ceremoniële wet teniet te doen, om de wet der vleselijke geboden volkomen te vernietigen, en de verplichting, daardoor opgelegd, te vernietigen. Maar de Joden wilden zich niet laten overhalen om die te laten veren zij bleven die houden met meer ijver dan ooit zij willen er niet van horen er afstand van te doen, zij stenigden Stefanus, de eersten christelijke martelaar, omdat hij zeide, dat Jezus de zeden veranderen zou, die ons Mozes overgeleverd heeft, Handelingen 6:14, zodat er geen andere uitweg overbleef om de Mozaïsche staat te vernietigen dan de tempel te verwoesten, en de heilige stad, en het Levietische priesterschap, en dat hele volk, dat er zo ongeneeslijk aan verslaafd was. Dit gebeurde op afdoende wijze binnen veertig jaren na de dood van Christus, en het was een verwoesting, die tot op de huldigen dag onherstelbaar gebleken is. En dat is het, wat hier uitvoerig voorspeld wordt,

opdat de Joden, die uit de gevangenschap wederkeerden, niet al te zeer ingenomen zouden zijn met de wederopbouw van hun stad en tempel, omdat zij in vervolg van tijd totaal verwoest zouden worden, en niet, zoals nu, slechts voor negentig jaar, maar zich liever verblijden in de hoop op de komst van de Messias, en de oprichting van Zijn geestelijk koninkrijk in deze wereld, dat niet verdorven zal worden.

Hier wordt voorspeld,
a. Dat een volk des vorsten komen zal, en het werktuig zijn van deze verwoesting, dat wil zeggen, de Romeinse legers, die behoorden tot een rijk, dat nog komen zou, de Vorst, die komen zal, is Christus, en zij werden door Hem en in Zijn dienst gebruikt, zij zijn Zijn krijgsheiren, Mattheüs 22:7, of de heidenen, die, hoewel nu vreemdelingen, het volk van de Messias worden zullen, zullen de Joden verderven.
b. Dat de verwoesting zal plaats hebben door de krijg en dat het einde van dien krijg deze vast besloten verwoestingen zullen zijn. De oorlogen van de Joden tegen de Romeinen werden door hun hardnekkigheid lang en bloedig, en zij eindigden tenslotte met de volkomen uitbanning van dat volk.
c. Dat stad en heiligdom op bijzondere wijze verwoest zullen worden en tot puinhopen gemaakt. Titus, de Romeinse generaal, had de tempel willen redden, maar zijn soldaten waren zo verwoed tegen de Joden, dat hij hen niet beletten kon, dien tot de grond toe te verbranden, opdat deze profetie vervuld zou worden.
d. Dat al de tegenstand, die geboden zal worden om deze verwoesting te beletten, vergeefs zal zijn: zijn einde zal zijn met een overstromende vloed. Het zal een zondvloed van verwoesting zijn, zoals die, welke de oude wereld wegvaagde, en waaraan niemand het hoofd bieden kan.
e. Dat daardoor het slachtoffer en het spijsoffer zullen ophouden. En het was tijd, dat ze ophielden, daar de familie der priesters zo gedund was, en de geslachtsrekening zo verward, dat, naar men zegt, niemand ter wereld bewijzen kan, dat hij van het zaad van Aaron is.
f. Dat er een overstroming van gruwelen zal zijn, een algemeen bederf van de Joodse natie en een wereld van ongerechtigheid onder hen, waarom de toorn over hen komen zal, 1 Thessalonicensen 2:16. Of misschien moet het verstaan worden van de legers der Romeinen, die de Joden een gruwel waren, zo onverdraaglijk waren zij hun, die de natie overstroomden, en waardoor zij verwoest werden, want dit zijn de woorden, waarnaar Christus verwijst, Mattheüs 24:15. Wanneer gij dan zult zien de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniel de profeet, staande in de heilige plaats, dat alsdan die in Juda zijn, vlieden op de bergen, wat verklaard wordt in Lukas 21:20: Wanneer gij zien zult, dat Jeruzalem door heirlegers omsingeld wordt, dan vliedt.
g. Dat de verwoesting volkomen en blijvend zal zijn: De verwoester zal zijn tot de voleinding toe, dat wil zeggen, hij zal de verwoesting voleindigen. Het is een vast besloten verwoesting, en zij zal ten uiterste voltooid worden. En als dat heeft plaats gehad, dan schijnt er nog iets besloten te zijn, dat uitgestort zal worden over de verwoeste, vers 27, en wat zou dat anders zijn dan de geest des diepen slaaps, Romeinen 11:8, 25, die blindheid, *die op Israël gevallen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn? En dan zal geheel Israël zalig worden.*

HOOFDSTUK 10

1 In het derde jaar van Kores, de koning van Perzië, werd aan Daniel, wiens naam genoemd werd Beltsazar, een zaak geopenbaard, en die zaak is de waarheid, doch in een gezetten groten tijd; en hij verstond die zaak, en hij had verstand van het gezicht. 2 In die dagen was ik, Daniel, treurende drie weken der dagen. 3 Begeerlijke spijze at ik niet, en vlees of wijn kwam in mijn mond niet; ook zalfde ik mij gans niet, totdat die drie weken der dagen vervuld waren. 4 En op de vier en twintigsten dag der eerste maand, zo was ik aan de oever der grote rivier, welke is Hiddekel. 5 En ik hief mijn ogen op, en zag, en ziet, er was een Man met linnen bekleed, en Zijn lenden waren omgord met fijn goud van Ufaz. 6 En Zijn lichaam was gelijk een turkoois, en Zijn aangezicht gelijk de gedaante des bliksems, en Zijn ogen gelijk vurige fakkelen, en Zijn armen en Zijn voeten gelijk de verf van gepolijst koper; en de stem Zijner woorden was gelijk de stem ener menigte. 7 En ik, Daniel, alleen zag dat gezicht, maar de mannen, die bij mij waren, zagen dat gezicht niet; doch een grote verschrikking viel op hen, en zij vloden, om zich te versteken. 8 Ik dan werd alleen overgelaten, en zag dit grote gezicht, en er bleef in mij geen kracht overig; en mijn sierlijkheid werd aan mij veranderd in een verderving, zodat ik geen kracht behield. 9 En ik hoorde de stem Zijner woorden; en toen ik de stem Zijner woorden hoorde, zo viel ik in een diepen slaap op mijn aangezicht, met mijn aangezicht ter aarde. 10 En ziet, een hand roerde mij aan, en maakte, dat ik mij bewoog op mijn knieën, en de palmen mijner handen. 11 En Hij zeide tot mij: Daniel, gij zeer gewenste man! merk op de woorden, die Ik tot u spreken zal, en sta op uw standplaats, want Ik ben alsnu tot u gezonden; en toen Hij dat woord tot mij sprak, stond ik bevende.

12 Toen zeide Hij tot mij: Vrees niet, Daniel! want van de eersten dag aan, dat gij uw hart begaf, om te verstaan en om uzelven te verootmoedigen, voor het aangezicht uws Gods, zijn uw woorden gehoord, en om uwer woorden wil ben Ik gekomen. 13 Doch de vorst des koninkrijks van Perzië stond tegenover Mij een en twintig dagen; en ziet, Michael, een van de eerste vorsten, kwam om Mij te helpen, en Ik werd aldaar gelaten bij de koningen van Perzië. 14 Nu ben Ik gekomen, om u te doen verstaan, hetgeen uw volk bejegenen zal in het vervolg der dagen, want het gezicht is nog voor vele dagen. 15 En toen Hij deze woorden met mij sprak, sloeg ik mijn aangezicht ter aarde, en ik werd stom. 16 En ziet, Een, de mensenkinderen gelijk, raakte mijn lippen aan, toen deed ik mijn mond open, en ik sprak, en zeide tot Dien, Die tegenover mij stond: Mijn Heere! om des gezichts wil keren zich mijn weeën over mij, zodat ik geen kracht behoude. 17 En hoe kan de knecht van dezen mijn Heere spreken met dien mijn Heere? Want wat mij aangaat, van nu af bestaat geen kracht in mij, en geen adem is in mij overgebleven.

18 Toen raakte mij wederom aan Een, als in de gedaante van een mens; en Hij versterkte mij. 19 En Hij zeide: Vrees niet, gij zeer gewenste man! vrede zij u, wees sterk, ja, wees sterk! En terwijl Hij met mij sprak, werd ik versterkt, en zeide: Mijn Heere spreke, want Gij hebt mij versterkt. 20 Toen zeide Hij: Weet gij, waarom dat Ik tot u gekomen ben? Doch nu zal Ik wederkeren om te strijden tegen de vorst der Perzen; en als Ik zal uitgegaan zijn, ziet, zo zal de vorst van Griekenland komen. 21 Doch Ik zal u te kennen geven, hetgeen getekend is in het geschrift der waarheid; en er is niet een, die zich met Mij versterkt tegen dezen, dan uw vorst Michaël.

Dit hoofdstuk en de twee volgende hoofdstukken waarmee dit boek besluit, vormen tezamen een visioen en profetie, dat aan Daniel werd meegedeeld ten dienste van de kerk, niet door tekenen en voorstellingen, zoals tevoren, Hoofdstuk 7, 8, maar in menselijke taal, en dit was ongeveer twee jaar na het gezicht in het voorgaande hoofdstuk. Dan iel bad dagelijks, maar had alleen nu en dan een visioen. In dit hoofdstuk hebben wij een en ander, dat een inleiding vormt tot de profetie, in het elfde hoofdstuk de afzonderlijke voorspellingen, en in het twaalfde hoofdstuk het besluit er van. Dit hoofdstuk toont ons,

I. Daniëls plechtig vasten en vernedering, voordat hij dit gezicht had, vers 1-3.

II. een heerlijke verschijning van de Zoon van God aan hem, en de diepen indruk daardoor op hem gemaakt, vers 4-9.

III. De aanmoediging hem gegeven, om een openbaring van toekomstige gebeurtenissen te verwachten, die bevredigend en nuttig zou zijn, beide voor anderen en voor hem zelf, en dat hij bekwaam gemaakt zou worden beide, om de betekenis van deze openbaring te verstaan,

hoe moeilijk dat ook was, en om de glans er van te verdragen hoe verblindend en vreselijk ook, vers 10-21.

Daniël 10:1-9
Dit gezicht dateert van het derde jaar van Kores, dat wil zeggen van zijn regering na de verovering van Babel, zijn derde jaar, sinds Daniël met hem in aanraking kwam en zijn onderdaan werd. Hier is,
I. Iets algemeens over deze profetie, vers 1:De zaak is waarheid, ieder woord van God is waar, het was waar, dat Daniël zulk een gezicht had, en dat dat en dat gezegd werd. Dat betuigt hij plechtig op zijn woord als profeet. Et hoc paratus est verificare- Hij was bereid het waar te maken, en, indien het een woord was, door engelen gesproken, dan is het zonder twijfel vast en betrouwbaar. Doch in een gezette grote tijd, die duurde tot het einde van de regering van Antiochus, dat was driehonderd jaar, inderdaad een lange tijd, als hij nog verlopen moet. Ja, en omdat het iets gewoons is bij profeten, een blik te slaan op geestelijke en eeuwige dingen, is er in zijn profetie, dat een afbeelding is van dingen, die betrekking hebben op gebeurtenissen in de verre toekomst van het einde der wereld en de opstanding der doden, en daarom mocht hij wel zeggen, dat de gezette tijd groot was. Het werd hem evenwel zo duidelijk gemaakt, alsof het eer geschiedenis dan profetie was. Hij verstond die zaak, zo duidelijk werd ze hem overgegeven en door hem ontvangen, dat hij zeggen kon, dat hij verstand had van het gezicht. Het werkte niet zozeer op zijn verbeelding als op zijn verstand.

II. Een bericht van Daniëls zelfkastijding voordat hij dit visioen had, niet, omdat hij het verwachtte, en ook blijkt niet, dat, toen hij dat plechtige gebed deed, hij enige verwachting had van dat visioen als een antwoord daarop, maar louter uit een beginsel van vroomheid en uit vrome sympathie met het beproefde volk van God. Hij was treurende volle drie weken, vers 2, om zijn eigene zonden en de zonden van zijn volk, en hun ellende. Sommigen menen, dat de bijzondere reden van zijn treuren de nalatigheid en onverschilligheid was van velen der Joden, die, hoewel zij vrij waren om naar hun land terug te keren, toch in het land der gevangenschap bleven, niet wetende hoe zij de hun aangeboden voorrechten meesten waarderen, en misschien ergerde het hem te meer, omdat die zo deden, zich rechtvaardigden met het voorbeeld van Daniel, hoewel zij niet dezelfde redenen hadden om achter te blijven. Anderen menen, dat het was omdat hij hoorde van de tegenwerking, die de bouw van de tempel van de vijanden der Joden ondervond die raadslieden tegen hen huurden om hunnen raad te vernietigen, Ezra 4:4, 5, alle de dagen van Kores, en verkregen wat zij verlangden van Cambyses, of Artaxerxes, zijn zoon, die regeerde, terwijl Cyrus krijg voerde tegen de Scythen. Goede mensen moeten wel treuren, als zij zien, hoe langzaam Gods werk voortgang maakt in de wereld en hoeveel tegenstand het ontmoet, hoe zwak zijn vrienden en hoe werkzaam zijn vijanden zijn. Gedurende de dagen van zijn treuren at hij geen begeerlijke spijs, hij kon niet leven zonder te eten, maar hij at weinig en zeer sober, en kwelde zich door de kwaliteit zoowel als door de kwantiteit van hetgeen hij at, en dat kan naar waarheid vasten genoemd worden, en een bewijs van vernedering en smart. Hij at niet het smakelijke brood, dat hij gewoon was te eten, maar grove en onsmakelijke spijze, waarvan hij niet in de verzoeking kwam om iets meer te eten dan beslist noodzakelijk was om zijn lichaam in stand te houden. Evenals alles wat schoon is, zo is ook alles, wat smakelijk is, zeer onaangenaam op een dag van vernedering. Vlees of wijn kwam in zijn mond niet, ook zalfde hij zich niet, zoolang die drie weken duurden, vers 3. Hoewel hij nu een zeer oud man was, en zich verontschuldigd kon houden, omdat de zwakte van zijn leeftijd voedzame kost eiste, hoewel hij een zeer groot man was, en zich vrijpleiten kon, omdat hij, gewend aan lekker eten, er niet buiten kon, daar anders zijn gezondheid er onder lijden zou, toch kon hij zichzelf aldus verloochenen als het dienen moest om zijn vroomheid beide te betuigen en te hulp te komen,

dit zij gezegd om menige jongen man beschaamd te maken, die geen hoger rang bekleedt en er niet toe komen kon zichzelf zo te verloochenen.

III. een beschrijving van die heerlijke persoon, dien Daniel in het visioen zag, die naar men algemeen aanneemt, niemand anders kan zijn dan Christus, het eeuwige Woord. Hij was aan de oever van de rivier de Hiddekel, vers 4. Waarschijnlijk wandelde hij daar, niet voor zijn vermaak, maar verdiept in vrome beschouwing, zoals Isak in het veld wandelde, om te peinzen, en, daar hij iemand van aanzien was, vergezelden zijn dienaren hem op enigen afstand. Daar hief hij zijn ogen op en zag een man, een man alleen, namelijk de mens Jezus Christus. Hij moet het geweest zijn, want Hij verschijnt in dezelfde gedaante, waarin Hij verscheen aan Johannes op het eiland Patmos, Openbaring 1:13-15. Zijn kleding was die van een priester. want Hij is de hogepriester van onze belijdenis, met linnen bekleed, zoals de hogepriester op de verzoendag, dien groten dag, zijn lendenen waren omgord (in het visioen van Johannes was Hij aan de borsten omgord) met fijn goud van Ufaz; het fijnste, dat er bestond, want alles aan Christus is het beste in zijn soort. De gordel betekent, dat Hij gereed is voor en ijverig in zijn werk, als de dienaar Zijns Vaders, in het werk onzer verlossing. Zijn gedaante was liefelijk, Zijn lichaam gelijk een turkoois, een kostbare steen van hemelsblauw kleur. Zijn gelaat was geducht, en geschikt om de toeschouwers schrik in te boezemen, want Zijn aangezicht was gelijk de gedaante des bliksems, die het oog verblindt. Zijn ogen waren schitterend gelijk vurige fakkelen. Zijn armen en zijn voeten blonken gelijk de verf van gepolijst koper, vers 6. Zijn stem was luid en sterk en doordringend, gelijk de stem ener menigte. Vox Dei- De stem van God kan vox populi- de stem des volks onhoorbaar maken. zo heerlijk verscheen Christus, en dat is een uitnodiging aan ons,
1. Om hoge en eerbiedige gedachten van Hem te hebben. Aanmerkt nu hoe groot deze is, en laat Hij in al onze gedachten de eerste plaats innemen.
2. Om zijn neerbuigende goedheid voor ons en onze zaligheid te bewonderen. Al deze majesteit bedekte Hij met een sluier, toen Hij de gestalte van een dienstknecht aannam en zijn ziel uitstortte.

IV. De wonderbare uitwerking, die deze verschijning op Daniel en zijn begeleiders had, en de schrik, die hem en hun daardoor ingeboezemd werd.
1. Zijn gevolg zag dat gezicht niet, het was niet betamelijk, dat zij met dat gezicht vereerd werden. Er is een Goddelijke openbaring, die allen te beurt valt, en waarvan niemand uitgesloten wordt, die zichzelf niet uitsluit, maar dit gezicht was alleen voor Daniël, die een gunsteling was. De reisgezellen van Paulus zagen wel het licht, maar werden niemand gewaar, Handelingen 9:7, 22:9. Het is de eer van hen, die God liefhebben, dat hun bekend is, wat voor anderen verborgen is. Christus openbaart zich aan hem, maar niet aan de wereld, Johannes 14:22. Maar, hoewel zij het visioen niet zagen, werden zij door een onverklaarbare siddering aangegrepen, hetzij door de stem, die zij hoorden, of door een vreemde golving of trilling van de lucht, die zij voelden, zodat een grote verschrikking op hen viel, en zij vloden om zich te versteken, waarschijnlijk onder de wilgen, die aan de oever der rivier groeiden. Velen hebben de geest der dienstbaarheid tot vreze, die nooit de geest der aanneming ontvangen, voor wie Christus nooit iets anders is geweest en nooit iets anders zal zijn dan verschrikking. De schrik van Daniels gevolg is een bevestiging van de waarheid van het gezicht, het kon Daniels fantasie niet zijn, en geen voortbrengsel van zijn verhitte verbeelding, want het had een werkelijke, machtige en vreemde uitwerking op die om hem heen waren.

2. Hij zelf zag het en zag het alleen, maar hij kon de aanblik niet verdragen. Het verblindde niet alleen zijn ogen, maar overstelpte ook zijn geest, zodat hij geen kracht behield, vers 8. Hij

zeide, als Mozes zelf: Ik ben zeer bevreesd en bevende. Zijn geest was zo verdiept, hetzij in de beschouwing van de heerlijkheid van dit visioen of in de versterking van zijn hart tegen de schrik er van, dat zijn lichaam als ‘t ware levenloos en zonder geest achterbleef. Er was geen kracht in hem, en er was maar een schrede tussen hem en de dood, hij was zo bleek als de dood, zijn kleur was verdwenen, zijn sierlijkheid was aan hem veranderd in verderving, en er bleef geen kracht in hem overig. De grootste en beste der mensen kunnen de rechtstreekse openbaringen van de Goddelijke heerlijkheid niet verdragen niemand kan ze zien en leven, het is bijkans de dood om er iets van te zien, zoals Daniel ervoer, maar verheerlijkte heiligen zien Christus zoals Hij is en kunnen het gezicht verdragen.
Maar, hoewel Daniel zo krachteloos werd door het visioen van Christus toch hoorde hij de stem Zijner woorden en wist, wat Hij zeide. Wij moeten op onze hoede zijn, dat onze eerbied voor Gods heerlijkheid, waardoor wij opgewekt moeten worden om zijn stem te horen, beide in Zijn woord en zijn leiding, niet ontaardde in zulk een vrees voor Hem, dat wij geen kracht en geen moed meer hebben er naar te luisteren. Het schijnt wel, dat, terwijl het visioen van Christus Daniël verschrikte, zijn woorden hem spoedig geruststelden en hem de kracht teruggaven, zijn vrees deden wijken, en hem in heilige zekerheid en gemoedsrust in slaap deden vallen: Toen ik de stem Zijner woorden hoorde, viel ik in slaap, een zoeten slaap op mijn aangezicht, en met mijn aangezicht ter aarde. Toen hij het visioen zag, wierp hij zichzelf voorover, in de houding der nederigste aanbidding, en viel in slaap, niet uit onverschilligheid voor wat hij hoorde en zag, maar erdoor bekoord. Hoe vreselijk Christus ook schijnen mag dengenen, die zich van zonde bewust, en daarom bevreesd zijn, in zijn woorden is genoeg om hun geest tot rust en kalmte te brengen, als zij er maar met aandacht naar willen luisteren.

Daniël 10:10-21
Het kost heel wat om Daniel in staat te stellen te verdragen, wat Christus hem te zeggen heeft. Nog steeds is hij verschrikt, en komt niet dan heel langzaam weer tot zichzelf, maar hij wordt nog steeds toegesproken en opgebeurd door goede vertroostende woorden. Laat ons zien, hoe Daniel trapsgewijze tot zichzelf gebracht wordt, en de verschillende zinsneden nagaan, die daarop betrekking hebben.
I. Daniël is in grote ontsteltenis, en vindt het zeer moeilijk om die te overwinnen. De hand, die hen aanroerde, maakte eerst, dat hij zich bewoog op zijn knieën en de palmen zijner handen, vers 10. Kracht en troost komen gewoonlijk trapsgewijze tot hen, die lang verslagen en ontrust zijn geweest, eerst worden zij een weinig op de been geholpen en dan meer. Na twee dagen zal Hij ons levend maken, en op de derde dag zal Hij ons doen verrijzen. En wij moeten de dag der kleine dingen niet verachten, maar dankbaar zijn, ook voor een begin van genade. Later wordt hij op de been geholpen maar hij staat bevende, vers 11, uit vrees van opnieuw te vallen. Voordat God Zijn volk sterkte en krachten geeft, doet Hij hen hun zwakheid beseffen. Ik werd beroerd in mijn plaats, zekerlijk ik zal rusten, Habakuk 3:16. Maar als Daniel later zoveel kracht in zijn ledematen terugkrijgt, dat hij vast kan staan, zegt hij ons toch, vers 15 dat hij zijn aangezicht ter aarde sloeg en stom werd, hij was als een, die verbaasd is en niet weet, wat te zeggen, met stomheid geslagen door vrees en bewondering, en hij was afkerig het gesprek te beginnen met een, die zover boven hen stond, hij zweeg van het goede, totdat hij een weinig tot zichzelf gekomen was.
Ten laatste herkreeg hij niet alleen het gebruik van zijn voeten, maar ook het gebruik van zijn tong, en, toen h4 zijn mond opendeed, vers 16 was het eerste wat hij zeide een verontschuldiging, dat hij zo lang gezwegen had, want inderdaad hij durfde niet spreken. "Mijn Heere", zo noemt deze profeet, in grote nederigheid, de engel, hoewel de engelen, in grote nederigheid, zich de mededienstknechten der profeten noemden Openbaring 22:9,"om des gezichts wil keren zich mijn weeën over mij, zij bestormen mij met geweld, het besef van mijn zondige smartelijke staat keert zich over mij, als ik uw zuiverheid en glans aanschouw."

De mens, die zijn reinheid verloren heeft, heeft reden om te blozen, en zich te schamen, als hij de heerlijkheid der gezegende engelen, die zich onbevlekt gehouden hebben, ziet en overdenkt. "Mijn weeën keren zich over mij, zodat ik geen krachs behoude om er weerstand aan te bieden of het hoofd omhoog te houden." En opnieuw, vers 17, als een, die half dood is van de schrik, klaagt hij: "Wat mij aangaat, van nu af bestaat geen kracht in mij om deze ontdekkingen van de Goddelijke heerlijkheid en deze openbaringen van de Goddelijke wil te ontvangen, ja, er is geen adem in mij overgebleven." zo ernstig was hij aangedaan, dat hij buiten adem was, hijgde en steunde, en als 't ware zonder adem was.
Zie, hoe goed het voor ons is, dat de schat der Goddelijke openbaring in aarden vaten is gedaan, en dat God tot ons spreekt door mensen gelijk wij, en niet door engelen. Wat onze wens ook is, in morrende ontevredenheid over de wijze, waarop God met ons handelt, zeker is, dat, als wij beproefd worden, wij allen zouden denken, wat de Israëlieten tot Mozes zeiden bij de berg Sinaï. Spreek gij met ons en wij zullen horen, en dat God met ons niet spreke, opdat wij niet sterven, Exodus 20:19. Als Daniel het niet kon verdragen, hoe zouden wij het dan kunnen? Hierop legt hij de nadruk als verontschuldiging van zijn eerbiedig zwijgen, dat anders berispelijk zou zijn geweest: Hoe kan de knecht van dezen mijnen Heere spreken met mijnen Heere? vers 17. zo vaak wij in gemeenschap treden met God, past het ons een recht besef te hebben van de groten afstand en het onevenredig verschil tussen ons en de heilige engelen, en van de oneindige afstand en het onmetelijk verschil tussen ons en de heiligen God, en te erkennen dat wij niets ordelijk kunnen voorstellen vanwege de duisternis. Hoe zullen wij, die stof en as zijn, tot de Heer der heerlijkheid spreken?

II. De gezegende engel, die met Christus sprak, gaf hem allen mogelijken troost en bemoediging. Het schijnt wel, dat Hij, Wiens heerlijkheid hij in een visioen zag, vers 5, 6, niet degene was, die hem hier aanroerde, en met hem sprak, dat was Christus, maar dit schijnt de engel Gabriel te zijn geweest, wien Christus eenmaal tevoren bevolen had Daniël te onderrichten, Hoofdstuk 8:16. Die heerlijke verschijning, evenals die van de God der heerlijkheid aan Abraham, Handelingen 7:2, moest gezag geven aan en de aandacht vestigen op wat de engel zeggen zou. Christus zelf troostte Johannes, toen hij in een zelfde geval, als dood aan zijn voeten viel, Openbaring 1:17, maar hier deed Hij het door de engel, dien Daniel in een luister zag, veel minder dan die van het visioen, in de voorgaande verzen, want hij was de mensenkinderen gelijk, vers 16, een in de gedaante van een mens, vers 18. Toen hij alleen verscheen, zoals hij tevoren gedaan had, Hoofdstuk 9:21, werd hij daardoor volstrekt niet ontsteld, zoals door dit visioen, en daarom doet hij hier voor de derde maal dienst bij Daniël.

1. Hij gaf hem de hand om hem te helpen, roerde hem aan, en maakte, dat hij zich bewoog op knieën en handen, vers 10, anders zou hij zijn blijven kruipen, raakte zijn lippen aan, vers 16, anders zou hij stom gebleven zijn, wederom raakte hij hem aan, vers 18, en gaf hem kracht, anders zou hij zijn blijven waggelen en beven. De hand van Gods macht gepaard met het woord van zijn genade is alleen bij machte aan al onze grieven tegemoet te komen, en te verbeteren wat er verkeerd in ons is. een aanraking van de hemel brengt ons op de knieën, stelt ons op onze voeten, opent onze lippen en sterkt ons, want het is God, die op ons werkt, en in ons werkt, beide het willen en het volbrengen van hetgeen goed is.

2. Hij verzekerde hem, dat hij hoog in de gunst stond bij God: Gij zijt een zeer gewenste man, vers 11, en wederom, vers 19: Gij zeer gewenste man. Niets is meer geschikt, en niets is beter in staat om de heiligen uit moedeloosheid op te wekken dan de verzekering dat God hen liefheeft. Inderdaad zeer gewenst zijn degenen, die God liefheeft, en het is een genoegzame troost dat te weten.

3. Hij nam zijn vrees weg, en vuurde zijn hoop aan met goede woorden en met troostrijke woorden. Hij zeide tot hem: Vrees niet, Daniel vers 12, en wederom, vers 19: Vrees niet gij zeer gewenste man, vrede zij u, wees sterk ja wees sterk. Geen tedere moeder suste ooit haar kind, als het zich bezeerd had of geschrikt was, met meer mededogen en liefde dan de engel Daniël hier geruststelde. Die van God bemind zijn, hebben geen reden, om enig kwaad te vrezen, zij hebben vrede, God zelf spreekt woorden des vredes tot hen, en op dien grond behoren zij die tot zichzelf te spreken, en die vrede, die blijdschap des Heeren, zal hun sterkte zijn. Zal God naar de grootheid Zijner macht met ons twisten? Zal Hij gebruik maken van onze machteloosheid, daar wij Zijn schrik kennen? Nee, maar Hij zal acht op ons slaan, Job 23:6. Dat deed Hij op Daniël hier, toen hij geen kracht behield om des gezichts wil, en dat erkent hij, vers 19:Terwijl Hij met mij sprak, werd ik versterkt. Door Zijn woord stort God Zijn volk leven, kracht en geest in, want als Hij zegt: Wees sterk, dan gaat Zijn woord gepaard met kracht. En nu Daniël gesterkt is door de kracht van Gods woord en genade, is hij tot alles bereid: n Mijn Heere spreke, en ik kan het horen, ik kan het dragen en ik ben bereid er naar te handelen, want Gij hebt mij versterkt". Dien, die, als Daniël hier, geen krachten hebben, vermenigvuldigt God de sterkte, es 40:29. En wij kunnen de gemeenschap met God niet onderhouden dan door de kracht, die wij aan Hem ontlenen, maar, als het Hem behaagt ons sterkte te geven, moeten wij er een goed gebruik van maken, en zeggen: Spreek Heere, want Uw knecht hoort. Als God ons in staat stelt, Zijn wil te doeg, dan zullen wij die ook doen, volkomen, wat die dan ook is. Da quod inbes, et inbe quod is- Geef wat Gij gebiedt en gebied dan wat Gij wilt.

4. Hij verzekerde hem, dat zijn vasten en gebeden tot gedachtenis opgekomen waren voor God, zoals de engel tot Cornelius zeide, Handelingen 10:4, Vrees niet, Daniel, vers 12. Het is de gevallen mens van nature eigen, bevreesd te zijn voor een buitengewoon gezant van de hemel, omdat hij bang is slechte berichten van daar te krijgen, maar Daniël behoeft niet te vrezen, want door zijn smekingen en vernedering drie weken lang, had hij buitengewone gezanten ten hemel gezonden, die hij terug verwachten kan met de olijftak des vredes: Van de eersten dag aan, dat gij uw hart begaf om te verstaan, namelijk het woord van God, dat de regel voor uw gebeden moet zijn, en om u zelf voor God te verootmoedigen, om uw gebeden kracht bij te zetten, zijn uw woorden gehoord, zoals tevoren in het begin uwer smekingen, Hoofdstuk 9:23. Zoals de opening van Gods woorden licht geeft aan de eenvoudigen zo is ook de opening van hun gebeden welbehaaglijk aan God, Psalm. 119:130. Van de eersten dag aan, dat wij tot God beginnen op te zien op de weg van plicht, is Hij bereid ons tegemoet te komen op de weg der genade. Zozeer is God bereid het gebed te verhoren. Ik zeide Ik zal belijdenis doen, en Gij vergaf.

5. Hij deelde hem mede, dat hij gezonden was om hem de toekomstige staat der kerk te voorspellen, ten teken van Gods aanneming van zijn gebeden voor de kerk: " Weet gij, waarom ik tot u gekomen ben?" Als gij wist met welke boodschap ik kom, zoudt gij niet zo ontsteld zijn. Als wij de bedoeling van Gods handelingen met ons beter verstonden, en de wegen van zijn leiding en genade met ons, dan zouden wij er beter mee verzoend zijn. "Om uwer woorden wil ben ik gekomen, vers 12, om u een genadig antwoord te brengen op uw gebeden." Aldus, als Zijn biddend volk tot Hem roept, zegt God: Hier ben Ik, Jesaja 58:9, wat wilt gij, dat Ik u doen zal? Zie de macht van het gebed, welke heerlijke dingen heeft het, te rechter tijd, van de hemel gebracht, welke vreemde openbaringen! Met welke boodschap kwam deze engel tot Daniel? Hij zegt tot hem, vers 14: Ik ben gekomen om u te doen verstaan, hetgeen dat uw volk bejegenen zal in het vervolg der dagen. Daniel was een weetgierig, onderzoekend man, die al zijn leven naar geheimen gezocht had, en het moest wel een grote voldoening voor hem zijn, dat hij ingeleid werd in de kennis der toekomende

dingen. Daniel was altijd vol belangstelling geweest voor de kerk hare belangen lagen hem na aan ‘t hart en het moest wel een bijzondere voldoening voor hem zijn te weten, hoe het met haar gaan zou, hij wist dan beter hoe hij voor haar bidden moest, zoolang hij leefde. Hij beweende op ‘t ogenblik de moeilijkheden, waarmee zijn volk op ‘t ogenblik te worstelen had, maar, opdat hij zich daaraan niet ergeren zou, moet de engel hem aanzeggen, welke nog grotere moeilijkheden hun te wachten staan, en, als zij nu al moede zijn, nu zij lopen met de voetgangers, hoe zullen zij zich mengen met de paarden? Het zou onze gevoeligheid voor de tegenwoordigen tegenspoed verminderen, als wij bedachten, dat wij misschien nog groter te wachten hebben, die wij moeten overwinnen.
Daniel moet op de hoogte gebracht worden van hetgeen zijn volk bejegenen zal in het vervolg der dagen van de kerk, na het ophouden der profetie, en als de tijd naderde, dat de Messias moest verschijnen, want het gezicht is nog voor vele dagen, het voornaamste, dat dit visioen aan de kerk bedoelde te geven, was het vooruitzicht van wat gebeuren zou in de dagen van Antiochus, bijna driehonderd jaar later. Wat deze engel is opgedragen Daniël mee te delen, en wat Daniel aangemoedigd wordt van hem te verwachten zijn geen interessante beschouwingen, of zedelijke voorschriften of verstandelijke overwegingen van hem zelf, hoewel hij een engel is, maar wat hij van de Heere ontvangen heeft. Het was de openbaring van Jezus Christus, die de engel aan Johannes gaf om te tonen aan de gemeenten, Openbaring 1:1. zo ook hier, vers 21:1, Ik zal u te kennen geven hetgeen dat getekend is in het geschrift der waarheid, dat is, wat vast gesteld is in de bepaalden raad en voorkennis van God. Gods besluit is geschreven, het is een handschrift, dat blijft en niet veranderd worden kan. Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven. Zoals er geschriften zijn van de geopenbaarde wil van God, de octrooibrieven, die aan de wereld zijn geschonken, zo zijn er ook geschriften van de geheimen wil van God, de gesloten rollen, die verzegeld zijn in zijn schatten, het boek van zijn besluiten. Beide zijn geschriften der waarheid, niets zal er aan toegevoegd of van afgenomen worden, van het een noch van het ander. De verborgene dingen zijn niet voor ons, slechts nu en dan zijn enkele paragrafen uit het boek van Gods besluiten afgeschreven, en overgeleverd aan de profeten ten diepste van de kerk, zoals hier aan Daniël, maar dat zijn de geopenbaarde dingen, alle de woorden dezer wet, die voor ons en voor onze kinderen zijn, en wij hebben er belang bij kennis te nemen van wat geschreven is in deze geschriften der waarheid, want dat zijn dingen, die tot onzen vrede dienen.

6. Hij gaf hem een algemeen overzicht van de tegenstanders van de zaak der kerk, van wie te verwachten is, dat zij te lijden zal hebben, en van haar beschermers, met wier hulp zij verzekerd mag zijn van eindelijke veiligheid en overwinning.
a. De koningen der aarde zullen haar tegenstanders zijn en zijn het reeds, want zij stellen zich tegen de Heere, en tegen Zijn Gezalfde, Psalm 2:2. De engel zeide Daniël, dat hij met een genadig antwoord tot hem had moeten komen, op zijn gebed, maar dat de Vorst des koninkrijks van Perzië een en twintig dagen tegenover hem stond, juist die drie weken, die Daniël gevast en gebeden had. Cambyses, de koning van Perzië, had zich veel moeite getroost om de zaken der Joden te bemoeilijken en hun zoveel mogelijk kwaad te doen, en de engel was al dien tijd doende geweest om hem tegen te werken, zodat hij gedwongen was zijn bezoek aan Daniel tot nu toe uit te stellen, want engelen kunnen maar op een plaats te gelijk zijn. Of, zoals Dr. Lightfoot zegt: Door de tempelbouw te verhinderen, had deze nieuw koning van Perzië het goede nieuws verhinderd, dat hij anders gebracht zou hebben. De koningen en de koninkrijken der wereld waren weliswaar somtijds een steun voor de kerk, maar zij benadeelden haar nog vaker.

b. "Als ik uitgegaan zal zijn van de koningen van Perzië, als hun rijk gevallen is om hun onvriendelijkheid jegens de loden, dan zal de Vorst van Griekenland komen," vers 20. Het

Griekse rijk, dat de Joden eerst begunstigde, evenals de Perzische, zal nog zeer lastig voor hen worden. Zodanig is de staat van de strijdende kerk, als zij van de enen vijand af is, heeft zij weer een anderen te bestrijden, de kop van de oude slang is als die van de hydra, als de een storm over is, komt er spoedig weer een andere opzetten. b De God des hemels zal haar Beschermer zijn en is het reeds, en onder Hem zijn de engelen des tremels haar beschermers en bewakers.

c. Hier is de engel Gabriel werkzaam in de dienst der kerk, waar hij zich sterk maakt in haar verdediging een en twintig dagen, tegen de Vorst van Perzië, en alwaar hij gelaten wordt bij de koningen van Perzië, als consul, of als gezant, om de belangen van de Joden aan dat hof te behartigen, en hun daar nuttig te zijn, vers 13. En, hoewel hun door de koningen veel kwaad gedaan werd onder Gods toelating, is het waarschijnlijk, dat hun nog veel meer kwaad gedaan zou zijn, en dat zij geheel en al ten gronde gericht zouden zijn, getuige Hamans plan, als God het niet verhinderd had door de dienst der engelen. Als Gabriël deze boodschap aan Daniel overgebracht heeft, besluit hij, dat hij zal terugkeren om te strijden tegen de Vorst der Perzen, dat hij zal voortgaan met hem tegen te staan en dat trotse rijk tenslotte vernederen en vernietigen zal, vers 20, hoewel hij weet, dat een even kwelziek rijk, namelijk het Griekse, in de plaats er van komen zal.

d Hier is Michaël onze Vorst, de grote Beschermer van de kerk en de Advocaat van haar rechtvaardige, maar verongelijkte zaak: Een van de eerste Vorsten, vers 13. Sommigen houden dit voor een geschapen engel, maar dan een aartsengel van de hoogsten rang, 1 Thessalonicenzen 4:16, Judas: 9. Anderen zijn van mening, dat Michael de aartsengel niemand anders is dan Christus zelf, de Engel des verbonds, en de Heere der engelen, Hij, dien Daniel in het visioen zag, vers 5. Hij kwam om mij te helpen, vers 13, en daar is niet een, die zich met mij versterkt tegen dezen, vers 21. Christus is de Vorst der kerk, de engelen niet, Hebreeën 2:5. Hij gaat over de belangen der kerk en zorgt voor haar welzijn. Gezegd wordt, dat Hij zich versterkt met de engelen, want Hij is het, die ze dienstbaar maakt aan degenen, die de zaligheid beërven zullen, en, als Hij niet aan de zijde der kerk stond, dan stond het slecht met haar zaak. Maar, zegt David, en dat zegt de kerk ook: De Heere is bij mij onder degenen, die mij helpen, Psalm 118:7. De Heere is onder degenen, die mijn ziel ondersteunen, Psalm 54:4.

HOOFDSTUK 11

1 Ik nu, ik stond in het eerste jaar van Darius, de Meder, om hem te versterken en te stijven. 2 En nu, ik zal u de waarheid te kennen geven; ziet, er zullen nog drie koningen in Perzië staan, en de vierde zal verrijkt worden met groten rijkdom, meer dan al de anderen; en nadat hij zich in zijn rijkdom zal versterkt hebben, zal hij ze allen verwekken tegen het koninkrijk van Griekenland. 3 Daarna zal er een geweldig koning opstaan, die met grote heerschappij heersen zal, en hij zal doen naar zijn welgevallen. 4 En als hij zal staan, zal zijn rijk gebroken, en in de vier winden des hemels verdeeld worden, maar niet aan zijn nakomelingen, ook niet naar zijn heerschappij, waarmede hij heerste; want zijn rijk zal uitgerukt worden, en dat voor anderen, dan deze. 5 En de koning van het Zuiden, die een van zijn vorsten is, zal sterk worden; doch een ander zal sterker worden dan hij, en hij zal heersen; zijn heerschappij zal een grote heerschappij zijn. 6 Op het einde nu van sommige jaren, zullen zij zich met elkander bevrienden, en de dochter des konings van het Zuiden zal komen tot de koning van het Noorden, om billijke voorwaarden te maken; doch zij zal de macht des arms niet behouden, daarom zal hij, noch zijn arm, niet bestaan; maar zij zal overgegeven worden, en die haar gebracht hebben, en die haar gegenereerd heeft, en die haar gesterkt heeft in die tijden. 7 Doch uit de spruit van haar wortelen zal er een opstaan in zijn staat, die zal met heirkracht komen, en hij zal komen tegen die sterke plaatsen des konings van het Noorden, en hij zal tegen dezelve doen, en hij zal ze bemachtigen. 8 Ook zal hij hun goden, met hun vorsten, met hun gewenste vaten van zilver en goud, in de gevangenis naar Egypte brengen; en hij zal enige jaren staande blijven boven de koning van het Noorden. 9 Alzo zal de koning van het Zuiden in het koninkrijk komen, en hij zal wederom in zijn land trekken. 10 Doch zijn zonen zullen zich in strijd mengen, en zij zullen een menigte van grote heiren verzamelen; en een van hen zal snellijk komen, en als een vloed overstromen en doortrekken; en hij zal wederom komen, en zich in de strijd mengen, tot aan zijn sterke plaats toe. 11 En de koning van het Zuiden zal verbitterd worden, en hij zal uittrekken, en strijden tegen hem, tegen de koning van het Noorden, die ook een grote menigte oprichten zal, doch die menigte zal in zijn hand gegeven worden. 12 Als die menigte zal weggenomen zijn, zal zijn hart zich verheffen, en hij zal er enige tien duizenden nedervellen; evenwel zal hij niet gesterkt worden. 13 Want de koning van het Noorden zal wederkeren, en hij zal een groter menigte dan de eerste was, oprichten; en aan het einde van de tijden der jaren, zal hij snellijk komen met een grote heirkracht, en met groot goed. 14 Ook zullen er in die tijden velen opstaan tegen de koning van het Zuiden; en de scheurmakers uws volks zullen verheven worden, om het gezicht te bevestigen, doch zij zullen vallen. 15 En de koning van het Noorden zal komen, en een wal opwerpen, en vaste steden innemen; en de armen van het Zuiden zullen niet bestaan, noch zijn uitgelezen volk, ja, er zal geen kracht zijn om te bestaan. 16 Maar hij, die tegen hem komt, zal doen naar zijn welgevallen, en niemand zal voor zijn aangezicht bestaan; hij zal ook staan in het land des sieraads, en de verderving zal in zijn hand wezen. 17 En hij zal zijn aangezicht stellen, om met de kracht zijns gansen rijks te komen, en hij zal billijke voorwaarden medebrengen, en hij zal het doen; want hij zal hem een dochter der vrouwen geven, om haar te verderven, maar zij zal niet vast staan, en zij zal voor hem niet zijn. 18 Daarna zal hij zijn aangezicht tot de eilanden keren, en hij zal er vele innemen; doch een overste zal zijn smaad tegen hem doen ophouden, behalve dat hij zijn smaad op hem zal doen wederkeren. 19 En hij zal zijn aangezicht keren naar de sterkten zijns lands, en hij zal aanstoten, en vallen, en niet gevonden worden. 20 En in zijn staat zal er een opstaan, doende een geldeiser doortrekken, in koninklijke heerlijkheid; maar hij zal in enige dagen gebroken worden, nochtans niet door toornigheden, noch door oorlog. 21 Daarna zal er een verachte in zijn staat staan, denwelken men de koninklijke waardigheid niet zal geven; doch hij zal in stilheid komen, en het koninkrijk door vleierijen bemachtigen. 22 En de armen der overstroming zullen overstroomd worden van voor zijn aangezicht, en zij zullen gebroken worden, en ook de vorst des verbonds. 23 En na de vereniging met hem zal hij bedrog plegen, en hij zal optrekken, en hij zal met weinig volks gesterkt worden. 24 Met stilheid zal hij ook in de vette plaatsen des landschaps komen, en hij zal doen, dat zijn vaders, of de vaders zijner vaderen, niet gedaan hebben; roof, en buit, en goederen, zal hij onder hen uitstrooien, en hij zal tegen de vastigheden zijn gedachten denken, doch tot een zekeren tijd toe. 25 En hij zal zijn kracht en zijn hart verwekken tegen de koning van het Zuiden, met een grote heirkracht; en de koning van het Zuiden zal zich in de strijd mengen met een grote en zeer machtige heirkracht; doch hij zal niet bestaan, want zij zullen gedachten tegen hem denken. 26 En die de stukken zijner spijze zullen eten, zullen hem breken, en de heirkracht deszelven zal overstromen, en vele verslagenen zullen vallen. 27 En het hart van beide deze koningen zal wezen om kwaad te doen, en aan een tafel zullen zij

leugen spreken; en het zal niet gelukken, want het zal nog een einde hebben ter bestemder tijd. 28 En hij zal in zijn land wederkeren met groot goed, en zijn hart zal zijn tegen het heilig verbond; en hij zal het doen, en wederkeren in zijn land. 29 Ter bestemder tijd zal hij wederkeren, en tegen het Zuiden komen, doch het zal niet zijn gelijk de eerste, noch gelijk de laatste reize. 30 Want er zullen schepen van Chittim tegen hem komen, daarom zal hij met smart bevangen worden, en hij zal wederkeren, en gram worden tegen het heilig verbond, en hij zal het doen; want wederkerende zal hij acht geven op de verlaters des heiligen verbonds. 31 En er zullen armen uit hem ontstaan, en zij zullen het heiligdom ontheiligen, en de sterkte, en zij zullen het gedurige offer wegnemen, en een verwoestenden gruwel stellen. 32 En die goddeloos handelen tegen het verbond, zal hij doen huichelen door vleierijen; maar het volk, die hun God kennen, zullen zij grijpen, en zullen het doen. 33 En de leraars des volks zullen er velen onderwijzen, en zij zullen vallen door het zwaard en door vlam, door gevangenis en door beroving, vele dagen. 34 Als zij nu zullen vallen, zullen zij met een kleine hulp geholpen worden; doch velen zullen zich door vleierijen tot hen vervoegen. 35 En van de leraars zullen er sommigen vallen, om hen te louteren en te reinigen, en wit te maken, tot de tijd van het einde toe; want het zal nog zijn voor een bestemden tijd. 36 En die koning zal doen naar zijn welgevallen, en hij zal zichzelven verheffen, en groot maken boven allen God, en hij zal tegen de God der goden wonderlijke dingen spreken; en hij zal voorspoedig zijn, totdat de gramschap voleind zij, want het is vastelijk besloten, het zal geschieden. 37 En op de goden zijner vaderen zal hij geen acht geven, noch op de begeerte der vrouwen; hij zal ook op geen God acht geven, maar hij zal zich boven alles groot maken. 38 En hij zal de god Mauzzim in zijn standplaats eren; namelijk de god, welken zijn vaders niet gekend hebben, zal hij eren met goud, en met zilver, en met kostelijk gesteente, en met gewenste dingen. 39 En hij zal de vastigheden der sterkten maken met de vreemden god; dengenen, die hij kennen zal, zal hij de eer vermenigvuldigen, en hij zal ze doen heersen over velen, en hij zal het land uitdelen om prijs. 40 En op de tijd van het einde, zal de koning van het Zuiden tegen hem met hoornen stoten; en de koning van het Noorden zal tegen hem aanstormen, met wagenen, en met ruiteren, en met vele schepen; en hij zal in de landen komen, en hij zal ze overstromen en doortrekken. 41 En hij zal komen in het land des sieraads, en vele landen zullen ter neergeworpen worden; doch deze zullen zijn hand ontkomen, Edom en Moab, en de eerstelingen der kinderen Ammons. 42 En hij zal zijn hand aan de landen leggen, ook zal het land van Egypte niet ontkomen. 43 En hij zal heersen over de verborgen schatten des gouds en des zilvers, en over al de gewenste dingen van Egypte; en die van Libye, en de Moren zullen in zijn gangen wezen. 44 Maar de geruchten van het Oosten en van het Noorden zullen hem verschrikken; daarom zal hij uittrekken met grote grimmigheid om velen te verdelgen en te verbannen. 45 En hij zal de tenten van zijn paleis planten tussen de zeeën aan de berg des heiligen sieraads; en hij zal tot zijn einde komen, en zal geen helper hebben.

In dit hoofdstuk vervult de engel Gabriel zijn belofte in het vorige hoofdstuk aan Daniel gedaan, dat hier hem zou "doen verstaan hetgeen dat zijn volk bejegenen zou in het vervolg der dagen" naar hetgeen "getekend is in het geschrift der waarheid", in alle bijzonderheden voorspelt hij hier de opeenvolging der koningen van Perzië en Griekenland, en het verloop van hun rijken, in ‘t bijzonder het kwaad, dat Antiochus Epifanes in zijn tijd de kerk aandeed, wat tevoren voorzegd was, Hoofdstuk 8:11, 12.

Hier is,
I. een korte voorspelling van de stichting van het Griekse rijk op de puinhopen van het Perzische rijk, dat nu pas ontstaan was, vers 1-4.
II. een voorspelling van de gebeurtenissen, waarbij Syrië en Egypte betrokken waren, vers 5-20.
III. Van de troonsbestijging van Antiochus Epifanes, zijn daden en voorspoed vers 21-29.
IV. Van het grote kwaad, dat hij het Joodse volk en de Joodse godsdienst zou aandoen en zijn verachting van allen godsdienst, vers 30-39.
V. Van zijn eindelijke val en ondergang, als hij in ‘t laatst van zijn vervolging is, vers 40-45.

Daniël 11:1-4

Hier,
1. Doet de engel Gabriel Daniel weten, welken goeden dienst hij het Joodse volk bewezen heeft, vers 1:In het eerste jaar van Darius de Meder, die Babel verwoestte en de Joden verloste uit dat huis der slavernij, stond ik om hem te versterken en te steunen, dat wil zeggen: ik was het middel om hem te beschermen en hem voorspoedig te maken in de oorlog en, nadat hij Babel veroverd had, hem in zijn besluit te versterken om de Joden los te laten, hetgeen waarschijnlijk op veel tegenstand stuitte. zo werd door de engel, en op verzoek van de wachter, het gouden hoofd verbroken en de bijl aan de wortel des booms gelegd. Wij moeten Gods hand erkennen in de versterking van hen, die vrienden der kerk zijn, tot de dienst, dien zij haar bewijzen en in hun bevestiging in hun goede voornemens, hiertoe maakt Hij gebruik van de dienst der engelen, meer de wij bemerken. En de vele voorbeelden, die wij gezien hebben van Gods zorg voor Zijn kerk in vroeger tijd, moediger ons aan om ook verder in moeilijkheden en benauwdheden ons op Hem te verlaten.

2. Voorspelt hij de regering van vier Perzische koningen, vers 2: Ik zal u de waarheid te kennen geven, dat wil zeggen de ware mening van de visioenen van het grote beeld, en van de vier dieren, en in duidelijke woorden mededelen, wat tevoren door duistere beelden werd voorgesteld.
a. Er zullen nog drie kortingen in Perzië opstaan, behalve Darius, van wiens regering deze profetie dateert, Hoofdstuk 9:1. Boughton meent, dat Cyrus, Artaksasta of Artaxerxes, door de Grieken Cambyses genoemd, en Ahasveros, die Esther tot koningin maakte, Darius Hystaspes genoemd, waren. Aan deze drie gaven de Perzen de volgende bijnamen -Cyrus was een vader, Cambyses een meester, en Darius een verzamelaar van schatten. Aldus Herodotus.
b. Dan zal er nog een vierde zijn, verrijkt meer dan alle andere, namelijk Xerxes van wiens rijkdom de Griekse schrijvers melding maken. Versterkt in zijn rijkdom, waarmee hij een ontzaglijk leger op de been bracht en onderhield, bestaande uit minstens achthonderd duizend man, verwekte hij ze allen tegen het koninkrijk van Griekenland. Xerxes' tocht naar Griekenland is beroemd in de geschiedenis, en het is even bekend, welk een schandelijke nederlaag hij daar leed. Hij, die, toen hij uittrok, de schrik van Griekenland was, was bij zijn terugkomst de spot van Griekenland. Aan Daniel behoefde niet gezegd te worden, welk een tegenspoed hij hebben zou, want hij verhinderde het bouwen van de tempel, maar spoedig daarop, omstreeks dertig jaar na de eersten terugkeer uit de gevangenschap, nam Darius, een jeugdig koning, het bouwen van de tempel weder op, daar hij de hand van God erkende in de tegenspoed van zijn voorgangers, die het belet hadden.

3. Hij voorspelt Alexanders veroveringen en de verdeling van zijn rijk, vers 3. Hij is die geweldige koning, die opstaan zal tegen de koningen van Perzië, en hij zal heersen met grote heerschappij, met despotische macht en over vele koninkrijken, hij zal doen naar zijn welgevallen, en teniet doen eveneens, wat de koningen der Meden en Perzen niet konden. Dat is Gods recht, maar hij wilde aan God gelijk zijn. Toen Alexander na de verovering van Azië, als een god geëerd wilde worden, toen werd vervuld, dat hij zal doen naar zijn welgevallen. Maar, vers 4, zijn rijk zal spoedig uit gerukt en verdeeld worden, en geen van zijn opvolgers zal regeren, naar zijn heerschappij, geen van hen zal zulk een uitgestrekt gebied noch zulk een volstrekte macht hebben. Zijn rijk werd gebroken voor anderen dan die van zijn familie. Arideus, zijn broeder, werd koning van Macedonië, Olympias, Alexanders moeder, doodde hem en vergiftigde Alexanders beide zonen, Hercules en Alexander. Aldus werd zijn familie door haar eigen handen uitgeroeid. Zie hoe ijdel en vergankelijk wereldse rang en rijkdommen zijn, en de macht, waardoor zij verkregen worden. Nooit werd de ijdelheid der wereld en van hare grootheid duidelijker ten toon gesteld dan in de geschiedenis van Alexander. Het is al ijdelheid en kwelling des geestes.

Daniël 11:5-20
Hier wordt voorspeld,
I. Het ontstaan en de macht van twee grote koninkrijken uit de overblijfselen van Alexanders veroveringen, vers 5.
1. Het koninkrijk Egypte, dat groot gemaakt werd door Ptolemaeüs Lagus, een van Alexanders generaals, wiens opvolgers naar hem de Lagiden genoemd werden. Hij wordt de koning van het Zuiden genoemd, dat wil zeggen Egypte, vers 8, 43, 43. De landen, die, naar men rekent eerst aan Ptolemaeüs behoorden, zijn Egypte Foenicie, Arabië, Libië, Ethiopië, enz. Theocr. Idyl. 17.

2. Het koninkrijk Syrië, dat gesticht werd door Seleucus Nicanor, of de Overwinnaar, hij was een van Alexanders vorsten, en werd sterker dan de andere, ja de machtigste van Alexanders opvolgers. Men zeide, dat hij niet minder dan twee en zeventig koninkrijken onder zijn heerschappij had. Deze beide waren sterk tegen Juda, met het oog, waarop dit alles voorspeld werd, spoedig, nadat Ptolemaeüs zich in ‘t bezit gesteld had van Egypte, deed hij een inval in Judea, en nam Jeruzalem op een sabbat, onder voorwendsel van een vriendschappelijk bezoek. Ook Seleucus bracht onrust in Judea.

II. De vruchteloze pogingen om deze twee rijken te verenigen, ongelijk het ijzer en leem van Nebukadnézars beeld, vers G: "Op het eind van sommige jaren, ongeveer zeventig jaren na Alexanders dood zullen de Lagiden en de Seleuciden zich verbinden, maar niet in oprechtheid, Ptolemaeüs Philadelphus, de koning van Egypte, zal zijn dochter Berenice uithuwelijken aan Antiochus Theos, de koning van Syrië, die al een vrouw had, met name Laodice. Berenice zal komen tot de koning van het Noorden, om een overeenkomst te sluiten, maar die zal niet duurzaam zijn: Zij zal de macht des arms niet behouden, noch zij, noch haar nakomelingschap zullen zich in het rijk van het Noorden vestigen, noch zal Ptolemaeüs, haar vader, noch Antiochus haar echtgenoot, tussen wie een groot verbond zou zijn bestaan, maar zij zal overgegeven worden, en die haar gebracht hebben", allen, die dat ongelukkig huwelijk tussen haar en Antiochus ontwierpen, dat zoveel kwaad veroorzaakte, in plaats van een verbond ten gevolge te hebben tussen beide kronen, zoals gehoopt werd. Antiochus scheidde van Berenice, nam opnieuw zijn vroegere vrouw Laodice, die hem spoedig daarop vergiftigde, en Berenice en haar zoon liet vermoorden waarna zij haar eigen zoon en van Antiochus tot koning liet maken, die Seleucus Callinicus genoemd werd.

III. Een oorlog tussen de twee koninkrijken, vers 7, 8. Een tak uit dezelfde wortel als Berenice zal opstaan in zijnen staat. Ptolemaeüs Exergetes, de zoon en opvolger van Ptolemaeüs Philadelphus, zal met een leger optrekken tegen Seleucus Callinicus, de koning van Syrië, om het onrecht, zijn zuster aangedaan, te wreken, en zal overwinnen, en hij zal ten rijken buit meevoeren, beide van personen en goederen naar Egypte, en zal enige jaren staande blijven boven de koning van het Noorden. Deze Ptolemaeüs regeerde zes en veertig jaar, en Justinus zegt, dat als zijn eigen zaken hem niet naar zijn land teruggeroepen hadden, hij zich in dezen oorlog meester gemaakt zou hebben van het hele koninkrijk Syrië. Maar, vers 9, hij zal gedwongen worden in het koninkrijk te komen en wederom in zijn land te trekken, om daar de orde te handhaven, zodat hij de oorlog buitenslands niet langer kon doorzetten. Het is iets zeer gewoons, dat een onoprechte vrede op een bloediger oorlog uitloopt.

IV. De lange en werkzame regering van Antiochus de Groten, koning van Syrië Seleucus Callinicus, de koning van het Noorden, die overwonnen was en in zijn rampspoed stierf, liet twee zonen na, Seleucus en Antiochus, dat zijn zijne zonen, de zonen van de koning van het

Noorden, die zich in strijd zullen mengen, en een menigte van grote heiren verzamelen, om te heroveren, wat hun vader verloren had, vers 10. Maar, daar Seleucus, de oudste, zwak was, en niet in staat zijn leger aan te voeren, werd hij door zijn vrienden vergiftigd, hij had maar twee jaar geregeerd, hij werd opgevolgd door zijn broeder Antiochus, die zeven en dertig jaar regeerde en de Grote genoemd werd. Daarom, hoewel de engel eerst van zonen sprak, gaat hij nu voort met het verhaal van een van hen, die nog slechts vijftien jaar oud was, toen hij begon te regeren, en hij zal snel komen en overstromen en doortrekken en hernemen, wat zijn vrede verloren had.

1. De koning van het Zuiden zal in deze oorlog eerst veel voorspoed hebben. Ptolemaeüs Philopater, verontwaardigd over de vernederingen, hem door Antiochus aangedaan, zal, hoewel anders een traag vorst, uittrekken en tegen hem strijden, en zal een groot leger in het veld brengen van zeventig duizend voetknechten en vijf duizend paarden, en drie en zeventig olifanten. En de grote menigte, het leger van Antiochus, bestaande uit twee en zestigduizend man te voet, zes duizend paarden en honderd twee olifanten, zal in zijn hand gegeven worden. Polybius, die ten tijde van Scipio leefde, heeft een nauwkeurig verhaal geschreven van de slag bij Raphia. Toen Ptolemaeüs Philopater deze overwinning behaald had, werd hij zeer onbeschaamd zijn hart verhief zich, hij ging in de tempel van God te Jeruzalem, en in strijd met de wet, trad hij het heilige der heiligen binnen, waarom God een twist met hem heeft, zodat, hoewel hij enige tienduizenden nedervellen zal, hij er niet door gesterkt zal worden, op de duur. Want,

2. De koning van het Noorden, Antiochus de Grote, zal wederkeren met een groter menigte dan de eersten en, aan het einde van de tijden der jaren zal hij komen met een grote heirkracht en groot goed, tegen de koning van het Zuiden Ptolemaeüs Epifanes, die zijn vader, Ptolemaeüs, opgevolgd was, wat een groot voordeel was voor Antiochus. Op dezen tocht had hij enige machtige bondgenoten, vers 14: Velen zullen opstaan tegen de koning van het Zuiden. Philippus van Macedonië was de bondgenoot van Antiochus tegen Egypte, en zijn veldheer Scapos, dien hij naar Syrië zond, Antiochus versloeg hem, vernietigde een groot deel van zijn leger, waarop de Joden zich gaarne bij Antiochus aansloten, met hen optrokken, en hem hielpen de garnizoenen van Ptolemaeüs te overwinnen. Dan zullen de scheurmakers uws volks verheven worden om het gezicht te bevestigen, om de vervulling van deze profetie te bevorderen, doch zij zullen vallen, vers 14. Hierop zal deze zelfde Antiochus een anderen weg inslaan om zijn plannen tegen de koning van het Zuiden uit te voeren.

a Hij zal zijn sterke plaatsen bij verrassing nemen, al wat hij in Syrië en Samaria veroverd heeft, en de wapens van het Zuiden, de ganse macht van de koning van Egypte, zal hem niet kunnen weerhouden. Zie, hoe twijfelachtig en wisselvallig de kansen in dezen oorlog zijn, het is als kopen en verkopen, beurtelings winnen en verliezen, nu eens is de een partij sterker, en dan weer de andere, toch niet bij toeval, het is niet, wat men krijgsgeluk noemt, maar naar de wil en raad van God, die de een vernedert en de andere verhoogt.

b. Hij zal zich meester maken van het land van Judea, vers 16: Hij, die tegen hem komt, dat is de koning van het Noorden, zal alles voor zich neerwerpen en doen, wat hem behaagt, en hij zal staan en vasten voet krijgen in het land des sieraads, dat was het land van Israël, maar door zijn hand zal het verwoest en verteerd worden, want met de buit van dat goede land onderhield hij zijn grote krijgsmacht. Het land Judea lag tussen deze twee machtige rijken in, zodat het in alle oorlogen tussen hen noodzakelijk het meest lijden moest, want zij droegen het beide geen goed hart toe. Toch lezen sommigen hier: Door zijn hand zal het voltooid

worden, alsof de bedoeling was, dat het land van Judea, onder bescherming van Antiochus, zou bloeien, en in beteren toestand komen dan het geweest was.

c. Hij zal zijn oorlog tegen de koning van Egypte voortzetten, en zijn aangezicht stellen om met de krachs zijns gansen koninkrijks te komen, en gebruik te maken van de tere jeugd van Ptolemaeüs Epifanes, met de hulp van de oprechten, velen van de vrome Joden, vers 17. Om zijn doel te bereiken, zal hij hem zijn dochter Cleopatra tot vrouw geven, evenals Saul zijn dochter aan David gaf, om hem te verderven, maar zij zal niet vaststaan aan haars vaders zijde, zij zal niet voor hem zijn, maar voor haar echtgenoot, waardoor het plan in duigen valt.

d. Zijn oorlog met de Romeinen wordt hier voorspeld, vers 18:Hij zal zijn aangezicht tot de eilanden keren, de eilanden der heidenen, Genesis 10:5, Griekenland en Italië. Hij nam verscheidene eilanden bij de kust van Klein-Azië, Rhodes, Samos, Delos enz. waarvan hij zich door geweld of bij verdrag meester maakte, maar een overste of staat, zoals sommigen lezen, de Romeinse senaat, of een Romeins veldheer, zal zijn smaad doen ophouden tegen hem, namelijk tegen Rome, behalve dat hij zijn smaad op hem zal doen wederkeren, hem met schande overladen zal. Dit werd vervuld, toen de twee Scipio's met een leger tegen Antiochus werden gezonden. In dien tijd was Hannibal bij hem, die hem de raad gaf een inval te doen in Italië en het te verwoesten, zoals hij gedaan heeft, Scipio leverde hem slag, en bracht hem een volkomen nederlaag toe, hoewel Antiochus zeventigduizend man had en de Romeinen maar dertigduizend. Aldus deed hij zijn smaad op hem wederkeren.

e. Zijn val. Toen hij volkomen verslagen was door de Romeinen, en gedwongen om al wat hij in Europa had aan hem over te geven, en een zware schatting, hem opgelegd, beloofd had, keerde hij zijn aangezicht naar zijn land, en, niet wetende, hoe hij aan geld moest komen om de schatting te betalen, plunderde hij een tempel van Jupiter, wat zijn eigen onderdanen zozeer tegen hem verbitterde, dat zij tegen hem opstonden en hem doodden. zo stiet hij aan en viel en werd niet meer gevonden, vers 19.

f. Zijn naaste opvolger, vers 20. Er stond een op in zijn plaats, die een geldeiser deed doortrekken een afperser. Deze beschrijving past opmerkelijk goed op Seleucus Philopater, de oudsten zoon van Antiochus de Groten, die een groot verdrukker van zijn onderdanen was, en zeer veel geld van hen eiste, en toen hem gezegd werd, dat hij daardoor zijn vrienden verliezen zou, zeide hij, dat hij geen beter vriend kende dan geld. Eveneens beproefde hij de tempel te Jeruzalem te beroven, waarop dit in 't bijzonder schijnt te doelen. Maar hij zal in enige dagen gebroken worden, niet door toornigheden noch door oorlog, maar vergiftigd door Heliodorus, een van zijn eigen dienaren, toen hij nog maar twaalf jaar geregeerd en nog niets bijzonders gedaan had.

V. Laat ons uit dit alles leren,
1. Dat God door zijn leiding dezen verhoogt en genen vernedert, naar Hem behaagt, de een uit nederiger stand bevordert, en anderen, die zeer hoog stonden, achteruitzet. Sommigen hebben de groten dezer wereld de voetbal der fortuin genoemd, laat men liever zeggen, dat zij het werktuig der Voorzienigheid zijn.

2. Deze wereld is vol van krijgen en vechterijen, die uit de wellusten der mensen komen en haar tot een toneel van zonde en ellende maken.

3. Alle veranderingen en omwentelingen van staten en koninkrijken, en alle gebeurtenissen, ook de allerkleinste en toevalligste, zijn duidelijk en volmaakt voorzien door de God des hemels, en voor Hem is niets nieuw.

4. Geen woord van God zal ter aarde vallen maar wat Hij bepaald en wat Hij besloten heeft zal onfeilbaar gebeuren, en ook de zonde der mensen zullen Zijn oogmerk moeten dienen en er toe bijdragen om Zijn raad te rechter tijd ten uitvoer te brengen, en toch is God niet de Auteur der zonde.

5. Dat het tot recht verstand van sommige delen der Schrift, noodzakelijk is, dat heidensche schrijvers geraadpleegd worden, die licht werpen op de Schrift en de vervulling tonen van wat daar voorspeld is, zij hebben daarom reden God te danken voor de menselijke geleerdheid, waarmee velen grote dienst hebben bewezen aan Goddelijke waarheden.

HOOFDSTUK 12

1 En te dier tijd zal Michael opstaan, die grote vorst, die voor de kinderen uws volks staat, als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal, als er niet geweest is, sinds dat er een volk geweest is, tot op dienzelven tijd toe; en te dier tijd zal uw volk verlost worden, al wie gevonden wordt geschreven te zijn in het boek. 2 En velen van die, die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken, dezen ten eeuwigen leven, en genen tot versmaadheden, en tot eeuwige afgrijzing. 3 De leraars nu zullen blinken, als de glans des uitspansels, en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk. 4 En gij, Daniel! sluit deze woorden toe, en verzegel dit boek, tot de tijd van het einde; velen zullen het naspeuren, en de wetenschap zal vermenigvuldigd worden. 5 En ik, Daniel, zag, en ziet, er stonden twee anderen, de een aan deze zijde van de oever der rivier, en de ander aan gene zijde van de oever der rivier. 6 En hij zeide tot de Man, bekleed met linnen, Die boven op het water der rivier was: Tot hoe lang zal het zijn, dat er een einde van deze wonderen zal wezen?
7 En ik hoorde dien Man, bekleed met linnen, Die boven op het water van de rivier was, en Hij hief Zijn rechter hand en Zijn linkerhand op naar de hemel, en zwoer bij Dien, Die eeuwiglijk leeft, dat na een bestemden tijd, bestemde tijden, en een helft, en als Hij zal voleind hebben te verstrooien de hand des heiligen volks, al deze dingen voleind zullen worden. 8 Dit hoorde ik, doch ik verstond het niet; en ik zeide: Mijn Heere! wat zal het einde zijn van deze dingen?
9 En Hij zeide: Ga heen, Daniel! want deze woorden zijn toegesloten en verzegeld tot de tijd van het einde. 10 Velen zullen er gereinigd en wit gemaakt, en gelouterd worden; doch de goddelozen zullen goddelooslijk handelen, en geen van de goddelozen zullen het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan. 11 En van dien tijd af, dat het gedurig offer zal weggenomen, en de verwoestende gruwel zal gesteld zijn, zullen zijn duizend tweehonderd en negentig dagen. 12 Welgelukzalig is hij, die verwacht en raakt tot duizend driehonderd vijf en dertig dagen. 13 Maar gij, ga heen tot het einde, want gij zult rusten, en zult opstaan in uw lot, in het einde der dagen.

Dit alles is een profetie van de regering van Antiochus Epifanes, de kleine hoorn, waarvan tevoren gesproken is, Hoofdstuk 8:9, een gezworen vijand van de Joodse godsdienst en een bitter vervolger van zijn aanhangers. De ellende, die de Joden te verduren hadden onder de regering van de Perzische koningen, werd Daniël niet zo in alle bijzonderheden voorspeld als deze, omdat er toen nog profeten onder hen waren, Haggaï en Zacharia, om hem te bemoedigen, maar de ellende in de dagen van Antiochus werd voorspeld omdat de profetie voor die tijd zou ophouden en het noodzakelijk zou zijn, zijn toevlucht te nemen tot het geschreven woord. Op sommige dingen in deze voorspelling betreffende Antiochus wordt gezinspeeld in de Nieuwtestamentische voorspellingen van de antichrist, in ‘t bijzonder vers 36, 37. En daar het de gewoonte is van de profeten, als zij de voorspoed van de Joodse kerk voorspellen, om gebruik te maken van uitdrukkingen, die toepasselijk waren op het koninkrijk van Christus, en onmerkbaar over te gaan in een profetie daarvan, maken zij bij de voorspelling van de tegenspoed van de kerk gebruik van uitdrukkingen, die reiken tot het rijk van de antichrist, zijn opkomst en zijn val. Betreffende Antiochus voorspelt de engel hier I. Zijn karakter: Hij zal een verachte zijn. Hij noemde zichzelf Epifanes-de Doorluchtige, maar zijn karakter was het tegengestelde van zijn bijnaam. De heidense schrijvers beschrijven hem als een man van een vreemd karakter, ruw en heftig, laag en gemeen. Soms sloop hij weg van het hof naar de stad, en voegde zich bij schandelijk gezelschap, incognito- vermomd, hij knoopte kennis aan met gewone mensen en met de laagste vreemdelingen, die in de stad kwamen. Hij had de onverklaarbaarste grillen, zodat sommigen hem voor onwijs, anderen voor gek hielden. Daarom werd hij genoemd. Epimanes- de Razende. Hij wordt een verachte genoemd, want hij was lange tijd als gijzelaar te Rome geweest voor de trouw van zijn vader, toen de Romeinen die overwonnen hadden, en men was overeengekomen, dat, als de andere gijzelaars uitgewisseld werden, hij zou blijven als gevangene met vrijheid van beweging.

II. Zijn troonsbestijging. Door list slaagde hij er in Demetrius, de zoon van zijn oudste broeder, als gijzelaar naar Rome te laten zenden, om hem te vervangen, in strijd met de

overeenkomst, en nadat zijn oudste broer door Heliodorus uit de weg geruimd was, vers 20, nam hij bezit van de troon. De Syriërs gaven hem die niet, vers 21, omdat zij wisten, dat hij toekwam aan de zoon van zijn broeder ook bemachtigde hij hem niet door het zwaard, maar kwam in stilte, onder voorwendsel van te regeren voor de zoon van zijn broeder, Demetrius, die als gijzelaar te Rome was. Maar met behulp van Eumenes en Attalus, naburige vorsten, wist hij invloed op het volk te krijgen en door vleierijen bemachtigde hij het koninkrijk, versterkte zich er in, en verpletterde Heliodorus die hem het hoofd bood met de armen van de overstroming, die hem tegenstonden werden overstroomd en verbroken, ook de Vorst van het verbond, zijn neef, de wettige erfgenaam, met wie hij een overeenkomst voorwendde, dat hij afstand zou doen van de troon, zodra hij terugkwam, vers 22.
Maar, vers 23: Na de vereniging met hem zal hij bedrog plegen, eis een, wiens grondbeginsel is, dat vorsten zich niet langer door hun woord gebonden moeten achten dan in hun belang is. Met weinig volks dat hem in 't begin aanhangt, zal hij gesterkt worden, en, vers 24, met stilheid zal hij in de vette plaatsen des lands komen, en in tegenstelling met zijn voorgangers, zal hij roof en buit en goederen uitstrooien onder het volk, om zich bemind te maken, maar tegelijkertijd zal hij tegen de vastigheden zijn gedachten denken, om er zich van meester te maken, zodat zijn mildheid maar korte tijd duren zal, als hij daar garnizoen gelegd heeft, zal hij geen buit meer uitdelen, maar door geweld heersen, zoals gemeenlijk doen, die door list hun macht verkregen hebben. Die binnensluipt als een vos, heerst als een leeuw. Sommigen passen deze verzen toe op zijn eerste tocht naar Egypte, toen hij niet als vijand kwam, maar als vriend en voogd van de jongen koning Ptolemaeüs Philometer, en daarom slechts een klein gevolg meebracht, maar dappere mannen, en trouw aan zijn zaak, die hij in verschillende vestingen van Egypte plaatste, waarvan hij zich op die manier meester maakte.

III. Zijn oorlog met Egypte, die zijn tweede tocht daarheen was. Deze wordt beschreven. vers 25, 27. Antiochus zal zijn kracht en hart verwekken tegen Ptolemaeüs Philometer, koning van Egypte. Dan zal Ptolemaeüs zich in de strijd met hem mengen, en tegen hem optrekken met een grote en zeer machtige heirkracht, maar, hoe groot zijn leger ook is, zal Ptolemaeüs toch niet in staat zijn hem te weerstaan, want het leger van Antiochus zal het zijn verslaan en vele verslagenen zullen vallen. En geen wonder, want de koning van Egypte zal door zijn raadslieden verraden worden, die de stukken van zijn spijs eten, die zijn brood eten, zullen, door Antiochus omgekocht, gedachten tegen hem denken en hem breken, en wat is tegen zulk verraad bestand? Na de slag zal een vredesverdrag ontworpen worden, en deze twee koningen zullen aan een tafel samenkomen, om de artikelen van de vrede tussen hen vast te stellen, maar geen van beide zal oprecht zijn, want zij zullen, in al hun beloften en betuigingen van vriendschap, leugen spreken, want hun harten zullen terzelfder tijd zijn om elkander kwaad te doen, zoveel in hun vermogen is. En dus is het niet te verwonderen, dat het niet zal gelukken. De vrede zal niet duurzaam zijn, maar het eind er van zal zijn ten tijde, bestemd door de Goddelijke Voorzienigheid, dan zal de oorlog opnieuw uitbreken, als een kwaal die niet genezen is.

IV. Een nieuw tocht tegen Egypte. Van de vorige keerde hij weer met goed, vers 29, en daarom nam hij de eerste de beste gelegenheid te baat om een nieuwen inval in Egypte te doen, ter tijd, bestemd door de Goddelijke Voorzienigheid, namelijk twee jaar later, in het achtste jaar van zijn regering, vers 29. Hij zal tegen het Zuiden komen. Maar zijn ondernemen zal niet slagen, zoals de twee vorige malen, hij zal zijn doel niet bereiken, zoals tevoren eenmaal en andermaal, want, vers 30, er zullen schepen van de Kittieten tegen hem komen, dat is: de vloot van de Romeinen, of alleen gezanten van de Romeinse senaat, die in schepen kwamen. Ptolemaeüs Philometer, de koning van Egypte, die nu in nauw verbond was met de Romeinen, verzocht hun hulp tegen Antiochus, die hem en zijn moeder Cleopatra in de stad

Alexandrië belegerd had. De Romeinse senaat zond daarop een gezantschap naar Antiochus, om hem te bevelen het beleg op te breken, en, toen hij enige tijd verlangde om er over te denken en er met zijn vrienden over te raadplegen, trok Popilius, één van de gezanten, met zijn staf een cirkel om hem heen, en eiste, als een, die gezag heeft, een beslist antwoord, voordat hij uit die cirkel stapte, waarop hij, bevreesd voor de Romeinse macht, noodgedwongen, onmiddellijk bevel gaf het beleg op te breken en zijn leger Egypte liet ontruimen. Zo verhalen Livius en anderen de geschiedenis waarop deze profetie doelt. Hij zal met smart bevangen worden en weerkeren, want het was een grote marteling voor hem, aldus gedwongen te worden om te wijken.

V. Zijn woede en wrede behandeling van de Joden. Dit is het deel van zijn beheer, of liever wanbeheer, waarover deze profetie het uitvoerigst is. Op de terugtocht uit Egypte, voorspeld in vers 28, in het zesde jaar van zijn regering, verrichtte hij daden tegen de Joden, toen plunderde hij stad en tempel. Maar aller-vreselijkst hield hij huis op zijn terugkeer uit Egypte, twee jaar later, geprofeteerd in vers 30. Toen nam hij Judea, op weg naar zijn land, en, omdat hij in Egypte zijn doel niet bereiken kon, omdat de Romeinen tussenbeide kwamen nam hij wraak op de arme Joden die hem geen reden hadden gegeven, maar wel God grotelijks getergd, om toe te laten, dat hij het deed,
1. Hij had een diepgewortelde haat tegen de Joodse godsdienst: Zijn hart zal zijn tegen het heilig verbond, dat verbond van de afzondering, waardoor de Joden gevormd waren tot een volk, onderscheiden van alle andere volken en boven hen. Hij haatte de wet van Mozes en de dienst van de ware God en ergerde zich aan de voorrechten van het Joodse volk en de beloften, hun gedaan. Wat de hoop en blijdschap is van Gods volk, is de afgunst van hun naburen, en dat is het heilig verbond Ezau haatte Jakob, omdat hij de zegen ontvangen had. Die vreemd zijn aan het verbond, zijn dikwijls zijn vijanden.

2. Hij voerde zijn boze plannen tegen de Joden uit met behulp van enige trouweloze afvallige Joden. Hij zal acht geven op de verlaters van het heilig verbond, vers 30, namelijk sommigen van de Joden, die hun godsdienst ontrouw waren, en de zeden van de heidenen invoerden, met wie zij een verbond maakten. Zie de vervulling hiervan in I Macc. 1:11-15, waar uitdrukkelijk van deze afvallige Joden gezegd wordt, dat zij zich niet besneden en het heilig verbond verzaakten. Wij lezen, 2 Macc. 4:9, van Jason, de broeder van Onius, de hogepriester, die op last van Antiochus een school opende te Jeruzalem, om jongelieden op te voeden naar de gewoonten van de heidenen, 2 Macc. 4:23 enz., van Menelaus, die de belangen van Antiochus tot de zijn maakte en hen op zijn laatste terugtocht uit Egypte, binnen Jeruzalem wist te brengen. Wij lezen in het boek van de Maccabeën veel van het kwaad, door deze verraders van hun eigen volk, de Joden aangedaan, namelijk door Jason, Menelaus en hun partij. Bij alle gelegenheden maakte hij van hen gebruik. Die goddeloos handelen tegen het verbond, die hun godsdienst verzaken, en zich met de heidenen verbinden, zal hij doen huichelen door vleierijen, om hen in hun afval te verharden, en gebruik van hen te maken als lokvogels om anderen te verleiden" vers 32. Het is niet vreemd, als degenen, die niet in overeenstemming met hun godsdienst leven maar in hun wandel goddeloos handelen tegen het verbond, gemakkelijk door vleierijen verleid worden om hun godsdienst te verzaken. Als bun goed geweten schipbreuk lijdt, zal hun geloof spoedig eveneens schipbreuk lijden.

3. Hij ontheiligde de tempel. Armen ontstaan uit hem, vers 31, niet alleen zijn eigen leger, dat hij meebracht uit Egypte, maar zeer veel verzakers van de Joodse godsdienst, die zich bij hem voegden, en zij ontheiligden het heiligdom en de sterkte, niet alleen de heilige stad, maar ook de tempel. de geschiedenis hiervan vinden wij in I Macc. 1:21 enz. Hij trad vermetel het heiligdom binnen, nam het gouden altaar en de kandelaar weg, enz. En daarom, vers 25, was

er een grote rouw in Israël, de vorsten en oudsten treurden, enz. En, 2 Macc. 5:15, Antiochus ging in het heilige van de heiligen, vergezeld van Menelaus, de verrader van de wet en van zijn eigen land. Antiochus, die besloten had, allen zijn godsdienst te doen aannemen, nam het gedurig offer weg, vers 31. Sommigen merken op, dat het woord Tummidh, dat dagelijks betekent, hier, en elders gebruikt wordt voor het dagelijks offer, alsof het met opzet was een gelegenheid te geven, het aan te vullen met offer, dat tegengegaan werd door Antiochus, of met de dienst van het evangelie, die door de Antichrist tegengegaan werd. Vervolgens stelde hij de verwoestende gruwel op het altaar, I Macc. 1:54, ook een afgodisch altaar, vers 59, en noemde de tempel tempel van Jupiter Olympius, 2 Macc. 6:2.

4. Hij vervolgde die zich rein hielden. Hoewel er velen waren, die goddeloos handelden tegen het verbond, zijn er toch ook nog, die hun God kennen, en zijn kennis bewaren, en zij zullen sterk zijn en grote daden doen, vers 32. Als anderen de eisen van de tiran inwilligen, en hun geweten onderwerpen aan zijn bedrog, houden zij dapper stand, weerstaan de verzoeking, en maken de tiran zelf beschaamd over zijn aanslag op hen. de goede oude Eleazar, een van de voornaamste schriftgeleerden, spuwde het zwijnenvlees, dat men hem in de mond duwde, manmoedig weer uit, hoewel hij wist, dat hij dood gemarteld zou worden, als hij het deed, wat ook gebeurde, 2 Macc. 6:19. De moeder en haar zeven zonen werden ter dood gebracht, omdat zij hun godsdienst bleven aanhangen, 2 Macc. 7. Dit alles wordt met recht grote daden genoemd: want het lijden te verkiezen boven de zonde is een grote daad. En het was door het geloof, door de kracht des geloofs, dat zij die grote daden deden, dat zij uitgerekt werden, de aangebodene verlossing niet aannemende, zoals de apostel zegt, waarschijnlijk met het oog op deze geschiedenis, Hebreeën 11:35. Of het kan slaan op de militaire moed en daden van Judas Maccabaeus en anderen, die Antiochus tegenstonden. De ware kennis van God is en zal zijn de kracht van de ziel, en in de kracht daarvan doen begenadigde zielen heldendaden. Die zijn naam kennen zullen op hem vertrouwen, en in dat vertrouwen grote dingen doen.

Betreffende dit volk, dat zijn God kende, wordt ons hier gezegd,
a. Dat zij velen zullen onderwijzen, vers 33. Zij zullen er werk van maken anderen te leren, wat zij zelf geleerd hebben van het verschil tussen waarheid en leugen, tussen goed en kwaad. Die zelf kennis van God hebben, behoren hun kennis mee te delen aan hun omgeving, en deze geestelijke mildheid moet een verre strekking hebben: zij moeten velen onderwijzen. Sommigen denken, dat hiermee bedoeld wordt een vereniging, opgericht tot verbreiding van Godskennis, Assidiërs genaamd, godzalige mensen, piëtisten, dat is de betekenis van het woord, die beide geleerd waren in en ijveraars voor de wet, deze onderwezen velen. In tijden van vervolgingen afval, tijden van beproeving, moeten zij, die kennis. hebben, er gebruik van maken tot sterking en opbouwing van anderen. Die zelf recht verstaan behoren te doen wat zij kunnen om anderen te doen verstaan, want kennis is een talent waarmee gewoekerd moet worden. Of, zij zullen velen onderwijzen door hun volharding in hun plicht en hun geduldig lijden daarvoor. Goede voorbeelden onderwijzen velen en zijn voor velen het leerzaamste onderwijs.

b. Zij zullen vallen door de wreedheid van Antiochus, zullen gemarteld en ter dood gebracht worden door zijn woede. Hoe voortreffelijk en verstandig zij ook zijn, en hoe nuttig en nodig voor anderen, toch zal Antiochus hun geen genade bewijzen, maar zij zullen vallen vele dagen. Gij zult een verdrukking hebben van tien dagen, Openbaring 2:10. In de boeken van de Maccabeën lezen wij veel van Antiochus' barbaarse mishandeling van de vrome Joden, hoevelen hij er in de oorlog doodde en hoevelen hij in koelen bloede vermoordde. Vrouwen werden ter dood gebracht omdat zij haar kinderen besneden, en de kinderen werden aan haar hals opgehangen, I Macc. 1:60, 61. Maar waarom liet God dit toe? Hoe is dit te rijmen met

Gods rechtvaardigheid en goedheid? Ik antwoord: zeer goed, als wij bedenken, wat Gods bedoeling hiermee was, vers 35:Van de leraars zullen er sommigen vallen, maar het zal ten voordele var. de kerk zijn, en voor hun eigen geestelijk welzijn. Het zal zijn, om hen te louteren, te reinigen en wit te maken. Zij hadden deze beproevingen zelf nodig. De besten hebben hun vlekken, die afgewassen moeten worden, hun schuim, dat gezuiverd moet worden, en hun ellende, in 't bijzonder hun aandeel in de algemene ellende, zijn dienstig hiertoe, als zij aan hen geheiligd zijn door de genade van God, zijn zij het middel om hun verkeerde neigingen te doden, daar zij hen aftrekken van de wereld en hen tot groter ernst en ijver in de godsdienst opwekken. Zij beproeven hen zoals zilver in de oven van het schuim gezuiverd wordt, zij zuiveren hen, zoals de tarwe in de schuur gezift wordt van het kaf, en zij maken hen wit, zoals de wol door de voller van het vuil ontdaan wordt. Zie 1 Petrus 1:7. Hun lijden om der gerechtigheid wil zou het volk van de Joden beproeven en zuiveren, zou hen overtuigen van de waarheid, voortreffelijkheid en macht van die heilige godsdienst, uit aanhankelijkheid, waaraan deze leraars stierven. Het bloed van de martelaren is het zaad van de kerk, het is kostbaar bloed, en geen druppel er van moet vergoten worden dan voor dat heilige doel.

c. De zaak van de godsdienst, hoewel zozeer gerammeld, zal niet instorten. Als zij zullen vallen, zullen zij niet geheel ter neergeworpen worden, maar met een kleine hulp zullen zij geholpen worden, vers 34. Judas Maccabaeus en zijn broeders, en enige weinigen met hem, zullen tegen de tiran opstaan, en de verongelijkte zaak van de godsdienst handhaven, zij haalden de afgodische altaren omver, besneden de onbesneden kinderen, die zij vonden, rukten de wet uit de hand van de heidenen, en het werk was voorspoedig in hun handen, I Macc. 2:45 enz. Die de zaak van de godsdienst steunen, als zij bedreigd en getroffen wordt, zullen hulp verlangen, al worden zij niet terstond verlost en overwinnaars. En een kleine hulp moet niet versmaad worden, maar, als de tijden zeer slecht zijn, moeten wij dankbaar zijn voor enige opwekking. Eveneens wordt voorspeld, dat velen zich door vleierijen tot hen zullen vervoegen, als zij zien, dat de Maccabeeën voorspoedig zijn, zullen sommige Joden zich bij hen voegen, die geen oprechte vrienden van de godsdienst zijn, maar alleen vriendschap voorwenden, 't zij met de bedoeling hen te verraden, of in de hoop met hen groot te worden, maar de vuurproef zal scheiding maken tussen wat kostbaar en wat waardeloos is en daardoor openbaar maken wie volmaakt en wie het niet zijn.

d. Al duurt deze ellende lang, er zal eenmaal een eind aan komen. Het zal zijn voor een bestemde tijd een beperkte tijd, vastgesteld in de Goddelijke raad. Deze tijd van de oorlog zal vervuld worden. Tot hiertoe en niet verder zal de macht van de vijand komen, hier zal Hij zich stellen tegen de hoogmoed van de golven.

5. Hij werd zeer trots, onbeschaamd, en goddeloos, en opgeblazen door overwinningen, daagde hij de Hemel uit, vertrad alles wat heilig was, vers 36 enz. En hier begint, naar de mening van sommigen, een profetie van de antichrist, het rijk van de paus. Het is klaar, dat Paulus, in zijn profetie van de opkomst en regering van de mens van de zonde hierop doelt, 2 Thessalonicenzen 2:4, hetgeen toont, dat Antiochus type en voorbeeld was van die vijand, evenals Babel het was, maar dit gevoegd bij de voortgezette verhandeling van de vorige profetieën betreffende Antiochus, lijkt het mij waarschijnlijk, dat het voornamelijk doelt op hem en in hem zijn eerste vervulling vond, en op de ander alleen betrekking heeft bij wijze van analogie.
a. Hij zal goddeloos de eer van de God Israëls wegnemen, de alleen levende en ware God, hier de God van de goden genoemd, Hij zal, ten spijt van Hem en Zijn gezag, naar zijn welgevallen doen tegen Zijn volk en Zijn heilige godsdienst, hij zal zich boven Hem

verheffen zoals Sanherib deed, en zal wonderlijke dingen spreken tegen Hem, Zijn wetten en inzettingen. Dit werd vervuld, toen Antiochus verbood, dat er offeranden in Gods tempel geofferd zouden worden, en beval de Sabbat te schenden, het heiligdom en het heilige volk te verontreinigen, enz. om hem de wet te doen vergeten en alle inzettingen te veranderen, en dat op straffe des doods, I Macc. 1:45.

b. Hij zal in zijn trots alle goden smaden, zich verheffen boven hen, zelfs boven de goden van de volken. Antiochus schreef naar alle delen van zijn rijk, dat iedereen de goden, die hij gediend had, moest verzaken, en eren, die hij beval te eren, in strijd met de gewoonte van alle veroveraars, die voor hem waren geweest, I Macc. 1:41, 42. En al de heidenen onderwierpen zich aan het gebod van de koning, verzot als zij waren op hun goden, vonden zij hen niet waard om voor hen te lijden, maar, daar hun goden afgoden waren, was het hun hetzelfde welke goden zij dienden. Antiochus gaf op genen god acht, maar maakte zich boven alles groot, vers 37. Hij was zo trots, dat hij zich voor meer dan een sterveling hield, dat hij de golven van de zee bevelen, en aan de sterren des hemels reiken kon, zoals zijn onbeschaamdheid en hooghartigheid beschreven wordt, 2 Macc. 9:8, 10. Aldus wierp hij alles voor zich neer, tot dat de gramschap voleindigd was, vers 36, totdat zijn loopbaan ten einde was en hij de maat van zijn ongerechtigheid had vol gemaakt, want wat vast besloten is zal geschieden en niets meer en niets minder.

c. Hij zal, in strijd met de gewoonte van de heidenen, op de god van zijn vaderen geen acht geven, vers 37. Hoewel liefde voor de godsdienst hunner vaderen, onder de heidenen, bijna even natuurlijk was als de begeerte van de vrouwen, want zoek in de eilanden van de Kittieten, gij zult er geen voorbeeld vinden van een volk, dat de goden veranderd heeft, Jeremia 2:10, 11, toch zal Antiochus op de goden van zijn vaderen geen acht geven, hij maakte wetten om de godsdienst van zijn land te vernietigen en de afgoden van de Grieken in te voeren. En, hoewel zijn voorgangers de God van Israël hadden geëerd en grote giften aan de tempel te Jeruzalem gegeven, 2 Macc. 3:2, 3, deed hij God en Zijn tempel de grootste schande aan. Dat hij geen acht gaf op de begeerte van de vrouwen kan zijn barbaarse wreedheid betekenen, dat hij namelijk kunne noch leeftijd, ook de zuigelingen niet sparen zal, of zijn onnatuurlijke lusten, of in ‘t algemeen zijn verachting van alles wat mannen van eer ontzien, of het kan vervuld zijn in iets, dat wij uit de geschiedenis niet kennen. De toevoeging daarvan aan zijn verwaarlozing van de goden van zijn vaderen betekent, dat de afgoderij van zijn land meer de lusten van het vlees diende dan die van andere landen, zo heeft Lucianus geschreven over de Syrische godinnen, en toch was dat niet voldoende, om hem daarbij te doen blijven.

d. Hij zal een onbekende god instellen, een nieuw god, vers 38. In zijn standplaats, in plaats van de goden van zijn vaderen, Apollo en Diana, de godheden van het vermaak, zal hij de god Mauzzim eren, een veronderstelde god van de kracht, een god, welke zijn vaders niet gekend hebben, noch vereerd, omdat hij wil, dat men vinden zal, dat hij zijn vaders in wijsheid en kracht overtreft, zal hij deze god eren met goud en met zilver en met kostelijk gesteente, van mening, dat niets te goed is voor de god, waar hij zijn zinnen op gesteld heeft. Dit schijnt Jupiter Olympius te zijn, onder de Phoeniciers bekend met de naam van Baäl-Semen, de Heer des hemels, maar nooit onder de Syriërs ingevoerd voor Antiochus. Aldus zal hij doen in de meeste vastigheden van de sterkten, onder anderen in de tempel te Jeruzalem, waar hij het beeld van deze vreemde god zal oprichten. Sommigen lezen hier: hij zal de vastigheden van de sterkten overleven, of van de sterkste God, dat is de stad Jeruzalem aan een vreemde god, hij stelde haar onder bescherming en beheer van Jupiter Olympius. Deze god zal hij niet alleen erkennen, maar hij zal hem ook de eer vermenigvuldigen, door zelfs zijn beeld op Gods

altaar te zetten. En hij zal die de dienst van zijn afgod waarnemen, over velen doen heersen, zal hun posten geven van macht en vertrouwen, en hij zal hun het land uitdelen om prijs, zij zullen rijkelijk onderhouden worden uit de opbrengst van het land. Sommigen verstaan onder Mauzzim, of god van de kracht, die Antiochus zal eren, geld, dat, zoals men zegt, recht maakt wat krom is, en, dat de grote afgod is van wereldse mensen.
Hier is zeer veel, dat toepasselijk is op de mens van de zonde, hij verheft zich en maakt zich groot boven allen god, zijn vleiers noemen hem onze Heere god de paus. Door het huwelijk te verbieden, en de ongehuwde staat groot te maken, geeft hij voor geen acht te slaan op de begeerte van de vrouwen, en eert Mauzzim, de god van de kracht, of van de sterkten, heiligen en engelen, die zijn aanhangers als beschermers aannemen, zoals de heidenen vanouds hun demonen, deze maken zij tot schutspatroon van onderscheidene landen, enz. Dezen eren zij door hun grote schatten te wijden, en daarin meent de geleerde Mede, dat deze profetie vervuld werd, en dat daarop gedoeld wordt in 1 Timotheüs 4:1, 2.

VI. Hier schijnt weer een tocht naar Egypte te zijn, of ten minste strijd met Egypte. De Romeinen hadden hem de handen gebonden tegen Ptolemaeüs, maar nu stoot die koning van het Zuiden tegen hen, vers 40, doet een aanval op een deel van zijn gebied, waarop Antiochus, de koning van het Noorden, tegen hem zal aanstormen, met ongelofelijke snelheid en woede, met wagens en met ruiters en met vele schepen, een grote macht. Hij zal in de landen komen, hij zal ze overstromen en doortrekken. Op zijn geforceerde marsen zullen vele landen terneer geworpen worden, en hij zal komen in het land des sieraads, het land Israëls. Hij zal vreselijk huishouden onder de omringende volken, toch zullen sommigen aan zijn woede ontsnappen, in ‘t bijzonder Edom en Moab, en de eerstelingen van de kinderen Ammons, vers 14. Hij brandschatte die landen niet, omdat zij zich met hem verenigd hadden tegen de doden. Maar in ‘t bijzonder het land van Egypte zal niet ontkomen, hij zal het tot de bedelstaf brengen, zo volkomen zal hij het plunderen. Dit houden sommigen voor zijn vierde en laatste tocht, in het tiende of elfde jaar van zijn regering, onder voorwendsel van de jongere broer van Ptolemaeüs Philometer tegen hen bij te staan.
Wij lezen niet van grote slachtingen op deze tocht aangericht, maar wel van grote buit, want het schijnt wel, dat het hem daarom te doen was: Hij zal heersen over de verborgene schatten des gouds en des zilvers, over alle de gewenste dingen van Egypte, vers 43. In Athenaeus verhaalt Polybius, dat Antiochus, na overvloedige schatten verzameld te hebben, door de jonge Philometer te beroven, en het verbond met hen te verbreken, en door de bijdragen van zijn vrienden, een groot deel er van verkwistte aan een triomftocht in navolging van Paulus Aemilius, en beschrijft hij de buitensporigheid er van, hier wordt ons gezegd, hoe hij aan het geld kwam, dat hij zo kwistig uitgaf. Eveneens wordt hier opgemerkt het gebruik, dat hij maakte van de Lybiërs en Ethiopiërs, die op de grenzen van Egypte woonden, zij waren in zijn gangen, zij lagen aan zijn voeten, zij stonden te zijner beschikking en zij deden invallen in Egypte om hen te dienen.

VII. Hier is een voorspelling van de val en ondergang van Antiochus, als tevoren, Hoofdstuk 8:25, als hij op het toppunt staat van roem dronken van overwinningen, en met buit beladen, zullen geruchten van het Oosten en het Noorden hem verschrikken, vers 44. Of, hij zal bericht ontvangen, beide van oostelijke en noordelijke zijde, dat de koning van de Parthen een inval heeft gedaan in zijn rijk. Daardoor was hij gedwongen, de ondernemingen, die hij op ‘t oog had, achterwege te laten, en op te trekken tegen de Perzen en Parthen, die tegen hem in opstand waren, en dat wekte zijn grimmigheid op, want hij was nu van plan het Joodse volk volkomen te vernietigen en uit te roeien, toen die tocht hem opgedrongen werd, waarin hij omkwam. Dit werd verklaard door een passage in Tacitus, hoewel deze zelf ongelovig was, waar hij Antiochus prijst wegens zijn poging om het bijgeloof van de Joden uit te roeien en

Griekse zeden in te voeren, "ut teterrimam gentem in melius mutaret" -om een gehaat volk te verbeteren, en waar hij het betreurt, dat hij door de Parthische oorlog verhinderd was dit tot stand te brengen. Hier is,

1. De laatste aanslag van zijn woede op de Joden. Als hij bevindt, dat zijn zaken in verwarring geraken en, dat hij er geen orde in brengen kan, zal hij uittrekken met grote grimmigheid om te verdelgen en te verbannen, vers 44. de geschiedenis hiervan vinden wij in Markus 3:27, enz., de woede van Antiochus toen hij hoorde van de voordelen, behaald door Judas Maccabaeus, en de bevelen, die hij aan Lysius gaf om Jeruzalem te verwoesten. Toen plaatste hij de tenten van zijn paleis tussen de zeeën, tussen de Grote en de Dode Zee. Hij richtte zijn koninklijke tent op te Emmaus bij Jeruzalem, ten teken, dat, al kon hij zelf niet tegenwoordig zijn, hij volmacht gaf aan zijn generaals om de oorlog tegen de Joden met de uiterste strengheid voort te zetten. Hij plaatste zijn tent daar, alsof hij bezit had genomen van de berg van het heilige sieraad. Als de goddeloosheid zeer onbeschaamd wordt, dan is haar ondergang nabij.

2. Zijn einde: Hij zal tot zijn einde komen en geen helper hebben, God zal hem afsnijden in het midden van zijn dagen en niemand zal in staat zijn zijn val te beletten, want die in hun grootheid door allen gevreesd willen worden, zullen nergens liefde vinden, als zij in ellende zijn, niemand zal hem ook maar een hand toesteken om hen te helpen of een gebed voor hen te doen, en als de Heere niet helpt, wie zal het dan doen? Van de koningen, die Antiochus opvolgden, wordt hier niets voorspeld, want hij was de ergste en meest boosaardige vijand van de kerk, en een type van de zoon van de verderfenis, die de Heere verdoen zal met de adem van zijn mond en teniet doen door de verschijning van zijn toekomst. Na de voorspelling van de ellende van de Joden onder Antiochus, de afschaduwing van de ellende van de christelijke kerk onder de macht van de antichrist, hebben wij hier,

I. Vertroostingen en zeer kostelijke, voorgeschreven als hartversterking tot ondersteuning van Gods volk in die tijd van ellende, en zij zijn van dien aard, dat zij kunnen dienen, beide, voor die vroegere tijd van ellende onder Antiochus en die latere tijd, die daardoor getypeerd werd, vers 1-4.
II. Een gesprek tussen Christus en een engel over de duur van deze gebeurtenissen, bedoeld voor Daniëls bevrediging, vers 5 -7.
III. Daniëls vraag om inlichtingen, vers 8. En het antwoord, dat hij op die vraag ontving, vers 9-13.

Daniël 12:1-13
Het is de gewoonte van de profeten, als zij de rampen van de kerk voorspellen, die terzelfder tijd te voorzien van gepaste middelen daartegen, een geneesmiddel voor iedere kwaal. En geen hulp is zo krachtig, van zulk een algemene toepassing, en zo pasklaar voor ieder geval, zo krachtdadig van uitwerking, als die ontleend wordt aan Christus en de toekomstige staat, daaraan zijn dan ook deze vertroostingen ontleend.

I. Jezus Christus zal verschijnen als de Schutsheer en Beschermer van Zijn kerk: Te dien tijde, als de vervolging het hoogtepunt heeft bereikt, zal Michael opstaan, vers 1. De engel had Daniël gezegd, welk een standvastig vriend Michaël was van de kerk, Hoofdstuk 9:21. Hij toonde deze vriendschap bij voortduring in de hogere wereld, de engelen wisten het, maar nu zal Michaël opstaan met kracht en verlossing werken voor de Joden, als Hij ziet, dat hun kracht vergaan is, Deuteronomium 32:36. Christus is die grote Vorst, want Hij is de Vorst van de koningen van de aarde, Openbaring 1:15. En als Hij opstaat voor Zijn kerk, wie kan er dan

tegen zijn? Maar dat is niet alles: Op die tijd, dat wil zeggen spoedig daarna, zal Michaël opstaan om onze eeuwige zaligheid te bewerken, de Zoon van God zal in het vlees komen, zal geopenbaard worden om de werken des duivels te verbreken. Christus stond voor de kinderen onzes volks, toen Hij zonde en een vloek voor hen werd, nam hun plaats in als hun offerande, droeg de vloek voor hen om hun straf te dragen. Hij staat altijd om verzoening voor hen te doen binnen het voorhangsel, staat voor hen pal, en staat hun als vriend ter zijde. En na de ondergang van de antichrist, van wie Antiochus het type was, in het laatste van de dagen zal Christus op de aarde komen, Hij zal verschijnen voor de volkomen verlossing van al de zijnen.

II. Als Christus verschijnt, zal Hij vergelding doen aan allen, die Zijn volk vervolgen. Er zal een tijd van de benauwdheid zijn, dreigend voor allen maar vernietigend voor alle onverzoenlijke vijanden van Gods rijk onder de mensen, zulk een benauwdheid, als er niet geweest is, sinds er een volk geweest is. Dit is toepasselijk,
1. Op de verwoesting van Jeruzalem, die door Christus, misschien met het oog op deze voorspelling genoemd wordt, een grote verdrukking, hoedanige niet is geweest van het begin van de wereld tot nu toe, Mattheüs 24:21. Hiervan had de engel veel gezegd, Hoofdstuk 9:26-27, en in dezelfde tijd richtte Christus het koninkrijk van het Evangelie op, in de wereld, als Michaël, onze vorst, opstaat. Of,
2. Op het oordeel van de grote dag, die dag, die zal branden als een oven en de trotsen en allen, die goddeloosheid doen, verteren, dat zal een dag zijn van zo grote benauwdheid als nooit geweest is, voor allen, tegen wie Michaël onze Vorst opstaan zal.

III. Hij zal verlossing werken voor Zijn vork: "Op die tijd zal uw volk verlost worden, verlost van het kwaad en het verderf, door Antiochus beraamd, dat wil zeggen allen die bestemd waren behouden te worden, een iegelijk, die ten leven geschreven was, Jesaja 4:3. Als Christus op de wereld komt, zal Hij Zijn geestelijk Israël verlossen van zonde en hel, en bij Zijn tweede komst zal Hij hun verlossing voltooien namelijk van zovelen als Hem gegeven zijn, wier namen geschreven zijn in het boek des levens, Openbaring 20:15. Zij waren daar geschreven voor de grondlegging van de wereld, en zullen daar gevonden worden aan het einde van de wereld, als de boeken zullen geopend worden.

IV. Er zal een wederopstanding zijn van degenen, die in het stof slapen, vers 2.
1. Als God voor Zijn volk verlossing van vervolging werkt, is dat reeds een soort van wederopstanding zo werd de verlossing van de Joden uit Babel in het visioen voorgesteld, Ezechiël 37, en eveneens de verlossing van de Joden van Antiochus, en andere gelegenheden, waarbij de uiterlijke voorspoed van de kerk hersteld werd, het is als het leven uit de doden. Velen van diegenen, die lang hadden geslapen in de duisternis van het stof en van ellende, zullen dan opwaken, sommigen ten leven, tot eer en vertroosting, die duurzaam, die eeuwig zal zijn, maar voor anderen, die, met hun terugkeer tot voorspoed, tot ongerechtigheid terugkeren, zal het een wederopstanding zijn tot schande en verachting, want de voorspoed van de dwazen dient alleen om hen ten toon te stellen en te verderven.

2. Als bij de verschijning van Michaël onze Vorst, Zijn Evangelie gepredikt wordt, zullen velen van hen, die in het stof slapen, beide Joden en heidenen, er door opgewekt worden belijders van Zijn godsdienst te worden, en hun heidendom of Judaïsme te verzaken, maar omdat er altijd een vermenging zal zijn van huichelaars en ware heiligen, zijn het slechts sommigen van hen, die ontwaken, voor wie het Evangelie een reuk des levens ten leven is, maar anderen zullen er door opwaken tot smaadheden en tot eeuwige afgrijzing, voor wie het

Evangelie van Christus zal zijn een reuk des doods ten dode, en Christus zelf een val. Het net van het Evangelie bevat zowel bozen als goeden. Maar,

3. Er moet mee bedoeld zijn de algemene opstanding van de laatste dag: De menigte dergenen, die in het stof slapen, zal ontwaken, dat wil zeggen, allen en dat zijn er velen. Of, van die in het stof slapen zullen velen opstaan ten leven, en velen tot smaadheden. De Joden zelf hielden dit voor toepasselijk op de wederopstanding van de doden aan het einde van de wereld, en Christus zelf schijnt het oog daarop te hebben, als Hij spreekt van de opstanding des levens en de opstanding van de verdoemenis, Johannes 5:29, en hierom verwachten de Joden, naar het zeggen van Paulus, een opstanding van de doden, beide van de rechtvaardigen en van de onrechtvaardigen, Handelingen 24:15.
En niets is hier beter op zijn plaats, want onder Antiochus' vervolging, verrieden sommigen laaghartig hun godsdienst terwijl anderen er manmoedig aan vasthielden. Nu moest het hen hinderen, dat, als de storm voorbij was, zij de een niet konden belonen noch de anderen straffen, het moest daarom een voldoening voor hen zijn, dat zij in de opstanding beide naar hun werken zouden vergolden worden. En waar de apostel spreekt van de vrome Joden, die de marteldood stierven onder Antiochus, zegt hij ons dat, hoewel zij gemarteld werden, zij de verlossing toch niet aannamen, omdat zij hoopten deze betere opstanding Je verkrijgen, Hebreeën 11:35.

V. Een heerlijke beloning zal ten deel vallen aan degenen, die ten dage van tegenspoed en tellende, zelf onderlegd zijnde, velen onderwezen hebben.
1. In de profetie van de vervolging, Hoofdstuk 11:33, werd er bijzonder de aandacht op gevestigd, dat dezulken uitstekende diensten zouden bewijzen en toch zouden vallen door het zwaard en door vuur, indien er nu geen ander leven na dit leven was, dan zouden zij de ellendigste aller mensen zijn, en daarom wordt ons hier verzekerd, dat zij beloond zullen worden in de opstanding van de rechtvaardigen, vers 3: De leeraars, of die wijs zijn, zoals sommigen lezen, want leeraars hebben wijsheid nodig, en die wijsheid hebben, behoren die aan anderen mee te delen, de leeraars zullen blinken als de glans des uitspansels, zullen blinken in heerlijkheid, hemelse heerlijkheid, de heerlijkheid van de hogere wereld, en die door de wijsheid, welke zij bezitten en het onderricht, dat zij geven, het werktuig zijn, om iemand, maar vooral velen, te rechtvaardigen, zullen blinken gelijk de sterren, altoos en eeuwig. Er is een heerlijkheid bewaard voor alle heiligen in de toekomenden staat voor allen, die wijs zijn, wijs voor hun zielen en de eeuwigheid. De wijsheid des mensen verlicht zijn aangezicht, Prediker 8:1, maar veel meer nog zal zij dat doen in die staat, waar haar macht volmaakt en haar diensten beloond zullen worden.

2. Hoe meer goed iemand in deze wereld doet, inzonderheid aan de zielen van de mensen, zoveel groter zal zijn beloning en heerlijkheid zijn in de andere wereld. Die mensen rechtvaardigt, die zondaren van de dwaling van hun weg bekeert en helpt om hun zielen van de dood te behouden, Jakobus 5:20, zal delen in de heerlijkheid van hen, die hij op weg naar de hemel geholpen heeft, en dat zal een grote vermeerdering van hun eigen heerlijkheid zijn.

3. Dienaren van Christus, die genade van Hem verkregen hebben om getrouw en voorspoedig te zijn, en aldus brandende en lichtende kaarsen geworden zijn in deze wereld, zullen glansrijk schitteren in de andere wereld, zullen schitteren, gelijk de sterren. Christus is de zon, de bron van de lichten, beide van genade en heerlijkheid, zijn dienaren schijnen in beide als sterren, met een licht, dat aan Hem ontleend, en, met het zijn vergeleken, zeer klein is, toch zal het voor hen, die aarden vaten zijn, een heerlijkheid wezen, oneindig ver boven hun verdienste. Zij zullen blinken gelijk de sterren van verschillende grootte, sommige met

minder, andere met meer luister, maar, terwijl er een dag komt, dat de sterren van de hemel zullen vallen, als de bladeren in de herfst, zullen deze sterren blinken, altoos en eeuwiglijk, zij zullen niet ondergaan en niet verduisterd worden.

VI. Deze profetie van die tijd, hoewel nu verzegeld, zou van groot nut zijn voor degenen, die dan zouden leven, vers 4. Daniël moet nu de woorden toesluiten en het boek verzegelen, omdat er veel tijd verlopen zou, voordat deze dingen vervuld zouden worden, en er was enige troost in voor de Joodse natie, dat, hoewel zij onmiddellijk na hun terugkeer uit Babel, terwijl zij nog weinigen in getal en zwak waren, tegenwerking ondervonden, zij niet om hun godsdienst vervolgd werden dan veel later, toen zij tot rijper kracht gekomen waren. Hij moet het boek verzegelen, omdat het niet verstaan en daarom ter zijde gelegd zal worden, totdat de dingen daarin besloten, vervuld zijn, maar hij moet het goed bewaren, als een schat van grote waarde, opgelegd voor de toekomst, wanneer het van grote dienst zal zijn, want velen zullen het nasporen en de wetenschap zal vermenigvuldigd worden. Dan zal deze verborgen schat geopend worden, en velen zullen er in zoeken en graven naar kennis, als naar zilver. Zij zullen heen en weer lopen, om naar afschriften te vragen, zij zullen ze vergelijken, en toezien dat zij niet vervalst, maar authentiek zijn. Zij zullen het lezen en herlezen, er over nadenken en het in hun geest bepeinzen, discurrent- zij zullen het bespreken en onder elkaar van gedachten wisselen, en aantekeningen er op vergelijken, of zij op enigerlei wijze tot de betekenis mogen doordringen, en aldus zal de wetenschap vermenigvuldigd worden. Door deze profetie te raadplegen zullen zij er toe gebracht worden de andere schriften te onderzoeken, waardoor hun nuttige kennis zeer zal toenemen, want dan zullen wij kennen, als wij voortvaren, de Heere te kennen, Hoséa 6:3. Die hun kennis willen vermeerderen moeten er moeite voor doen, moeten niet stilzitten in traagheid en tevreden zijn met het goede te willen, maar zij moeten nasporen, gebruik maken van alle middelen om tot kennis te geraken en van alle gelegenheden gebruik maken om fouten te herstellen, twijfelachtige gevallen op te lossen, hun kennis van Goddelijke zaken te vermeerderen, en meer te weten en beter te weten, wat zij weten.

En hier kunnen wij grond vinden om te hopen, dat,
1. Die Goddelijke zaken, die nu nog duister en onbegrijpelijk zijn, hiernamaals duidelijk en verstaanbaar zullen worden. De waarheid is de dochter van de tijd. Schriftuurlijke profetieën worden verklaard door de vervulling ervan, daartoe zijn zij gegeven en voor die uitlegging worden zij bewaard. Daartoe zijn zij ons tevoren meegedeeld, opdat, als zij tot werkelijkheid worden, zij geloven mogen.

2. Die dingen van God, die veracht en verwaarloosd worden en als nutteloos ter zijde gesteld, zullen bekend worden men zal bevinden, dat zij van groot nut zijn, en men zal er naar vragen, want de openbaring van God hoezeer voor een tijd veronachtzaamd, zal groot gemaakt en geëerd worden, vooral op de grote oordeelsdag, als de boeken zullen geopend worden en daarbij dit boek. Daniël had visioenen gehad van de verbazingwekkende omwentelingen in staten en koninkrijken, zover als het Israël Gods er bij betrokken was, hij voorzag benauwde tijden voor de kerk, tijden van lijden en beproeving, welk vooruitzicht hem zeer trof en met mededogen vervulde. Hierbij waren twee vragen zeer van pas: - Wanneer zal het einde zijn? en, Wat zal het einde zijn? Deze vragen worden hier gedaan en beschouwd, als besluit van het boek, en hoewel de vertroostingen, in de voorgaande verzen aangeboden, ruim voldoende waren, zou men zo zeggen, toch wordt er, tot meer overvloedige voldoening, dit nog aan toegevoegd.

I. De vraag: Tot hoe lang zal het einde zijn? wordt gedaan door een engel, vers 5, 6. Hierbij kunnen wij opmerken,
1. Wie het was, die de vraag deed. Daniël had een visioen van Christus in Zijn heerlijkheid de Man, bekleed met linnen, Hoofdstuk 10:5 Maar hij had gesproken met de engel, Gabriel en nu ziet hij, en zie twee anderen, vers 5, twee engelen, die hij nog niet gezien had, één aan deze zijde van de oever van de rivier en de ander aan de andere kant, opdat zij niet konden fluisteren, maar wat zij zeiden hoorbaar was, daar zij door de rivier gescheiden weren. Christus stond boven op het water van de rivier, vers 6, tussen Ulai, daarom was het gepast, dat Zijn gevolg, de engelen, op de oevers stonden, om gereed te zijn te gaan, waarheen Hij hen zenden mocht, de één op deze oever, de ander op de anderen. Deze engelen verscheen,
a. Om het visioen op te luisteren, en te indrukwekkender te maken en om de heerlijkheid van de Zoon des mensen te vermeerderen, Hebreeën 1:6. Daniël heeft hen tevoren niet gezien, hoewel het waarschijnlijk is, dat zij daar waren, maar, toen zij begonnen te spreken, zag hij op, en bemerkte hen. Hoe dieper blik wij in de Goddelijke dingen slaan, en hoe meer wij er ons mee bezig houden des te meer zullen wij er van zien, en steeds nieuw openbaringen zullen ons gedaan worden, die veel weten, zullen nog meer weten, als zij zich er op toeleggen.
b. Om te bevestigen dat in de mond van twee of drie getuigen alle woord bestaan zal. Drie engelen verscheen aan Abraham.
c. Om ingelicht te worden, om naar vragen te luisteren en er zelf te doen, want de verborgenheden van Gods koninkrijk zijn dingen, waarin de engelen begerig zijn in te zien, 1 Petrus 1:12, en zij zijn aan de gemeente bekend. Eén van deze twee engelen zeide: Wanneer zal het einde zijn? Misschien vroegen beide het, de één na de ander, maar Daniël hoorde slechts één van hen vragen.

2. Aan wie deze vraag gedaan werd, namelijk aan de Man, bekleed met linnen, van Wien wij tevoren gelezen hebben, Hoofdstuk 10:5, aan Christus, onze groten Hogepriester, die boven op het water van de rivier was, en Wiens woordvoerder of tolk de engel Gabriël al die tijd geweest was. Deze rivier was de Hiddekel, Hoofdstuk 4:10, dezelfde als de Tigris, in welks nabijheid vele van de voorspelde gebeurtenissen zouden plaats hebben, daarom is dat ook de plaats van het visioen. De Hiddekel wordt vermeld als één van de rivieren, die de hof van Eden besproeiden, Genesis 2:14, daarom is het gepast, dat Christus op die rivier staat, want door Hem worden de bomen in Gods paradijs besproeid. Water betekent volk, Zijn staan boven het water betekent dus Zijn heerschappij over allen, Hij heeft gezeten over de watervloed, Psalm 29:10, Hij treedt op de hoogten van de zee, Job 9:8. En, om te tonen, dat Hij het was, wandelde Christus, toen Hij in het vlees was, op de zee, Mattheüs 14:25. Hij was boven de wateren van de rivier, lezen sommigen, Hij verscheen in de lucht boven de rivier.

3. Welke de vraag was.
Tot hoe lang zal het zijn, dat er een einde van deze wonderen zal wezen? Daniël wilde die vraag niet doen, omdat hij niet wilde vorsen naar wat verborgen was, en de schijn niet wilde aannemen, dat hij nieuwsgierig was naar de tijden en gelegenheden, die de Vader in Zijn eigene macht gesteld heeft, Handelingen 1:7. Maar opdat hij de voldoening zou hebben van het antwoord stelt de engel de vraag, waar hij bij is. Onze Heere Jezus beantwoordde somtijds de vragen, die Zijn discipelen bevreesd of beschaamd waren te doen, Johannes 16:19.

a. De engel vroeg met belangstelling: Hoe lang zal het zijn? Wat is de tijd, in de Goddelijke raad tevoren bepaald voor het einde van deze wonderen, deze tijden van lijden en beproeving, die het volk van God moet doormaken? De tegenspoeden van de kerk zijn wonderen voor de engelen. Zij verwonderen zich er over, dat God duldt, dat Zijn kerk zozeer beproefd wordt, en zijn begerig te weten, wat voor goeds Hij met de kerk voor heeft met die beproevingen.

b. De goede engelen weten niet meer van de toekomst dan het Gode behaagt, hun te openbaren, veel minder weten de gevallen engelen. De heilige engelen in de hemel stellen belang in de kerk op aarde, en haar beproevingen gaan hun aan het hart, hoeveel te meer moeten zij ons dan aan het hart gaan, daar wij er onmiddellijk belang bij hebben, en haar vrede zo'n groot deel is van onze vrede.

4. Welk antwoord gegeven werd door Hem, die de verborgenheden openbaart en de toekomst kent.
A. Hier wordt een meer algemene mededeling gedaan van de duur van deze ellende, aan de engel, die er naar vroeg, vers 7, dat zij zal duren een tijd, tijden en een helft, dat wil zeggen één jaar, twee jaren en een half jaar, zoals tevoren beduid was, Hoofdstuk 7:25, namelijk de helft van een profetische week. Sommigen vatten dit onbepaald op, een bepaalde tijd voor een onbepaalde, het zal zijn een tijd, dat wil zeggen een grote tijd, tijden, dat wil zeggen langer, tweemaal zo lang, als eerst gedacht was, dat het zijn zou, en toch zal het maar de helft zijn, of een gedeelte van een tijd, als hij over is zal hij maar half zo lang schijnen, als gevreesd werd. Maar men moet het liever opvatten als een bepaalde tijd, in de Openbaring ontmoeten wij dit tijdsverloop weer somtijds als drie en een halve dag, bedoeld als drie en een half jaar, somtijds als twee en veertig maanden, soms ook als twaalfhonderd zestig dagen.

Deze tijdsbepaling wordt hier,
a. Door een eed bevestigd. De Man, met linnen bekleed, hief beide handen ten hemel en zwoer bij Hem, die eeuwig leeft, dat het zo zijn zou. Aldus wordt de sterke engel, die Johannes zag, ingevoerd, met een duidelijke toespeling op dit visioen, staande met Zijn rechtervoet op de zee, en de linker op de aarde, en met de hand naar de hemel, en zwerende, dat er geen tijd meer zijn zal, Openbaring 10:5. 6. Deze Sterkere zag Daniël met beide voeten op het water staan, terwijl Hij zwoer met Zijn handen opgeheven naar de hemel. De eed dient ter bevestiging, God is de Enige, bij Wie men zweren mag, want Hij is de bevoegde Rechter, op Wie wij ons moeten beroepen, en het opheffen van de hand is een zeer gepast en veelbetekenend symbool voor een plechtige eed.
b. Zij wordt met redenen omkleed. God zal toelaten, dat hij alle mogelijke kwaad doet, en dan zullen al deze dingen voleindigd worden. Gods tijd om Zijn volk bij te staan en te hulp te komen, is, als hun nood zijn toppunt heeft bereikt, op de berg des Heeren zal er in voorzien worden, dat Izaäk gered wordt, als hij juist geofferd zou worden. De uitkomst beantwoordde aan de voorspelling, Josephus zegt uitdrukkelijk in zijn boek over de Joodse oorlogen, dat Antiochus, bijgenaamd Epifanes, Jeruzalem bij verrassing nam, en het drie jaar en zes maanden in bezit hield, en toen uit het land geworpen werd door de Asmoneërs of Maccabeeën. Christus' openbare bediening duurde drie en een half jaar gedurende welke tijd Hij de tegenspraak van de zondaars verdroeg, en in armoede en schande leefde, en toen Zijn macht bij Zijn dood volkomen vernietigd scheen, en Zijn vijanden over Hem juichten, behaalde Hij de heerlijkste overwinning, en zeide: Het is volbracht.

B. Hier worden meer bijzonderheden bijgevoegd aangaande de tijdsduur van deze ellende in hetgeen tot Daniël gezegd wordt in vers 11, 12, waarin,
a. De gebeurtenis bepaald wordt, vanwaar de tijd van de benauwdheid gerekend moet worden, namelijk van het wegnemen van het gedurig offer door Antiochus en de oprichting van de verwoestende gruwel, het beeld van Jupiter, op het altaar. Zij moeten rekenen, dat hun ellende werkelijk begint, als zij beroofd worden van de weldaad van de openbare godsverering, dat was voor hen het beginsel van de smarten, dat was het, wat hun het meest ter harte ging.

b. De duur van hun ellende genoemd wordt, zij zal duren twaalfhonderd en negentig dagen, drie jaar en zeven maanden, of, naar de berekening van sommigen, drie jaar, zes maanden en vijftien dagen, daarna werd waarschijnlijk het gedurig offer hersteld en de verwoestende gruwel weggenomen, ter herinnering waaraan het feest van de vernieuwing des tempels tot op de tijd van de Zaligmaker gevierd werd, Johannes 10:22. Hoewel uit de geschiedenis niet blijkt dat het zo lang was op de dag af, toch blijkt dat het begin van de ellende in het honderd vijf en veertigste jaar en het eind in het honderd acht en veertigste jaar van de Seleuciden was, en nu was, of het herstel van het offer, en het wegnemen van het beeld, of een andere merkwaardige gebeurtenis, die er aan voorafging, en die niet vermeld wordt, precies zoveel dagen daarna. In de profetische schriften zijn vele tijden nauwkeurig voorspeld, waarvan uit de gewilde, noch uit de profane geschiedenis blijkt, of de uitkomst er aan beantwoord heeft, wat toch zonder twijfel het geval is geweest, bijvoorbeeld Jesaja 16:14.

c. De voltooiing van hun bevrijding, of ten minste de verdere ontwikkeling er van, wordt bepaald, namelijk vijf en veertig degen na de vorige termijn, wat naar sommigen menen de dood van Antiochus moet zijn, dertienhonderd en vijfendertig dagen na zijn ontheiliging van de tempel. Welgelukzalig is hij, die verwacht en raakt tot die tijd. In I Macc. 6:16 wordt gezegd, dat Antiochus stierf in het honderd vijf en veertigste jaar van het koninkrijk van de Grieken, en dat de Maccabeën, onder Goddelijke leiding tempel en stad heroverden. Vele goede uitleggers maken er profetische dagen van, dat wil zeggen zoveel jaren, en beginnen die bij de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen, maar zij zijn het er niet over eens, welke gebeurtenissen dan bedoeld zijn. Anderen plaatsen het begin bij het bederf van de dienst van het Evangelie door de antichrist wiens regering in de Openbaring is beperkt tot twaalfhonderd en zestig dagen, dit is jaren, ten einde waarvan hij zal beginnen te vallen, maar voordat hij geheel gevallen is, zullen nog dertig jaar verlopen, en wie nog veertig jaar langer leeft, zal heerlijke tijden beleven. Of de betekenis van dit alles inderdaad zover reikt kan ik niet zeggen, maar dit kunnen wij in ieder geval leren:

Ten eerste, Dat er een tijd bepaald is voor de beëindiging van de ellende van de kerk, en de bewerking van haar verlossing, en dat deze tijd nauwkeurig in acht genomen zal worden.

Ten tweede. Dat op deze tijd gewacht moet worden met geloof en geduld.

Ten derde. Dat, als hij eenmaal komt, hij ons overvloedig belonen zal voor onze langdurige verwachtingen ervan. Welgelukzalig is hij, die, na lang wachten, er ten laatste toe raakt, want hij zal dan reden hebben om te zeggen: Zie deze is onze God en wij hebben Hem verwacht.

II. De vraag: Wat zal het einde zijn? wordt gedaan door Daniël, en blijft niet onbeantwoord. Ziehier,

1. Waarom Daniël deze vraag deed, het was, omdat, hoewel hij hoorde, wat er gezegd werd, hij het niet verstond, vers 8. Daniël was een zeer verstandig man, en zeer gemeenzaam met visioenen en profetieën, en toch geraakte hij hier in verwarring, hij begreep de bedoeling niet van die tijd, tijden, en een helft, ten minste niet volkomen en met zoveel zekerheid als hij wel wenste. De beste mensen zijn dikwijls in verlegenheid bij hun onderzoek naar Goddelijke dingen, en stuiten op hetgeen zij niet verstaan. Maar, hoe beter zij zijn, zoveel beter beseffen zij hun eigen zwakheid en onwetendheid, en te meer bereid zijn zij om die te erkennen.

2. Wat de vraag was: Mijn Heere, wat zal het einde zijn van deze dingen? Hij richt zijn vraag niet tot de engel, die met hem sprak, maar rechtstreeks tot Christus, want tot Wie anders zullen wij, met onze vragen gaan? Wat zal het eindresultaat van deze gebeurtenissen zijn? Waartoe strekken zij? Waar zullen zij op uitlopen? Wanneer wij de zaken van deze wereld in

ogenschouw nemen, en van Gods kerk daarin, dan kunnen wij niet anders doen dan vragen: Wat zal het eind van deze dingen zijn? Wij zien, dat de strekking er van is de volkomen ondergang van Gods rijk onder de mensen. Als wij bemerken hoe ondeugd en goddeloosheid heersen, de godsdienst in verval is, de rechtvaardigen moeten lijden, en de goddelozen over hen triomferen, dan mogen wij wel vragen: Mijn Heere wat zal het einde zijn van deze dingen? Maar dit kan ons in 't algemeen bevredigen, dat alles tenslotte goed zal aflopen. Groot is de waarheid, en op de duur zal zij triomferen. Alle regering, heerschappij en macht, die zich verzet, zal vernederd worden, en heiligheid en liefde zullen overwinnen en in ere zijn, tot in eeuwigheid. Het einde, dit einde zal komen.

3. Het antwoord, dat op deze vraag gegeven wordt. Behalve hetgeen op de tijd betrekking heeft waarover tevoren gesproken is, vers 11, 12, werden hier enige algemene bevelen gegeven aan Daniël, waarmee hij ontslagen wordt.
A. Hij moet tevreden zijn met de openbaringen, die hem gedaan zijn, en niet verder vragen: Ga heen. Daniël, laat het u voldoende zijn, dat u de komende dingen tot zover getoond zijn, maar dring niet verder aan. Ga heen naar des konings werk, Hoofdstuk 8:27. Ga heen en schrijf op, wat gij gezien hebt en wat gij gehoord hebt, ten bate van de nakomelingschap, en begeer voor 't ogenblik niet meer te zien en te horen. Gemeenschap met God is geen altijddurend vermaak voor ons in deze wereld, somtijds mogen wij getuigen zijn van Christus' heerlijkheid, en wij zeggen: Het is goed, dat wij hier zijn, maar wij moeten van de berg afdalen en hebben daar geen blijvende stad. Die veel weten, weten slechts ten dele en zien, dat er nog altijd veel is, waarover zij in 't onzekere gehouden worden, en waarschijnlijk zullen blijven totdat het voorhangsel gescheurd is, tot hiertoe zal hun kennis gaan, maar niet verder. Ga heen, Daniël, voldaan met wat gij hebt.

B. Hij moet niet verwachten, dat wat hem gezegd was, ten volle verstaan zal worden, voordat het vervuld was: De woorden zijn toegesloten en verzegeld, zij zijn ingewikkeld en vol moeilijkheden, en zullen dat blijven tot het einde, tot het einde van deze dingen, ja, tot het einde van alle dingen. Daniël werd bevolen het boek te verzegelen tot de tijd van het einde, vers 4. De Joden waren gewoon te zeggen: Als Elia komt, zal hij ons zeggen. Het is gesloten en verzegeld, dat wil zeggen de openbaring, daarin vervat, is nu volkomen vastgesteld en voltooid, niets mag er aan toegevoegd worden, en niets mag er van afgedaan, want het is gesloten en verzegeld, vraag derhalve niet naar meer. "Nescire veile quae magister maximus docere non vult erudita inscitia est" -Veel verstand heeft hij, die gewillig onwetend blijft van hetgeen de grote Meester niet te kennen wil geven.

C. Hij moet er op rekenen, dat, zolang de wereld bestaat, er steeds zo'n mengsel van goed en kwaad zal zijn, als wij nu zien, vers 10. Wij verlangen om alleen koren en geen kaf op Gods akker te zien, maar dat kan niet zijn, voordat de tijd van de oogst en de tijd van het dorsen komt, zij moeten beide tezamen opgroeien tot de oogst. Zoals het geweest is, zo is het en zo zal het zijn. De goddelozen zullen goddeloos handelen maar de verstandigen zullen het verstaan. In dit opzicht, als in andere opzichten, sluit de Openbaring van Johannes evenals die van Daniël Openbaring 22:11, Die vuil is, dat hij nog vuil worde, en die heilig is, dat hij nog geheiligd worde.

a. Er is geen middel tegen, de goddelozen kunnen niet anders dan goddeloos handelen, en dezulken zijn er en zullen er in de wereld zijn tot aan het eind van de tijden. Gelijk het spreekwoord van de ouden zegt: Van de goddelozen komt goddeloosheid voort, 1 Samuel 24:14, en de waarneming van de jongeren leert hetzelfde. Slechte mensen doen slechte dingen, en een kwade boom kan geen goede vruchten voortbrengen. Leest men ook een druif

van doornen, of is er iemand, die goede dingen voortbrengt uit de bozen schat zijns harten? nee, goddeloze daden zijn de natuurlijke voortbrengselen van goddeloze beginselen en neigingen. Verwonder u niet over zo'n voornemen, Prediker 5:8. Tevoren is gezegd, dat de goddelozen goddeloos zullen handelen wij kunnen niets beters van hen verwachten maar wat erger is, geen van de goddelozen zullen het verstaan.
Dit is of,
Ten eerste. Een deel van hun zonde. Zij willen niet verstaan, zij sluiten hun ogen tegen het licht, en niemand is zo blind, als die niet zien wil. Daarom zijn zij goddeloos, omdat zij niet verstaan willen. Als zij de waarheden Gods maar recht verstonden, dan zouden zij de wetten Gods bereidwillig gehoorzamen, Psalm 82:5. Moedwillige zonde is het gevolg van moedwillige onwetendheid, zij willen niet verstaan, omdat zij goddeloos zijn, zij haten het licht, en komen niet tot het licht, omdat hun werken boos zijn, Johannes 3:19. Of,
Ten tweede. Het is een deel van hun straf, zij willen goddeloos handelen, en daarom heeft God hen overgegeven tot blindheid des harten, en heeft van hen gezegd: Zij zullen geenszins verstaan, noch zich bekeren en genezen worden, Mattheüs 13:14, 15. God wil hun geen ogen geven om te zien, omdat zij goddeloos willen handelen, Deuteronomium 29:4.

b. Maar toch slecht als de wereld is, zal God zich een overblijfsel van goede mensen daarin verzekeren, er zullen er steeds sommigen, ja velen zijn, voor wie de leidingen en inzettingen van God een reuk des levens ten leven zullen zijn, zoals voor anderen een reuk des doods ten dode.
Ten eerste. Gods leidingen zullen hun goed doen: Velen zullen gereinigd. wit gemaakt en gelouterd worden, door hun ellende, vergelijk Hoofdstuk 11:35, door dezelfde ellende, die de hartstochten van de bozen slechts aanvuren en hen nog goddelozer maken zal. De beproevingen van goede mensen zijn voor hun welzijn bedoeld, door deze beproevingen worden zij gelouterd en wit gemaakt, hun gebreken gezuiverd, hun genade vermeerderd, en beide versterkt en meer zichtbaar gemaakt en worden zij bevonden tot lof en eer en heerlijkheid, 1 Petrus 1:7. Aan hen, die zelf geheiligd en goed zijn, wordt alles geheiligd: en ook werkt het goede voor hen, en helpt mee om hen beter te maken.
Ten tweede. Het woord van God zal hun goed doen. Als de goddelozen niet verstaan, maar over het woord struikelen, zullen de verstandigen het verstaan. Die in het leven verstandig zijn, zullen de leer verstaan, die beïnvloed worden door de Goddelijke wet en liefde, zullen door Goddelijk licht verlicht worden. Want zo iemand wil deszelfs wil doen, die kent de waarheid, Johannes 7:17. Leer de wijze, zo zal hij nog wijzer worden.

c. Hij moet zich troosten met het aangename vooruitzicht op zijn eigen geluk, in de dood in het oordeel, en in eeuwigheid, vers 13. Daniël was nu zeer oud, en was lang, beide, in vertrouwelijke omgang met de hemel en midden in staatszaken op aarde geweest. En nu moet hij er aan denken, afscheid te nemen van zijn tegenwoordige staat: *Ga heen tot het einde.*
(1). Voor ons allen is het goed, veel te denken aan het weggaan uit deze wereld, wij gaan allen en zullen spoedig de weg van alle vlees gegaan zijn. Dat is onze weg, maar dit is onze troost, dat wij niet gaan zullen, voordat God ons naar een andere wereld roept, en voordat Hij met ons afgedaan heeft in deze wereld, en voordat Hij zegt: "Ga heen, gij hebt uw getuigenis afgelegd, uw werk gedaan, en als een huurling uw dagwerk afgemaakt, daarom, Ga heen en laat anderen uw plaats".
(2). Als een goed man heengaat uit deze wereld, gaat hij de rust in: "Gij zult rusten van al uw tegenwoordige arbeid en beroering en zult het kwaad niet zien, dat over het volgende geslacht komt". Nimmer kan een kind van God met meer zekerheid zeggen: Keer weer tot uw rust, mijn ziel, dan in de stervensuur.

(3). Tijden en dagen zullen een eind nemen, niet alleen onze tijd en dagen zullen spoedig voorbij zijn, maar alle tijden en dagen zullen tenslotte een einde hebben, nog een kleine wijle, en er zal geen tijd meer zijn, maar al zijn veranderingen zullen geteld en geëindigd zijn.

d. Onze rust in het graf zal slechts zijn tot *het einde van de dagen*, en dan zal de vreedzame rust op gelukkige wijze verstoord worden door een blijde opstanding. Job voorzag het, toen hij van de doden zeide: Totdat de hemelen niet meer zijn, zullen zij niet opwaken, noch uit hun slaap opgewekt worden, waarin opgesloten ligt, dat zij daarna zullen opwaken, Job 14:12.

e. Ieder van ons moet opstaan in zijn lot in het einde van de dagen. In het oordeel van de grote dag zal ons deel zijn, naar dat wij waren en deden in het vlees of: *Komt, gij gezegenden*, of: *Gaat weg, gij vervloekten,* en in dat lot moeten wij blijven.
Het was een troost voor Daniël, het is een troost voor alle heiligen, dat, wat ook hun lot is in deze dagen, *zij een gelukkig lot zullen hebben aan het einde van de dagen*, hun deel zal zijn met de uitverkorenen.
En het moet onze grootste en belangrijkste zorg zijn om ons een gelukkig lot te verzekeren tenslotte, in het einde van de dagen en dan mogen wij wel tevreden zijn met ons tegenwoordig lot, en ons neerleggen bij de wil van God.

f. De gelovige hoop en het gelovig vooruitzicht op een gezegend lot in het hemelse Kanaän, in het einde van de dagen, zal een krachtige steun voor ons zijn, als wij deze wereld verlaten, en zal ons de troost des levens geven in de ure van onze dood.